

Giới thiệu Đây, Cái Muôi Của Em

Thể loại: Đầu bếp riêng xinh đẹp x họa sĩ mắc chứng sợ giao tiếp, 1 vs 1, HE

Nhân vật chính: Trì Trì Hâm, Tề Trình

Số chương: 83 chương + 3 ngoại truyện

Trì Trì Hâm nhận làm đầu bếp cho một khách hàng nhưng người chủ thuê của cô lại cực kỳ thần bí

Cũng bởi vì cô làm com cho anh nửa năm mà chưa bao giờ thấy được mặt mũi của anh mới chỉ nhìn được đến bàn tay anh

Mãi cho đến một ngày, lúc đưa com thì mất cả chân bị nếm lấy

Người đàn ông kia mặc một chiếc áo len màu đen, nằm trên sàn nhà, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh

Khuôn mặt đầy tai họa kia đang trừng mắt nhìn cô đầy bất lực

Là một khuôn mặt vô cùng đẹp để

...

Chủ thuê của cô...

Hóa ra lại ngon miệng như thế?

Nhận xét sơ lược: Họa sĩ Tề Trình mắc chứng sợ giao tiếp và chứng uất ức nghiêm trọng, dưới sự giúp đỡ của người nhà, đã thuê đầu bếp riêng Trì Trì Hâm có vẻ bề ngoài hoạt bát cởi mở nhưng trong lòng vẫn luôn muốn tìm người nhà. Hai người tương chừng như hoàn toàn đối lập nhau, dần dần lại hiểu nhau, sưởi ấm cho nhau, thái độ lạc quan tích cực hướng về phía trước của Trì Trì Hâm đã cuốn hút Tề Trình vốn mắc căn bệnh sợ giao tiếp, giúp Tề Trình thoát khỏi cảm xúc chán đời, dần dần nảy sinh tình yêu. Toàn bộ câu chuyện xoay quanh quá trình trị bệnh, dùng đồ ăn ngon để chiến thắng cảm xúc tiêu cực, hành văn mạch lạc, đề tài mới mẻ độc đáo, nội dung ấm áp, rất thích hợp để đọc trong ngày đông giá rét.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Người đàn ông cao lớn đang chạy bộ đồ mồ hôi như mưa, xung quanh vô cùng trống trải, bốn phía bên ngoài cửa sổ sát đất đều là cây cối xanh um, mới vào hè, tất cả đều nở rộ sặc sỡ.

Ánh mặt trời ban trưa xuyên qua ô cửa sổ bằng kính chiếu lên người anh, lại bởi vì làn da anh trắng nõn nên gần như hết lại từ ánh sáng chói chang đó, khuôn mặt đầm mồ hôi đã ửng đỏ, giữa không gian trống trải như vậy, giữa sắc màu rực rỡ của mùa hạ, anh đẹp bệch như một bức tranh.

Nhưng cuộc nói chuyện của anh lại không hề đẹp chút nào.

Không biết là vì nguyên nhân gì mà anh lại đưa điện thoại đi động đến phòng tập thể hình để tiếp tục trò chuyện, bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nghe có vẻ không được tốt lắm của một người phụ nữ, du dương trầm bổng, rất không phù hợp với tiếng máy móc đang hoạt động trong phòng tập thể hình trống trải.

“Em có đang không nghe không đấy?” Tề Ninh nói đến rát cả họng mà vẫn không nhận được nửa lời đáp lại từ đầu bên kia điện thoại, cảm thấy rất thất bại.

“Em đang nghe.” Rốt cuộc Tề Trình cũng lên tiếng, tốc độ của máy chạy bộ không nhanh lắm, giọng nói của anh nghe qua rất ổn định: “Chuyện làm ăn em không hiểu, không biết nên đáp lại thế nào.”

Trong giọng nói có thể mơ hồ nghe ra chút ám ức, đặt cùng tiếng nói trầm thấp của Tề Trình lại có cảm giác chênh lệch.

Tề Ninh thở dài, biết lần này khuyên nhủ lại thất bại, lại thay đổi đề tài: “Còn nữa, em bảo chị tìm đầu bếp riêng, đã tìm được rồi.”

Ngừng một chút vẫn không có tiếng đáp lại, cô đành phải tiếp tục làm bà làm bầm: “Là người bạn địa thành phố S, đã làm đầu bếp hai năm, chủ yếu là làm com hộp được đặt trước, hiện tại đang làm chủ một tài khoản weibo chuyên đăng các video món ăn ngon có hơn tám trăm vạn fan, thích tiền nhưng được cái là chuyên nghiệp, được người trong giới đánh giá tốt. Hơn nữa còn là người dưới quyền của Lâm Kinh Vũ, chúng ta từng hợp tác với ông ta mấy lần, mặc dù tham tiền nhưng chuyện hợp đồng cũng coi như đảm bảo, vẫn để giữ bí mật cũng làm tốt.”

Tề Trình điều chỉnh tốc độ máy chạy bộ chậm lại, hơi nhu nhai. Anh hiểu rất rõ tác phong làm việc của chị họ mình, không thích khen ngợi người khác, sau khi khen ngợi ai đó thì chắc chắn sẽ rề ngoặt một cái.

“Chị là Trì Trì Hâm là nữ đầu bếp, 24 tuổi, học đến năm hai đại học thì vì biến cố trong nhà mà phải tạm nghỉ học, người cao 1m60, đang độc thân, bề ngoài...” Tề Ninh ngừng lại, nghe tiếng máy chạy bộ ở đầu bên kia đã dừng lại, thở dài một hơi từ tận đáy lòng: “Bề ngoài chính là loại mà em sợ nhất.”

Về ngoài ngọt ngào đáng yêu, đôi mắt tròn vo, cười duyên, mà có lúc đồng tiền, bốn điều kiện này, Trì Trì Hâm thỏa mãn toàn bộ.

Tề Trình đứng trên máy chạy bộ đã dừng hoạt động, không nói được lời nào.

“Tất cả đầu bếp sẵn sàng làm đầu bếp riêng ở thành phố S, chúng ta đều đã thử qua, lấy cái tốc độ mỗi tháng đổi một đầu bếp của em, những người có điều kiện phù hợp đều đã đổi một lượt, Trì Trì Hâm là người duy nhất phù hợp yêu cầu có thể tìm được trong hai tuần gần đây.” Tề Ninh ra sức xem nhẹ tiếng thở gấp giữa bầu không khí tĩnh lặng ở phía bên kia: “Tiếp tục về tranh cùng chẳng được gì, chẳng bao lâu nữa, chẳng cần đến chị phải khuyên mỗi ngày thì em cũng phải về nhà, nói từ góc độ việc công thì Trì Trì Hâm chính là lựa chọn duy nhất vào thời điểm này.”

“Nói từ góc độ việc riêng...” Tề Ninh thở dài, giọng nói cũng dịu đi: “Đã lâu lắm rồi em không tới chỗ bác sĩ Triệu.”

“Ông ấy nói em đã tốt rồi.” Tề Trình bước xuống khỏi máy chạy bộ, để vào nút giảm âm lượng của điện thoại, mấy vẫn nhu nhai.

“Là em bắt ông ấy phải nói rằng em đã tốt rồi.” Tề Ninh sửa lại lời của anh: “Chắc em cũng biết là tháng sau anh cả sẽ về.”

“...Ừm.” Tề Trình hừm một tiếng rất nhẹ bằng giọng mũi, khuôn mặt đỏ ửng vì vừa chạy bộ bắt đầu đỏ mặt hỏi.

“Ông nội sắp xếp cho anh ấy đi xem mắt suốt một tháng, cái cô duy nhất anh ấy có thể viện ra để trốn tránh chính là đốc thúc em đi khám bệnh, chắc em cũng biết việc này chứ?”

“Chị!” Tề Trình dùng một chiếc khăn tắm màu trắng rất to phủ lên đầu, giọng nói lọt qua khăn tắm nghe có vẻ rất ám ức: “Sao lần nào chị cũng cứ phải dòn ép em như thế.”

“... Bởi vì chị là người duy nhất trong nhà có thể cứng rắn dòn ép em.” Tề Ninh cười khổ: “Bác sĩ Triệu đã nói rồi, nguyên nhân gây ra bệnh của em cũng không phải là bị tổn thương tinh thần nghiêm trọng, trực tiếp đối mặt với nó cũng không có gì không tốt.”

Im lặng.

Tề Trình vốc dáng cao, bởi vì thường xuyên rèn luyện trong phòng tập thể hình mà dáng người giữ được vẻ cân đối, trùm cái khăn tắm to dùng lên đầu nhìn có chút buồn cười, nhưng mà anh vẫn không hề nhúc nhích.

Im lặng không động đậy là phản ứng theo bản năng thường gặp nhất của Tề Trình, nhưng từ trước đến giờ chiều này đều không có tác dụng đối với Tề Ninh, đương nhiên có không hề có ý định gác điện thoại vào lúc này, cũng chẳng hề có ý nghĩ sẽ thỏa hiệp.

Hai người đều dùng phương thức giữ bầu không khí tĩnh mịch một cách quý dị như vậy để giằng co nhau, một lúc lâu sau, cơ thể đang trùm kín bên dưới chiếc khăn tắm của Tề Trình hơi động đậy một chút, vô cùng không tình nguyện hỏi một câu: “Người kia, tại sao đến năm hai đại học lại nghỉ học?”

“Trì Trì Hâm.” Tề Ninh gần từng tiếng sửa lại lời anh: “Bởi vì chuyện trong nhà, cha cô ấy bệnh nặng qua đời đột ngột, việc làm ăn trong nhà bị phá đổ tất cả chiếm đoạt, lại còn để lại một khoản nợ, cô ấy buộc phải tạm nghỉ học, sau đó thì làm đầu bếp riêng cho tôi giờ.”

“Bởi vì gia cảnh lúc trước không tệ, cho nên mới vì đồ ăn có ấy làm mới có thể lọt được vào trong mắt em.” Tề Ninh giải thích xong lại bổ sung thêm một câu.

Những lời này đã thành công khiến cho Tề Trình lại im lặng rúc người dưới khăn tắm một lúc lâu.

“Nợ bao nhiêu tiền?” Tề Trình bắt an nhúc nhích người, bầu không khí đối chọi gay gắt như vậy khiến cho anh căng thẳng, mặc dù Tề Ninh là người nhà nhưng anh cũng không nhận được mà đồ mồ hôi lạnh.

Thật ra chứng bệnh sợ giao tiếp cần phải tạo áp lực một cách phù hợp, chỉ là phần lớn người trong nhà đều xuôi theo ý anh, người duy nhất có thể đảm nhiệm nhiệm vụ cứng rắn tạo áp lực vào thời điểm mấu chốt chỉ có duy nhất người chị họ này.

“Tính theo khái niệm của em thì là không nhiều lắm, tính theo khái niệm cuộc sống vừa đủ cơm no áo ấm thì với số tiền hiện tại mà cô ấy kiếm được, nếu nhịn ăn nhịn uống thì phỏng chừng còn mất khoảng năm, sáu năm nữa.” Tề Ninh trả lời rất tỉ mỉ chi tiết, vì Tề Trình, mọi người trong nhà họ Tề đều đã tham gia khóa học tâm lý nhằm tạo áp lực đối với chứng sợ giao tiếp, mức độ gây áp lực rất quan trọng, cần phải để cho đối phương cảm thấy có chút hứng thú, nhưng cũng không thể quá ôn hòa khiến đối phương mất đi cảnh giác.

Cho nên phải hết sức cẩn thận tí mỉ, hơn nữa còn phải kiên trì giữ vững lập trường.

“Về chuyện nợ nần thì em không cần lo lắng, mặc dù Lâm Kinh Vũ là người tham tiền nhưng việc làm ăn rất đáng hoàng, chị cũng đã điều tra kĩ về tiếng tăm của Trì Trì Hàm, chuyện nợ nần của cô ấy chị cũng đã tìm người tra thử, mặc dù nợ từ tung không ít, nhưng mà không có vay nặng lãi. Còn nữa, chuyện làm đầu bếp riêng cho nhà họ Tề có thể nâng cao giá trị của một đầu bếp, đây là được lãi gấp đôi, vấn đề tiền bạc cá nhân của Trì Trì Hàm sẽ không ảnh hưởng gì đến lần thuê này đâu.” Biết Tề Trình cần thời gian để phản bác lại, Tề Ninh nói liên một mạch.

Quả nhiên, bên kia điện thoại lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

“Bây giờ em chỉ có hai lựa chọn, hoặc là thuê Trì Trì Hàm thế chỗ cho bác sĩ Triệu, hoặc là bỏ về tranh, quay về nhà họ Tề làm việc?” Tề Trình ịu xù, dưới áp lực như vậy, anh chỉ có một kết cục duy nhất là thỏa hiệp. Anh vẫn đứng yên tại chỗ, trùm kín dưới khăn tắm, chuyện này sắp kết thúc, áp lực mà Tề Ninh đặt ra cho anh cũng đã bớt đi nhiều.

Anh vươn một bàn tay thon dài từ trong khăn tắm ra, nắm lấy một góc khăn tắm, kéo nhẹ xuống bên dưới một chút.

Giống như chiến binh đang tháo bỏ áo giáp, từng chút từng chút một, đem lại cảm giác giống như đang tiến hành một nghi thức long trọng.

“Còn lựa chọn thứ ba nữa, chính là đợi anh cả về ép em đi điều trị, tiện thể về công ty làm việc.” Tề Ninh vừa tập trung lắng nghe tiếng Tề Trình vuốt quần áo, vừa thoải mái buông giọng trêu chọc.

Mỗi lần tạo áp lực với Tề Trình, cô đều phải để dặt từng ly từng tí.

Bọn họ đều biết hậu quả nếu như Tề Trình công kích ngược lại, cũng biết mình không thể gánh vác được hậu quả này.

Giống như bước đi trên lớp băng mỏng.

Có đôi khi cảm thấy, cứ để mặc cho anh như vậy cả đời cũng được.

Vĩnh viễn không bước chân ra khỏi cửa, tin tức thời sự, củi gạo dầu muối đều không liên quan gì đến anh, anh hoàn toàn có thể không cần ra khỏi cửa, không cần phải giao lưu với bên ngoài.

Nhà họ Tề có cả đồng tiền, nuôi Tề Trình cả đời cũng chẳng thành vấn đề.

Mỗi lúc thế này đều cảm thấy, nếu như anh chỉ mắc chứng tự bế thì tốt rồi.

Nhưng mà lại cứ phải là chứng sợ giao tiếp, khát khao được giao tiếp với bên ngoài, nhưng lại sợ không dám giao tiếp.

Ngay cả đáp lại bình luận của người lạ trên weibo, anh cũng phải cân nhắc tới bốn, năm ngày, đắn đo từng dấu chấm câu, cuối cùng lại chỉ gửi đi bốn chữ ‘cảm ơn đã thích’.

Gửi xong rồi thì cứ lo lắng mãi, sợ đối phương cảm thấy mình cao ngạo lạnh nhạt, sợ đối phương không hiểu được lời cảm ơn của anh chân thành tới mức nào.

Mấy năm nay, dùng phương pháp trị liệu tạo áp lực do bác sĩ Triệu đề nghị, Tề Trình đã dần dần tốt hơn một chút, nhưng mà bệnh tình lại rất thất thường, bởi vì gần đây truyền tranh được thưởng nên bệnh của anh lại có dấu hiệu chuyển biến xấu.

Vì thuê Trì Trì Hàm, khắp từ trên xuống dưới nhà họ Tề đều phải hợp lại, cô đã kiên trì phải mời bằng được người kia.

Qua năm nay Tề Trình cũng đã ba mươi, anh đã tìm được công việc của mình, truyền tranh đã đưa bút danh của anh nổi tiếng khắp chốn, thậm chí còn là họa sĩ trẻ tuổi nhất giành được giải thưởng Will Eisner*.

* “Giải thưởng Eisner” được đặt tên theo họa sĩ chuyên vẽ truyện tranh Will Eisner (1917-2005), được trao thưởng từ năm 1988, ghi nhận những thành tựu tiên phong và sáng tạo trong ngành công nghiệp truyện tranh Mỹ. Mặc dù đây là giải thưởng của Mỹ nhưng lại có thể trao cho họa sĩ của bất cứ quốc gia nào, đặc biệt, các họa sĩ Nhật Bản khá thành công với giải thưởng này. Eisner được ví như giải Oscar trong lĩnh vực truyện tranh.

Nhưng nếu như bệnh tình của anh vẫn thất thường như vậy, việc mang trên người họ Tề – dòng họ giàu có nhất thành phố S, trên lưng lại cộng thêm danh hiệu họa sĩ truyện tranh nổi tiếng hàng đầu cả nước, sẽ khiến bệnh của anh càng ngày càng nghiêm trọng. Đối với người bình thường mà nói, áp lực có lẽ chính là động lực, nhưng đối với những người mang bệnh tâm lý mà nói, áp lực chính là thứ ép họ lún sâu vào vách đá.

Cho nên có mối liên quyết như vậy, cũng kiên trì nói chuyện tạo áp lực cho Tề Trình, chọn thời điểm giữa trưa lúc anh luyện tập, đây chính là thời điểm anh thả lỏng tâm tình nhất.

Nhưng cho dù là như thế thì tình trạng của Tề Trình vẫn có vẻ không được tốt lắm, có chỉ cần tưởng tượng thôi cũng biết, hẳn là anh lại đang tự bực mình lại, tiếng nói được truyền qua một lớp không gian chật hẹp, trong điện thoại đều là tiếng vãi vọc cọ xát vào nhau.

“Nếu như nhất định phải mời...” Hiện giờ thời gian giữ im lặng của Tề Trình càng lúc càng lâu, lâu đến mức Tề Ninh gần như sắp phải buông vũ khí đầu hàng: “Vậy thì cứ để cô ấy đến phòng vấn đi.”

“Bảo cô ấy đưa nguyên liệu đến phòng bếp, em sẽ mở camera phỏng vấn.” Rốt cuộc anh cũng đã kéo chiếc khăn tắm đang trùm kín đầu xuống, ánh mặt trời chói lọi bên ngoài cửa sổ khiến Tề Trình híp mắt lại, thờ ra một hơi dài.

Người nhà muốn tốt cho anh, anh đều biết rõ.

Anh cũng muốn báo đáp, chỉ là hầu như lúc nào cũng có lòng mà không có sức.

Lần này Tề Ninh muốn thăm dò điểm mấu chốt của anh, cho nên trong lòng anh cũng hiểu rõ, có lẽ nhà họ Tề đã phát hiện ra đạo gần đây bệnh tình của anh có dấu hiệu nặng thêm.

Vậy thì thử xem, coi như người đang trời nổi giữa biển khơi thì loáng thoáng nhìn thấy bờ biển ở xa xa.

Anh không hề muốn chết chìm.

“Đề bài phỏng vấn là mi Dương Xuân ăn không ra vị mi Dương Xuân.” Đối diện với ánh mặt trời, đôi mắt Tề Trình trong vắt như hồ phách, khóe miệng hơi nhếch lên.

Một cô gái ngọt ngào đáng yêu, chỉ nghĩ đến thôi đã khiến cho đầu óc anh xáo trộn tứ tung.

Cúp điện thoại, Tề Trình nhốt mình trong phòng vẽ tranh cả ngày, mỗi một bức tranh đều có bóng dáng của một cô gái giữa nền đen, và mỗi cô gái trong tranh đều mang nụ cười hung dữ.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Mi Dương Xuân ăn không ra vị mi Dương Xuân?” Lúc Lâm Kinh Vũ xông vào trong nhà Trì Trì Hàm, cô đang nấu ăn, nghe xong yêu cầu thì ngáng đầu, khóe mắt hơi xếch lên, lồm đồm tiền như ần như hiện: “Gần đây thực đơn mà ông nhận được càng ngày càng kỳ quái.”

“Có kỳ quái thế nào thì cũng ăn được cả phải không?” Lâm Kinh Vũ cười đến mức lộ ra cả hai chiếc răng hàm to đùng, có thể thấy là đang vô cùng hưng phấn.

“Tháng trước, yêu cầu của người ông tìm được là chế biến thịt thành món có vị rau.” Trì Trì Hàm đã chẳng thêm nhìn ông ta nữa, cúi đầu cẩn thận thái *nấm bào ngư* trên thớt thành từng sợi nhỏ: “Tháng này là thực đơn cả tuần, yêu cầu là bữa ăn toàn món chay, nhưng món chính đều phải là cá. Bảy ngày, mỗi ngày ba bữa, tổng cộng hai mươi một bữa, tất cả đều là cá.”

“Và bây giờ ông nói với tôi là người ta yêu cầu mì Dương Xuân ăn không ra vị mì Dương Xuân?” Tri Tri Hàm nâng dao chặt xuống thớt một cái, chặt đứt phần cứng nhất của cây nấm bào ngư, Lâm Kinh Vũ sợ tới mức run lên một cái.

“Hon nữa còn chỉ là phỏng vấn, không có tiền công!”

“Làm đầu bếp riêng ấy à, họ muốn ăn thịt rỗng thì chúng ta cũng phải đi tìm cho bằng được.” Lâm Kinh Vũ xoa xoa tay, thò đầu nhìn gian bếp của Tri Tri Hàm: “Đây là bữa thứ 20 rồi phải không, cô định làm món gì?”

“Cà sốt tương đậu.” Tri Tri Hàm chia số nấm bào ngư đã cắt nhỏ thành hai nửa, một nửa đổ thêm dầu oliu vào để tạo mùi, một nửa còn lại dội ráo nước rồi mới xào lên, nấm bào ngư mất nước có vị gần giống thịt băm, cho nấm bào ngư vào có thể làm tăng thêm mùi vị của món ăn. “Dạo trước cô làm tương đậu, hôm qua vừa mới mở bình, lát nữa về ông lấy một ít đi, mùi vị không tệ đâu.”

“Món cô làm lúc nào mà chả mùi vị không tệ.” Lâm Kinh Vũ cười ha ha, dùng đũa gắp một miếng nấm bào ngư bỏ vào miệng, vừa ăn vừa gật đầu: “Đúng là có mùi thịt băm, cô đúng là có tài nấu ăn trời cho, để dành chút tiền mở một nhà hàng đi, có thể nổi tiếng đấy.”

Tri Tri Hàm không tiếp lời, chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lâm Kinh Vũ một cái.

Lâm Kinh Vũ hơn bốn mươi tuổi, vẻ ngoài bình thường, dáng người không cao, hơi mập, mắt nhỏ mũi nhỏ, ấn tượng đầu tiên đập vào trong mắt người ta chính là đáng yêu con buồn.

Nhưng quen biết lâu rồi Tri Tri Hàm lại phát hiện ra, tên Lâm Kinh Vũ này cũng có chút khí khái, biết quý trọng người tài, những lúc không hề cập đến quan hệ lợi ích thì thật ra là một người rất tốt.

“Chuẩn bị một chút đi, ba giờ chiều ngày mai tôi chờ cô dưới lầu.” Lâm Kinh Vũ vỗ vỗ đầu Tri Tri Hàm, quen đường thuận lối đi tìm lọ tương đậu.

“Phỏng vấn có thể qua tới lọt không?” Tri Tri Hàm đang làm nước sốt, cho tương đậu và rượu theo tỉ lệ 3:2, lại thêm dầu hào và đường trắng, nhớ ra người ta thích ăn mặn, Tri Tri Hàm đo dự một chút, lại cho thêm một chút tương đậu nữa, đến lúc thử nước sốt thì thấy mặn đến mức lệ lười.

“Chắc chắn là không thể, tôi chưa từng nghe nói nhà họ Tề muốn tìm nữ đầu bếp.” Lâm Kinh Vũ cũng trả lời thẳng thắn: “Nhà họ Tề đồng ý cho cô cơ hội tham gia phỏng vấn, việc này truyền ra ngoài thì giá thuê của cô cũng có thể tăng ít nhất là 40%, không dễ gì có cơ hội *ôm đùi* như vậy, cố gắng biểu hiện cho thật tốt, để lại ấn tượng tốt cho người ta cũng chẳng phải chuyện xấu.”

* ôm đùi: tiếng lóng chỉ hành vi nịnh nọt, dựa dẫm vào người khác để hưởng lộc

“Rất cuộc là nấu cơm cho người nào thế? Lần nào cũng làm ấm lên như vậy.” Tri Tri Hàm có chút tò mò.

Chuyện nhà họ Tề tìm đầu bếp riêng bắt đầu từ đầu năm nay, ban đầu họ vốn cũng không cần đến đầu bếp chuyên trách, việc dựa vào danh tiếng để tìm đầu bếp riêng rất kỳ lạ, hướng hồ yêu cầu của họ lại cực kỳ cao, thủ tục thì phức tạp, hao tâm tốn trí mới mời được một người nhưng lại chỉ dùng tới đa là một tháng, ngoài trừ giá trị con người và danh tiếng tăng gấp đôi ra, sau khi rời đi, các đầu bếp đều rất dè dặt khi nói về tình hình cụ thể trong thời gian ở đó, đại khái chỉ biết là cần phải sẵn sàng phục vụ suốt 24 tiếng, cả phòng bếp và phòng khách đều gắn camera.

Công việc quý dị như vậy mà vẫn có thể khiến các đầu bếp đổ xô nhau đến làm đầu bếp riêng chỉ có thể do một nguyên nhân — tiền bạc.

Giá thuê của nhà họ Tề cao gấp hơn hai lần giá thị trường, bị nhốt một tháng, sau khi ra ngoài lập tức nổi tiếng, với điều kiện như vậy mà nói, cho dù một tháng phục vụ ở đó có bị đãi ngộ không giống người đi chăng nữa thì cũng sẽ có người muốn mạo hiểm thử xem, huống hồ các đầu bếp ra ngoài cũng chẳng thiếu cái tay cái chân nào.

“Chuyện của mấy kẻ nhà giàu đó, đừng có tò mò thì tốt hơn.” Tri Tri Hàm đang pha tương đậu, cả phòng đều là mùi nước tương. Lâm Kinh Vũ nuốt nước miếng, ôm lọ tương đậu trong lòng: “Ngày mai đến đó cũng phải nhớ cho kĩ, hỏi ít làm nhiều.”

“Ngay cả khẩu vị cũng không được hỏi sao?” Tri Tri Hàm quay đầu.

“Không được, đó cũng là chuyện riêng tư của người có tiền.” Lâm Kinh Vũ nghiêm túc trả lời, sau đó lại bị đáng yêu bêu môi của Tri Tri Hàm làm cho bật cười: “Trước kia cô cũng là người có tiền, cái kiểu phở trương như vậy mà còn cần tôi phải dạy sao?”

...

Lúc có tiền cuộc sống của cô cũng có biến thái như thế đầu... Chỉ là bây giờ nhắc đến chuyện trước kia thì ít nhiều gì cũng bị mất hứng, cô khua khua cái muối xào, coi như tạm biệt Lâm Kinh Vũ, chuyện tâm làm tiếp món cà như đã làm suốt bấy ngày nay.

Lúc Lâm Kinh Vũ đối diện ngoài huyền quan lại nói thêm một câu: “Lần này phỏng vấn cũng không phải là không công, tháng trước cô ủng quá tiền lương, tháng này không cần trả đầu, đợi sau này giá trị con người tăng lên, tôi chia phần trăm cũng có lời rồi.”

Nói xong, không đợi Tri Tri Hàm trả lời, ông ta đã ôm bình tương đậu như ôm bảo bối, vừa ngâm nga hát vừa đi xuống lầu.

Thật ra có một điều mà cô không Tri Tri Hàm kia không biết, chính là trên người cô vẫn còn chút tật xấu của kẻ có tiền, hon nữa còn là tật của mấy ông bà già lắm tiền.

Ba của cô mang nợ, cô không nói hai lời liền tự mình ôm vào người, nói rằng mắc nợ thì phải trả là giữ bốn phần làm người; cả thế giới đều biết mẹ cô sợ dính vào đồng nợ kia nên bỏ trốn, chỉ có mình cô kiên quyết tin rằng mẹ mình là có nỗi khổ riêng; một cô gái mới hai mươi tuổi đã phải bỏ học, ngày ngày nấu ăn quay video, thời điểm khó sở nhất cũng chưa từng nghĩ tới chuyện bán nhà, luôn nói đó là ngôi nhà mà ba để lại cho cô.

Hon nữa cô còn chẳng bao giờ nhờ vả ai, trước đây là một cô gái vô ưu vô lo, động một tí là cười híp mắt lộ cả hai lúm đồng tiền xinh như hoa, bây giờ thì mấy tháng liên tục ăn bánh bao trắng cũng chẳng than khổ, ông ta làm người đại diện cho cô hai năm nay, mới chỉ thấy một lần duy nhất trong tiệc rượu xong trốn vào góc tường khóc một mình, Tri Tri Hàm uống rượu xong trốn vào góc tường khóc một mình, khóc đến mức khiến cho một người đàn ông trưởng thành như ông ta cũng phải khó chịu một lúc lâu, về đến nhà liền ôm lấy vợ mình bắt thế rằng lẽ như ông ta gặp chuyện gì không may, vợ ông ta có bỏ trốn thì cũng phải dẫn con trai đi cùng.

Sau hôm ấy, ông ta thiên vị cho Trì Trì Hàm hơn một chút, tìm thêm việc cho cô, lúc thấy cô sống từng thiếu thì sẽ chủ động cho cô ứng trước tiền lương.

Nhưng mà ông ta cũng chỉ có thể giúp được chừng đó là cùng, may mà cô nhóc kia là người chăm chỉ chịu khó, lại còn trẻ tuổi, trả hết số nợ kia thì chắc chắn sẽ có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc thôi.

***

Trì Trì Hàm vì cuộc phỏng vấn chắc chắn sẽ thất bại này mà chuẩn bị rất nhiều thứ, cũng không phải là vì muốn ôm đồm người ta, chẳng qua biết rõ phỏng vấn sẽ thất bại, việc duy nhất cô có thể làm lúc này là tỏ thái độ nghiêm túc mà thôi.

Dù sao thì cơ hội này cũng là Lâm Kinh Vũ mất không ít công sức mới giành lấy được.

Địa điểm phỏng vấn là một căn nhà ba tầng trong khu biệt thự riêng của nhà họ Tề, từ cổng lớn lái xe đến căn nhà đó cũng mất sáu phút.

Lúc xuống xe, Trì Trì Hàm run lấy bầy, chống lại ánh mắt của Lâm Kinh Vũ, cười cười: “Bây giờ tôi đang nghĩ, nơi này đáng trước không có thôn xóm, đằng sau không có nhà trọ, rất thích hợp là nơi mờ mẩn của một vụ án giết người...”

Nói xong, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Kinh Vũ thì lễ lười, lập tức làm dấu kéo khóa miệng.

Lâm Kinh Vũ nhìn cô vẻ nghiêm túc đứng đắn gấp mấy lần so với bình thường, hoàn toàn không có ý định hùa theo câu chuyện cười của Trì Trì Hàm.

Hít sâu một hơi, tạm thời vứt khuôn mặt nghiêm trọng của Lâm Kinh Vũ ra sau đầu, Trì Trì Hàm ấn lên chuông cửa, chuẩn bị vào phỏng vấn.

Người tiếp đón cô là một người cô biết, nói đúng ra thì cả thành phố S ai cũng biết cô ấy.

Tề Ninh, người phụ nữ lợi hại nhất nhà họ Tề, kết hôn với con trai của báo mẫu của Tề nhị thiếu, tương truyền rằng cô ấy chính là người nắm giữ mọi việc làm ăn, là người nắm thực quyền của nhà họ Tề, sau lưng được người ta gọi là Vô Tắc Thiên...

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng thấy hơi căng thẳng, cô có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra nổi, việc này thì làm gì quan trọng đến mức cần một người thường xuyên xuất hiện trên TV như Tề Ninh tới phỏng vấn, hơn nữa nhìn qua thì có vẻ như Tề Ninh chỉ là trợ thủ giúp sức.

“Thời gian của cô rất rộng rãi, bốn tiếng sau khi cô đặt chân vào bếp, tôi sẽ đến lấy thành quả, trong thời gian đó, tất cả mọi thứ trong bếp cô đều có thể dùng, nhưng chúng tôi sẽ không giúp đỡ gì cho cô.” Tề Ninh dẫn Trì Trì Hàm tới cửa của căn phòng bên trái, mở cửa ra chính là một phòng khách và một căn bếp to vĩ đại: “Chúng tôi yêu cầu phải đúng giờ, bốn tiếng, hơn hoặc kém đều coi như bị loại.”

Trì Trì Hàm nuốt nước miếng, sau khi nhìn thấy quy mô khổng lồ của căn bếp, cô lại càng căng thẳng hơn.

Căn bếp này có thể so với gian bếp trong khách sạn năm sao rồi...

“Tất cả mọi چیز của và hành vi của cô trong bốn tiếng này đều được camera ghi lại, cô có ý kiến gì về chuyện này không?” Tề Ninh ra hiệu cho trợ lý của mình chuyển toàn bộ nguyên liệu của Trì Trì Hàm vào bếp, sau đó xoay người nhìn Trì Trì Hàm đang ngắm nghía căn bếp, nhàu mày rất khế.

Rốt cuộc thì cũng vẫn là người trẻ tuổi, xem ra là đang căng thẳng rồi.

Cô ấy không hề hy vọng Trì Trì Hàm sẽ thất bại, đêm qua Tề Trình lại ngủ trong tù quần áo, nếu như Trì Trì Hàm thất bại, tất cả áp lực mà cô ấy tạo ra cho Tề Trình ngày hôm qua, cùng với những giằng xé tâm lý mà Tề Trình đã trải qua đều là uổng phí.

Thấy Tề Ninh gật gật đầu với mình, dẫn trợ lý đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, Trì Trì Hàm nhìn quanh căn bếp khổng lồ này, đột nhiên lại nảy lên ý nghĩ muốn nghiêm túc thử xem thế nào.

Có thể khiến cho Tề Ninh đích thân tới phỏng vấn, nói không chừng, rốt cuộc nhà họ Tề đã có ý định thuê nữ đầu bếp riêng?

***

Tề Trình vẫn mở camera, ép bản thân mình nhìn chăm chăm vào cô gái kia.

Cô có cái họ rất lạ, nhưng mà anh không nhớ rõ là gì nữa.

Bề ngoài rất nổi bật, ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Cô gái trong màn hình kia buộc tóc thành đuôi ngựa, mặc một chiếc áo phông đơn giản gọn gàng.

Cô rất nhạy cảm, vừa vào cửa đã thấy camera, mặc dù đã cố sức che giấu nhưng vẫn nhận không được tò mò mà nhìn chăm chăm vào ống kính.

Điều này khiến anh nhìn rõ được ánh mắt cô, con ngươi tròn vo, khỏe mắt hơi xéch lên, nhìn cô vẻ lâu lành và tinh ranh.

Y hệt như trong mấy bức tranh trong phòng vẽ, lúc nói chuyện linh tinh, đôi mắt hơi hơi nheo lại, mang theo chút ý xấu.

Không phải người lương thiện.

Tề Trình bắt an, co rụt người lại bên trong chiếc ghế dựa to đùng.

Những người khác nhau thì không thể đánh đồng với nhau được.

Mấy năm nay bác sĩ Triệu vẫn luôn muốn anh hiểu rõ chuyện này, thật ra ngay từ đầu anh đã hiểu rõ. Chỉ là từ trước tới giờ, trái tim đều không phải do anh điều khiển.

Đó rõ ràng cũng không phải tổn thương tinh thần nghiêm trọng gì, thậm chí anh cũng không trách cô gái kia...

Trọn vẹn mười mấy năm, anh đều chưa từng nhìn thẳng vào khuôn mặt con gái kiểu thế này.

Mồ hôi lạnh ứa ra, anh bắt đầu cảm giác tâm mất mình dần mờ hồ.

Mơ hồ nghe được cô trả lời Tề Ninh rằng không có ý kiến gì, bàn tay nắm vào thành ghế của anh lại càng siết chặt hơn.

Cái loại thuốc này đối với anh dường như là có tác dụng quá mạnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trì Trì Hàm có thể trở thành chủ tài khoản video mỹ thực nổi danh, nguyên nhân chủ yếu là vì tác phong nấu ăn của cô vô cùng lưu loát, sạch sẽ, gọn gàng.

Trước hết là buộc mái tóc dài lên thành búi tròn, sau đó đội mũ vào, buộc tạp dề, cuối cùng mới bắt tay vào làm.

Mấy cái bao tay khác màu nhau dùng cho những nhiệm vụ khác nhau, màu đỏ để cắt thịt, màu xanh lam cắt thủy sản, màu xanh lá cắt rau củ, màu trắng để nhào bột, toàn bộ quá trình rất ít khi dừng lại giữa chừng, cả căn bếp vẫn luôn giữ được sự gọn gàng sạch sẽ như lúc đầu.

Sau khi bắt đầu nấu ăn, Trì Trì Hàm không còn liếc mắt nhìn lên camera lần nào nữa, lại thêm có Tề Ninh ngồi ngay bên cạnh cùng quan sát ghi hình, ngoại trừ đổ mồ hôi lạnh ra thì Tề Trình cũng không có dấu hiệu nào chứng tỏ bệnh nghiêm trọng hơn.

Hơn nữa, dần dần anh cũng bị đáng vẻ của Trì Trì Hàm lúc nấu ăn hấp dẫn.

Bước đầu tiên cô làm là nướng vịt, trước mặt bày ra dầu hào, bột tiêu, bột ngũ vị hương, một con vịt đã được ướp nước tương ít nhất là mười hai tiếng, cô thuần thục dùng một ong, giấm chua và nước sốt phết lên thân vịt, xoa đều, sau đó bỏ vào lò nướng đã bật nóng sẵn.

Sau đó đổi sang bao tay màu trắng, bắt đầu nhào bột.

Muốn cán mì sợi phải dùng đến sức lực. Sau khi cho thêm trứng gà với tỉ lệ thích hợp, Trì Trì Hàm nhón chân lên bắt đầu ra sức nhào bột.

Tề Trình có chút bất an, ngồi trên ghế giặt.

“Cố ấy đang cố gắng để lấy được công việc này.” Tề Ninh ngồi bên cạnh cất giọng bình tĩnh: “Đề bài của em quá mức lắt léo, nhưng đây cũng là cơ hội dành cho cô ấy.”

Tề Ninh biết Tề Trình đang áy náy vì mình đã ra đề quá xáo quyet, nhất là lúc tận mắt nhìn thấy đối phương vì yêu cầu của mình mà phải nỗ lực.

Đối với người mắc chứng sợ giao tiếp, việc này chính là một loại giày vò.

Dương nhiên, Tề Ninh cũng biết lời nói của mình chỉ có chút tác dụng an ủi nhỏ nhoi đối với Tề Trình, việc duy nhất cô có thể làm cũng chỉ là rót cho anh ly nước, đề phòng anh đổ mồ hôi lạnh quá nhiều dẫn đến mất nước.

“Có phải cảm thấy bọn chị đã quá nghiêm khắc với em không?” Tề Trình nhỏ hơn cô sáu tuổi, cũng coi như là cô tận mắt nhìn anh lớn lên từ tấm bé, lúc anh phát bệnh thì cô đang học ở nước ngoài, đến lúc trở về, cậu em trai thích cười nói và làm nũng lại biến thành một người mang chướng ngại về tâm lý, chỉ thích ngủ ở trong tủ quần áo.

Dương nhiên cô cũng biết mềm lòng, nhất là lúc nhìn thấy anh đổ mồ hôi lạnh đầm đìa nhưng vẫn cố gắng kiên trì ngồi đây như thế này.

Nhưng mà cô lại càng hy vọng anh có thể quay trở lại như trước kia, có thể không cần rặng rờ và sáng sủa như ánh mặt trời, nhưng ít nhất cũng đứng như thế này, trong lòng thêm khát được giao lưu với người khác, nhưng rốt cuộc lại chỉ có thể trốn ở đằng sau camera.

“Không đâu.” Tề Trình uống một ngụm nước, sau khi nuốt hết thì cười khó: “Dù sao thì có biện pháp chữa trị cũng tốt hơn là tuyệt vọng.”

Điều đó có nghĩa là người trong nhà vẫn chưa vứt bỏ anh.

Mặc dù sâu trong lòng anh vẫn luôn cảm thấy rằng, anh đã không còn cứu được nữa rồi.

***

Lúc nấu nước dùng mì, Trì Trì Hàm dùng củ cải trắng, mía, ngô, cải bắp và nầm đậu ninh một nồi nước loãng, sau đó đứng gần ra một lúc.

Cô hoàn toàn không biết khẩu vị của người phòng vẫn, cũng không biết người đó nói mì Dương Xuân ăn không ra vị mì Dương Xuân rồi cuộc là có ý gì, theo lẽ thường tình, cô phải làm ra một bát mì trông giống y đúc mì Dương Xuân nhưng mùi vị lại khác một trời một vực, như vậy mới coi như là đúng đề.

Cho nên lúc đầu, cô vốn định dùng cá bầm để làm mì, khiến cho bát mì này ngay từ bản chất đã không phải là mì.

Nhưng mà đến lúc làm thật, cô lại đột nhiên đổi ý.

Trong lòng cô nhắm đi nhắm lại yêu cầu của người phòng vẫn mấy chục lần, lại đổi thành phần chính sang mì.

Một bát mì Dương Xuân ăn không ra vị mì Dương Xuân, hẳn vẫn phải là mì mới đúng.

Việc đổi ý đột ngột này khiến cô hoang mang trong lòng, cũng sợ Lâm Kinh Vũ biết được chuyện này thì cô chắc chắn không thoát nổi bị ông ta mắng cho một trận.

Cũng có hơi hối hận vì bản thân đột nhiên nổi lòng tham, Trì Trì Hàm nhận không được, lại lờm camemra một cái.

Tề Trình và Tề Ninh đều không ngờ rằng Trì Trì Hàm đã chuẩn bị đầu ra đầy rồi lại đột nhiên dừng lại nhìn camera như vậy, Tề Ninh nhanh chóng đứng lên chặn lại màn hình, trạng thái tinh thần của Tề Trình hôm nay rất căng thẳng, cô sợ hành vi đột ngột như vậy của Trì Trì Hàm sẽ khiến cho Tề Trình rụt người lại.

Nhưng khiến người ta ngoài ý muốn chính là Tề Trình thế mà lại nhìn chăm chăm vào màn hình, trong đáy mắt tỏa ra thứ ánh sáng kỳ lạ.

***

Đối với phản ứng bất thường như vậy của Tề Trình, Tề Ninh rất không an tâm, thậm chí còn là lần đầu tiên này ra ý nghĩ muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Có phải là cô đã quá nghiêm khắc rồi không, có lẽ nên nghe theo anh cả, để bác sĩ Triệu đến đây tiếp tục tiến hành điều trị mới là cách ôn hòa nhất.

“Ánh mắt vừa rời của cô ấy...” Tề Trình ngừng đầu lên đối diện với Tề Ninh, giọng nói vì kích động nên có phần gấp gáp: “Chính là ánh mắt mà nhân vật trong cuốn truyện lần này của em cần có.”

Trong truyện của anh, nhân vật chính là một đầu bếp tham gia một cuộc thi quy mô lớn nhưng bị người ta hãm hại hết lần này đến lần khác, ở vòng cuối cùng, lúc anh ta đột ngột thay đổi, không dùng đến đề bài an toàn mà chuẩn bị kiểm tẩu thiên phong*, ánh mắt của anh ta cần phải như thế này.

* kiểm tẩu thiên phong: vốn là một cụm từ trong kiếm thuật, sau đó được dùng rộng rãi với ý nghĩa không làm những việc theo thói quen mà thực hiện phương pháp khác để giải quyết vấn đề, giành thắng lợi bằng những cách thức mới độc đáo hơn.

Anh vẫn luôn bất mãn với cảnh tượng này, nghĩ mãi không ra được cảm xúc của nhân vật ngay lúc đó, cho nên về không được, cứ bị kẹt ở đó.

Không ngờ rằng lại có thể nhìn ra trong hoàn cảnh này.

Tề Trình nhanh chóng chụp ảnh màn hình, phóng to khuôn mặt Trì Trì Hàm đang đội mũ đầu bếp, đuôi mắt hơi nhếch lên, lúc này trong đôi mắt trắng đen rõ ràng có chút chột dạ, cũng có chút đã tâm

Kiểm tẩu thiên phong chính là vì trong lòng có đã tâm

Như thế này là hoàn toàn phù hợp.

Thậm chí bởi vì hưng phấn, cho nên ngay từ lúc nhìn thấy ánh mắt kia, anh đã quên mất việc mình có còn đổ mồ hôi lạnh nữa không.

“Em đi vào phòng vệ.” Tề Trình gần như đứng bật dậy đi về phía phòng vệ tranh, trong mắt đã chẳng còn nhìn đến thứ gì khác.

Tề Ninh còn chưa rõ tình hình theo bản năng giữ chặt lấy cánh tay Tề Trình: “Em còn đang phỏng vấn đây!”

Vừa mới vào hè, nhiệt độ trong lòng bàn tay Tề Ninh nhanh chóng truyền qua lớp áo mỏng tới tay Tề Trình, anh vừa thoát ra khỏi áp lực, trong phút chốc lại cứng đờ người.

Mặc dù Tề Ninh đã phản ứng nhanh nhạy, lập tức buông tay ra rồi lùi về sau, chứa lại cho anh một khoảng cách an toàn, thế nhưng anh vẫn cảm thấy chỗ vừa bị nắm lấy đang đau như bị dao cắt.

“Cô ấy đã từ cách rồi.” Tề Trình cắn răng, nhận xuống cảm giác đau đớn này, muốn mượn việc nói chuyện để làm đổi đi lực chú ý: “Em muốn một bát mì Dương Xuân không có vị mì Dương Xuân chỉ là vì em không thích ăn mỡ heo.”

“Cô ấy sử dụng nước dùng là canh loãng, sợ mùi vị quá nhạt lại thêm vị nướng, hương vị của vị nướng còn đặc sắc hơn mỡ heo, cho nên bát mì mà cô ấy đang chuẩn bị đã hoàn toàn thỏa mãn yêu cầu của em.”

Cánh tay vẫn đang đau nhức, Tề Trình cười khổ, giấu cánh tay mà anh đang có ảo giác rằng nơi đó đã loang lổ máu ra sau lưng.

Phần lớn mọi người nghe được yêu cầu này thì phản ứng đầu tiên sẽ là thay đổi bản chất của món ăn, đổi bột mì thành nguyên liệu khác để làm mì.

Cho nên cái khoanh khác mà Trì Trì Hàm nhào bột mì kia, anh đã biết là cô từ từ cách rồi.

“Ký hợp đồng với cô ấy đi, cứ như mấy lần thuê trước, thời hạn là một tháng.” Có thể bởi vì ánh mắt kia, cũng có thể bởi vì người chị họ cùng chung máu mủ vừa kéo cánh tay anh, anh đã không khống chế nổi, lại bắt đầu này sinh ảo giác.

Anh vô cùng cần được cứu chữa.

Cô gái với vẻ bề ngoài ngọt ngào ở bên cánh cửa đối diện kia đã cho anh có thu hoạch ngoài ý muốn.

Anh không hề trông mong rằng cô có thể cứu được anh, nhưng cách cô nấu ăn có thể trở thành tư liệu sống để anh vẽ tranh, cái ánh mắt đó hoàn toàn giống hệt như nhân vật trong truyện của anh.

Mà lúc đắm chìm trong truyện là lúc anh tỉnh táo nhất.

Cứu chữa, cho dù chỉ trong thời khắc ngắn ngủi, anh cũng rất cần.

Bên trong phòng vẽ, mấy bức tranh vẽ một cô gái đang nở nụ cười dữ dằn vẫn đang phủ kín một mặt tường, Tề Trình nói chuyện xong thì đi vào phòng vẽ, đứng sau cánh cửa nhìn chăm chăm cánh tay mình.

Phía trên đó hẳn rõ vết máu nhạt, cảm giác đau đớn dường như là có thật.

Mặc dù bản thân anh hiểu rất rõ rằng đó chỉ là ảo giác. Bệnh tâm lý chính là như vậy, mặc dù biết rõ thế nào mới là đúng, nhưng trong đầu vẫn sẽ sinh ra ảo giác, lâu dần toàn bộ thế giới cũng giống như bị đổi trắng thay đen, dần mất đi bản thân.

Thuốc mà bác sĩ Triệu kê cho anh dường như lại bắt đầu mất tác dụng rồi.

Tề Trình che mặt, khuôn mặt vốn đã trắng nõn, bởi vì đau đớn mà trông càng nhợt nhạt hơn.

Bất lực, anh đứng giữa phòng vẽ tranh với những con ác mộng đang bủa vây giống như đang tự ngược.

***

Trì Trì Hàm vẫn không hề biết rằng mình đã qua bài phỏng vấn.

Bốn tiếng trôi qua, Tề Ninh vô cùng đứng giờ đi đến, mà Trì Trì Hàm vừa lúc khéo léo bày xong đồ ăn vào trong đĩa.

Dưa chuột màu xanh, trứng gà màu vàng, sợi ớt màu đỏ cùng với ức vịt nướng được cắt khối vuông vắn đều đặn.

Ngoài một bát mì sợi thì còn một bát nước dùng mì Dương Châu.

Cô nghĩ rằng dù sao cũng chẳng giống yêu cầu của người bình thường, cho nên ngay cả hành lá cô cũng không bỏ vào, dưa chuột thì thái thành hạt lựu, rắc lên trên mì, bên cạnh bỏ thêm một quả trứng luộc cắt đôi.

Về mặt Tề Ninh nhận nhậ, nhìn không ra cảm xúc.

Trì Trì Hàm nhìn Tề Ninh bỏ mì vào hộp đựng thức ăn, bụng mảy mã đựng đồng đồ ăn đầy màu sắc kia đi, cô bỏ mặc nguyên tắc nói ít làm nhiều mà Lâm Kinh Vũ đã dạy, vẫn cứ mở miệng lên tiếng.

“Mì này ăn trong vòng ba phút nữa sẽ ngon nhất, người có khẩu vị bình thường thì có thể ăn trứng luộc và dưa chuột trước, người thích ăn cay thì có thể ăn ớt trước, người không quen ăn món thanh đạm thì có thể ăn vịt nướng trước.” Dặn dò từng thứ xong, dường như nhớ ra dù sao thì mình cũng không thể qua được bài phỏng vấn này, khỏe miệng cong lên, lộ ra nụ cười nhợt: “Bát mì này tôi dành rất nhiều công sức để nấu, hy vọng các cô sẽ thích.”

“Nếu là cô thì cô sẽ ăn loại nào trước?” Tề Ninh dừng tay lại, đột nhiên mở miệng hỏi.

...

Nếu là cô, cô thả ăn mì ăn liền chứ tuyệt đối sẽ không vì một bát mì mà bận rộn suốt bốn tiếng đồng hồ.

Nhưng mà cô không thể nói ra lời này.

Trì Trì Hàm chán chừ một lúc, trả lời: “Nếu là tôi, lúc nhào bột sẽ tháo bao tay ra, mì có hơi người thì mùi vị sẽ ngon hơn.”

Sau đó hai người đều yên lặng.

Có lẽ Tề Ninh không dự đoán được tới đáp án như vậy, đẩy hộp đựng thức ăn lại, liếc mắt nhìn Trì Trì Hàm một cái.

Trì Trì Hàm cũng không ngờ rằng trong lúc vô cùng căng thẳng mình lại có thể nói năng linh tinh tới trình độ như vậy, coi như bình nút không sợ vỡ, đứng im tại chỗ.

Không khí dường như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc.

Tề Ninh cười cười, vươn tay phải ra: “Chúc mừng cô, cô đã vượt qua bài phỏng vấn.”

...

...

“Bởi vì câu trả lời vừa rồi sao?” Trì Trì Hàm mơ màng, không phải là không nhận đầu bếp nữ sao.

Đây có phải là một tin đáng mừng không?

Nhưng mà mì vẫn còn chưa ăn mà... Cô làm mất bốn tiếng đồng hồ đấy

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đây tuyệt đối không phải là tin vui.

Nửa giờ sau, rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng hiểu ra.

Cô đã hoàn toàn không còn tâm tư đi để ý xem bát mì Dương Xuân mà mình mất bốn tiếng để làm kia được đánh giá thế nào, bởi vì sau khi được bỏ vào hộp đựng thức ăn, bát mì kia chẳng còn được đựng đến nữa.

Nửa giờ, cho dù mì có ngon thế nào thì cũng bị ngâm nước cho nhũn ra rồi.

Hướng hồ trước mặt cô còn có chuyện đáng để nói hơn.

“Trong vòng một tháng này, tôi chỉ có thể ở đây? Vậy thì làm sao để mua đồ ăn được?” Ở đây ngay cả lái xe đi vào cũng đã mất đến năm, sáu phút, đi bộ ra ngoài thì chắc phải mất đến nửa tiếng, cô còn phải sẵn sàng phục vụ suốt 24 tiếng, nói cách khác, cô phải ở cái nơi hoang vu hẻo lánh này suốt một tháng?

“Thực đơn sẽ được đưa cho cô trước một ngày, cô chỉ cần viết ra danh sách những thứ cần mua, hôm sau sẽ có người đưa nguyên liệu tới cho cô.” Tề Ninh ngồi trong phòng khách, trong phòng vẫn còn mùi vịt nướng.

Tề Ninh vẫn có chút thấp thỏm không yên, trong lòng còn đang lo lắng cho Tề Trình đang nhốt mình trong phòng vẽ tranh, nhưng lần này người khiến Tề Trình phát bệnh chính là cô, vì giữ khoảng cách an toàn, cô buộc mình phải ngồi ở phòng đối diện thảo luận vấn đề hợp đồng với Trì Trì Hàm.

Chỉ là việc Trì Trì Hàm nhàu nhũn hỏi hết chuyện này đến chuyện khác khiến cho cô thấy rất không kiên nhẫn, theo như cô biết, Lâm Kinh Vũ chắc chắn đã xem qua hợp đồng thuê đầu bếp của nhà họ Tề, tại sao bây giờ Trì Trì Hàm lại vẫn còn nhiều thắc mắc như vậy.

“Tôi phải nấu cho mấy người ăn?” Lúc đi vào cô đã quan sát qua một lượt, tòa nhà ba tầng này chỉ có hai cái cửa ra vào, một cái là chỗ cô vừa nấu ăn lúc này, còn một cái cửa lớn hơn với một ô cửa sổ trông rất kỳ quái, không có cầu thang bên ngoài, hai căn phòng hoàn toàn ngăn cách với nhau.

Phía bên cô là chỗ ở của đầu bếp, vậy phía bên đối diện là ai ở?

“Một người.” Khóe mày Tề Ninh nhăn lên.

...

Cho nên cô phải ở lại cái nơi hoang vu hẻo lánh này cùng một người không quen biết suốt một tháng?

“Nam hay nữ?” Trì Trì Hàm cảm thấy đây là một vấn đề cần phải hỏi.

“... Nam hay nữ không liên quan gì đến cô.” Tề Ninh nhìn hợp đồng mà Trì Trì Hàm đang cầm trong tay, nháy qua một đoạn dài, lật đến một trang ghi mấy điều khoản, gõ hai lần: “Cô chỉ cần thuộc lòng mấy cái này.

Đây đầu chỉ là mấy cái...

Quy trình làm việc của đầu bếp riêng nhà họ Tề là như thế này: một ngày cung cấp ba bữa cơm: bữa trưa, bữa tối và món nhẹ vào bữa khuya. Thực đơn cho ba bữa mỗi ngày sẽ được đưa cho cô trước một hôm, cô chỉ cần dựa vào thực đơn để liệt kê danh sách nguyên liệu cần mua, năm giờ chiều mỗi ngày sẽ có người phụ trách đến lấy danh sách.

Suất ăn một người, theo thời gian cố định, đưa đến phía đối diện.

Tiếp theo mới là trọng điểm, Trì Trì Hàm nhìn đi nhìn lại bốn, năm lần để xác nhận rằng mình không hiểu sai.

Ở cửa sổ kỳ lạ ở phía đối diện kia thế mà lại được sử dụng, mỗi ngày cô đưa com đến chỉ cần mở ô cửa sổ nhỏ đó ra, đặt hộp đựng đồ ăn lên, sau đó kéo chuông.

Người ở bên trong cửa sẽ lấy hộp đựng đồ ăn, đồng thời đưa thực đơn ngày hôm sau.

...

Nhưng đây chưa phải là kỳ lạ nhất.

Kỳ lạ nhất chính là, nếu như đầu bếp có ý kiến gì với thực đơn, cảm thấy thời gian một ngày không đủ để chuẩn bị thì có thể chuyển giấy vào lúc đưa com, sau đó đứng ở bên ngoài cửa chờ tờ giấy mới.

...

...

Truyền giấy để trao đổi... Cái việc kiểu này đến cả học sinh trung học thời giờ cũng chẳng muốn làm nữa...

Như thế này thật đúng như Tề Ninh nói, đối tượng phục vụ của cô là nam hay nữ đều chẳng quan trọng, bởi vì căn bản là không nhìn đến, cũng không nói chuyện.

Thảo nào các đầu bếp trước đây đều không nói rõ được, căn bản là bọn họ cũng chẳng biết đối tượng mà mình phục vụ là ai.

Nói tóm lại là cô phải ở lại cái nơi hoang vu hẻo lánh ít người đặt chân đến này, làm đồ ăn một tháng, phục vụ một người không biết là nam hay nữ, không biết tuổi tác, cũng không biết có phải là bị mắc bệnh gì không tiện nói ra chỉ có thể trốn trong phòng hay không.

Hon nữa còn bị camera giám sát suốt 24 tiếng.

Nơi mà có sắp ở lại một tháng này, không gian lớn nhất là phòng bếp, có bốn cái camera, trong hộp đồng còn dùng hình ảnh để đánh dấu rõ ràng, chỗ còn lại là phòng khách, có hai cái camera, cũng dùng cách thức tương tự để đánh dấu.

Chỗ không có camera chỉ có phòng ngủ và nhà vệ sinh, mà từ phòng ngủ đến nhà vệ sinh thì buộc phải đi qua phòng khách.

Nói là một căn nhà to có ba tầng, tính ra chỉ dùng có một tầng cao hơn sáu mét, các phòng còn lại ở ngay trên cầu thang đều bị khóa.

Cô phải ở cái nơi mệnh mông rộng lớn, được trang hoàng xa hoa đầy đủ, bị camera giám sát này suốt một tháng...

Thảo nào lại ra giá cao như vậy...

Cái điều kiện quý dị như thế này cũng gần đạt đến mức biến thái rồi...

“Camera cũng hoạt động 24 tiếng sao?” Trì Trì Hàm đã sớm nhận ra Tề Ninh không mấy kiên nhẫn, cô cũng không muốn dò dặt, mức giá này đã đủ để cô trả nửa năm tiền nợ rồi, nhưng mà nó quá quý dị.

“Về nguyên tắc thì camera sẽ không bị tắt đi.” Tề Ninh chặt đứt tia hy vọng cuối cùng của Trì Trì Hàm: “Nhưng mà không có ai quan sát có chăm chăm suốt 24 tiếng đâu, camera được lắp đặt chỉ là để có thể quan sát việc cô nấu ăn từ các góc độ khác nhau mà thôi, ngoại trừ thời gian nấu ăn ra, những lúc khác cô có thể coi nó như vật trang trí.

...

Cho nên cái người quái dị ở bên đối diện kia là có hứng thú đối với quá trình nấu ăn của đầu bếp?

Đây thật sự là... sở thích kỳ quái.

“Nếu có không có dị nghị gì đối với bản hợp đồng này, ở đây còn có một điều khoản giữ bí mật cũng cần có ký tên.” Lúc Trì Trì Hàm đang cau mày do dự, Tề Ninh lại đưa ra một bản hợp đồng khác: “Thỏa thuận giữ bí mật thông thường thôi. Tôi biết các cô cần cái danh đầu bếp riêng của nhà họ Tề để nâng cao giá trị con người, nhưng mà trước khi hợp đồng hết hạn, chưa được cho phép thì các cô không được tiết lộ bất cứ nội dung nào liên quan đến thực đơn, nếu như hợp tác thuận lợi, về sau chúng tôi sẽ cho cô biết lúc nào thì có thể công khai mình từng làm đầu bếp riêng tại nhà họ Tề.”

Cô thật sự có dị nghị, đối với tất cả những chuyện này cô đều có dị nghị.

“Trước khi chúng tôi thông báo tuyển dụng thì đã đưa hợp đồng cho người đại diện của cô xem trước, xác nhận không có gì đáng nghi rồi mới quyết định có phỏng vấn hay không.” Tề Ninh rút cuộc cũng không muốn kiên nhẫn nữa: “Tôi không biết tại sao Trì tiểu thư đã biết rõ điều khoản hợp đồng rồi mà vẫn còn do dự.”

Trì Trì Hàm im lặng, lúc ban đầu Lâm Kính Vũ đâu có nghĩ đến cô sẽ vượt qua bài phỏng vấn, sao có thể nói đến chuyện hợp đồng với cô...

“Như vậy đi, tiền lương sẽ tăng thêm 15% so với trong hợp đồng, đây là cái giá cuối cùng, tôi có thể cho cô thêm năm phút đồng hồ để suy xét.” Sự im lặng không rõ nguyên nhân của Trì Trì Hàm khiến Tề Ninh không thể kiên nhẫn nổi nữa, cô không có nhiều thời gian để ngồi đây lãng phí, Trì Trì Hàm chỉ là một đầu bếp, nếu không phải vì có dung mạo quá điển hình thì cô cũng chẳng cần tham gia lần phỏng vấn này.

Đầu bếp không có bất cứ sự giao lưu nào với Tề Trình, camera trong bếp ngoại trừ Tề Trình thì bảo vệ được huấn luyện nghiêm ngặt ở ngoài cửa cũng có thể nhìn đến, vì đảm bảo cho sự an toàn của Tề Trình, bọn họ đã chuẩn bị hết sức chu đáo.

Người có lòng tham quá mức sẽ dễ gặp chuyện không may, nếu Trì Trì Hàm không hiểu thế nào là đủ thì họ cũng chẳng cần thuê nữa.

Cảm giác bị kẻ có tiền xem thường... thật ra cũng không tệ lắm.

Trì Trì Hàm cúi đầu, che giấu cảm giác hổ thẹn từ đáy lòng, nghĩ đến chuyện 15% tăng thêm này có thể giúp cô đổi lại bộ sofa trong nhà rồi.

Cô không phải đầu bếp riêng đầu tiên của nhà họ Tề, người khác làm được, vậy cô cũng có thể làm được.

Ký xong xuôi, Tề Ninh nhanh chóng cắt bản hợp đồng đi, lúc đứng dậy còn nghe được Trì Trì Hàm dùng giọng nói vô cùng không tình nguyện nhưng lại không thể không hỏi mà lên tiếng: “Cái đó, tôi còn một câu hỏi cuối cùng nữa.”

Tề Ninh dừng động tác lại, nhìn về phía cô gái kia.

Đáng vẻ của cô quá thật không tệ, làn da mịn màng, ngũ quan sáng sủa, bởi vì thường xuyên mỉm cười nên lúc thả lỏng, khóe miệng sẽ cong lên theo thói quen.

Về bề ngoài xinh đẹp nhưng lại không mang tính công kích, lúc này lại vì đang lúng túng mà ánh mắt hơi lóe lên, vừa khéo lại làm cho người ta sinh lòng thương hại.

Cục kỳ biết cách lợi dụng ưu thế trời cho của mình nhằm đạt được mục đích.

“Hỏi đi.” Chỉ ngồi cùng nhau ký hợp đồng một lát đã khiến cho ấn tượng ban đầu của Tề Ninh đối với Trì Trì Hàm giảm bớt, vẻ mặt không còn hiền lành dễ chịu như lúc đầu nữa.

Đây cũng là vấn đề của người nhà họ Tề, bởi vì Tề Trình mà tất cả mọi người đều theo bản năng sinh ra bài xích đối với các cô gái có kiểu diện mạo như thế.

“...” Trì Trì Hàm lại càng lúng túng hơn, nhưng vẫn cất tiếng hỏi: “Mặt khẩu wifi ở đây là như thế nào?”

...

Tề Ninh nhắm mắt.

Quả nhiên, hiểu biết của cô đối với kiểu con gái như vậy là bằng không.

***

Lần này Tề Trình khôi phục nhanh hơn tưởng tượng rất nhiều.

Đến khi Tề Ninh nói chuyện xong xuôi, quay lại bên này thì anh đã ra khỏi phòng về tranh đi xuống lầu, nhìn chăm chăm vào camera không chớp mắt, người ngăn ra.

Tề Ninh sợ lại kích thích anh nên đứng ở cửa không dám bước lên trước.

“Em không sao đâu.” Giọng của Tề Trình mang theo vẻ mệt mỏi, đáy mắt lóe lên vẻ tự ti.

Họ vẫn luôn đối với anh như thế, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, sợ sẽ làm anh sụp đổ, mà đáng buồn lại chính là, anh đã gần ba mươi tuổi, thế nhưng thật sự cũng chỉ có thể được đối đãi như một bệnh nhân như thế.

Tề Trình này, chính anh tự cảm thấy bản thân không có bất cứ giá trị tồn tại nào, chỉ là nỗi phiền toái của nhà họ Tề.

Thậm chí ngay cả ông nội đã bảy mươi tuổi đang trong lúc bệnh tật mà anh cũng không dám nắm tay ông.

Lúc không phát bệnh, anh sẽ cố hết sức để quay trở lại đáng vẻ trước kia, chỉ hy vọng trong lúc anh phát bệnh, mọi người có thể nhớ đến đáng vẻ bình thường của anh.

Dù sao anh cũng là một người đàn ông bình thường, khát vọng được sống tiếp, nhưng lại không tìm ra lý do gì để sống tiếp.

“Hợp đồng đã ký xong rồi.” Tề Ninh bỏ qua cảm xúc trong mắt Tề Trình, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nguyên nhân của chứng sợ giao tiếp chính là tự ti, nhưng mà về điểm này, cho dù người nhà họ Tề làm cái gì, cho dù bác sĩ Triệu dùng phương pháp gì thì vẫn không thể khiến cho Tề Trình hiểu rõ tầm quan trọng của bản thân.

Nguyên nhân này không thể trị được tận gốc thì những cái ở phần ngon khác cũng không trị được.

“Em nghe được rồi.” Tề Trình cũng rất hiểu ý, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn cho đánh giá: “Cô ấy rất thú vị.”

Anh có thể nhìn ra được, Trì Trì Hàm chán chừ trước bản hợp đồng không phải là vì muốn tăng giá mà là vì cô thật sự cảm thấy nó rất vô vắn.

Giữa rất nhiều đầu bếp, Trì Trì Hàm là người đầu tiên viết hai chữ ‘vớ vắn’ lên trên mặt.

Lúc Tề Ninh tăng giá, cái đáng vẻ cô nhanh chóng cúi đầu xuống ký tên khiến anh hơi bật cười, tư liệu trước đây quả nhiên không sai, cô thật sự rất yếu tiền.

Anh thích cái kiểu thẳng thắn như vậy, bởi vì thứ duy nhất anh có chính là tiền.

Cho nên, vô cùng kỳ lạ, anh lại thờ ra một hơi nhẹ nhõm.

Đó là một cô gái thú vị với vẻ ngoài ngọt ngào, cô ấy sẽ ở phía đối diện một tháng, cung cấp tư liệu sống cho truyền tranh của anh suốt ba mươi ngày.

Anh chưa chắc đã ăn mấy món cô nấu, thứ anh cần chỉ là quá trình nấu ăn của cô, đồ ăn của anh vẫn do má Luru quán gia làm, quy trình nghiêm ngặt, dinh dưỡng cân đối.

Nhưng mà.

“Trưa mai tiếp tục ăn mì Dương Xuân đi.” Tề Trình định ra thực đơn, tìm bát mì Dương Xuân được làm suốt bốn tiếng đồng hồ, bảy giờ mì đã nhũn ra hết, anh thế mà lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nước dùng kia hẳn là rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nội tâm của Trì Trì Hàm lúc này một lời khó nói hết.

Trước lúc Tề Ninh đi đã đưa cho cô một tờ giấy, là giấy A4 rọc đôi hết sức bình thường, bên trên thật sự có mấy chữ viết tay.

Chữ viết bằng bút máy rất đẹp, nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ, có cốt cách — liếc mắt nhìn qua cũng có thể nhìn ra là nét chữ của đàn ông, mà nhìn vào độ ổn định của nét chữ thì hẳn là tuổi của người này cũng không còn nhỏ.

Cho nên người sống ở phía đối diện là một người đàn ông trung niên sao?

Thảo nào lại chọn phương thức giao tiếp củ ki như vậy.

Trì Trì Hàm ép mình dừng để ý đến chuyện sẽ sống ở đây suốt một tháng cùng một người xa lạ mà cô lẽ là một người đàn ông trung niên ở phía đối diện, tập trung sự chú ý vào thực đơn, sau đó, khỏe miệng bắt đầu co rúm lại.

Bữa trưa hết sức bình thường, nắm kim châm xào tỏi, bánh tôm chiên cùng với canh sò, Trì Trì Hàm tính ra lượng công việc cũng ít, bữa tối cũng không khó, chỉ là canh rau với gan heo, đậu phụ sốt cùng với chân gà quay giòn, nhưng khiến cho cô tuyệt chút nữa không không chế được chính là bữa ăn khuya, trên giấy viết rõ ràng mấy chữ rất to: mì Dương Xuân không có vị mì Dương Xuân.

...

Cho dù trong bếp không có camera, cô cũng không có gan dùng lại nguyên liệu nấu ăn còn thừa hôm nay để nấu cho ngày mai, chắc chắn nhà họ Tề mời cô không phải là để cho người nhà họ Tề phải ăn đồ ăn thừa.

Cho nên ngày mai sau khi làm cơm tối xong, cô lại phải tốn bốn tiếng đồng hồ để làm một bát mì Dương Xuân...

Thật là...

Mặc dù người trả tiền thì chính là ông chủ, nhưng mà người làm công Trì Trì Hàm vẫn oán thầm trong lòng bằng mấy từ thô tục trẻ con không nên nghe, hơn nữa còn theo bản năng trừng mắt nhìn vào camera một cái.

Tề Trình bị trừng đến mức rụt cổ lại, dúi mắt mắt đi, không dám tiếp tục nghiên cứu biểu cảm của cô lúc nhìn thực đơn nữa.

Anh lau hết mồ hôi lạnh vừa chảy ra, nhờ lại cái trừng mắt vừa rồi của Trì Trì Hàm, khỏe mới anh hơi mập mạp, nhìn có vẻ vô cùng oan ức.

Anh đoán rằng đây là đang tức giận vì hôm nay đã làm mì xong xuôi mà anh không ăn, đêm mai lại phải bận rộn làm lại một lần nữa.

Có chút sợ hãi, lo rằng bận rộn vất vả như vậy có khiến vị đầu bếp mới này bất mãn hay không.

Nhưng mà lại lập tức tự thuyết phục bản thân rằng người này là do anh dùng một số tiền lớn để thuê về, nấu ăn là công việc của cô.

Anh không thể lúc nào cũng để ý đến cái nhìn của người khác đối với mình, hơn nữa lại là của một người chẳng liên quan.

Đầu tranh tư tưởng trong đầu một lúc lâu, camera lại đột nhiên vang lên tiếng nói của Trì Trì Hàm.

“Tôi đã lộn qua phòng vắng rồi, bây giờ đang bị nhốt trong này không ra ngoài được.” Giọng nói trong trẻo, rõ ràng từng tiếng: “Trong vòng một tháng. Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho Thích Tĩnh, bảo cô ấy giúp tôi thu dọn một chút quần áo và đồ dùng hằng ngày, buổi tối ông đưa đến đây giúp tôi, chỉ cần đưa tôi cửa lớn, bảo vệ sẽ lấy giúp.”

Trong phòng của Tề Trình, một ngày 24 tiếng, chỉ có lúc người nhà họ Tề gọi điện đến hỏi thăm tình hình thì mới có tiếng người, trước kia đều thuê đầu bếp nam, đều là người ít nói, cho dù có gọi điện thoại thì cũng sẽ vào phòng ngủ hoặc phòng vệ sinh để tránh camera.

Cho nên âm thanh xa lạ đột nhiên vang lên này đã khiến cho suy nghĩ muốn rơi vào tình trạng sợ giao tiếp của Tề Trình đột nhiên bị gián đoạn.

Anh có phản đờ đẫn.

Trong màn hình camera, Trì Trì Hàm nói xong câu đó thì đưa điện thoại ra rất xa, vẻ mặt ghét bỏ.

Sau đó tiếp tục duy trì tư thế như vậy một lúc lâu rồi mới đưa điện thoại lại gần lỗ tai một lần nữa: “Vừa rồi lúc ký hợp đồng với Tề Ninh, tôi không biết thời thể đã im lặng một lúc, tiền lương tăng lên 15%.”

Nói xong lại đưa điện thoại ra xa.

Trên mặt là ý cười nhẹ nhàn, lúm đồng tiền hằn sâu, ngay cả bị ngăn cách bởi màn hình camera mà cũng có thể cảm giác được cô đang rất vui vẻ.

Vui vẻ...

Tề Trình cũng không ý thức được rằng chính mình đang nhìn chằm chằm vào màn hình với vẻ mặt đầy khát vọng, ngăn cách một lớp thủy tinh, ngăn cách hai cánh cửa và một dãy hành lang, người đối diện kia, chỉ vì tiền lương tăng lên một chút như thế mà cười đến mức không tìm không phổi.

Người này không phải vốn nên rất đáng thương sao?

Ngồi trên một đống nợ, cha ruột đã không còn trên đời, mẹ lại không biết tung tích.

Tại sao lại còn có thể cười thành như vậy, vui vẻ đến mức khiến cho người ta... hăm mộ.

***

Trì Trì Hàm hoàn toàn không ngờ rằng cuộc điện thoại của mình đang bị người ta nghe lén.

Làm đầu bếp riêng, thỉnh thoảng cô cũng sẽ gặp vài chủ thuê cần giám sát quá trình nấu ăn, cũng từng thử qua bị camera ghi lại toàn bộ quá trình, nhưng mà phần lớn camera đều không có gắn thiết bị thu âm, cho nên cô cũng cho rằng camera bình thường không hề có chức năng thu âm.

Hiện giờ cô đang vui niềm vui mừng của Lâm Kinh Vũ cuốn hút, chút cảm xúc khó chịu do Tề Ninh gây ra cũng bị cô vứt ra sau đầu.

Bây giờ nhắm lại, quả thật là rất tốt.

Một tháng sau, giá thuê của cô có thể tăng lên gấp bội, bởi vì ba mắc bệnh, việc làm ăn bị người ta đoạt mất mà có mạng nợ, bây giờ có thể trả nợ sớm hơn một chút, như vậy cô sẽ có thêm tinh thần và thời gian để đi tìm mẹ.

Người đã từng trải qua cảnh rơi xuống vực thẳm, đi qua rồi sẽ phát hiện ra, trên đời này, ngày mai đều sẽ tốt đẹp hơn ngày hôm qua.

Thật ra muốn vui vẻ rất dễ, chỉ cần hướng về phía mặt trời, cong khỏe miệng lên là được rồi.

Sau khi Lâm Kinh Vũ tắt điện thoại để đi mở rượu Mao Đài ăn mừng, Trì Trĩ Hàm lại bắt đầu gọi điện thoại cho Thích Tĩnh.

Thích Tĩnh là bạn thời đại học của cô, là chỗ chị em thân thiết, sau khi trong nhà xảy ra chuyện, cô ấy là người duy nhất không thay đổi thái độ đối xử với cô.

Mà thân trọng của Thích Tĩnh chính là Tề Ninh, là Vũ Tắc Thiên của nhà họ Tề, người vẫn dùng ánh mắt để đánh giá cô khiến cô cảm thấy cả người không thoải mái.

Cho nên đương nhiên chuyện cô may mắn trở thành đầu bếp riêng của nhà họ Tề trong một tháng đã khiến Thích Tĩnh ở đầu bên kia hét chói tai tới mức ngay cả bị ngăn cách bởi camera cũng có thể nghe được rõ ràng.

Đối với tình huống nào nhiệt như vậy, Tề Trình không biết làm thế nào, anh bắt đầu uống nước liên tục, đỏ mặt hỏi, nhưng mà vẫn không tắt tiếng camera.

Bệnh của anh chính là thêm khát sự nóng nhiệt như vậy, nhưng lại sợ sự ồn ào như thế.

Nội dung cuộc gọi của Trì Trĩ Hàm rất bình thường, đột nhiên phải rời khỏi nhà một tháng, cô thao thao bất tuyệt dặn dò phải lấy mấy bộ quần áo, mấy bộ nội y, thậm chí còn đọc ra mấy cái tên vô cùng khó hiểu của từng bộ nội y, hai cô gái nói qua nói lại, chỉ vì một cái tên mà cũng có thể cười ha ha cả một lúc lâu, vẻ mặt cũng trở nên dung tục, sau đó Trì Trĩ Hàm sẽ chốt dạ liếc camera một cái, cố gắng khôi phục vẻ bình thường.

Sống động hoạt bát, lại khiến phía bên anh càng lúc càng trầm lặng.

Tề Trình đột nhiên sinh ra cảm giác hổ thẹn vì rình trộm người khác, bây giờ anh đang nhìn lên cuộc sống của một người hoàn toàn xa lạ, chuyện này không liên quan đến tư liệu sống cho truyền tranh của anh, đây hoàn toàn là cuộc sống cá nhân của người ta.

Từ trước đến giờ anh đều biết bản thân mang bệnh tâm lý, nhưng mà phát hiện ra mình biến thái như thế thì đây là lần đầu tiên.

Rốt cuộc cũng dè dặt tất âm, cần phòng khôi phục lại vẻ yên tĩnh, anh nheo mắt nhìn cô gái vừa cười vừa vỗ bàn trên màn hình.

Tại sao cô lại có nhiều chuyện đáng để cười lớn giống như vậy, ngay cả lúc nói đến cây xương rồng trong nhà sắp bị cô nuôi cho chết cũng có thể khiến cô cười thành tiếng như heo kêu.

Nheo mắt lại một lúc, không hiểu sao anh lại không khống chế được muốn mở tiếng camera.

Khẽ cắn môi, đứng lên cầm lấy điện thoại đi động trên bàn, anh tìm số điện thoại của bác sĩ Triệu, hơn nửa năm nay, đây là lần đầu tiên anh chủ động tìm đến bác sĩ Triệu.

Bệnh trạng của anh hiện giờ có phần kỳ quái, không liên quan đến chứng sợ giao tiếp, cũng không liên quan đến ảo giác, mà chính là anh không khống chế được muốn rình coi cuộc sống riêng của nữ đầu bếp của anh.

Chẳng lẽ một mình ở trong nhà lâu ngày nên đã sinh ra những bệnh trạng khác?

***

Đối với cuộc gọi này, bác sĩ Triệu vô cùng kinh ngạc.

Tề Trình không phải là một bệnh nhân tốt tính, anh không chịu hợp tác, bài xích tư vấn tâm lý, trong lúc dùng thuốc, chỉ cần xuất hiện chút tác dụng phụ, anh sẽ tự ý dừng thuốc.

Ông có quan hệ cá nhân với nhà họ Tề, nói một cách nghiêm khắc thì vốn không thích hợp làm bác sĩ điều trị chính của Tề Trình, nhưng mà thẳng bẻ Tề Trình này, ngoài ông ra thì không chịu tiếp nhận bác sĩ nào khác.

Nhiều năm như vậy rồi, cho dù có phát bệnh thì anh cũng sẽ không chủ động tìm đến ông, đây là lần đầu tiên.

Hơn nữa, nội dung cần tư vấn của anh lại thật sự ngoài sức tưởng tượng.

Anh vô cùng cẩn thận xác nhận xem có phải mình đã biến thái rồi không...

“Tôi đã từng đề nghị cháu, tốt nhất trong nhà nên bật TV quanh năm, mở mấy chương trình hài kịch, cháu có còn nhớ không?” Giọng nói của bác sĩ Triệu trầm thấp, sau khi tiến vào trạng thái làm việc thì ông sẽ cố gắng hết sức để sử dụng giọng điệu không có tính công kích.

“Nhớ ạ.” Sau khi gọi điện thoại thì Tề Trình cũng có chút hối hận.

Tề Trình từng nhìn thấy đáng vẻ khác của bác sĩ Triệu, giọng nói cao vút, thích uống rượu, rượu quá ba tuần thì sẽ vỗ bàn hát kịch kịch.

Hoàn toàn không giống như bây giờ, dùng giọng nói khiến người ta tin tưởng, hướng dẫn từng bước một, chỉ đường cho bệnh nhân nói ra khúc mắc của chính mình.

Anh chưa từng nói với bác sĩ Triệu rằng, anh cực kỳ không thích giọng nói lúc ông tiến vào trạng thái làm việc như thế này.

“Tâm lý hiện giờ của cháu chính là trạng thái mà tôi muốn cháu có được nhờ vào phím hài.” Bác sĩ Triệu vẫn giữ nguyên giọng điệu đó: “Cháu sống một mình, người nhà cháu lại để đặt trước bệnh tình của cháu, cho nên cháu rất ít khi nghe được tiếng cười thoải mái như thế, nhưng mà chính phương thức giải tỏa này mới thật sự có lợi đối với quá trình điều trị của cháu.”

Ông làm bác sĩ đã nhiều năm, lại vô cùng am hiểu lĩnh vực tâm lý học, đương nhiên biết tại sao Tề Trình lại bài xích mình, nhưng mà Tề Trình không nói ra, ông cũng không thể mở miệng, thay vào đó lại khiến cho Tề Trình cảm thấy đây là một loại hành vi tận tâm tận lực.

Khúc mắc của Tề Trình được anh giấu quá kỹ, đến mức ngay cả chính bản thân anh cũng không hiểu rõ.

Cuộc điện thoại này có thể coi là tiến triển mang tính đột phá duy nhất trong suốt mấy năm nay.

Thật sự không ngờ đến, thế mà lại là vì một người đầu bếp.

“Nhưng mà...” Bác sĩ Triệu trầm ngâm một chút, rốt cuộc vẫn mở miệng: “Tề Trình, cháu muốn dùng phương pháp này thì phải nhận được sự đồng ý của đối phương.”

...

Đối phương.

Cô gái mới đến có cái tên phức tạp kia có lẽ cũng không biết là camera có chức năng thu âm.

“Nếu cháu không tiện nói thì tôi có thể báo với Tề Ninh.” Bác sĩ Triệu đoán ra được ý tứ phía sau sự im lặng của Tề Trình, cũng khó trách, anh chắc chắn sẽ có cảm giác tội lỗi vì nhìn lén người ta.

Lời này nói với Tề Ninh rất thích hợp, ông không ngờ được rằng một người đầu bếp lại có thể mang đến hiệu quả trị liệu tốt như vậy, nếu được thì cũng có thể bảo Tề Ninh tăng cho cô ấy một chút tiền lương.

Hơn nữa còn phải nhắc nhở cô ấy rằng không được lộ ra cảm xúc tiêu cực trước camera.

“Để cháu tự làm đi.” Tề Trình nhìn thấy được bản tay mình lại không khống chế được muốn mở tiếng của camera, nhủ nhủ mảy, cũng không rõ vì sao mình lại đột nhiên nói ra như thế.

Ngay cả bác sĩ Triệu cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không biết phải tiếp lời thế nào.

“Cháu thêm vài chữ trên thực đơn là được, không cần làm phiền đến Tề Ninh đâu.” Giống như đang giải thích với bác sĩ Triệu mà cũng giống như đang tự giải thích với chính mình, giọng nói của Tề Trình có chút gấp gáp.

Đây là lần đầu tiên Tề Trình chủ động yêu cầu được giao tiếp.

Sau khi cúp điện thoại, bác sĩ Triệu nhanh chóng liên lạc với Tề Ninh, ông cảm thấy cần phải để cho người đầu bếp mới này của Tề Trình tham gia vào trong phương án điều trị.

Loại tình huống khi bệnh nhân vì hoàn cảnh thay đổi mà bệnh tình chuyển biến tốt đẹp hơn cũng chưa hẳn là chuyện tốt, cũng có thể sẽ bởi vì chuyện này mà bị đá kích, sau đó càng co mình lại hơn.

Nhưng mà, tóm lại là có hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mỗi ngày chuẩn bị ba bữa cơm, thời gian qua nhanh như bay.

Trì Trì Hàm cảm thấy mới chỉ một nháy mắt mà đã tám ngày trôi qua, tám ngày này cô không ra khỏi cửa, tất cả mọi giao lưu đều được giải quyết qua điện thoại hoặc chat video, phần lớn thời gian đều dành vào việc chuẩn bị các món ăn trên thực đơn.

Thực đơn bên phía đối diện cung cấp rất có quy luật, bữa trưa và bữa tối đều là hai món một mặn một nhạt cùng với một canh, bữa khuya đều là các món điểm tâm kiểu Trung làm từ bột mì.

Người gọi cơm có nghiên cứu về ẩm thực, trong vòng tám ngày không hề lặp lại món nào, hơn nữa về cả thành phần dinh dưỡng hay là về sự kết hợp giữa các món ăn thì đều rất hoàn hảo.

Công việc này còn tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng, thậm chí cô còn chẳng cần phải động não để nghĩ thực đơn, chỉ cần dựa theo yêu cầu trên thực đơn mà làm là được, phiền não duy nhất chỉ có một việc, chính là suốt tám ngày này, cô không nhận được bất kỳ phản hồi nào liên quan đến khẩu vị của người ăn.

Tờ giấy được đưa cho cô lúc đưa cơm đều chỉ là một nửa tờ A4, trên giấy đều chỉ có tên các món ăn.

Làm đầu bếp, món ăn mình làm không nhận được bất kỳ đánh giá phản hồi nào là một chuyện vô cùng dầy vò. Vào buổi tối ngày thứ tám, lúc đưa bữa ăn khuya tới, Trì Trì Hàm kéo chuông, mím môi đứng tại chỗ, chờ cánh cửa sổ kia bị đẩy ra, chờ đến lúc từ bên trong có một bàn tay thon dài trắng nõn vươn ra cầm lấy cái lồng hấp đặt trên vách ngăn.

Trên đầu ngón tay có dính chút thuốc màu có màu sắc rất kỳ quái.

“Bên trong lồng hấp có sáu cái bánh bao nước.” Trì Trì Hàm đột nhiên lên tiếng, sau đó nhìn thấy cánh tay kia cứng đờ tại chỗ.

Hơn nửa đêm, giữa nơi hoang vu hẻo lánh lại chỉ có một tòa nhà như vậy, bên trong cánh cửa sơn đỏ kia chỉ có một cánh tay trắng bệch không chút huyết sắc, trên ngón tay còn loáng thoáng dính thuốc màu đỏ sẫm, đúng là một hình ảnh khiến người ta khiếp sợ.

Cho nên Trì Trì Hàm có chút căng thẳng, trong đầu hiện lên ba chữ ‘quý hút máu’, sau đó bị chính sức tưởng tượng của mình làm cho bật cười.

“Vừa mới hấp xong, lúc ăn cần thận kéo bóng.” Cô vẫn tiếp tục kiên trì, bàn tay kia vẫn không hề nhúc nhích: “Còn nữa, tôi có nấu cho mình một ít vằn thắn, nếu như ông muốn thì tôi có thể quay về mức cho ông một chén.”

Sáu cái bánh bao nước đặt trong một cái lồng hấp, thật ra thì cũng có hơi nặng.

Cho nên cánh tay kia đỡ ra một lúc, sau đó cô có thể nhìn thấy nó run lên.

Để tránh đường đột, Trì Trì Hàm quyết định bỏ qua lần nỗ lực này, quyết định chỉ nói ngắn gọn.

“... Tôi chỉ muốn hỏi một chút, đồ ăn mấy hôm nay có hợp khẩu vị của ngài không.” Rốt cuộc cũng hỏi ra miệng những lời mình muốn hỏi, Trì Trì Hàm thở nhẹ ra một hơi, vì bản thân mình, cũng vì cánh tay đang run đến mức muốn trật khớp kia.

Có lẽ cô đã quá đường đột rồi, cho dù vẫn đề mà cô hỏi rất là bình thường.

Bởi vì cánh tay kia rốt cuộc cũng có phản ứng, nhanh chóng thả lồng hấp trong tay lên vách ngăn, sau đó bóp một tiếng, đóng cánh cửa sổ kia lại.

...

Trì Trì Hàm ngáy ra.

Cô nghĩ có lẽ mình nhìn nhầm rồi, sao lại cảm thấy hình như ông chủ ở bên đối diện kia vừa bỏ chạy mất dép.

Ngay cả bánh bao nước cũng không cần...

Hôm qua trên thực đơn còn có ý ghi rõ là không được dùng vô đông lạnh để làm bánh bao nước, cho nên cô đã mất cả buổi chiều để nấu một nồi nước dùng, băm thật làm nhân bánh xong còn phải tắt bếp mãi mới làm ra được bánh bao nước cốt gà với lớp vỏ mỏng như tờ giấy.

Cứ như vậy lại bị để lại trên vách ngăn.

Cô cũng chỉ hỏi một câu có hợp khẩu vị không, còn có ý xưng “ngài”, cũng đâu có hung dữ đâu...

Mà cho dù cô có hung dữ thì cũng đâu đến mức bị dọa thành như vậy...

Ông ấy là ông chủ, là người trả tiền công mà...

Hon nữa! Cô thật sự! Đâu có hung dữ đâu!

... Vậy phải làm sao bây giờ?

Coi như chưa xảy ra chuyện gì, ôm bánh bao nước về phòng, ăn cùng với văn thần?

Nếu vậy ngày mai có bị đuổi ra khỏi đây luôn không?

Trì Trì Hàm cảm rằng, gian nan ra quyết định kéo thử chuông một lần nữa xem sao, bây giờ cô sẽ giả bộ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, chỉ là yên lặng đưa đồ ăn đến như từ trước đến giờ.

Cô còn chưa kịp động đậy thì cánh cửa sổ nhỏ lại đột nhiên mở ra, cánh tay kia nhanh chóng ném ra một nắm đồ, sau đó nhanh chóng cầm cái lồng hấp đi, bóp một tiếng, cửa sổ lại đóng rồi.

...

Cô thật sự không nhìn nhầm, ông chủ ở bên đối diện kia thật sự đang sợ cô.

Cô... chỉ hỏi có một câu có hợp khẩu vị không thôi mà...

Trì Trì Hàm tâm sự chống chọi yên lặng khom lưng, nhặt lên nắm đồ gì đó vừa bị ném xuống đất.

Là một nắm giấy, lần này không phải là giấy A4 mà giống như giấy ăn, bị vo lại thành cục, không hiểu sao lại còn có chút ẩm ướt.

Trì Trì Hàm dừng tay, mày hơi nhàu lại.

Thật sự không phải là cô sợ bản, nửa đêm nửa hôm, một người đàn ông sống một mình ném ra một cục giấy giống như giấy ăn đã bị dùng rồi, cho dù là ai thì cũng sẽ do dự.

May mà cô nhìn thấy được chữ viết trên đó.

Cô vẫn cau mày, trái tim gấy ăn ẩm ướt không biết là dính nước hay là dính mồ hôi ra, phía trên vết rất nhiều chữ, nhưng mà phần lớn đều đã bị nhòe đi, chỉ để lại mấy chữ có thể nhìn thấy khá rõ.

Bởi vì hoảng loạn nên nét chữ có phần cầu thả, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra được là cùng một nét chữ của người vẫn viết thực đơn cho cô.

Trì Trì Hàm nhìn một lúc, ba chữ đầu tiên chắc là “ăn rất ngon”.

Đáy lòng cô đỏ mặt hỏi.

Sau đó tiếp tục nhìn, mấy chữ sau đó ngấm nước nên bị nhòe, nhìn một lúc lâu mới ra, thế mà lại là: “Tôi cũng muốn một bát vằn thắn.”

...

Bỏ qua đồng cảm xúc vớ vẩn, Trì Trì Hàm cầm tờ giấy ăn này, chặn chữ một lúc.

Thật ra chuyện này hoàn toàn có thể nói qua cửa sổ, nhưng mà đối phương lại chọn cách thức như vậy.

Truyền giấy, từ chối điện thoại, cự tuyệt mọi phương thức trao đổi hiện đại.

Chẳng lẽ người ở bên đối diện này là một người điên đã có tuổi?

Không đúng, ông ấy có thể nghe được lời cô nói.

Như vậy, chẳng lẽ là không thể mở miệng nói chuyện? Dây thanh âm bị rối loạn chức năng?

Bởi vì suy đoán này mà trong lòng Trì Trì Hàm nảy sinh cảm giác trắc ẩn, thảo nào có lên tiếng lại dọa cho ông ấy sợ như vậy, thảo nào cứ nhất định phải dùng cách truyền giấy để trao đổi tin tức.

Bên cửa đối diện chẳng qua chỉ là một người đáng thương không thể nói chuyện cũng không muốn giao lưu với người khác mà thôi, đoán chừng là cũng lớn tuổi rồi, cho nên càng thêm tự bế.

Hôm nay cô đúng là đã quá đường đột rồi.

Nhanh chóng chạy về phòng cầm một tờ giấy ghi chú, lần đầu tiên kể từ khi làm thuê cho nhà họ Tề, Trì Trì Hàm dùng giấy để hỏi âm, tình cảm dạt dào, bày tỏ trọn vẹn sự nhiệt tình của một người làm thuê.

Thực ra cũng chỉ có một câu cảm ơn vì ông ấy đã thích đồ ăn cô làm, lại bỏ thêm bốn năm hình một cười, sau đó bảo ông ấy ăn bánh bao nước trước, cô sẽ lập tức đi hâm nóng vằn thắn.

Viết xong nhìn lại một lần, lại bỏ thêm một câu, vằn thắn tuyệt đối không có mỡ heo.

Người bên cửa đối diện không thích ăn mỡ heo, vào ngày thứ ba Trì Trì Hàm đã biết việc này, thật ra khẩu vị của ông ấy khá nghiêm khắc, có rất nhiều thứ không thích ăn.

Cho nên hôm đó ra đề bài phòng vấn như vậy, có lẽ chỉ là vì ông ấy không thích ăn mỡ heo mà thôi.

Cũng không phải là cố ý làm khó dễ.

Viết xong thì liền lao ra cửa, kéo chuông.

Cửa sổ mở ra một khe hở nhỏ, Trì Trì Hàm nhanh chóng nhét tờ giấy vào.

Trong nháy mắt đó, tim cô đập rộn lên.

Mặc dù ở đối diện là một người đàn ông lớn tuổi sống một mình, nhưng mà phương thức trao đổi nguyên thủy này vẫn khiến cô nhớ tới việc nhét thư tình cho hotboy lúc còn học trung học.

Sau khi nhét tờ giấy kia thì không có bất kỳ hồi âm nào.

Lúc Trì Trì Hàm bùng bát vằn thắn nóng hôi hôi tới kéo chuông, hai người họ đã hoàn toàn trở lại hình thức như trước kia.

Im lặng, có quy trình.

Trì Trì Hàm không còn đề cập đến chuyện hôm đó nữa, mắc bệnh như vậy thì chắc chắn là không tiện nói ra với người ngoài, cô không muốn đụng đến chỗ đau của ông ấy.

Chỉ là lúc nấu ăn cô sẽ càng nhiệt tình hơn, thậm chí vì suy xét đến chức năng đường ruột của người lớn tuổi, cô còn cố gắng ninh nhừ tất cả các loại thịt khó tiêu hóa.

Đến ngày thứ mười, trên tờ giấy trước giờ chỉ ghi tên món ăn lại có thêm một đoạn.

Trên đó viết rõ ràng:

Camera giám sát có chức năng thu âm, lúc có gọi điện thoại ở phòng khách và phòng bếp, camera đều có thể thu âm rõ ràng. Chuyện này vốn nên sớm cho cô biết, nhưng vì trong nhà rất ít khi có âm thanh nào nhiệt như vậy, cho nên tôi đã nghe mấy ngày nay, bây giờ tôi hết sức xin lỗi cô.

Sau này cô vẫn có thể nghe tiếp tục nghe điện thoại ở phòng khách và phòng bếp, tôi không cố ý nhòm ngó cuộc sống riêng tư của cô, chỉ muốn trong nhà có thêm chút âm thanh mà thôi.

...

Trì Trì Hàm cúi đầu đọc xong tờ giấy, trong lòng đếm ngược từ năm, sau đó ngừng đầu, nhửu mày nhìn vào ống kính camera, nhếch miệng lên cười, tay ra dấu OK.

Hoàn toàn là đáng về không có vấn đề gì.

Sau đó mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường.

Sau khi làm xong ba bữa cơm rồi về phòng, Trì Trì Hàm cầm điện thoại gửi cho Tề Ninh một tin wechat, kèm theo ảnh chụp tờ giấy kia.

Chuyện camera có chức năng thu âm, sáng sớm ngày thứ ba sau khi làm đầu bếp riêng cho nhà họ Tề, cô đã biết rõ.

Tám giờ sáng hôm đó, cô nhận được một thông báo từ ngân hàng, có một tài khoản xa lạ gửi cho cô mười vạn tệ.

Đây không phải là một số tiền nhỏ, vốn đang buồn ngủ vì hôm qua làm mà Dương Xuân cả đêm, cô đột nhiên trở nên tỉnh táo, sau đó thì nhận được điện thoại của Tề Ninh.

Giọng nói của Tề Ninh trong điện thoại lạnh lùng và đầy quyền uy, lúc nhắc tới chuyện camera có chức năng thu âm, cô ấy chẳng có chút cảm xúc nào giống như ấy này hay chột dạ.

Cô ấy đưa ra một yêu cầu ngoài sức tưởng tượng, bảo Trì Trì Hàm nếu có gọi điện hoặc chat video thì cố gắng nghe máy ở trong phòng bếp hoặc phòng khách, hơn nữa phải cố gắng nhắc đến những chuyện vui vẻ thoải mái một chút.

Trong thời gian làm việc, trong phạm vi ghi hình của camera, cô không được lộ ra chút cảm xúc tiêu cực nào.

Mười vạn tệ là tiền đặt cọc, nếu như làm tốt, cô ấy sẽ giúp Trì Trì Hàm thanh toán toàn bộ nợ nần.

Sau đó Trì Trì Hàm từ chối.

Cô tin rằng mỗi người đều có cái giá riêng của mình, giá mà Tề Ninh đưa ra cao hơn quá nhiều so với giá mà cô nên có, chuyện bất thường ắt có ẩn khuất, cô không muốn nhận một nhiệm vụ không rõ ràng như vậy, cô muốn biết rõ nguyên nhân.

Nhưng mà Tề Ninh cũng không nói cho Trì Trì Hàm biết nguyên nhân.

Cô ấy ra thêm một cái giá khác.

Cho dù đã một tuần trôi qua, Trì Trì Hàm vẫn nhớ rõ giọng điệu nói chuyện trong điện thoại của Tề Ninh buổi sáng hôm đó.

Ổn định.

Khiến người ta không chối được.

Cô ấy nói: “Trì tiểu thư, nếu như cô có thể đồng ý chuyện này, tôi có thể giúp cô tìm mẹ.”

Trì Trì Hàm tin tưởng có ấy có thể làm được chuyện này, dựa vào năng lực của nhà họ Tề, chuyện này chỉ đơn giản như một cái nhấc tay.

Cho nên mấy ngày sau đó, cô nghiêm chỉnh tuân thủ yêu cầu của Tề Ninh, cười nói trong phòng khách và phòng bếp, nhưng mà những lúc một mình, trong lòng Trì Trì Hàm lại bắt đầu thấy bất an.

Đường như cô đã bị cuốn vào một chuyện vô cùng kỳ quái, từ đầu tới cuối cô đều hoàn toàn mù tịt, nhưng mà càng mù tịt thì lại càng bị cuốn vào sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Cua Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vì viết tờ giấy kia, Tề Trình đã dùng hết tất cả dũng khí của mình.

Là lần đầu tiên anh chủ động kể từ khi sinh bệnh, mà thứ thúc đẩy anh bước lên chính là bất văn thần nóng hổi tới hôm đó.

Phía trên rắc tảo biển, tôm khô, trứng dạng sợi mảnh, nước dùng, là một bát văn thần với cùng phổ biến.

Là bữa ăn khuya Trì Trì Hàm tự làm cho mình, cũng không tốn quá nhiều sức lực, thế nhưng anh lại uống sạch cả nước dùng.

Anh cảm thấy bất văn thần này không liên quan gì đến công việc, chỉ đơn giản là người ở bên đối diện nấu thêm một chút mà thôi.

Vì có qua thì phải có lại nên anh nói chuyện camera có chức năng thu âm cho cô biết.

Cho nên anh dùng từng câu, từng chữ mà mình đã cân nhắc suốt bảy, tám ngày, nghiêm túc viết lên thực đơn.

Lúc đưa ra, cả người ướt sũng mồ hôi, giống như vừa bước ra khỏi mặt nước.

Anh thấp thòm bất an, đây không phải là chuyện hay ho gì, bất cứ người nào biết rằng chuyện riêng tư cá nhân của mình bị rình ngó thì chắc chắn cũng đều sẽ rất tức giận.

Nhưng mà Trì Trì Hàm lại hoàn toàn không, xem xong thì còn khẽ cười với camera, làm đầu tay như thể không có việc gì.

Trên màn hình, khỏe mắt cong cong, cười vô cùng thản nhiên, ngay cả động tác thái thức ăn cũng không dừng lại, giống như đã hoàn toàn quen với việc bị camera giám sát.

Chỉ mới mười ngày thôi, vị đầu bếp này dường như có năng lực thích ứng kinh người.

Anh nhìn chăm chăm vào màn hình, vẻ mặt đột nhiên cứng ngắt.

Sau đó vô cùng chậm rãi buông chiếc bát dùng để vẽ trên mặt kính xuống, lập tức đi vào phòng vẽ tranh, sau khi đóng cửa lại, trong khoảng không gian trống trải chỉ còn tiếng cười ha ha như đứ đừ gốc của Trì Trì Hàm ở bên kia camera.

Cả ngày, mãi cho tới lúc tiếng chuông báo cơm được đưa đến vang lên.

Tề Trình đứng dậy, vì tư thế ngồi xổm để vẽ bị lặp đi lặp lại nhiều năm nên dáng đi của anh rất kỳ quái.

Mở ô cửa sổ nhỏ ra, lấy đồ ăn như thường lệ, nhưng không còn mở hộp đựng đồ ăn ra nếm thử như bình thường nữa. Trong khoảng thời gian này, vì đồ ăn mà vị đầu bếp bên kia làm rất hợp khẩu vị nên anh đã không đụng đến đồ ăn do má Lulu nhà mình làm nữa.

Anh lia đảo cảm hộp thức ăn, lúc đi qua thùng rác thì vứt luôn vào đó.

Ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một cái.

Trời dần tối, đèn cảm quang tự động mà người nhà lắp đặt cho anh đã lục tục sáng lên, anh chậm rãi đi tới, tắt từng cái một.

Xung quanh lại tối mịt.

Chỉ có ánh sáng từ màn hình theo dõi, Trì Trì Hàm đang ăn bữa tối của mình trong phòng khách, trên màn hình Ipad là một chương trình giải trí náo đảo, tiếng cười rất khoa trương.

Tề Trình cười tự giễu, đáng lẽ anh nên sớm nghĩ ra, làm gì có người nào mà vui vẻ như thế chứ, lúc rửa rau mà miệng cũng có thể ngâm nga hát, mười ngày không ra khỏi cửa mà chẳng hề có chút đáng về suy sụp hay chán nản, ngày nào cũng thức dậy đúng giờ, quần áo đều là màu sáng rực.

Hon nữa, lúc ăn cơm đều sẽ xem mấy chương trình giải trí mà người ta cười rất khoa trương như thế.

Rõ ràng cô đã sớm biết chuyện camera có chức năng thu âm, mười ngày ở chung, thì ra cô cũng giống như tất cả mọi người bên cạnh anh, mọi hành động đều là vì trị bệnh.

Trị bệnh không phải là chuyện xấu, anh vô cùng khát vọng được cứu chữa.

Nhưng mà mấy năm nay, tất cả các hành vi giao tiếp bên cạnh anh đều có liên quan tới trị bệnh.

Ngay cả một người xa lạ vốn chẳng có chút liên quan gì như vậy cũng biết rằng ở bên cửa đối diện là một con quái vật vĩnh viễn không dám ra khỏi cửa.

Vậy tối hôm đó, cô hỏi anh đồ ăn có hợp khẩu vị không, rốt cuộc là mang theo tâm tình như thế nào? Muốn tìm kiếm cảm giác mới lạ? Hay là thật sự quan tâm?

Đáy mắt có chút lạnh lẽo, Tề Trình đứng giữa bóng tối, lại mờ mịt tới từ quần áo.

Anh có nơi mà anh nên ở lại, anh vốn không nên mang ảo tưởng không thực tế, ngoại trừ người nhà, tất cả những người tỏ ra thân mật với anh đều là vì nhận tiền của nhà họ Tề, đều là vì bệnh của anh.

Anh là người mang bệnh, được quan tâm cẩn thận, là một người mang bệnh được đặt trong tù kính có thể bị cảm giác sợ hãi nghiền nát bất cứ lúc nào.

***

Tin wechat cô gửi cho Tề Ninh vẫn chưa được phản hồi, bởi vì Tề Ninh là người cao ngạo nên cô cũng chẳng để việc này vào trong lòng.

Ngày nghỉ nhiều thì đêm sẽ nằm mơ, đã hai đêm nay Trì Trì Hàm đều gặp cùng một giấc mộng kỳ lạ như nhau, trong mộng có một ông già không thể mờ miệng, đứng trong bóng đêm vươn bàn tay trắng bệch về phía cô, nún nún rẩy rẩy cầu cứu cô, nhưng chuyện duy nhất cô có thể làm cũng chỉ là dùng sức ném cho ông ấy một cái bánh bao thật...

Lúc tỉnh lại luôn là một đầu ướt đầm mồ hôi.

Cái loại giấc mộng vừa hoang đường vừa khôi hài này không biết là vì sao mà có, nhưng mà vẫn khiến cho lòng cô nặng trĩu.

Chuyện của người có tiền, cô vốn không nên tò mò, nhưng mà cô vẫn thấy được rõ ràng, một người sống sờ sờ bị đưa đến một nơi hoang vu không người ở, sáng sớm mỗi ngày sẽ có một nữ quản gia tầm 60 tuổi mặt mũi hiền lành chất phác đi vào cửa đối diện, sau đó buổi chiều sẽ rời đi.

Mười ngày, bên cửa đối diện ngoài người đó và người nữ quản gia kia thì không hề nhìn thấy bất kỳ sinh vật sống nào khác, ông ấy tự khép mình đến nỗi cô vừa đột ngột mở miệng đã dọa cho ông ấy chạy mất.

Rốt cuộc là mắc bệnh gì, nghiêm trọng đến mức không cần nhìn thấy mặt trời như vậy.

Trong đầu không ngừng chế được vẽ ra đủ loại suy đoán, Trì Trì Hàm ra sức vẽ vẽ mặt mình, nhắc nhở bản thân lần thứ vạn rằng cô chỉ làm ở đây một tháng, người bên cửa đối diện kia sống tốt hơn cô nhiều, không phải lo cơm ăn áo mặc, ở nhà to, có người phục vụ đủ loại đồ ăn ngon.

Ví dụ đi, thực đơn bữa khuya hôm nay, ông ấy chỉ rõ là bánh nhân táo tàu*.

* Tên gốc tiếng Trung chỉ một loại bánh có nhân là mít táo, có hình giống như hàng lông mày, nhưng vì mình không biết nên gọi tên tiếng Việt như thế nào nên để tạm như vậy, bạn nào nhìn hình bánh mà biết tên thì góp ý để mình sửa lại nhé □ (Xem cách làm tại <https://www.xiachufang.com/recipe/102274625/>)

Làm loại bánh này rất kỳ công, đòi hỏi phần giữa có dạng như lông mày, vỏ ngoài cũng phải có hình dáng giống lông mày, lúc làm vỏ bánh phải tuân theo quy trình tỉ mỉ, không thể qua loa bất cứ giai đoạn nào, như vậy thì lúc chiên lên với dầu mới có thể ra chiếc bánh có từng tầng từng tầng đều giống với hình dáng lông mày.

Một kẻ lười thích ra yêu cầu quyet như thế thì hẳn là không đáng thương đâu.

Thời gian đưa đồ ăn khuya tới thường là khoảng từ 11 giờ rưỡi đến 12 giờ đêm, mười giờ đêm là lúc Trì Trì Hàm bận rộn làm việc, đồ ăn làm cho người nhà họ Tề thì chắc chắn là không thể dùng margarine dạng miếng được, người bên cửa đối diện lại không ăn mỡ heo, cho nên trong danh sách mua sắm Trì Trì Hàm viết bỏ nhạt.

Đầu hạ ở thành phố S, ban đêm vẫn còn hơi lạnh, căn phòng trang hoàng xa hoa này vẫn đang mờ lờ rười.

Người thì rất thoải mái, nhưng mà bỏ thì tan hết, Trì Trì Hàm chạy qua chạy lại, cả đầu đắm mớ hôi.

Đang lúc bận tới mất thì dường như nghe được tiếng mở khóa mặt mã bên cửa đối diện.

Tay cô đang dính đầy bột mì và bơ, đầu óc đang mơ màng đột nhiên sững sốt, theo bản năng nhìn lên đồng hồ trước mặt.

Mười giờ năm phút.

...

Trong đầu cô áp chế lại suy đoán này ra, Trì Trì Hàm lễ phép giơ cánh tay dính đầy bột mì chạy ra trước cửa, nhón chân nhìn qua mắt mèo.

Chạy giữa đường thì nhớ ra camera đang mở, cô hơi áy náy nhìn thoáng qua.

Thật sự có người.

Ở ngoài cửa chính là Tề Ninh, còn có hai người đàn ông mà cô không biết, hình như là lần đầu tiên nhập mặt mã bị sai, Tề Ninh đang khom lưng nhấp lần thứ hai.

Về mặt của ba người đều rất căng thẳng.

Trì Trì Hàm do dự một chút, mở cửa, ló đầu ra: “Có cần giúp không?”

Ba người đồng loạt quay đầu, Tề Ninh phát phát tay, giọng nói có chút không kiên nhẫn: “Không phải chuyện của cô.”

...

Đầu Trì Trì Hàm khựng lại ở khe cửa một lúc, sau đó rút cổ lại, cười cười, đóng cửa lại.

“Đáng đời, ai bảo mày lười chuyện!” Trì Trì Hàm vỗ mặt mình tự giễu, nhẹ giọng mắng một câu, cả khuôn mặt dính đầy bột mì.

Từ sau khi Tề Ninh nói rằng có thể giúp cô tìm mẹ, thái độ của cô đối với Tề Ninh trở nên vô cùng phức tạp, lúc biết rõ Tề Ninh không mấy để ý đến điều kiện mà mình đặt ra, cô thế mà lại bắt đầu không khống chế được đi nịnh bợ Tề Ninh.

Cô rất nhớ mẹ, rất rất nhớ.

Cho dù mẹ có thật sự giống như những gì người ta nói, vì sợ mang nợ vào người mà bỏ rơi cô, cô vẫn nhớ bà, bởi vì trước khi vứt bỏ cô, mẹ của cô vẫn làm tốt bổn phận của một người mẹ. Ít nhất là tìm được mẹ rồi thì cô sẽ không cần phải kể lại một mình canh giữ căn nhà vốn dành cho ba người như bây giờ, chẳng khác gì một đứa bé mồ côi.

***

Thái độ của Tề Ninh đối với Trì Trì Hàm đã là cực kỳ kiểm chế, trước đó cô cũng chưa nhận được tin nhắn wechat mà Trì Trì Hàm gửi cho cô, đến lúc phát hiện ra thì đã khuya, mà Tề Trình cũng đã sớm không nhận điện thoại của cô nữa.

Tề Trình là một người vô cùng cẩn thận, biết rõ rằng người trong nhà đều lo cho mình, cho nên từ những lúc phát bệnh, thời gian khác anh đều sẽ nghe điện thoại để báo bình an với người nhà.

Lần này là sơ suất của cô.

Lúc bác sĩ Triệu nói với cô rằng có thể Tề Trình sẽ chủ động tìm Trì Trì Hàm, cô đã phủ nhận.

Thứ nhất, thật ra trong lòng cô và bác sĩ Triệu cũng không mấy tin tưởng rằng Tề Trình thật sự có thể nổi lên đứng lên, bệnh tâm lý của anh đang ở giai đoạn nghiêm trọng, khả năng Tề Trình làm ra chuyện như vậy gần như bằng không.

Thứ hai, cô cũng không tin Trì Trì Hàm, ban đầu mới có ấy tới là vì vẻ bề ngoài rất điển hình của cô ấy, suốt nửa năm nay, đầu bếp riêng được mời cho Tề Trình cũng chỉ có mỗi việc nấu ăn và đưa cơm mà thôi, Trì Trì Hàm cũng không phải là ngoại lệ. Cô cực kỳ không hy vọng rằng Trì Trì Hàm sẽ có quan hệ gì với nhà họ Tề ngoài mối quan hệ thuê mướn, cho nên cô nắm yếu điểm của Trì Trì Hàm trong lòng bàn tay, dùng phương thức thanh toán tiền bạc sòng phẳng để yêu cầu Trì Trì Hàm cùng bọn họ diễn một tuồng kịch.

Kết quả, không ai ngờ được rằng, Tề Trình do dự mười ngày lại thật sự chủ động.

Khiến mọi người đều không kịp trở tay.

Tề Trình phát bệnh, hiệu quả điều trị thất thường, thậm chí còn có dấu hiệu càng ngày càng nghiêm trọng hơn, ngoại trừ sự tự ti mà anh đã khắc sâu vào xương tủy thì nhay cảm cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Cho dù Trì Trì Hàm có phản ứng thế nào sau khi nhận được tờ giấy thì Tề Trình chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra rằng Trì Trì Hàm đã sớm biết chuyện camera.

Trước mắt chính là kết quả xấu nhất.

Tề Trình phát bệnh, thay đổi mặt mã cửa ra vào, trong phòng là một mảnh đen kịt.

“Là lỗi của em.” Giọng nói của Tề Ninh mang theo sự run rẩy, sau khi họ nhờ đến nhân viên quản lý mặt mã đi vào, trong phòng không có lấy một ngọn đèn: “Nếu không phải vì mang thai thì em đã không khuyên Tề Trình dùng biện pháp kích thích như vậy để điều trị.”

Cô kết hôn với Chu Cảnh Thuộc – con trai của má Lư – đã sáu năm, rồi cuộc cũng có con, cô sợ mang thai rồi sẽ không đủ sức lực nữa, cho nên lúc bác sĩ Triệu nói rằng có thể thử cách này thì cô đã đồng ý không hề lưỡng lự.

Kết quả lại thành như bây giờ.

Chu Cảnh Thuộc nắm tay Tề Ninh, giọng nói điềm tĩnh: “Em là vì muốn tốt cho cậu ấy thôi, hơn nữa, phương pháp này cũng thật sự có hiệu quả.”

“Cậu ấy sinh bệnh đã nhiều năm, tiến triển như vậy chắc chắn sẽ thất thường, cũng không phải lỗi của cô.” Bác sĩ Triệu lên tiếng, đi mở mắ công tắc điện trong phòng, giữa một mảnh sáng ông cất tiếng cười khổ: “Chúng ta cũng không dự đoán được rằng lần này sẽ có hiệu quả tốt như vậy, bây giờ không sợ suất thì sau đó cũng sẽ sợ suất.”

Chữa khỏi hẳn bệnh tâm lý là một quá trình bậc thang, tờ giấy kia của Tề Trình giống như đã đẩy quá trình điều trị từ bậc thấp nhất bay thẳng lên đến bậc giữa, tác dụng ngược là một chuyện gần như chắc chắn.

Kéo tú quần áo ra, bác sĩ Triệu và Chu Cảnh Thuộc thuần thục đỡ Tề Trình đang ngồi co rúm thành một cục trong góc lên giường, Tề Trình vốn đang tự phong bế đột nhiên vươn tay ra, túm chặt lấy tay Tề Ninh.

“Tại sao, lại nói cho người lạ biết?” Bởi vì trạng thái tinh thần không tốt nên lời nói của anh đứt quãng và lộn xộn, nhưng mà bàn tay nắm rất chặt, mắt nhìn chăm chăm vào Tề Ninh không hề chớp lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Ba người cùng sững sốt, mũi tiêm của bác sĩ Triệu dừng lại.

“Cháu thứ sắp xếp lại từ ngữ, nói lại một lần nữa xem!” Bác sĩ Triệu khom lưng, nhìn vào trong mắt Tề Trình, hỏi rất dè dặt và cẩn thận.

Lúc phát bệnh, Tề Trình sẽ hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, không nghe được tiếng động, cũng không thấy được bất cứ thứ gì, gần như không có tình huống anh có thể thoát ra được vài ba chữ như thế này.

Môi Tề Trình run lấy bầy, ánh mắt có lấy lại tiêu cự nhưng vẫn không cách nào phát được ra tiếng, chỉ có thể tiếp tục kéo cánh tay Tề Ninh một cách vô ích.

“Chỉ không nói cho cô ấy biết.” Tề Ninh ngồi xổm xuống đối diện với Tề Trình, cô không dám chủ động đụng vào Tề Trình, chỉ có thể nâng cao giọng hơn một chút: “Cô ấy chỉ biết là camera có chức năng thu âm, ngoài ra không biết chuyện gì khác nữa.”

Khóe mày Tề Trình nhăn lại.

Tất cả âm thanh giống như bị ngăn lại bởi một lớp hơi nước dày đặc, lúc truyền tới lỗ tai đều mang theo tiếng vang, khó có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng mà trong lòng bàn tay đang túm chặt của anh, hơi ấm của Tề Ninh là có thật.

Xung quanh rất sáng, thứ ánh sáng chói lóa làm mất anh đau nhói, anh nhớ mang máng là trước đó anh đã tắt hết điện.

Cho nên, trong nhà thật sự có người tới, đây không phải là ảo giác.

Rốt cuộc anh cũng không thể nói rõ ra câu nói ở trong đầu, anh chậm rãi buông tay Tề Ninh ra, vùi đầu vào trong gối lần qua lần lại.

“Tình hình của cậu ấy tốt hơn nhiều so với dự đoán.” Là giọng của bác sĩ Triệu.

“Không cần phải dùng thuốc sao?” Là tiếng của anh rể Chu Cảnh Thuộc, giọng điệu giống như vừa trút được gánh nặng.

... Anh lại phát bệnh rồi sao? Mỗi lần phát bệnh đều phải làm phiền bọn họ tới tận đây, bởi vì sợ ông nội ở nhà cũ lo lắng nên Tề Ninh và Chu Cảnh Thuộc đều gọi bác sĩ Triệu tới trước, chờ đến khi tình trạng của anh đã tốt hơn thì mới nói cho mọi người biết.

Tầm mắt vẫn rất mơ hồ, nhưng mu bàn tay lại có cảm giác nhoi nhói.

Anh vẫn phải dùng thuốc sao? Cái loại thuốc kia luôn khiến anh hưng phấn đến mức mất ngủ.

“Cháu ra mồ hôi quá nhiều dẫn đến rối loạn điện giải*.” Giọng của bác sĩ Triệu đã rõ ràng hơn rất nhiều: “Không có thuốc loại SSRI** đâu, chỉ là đường glucose thông thường và thuốc an thần thôi, sẽ hỗ trợ cho giấc ngủ.”

Tề Trình nâng mắt, bởi vì mất nước lại cộng thêm thiếu đường khi nên môi anh khô khốc, trước mắt lại tàn đầy hơi nước.

“Cứ yên tâm ngủ một giấc đi đã, mọi người sẽ chờ truyền nước xong rồi mới đi, sáng sớm mai tôi sẽ tới kiểm tra lại cho cháu.” Bác sĩ Triệu mỉm cười, lần này không còn dùng đến giọng điệu công việc mà ông vẫn luôn dùng nữa.

Tự nhốt mình ở trong tú quần áo một lúc lâu, lại bị mất nước nghiêm trọng nên sau khi thả lỏng, ý thức của Tề Trình rốt cuộc cũng dần trở nên mơ hồ, trước khi ngủ say vẫn nhớ rõ câu nói “ngoài ra không biết chuyện gì khác nữa” kia của Tề Ninh.

Người bên đối diện kia không hề biết gì cả...

Thật tốt...

***

“Tiến triển nhanh như vậy là chuyện tốt.” Chờ Tề Trình thiếp đi, trên mặt bác sĩ Triệu lộ rõ vẻ vui mừng.

Lần này Tề Trình đúng là phát bệnh, bình thường dưới tác dụng của thuốc tiêm và điều trị tâm lý, mỗi lần phát bệnh phải cần ít nhất là hai tháng mới có thể bình phục.

Thế mà lần này Tề Trình lại tự mình vượt qua được.

“Kiểm tra bằng ghi hình camera ở hành lang mấy ngày nay xem sao.” Bác sĩ Triệu đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi: “Chắc chắn giữa cậu ấy và người bên đối diện kia đã xảy ra chuyện gì thì mới có thể tiến triển được như vậy.”

Trong căn nhà lớn này, trừ phạm vi sinh hoạt riêng của Tề Trình, những nơi khác đều lắp đặt camera với độ phân giải cao, mà trên tường trong nhà Tề Trình cũng có không ít nút bấm để xin giúp đỡ.

Vấn đề tâm lý của Tề Trình nghiêm trọng đến mức không thể tự xoay sở được nữa thì mới bắt đầu nhờ đến sự giúp đỡ của bác sĩ, biện pháp giải mã cảm hệ thống*** hoàn toàn không có hiệu quả đối với anh, thậm chí anh có thể chỉ vì một vài tiếng hát thờ trong cùng một bầu không gian mà phát bệnh.

Bởi vì vậy nên ông cụ Tề mới đưa Tề Trình đến đây, cũng không ai ngờ được rằng, tới một lần, lại đã sống ở đây được gần mười năm.

Kiểm tra bằng ghi hình camera rất nhanh, lần duy nhất hai người cùng xuất hiện được ghi lại quá rõ ràng giữa cuộn băng ghi hình hầu như chỉ có sự yên lặng.

Bởi vì sự tiến triển của Tề Trình nên tâm tình của bác sĩ Triệu rất tốt, vừa nhìn thấy cái khoảnh khắc Tề Trình ném cục giấy kia ra thì nhin không được bật cười thành tiếng.

Chỉ có Tề Ninh từ đầu tới cuối vẫn không nói lời nào, sắc mặt không vui.

“Em không tin Tri Tri Hàm sao?” Chu Cảnh Thuộc hiểu rõ vợ mình, cô chỉ coi Tri Tri Hàm là một người đầu bếp, làm việc ở đây trong thời gian là ba mươi ngày, dùng khuôn mặt điển hình đối với tiền sử bệnh án của Tề Trình, thông qua ống kính camera làm anh hoảng sợ ba mươi ngày mà thôi.

Chuyện mà Tri Tri Hàm làm trong camera đã vượt quá ngưỡng này một cách nghiêm trọng.

“Cô ta không đơn giản.” Tề Ninh đưa ra một đánh giá không ngoài dự đoán của anh.

Tri Tri Hàm không đơn thuần như vẻ bề ngoài, rõ ràng là một người hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, thế nhưng lại có thích giả ngu trước mặt người khác, áp lực càng lớn thì lại càng tươi cười rạng rỡ hơn.

Cô thà rằng Tri Tri Hàm chỉ là một người ham tiền, lấy tiền làm việc, đừng bày ra những chuyện vô vị thừa thãi, cô cũng không ngờ rằng cái hành động xen vào việc của người khác này đã khiến cho bệnh tình của Tề Trình chuyển biến tốt đẹp hơn.

Nhưng mà bây giờ thì đúng là đâm lao thì phải theo lao rồi.

Cho dù có phải là nhờ Trì Trì Hàm hay không thì việc gần đây bệnh tình của Tề Trình đã chuyển biến tốt đẹp hơn cũng là sự thật, thậm chí anh còn hỏi cô vì sao, gắng gượng mở ra một khe hở từ trong thế giới khép kín của mình.

Sự cố chấp như vậy là lần đầu tiên Tề Ninh nhìn thấy trên người Tề Trình.

Mặc dù ngoài miệng Tề Trình không nói đến, nhưng những hành vi được thể hiện trong băng ghi hình của camera cùng với cách xử sự tích cực lạ thường của anh hiện giờ đều nói lên rằng anh muốn kết bạn, đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh bệnh, anh có nhu cầu giao tiếp rõ ràng như vậy.

Thế mà lại là nhờ Trì Trì Hàm trong ngoài bất nhất kia.

Là Trì Trì Hàm, người mà rõ ràng là ghét cô, thế nhưng lần nào gặp cô cũng bày ra cái vẻ mặt tươi cười chào đón.

Cô từng mời nhiều đầu bếp riêng như vậy, không phải là chưa từng mời qua người nào có độ tuổi xấp xỉ Tề Trình, nhưng mà ba mươi ngày trôi qua, Tề Trình cũng chỉ vẽ thêm mấy bức tranh, ngoài ra cũng chẳng có gì khác thường.

Thế nhưng Trì Trì Hàm lại chỉ dùng đến mười ngày.

Diện mạo thật sự đúng là lời nguyện, cô không nên mạo hiểm như vậy.

“Cô đang lo Tề Trình gặp phải người giống như trước đó thì sẽ bị tổn thương lần nữa phải không?” Bác sĩ Triệu thở dài.

Chữa bệnh cho Tề Trình thật đúng là y như đang đánh gặc.

Tất cả các phương án điều trị đều phải đợi người nhà họ Tề bỏ phiếu quyết định, trong quá trình điều trị, chỉ cần Tề Trình xuất hiện dù chỉ một chút phản ứng đáng lo ngại thì phương án cũng sẽ có thể bị ngưng hẳn bất cứ lúc nào.

Ông hiểu được sự bảo bọc của người nhà họ Tề đối với Tề Trình, nhưng mà trên cương vị một người bác sĩ, ông đã nói không chỉ một lần rằng cứ như vậy sẽ có thể khiến cho bệnh tình của Tề Trình cứ thất thường mãi hoặc là chuyển biến xấu hơn.

“Tôi muốn lợi dụng Trì Trì Hàm để tiến hành điều trị cho Tề Trình theo phương pháp giải mã cảm hệ thống.” Lần này bác sĩ Triệu rất kiên trì: “Bệnh tình của Tề Trình vẫn luôn không thể áp dụng phương pháp này, đây có thể là cơ hội duy nhất.”

“Nếu Trì Trì Hàm thật sự đúng là một người không đơn giản thì lại càng là người thích hợp nhất làm đối tượng tiến hành giải mã cảm.” Bác sĩ Triệu chỉ chỉ Tề Trình đang nằm ngủ say trên giường: “Mười năm nay cậu ấy không ra ngoài, tôi vẫn luôn phản đối chuyện cậu ấy chỉ tiếp xúc với người nhà họ Tề.”

“Hôm nay thấy cậu ấy có chuyển biến tốt thì tôi mới nói ra lời này, với tình hình hiện tại của Tề Trình, nếu như tiếp tục không có tiến triển thì nhất định sẽ chuyển từ chứng sợ giao tiếp sang tự bế và uất ức ở mức độ nghiêm trọng, đến lúc đó thì thật sự là quá muộn rồi.” Bác sĩ Triệu lại đẩy gọng kính: “Nếu lần này nhà họ Tề vẫn phản đối phương án giải mã cảm hệ thống thì có lẽ tôi cũng chỉ có thể từ bỏ việc làm bác sĩ cho Tề Trình mà thôi.”

Phương pháp giải mã cảm hệ thống, y trên mặt chữ, chính là để người bệnh liệt kê ra các tình huống gây sợ hãi với mức độ tăng dần, sau đó yêu cầu người bệnh lần lượt đối diện với từng tình huống một, bắt đầu từ tình huống gây ra ít sợ lo âu nhất, từng bước từng bước khiến cho người bệnh thích ứng, cảm thấy hoàn toàn thả lỏng, sau đó lại tiếp tục tới tình huống khiến người bệnh lo âu nhiều hơn, cho đến khi tình huống gây ra sự lo âu ở mức độ cao nhất mà người bệnh vẫn không sợ hãi mới thôi.

Mà phương pháp điều trị như vậy nếu áp dụng cho Tề Trình thì có rất ít bước tiến hành, chỉ cần để mặc cho anh tiếp tục gần gũi với Trì Trì Hàm, đến lúc này sinh cảm tình thì để cho Trì Trì Hàm nói chuyện phiếm về nhà họ Tề với Tề Trình là được.

Nói một cách đơn giản thì là trực tiếp.

Nếu như không thành công thì sẽ gây ra tổn thương nghiêm trọng lần nữa.

Cũng có thể khiến cho Tề Trình cả đời này cũng không thể nào bước ra khỏi căn nhà này.

Tề Ninh cúi đầu, cô không thể nào làm ra quyết định như vậy: “Coi như ông thuyết phục được tôi rồi thì cũng không có nghĩa là nhà họ Tề sẽ để ông làm chuyện mạo hiểm như vậy.”

“Cố gửi bức ảnh này cho anh cả Tề Bằng của cậu ta, cứ để Tề Bằng tự đi thuyết phục là được.” Bác sĩ Triệu đi đến ô cửa sổ phía trước Tề Trình, vén ống tay áo của Tề Trình lên, trên đó có vết thương rõ ràng.

“Triệu chứng tự ngược trước khi chuyển sang chứng uất ức.” Bác sĩ Triệu đối diện với ánh mắt hoảng sợ của vợ chồng Tề Ninh, nhẹ nhàng nói: “Chỉ là chuyện sớm muộn thôi, cậu ấy có thể kiên trì lâu như vậy là đã tốt lắm rồi.”

Làm hay không làm thì phía trước cũng đều là vực thẳm

***

Lúc Trì Trì Hàm đưa bánh nhân táo đã làm xong tới cửa đối diện thì người mở cửa đối diện là một người đàn ông cô không quen biết, bầu không khí ngột ngạt đến mức cô chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

“... Bữa ăn khuya.” Cô nhút nhát nâng đĩa bánh trên tay, ánh mắt của người đàn ông này thật là đáng sợ.

“Trì tiểu thư?” Người đàn ông đi giày tây kéo lông chiếc cà vạt trên cổ, vươn tay phải về phía Trì Trì Hàm, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Tôi là Chu Cảnh Thuộc, chồng của Tề Ninh.”

Chu Cảnh Thuộc, chính là người khác họ sẽ cùng Tề Ninh nuốt trọn việc làm ăn của nhà họ Tề trong truyền thuyết...

Trì Trì Hàm không thể không vươn tay ra bắt tay anh ta một cái, cảm thấy nụ cười của mình sắp cứng đờ rồi.

Rốt cuộc là ai sống bên phòng đối diện kia, tại sao mấy người đến đây đều là người vai vế thế này.

Không có người nào là cô có thể chọc nổi... Cái cảm giác ngay cả bò chạy cũng không dám này...

“Mấy hôm trước cô làm trái với quy định trong hợp đồng, tự tiện nói chuyện với người bên này, chắc là cô biết chứ.” Chu Cảnh Thuộc đi lên trước một bước, đóng lại cánh cửa đối diện.

...

Trì Trì Hàm bung đĩa lui về sau một bước, trong đầu gióng lên hồi chuông báo động.

“Chúng tôi không biết rõ thì cuộc cô mở miệng là có mục đích gì, việc chủ động lấy lòng người ở phía đối diện cũng không có ích lợi gì đối với sự nghiệp của cô đâu.” Chu Cảnh Thuộc đứng bất động tại chỗ, khóe miệng giương lên một độ cong, âm thầm tính toán.

Trì Trì Hàm cắn môi, nụ cười nhạt dần, không nói được lời nào.

Anh ta đang dùng thái độ mèo vờn chuột để đùa cô, lấy tư thế cao cao tại thượng để quan sát cô.

Thái độ khinh bỉ quá rõ ràng, cô cảm thấy lần này đã biết thế nào gọi là muốn cười mà cười không nổi rồi.

Nhiều tiền thì giới làm sao, hơn nửa đêm còn đi uy hiếp cô như vậy là có ý tứ gì hả? Lòng tự trọng bị cô chôn sâu trong lòng bắt đầu quay quắt đứng lên, vì dùng lực nên các đốt ngón tay đang bung đĩa dần trở nên trắng bệch.

“Chúng tôi cũng không muốn làm khó Trì tiểu thư, đối với chúng tôi thì việc bồi thường tiền do vi phạm hợp đồng cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Chu Cảnh Thuộc vẫn duy trì kiểu nói lấp lửng, chỉ nói một nửa, một nửa còn lại dùng sự im lặng để diễn đạt, vô cùng hài lòng khi nhìn thấy sắc mặt của Trì Trì Hàm càng lúc càng khó coi.

Quả đúng là một cô gái thích giả ngu, nhưng mà tuổi vẫn còn trẻ, chưa trải nhiều, cho nên vẫn còn dễ dàng bị nhìn thấu.

Cô kiên trì không mở miệng, không hề cái lại khi anh ta nói cô vi phạm hợp đồng, cũng không hỏi cô phải làm gì sau khi đã vi phạm hợp đồng.

Cũng chỉ có thể cứ bung cái đĩa như vậy, bày ra khuôn mặt xanh xao, để mặc cho anh ta định đoạt.

“Chúng tôi sẽ tăng thêm điều khoản trong hợp đồng, cụ thể thế nào thì chiều mai sẽ tới nói chuyện với cô.” Nói xong thì cũng không định dây dưa với cô thêm nữa, xoay người mở cửa, sau đó lại đóng lại, không có chút lưu luyến nào.

Trì Trì Hàm vẫn duy trì tư thế bung đĩa kia, nhìn sáu chiếc bánh nhân táo xinh xắn trên đĩa, sau đó vươn một tay ra, cầm lấy một cái bỏ vào trong miệng.

Mềm dẻo thơm nồng.

Cô chỉ có thể cứ để mặc cho người khác định đoạt như vậy, cho dù cái đáng vẽ không muốn cái cọ như thế này dường như rất dễ khiến người ta tức giận. Tề Ninh như vậy, vị tiền sinh Chu Cảnh Thuộc này cũng thế, chẳng lẽ cô cứ phải thể hiện sự phần nộ của mình ra mặt thì mới gọi là thật lòng sao, tới giờ mà tự mình làm khổ mình chứ...

Kết cục đều như nhau mà thôi, không bằng cố tiết kiệm chút sức lực.

Chỉ là vũng bùn này, dường như càng ngày cô càng lún sâu vào rồi.

* Rối loạn điện giải là tình trạng mất cân bằng của các chất khoáng trong cơ thể. Chất điện giải bao gồm các khoáng chất như canxi, clo, magie, phosphate, kali và natri. Chúng hiện diện trong máu, dịch thể và nước tiểu. Chúng có mặt và cũng được tiêu hóa kèm theo thức ăn, đồ uống, thuốc và các loại thực phẩm chức năng. Nếu các khoáng chất này không được duy trì ở tình trạng cân bằng với một nồng độ nhất định thì sẽ dẫn đến rối loạn chức năng của các cơ quan như tim và não.

** SSRI (selective serotonin reuptake inhibitors – tái hấp thu chọn lọc serotonin) chỉ chung một nhóm thuốc chứa trầm cảm, có thể gây gián đoạn cấu trúc giấc ngủ cũng như góp phần vào các dấu hiệu thoái hóa tế bào thần kinh sớm, do đó dẫn tới sa sút tâm thần.

*** Giải miễn cảm hệ thống hay còn gọi là sự làm mất cảm thụ có hệ thống hoặc giải trừ cảm thụ có hệ thống (systematic desensitization) là một kỹ thuật đặc biệt thuộc nhóm biện pháp trị liệu hành vi (behavior therapy) trong điều trị bệnh trầm cảm. Với kỹ thuật này, bác sĩ sẽ dựa trên tiền sử bệnh để lập ra một danh sách các yếu tố kích thích đối với người bệnh, người bệnh được thôi miên và khuyến dụ nghỉ ngơi, sau đó sẽ được yêu cầu tưởng tượng ra một hoàn cảnh khiến người bệnh ít lo âu nhất. Nếu như sự nghỉ ngơi không biến tính, người bệnh sẽ được yêu cầu tưởng tượng ra một hoàn cảnh gây lo âu với mức độ cao hơn, cứ như vậy tăng dần mức độ kích thích, và sau một thời gian điều trị, người bệnh vẫn sẽ nghỉ ngơi dù đang nghĩ đến một hoàn cảnh gây ra lo lắng ở mức độ cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chuyện này có thể là một câu chuyện cười, nhưng nếu bạn nghĩ về nó một cách nghiêm túc, bạn sẽ thấy nó là một bài học rất đáng suy ngẫm về cách mà chúng ta xử lý những vấn đề trong cuộc sống.

Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vợ chồng Tề Ninh là một đôi giới bày trò đến mức biến thái.

Đêm qua Chu Cảnh Thuộc vừa nói chuyện, sáng sớm hôm sau đã có một chiếc xe đặc biệt chạy đến đón Trì Trì Hàm đến trụ sở công ty của cô.

Ông chủ công ty của Trì Trì Hàm cũng coi là một người hiếm có, bắt đầu lập nghiệp từ việc chất chiu từng đồng một, bây giờ đã là lãnh đạo của một công ty với một loạt tài khoản VIP weibo và một loạt chủ tài khoản phát sóng trực tiếp, công ty cũng không phải là rất to nhưng lại được cái là rất có tình người, Trì Trì Hàm vẫn luôn rất thích công ty này.

Nhưng mà hôm nay, công ty bị thu mua mất rồi.

Một trong những mục đích mà chiếc xe kia đưa cô đến đây chính là để ký kết lại hợp đồng một lần nữa.

Tin tức xảy đến quá đột ngột, các đồng nghiệp khác trong công ty đều chỉ cần đến bộ phận nhân sự ký hợp đồng bổ sung là được, chỉ riêng hai người Trì Trì Hàm và Lâm Kinh Vũ thì lại bị gọi vào văn phòng giám đốc.

Ngồi trong văn phòng là ông chủ của họ cùng với một vị trí thức tinh anh đi giày tây mặt mũi nghiêm túc, đưa cho Trì Trì Hàm và Lâm Kinh Vũ hai bản hợp đồng.

Trì Trì Hàm nhìn người đứng tên công ty trên hợp đồng, mí mắt giật giật.

Chu Cảnh Thuộc...

Nhà họ Tề thu mua công ty của họ.

“Có mối chi đi làm com cho người ta mười ngày, sao lại thành như thế này rồi?” Lâm Kinh Vũ cũng chỉ mới nhận được tin tức hồi sáng sớm nay, lúc này đang cố dè dặt giọng nghiêm rằng nghiêm lợi hỏi.

Trì Trì Hàm lộ ra vẻ mặt cũng mơ màng không hiểu ra làm sao.

“Hoạt động kinh doanh của công ty các ông sẽ không có gì thay đổi, Chu tổng thu mua quý công ty cũng chỉ là để tiện quản lý mà thôi.” Vị trí thức tinh anh kia tốt bụng giải thích, sau đó gật đầu với Trì Trì Hàm “Ngoại trừ người đứng tên ra, chi tiết các điều khoản trong hợp đồng vẫn sẽ như trước, Trì tiểu thư thì phải bổ sung thêm một bản thỏa thuận nữa, mời cô xem trước, nếu cảm thấy có gì không ổn thì chúng ta có thể bàn bạc.”

Bản thỏa thuận kia, chính là bản thỏa thuận bổ sung mà hôm qua Chu Cảnh Thuộc đã nhắc tới, nội dung thỏa thuận chỉ là xóa bỏ điều khoản cấm trao đổi với người bên cửa đối diện.

...

Chi có từng này!?

“Chi có từng này?” Trì Trì Hàm cảm thấy giọng nói của mình cũng run rẩy.

Có bệnh sao? Chi vì chút điều khoản bổ sung này mà thu mua luôn công ty cô đang làm việc?

“Đúng vậy, chi có từng này.” Vị trí thức tinh anh kia vẫn không hề đổi sắc mặt, đưa cây bút máy trong tay cho Trì Trì Hàm, ý bảo cô có thể ký được rồi.

Cô rất muốn xé một đồng thỏa thuận vớ vẩn ở trước mặt này, sau đó nghênh ngang rời đi.

Nhưng mà hiện thực là, dưới ánh mắt ‘nếu cô không ký thì chúng tôi chết chắc’ của ông chủ và Lâm Kinh Vũ, cô đành cắn răng ký tên của mình.

Căn bản là không có quyền lựa chọn.

Cái mà nhà họ Tề gọi là ‘nói chuyện’ thật đúng là cực kỳ có phong cách bệnh thần kinh.

“Rốt cuộc tổng giám đốc của các anh muốn tôi làm gì?” Trì Trì Hàm thật sự là không hiểu gì hết, những đầu bếp riêng khác của nhà họ Tề đều có thể toàn thân nguyên vẹn rời đi, tại sao lại chỉ có mỗi mình cô thành thế này?

Nếu nói rằng nguyên nhân gây ra toàn bộ chuyện này là một câu “Có hợp khẩu vị của ngài không” kia thì có thật sự muốn tự bóp cổ mình mà chết luôn bây giờ.

“Nếu bỏ đi điều khoản kia rồi, đương nhiên là hy vọng Trì tiểu thư sẽ có thể trao đổi nhiều hơn.” Vị trí thức tinh anh kia đã hoàn thành nhiệm vụ, tự dọn xong đồ đạc, đứng dậy, chẳng còn chút lưu luyến nào nữa: “Đương nhiên, Chu tổng đã hao tâm tốn sức như vậy thì cũng hy vọng Trì tiểu thư sẽ không phạm phải sai lầm nữa, các điều khoản trên hợp đồng đã rất chi tiết rồi, tất cả các hành vi của cô trong thời gian phục vụ tại nhà họ Tề đều phải tuân theo điều khoản đã thỏa thuận.”

...

Công ty cũng không phải chịu tổn thất gì, cái giá mà nhà họ Tề đưa ra còn cao hơn giá thị trường, sau khi thu mua công ty cũng chỉ có yêu cầu đối với mỗi mình Trì Trì Hàm, đối với những nhân viên khác thì mặc kệ, vụ buôn bán này ông chủ được lời không ít, cho nên thấy chuyện đã thành thì rất vui mừng.

Lâm Kinh Vũ thì vẫn cứ thờ dài, vồ vồ vai cô, nhưng rốt cuộc cũng chẳng nói gì.

Mà bây giờ rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng đã hiểu ra rằng, trước đây chi vì chuyện chức năng thu âm của camera mà Tề Ninh đưa ra điều kiện với cô, như thế đã thật sự là rất dễ mà rồi.

Đây không phải là vấn đề tự trọng.

Người nhà này cô không thể chọc vào, càng không nên có ý đồ lấy trộm chọi đá, nghe lời là sự lựa chọn duy nhất.

Nhưng mà cũng chỉ là giao lưu trao đổi mà thôi, cô vô cùng am hiểu.

Hơn nữa, cô cũng chẳng còn ý nghĩ muốn khiêu chiến quyền uy nhà họ Tề, sẽ không làm bất cứ điều gì vượt giới hạn nữa.

***

Quay lại căn nhà kìn cũng có xe đặc biệt đưa đón, Trì Trì Hàm cũng tiện thể chuyển luôn tương đậu đã lên men, rượu gạo và mấy món cần thời gian dài để chế biến đến đây luôn.

Lúc vào cửa, cô theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa lớn màu đỏ sẫm kia, nó vẫn đóng kín như từ trước đến giờ.

Trì Trì Hàm hơi mấp máy môi, nhưng lần này, cô đã áp chế được lòng hiếu kỳ của mình xuống.

Cho dù bên cửa đối diện đã xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng liên quan đến cô, đây không phải là chuyện cô có thể quản được, chuyện cô cần phải làm cũng chỉ là giao lưu, trao đổi...

Nhưng mà trao đổi thì cũng phải là từ hai phía.

Trì Trì Hâm nhìn nét chữ xinh đẹp trên thực đơn mà thờ dài, hôm nay đã là ngày thứ ba, trên thực đơn chỉ có sáu chữ cái, một ngày ba bữa, mỗi bữa đều chỉ có hai chữ: tùy tiện.

Người bên đối diện kia không muốn trao đổi với cô thì làm sao bây giờ...

Rõ ràng lúc trước vì giải thích chuyện camera mà viết cả một đoạn dài như thế, cô cũng mới chỉ nghĩ ngợi có một ngày, thái độ của người bên đối diện dường như đã quay ngoắt rồi.

Đúng là ông trời muốn hành hạ cô mà...

Cô mỉm cười cầm thực đơn đi vào phòng ngủ, đóng kín cửa, ôm gối nghe rống trợn mắt phát tiết, sau đó lấy đi động ra gửi cho bạn tốt Thích Tinh mấy cái icon "tôi sắp chết rồi cứu mạng với" liên tiếp, sau đó chỉnh sửa lại tóc tai, tiếp tục mỉm cười mở cửa phòng, yên lặng bắt đầu chuẩn bị cho thực đơn mang tên "tùy tiện" ngày thứ ba.

"Mấy hôm nay thời tiết hơi lạnh, thích hợp ăn các món giàu protein. Bữa trưa dùng thịt bò, củ cải trắng cùng nấm hương làm thịt bò hầm cay, sau đó ăn kèm với măng tây thanh đạm một chút, được chứ?" Cô ngừng đầu nhìn lên camera, cười híp mắt: "Bữa tối sẽ là thịt xào tỏi tây, ngô xào cà chua, canh cá với khoai tây, bữa khuya không nên ăn nhiều, ăn bánh khoai tây chiên được không? Tôi có mang theo rượu gạo tự làm, ăn kèm với bánh khoai tây chiên có vị không tệ."

Chỉ có chiếc camera nhìn cô, ánh đèn đỏ chớp lóe giống như đang chế giễu cô.

Trì Trì Hâm cũng cười tự giễu, đã là ngày thứ ba cô tự làm bả lăm bảm với chính mình, thế nhưng bên phía đối diện vẫn không hề có phản ứng gì.

"Một mình ông ở đây có chán không?" Trì Trì Hâm cúi đầu, hỏi cực kỳ nhẹ, cũng chẳng trông đợi bên phía đối diện sẽ đáp lại, hỏi xong thì cười cười, tiếp tục công việc nấu ăn của mình.

Tê Trình đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, ngời bứt dùm lại một chút, quay đầu nhìn màn hình camera nín thở, sau đó lại không đổi sắc mặt, cúi đầu tiếp tục vẽ tranh.

Mỗi lần phát bệnh đều tiêu hao rất nhiều thể lực, mấy ngày nay phần lớn thời gian anh đều nằm trên giường tĩnh dưỡng, mà vị bên phía đối diện kia vẫn cứ ồn ào như vậy.

Bữa trưa ngày hôm kia làm thanh cua xào bánh gạo, lúc thêm gia vị cô tự ném một miếng, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt tự cổ vũ mình, khen từ huệ chất lan tâm* cho đến khuyênh quốc khuyên thành...

* huệ chất lan tâm: người mang khi chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, chỉ những người cao quý, thanh khiết.

Khen đến mức anh về không nổi nữa, lúc cơm được đưa đến cũng ném thử một miếng.

Mặc dù hương vị không đến mức khuyên quốc khuyên thành, nhưng mà quả thật là rất ngon miệng.

Vốn bởi vì chuyện cố giấu diếm việc mình đã biết camera có chức năng thu âm mà trong lòng anh có chút không thoải mái, thế nhưng tâm trạng khó chịu cũng bị hương vị này xống cho cho nhạt dần.

Cô cũng chỉ là lấy tiền làm việc mà thôi, không biết bệnh của anh là tốt rồi.

Mặc dù anh cũng biết, cứ nhốt mình ở trong này không ra ngoài, từ hành vi đến cử chỉ đều lạ lẫm như vậy chắc chắn sẽ khiến cho người ta suy đoán rằng anh có bệnh không tiện nói ra, nhưng chỉ cần người ta không biết rõ anh bị bệnh gì là được rồi.

Lần này tốc độ bình phục của anh khiến nhiều người kinh ngạc và mừng rỡ, toàn bộ thuốc của anh đều bị đổi, chính anh cũng cảm giác được tần suất xuất hiện ảo giác đã giảm dần, chất lượng giấc ngủ cũng bắt đầu trở nên tốt hơn.

Lúc người nhà của anh gọi điện tới để tỏ ra vui mừng khôn xiết, cứ như thể một giây sau là anh đã có thể đi ra khỏi cửa, trở thành một người bình thường.

Dường như chỉ có một mình anh cảm thấy mình không thể nào khỏi hẳn.

Thậm chí anh còn có cảm thấy, cứ duy trì như bây giờ, thỉnh thoảng phát bệnh, an bình tĩnh lặng cũng rất tốt.

Kết quả vị đối diện kia cứ hỏi anh mãi không biết chán như vậy.

Anh biết sau khi bị Tề Ninh dạy cho một bài vì việc anh phát bệnh, vì này đã bị dọa sợ không ít, nhện một thời gian lại có thể nói ra những câu khiến người ta kinh ngạc.

Anh đoán được có lẽ bác sĩ Triệu đã kéo Trì Trì Hàm vào kế hoạch điều trị, nếu không với việc là một trong những nguyên nhân khiến anh phát bệnh, Trì Trì Hàm không thể nào còn có thể tiếp tục ở lại đây.

Anh cũng chẳng quan tâm đến kế hoạch điều trị, chỉ là sau khi anh tỉnh lại thấy Trì Trì Hàm vẫn đang ở bên đối diện thì rất vui vẻ.

Rốt cuộc việc anh phát bệnh cũng không khiến cho cô bị thất nghiệp.

Trên thực đơn chỉ viết ‘tùy tiện’ cũng không phải là anh muốn làm khó cô, chỉ là gần đây anh chẳng có chút hơi sức nào, không nghĩ ra được thực đơn, trước kia thỉnh thoảng những lúc không có cảm hứng gì anh cũng viết thực đơn ‘tùy tiện’ suốt mấy ngày cho mấy vị đầu bếp kia.

Nhưng mà hình như cô rất khổ sở.

Bàn tay đang vẽ tranh ngừng lại, Tề Trình quay đầu, híp mắt nhìn đáng vẻ nẩu ăn của Trì Trì Hàm trên màn hình camera.

Đáng vẽ của cô thật sự rất hợp để vẽ vào tranh.

Cho nên anh thật sự không hề nhầm chán, tự nhốt mình ở trong này, nhìn bên phía đối diện bùng bùng sức sống.

Có lẽ anh có một chút hăm mộ, nhưng mà thật sự không hề nhầm chán.

***

Sau khi đưa bánh đậu xanh, Trì Trì Hàm hơi do dự một chút, rốt cuộc cũng không dám lấy rượu gạo ra, thay vào đó là trà lúa mạch.

Đưa đến rồi xác nhận là người kia đã nhận được, bên đối diện vẫn yên lặng không tiếng động như trước giờ.

Sau khi quay về phòng ngủ, cô gọi điện thoại than thở với Thích Tĩnh, nằm ngửa trên giường, tay chân đang thành hình chữ đại (大).

Đến lúc sắp ngủ thì chuông cửa vang lên.

Trì Trì Hàm trợn mắt, sừng sốt, bảy giờ là 12 giờ 50 phút khuya.

Chỗ cô ở mà cũng có chuông cửa sao.

Nghiêng ngả lảo đảo mắt nhắm mắt mở lao ra cửa, trong nháy mắt đó, sống lưng có lạnh buốt.

Tòa nhà này chỉ có hai người ở, không thể nào là người bên cửa đối diện tới gõ cửa, vậy người bên ngoài cửa rốt cuộc là ai?

Quái lạ là cô cũng không thèm nhìn mà mở cửa luôn.

“Trì tiểu thư.” Người đàn ông ngoài cửa nhanh tay nhanh mắt dùng chân ngăn lại hành động đóng cửa phòng của Trì Trì Hàm, nhanh chóng giải thích lý do đến đây: “Tôi tới lấy rượu gạo.”

“...Hử?” Trì Trì Hàm nhận ra ngoài cửa chính là bảo vệ ở ngoài cổng lớn, hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua thì dường như cũng là bị vực đẩy từ trên giường, cười tỏ vẻ áy náy.

“Cái đó...” Đồng chí bảo vệ xoa xoa tay, trên mặt lộ ra vẻ ‘tôi cũng là bị ép buộc’: “Rượu gạo, trên thực đơn của cô có rượu gạo.”

...

Trì Trì Hàm nhừ đầu.

Đồng chí bảo vệ cũng nhừ đầu theo.

Hai người quần áo không nghiêm chỉnh cùng đưa mắt nhìn về cánh cửa lớn đỏ sẫm.

“... Ông ấy có thể uống rượu sao?” Cô áp ứng hỏi.

“Không uống được vậy sao trên thực đơn còn có?” Đồng chí bảo vệ thật thà cũng áp ứng.

“... Tôi gọi điện thoại xác nhận trước đã.” Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng tìm lại được chút lý trí.

“... Tôi quay lại phòng báo vệ.” Đồng chí bảo vệ vậy vậy tay, anh ta cũng sắp bị hù chết ấy chứ, đang nằm trong chán thì bị di động đánh thức, thế mà lại nhận được tin nhắn của thiếu gia nhà họ Tề ở trong này, nội dung thì kỳ dị tới mức khiến anh

ta phải nhìn đi nhìn lại bốn, năm lần mới xác nhận là mình không nhìn lầm.

Hừ chết người ta mất...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Mấy độ?” Giọng của Tề Ninh trong điện thoại vẫn hết sức tỉnh táo, cho dù Trì Trì Hàm ở đầu bên kia điện thoại có chút sốt ruột thì vẫn có thể nhanh chóng hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất.

Giọng nói bình tĩnh cũng khiến Trì Trì Hàm trấn định hơn một chút, nghĩ lại, một người đã trưởng thành muốn uống rượu cũng chẳng phải là chuyện gì đáng ngại.

“Là rượu nếp tự làm, tầm khoảng hai, ba độ gì đó.” Trì Trì Hàm nghĩ ngợi một chút: “Vừa mới ủ xong nên chắc nồng độ sẽ thấp hơn một chút.”

“Không được vượt quá 100 ml.” Bên kia hình như Tề Ninh đang đánh chữ, lạch cạch một lúc mới đáp lại: “Ngày mai tôi sẽ soạn ra một danh sách đồ ăn đưa cho cô, trên danh sách sẽ chú thích rõ món nào nên ăn mỗi ngày, những món nào không có tên trên danh sách thì cố gắng đừng để cho cậu ấy đụng đến.”

“Được!” Trì Trì Hàm răm rắp nghe theo, cũng không lắm miệng hỏi vì sao chuyện quan trọng như vậy mà đến bây giờ cô ấy mới nhớ ra phải nói cho cô, chỉ là đông 100 ml, rót đầy một cái chén nhỏ là đủ.

“Số điện thoại của cô đã được đưa vào danh sách ghi chú đặc biệt, sau này có vấn đề gì thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, tôi đều sẽ nghe máy ngay.” Tề Ninh lại dặn dò thêm một câu.

“... Được.” Giọng Tề Ninh nghe quá mức hiền lành, động tác trên tay Trì Trì Hàm dừng lại một chút, chưa kịp thích ứng, nháu mày lại.

“Chúng tôi cũng không phải là muốn nhắm vào cô, người ở bên cửa đối diện quá quan trọng đối với chúng tôi, nhất định phải đảm bảo không có chút sơ suất nào.” Tề Ninh thở dài: “Chuyện của mẹ cô, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ, sau khi kết thúc thời hạn hợp đồng, tôi cam đoan cuộc sống sau này sẽ không phải chịu bất cứ ảnh hưởng gì.”

Bàn tay đang cầm cái cốc của Trì Trì Hàm khựng lại giữa không trung, cần cần mồi, đưa lưng về phía camera, vô cùng chân thành nói một câu: “Cảm ơn.”

Thật ra Tề Ninh cũng không cần phải giải thích gì, lời đã nói đến nước này thì cũng đã đủ chân tình rồi.

Những chuyện khác cô cũng chẳng muốn hỏi nhiều, ngay từ đầu Lâm Kinh Vũ đã nói rất đúng, chuyện của mấy kẻ có tiền, cô thật sự không nên tò mò.

***

Đặt chén rượu xuống, tiếng chuông kéo lại vang lên lần nữa giữa hành lang trống trải yên ắng.

Trì Trì Hàm kiên nhẫn chờ ở cửa sổ kia được nhấc lên, sau đó nhìn thấy cánh tay trắng bạch không chút huyết sắc vươn ra.

Vẫn có cảm giác giống như quý huyết mầu...

Trên khay ngoài một chung rượu gạo thì còn có hai cái cốc thủy tinh màu hồng nhạt, óng ánh trong suốt.

Cánh tay kia dừng lại một chút, dường như có chút nghi hoặc.

“Thứ màu hồng nhạt trong cốc là *thạch rượu với berry đông lạnh*, là do tôi dùng trái mọng và rượu gạo làm thứ, nồng độ cồn rất nhỏ, bánh đậu xanh để nguội ăn vào sẽ làm đau dạ dày, ông có thể ăn luôn thạch rượu đông lạnh.” So với Trì Trì Hàm thì ở cửa sổ có hơi cao, ngẩng cổ lên giải thích hồi lâu, phát hiện ra bản thân mình đang nghiêm túc nói chuyện với một bàn tay.

Thật là nhứt đầu, lại hơi xấu hổ im lặng.

Bàn tay kia vẫn không hề nhúc nhích.

Cục diện trở nên bế tắc, Trì Trì Hàm đánh phải giờ tay, đẩy cái khay về phía bên kia.

Trên hành lang hoàn toàn yên ắng, tiếng chiếc khay dịch chuyển trên ô cửa sổ bằng gỗ trở nên vang vọng.

Bàn tay kia run rẩy một cái, sau đó nhanh chóng cầm lấy chiếc khay, đóng lại ô cửa sổ nhỏ.

Lại là một tiếng vang rất lớn.

...

Trì Trì Hàm sờ sờ sống mũi, cô lại làm người ta sợ rồi...

Rõ ràng phải là bàn tay trắng bạch dính thuốc màu đỏ thắm của vị bên kia cửa mới có vẻ đáng sợ hơn chứ...

Chỉ là...

Cho dù như thế nào thì rốt cuộc hôm nay cũng đã có chút tiến triển.

Vừa rồi mặc dù chỉ có một khe hở nhỏ nhưng dường như cô thấy được người đó mặc một cái áo len dày màu xám đậm.

Chắc là sức khỏe thật sự không được tốt, rõ ràng bên trong nhà có mồ lờ suôi mà vẫn còn mặc quần áo dày như thế.

Nhún nhún vai, Trì Trì Hàm lại thông dong quay trở về cái ổ bé con con của mình.

Rốt cuộc cũng đã có thể an tâm ngủ một giấc rồi.

***

Tề Trình vẫn cứ nhìn chăm chăm chung rượu gạo kia.

100 ml thật sự không nhiều lắm, cho nên Trì Trì Hàm tìm một bộ *tứ cụ kiểu Nhật* rất nhỏ, nhìn rất xinh xắn.

Anh cũng không thích bánh đậu xanh, sau khi lấy về thì cứ để nguyên trong khay, lại cứ vương mắc trong lòng chuyện Trì Trì Hàm đổi rượu gạo thành trà lúa mạch.

Thậm chí còn làm phiền chú bảo vệ giúp anh đi đòi rượu.

Sau khi ăn bát vẫn thần kia, anh rất có hứng thú với mấy món Trì Trì Hàm làm.

Mấy món này nhìn không quá tinh xảo, cũng không cần làm quá nhiều công đoạn cầu kì, Trì Trì Hàm nói, cô chỉ tự làm thử cho vui.

Vươn tay nhắc cái chén nhỏ lên, nhấp thử một ngụm nho nhỏ.

... Ngọt đến mức nhều mày.

Cảm thấy không cam lòng, lại bung lên uống ngụm nữa.

... Thật sự là ngọt đến phát ngấy.

Thả chung rượu xuống cùng với mấy thứ mình chưa đụng đến, Tề Trình lảo đảo đứng lên chui vào trong chăn.

Chỉ uống một ngụm nhỏ mà thôi, thế nhưng trong ngực lại thấy ấm áp một cách kỳ lạ.

Tề Trình nằm trong chăn chớp chớp hàng mi dầy, liếm liếm môi.

Sau đó cái đầu lù xù nhỏ ra khỏi chăn, lại nhìn chăm chăm chén rượu trên bàn trà lần nữa. Bên cạnh chén rượu là cái cốc màu hồng nhạt, màu hồng bên trong giống y như thiếu nữ trong mấy bộ truyện tranh sến súa.

...

Đầu ngón tay đang cảm lấy chân bắt an nhúc nhích một cái.

Rốt cuộc anh lại cau mày đứng dậy lần nữa, lảo đảo đi tới ghế sofa, một mình im lặng nhấp một ngụm rượu gạo, ăn một miếng thạch rượu đông lạnh.

Ngọt quá... Trong thạch rượu còn mang theo vị chua dịu của mơ...

Đều là vị ngọt sánh, trong miệng đều là vị ngọt và mùi hoa quả xa lạ...

Không thích...

Chỉ là trong ngực dần ấm áp hơn, ngay cả đầu ngón tay vẫn luôn lạnh lẽo cũng có chút hơi ấm.

Bàn tay vẫn không dừng lại, cứ nếm một chút lại nhấm nhấm một lần, nhưng động tác bỏ vào trong miệng lại không hề dừng lại.

Rót cuộc cũng ăn hết sạch mấy thứ ngọt ngào đó, Tề Trình lại liếm liếm môi.

Lần này rốt cuộc cũng đã thỏa mãn.

Xốc chén lên rồi chui vào, nhắm mắt lại giữa bóng tối.

Ngay cả chính anh cũng không hề nhận ra rằng khóe miệng của anh khẽ cong lên một chút, khuôn mặt bởi vì cồn mà ửng hồng, có thêm chút huyết sắc.

Ngọt quá... Ngay cả trong mơ mà vẫn nhìn không được cau mày, cong cong khóe môi.

***

Tri Trì Hàm cho rằng, trải qua sự kiện đòi rượu gạo hôm qua, nhiệm vụ trao đổi của cô sẽ thuận lợi hơn một chút.

Kết quả cô nhận được một tờ thực đơn vô cùng đơn giản, phần nội dung chính trên đó chỉ viết hai chữ: tùy cô.

...

Tùy... cái lỏng gà ấy! Trong lòng cô nhìn không được mắng một câu thô tục.

Sau đó là mấy chữ ghi chú nhỏ nhỏ: không cần quá ngọt, không cần rượu gạo.

Chữ viết nhỏ nhắn, vô cùng nắn nót núp ở một góc của tờ giấy A4, giống như đang tủi thân vậy.

Cứ như thể người nửa đêm đòi uống rượu gạo là cô không bằng...

Cô đoán không ra thái độ của người đối diện kia rốt cuộc là tích cực hay là tiêu cực, lại không cam lòng nửa đêm nửa hôm đưa rượu gạo như vậy mà lại không có hiệu quả gì, Tri Trì Hàm khẽ cắn môi, lại có suy nghĩ không muốn để ý nữa.

Thái độ hôm qua của Tề Ninh cũng vô hình trung tiếp thêm can đảm cho cô, nếu như muốn trao đổi mà đối phương vẫn không chịu suy xét đến thì cô cũng chỉ có một cách là cứng cỏi hơn một chút.

“Chuyện đó...” Tri Trì Hàm ngẩng đầu về phía ông kính, quơ quơ thực đơn trong tay: “Trưa mai uống cháo trắng, tối mai ăn sủi cào, bữa khuya thì ăn *bánh trôi hoa quế*, có được không?”

Không cần bữa ăn phức tạp hai món một canh, cũng không cần phải vừa có nước tương vừa phải có món điểm tâm từ bột mì, dù sao thì cũng đã để cho cô quyết định rồi, ăn uống đơn giản chút rất tốt.

Lỡ như người đối diện kia không thích, vậy thì cũng chỉ có cách buộc phải trao đổi mà thôi...

Chiếc camera màu đen vẫn luôn duy trì ánh đèn đỏ nhấp nháy, Tri Trì Hàm đã quen nói chuyện với không khí nên còn chưa kịp cúi đầu, bỗng nhiên phát hiện ra chiếc camera trước giờ chưa bao giờ nhúc nhích, bây giờ đột nhiên lại lắc lư lên xuống hai lần.

...

Cô sợ tới mức chân tay lảo đảo, nuốt một ngụm nước miếng.

“... Ngồi...” Lại nuốt nước miếng, Tri Trì Hàm cẩn thận hỏi: “Ngồi đây là đồng ý rồi sao?”

Camera lại lắc lư lên xuống hai lần.

Phương thức trao đổi này thật là — một lời khó nói hết được.

Lại thêm đáng về chiếc camera màu đen trước giờ vẫn lặng bây giờ lại ngoan ngoãn lắc lư lên xuống, khiến cho Tri Trì Hàm sinh ra ảo giác rằng mình đang bắt nạt người thành thật.

...

Đúng là gặp quỷ rồi...

“Chỉ ăn cháo trắng thì có lẽ sẽ không đủ no.” Tri Trì Hàm bắt đầu cười gượng, trong lòng vô duyên vô cớ có cảm giác tội lỗi: “Khoai lang mùa này rất ngon, có muốn ăn *cháo khoai lang* không?”

Camera không nhúc nhích.

Tri Trì Hàm cắn môi dưới, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Tôi sẽ không thêm đường, cho nên sẽ không ngọt lắm đâu.”

Lần này rút cuộc camera cũng lắc lư lên xuống hai lần.

“Còn về món ăn thanh đạm một chút, *giao bạch* xào gà xé sợi cùng với nấm bào ngư có được không?” Tri Tri Hàm có hứng thú chơi đùa, ngồi trước camera bày ra dáng vẻ bản bạc.

Camera vốn là gạt đầu một cái, sau đó lại lắc lư hai lần.

... Đây là có ý gì, Tri Tri Hàm nhàu mày.

“Vậy thì thêm một món nữa? Hôm nghỉ làm tôi có về lấy một ít tương đậu tự ủ, dùng cà rốt, dưa chuột và măng tre làm dưa góp có được không?” Tri Tri Hàm thăm dò hỏi một câu.

Kết quả là lần này, camera nhanh chóng gạt gạt ba cái.

... Cái đáng về này không hiểu sao lại khiến Tri Tri Hàm cảm thấy rất đáng yêu, trong lòng hơi run lên.

“Có phải là ông rất thích mấy món ăn tôi tự chế hay không?” Cô cười đến mức mắt cong lên như vầng trăng khuyết, ngay cả Tri Tri Hàm cũng không phát hiện ra rằng xưng hô đã chuyển từ ‘ngài’ trở thành ‘ông’.

Camera lại gạt gạt đầu, chỉ là biên độ nhỏ hơn một chút.

Đây là... đang thẹn thùng sao?

“Mấy món tôi tự chế đưa đến đây không nhiều lắm, sáng nay Tề tổng có đưa cho tôi một danh sách các món ăn, trên đó yêu cầu phải cố gắng hạn chế đồ muối chua.” Tri Tri Hàm vừa nói với tôi mấy fax lấy tờ danh sách, giờ lên cho camera xem “Mấy thứ mặn mặn như tương đậu này, mỗi tuần chúng ta chỉ ăn một lần có được không?”

Bàn tay đang điều khiển camera của Tề Trình dừng lại, khóe miệng bắt giác cong lên từ nãy lại trở về với góc độ cũ.

Một câu ‘chúng ta’ này của Tri Tri Hàm đã khiến cho anh ngáy ra tại chỗ.

Giọng điệu y hệt như đồ con nít vậy..

Có lẽ chỉ là vì muốn kéo gần quan hệ.

Nhưng mà chúng ta...

Mấp máy miệng, lại để camera gạt một cái.

Ánh sáng trong mắt dần trở nên tối sầm, anh không có “chúng ta”, trong cuộc sống của anh, chỉ có một mình anh.

Cháu nhất định phải uống thuốc.

Cháu nhất định phải tự mình đi ra ngoài.

Cháu nhất định phải...

Không có “chúng ta”.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muối Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

Sau khi đã quen với việc trao đổi thông qua camera, Tri Tri Hàm trở nên vô cùng ăm ĩ, hễ gặp cái gì cũng muốn chạy tới trước camera mà hỏi.

Ví dụ như thích ăn ngọt hay là ăn mặn, thích muối hay là nước tương, có thích ăn gừng không, vân vân, lúc nấu cơm chẳng hề dừng miệng.

Tề Trình cực kỳ kiên nhẫn, có hỏi thì chắc chắn sẽ có đáp, thậm chí còn vì tập trung trả lời mấy câu hỏi của cô mà buông cây bút trong tay xuống.

Anh có chút dè dặt cười, rõ ràng tim đầu bếp riêng tôi là để cung cấp tư liệu sống cho bộ truyện tranh của anh, kết quả lại bị cô cuốn vào tình huống không cách nào phân thân nổi.

Chắc là cô rất cô đơn, cho dù cô có phải là phương án điều trị mà nhà họ Tề sắp xếp hay không, bị nhốt ở đây hai mươi mấy ngày chính là sự thật, một người hay nói như thế, đứng nói chuyện một mình mà không có ai đáp lại suốt thời gian dài chắc chắn sẽ bức tức.

Hơn nữa cứ nhìn cái dáng vẻ mặt mày vui tươi đầy ý cười của cô như vậy cũng thật sự dễ bị lây theo, có đôi lúc bị cô quán lấy, chỉ có thể dùng camera gạt đầu lắc đầu để trả lời một mớ câu hỏi linh tinh, qua màn hình thủy tinh có thể nhìn thấy được vẻ mặt anh được phản chiếu lại.

Hết sức thoải mái, có chút bất đắc dĩ, khóe miệng... khẽ nhếch lên.

Hơn nữa, cô còn rất thích nói ‘chúng ta’, cứ như câu cửa miệng vậy, tôi nay chúng ta ăn cái gì, chúng ta làm lâu rồi ăn cùng lúc qua camera có được không, chúng ta cứ nói chuyện như vậy giả dờ camera có thể bị gây mất không, vân vân...

Nghe nhiều rồi lại thành ra không còn nhạy cảm như lúc đầu nữa, giống như hai chữ ‘chúng ta’ là chuyện hết sức hiển nhiên.

Một căn nhà ba tầng chỉ có hai người ở, thật sự đúng là ‘chúng ta’ rồi...

Nhưng mà dù thế nào rồi cũng sẽ phải rời đi, hôm nay đã là ngày thứ 24 rồi, thời hạn hợp đồng của Tri Tri Hàm cũng chỉ còn sáu ngày nữa mà thôi.

Buổi sáng Tề Ninh vẫn như thường lệ gọi điện thoại cho anh, lúc nói chuyện có nhắc tới việc gia hạn hợp đồng, anh đã từ chối, dù sao thì cũng không thể để cho một người bình thường bị nhốt ở đây cả đời, mỗi ngày đều sống với cái camera gạt gạt lắc lư.

Đương nhiên Tề Ninh muốn khuyên nhủ, đối với Tề Trình thì Tri Tri Hàm đã không chỉ đơn giản là một đầu bếp riêng nữa, người có thể giúp cho tâm trạng của Tề Trình trở nên tốt hơn, tất nhiên người nhà họ Tề sẽ nghĩ cách để cột lại bên người anh.

“Nếu em đã có thể tiếp nhận người có diện mạo điển hình như vậy, chỉ bằng tìm một người hiểu về tâm lý đến để điều trị thì còn thích hợp hơn.” Tề Trình nhớ rõ mình đã khuyên như vậy: “Tri tiểu thư chỉ là đầu bếp, cứ kéo dài như vậy sẽ là quấy rối cô ấy.”

Nhất là sau khi biết Chu Cảnh Thuộc đã thu mua công ty của Tri Tri Hàm, anh lại càng kiên định với ý nghĩ sẽ buông tha cho Tri Tri Hàm.

Chính mình còn sống đã đủ nghiệp chướng rồi, không cần phải làm liên lụy tới người không liên quan.

Tề Ninh vốn dĩ không mấy tin nhiệm Trì Trì Hàm nên đã bị thuyết phục, mà trong lòng anh lại bắt đầu hoài nghi, thật sự chỉ cần tìm một người có vẻ bề ngoài ngọt ngào, cứ riu ra riu rít bên cạnh anh là có thể giúp anh khỏi bệnh sao?

Có lẽ trạng thái tinh thần sẽ khá hơn một chút, nhưng chữa khỏi hẳn thì thật sự chỉ là nguyện vọng của người trong nhà mà thôi.

Tề Trình nhìn chăm chăm vào màn hình camera đến mức thất thần, lúc tiếng chuông điện thoại của Trì Trì Hàm vang lên âm ỉ, cô giờ tay lên về phía camera ra hiệu chờ có lên tiếng.

Đây là một quy định nhỏ do Trì Trì Hàm đặt ra cho bọn họ, lúc cô nghe điện thoại thì tốt nhất anh nên tắt chức năng thu âm, lúc nói ra đề nghị này có tỏ thái độ xin xỏ, xoa xoa tay trước camera, nháy nháy mắt ra vẻ tội nghiệp đáng thương.

Thật ra cho dù có không xin xỏ thì anh cũng sẽ đồng ý, camera được lắp đặt chỉ để lấy tư liệu sống cho truyền tranh mà thôi, vẫn được mở cả ngày là do nhà họ Tề suy xét đến vấn đề an toàn, lỡ như đột búp phát hiện ra người sống ở phía đối diện là nhĩ thiếu gia của nhà họ Tề, hơn nữa còn là một kẻ điên không dám bước ra ánh sáng thì lời đồn lộng ra ngoài chắc chắn sẽ rất khó nghe.

Đứng dậy từ ghế dựa, vươn tay ra định tắt nút thu âm thì lại bị giọng nói đột nhiên cao vút lên của Trì Trì Hàm ở bên kia camera làm cho hoảng sợ, động tác dừng lại.

Giọng nói của cô hơi thê thê, hoàn toàn khác với tiếng cười hi hi ha ha lúc nói chuyện với anh.

Mồ hôi lạnh chảy ra không dấu hiệu báo trước, Tề Trình hé miệng, nhìn chăm chăm vào ngón tay đột nhiên run lên của mình.

Xem ra căn bản là anh không hề chuyển biến tốt đẹp hơn, sỡ dĩ thời gian trước tinh thần khá hơn chỉ là do đã quen với khuôn mặt tươi cười của Trì Trì Hàm mà thôi.

“Cháu có thể đi đâu chứ? Thích Tinh không phải là người địa phương, chính cô ấy cũng phải thuê chung phòng với người ta, sao cháu có thể đến ở cùng cô ấy được?” Trì Trì Hàm đưa lưng về phía camera, hai tay hết nắm chặt rồi lại mở ra, lặp đi lặp lại, cố gắng nuốt nước mắt trở về.

Người gọi tới là cô Trì Hường Nhụy, cô vừa nghe máy thì bà đã bảo cô đừng có về nhà, tìm chỗ nào khác mà trốn một thời gian.

Trì Trì Hàm giận đến run lên: “Ông ta làm ăn thua lỗ thì liên quan gì tới cháu? Năm đó đã đoạt mất việc làm ăn của bà cháu, ngay cả gấp mặt bà cháu lần cuối cũng không đến, tại sao bây giờ làm ăn thua lỗ lại đến đòi bán nhà của cháu? Căn nhà đó đứng tên cháu đây!”

Đúng là không cách nào tưởng tượng nổi, đoạt mất việc làm ăn nhà cô thì thôi đi, lúc đó cô còn nhỏ tuổi, chẳng hiểu gì về chuyện làm ăn cả, cũng không thể tiếp nhận được, số nợ trên tay cô hiện giờ có một phần là do bà cô và ông ta cùng vay, mấy năm nay đã gả vỡ mặt tích rồi, bây giờ lại đột nhiên tìm đến đòi bán nhà của cô sao, lấy đâu ra cái đạo lý đó chứ?

“Lương tâm của ông ta đã bị chó tha từ lâu rồi, bây giờ làm ăn thua lỗ ngồi trên một đống nợ cũng là ông trời có mắt.” Giọng của Trì Hường Nhụy trong điện thoại cũng có vẻ như bị chọc tức không ít: “Năm đó bà cháu mua căn nhà kia có dùng đến một chút tiền trong công ty, đã viết giấy nợ đáng hoàng. Số tiền này đã trả xong, nhưng mà năm đó bà cháu đột nhiên bệnh nặng, chuyện giấy nợ chỉ có một mình ông ấy biết, cô cũng không biết người bà hồ đồ kia của cháu trả tiền xong đã đòi lại giấy nợ chưa.”

Trì Trì Hàm hít vào rồi lại thở ra, ngồi xổm xuống tiến lên hai bước, giấu mình vào một góc mà camera nhìn không tới.

Trong bếp mở camera, Tề Ninh vẫn luôn dặn dò rằng không được thể hiện chút cảm xúc tức cực nào, mặc dù đã tắt chức năng thu âm, nhưng mà để bị phát hiện thông qua ngôn ngữ cơ thể thì cũng không ổn.

“Vậy cháu phải làm sao bây giờ?” Lúc hỏi, trong giọng của cô đã mang theo tiếng nức nở.

“Cố bảo ông ta phải tiến hành theo quy định của pháp luật, bây giờ ông ta đang rất sốt ruột chuyện tiền bạc, lại rơi vào cảnh bốn bề khó xoay xở, cho dù có làm theo luật thì chúng ta cũng sẽ không phải chịu thiệt thòi.” Trì Hường Nhụy hạ thấp giọng một chút: “Chỉ là người này lúc không có chuyện gì đã chẳng giống người, bây giờ xảy ra chuyện không biết sẽ có thể gây ra được những chuyện gì, một đứa con gái như cháu ở đó một mình sẽ rất nguy hiểm, nhất định phải chuyển đi.”

“Hay là cháu tới nhà cô ở?” Thấy bên phía Trì Trì Hàm chỉ có tiếng hít thở mà không có tiếng trả lời, Trì Hường Nhụy đau lòng, nhủ lòng mày: “Mặc dù đương cháu không muốn gặp cháu, nhưng mà ở trước mặt cô sẽ không dám nói gì đâu.”

“Thôi à!” Trì Trì Hàm từ chối, bởi vì chuyện có của cô vay tiền để giúp bà cô chữa bệnh nên đương và cô của cô đã cãi nhau mấy lần, nhà bọn họ cũng không rộng, một nhà bà người chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách, thêm một cô gái như cô vào sống chắc chắn sẽ rất bất tiện: “Cháu làm xong việc lần này vẫn còn thừa chút tiền, có lẽ có thể thuê một phòng để ở tạm một thời gian.”

“Chính là mười vạn kia sao?” Trì Hường Nhụy chần chờ một lúc: “Không phải cháu vẫn không dám đụng đến số tiền kia sao?”

Việc mà nhà họ Tề yêu cầu cô làm vẫn không rõ ràng, cô mà dùng đến số tiền kia thì sẽ chột dạ, cho nên cô mới không dám đụng đến.

Nhưng mà bây giờ không thể đi so đo mấy thứ này nữa.

“Giải quyết chuyện trước mắt trước đã, nếu thật sự không được thì cháu sẽ trả lại cho nhà họ Tề theo tháng.” Trì Trì Hàm cười khổ: “Cháu nợ nhiều cũng quen rồi.”

“Cái số của cháu thật ỉ.” Trì Hường Nhụy cũng đó hoe nực: “Thật ra tốt nhất là nói chuyện với ông chủ của cháu xem có thể gia hạn hợp đồng hay không. Cái chỗ cháu ở bây giờ cho dù có bán linh thể nào thì cũng không thể tìm tới được.”

“Bọn họ mọi đầu bếp đều chỉ mời một tháng, chuyện gia hạn hợp đồng hẳn là không có khả năng đâu.” Cúi đầu, nhìn đôi dép lê đang nằm chổng chơ trên sàn nhà, thu hai cái dép lê về: “Hơn nữa ông chủ ở đây rất tốt, nếu đặt ra yêu cầu thì cháu thật sự hơi...”

Ngày nào cô cũng có cảm giác mình đang bắt nạt người thật thà.

Càng ngày yêu cầu cô đưa ra càng nhiều, mấy hôm trước đi cả tới, vào ngày đau nhất thậm chí cô còn đưa ra yêu cầu có thể không làm bữa trưa hay không.

Kết quả camera lập tức gạt gậy đầu, dường như không hề do dự lấy một giây.

Nếu không phải trước đó Tề Ninh đã biến mọi chuyện trở thành quá quýt đi thì cô còn cảm thấy đây có lẽ là công việc tốt nhất trên thế giới, môi trường làm việc hàng đầu, thu nhập hàng đầu, nội dung công việc không hề phức tạp, ngoại trừ việc không được ra ngoài thì thật sự là chẳng tìm ra được công việc nào tốt thế này.

“Hay là tìm Lâm Kinh Vũ?” Trì Hường Nhụy lại nảy ra ý kiến khác.

“Gần đây chắc là Lâm Kinh Vũ không muốn gặp cháu đâu.” Trì Trì Hàm cười khổ, cô vừa làm lời thì công ty đã đổi chủ, chuyện này gây ra đã kích khá lớn đối với Lâm Kinh Vũ, gần đây cũng ít gọi điện thoại hơn: “Không sao đâu, kiểu gì cũng có chỗ ở thôi à.”

Giọng nói đã nhẹ nhàng hơn, nhưng mà mấy càng lúc càng nhủ chặt.

Sang tháng sau sẽ phải quay video mỹ thực mùa đông, nếu không thể trở về phòng bếp nhà mình thì cô tìm đâu ra một gian bếp khác để ghi hình đây.

Tại sao lần nào cũng thế, cứ đến lúc cuộc sống của cô cứ tốt hơn một chút thì kiểu gì sau đó cũng gặp phải khó khăn còn nặng nề hơn.

Vuốt tay ra lấy một tờ giấy ăn trên bàn đã, ngồi xổm trong góc lau sạch nước mắt trên mặt, sau đó lại bả ra vẻ mặt tươi cười.

“Mình thần kinh mất rồi...” Trì Trì Hàm cúp điện thoại xong thì lăm bà lăm bầm: “Ngày cả lúc chảy nước mắt mà cũng cười được...”

***

Tề Trình vẫn không tắt chức năng thu âm, lúc đầu là vì bị dọa sợ, tay chân cứng ngắc không có lực, sau đó dần ổn định lại thì lại không muốn tắt nữa.

Trì Trì Hàm như vậy dường như còn chán thật hơn, giống như một người đang ở cao tận mây xanh bị kéo xuống chốn trần gian.

Lúc đưa cơm tới, Trì Trì Hàm ở chỗn trần gian nhận được một tờ giấy chẳng liên quan gì đến thực đơn.

Lần này là giấy ghi chú, loại giấy màu vàng rất phổ biến, bên trên viết ngay ngắn chính tề một câu: Trì tiểu thư, xin hỏi cô có đồng ý gia hạn hợp đồng không?

Tận tới lúc vào phòng Trì Trì Hàm mới mở tờ giấy kia ra, sau đó đứng ngây ra một lúc lâu.

Lúc cô ngẩng đầu lên, Tề Trình nhìn thấy trên khóe mắt cô có vết nước.

“Là ông chủ mà ông để bị bắt nạt quá.” Trì Trì Hàm cười, giọng nói hơi run run: “Sao ông lại có thể đòi gì thì cho tôi cái đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mồi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Lần gia hạn này được tiến hành rất trang trọng.

Bốn ngày sau, đến đón cô vẫn là chiếc xe chuyên dụng màu đen kia, lái xe không nói lời nào đưa cô đến công ty, người đứng chờ cô ở cửa là Lâm Kinh Vũ, hơn nửa tháng không gặp, trông ông ta có vẻ béo trắng hơn không ít, vừa nhìn thấy cô thì lập tức vươn móng vuốt ra chụp lên đầu cô, ra sức nhấn xuống mấy lần.

“Lúc đầu tôi còn lo rằng lần này làm không tốt thì sẽ hại cô, bây giờ xem ra con nhóc cô đúng là ngọc cũng có cái phúc của người ngọc.” Nói xong, móng vuốt vẫn còn đặt trên đầu cô, lại nhấn xuống hai lần, cảm thán thêm một câu: “Cô nói xem có nấu ăn ngon đến mức nào mà lại có thể khiến cho nhà họ Tề lập đi lập lại ngoại lệ nhiều lần như vậy chứ.”

...

Trì Trì Hàm cười gương, xoa xoa cái đầu bị nhấn cho phát đau, đi theo ông ta vào trong văn phòng tổng giám đốc.

Lần gia hạn này chắc chắn không phải là vì tài năng nấu nướng của cô, chỉ là không biết có phải hôm đó vị bên đối diện kia đã nghe lén điện thoại hay không.

“Tôi đã xem trước hợp đồng rồi, không có vấn đề gì.” Lâm Kinh Vũ đề thấp giọng, vừa đi vừa nói chuyện: “Mấy người tôi ký hợp đồng với cô hôm nay đều có thân phận rất dọa người, tôi nói trước với cô kéo lát nữa vào đó rồi lại chân tay run rẩy.”

Trì Trì Hàm có hơi cạn lời nhìn Lâm Kinh Vũ vừa chề bai có vừa căng thẳng lau mồ hôi trên mặt.

“Tôi không biết rốt cuộc là cô ở đó đã gây ra chuyện gì, cô cũng tuyệt đối đừng có nói với tôi.” Lâm Kinh Vũ nhanh chóng ngăn lại ý định mở miệng của Trì Trì Hàm: “Mấy người mà chỉ cần chớp mắt đã có thể kiểm được số tiền bằng tiền lương một năm của cô này có ý định gia hạn hợp đồng với cô thì chắc chắn là có việc cần đến cô.”

“Cho nên cô cũng có tiền đồ một chút, đừng có cái gì cũng đồng ý, cái gì nên gạt đầu thì gạt đầu, có vấn đề gì thì cứ nói thẳng ra, nghe chưa hả?” Câu cuối cùng này hơi hung dữ một chút, thét cho Trì Trì Hàm rung rung khỏe mắt.

“Cho dù bên phía họ có đưa ra phúc lợi tốt cỡ nào thì cũng không phải là nghề nghiệp cả đời, video mùa đông sắp phải quay rồi, cô cũng phải rút thời gian tới ghi hình.” Trước khi tới cửa, Lâm Kinh Vũ đứng lại, dặn dò mấy lời cuối cùng: “Chuyện này hôm qua tôi đã nói với ông chủ của cô rồi, hôm nay nếu bọn họ hỏi tôi thì nên nói ra sao cô cứ nói như thế, đừng có luống cuống, đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!” Trì Trì Hàm đáp lại với cùng chân thành, những người luôn ở bên cạnh cô thế này chính là lý do để cô cố gắng sống vui vẻ.

...

Lâm Kinh Vũ tặc lưỡi, vô cùng lo lắng quan sát cô, nhìn một cái lại tặc lưỡi một cái, cuối cùng báy ra biểu cảm thối được rồi, kẻ sát bên đầu Trì Trì Hàm, hạ giọng xuống mức thấp nhất: “Tôi không biết người cô phục vụ thật ra là ai, người ta không thể ra khỏi cửa cũng là có lý do của người ta, nhưng mà cô thì khác, đứng có ngốc nghếch mà đồng ý giám mình trong đó cả đời đấy, nghe chưa hả?”

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng đã biết tại sao Lâm Kinh Vũ cứ thao thao bất tuyệt như vậy mãi rồi.

Nên lại càng cảm động hơn.

Cô biết rõ tính cách của Lâm Kinh Vũ, vừa nhát gan lại vừa thận trọng giữ mình, có thể nói chuyện tới mức này đã là coi cô như người nhà mà lo lắng rồi.

“Người bên cửa đối diện rất tốt.” Trước khi mở cửa Trì Trì Hàm nhẹ giọng đáp lại một câu, coi như trấn an Lâm Kinh Vũ.

Từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ sẽ ở lại trong căn phòng kia cả đời, cũng tin rằng vị ở bên cửa đối diện sẽ không đòi hỏi cô cũng bị nhốt ở đó cả đời.

***

Cho dù Lâm Kinh Vũ đã chuẩn bị tư tưởng trước cho cô nhưng Trì Trì Hàm vẫn bị mất giới thiệu của mấy người kia dọa sợ.

Trong văn phòng có ba người, không có ông chủ công ty, Tề Ninh là người duy nhất Trì Trì Hàm có quen biết, một tháng không gặp, cô ấy vẫn mặc đồ công sở, chỉ là bụng dưới đã hơi nhô ra.

“Bốn tháng rồi.” Tề Ninh đề ý thấy ánh mắt của Trì Trì Hàm, giải thích rất tự nhiên, trong mắt có ý cười.

“Chúc mừng...” Trì Trì Hàm đáp ứng, mấy lần giao chiến, cho dù có cô ấy có cười hay là vẻ mặt không lộ cảm xúc thì cô vẫn rất sợ người phụ nữ này, chỉ trách chính mình đẳng cấp quá thấp, so với chỉ số thông minh của cô ấy thì cô chỉ đủ xạch dép mà thôi.

Hai người còn lại thì Trì Trì Hàm đều chưa từng gặp, một người đàn ông trung niên đeo mắt kính nhìn có vẻ hiền lành, cô vừa đến thì đã chìa danh thiếp ra, chỉ là những gì viết trên danh thiếp khiến cho cô mơ mơ màng màng.

Bác sĩ tâm lý, lại còn là hội trưởng của hiệp hội nào đấy.

Cô chỉ đi gia hạn hợp đồng thôi mà... Chẳng lẽ còn cần phải làm kiểm tra sao? Hơn nữa vừa nhìn vào danh thiếp đã biết đây là một vị bác sĩ vô cùng chuyên nghiệp.

Một người khác ngồi ở vị trí trung tâm, bề ngoài ước chừng hơn ba mươi tuổi, vóc người cường tráng, chiếc áo khoác mỏng cũng không che được đường cong cơ bắp của anh ta.

Mà thân phận, hóa ra lại là trưởng tử nhà họ Tề – Tề Bằng.

Người này, Trì Trì Hàm nhìn thấy trên báo không chỉ một lần.

Anh ta là một nhà thiên văn học, định cư ở Mỹ, ít khi về nước, trên các tờ báo địa phương thỉnh thoảng sẽ viết một bài kể về các thành tựu của anh ta, hoặc lúc nói về người thừa kế nhà họ Tề thì cũng sẽ nhắc tới anh ta.

Nhưng mà cơ bắp của nhà thiên văn học này có hơi...

Trì Trì Hàm nuốt nuốt nước miếng, chọn một chiếc ghế cách rất xa bọn họ rồi ngồi xuống, bỏ qua ý định gây gổ.

“Lần gia hạn hợp đồng này có lẽ không giống với những gì mà Trì tiểu thư tưởng tượng.” Tề Bằng bắt đầu bằng một câu vô nghĩa, Trì Trì Hàm vô cùng phối hợp gật gật đầu.

“Cô đã làm đầu bếp riêng ở đó được một tháng, ấn tượng của cô đối với người bên cửa đối diện thế nào?” Sau câu nói vô nghĩa kia là một câu hỏi khiến Trì Trì Hàm ngớ ra mất một lúc.

“Là một người tốt dễ mến lòng.” Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định ăn ngay nói thật.

Tề Ninh ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, lại đưa mắt trao đổi với Tề Bằng.

...

Trong lòng đang kêu gọi chị à chỉ là gia hạn một cái hợp đồng thôi mà cần gì phải bày binh bố trận thế này, trên mặt vẫn phải nở nụ cười ngọt ngào hiền lành, Trì Trì Hàm cảm thấy cơ mặt mình sắp bị co rút rồi.

“Câu ấy là bệnh nhân.” Năm chữ, Tề Bằng nói không hề có nhấn nhá lên xuống, cũng không giống như đang phân bác lại lời trước đó của Trì Trì Hàm.

Chỉ đơn giản là nêu ra một sự thật, thế nhưng không biết tại sao lại khiến cho Trì Trì Hàm hơi bối rối.

Không khí trong phòng trước đó có thể tạm coi là khá thoải mái, bây giờ lại vì một câu này mà trở nên im phăng phắc.

“Bối cảnh nhà họ Tề đặc biệt, chúng tôi cũng không đủ tin nhiệm Trì tiểu thư, cho nên về phần người ở cửa đối diện có thân phận thế nào, hoặc là rốt cuộc câu ấy bị mắc bệnh gì, tạm thời bây giờ chúng tôi chưa thể nói với cô, mong cô thông cảm cho điều này.” Tề Bằng nói xong thì dừng lại một lúc.

Trì Trì Hàm gật gật đầu, cách nói chuyện của Tề Bằng bắt gác khiến cô cảm thấy rất giống với người bên cửa đối diện kia, giọng điệu nhơ nhể giống với bậc quý tộc thời trước.

Cùng là không đủ tin nhiệm, thế nhưng ấn tượng của cô đối với Tề Bằng lại tốt hơn đối với Tề Ninh.

“Trước đó Ninh Ninh yêu cầu cô giao lưu trao đổi với người bên cửa đối diện, cô đã làm rất tốt, đánh giá sức khỏe của cậu ấy tháng này đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân mà chúng tôi muốn tìm Trì tiểu thư để gia hạn hợp đồng.” Tề Bằng cười cười, sau đó nói hết sức chân thành: “Về điểm này, bản thân tôi vô cùng biết ơn Trì tiểu thư, thật sự rất cảm ơn cô.”

...

Trì Trì Hàm bắt an nhích nhích móng.

Hơn nữa, nguyên nhân gia hạn hợp đồng thật sự không phải là vì cô, ít nhất thì nguyên nhân mà ba người trước mặt này muốn gia hạn hợp đồng với cô hoàn toàn khác với nguyên nhân muốn gia hạn hợp đồng của vị bên cửa đối diện.

“Sau khi gia hạn, Tri tiểu thư chỉ cần tiếp tục duy trì trao đổi với cậu ấy, thời hạn là một năm, trong vòng một năm này, nếu tình hình của cậu ấy dần dần chuyển biến tốt đẹp, chúng tôi hy vọng Tri tiểu thư sẽ có thể thay đổi phương thức trao đổi khác gần gũi hơn.” Sau khi Tề Bằng nói xong, vị bác sĩ Triệu kia liền đứng lên, đưa bản ghi chép trong tay cho Tri Tri Hàm.

Bọn họ hy vọng hình thức trao đổi của cô với người bên cửa đối diện có thể từ giấy, camera trở thành tin nhắn hoặc là wechat, cuối cùng là có thể gặp mặt nói chuyện với nhau.

Một chuyện đơn giản như vậy mà vị bác sĩ tâm lý này phải đưa một bản ghi chép cho cô, bên trên chỉ chỉ đủ loại cách thức, dựa vào từng phản ứng của đối phương thì đều có đối sách cần có, kèm theo đó là tiến độ kế hoạch.

Nhìn thoáng qua một chút thì đều là các biện pháp để cô ứng đối nếu như đối phương phản kích.

Một năm mới có thể khiến cho vị ờ đối diện kia gặp mặt nói chuyện với cô, rốt cuộc là bị bệnh gì.

“Bảng này là tiến trình trị liệu bình thường để cho cô tham khảo.” Bác sĩ Triệu giải thích: “Với phương thức trao đổi hiện giờ của cô, người bệnh có thể tiếp nhận được khá tốt, cho nên cô cũng có thể tự dựa theo tiến độ của mình.”

“Chỉ là không được nhanh quá, hơn nữa lúc nào cũng phải chú ý xem đối phương có dấu hiệu phản kích hay không.” Bác sĩ Triệu cười cười: “Đừng cảm thấy áp lực quá, trước đó cô đã làm rất tốt.”

...

“Gia hạn hợp đồng là vì điều trị?” Rốt cuộc Tri Tri Hàm cũng nắm được trọng điểm: “Vậy còn làm đầu bếp riêng thì sao?”

“Vẫn tiếp tục.” Tề Bằng hoàn toàn không bối rối: “Cậu ấy sợ nhất là người khác tiếp cận cậu ấy với danh nghĩa điều trị, cho nên công việc đầu bếp của cô có thể khiến cậu ấy buông lỏng phòng bị.”

...

Tri Tri Hàm nháy mắt mấy cái.

Cô cũng không muốn than thở gì, nhưng mà cô cảm thấy người bên cửa đối diện chắc hẳn đã sớm biết tại sao cô lại đi trao đổi với mình rồi.

Vị kia đâu có ngờ như vậy chứ...

“Đột điều trị này mang tính tình tự, lấy việc hai người gặp gỡ làm bước đầu tiên, bao giờ hoàn thành giai đoạn này, cô nhất định phải thông báo cho chúng tôi biết trước tiên.” Ánh mắt khẩn thiết của bác sĩ Triệu lúc nhìn cô khiến Tri Tri Hàm có chút sợ hãi: “Phần ghi hình của camera trong lúc cô làm đầu bếp tại nhà họ Tề, tôi cũng sẽ theo dõi định kỳ, nếu trong quá trình này gặp phải trở ngại gì thì cô cũng phải tìm tôi trước tiên, số điện thoại phía trên danh thiếp là số điện thoại cá nhân của tôi, tôi cũng đã lưu số điện thoại của cô vào mục ghi chú đặc biệt, cô gọi bất cứ lúc nào thì tôi cũng sẽ nghe máy.”

...

Nhân vật tiếng tăm thứ hai lưu số điện thoại của cô vào mục ghi chú đặc biệt...

“Hôm qua người đại diện của cô đã giúp cô xem trọng hợp đồng, ông ấy có nhắc đến việc quay video, tôi không có ý kiến gì, cô có thể gọi những người có liên quan tới phòng bếp kia để ghi hình, điều kiện là phải nhận được sự đồng ý của người đối diện.” Tề Bằng cúi đầu lật giờ bản hợp đồng của Tri Tri Hàm một lần nữa: “Tiền lương mà chúng tôi trả cho cô trong một năm này rất nhiều, tin chắc rằng Tri tiểu thư sẽ không có ý kiến gì, chuyện Ninh Ninh đồng ý giúp cô tìm mẹ, nhà họ Tề sẽ dốc hết sức hoàn thành, còn nữa, về phần các khoản nợ của cô...”

“Đó là chuyện riêng của tôi.” Tri Tri Hàm nhanh chóng cắt lời: “Làm đầu bếp là công việc của tôi, các anh chỉ cần trả tiền công cho tôi là được, cho dù chi tăng thêm 10% thì tôi cũng đã rất biết ơn rồi.”

“Còn về chuyện giúp tôi tìm mẹ, tôi vô cùng cảm kích, nhưng nếu như tìm không thấy thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến công việc của tôi.” Tri Tri Hàm nhìn Tề Ninh: “Đối với vấn đề điều trị tâm lý, tôi không hề biết gì cả, nhưng nếu như có thể cứu người khác thì tôi sẽ dốc hết sức để hoàn thành, mười vạn tệ mà trước kia Tề tiểu thư gửi riêng cho tôi, tôi vẫn không dám động đến, cũng có thể tính luôn vào tiền lương một năm này, chỉ cần trả thêm phần còn lại là được.”

Vị bên cửa đối diện kia, nếu cô có thể giúp được thì cô nhất định sẽ giúp.

Bởi vì ông ấy thật sự là một người tốt.

Gón tay Tề Ninh vuốt ve mặt sau điện thoại, khóe miệng chứa ý cười: “Tri tiểu thư cũng đã từng trải qua cảnh không cần lo cơm ăn áo mặc nhỉ?”

“Kể có tiền thường mắc một cái tật, đó là bỏ tiền ra cho người ta làm việc sẽ thấy yên tâm hơn là để người ta dùng lương tâm mà làm việc.” Tề Ninh nhìn thẳng vào Tri Tri Hàm, trên mặt vẫn mang theo ý cười: “Khoản tiền kia đối với tôi mà nói thì là chẳng đáng nhắc tới, nhưng đối với Tri tiểu thư thì lại có thể giúp cô rất nhiều việc, so với việc để cho cô dùng lương tâm mà làm việc thì tôi lại hy vọng cô sẽ lấy tiền để làm việc hơn.”

...

Tri Tri Hàm ngẹn lời.

“Thật ra tôi rất tò mò, tại sao ngay từ đầu cô đã không thích tôi?” Tề Ninh đột nhiên tỏ ra có hứng thú, dáng vẻ nghiêm đầu hỏi như vậy rất không hợp với bộ đồ công sở trên người cô ấy.

Tri Tri Hàm hé môi, lời đã lên đến miệng lại bị nuốt trở vào.

“Cô có chuyện gì thì cứ nói thẳng, có tôi ở đây, Ninh Ninh sẽ không dám làm gì cô đâu.” Tề Bằng cũng cười.

Đây là... muốn xoa dịu bầu không khí hay là muốn rút ngắn quan hệ?

“Rõ ràng là ngay từ đầu cô đã không thích tôi.” Tri Tri Hàm mở miệng, có mấy phần là thật lòng, lại mang theo chút uất ức.

Tề Ninh bật cười.

Trong khi Tri Tri Hàm đang cảm giác lạnh cả sống lưng thì Tề Ninh đã mở miệng: “Có chuyện này tôi còn quên chưa nói với cô, người chiếm đoạt mất việc làm ăn của nhà cô là bị chồng của tôi ép đến mức phá sản, nhưng mà lúc xuống tay có hơi nóng vội, không phát hiện ra tờ giấy nọ kia.”

“Bây giờ hẳn ta đã cùng đường, vẫn luôn canh giữ loanh quanh nhà của cô, chuyện này thật sự tôi cũng không đoán trước được, cũng thật sự rất xin lỗi cô.” Lúc nói chuyện vẫn còn mang theo nụ cười.

Tri Tri Hàm có cảm giác kích động muốn giết chết cô ấy luôn.

Cho nên sự thật là ngay từ đầu bọn họ đã muốn gia hạn hợp đồng với cô, nhưng vì sợ cô có đường lui nên gây ra cả chuyện như thế.

Nhà họ Tề đang giúp cô báo thù.

Chỉ là cái phương thức báo thù này khiến cô không cách nào vui lên nổi...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 13

Trên đường quay lại căn phòng kia, Tề Bằng kiên quyết đi cùng cô, bởi vì không biết nên nói cảm ơn hay chửi con mẹ nó trước những lời Tề Ninh nói trước đó nên tâm trạng của Tri Tri Hàm rất có quái, đối với vị Tề Bằng tôn quý tự hạ mình xuống làm lái xe này, cô cũng không nhiệt tình được nổi.

“Trong cảm nhận của Tri tiểu thư, hẳn là phần lớn người nhà họ Tề đều là kẻ biến thái nhì.” Lúc ánh mắt thoáng nhìn thấy Tri Tri Hàm đang nghiêm túc giờ bình nước khoáng lên uống, Tề Bằng đột nhiên mở miệng.

... Tri Tri Hàm bị sắc nước lên mũi, duy trì vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn Tề Bằng.

Tề Bằng cười, trái lại giọng nói trở nên chân thành hơn: “Thật ra chúng tôi đều vô cùng biết ơn Tri tiểu thư, tin tôi đi, bình thường tôi rất ít khi chủ động giải thích với phụ nữ như vậy.”

Tri Tri Hàm giả cười.

“Sau khi quay lại căn nhà đó, tôi sẽ tắt camera đối diện.” Tề Bằng nói ra nguyên nhân khiến anh nguyện ý nhận nhiệm vụ lái xe: “Qua hôm nay cô có thể nghỉ hai ngày, nghỉ ngơi cho tốt, nhiệm vụ chúng tôi giao cho cô cũng không phải là nhẹ nhàng.”

“... Tắt camera là vì điều trị?” Tri Tri Hàm phản ứng rất nhanh.

Tề Bằng vừa gật đầu vừa cười: “Có phải là phương án điều trị này nghe có vẻ rất vi diệu không?”

Trì Trì Hàm im lặng một lúc, lắc đầu.

Tề Bằng yên tĩnh trở lại, liếc mắt nhìn Trì Trì Hàm một cái.

“Người thân nhất trong nhà mắc bệnh, tất cả mọi người trong nhà đều sẽ đau khổ.” Trì Trì Hàm cúi đầu, giọng nói không rõ có phải là đang an ủi hay không: “Tôi không biết chút nào về tâm lý học, nhưng nếu các anh đã phải dồn bao nhiêu sức lực vào phương án điều trị này thì chắc sẽ có tác dụng thôi.”

“Cổ rất nhạy cảm.” Tề Bằng yên lặng thật lâu, mãi đến lúc đợi đèn xanh mới quay đầu nhìn Trì Trì Hàm rồi mở miệng: “Chúng tôi cũng không hiểu gì về tâm lý học, cho nên chỉ có thể mời bác sĩ tốt nhất, dùng phương án tốt nhất.”

Cô có thể nhìn ra sự hoài nghi của anh ta đối với phương án này, ít nhiều cũng muốn khiến anh ta có thêm chút lòng tin đối với phương án này, chỉ là...

“Tôi không phải là tốt nhất, nhưng tôi sẽ cố hết sức.” Trì Trì Hàm chỉ ra sự do dự của anh ta, cười cười, nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Tôi biết phần đông mọi người đều không muốn tin tưởng vào lương tâm, nhưng mà tôi biết rằng tôi vẫn còn lương tâm, người ở bên cửa đối diện kia là người tốt, nếu tôi có thể giúp được ông ấy thì tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Cảm ơn.” Rốt cuộc Tề Bằng cũng không còn cọt nhà nữa.

Trì Trì Hàm lắc đầu.

Cô có thể hiểu được việc Tề Bằng thăm dò cô, cũng có thể hiểu được tại sao Tề Ninh lại lưỡng lự như vậy. Để một người đầu bếp xa lạ tham gia vào phương án điều trị cho người thân của mình, đối lại là cô thì cũng sẽ không yên lòng.

Thật ra, vị nào đó ở bên cửa đối diện kia có thể nói là rất may mắn khi có thể nhận được sự điều trị tốt nhất, mà người nhà cũng sẽ vì đã dốc hết sức lực mà bớt được gánh nặng trong lòng. Không giống như cô, vào những đêm khuya yên tĩnh cô sẽ nghĩ, nếu năm đó cô có thể có nhiều tiền hơn thì đã mua được thuốc tốt hơn cho ba, như vậy có phải là đã có thể cứu sống ông hay không.

“Còn nữa, trong vòng hai ngày nghỉ này, cô có thể ra ngoài tùy ý như người bình thường, nhưng cố gắng đừng về muộn quá.” Lúc sắp đến căn nhà lớn, Tề Bằng lại dặn dò thêm một câu: “Người bên cửa đối diện ngu không được sâu giấc, hai ngày này cậu ấy cần được ngủ bù.”

“... Ra ngoài tùy ý?” Trì Trì Hàm nháy mắt mấy cái, từ bao giờ mà cô lại đã có thể tự do như thế.

“...” Đường như Tề Bằng đã cạn lời, chỉ có thể bất đắc dĩ cười mắng một câu: “Con bé chết tiết này...”

“Chiếc xe hôm nay đưa cô đi ký hợp đồng gia hạn là xe chuyên dụng dành cho cô, số điện thoại của lái xe đã được viết trên hợp đồng, trong thời hạn công tác, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc chuẩn bị ba bữa cơm mỗi ngày, thời gian khác cô có thể ra ngoài tùy ý.” Tề Bằng nhìn thấy sắc mặt Trì Trì Hàm càng lúc càng khó coi thì hơi chột dạ: “Gần đây Ninh Ninh mang thai nên khó tránh khỏi tình hình hơi tùy hứng một chút.”

...

Cô thu lại câu ‘có thể hiểu được tâm lý của bọn họ’ mà cô vừa nghĩ lúc này.

Người nhà họ Tề đều là kẻ biến thái!

Ngẫm lại thì thấy có lẽ là do chỉ số thông minh của mình cho nên cô mới đi tin rằng một khi đã bước vào căn phòng kia thì không thể ra vào tùy ý, bấy giờ nghĩ kĩ lại, quả thật Tề Ninh chưa từng đưa ra yêu cầu như vậy.

... Biến thái!

***

Trước khi Tề Bằng nhấp mắt đi vào cánh cửa lớn kia thì khẽ vuốt mặt một cái, ánh mắt thoáng nhìn thấy Trì Trì Hàm đang nhẹ nhàng mở cửa ra, sau đó cẩn thận đóng cửa lại, chưa không gian lại cho anh ta.

Cô bé này thật sự còn đáng tin hơn cả trong tưởng tượng của anh, rốt cuộc là trong nhà đã trải qua biến cố như thế nào mà ngay cả cách đối nhân xử thế lẫn mức độ nhạy cảm đều cao hơn các cô gái cùng tuổi nhiều như thế.

Thảo nào Tề Trình lại có thể tiếp nhận nhanh chóng như vậy.

Anh và Tề Trình cũng đã sắp một năm không gặp nhau rồi, cho nên trong khoảnh khắc cửa mở ra, hốc mắt anh hơi đỏ lên.

Em trai ruột của anh nhốt mình trong bóng tối nơi này, vẫn là cái dáng vẻ xanh xao trắng bệch, không có chút cảm giác tồn tại kia, đang nhìn anh với ánh mắt hoảng sợ.

“Là anh.” Tề Bằng nhanh chóng cúi đầu xuống để che giấu giọng nói khàn khàn, sau khi đóng cửa lại mới đứng đối diện với Tề Trình, lộ ra nụ cười như thể chưa hề xảy ra chuyện gì: “Không nhận ra nữa sao?”

“Anh...” Tề Trình không quen với việc chưa hề báo trước đã đột ngột tới như vậy, chân tay luống cuống, rụt người lại giữa bóng tối.

“Em yên tâm, lần này anh sẽ không dụng chạm lung tung vào người em đâu.” Tề Bằng giọng cao hai tay lên, giọng nói nhàn nhả thoải mái, còi giấy ra đi vào nhà, lập tức nhủ mảy: “Sao lại không mở lò sưởi?”

“Không lạnh.” Tề Trình vẫn còn đứng trong bóng tối, trên người anh đang đổ mồ hôi lạnh nhưng không dám đề cho Tề Bằng phát hiện ra.

Thật sự là càng ngày càng nguy rồi, ngay cả lúc gặp người thân mà anh cũng nhận không được sinh ra loại phản ứng sinh lý này.

“Mấy hôm nay nhiệt độ giảm xuống, ở đây lại heo lạnh, ngay cả anh cũng không chịu nổi mà sao em lại có thể...” Tề Bằng cau mày, theo bản năng nói vài câu oán trách, nhìn thấy Tề Trình đứng ở trong góc, đang cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của chính mình, bàn chân trần gấm trên sàn nhà, gón chân co cụm lại.

...

Tề Bằng cũng không nói thêm gì nữa, mở lò sưởi lên, nhặt đôi dép lê bị Tề Trình vứt chổng chơ dưới bàn lên, bật tắt cả đèn trong phòng, sau đó ngồi xổm xuống đặt dép lê ở dưới chân Tề Trình.

“Lau đi.” Anh rút khăn tay từ trong túi quần ra, nói xong thì không nhìn Tề Trình nữa.

Anh biết được nguyên nhân đại khái, lúc vẽ tranh Tề Trình không thích mở lò sưởi, sau đó lại bị sự xuất hiện đột ngột của anh dọa sợ, vội vàng mặc kệ cả chân trần, vội vàng tìm chỗ trốn.

Rõ ràng đang là ban ngày mà toàn bộ rèm cửa đều bị kéo kín mít, vào bật đèn lên đã nhanh chóng nhìn thoáng qua sắc mặt Tề Trình, so với lần gặp trước thì người đã béo hơn một chút, không gây đến nỗi trơ xương nữa, sắc mặt vẫn còn trắng bệch, bấy giờ lại bị anh đột ngột xông vào nên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhỏ giọt bên dưới cằm.

“Sắc mặt không tệ.” Tề Bằng trợn mắt nói dối, cố gắng làm giảm bầu không khí căng thẳng bên trong phòng lúc này. Hôm nay anh có chuyện quan trọng phải làm, trước đó đã bị bác sĩ Triệu nhốt trong phòng bệnh để giáo dục tâm lý suốt mấy ngày liền, hôm nay cho dù thế nào thì cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

“...” Tề Trình vừa ngoan ngoãn lau mồ hôi vừa bám lấy vách tường xô dép lê vào, không muốn vạch trần lời nói dối của anh trai.

“Tắt camera trước đã nhé? Để một cô gái xa lạ cứ chốc chốc lại xuất hiện trước màn hình như vậy rất kỳ quái.” Tề Bằng chỉ vào camera ở phòng bếp, không biết Trì Trì Hàm đang cúi đầu dọn dẹp gì đó, anh nhanh chóng tiến hành bước đầu tiên của nhiệm vụ.

“... Em nhìn thấy bọn anh về đây cùng nhau.” Tề Trình có chút khó hiểu, nhưng vẫn vờn tay ra ấn nút tắt camera, vào khoảnh khắc hình ảnh trên màn hình biến mất, khóa máy của anh hơi run lên, nhưng ngay sau đó tắt cả lại trở về như bình thường.

Tề Bằng vừa yên lặng quan sát từng biểu cảm nhỏ của Tề Trình vừa gõ gõ lên mặt bàn: “Anh còn tưởng là em bị sự xuất hiện đột ngột của anh dọa cho sợ, hóa ra em đã biết trước rằng người đi vào là anh?”

Tề Trình cắn môi, không biết phải nói thế nào để giải thích rằng anh chỉ là đã quen với việc cứ nghe thấy tiếng mở khóa mặt mà thì sẽ lập tức đi tìm chỗ trốn theo phản xạ tự nhiên.

“Cô gái kia chính là phương án điều trị mà Ninh Ninh tìm cho em?” Ra hiệu cho Tề Trình ngồi xuống đối diện, rót cho Tề Trình một cốc nước, sau đó rót cuộc Tề Bằng cũng đi vào vấn đề chính.

“Vâng.” Tề Trình gật đầu, bụng cóc nước lên nhấp một chút.

Tề Bằng nhìn thoáng qua đồng hồ, anh đã đi vào nhà được 15 phút, thế nhưng Tề Trình vẫn chưa dám ngắt đầu đối diện với anh.

Như thế này có vẻ không giống lắm với sự tiến triển mà bác sĩ Triệu nói.

“Em có cảm thấy khá hơn chút nào không?” Những lời này không nằm trong lời dặn dò của bác sĩ Triệu, là tự Tề Bằng thêm vào, sau khi nói xong thì lại hơi hối hận, trong tiềm thức anh vẫn không tin vào phương án điều trị này cho lắm.

Lần này anh đáp ứng cũng chỉ là vì nhìn thấy bức ảnh Tề Ninh chụp vết thương do Tề Trình tự nguyện đâm bản thân.

Anh nhieu mảy, cố gắng đè nén cảm giác nóng lòng, ép bản thân quay trở lại vấn đề chính một lần nữa.

Tề Trình ôm cốc nước, không hề động đậy, câu hỏi trực tiếp như vậy cũng không phải là tình huống mà anh quen thuộc, hơn nữa chính bản thân anh cũng không có đáp án cho câu hỏi này.

May mà Tề Bằng vô vồ tốc rồi nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

“Lần này anh về, vốn là muốn đưa em tới Mỹ, dù sao thì ở bên đó cũng có nhiều bác sĩ tâm lý hơn ở trong nước.” Lời còn chưa dứt thì đã nhìn thấy toàn thân Tề Trình cứng đờ, bất giác co rụt người lại. “Nhưng mà bác sĩ Triệu nói tình hình hiện tại của em không thích hợp để chuyển tới một môi trường hoàn toàn xa lạ như vậy, như thế sẽ không tốt cho bệnh tình của em.”

“Hon nữa, ông ấy còn cho anh xem báo cáo đánh giá trạng thái tinh thần của em, tháng này quả thật có sự chuyển biến rất tốt.” Dựa theo sự dẫn dò của bác sĩ Triệu, những lời này phải được nhấn mạnh, dùng giọng điệu khẳng định và khích lệ.

Tề Trình đang co rúm lại thành một cục cầu đầu xuống, đôi mắt anh được phản chiếu lại trong cốc nước, đó là một đôi mắt đen kịt không có sức sống.

Đợt điều trị này của anh rốt cuộc cũng bắt đầu rồi, quả nhiên anh cả là người mở màn đầu tiên.

Chỉ là trông anh ấy có vẻ hơi vụng về, anh cả của anh đứng là chỉ hợp với vai trò anh cả mà thôi, không hợp làm nhiệm vụ cố vấn tâm lý như thế này.

Tề Bằng nhìn Tề Trình chẳng có chút phản ứng nào thì thờ dài, hắng giọng một cái: “Hôm nay anh tới cũng chỉ là để xác nhận lại tình huống của em mà thôi, tiện thể tìm hiểu một chút tính tình của vị Tri Tiểu thư bên kia.”

“Em có biết chuyện Ninh Ninh vì muốn Trì Tiểu thư gia hạn hợp đồng với em mà bày ra một cái bẫy, khiến cô ấy có nhà mà không thể về được không?” Rốt cuộc cũng nói đến trọng tâm, Tề Bằng theo bản năng nắm hai tay lại thành quyền, giọng điệu cực kỳ dè dặt.

Ngón tay đang đặt trên cốc của Tề Trình khẽ động đậy.

Tề Bằng nhìn rõ động tác nhỏ này, nhanh chóng nói hết câu: “Ninh Ninh vì điều trị mà làm ra chuyện như vậy, tính ra thì đúng là có chút cậy mạnh ăn hiếp kẻ yếu, nhưng nếu như có thể chữa khỏi cho em thì cho dù có phải trả cái giá lớn hơn cũng rất đáng.”

“...” Móng tay Tề Trình quét qua thành cốc phát ra thứ âm thanh sắc bén, Tề Bằng ngừng thở, chờ đợi phản ứng của Tề Trình.

Đây là màn tái hiện chuyện cũ đầu tiên.

Năm đầu tiên ở trường cấp ba, Tề Trình thăm mền một cô bạn lớp bên cạnh, ba Tề quán giáo rất nghiêm khắc, sau khi phát hiện ra chuyện này thì tìm chủ nhiệm lớp trước, chủ nhiệm lớp liền gọi cô bạn kia vào văn phòng, mắng cho cô bé dóu khóc vừa chạy về lớp.

Người mật báo chuyện này cho ba Tề chính là Tề Bằng.

Sau chuyện này, bởi vì áy náy nên Tề Trình lại càng gần bó thân thiết với cô bạn kia hơn.

Chuyện cũ được tái hiện, cô bạn kia được thay bởi Trì Tri Hàm, tương tự như thế, hy vọng Tề Trình sẽ vì áy náy mà trở nên hòa hợp, gần gũi với Trì Tri Hàm hơn.

Dựa theo nguyên tắc điều trị bằng giải mã cảm hệ thống, dưới tình huống như vậy anh sẽ lập tức có phản ứng lý tính, sau đó dựa vào thời gian phản ứng của anh mà dần dần tiến hành tái hiện các tình huống tiếp theo trong kế hoạch.

“Nếu như, có áy có thể giúp em chữa bệnh.” Tề Bằng chờ đến mức dây thần kinh căng lên, rốt cuộc cũng đợi được Tề Trình có phản ứng, ngoài ý muốn lại thấy anh vô cùng bình tĩnh hỏi lại: “Vậy có thể cứ để cô ấy ở lại bên đối diện mãi không?”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh mắt Tề Bằng nặng trĩu, không trả lời ngay.

Trước khi tới đây, anh và bác sĩ Triệu đã nói chuyện với nhau rất lâu, một mặt là để nghe giải thích tường tận về quá trình điều trị lần này cũng như những mạo hiểm đi kèm, một mặt khác là bác sĩ Triệu đang cố gắng thuyết phục anh tin rằng, một năm nay bệnh tình của Tề Trình đã chuyển xấu, hơn nữa còn có khuynh hướng tự sát, không nên tiếp tục sống một mình như thế nữa.

“Bệnh lâu sẽ thành tật thuốc, chỉ số thông minh của Tề Trình rất cao, tất cả các phương án điều trị liên quan đến bệnh của mình, cậu ấy đều nắm rõ, hơn nữa rất dễ thấy rằng với mỗi giai đoạn cậu ấy đều có thể phản kích lại.” Bác sĩ Triệu vô cùng bất đắc dĩ: “Lần trước bởi vì chuyện camera mà phát bệnh, vào cái khoảng khắc cậu ấy tỉnh dậy mà vẫn còn có thể nhìn tới Trì Tri Hàm kia, tôi đã biết về sau phải dùng đến phương án nào rồi.”

“Cậu cũng biết, trong quá trình điều trị bằng giải mã cảm hệ thống, sau khi người bệnh như Tề Trình biết được thực cảnh thì hiệu quả trị liệu sẽ gần như bằng không, cho nên trong vòng một tháng này, chúng ta chỉ đang chậm rãi giúp cậu ấy thả lỏng.” Bác sĩ Triệu dân báo cáo đánh giá trạng thái tâm lý của Tề Trình trong vòng mấy tháng gần đây lên một tấm bảng trắng: “Nhưng mà kết quả lại rất đáng ngạc nhiên, báo cáo của tháng trước vẫn đánh giá là có nguy cơ cao, thế mà tháng này đã có sự giảm xuống rõ rệt, khuynh hướng tự sát đã giảm xuống mức thấp nhất trong vòng mấy tháng nay.”

“Một tháng này là giai đoạn thả lỏng, cũng không có tác dụng gì đối với việc điều trị chứng sự xã giao của cậu ấy, nhưng mà có bé Trì Tri Hàm này lại áp chế được khuynh hướng tự sát của cậu ấy.” Bác sĩ Triệu vỗ vỗ lên tấm bảng trắng: “Trên người Trì Tri Hàm có chỗ mà Tề Trình cảm thấy cậu ấy có thể giúp đỡ được, cho nên cậu ấy hoàn lại thời gian tự sát của mình.”

Tề Bằng đã chẳng còn nhớ rõ tâm trạng của mình lúc đó thế nào, bắt đầu từ bảy tháng trước, trên báo cáo đánh giá chỉ ra rằng Tề Trình có khuynh hướng tự sát, sau đó cũng không có gì ngoài dự đoán, mấy tháng nay bệnh tình ngày càng sa sút, trong báo cáo tháng trước, mức độ lưu luyến đối với cuộc sống gần như bằng không.

Chính anh cũng là người nghiên cứu khoa học, biết rõ báo cáo đánh giá mà bác sĩ Triệu thực hiện đối với Tề Trình được tính toán rất toàn diện, xác suất mắc lỗi gần như là không có.

Trọng điểm trong quá trình điều trị của họ đã chuyển hướng từ chứng sự giao tiếp sang chứng uất ức, chỉ là chuyện này cũng chỉ có hai người là anh và bác sĩ Triệu biết. Gấu ông nội đã già yếu, gấu người tính tình nóng nảy dễ bị kích động là ba, cũng giống như người gánh vác bao nhiêu trọng trách của nhà họ Tề là Tề Ninh.

Chứng sự giao tiếp lâu ngày chưa khỏi, lại cộng thêm chứng uất ức càng ngày càng nghiêm trọng, kết cục cuối cùng chắc chắn sẽ là tự sát. Chuyện này tất cả mọi người trong nhà họ Tề đều biết, chỉ là mọi người đều không muốn tin mà thôi.

Chuyện Tề Ninh mang thai đã khiến Tề Trình hoàn toàn gian tự sát lại, anh lại tìm cách để Tề Trình về một bộ truyện tranh mới, không phải là muốn để cho Tề Trình trở thành một họa sĩ truyện tranh, mà là muốn kéo dài thêm một chút thời gian cho việc điều trị.

Sau đó, dường như ông trời không muốn khiến người ta hoàn toàn tuyệt vọng, một bộ truyện tranh đã đưa Trì Tri Hàm tới đây.

“Tề Trình vẫn đang cự tuyệt việc chữa khỏi bệnh sao?” Đây là câu mà anh luôn hỏi mỗi khi gặp bác sĩ Triệu.

“Lúc phát bệnh, cậu ấy luôn khao khát có thể khỏi hẳn, nhưng những lúc bình tĩnh, cậu ấy lại không hề muốn khỏi bệnh.” Đã rất lâu rồi câu trả lời của bác sĩ Triệu luôn là như vậy: “Cậu ấy đã sống một mình mười năm, thói quen là một thứ khiến cậu ấy cực kỳ có cảm giác an toàn, chúng ta bây giờ ngay cả việc tìm lý do để cậu ấy tiếp tục sống cũng đã khó, nói gì đến việc đưa được cậu ấy ra bên ngoài.”

“Lần điều trị giải mã cảm hệ thống này có lẽ cũng là cơ hội cuối cùng trong năng lực của tôi rồi.” Bác sĩ Triệu thờ dài, giọng nói trở nên bất lực: “Chứng sự giao tiếp của cậu ấy vẫn còn đó, cho nên cho dù biết rõ quá trình, thân thể vẫn sẽ sinh ra phản ứng không mong muốn, dùng hợp đồng để giữ Trì Tri Hàm thêm một năm, việc chúng ta phải làm bây giờ là tìm ra xem Tề Trình muốn giúp Trì Tri Hàm làm cái gì.”

“Trước khi tự sát sẽ không muốn để lại điều gì tiếc nuối, đây là cách duy nhất mà chúng ta có thể cứu Tề Trình.”

“Còn nữa, nếu như vẫn không có chuyển biến tốt đẹp thì tôi chỉ có thể nói thật về bệnh tình của Tề Trình cho ba cậu nghe.”

Như vậy cũng có nghĩa là, quá trình điều trị cho Tề Trình kéo dài suốt bao nhiêu năm qua rốt cuộc đã hoàn toàn thất bại, sau đó Tề Trình sẽ bị đưa tới Mỹ để tiến hành điều trị lâm sàng.

Đối với phương án điều trị này của bác sĩ Triệu, anh vẫn thấy nghi ngờ, không phải là vì có điểm gì khó tin, mà là bởi vì bây giờ trọng điểm của bọn họ không hề đặt lên chứng sự giao tiếp của Tề Trình.

Vậy Ngụy cứu Triệu, phép thử này thế mà lại là cộng rom cuối cùng cứu mạng Tề Trình.

* Năm 353 TCN, nước Ngụy vây đánh kinh đô Hàm Đan của nước Triệu. Nước Tề phái Điền Kỳ dẫn quân đi cứu Triệu. Điền Kỳ dùng kế sách của quân sư Tôn Tử. Nhân khi nước Ngụy không phòng bị kéo quân đi đánh Ngụy, quân Ngụy phải trở về bảo vệ đất nước, quân Tề thừa lúc quân Ngụy mệt nhọc đã đánh bại quân Ngụy tại Quế Lăng, do đó nước Triệu cũng được giải vây. Sau này dùng câu ‘vây Ngụy cứu Triệu’ để làm phương pháp tác chiến. Có thể hiểu là nếu như phải đối mặt với một vấn đề vô cùng khó khăn, không thể đi thẳng vào giải quyết vấn đề thì có thể lựa chọn một hướng giải quyết từ khía cạnh khác đơn giản hơn.

Đây là đũa em trai ruột của anh, lớn lên dưới mắt anh, mơ ước lúc còn nhỏ của cậu ấy là trở thành một người lính không quân, vậy mà bây giờ đến cả sống cũng không muốn sống nữa.

***

Căn nhà mà Tề Trình sống được trang hoàng bằng các loại màu sắc sáng sủa, bấy giờ lại bị rèm cửa che kín lại, những sắc màu kia mất đi ý nghĩa tồn tại của chúng, bị bóng tối nuốt trọn.

Đường như việc Tề Bằng yên lặng một lúc lâu không hề ảnh hưởng gì đến Tề Trình, anh vẫn đang núp sâu trong chiếc ghế quen thuộc của mình, ôm cái cốc, đầu cúi gằm.

Giống như người vừa bình tĩnh hỏi ra câu kia không phải là anh.

“Chỉ cần em kiên trì, muốn giữ cô ấy lại cả đời cũng không khó.” Tề Bằng khàn giọng, rốt cuộc cũng lên tiếng, trong giọng nói mang theo ý tứ khiến người ta không thể phản bác.

Hơi thở của Tề Trình nghẽn lại, cốc nước đã uống phần nửa, dưới mắt anh lại dần trở thành nước nóng đang sôi trào, bàn tay anh bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Trong nháy mắt cái cốc rơi xuống đất, rốt cuộc Tề Trình cũng ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ bi ai.

“Dù đã biết trước kết quả, nhưng em vẫn không khống chế nổi bản thân...” Giọng điệu thì thào, tăng hơi nước trước mắt càng lúc càng trở nên dày đặc, giọng anh gần như tuyệt vọng.

“Bệnh của em vẫn còn đó, chuyện này vẫn luôn khiến em lo lắng, phát bệnh là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng mà chính em có thể khống chế được thời gian phát bệnh.” Giọng của Tề Bằng giống như được truyền qua một chiếc loa phóng thanh chất lượng kém, tiếng nói to nhưng không rõ ràng.

Tề Trình bị làm cho nhức hết đầu, giờ tỉnh trẻ con ra nhắm chặt mắt lại, toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Anh cứ không muốn khống chế được, ngủ thì cứ ngủ đi.

Tốt nhất là giải mã cảm hệ thống cũng chẳng có tác dụng gì đi.

Chỉ là... hơi đói...

Lần này trước khi rơi vào tình trạng tự bế, Tề Trình lại có cảm giác nghi hoặc xưa nay chưa từng có, tại sao anh lại... đói...

***

Người bên cửa đối diện chắc chắn là lại gặp chuyện không may rồi.

Tri Trì Hàm thấy bác sĩ Triệu và Tề Bằng đi tới đi lui ra ra vào vào cả ngày hôm nay rồi.

“Cậu nói xem tại sao bọn họ không vào trong đó ở luôn mà lại phải dựng lều bên ngoài nhỉ?” Kéo rèm ra là có thể thấy hai người đàn ông to xác đáng thương kia vừa đi vào trong lều, vì giữ ấm mà tự quấn cho mình thành một cục kín mít như con gấu.

“Hay là lúc ông chủ của cậu phát bệnh thì bên cạnh không được có người?” Thích Tinh trả lời rất nghiêm túc: “Ví dụ như biến thân, hoặc là bị bệnh truyền nhiễm gì đó.”

“... Với chỉ số thông minh của cậu thì thật sự là không nên xem phim truyền hình đâu.” Tri Trì Hàm chế cười.

“Cậu không biết là những chuyện cậu đang trải qua bấy giờ đều rất cổ quái sao?” Thích Tinh cãi lại: “Giữa rừng cây rậm rạp chỉ có một căn nhà lớn với một ông chủ vĩnh viễn không ra khỏi cửa, người tới thăm hỏi cũng chỉ có mấy người như vậy, hơn nữa còn tuyệt đối không qua đêm trong nhà.”

“Cho cậu nghĩ là trước khi ông chủ của cậu phát bệnh, bọn họ đã nói rõ là sẽ cho cậu nghỉ hai ngày, điều này chứng tỏ rằng bọn họ nắm chắc thời gian ông chủ của cậu phát bệnh.” Thích Tinh phân tích xong thì đưa ra kết luận: “Sao lại cứ cảm thấy cái này giống như là đang làm thí nghiệm trên cơ thể người ấy nhỉ...”

“...” Tri Trì Hàm đeo tai nghe bluetooth, để mặc cho Thích Tinh phát điên, ôm bột mì trong tay quay trở lại phòng bếp: “Cậu nói xem tớ có nên lịch sự hỏi thăm tình hình của ông chủ không nhỉ?”

Có định buổi tối sẽ làm thêm một chút đồ ngọt từ bột mì rồi để sẵn vào tủ lạnh, lỡ như người bên cửa đối diện không nghĩ ra được thực đơn thì có thể nhanh chóng nấu cho ông ấy ăn ngay.

“Cậu như thế này là xuất phát từ lịch sự hay là thật sự quan tâm?” Thích Tinh giờ giọng mập mờ, bởi vì trong miệng đang ngậm kẹo nên lời nói hơi mờ hồ: “Nói thật, tớ cảm thấy cậu mà cứ ở đó cả một năm, nói không chừng lại có thể có một đoạn tình cảm cảm kị.”

“... Lăn đi!” Tri Trì Hàm rõ ràng dứt khoát.

“Tự cậu ngẫm lại xem bao lâu rồi cậu không nói đến chuyện của người khác há?” Thích Tinh nhắc nhở: “Gần đây cậu gọi điện thoại cho tớ cứ cách ba câu thì sẽ nhắc đến ông chủ của cậu một lần, cái gì mà ông chủ của cậu rất tốt, ông chủ của cậu không ăn mỡ heo, ông chủ của cậu sợ lạnh...”

Bàn tay đang nhào bột mì của Tri Trì Hàm dừng lại một lúc.

“Tớ cảm thấy cậu vô cùng hợp với cái kịch bản kia.” Thích Tinh nghĩ một chút, vỗ đùi: “Chính là cái đó, người đẹp và quái vật!”

“Tớ là quái vật ông ấy là người đẹp sao?” Tri Trì Hàm bị chọc cho bật cười: “Đừng có đùa linh tinh, ông chủ ở bên cửa đối diện chắc là cũng sắp năm mươi tuổi rồi.”

“Tuổi tác mà là vấn đề sao? Tình yêu cảm kị mà! Chính là kiểu vượt qua cả chúng tộc đấy!” Thích Tinh chẳng ngại gây oán.

“...” Rốt cuộc Tri Trì Hàm không thể nhịn được nữa, tắt điện thoại luôn.

Bệnh thần kinh...

Lại còn vượt qua cả chủng tộc...

Nhưng mà cô thật sự có hơi lo lắng.

Nhào bột mì xong thì bắt đầu chuẩn bị hoa quả, dù sao thì cũng phải ở một năm, cô cứ ủ rượu và nước tương trước, rượu hoa quả sẽ không ngọt như lần trước nữa, đưa cho vị bên đối diện kia uống chắc là sẽ không bị chê nữa đâu.

Ba giờ sáng, bên cửa đối diện lại vang lên tiếng mở khóa mật mã.

Tri Trì Hàm nấu xong một nồi bánh trôi với rượu nếp, thò đầu ra ngoài y hệt như cái lần Tề Ninh đến lúc nửa đêm.

“Cái đó, tôi có nấu bánh trôi rượu nếp, thả thêm chút hoa quế tươi, hai người có muốn ăn một bát cho ấm bụng không?” Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của hai người kia, Trì Trì Hàm hỏi xong thì nhếch miệng cười ngáy ngơ.

Lại xen vào việc của người ta rồi.

Cô lại cứ không nhận được mà xen vào việc của người ta rồi.

“Vậy mục hai bát đi.” Bác sĩ Triệu lên tiếng trước, xát hai tay với nhau: “Đúng là lạnh chết đi được.”

“Ông ấy không sao chứ?” Trì Trì Hàm chống hai tay lên má, ngồi xồm bên ngoài lều nhìn hai người đàn ông to xác vừa sà sột soạt đã ăn hết hơn phân nửa nồi bánh trôi rượu nếp, rốt cuộc cũng hỏi ra câu hỏi bị đè ép trong lòng.

“Không sao đâu.” Vẻ mặt của bác sĩ Triệu trông có vẻ nhẹ nhõm: “Tình huống rất lạc quan.”

...

Nhưng mà câu nói tiếp sau lại là...

“Trì tiểu thư, tôi có thể lại kính nhờ có một việc nữa không.” Tề Bằng uống sạch chút nước cuối cùng trong bát, lau miệng, lời nói ra thì là câu hỏi, nhưng mà ánh mắt thì lại là không cho phép người ta cãi lại.

... Xem ra đã thật sự mệt mỏi rồi, ngay cả già bộ cũng không làm nữa.

“Đây là mặt mũi của đối diện.” Tề Bằng đưa cho Trì Trì Hàm một tấm thẻ: “Nếu mở không được thì dùng luôn mặt mã quản lý ở bên dưới.”

“... Ồ...” Mơ mơ màng màng nhận lấy.

“Từ mai ba bữa cơm mỗi ngày cũng là do cô đưa tới, dùng nguyên liệu mềm và dễ nuốt một chút để nấu, sau khi đưa vào thì không cần ở lại, cũng đừng để ý xung quanh làm gì, chỉ cần nói cho người trên giường biết thực đơn mỗi bữa, xong xuôi là có thể đi được rồi.” Tề Bằng nghĩ một chút, sau đó cười xin lỗi: “Phải để cô làm việc trước một ngày rồi.”

Cái đáng về Trì Trì Hàm thờ đầu ra hỏi bọn họ có muốn ăn bánh trôi không vừa rồi khiến anh cảm thấy, có lẽ Tề Trình cũng cần được hỏi thăm bằng giọng điệu ân cần như vậy.

Anh muốn cố gắng hết sức để khiến cho Tề Trình phát hiện ra rằng, trên thế giới này, những điều ấm áp còn nhiều hơn sự tuyệt vọng!

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần phát bệnh này của Tề Trình giống với giận dỗi hơn.

Khác với đáng về hoàn toàn ngăn cách với thế giới mỗi lần tự thu mình vào trạng thái tự bế như trước kia, lần này anh có thể nhìn thấy cũng như nghe được âm thanh từ bên ngoài, chỉ là anh cứ mặc kệ.

Đến tận lúc này Tề Bằng mới thật sự tin rằng những lời bác sĩ Triệu nói trước đó quả thật rất đúng, trong vòng một tháng này, ảnh hưởng của Trì Trì Hàm đối với Tề Trình đã vượt quá dự đoán của tất cả mọi người.

Cuối cùng anh cũng đồng ý với lời đề nghị của bác sĩ Triệu, không cần hạn chế bất kỳ hành vi nào của Trì Trì Hàm, cứ để mặc cho cô muốn làm gì thì làm.

Chỉ là, lúc ấy bọn họ đâu có ngờ được rằng, Trì Trì Hàm muốn làm gì thì làm, sẽ không khách khí tới mức đó.

***

Trì Trì Hàm bung com đứng ngoài hành lang chần chờ mất hơn mười phút mới gom đủ dũng khí mà mở cửa, trống ngực đập thình thịch, không hiểu sao lại có cảm giác như thể đang chuẩn bị mở chiếc hộp Pandora thần bí...

Bây giờ là mười một giờ rưỡi trưa, cuối thu trời trong nắng ấm, bên ngoài kia ánh mặt trời rực rỡ.

Nhưng mà trong phòng lại tối om om.

Tất cả các cửa sổ sắt đất đều bị che kín lại bằng rèm có hiệu quả chắn sáng, rõ ràng không gian vô cùng rộng rãi, nhưng trong cái khoảnh khắc Trì Trì Hâm mở cửa ra, đập vào mắt cô lại là bầu không khí ngột ngạt đến ngột thở.

Tâm không thấy công tắc bật đèn, cô chỉ có thể đứng bên cạnh cửa để thích ứng với bóng tối, mãi một hồi lâu sau mới miễn cưỡng nhìn ra được cách bài trí bên trong nhà.

Vô cùng trống trải.

Căn phòng rộng chừng 300 mét vuông gần như trống không, bốn phía xung quanh, ngoại trừ cửa sổ ra thì đều là tủ kệ sắt tường, tận cùng bên trong là cầu thang đi lên lầu ba, chỉ có thể thoáng nhìn thấy nửa chiếc giường ở phía sau cầu thang.

Ngay chính giữa phòng có đặt một bộ sofa, kỳ lạ là giữa không gian trống trải như vậy lại chỉ có ba chiếc ghế sofa đơn được sắp xếp theo bố cục của một cuộc phỏng vấn, ở giữa là một cái bàn trà nhỏ.

Bên trái có lẽ là chỗ làm việc, một cái bàn khổng lồ tới mức có thể che khuất toàn bộ người, mấy cái màn hình, nhìn không tới ghế dựa ở bên trong.

Bên phải là phòng bếp, không có bàn ăn, chỉ có một quầy bar dài hẹp, phải để ý rất kỹ thì mới có thể nhìn ra một chiếc ghế, ở đây rất tối, cũng rất thích hợp để ăn náu.

Cách bài trí thế này...

Trì Trì Hâm cẩn mồi dưới.

Chỉ nhìn thôi mà trong lòng cũng đã thấy run run.

Người sống ở trong này là muốn giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình giữa không gian rộng lớn như vậy, điểm dừng chân của người đó, ngoại trừ bộ sofa được xếp như thể đang chuẩn bị một cuộc thẩm vấn, những chỗ khác đều thích hợp để ăn náu.

“Tôi náu cháo trứng cút, có bỏ thêm một chút chà bông bò do tôi tự làm.” Trì Trì Hâm lấy com trưa ra, ánh sáng quá mờ, lúc múc cháo không cẩn thận đụng phải mu bàn tay, nóng đến mức phải nhỏ giọng kêu đau một tiếng.

“Ông ơng không muốn ăn nên tôi bỏ thêm cho ông một đĩa nhỏ củ cải muối chua.” Mặc kệ mu bàn tay bị nóng đến đỏ ửng lên, Trì Trì Hâm nhủ mảy, bắt đầu gấp củ cải: “Công tắc bật đèn trong nhà ông ở đâu thế... Nhìn mãi mà không thấy...”

Nhỏ giọng than thở một lúc, cô lại quay đầu nhìn về phía giường.

Bên trong chắc chắn có người đang nằm, nhưng từ khi cô bước vào tới giờ, người kia vẫn không hề nhúc nhích.

Nếu không phải là bác sĩ Triệu khẳng định rằng trong tay ông ấy có máy theo dõi nhiệt độ cơ thể cũng như nhịp tim và huyết áp, chỉ cần xuất hiện điều gì khác thường thì sẽ lập tức xuất hiện, có lẽ Trì Trì Hâm còn thật sự cho rằng vị trên giường kia đã tắt thở rồi...

Nhưng nghĩ thế nào cô cũng thấy căn phòng tối om và ngột ngạt này có phần không thích hợp để dưỡng bệnh.

“Bác sĩ Triệu nói bây giờ tôi vẫn chưa thể tới gần ông được.” Trì Trì Hâm do dự một chút: “Nhưng mà ông cứ như vậy thì tôi sẽ lo lắng, nếu như không có vấn đề gì, có thể... động dậy một chút không?”

Nói hết câu rồi cô lại cảm thấy yêu cầu của mình quá kỳ lạ, cần cần mồi dưới, đứng nghĩ một lúc, lại bổ sung thêm một câu: “Tôi không phải là cảm thấy ông đã tắt thở rồi...”

Thôi, cô vẫn nên ngậm miệng thì hơn...

Áo nạo gấp thêm cho người kia một miếng củ cải muối, lần trước cô muối ông ấy rất thích ăn, cô sợ ăn nhiều đồ muối chua sẽ không tốt cho thân thể nên mỗi lần đều chỉ cho ông ấy ăn năm miếng.

Sau khi Trì Trì Hâm đã gấp xong thức ăn ra bát, rốt cuộc bóng người trên giường kia cũng động dậy một cái.

Động tác lại còn không hề nhẹ nhàng, bởi vì ông ấy gõ gõ vào tấm ván gỗ ở đầu giường, Trì Trì Hâm còn chưa chuẩn bị tinh thần, bị dọa cho sợ tới mức suýt chút nữa thì đã làm đổ hết phần cháo còn lại xuống chân mình.

“... Cảm ơn.” Rốt cuộc cô cũng thở nhẹ ra, dù sao thì có phản ứng cũng tốt hơn là không có phản ứng.

“Tôi không biết rõ là ông bị bệnh gì, có cần phải kiêng ăn món nào không. Tề Bằng chỉ yêu cầu là nguyên liệu nấu ăn để tiêu hóa một chút, cho nên để đảm bảo thì tôi đã nấu cháo.” Sau khi được đáp lại, giọng nói của Trì Trì Hâm cũng nhẹ nhàng hơn một chút: “Đây là công thức bí truyền của nhà tôi đấy, trước đây tôi chỉ vừa có dấu hiệu muốn ốm thôi là mẹ tôi sẽ đi nấu cháo trứng cút cho tôi ăn.”

“Uống vào sẽ nhanh khỏe lại thôi, tôi đã gia hạn hợp đồng thêm một năm, ngày hôm qua tôi ở bên phòng đối diện ủ rượu và làm tương.” Cô bắt đầu lúi rúi không dứt: “Là rượu hoa quế đấy... Không ngọt đâu.”

Người trên giường im lặng, vẫn là trạng thái không nhúc nhích.

Cô cẩn mồi dưới, lại bắt đầu bán khoán.

Hôm qua Tề Bằng đã dặn dò cô, chỉ cần nói xong thực đơn là có thể ra về rồi.

Nhưng mà với nhiệt độ trong phòng bây giờ, nếu ở lại lâu thì thật sự có thể bị cảm.

“Tôi...” Do do dự dự, trong lòng đang kêu gào đừng có xen vào việc của người khác, nhưng lại nghĩ tới sự chiếu cố của ông ấy suốt một tháng qua, cô lại còn từng hùng dũng nói với Tề Ninh và Tề Bằng rằng cô làm việc là dựa vào lương tâm...

“Nhiệt độ trong nhà rất cao, toàn bộ cửa sổ lại bị đóng kín mít như thế, không thích hợp để dưỡng bệnh.” Cô khẽ cẩn mồi nói hết một lượt: “Tôi mở một nửa ô cửa sổ sắt đất bên này cho thoáng gió nhé, có được không?”

“Rèm sẽ vẫn kéo lại, chỉ mở một nửa cửa sổ thôi, có được không?” Giọng điệu trao đổi đầy cẩn thận: “Nếu ông đồng ý thì gõ xuống đầu giường một cái.”

Yên tĩnh.

“... Vậy, mở một phần tư?” Giọng nói lại càng cẩn thận hơn.

...

Người trên giường kia hơi nhúc nhích, khẽ gõ xuống đầu giường một cái.

Không tỉnh nguyên cho lắm, ngay cả tiếng gõ cũng có vẻ buồn buồn.

Trì Trĩ Hâm lại thấy có chút đáng yêu, lúc mở cửa sổ khỏe mới bất giác cũng mang theo ý cười: “Bên ngoài trồng rất nhiều cây hoa quế, rất thơm, mấy hôm nay đi ngủ tôi đều không mở đóng cửa sổ.”

“Mùa thu là tốt nhất, rất nhiều loại trái cây đã có thể thu hoạch, có thể làm rất nhiều món ngon.” Trì Trĩ Hâm nhanh chóng kéo kín rèm, chờ cho căn phòng tối lại như lúc này, cô mới quay đầu nhìn về phía giường: “Tôi đã đặt một ít hạt dẻ thanh long của Hà Bắc, mấy ngày nữa là có thể làm bánh dẻ hạt dẻ để ăn vào bữa khuya rồi.”

Bóng người trên giường cộm cộm lên một chút.

Khỏe miệng Trì Trĩ Hâm giường cao, người này rất tham ăn, thích các món thịt và điểm tâm không quá ngọt.

Mỗi lần cô báo tên đồ ăn, camera luôn giật nhanh hơn một chút.

“Cháo phải ăn nhân lúc còn nóng, ăn xong thì cứ để đó, hai tiếng nữa tôi sẽ tới dọn.” Lồng giày vào, trước khi đóng cửa lại thì nghỉ ngơi một chút: “Ông muốn ăn gì thì chỉ cần để lại giấy trên bẫy bar, ngày mai tôi sẽ làm.”

Lần lần bên cửa thêm một lúc, xác nhận rằng gió không lọt được qua ô cửa sổ mở hé lúc nãy, Trì Trĩ Hâm mới lặng lẽ đóng cửa lại.

Cạch một tiếng, rốt cuộc căn phòng đã yên tĩnh trở lại.

Vẫn tối đen như thế, nhưng thấp thoáng có mùi cháo lẫn hương hoa quế.

Tề Trình co rụt người lại, giống như muốn lui vào sâu hơn nữa, đến lúc đã lui vào tận trong góc thì yên lặng, rồi lại giật giật.

Sau đó đôi tay nhợt nhạt duỗi ra từ trong chăn, ra sức túm lấy góc chăn, lật người một cái.

Rốt cuộc cũng ngồi dậy, tóc tai trên đầu hỗn loạn, bước chân trần đi tới trước quầy bar.

Sắc mặt Tề Trình cũng không tốt lắm, lần này bác sĩ Triệu vẫn không cho anh dùng thuốc, cả ngày hôm qua chỉ truyền đường glucose, ba bữa cơm mà Lưu mang đến vẫn còn chưa đụng đến miếng nào.

Trước khi rơi vào tình trạng tự bế, rõ ràng là đã cảm thấy hơi đói, nhưng mãi tới lúc Trì Trĩ Hâm nhắc đến củ cải muối thì mới bỗng dưng thấy thèm ăn.

Ngồi ở trên ghế cạnh quầy bar, bốc một miếng củ cải muối bỏ vào miệng, rất chua, còn mang theo vị cay của ớt tươi.

Mặt không đổi sắc ăn thêm miếng nữa, sau đó im lặng cầm lấy đôi đũa, ngồi gấu mình trong bóng tối, chậm rãi ăn từng chút đồ ăn ở trên bàn.

Trong bụng dần trở nên ấm áp, Tề Trình hít hít cái mũi, người thấy mùi hoa quế thoang thoảng trong không khí.

Trong sân trồng rất nhiều cây quế sao? Anh đã ở đây mười năm rồi, thế mà vẫn không hề hay biết.

Uống hết ngụm cháo cuối cùng, Tề Trình cầm khăn giấy bên cạnh lau lau miệng, mày nhíu chặt lại.

Trì Trĩ Hâm thật là đáng ghét.

Nói quá nhiều, nhiều tới mức không nghĩ miệng, bảy giờ đột nhiên lại yên tĩnh, không khí dường như càng trở nên nặng nề hơn.

Buồng đũa xuống, nhìn mấy cái bát đĩa không, anh nghĩ nghĩ một chút, lần đầu tiên có ý nghĩ có nên đưa bát đến bồn rửa bát trong bếp không, dù sao thì người kia cũng không phải là má Lưu đã chăm sóc mình từ nhỏ.

Mấy càng lúc càng nhũn nhủn hơn, anh biết rõ trạng thái tinh thần của anh bây giờ không bình thường, rất dễ phiền muộn, nghĩ về bất cứ vấn đề gì thì cũng sẽ nghĩ đến mặt tiêu cực, trong lúc đang cảm thấy chính mình không thuộc về thế giới này thì trong đầu lại có một góc nhỏ vẫn suy xét xem có nên cầm bát đĩa đi rửa không.

...

Rốt cuộc cũng phát cáu.

Đi chân trần rời khỏi cái nơi khiến anh đau đầu kia, lúc đi qua bàn máy tính thì vòng tới mở camera.

Bởi vì mở màn hình máy tính nên trong phòng có chút ánh sáng, bầu không khí ngột ngạt cũng bớt vì tiếng Trì Trĩ Hâm thu dọn bát đĩa ở bên kia camera mà bắt đầu khôi phục lại như bình thường.

Tề Trình lại rụt người trên cái ghế phía sau bàn máy tính, mím môi nhìn sang một cái màn hình khác đang tối đen.

Xem ra anh thật sự rất giống quái vật.

Ánh mắt sáng rực, sắc mặt lại trắng bệch, bởi vì thiếu dưỡng khí nên môi tím tái, mái tóc loạn thất bát tao che khuất nửa khuôn mặt, anh vờn tay nắm một lọn tóc, dùng sức giật một cái.

Đau đến mức hít vào một hơi.

Sau đó lại bị dọa sợ vì nhận ra rằng mình có thể cảm nhận được sự đau đớn, anh chỉ biết đứng ngây ra, mắt tròn tròn.

“Ồ! Ông mở camera rồi sao?” Khuôn mặt Trì Trĩ Hâm ở trong camera đột nhiên bị phóng lớn lên, da của cô rất đẹp, vừa trắng nõn vừa hồng hào khỏe mạnh, lông mi rất dài, dưới hình ảnh được ghi lại từ camera với độ phân giải cao, có thể nhìn thấy cái bóng rất mờ mà lông mi in lên khuôn mặt.

Tề Trình nhìn đến ngần người.

Trong đầu anh vẫn đang ong ong, câu hỏi có nên đi rửa bát không vẫn còn ở đó, cảm giác bực bội chưa tan, sự nghi ngờ về cảm giác đau của mình vẫn còn, bây giờ lại xuất hiện thêm một thứ cảm xúc kỳ lạ.

Anh muốn đưa tay ra thử chọc lên khuôn mặt nhìn có vẻ rất mềm của Trì Trì Hàm.

Tại sao anh lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy?

Bởi vì trông mặt cô trắng quá, mềm quá sao?

Ăn chưa no? Hay là lại muốn ăn thêm mì nữa?

“Chắc là ông đã ăn xong rồi nhỉ, vậy tôi tới thu dọn bát đĩa.” Trì Trì Hàm nhìn hồi lâu mà vẫn không thấy camera có phản ứng gì, lại nhìn thời gian, đứng lên đi ra cửa.

Cô nói cô muốn tới rửa bát.

Đầu óc Tề Trình đã hoàn toàn rối tung rối mù, bây giờ lại tiếp nhận thêm được một tin tức nữa.

Sau đó đôi mắt đột nhiên trừng lớn.

Nhanh chóng đứng lên, bởi vì động tác đột ngột của anh mà ghế dựa phát ra tiếng kéo kẹt.

Giữa bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người rất cao đang vội vàng quay trở lại giường, lui về trạng thái ban đầu.

Cả ngày hôm qua không ăn cơm, lại thêm mất nước vì phát bệnh, động tác đột ngột vừa rồi khiến Tề Trình thở hổn hển, mở to mắt vì hoảng sợ.

Anh thế này là... như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trông ngược đập thỉnh thỉnh.

Tay lại theo bàn nâng duỗi ra ngoài, ấn xuống công tắc đèn ngay đầu giường, ngọn đèn ấm áp sáng lên một góc phòng, không quá chói nhưng cũng đủ để chiếu sáng.

Đầu óc vẫn đang loạn tưng tưng, không hiểu sao lại để ý tới một tiếng kêu đau rất nhỏ của cô ở trong bóng tối ngoài kia.

Trì Trì Hàm đi đứng không thích nhìn đường, rất thường xuyên bị đụng vào góc bàn.

Trước khi bên ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa mặt mũi, anh lặng lẽ kéo chăn xuống, chừa ra một khe nhỏ, nhìn xuyên qua lớp ánh sáng mờ mờ, xác nhận lại là đèn đã sáng.

Đúng lúc này thì cửa bị mở ra, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào khiến anh hơi hép mắt, nhìn thấy đôi chân đang đi một đôi dép lê lông xù.

Nhanh chóng kéo chăn xuống, bóng tối vẫn là thứ cho anh cảm giác an toàn, nhưng anh lại đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Đầu óc lúc này đang kêu ù ù, bây giờ giống như bị ai đó đè xuống nút tắt âm.

Chỉ còn nghe được hết sức rõ ràng tiếng cô đóng cửa, kéo dép lê đi vào huyền quan, sau đó dừng lại.

“Ông mở đèn sao?” Giọng nói hơi cao lên, cô về vô cùng kinh ngạc và vui mừng, sau đó lại thấp giọng lưu rầu: “Tốt quá!”

Ngón tay Tề Trình bắt gác cong lại, hơi thở nhẹ nhàng, khép chặt mắt, lông mi xẹt qua mép chân bóng, ngửa ngửa.

Lại là một loại tiếng kéo dép lê, cô đi đường rất bất cẩn, chân sau đạp lên chân trước, loẹt cả loẹt quẹt, chẳng thèm nhìn ngó.

Cho nên rất hay va chạm linh tính.

Dường như cô đứng trong phòng khách một hồi, sau đó hít hít cái mũi rồi mới đi về phía quầy bar.

Tề Trình nhàu mày, bởi vì tình tình nhạy cảm lại cộng thêm việc nghiên cứu từng biểu cảm nhỏ của Trì Trì Hàm để phục vụ cho vẽ tranh, cho nên anh biết rõ mấy thói quen nhỏ nhặt của Trì Trì Hàm.

Những lúc ngưng ngừng, cô sẽ hít hít mũi.

Lúc nấu ăn ở bên phòng đối diện lo lắng để cho nồi nước canh bị trào ra, cô sẽ hít hít mũi, lúc nghe điện thoại bị đối phương trêu chọc, cô cũng sẽ hít hít mũi.

Vừa rồi ở trong phòng khách, cô đã nhìn thấy cái gì?

Anh bất an giật giật, tiếng vại vọc cọ xát giữa căn phòng yên tĩnh nghe có vẻ hơi lớn, Tề Trình đỏ mặt, mồ hôi lạnh lại bắt đầu chảy ra ngoài.

“Tôi nhìn thấy màn hình camera rồi.” Trì Trì Hàm lại hít hít cái mũi: “Tận mắt nhìn thấy như vậy, cảm thấy... hơi lạ.”

Tiếng thu dọn bát đĩa nghe rất rõ ràng, sau khi nôi xong câu kia thì Trì Trì Hàm không còn lên tiếng nữa, Tề Trình nằm trong chăn, mồ hôi lạnh càng lúc càng nhiều, tiếng hít thở trở nên nặng nề hơn, cơ thể lại vì mất nước mà cảm giác mọi thứ trước mắt dần trở thành màu trắng xóa.

Hình như cô đã đi ra ngoài, cửa bị đóng lại, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Nhưng mà anh lại không động dậy được, lại một lần nữa mất hết sức lực, nằm trên giường thờ gáp như một con cá rời khỏi nước.

Trong camera có tiếng đồ đạc va vào nhau, nhưng anh đã chẳng còn sức lực mà đi nhìn nữa.

Vốn dĩ bên đối diện có lắp camera là vì bộ truyện tranh lần này, trước đây đều mỗi đầu bếp nam, Tề Ninh lại còn có ý dận dò rằng người bên này sợ ảm t nên lúc làm việc bọn họ rất dễ ý, anh chưa bao giờ cảm thấy camera có cái gì không ổn.

Nhưng sự trao đổi giữa anh và Trì Trì Hàm đã hoàn toàn làm thay đổi điều này.

Từ lâu camera đã không chỉ ghi lại quá trình nấu nước của cô, Trì Trì Hàm dành phần lớn thời gian hoạt động ở phòng khách, trong khoảng thời gian dùng camera để trao đổi kia, thậm chí Trì Trì Hàm còn cùng anh xem hết một bộ phim điện ảnh.

Anh đã quen với việc trao đổi như vậy, cho dù trong lòng biết là không ổn, nhưng hôm nay bởi vì trong nhà quá yên tĩnh nên theo bản năng đi mở nó lên.

Thảo nào Trì Trì Hàm lại ngưng ngừng.

Có khi nào trong lòng Trì Trì Hàm sẽ cảm thấy đang bị xâm phạm, cho rằng anh là một con quái vật, trốn trong một góc âm u không có ánh sáng, trừng mắt lên theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Cái hình ảnh đó khiến anh cảm thấy không cách nào chịu nổi.

Tề Trình vẫn đang thờ gáp, đầu óc choáng váng, mọi thứ trước mắt biến thành màu đen, anh lại cắn môi ngồi dậy, bởi vì dùng quá sức mà thậm chí còn nếm được vị máu trong miệng.

Anh muốn đi tắt camera.

Không chịu nổi cảm giác như thể có một đàn kiến đang bò khắp người, hoặc là giống như một người trần truồng đi trên đường bị người ta chỉ trỏ.

Sau khi phát bệnh, các suy nghĩ tiêu cực xâm chiếm toàn bộ lý trí của anh, anh cảm giác hô hấp của mình trở nên nặng nề, màu đen trước mắt dần dần biến thành màu đỏ.

Cho nên anh không nghe được tiếng khóa mặt mà lại vang lên lần nữa, sau khi cửa mở ra, ánh sáng đột ngột truyền tới khiến anh quay đầu lại theo bản năng, sau lưng, anh chỉ nhìn thấy một bóng người nhỏ.

***

Vào khoảnh khắc nhìn thấy màn hình camera kia, tâm tình của Trì Trì Hàm rất phức tạp.

Cho dù là ký hợp đồng tạm thời một tháng hay là gia hạn hợp đồng một năm, cô đều không có bất cứ dị nghị nào đối với việc có camera giám sát, cho dù trong lòng cô cũng biết rõ rằng chiếc camera này từ lâu đã không chỉ đơn giản là ghi lại quá trình nấu nướng của cô.

Dùng camera là cách duy nhất mà vị bên kia nhìn ra thế giới bên ngoài.

Một người sống giữa căn phòng trống trải như vậy, cuộn mình trên chiếc giường phía sau cầu thang, kéo kín tất cả rèm cửa để ánh sáng không thể lọt vào, xem ra là vừa tuyệt vọng vừa bất lực, nhưng lại vẫn nhìn không được mà mở màn hình camera ra.

Loại hành động này, nhìn giống như là đang xin giúp đỡ.

Một người không muốn bị kéo xuống vực thăm tối tăm, làm ra một hành động khó hiểu để xin giúp đỡ.

Cô hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng lúc nhìn thấy căn bếp quen thuộc trên màn hình camera, cô vẫn hơi đỏ mặt.

Camera thật... rõ nét.

Như vậy có đôi lúc sáng sớm cô mang theo đôi mắt sưng húp vọt vào nhà vệ sinh cũng bị người đó nhìn thấy rồi...

Nhìn không được đó mặt, mang theo thứ cảm xúc thật quá hóa giận, rầu rầu rĩ rĩ thu dọn bát đĩa xong, lúc đi về đến phòng mới nhớ ra, vừa rồi cô có mang theo một nắm kẹo nougat nhưng lại quên đưa cho ông ấy.

Vừa mới vào thu, trời về đêm rất lạnh, chỗ bọn họ đang sống đây lại trồng nhiều cây xanh nên nhiệt độ vô cùng thấp.

Do dự một chút, tìm một cái hộp, lấy thêm một chút đồ ăn vặt khác, nấu một hũ trà caramel táo, bỏ thêm một chút vỏ quế, tự tìm cho mình cái cốc là đưa trà chiều, kéo dép lê đi tới mở cửa lần nữa.

Ánh mắt còn chưa hoàn toàn thích ứng với bóng tối, nhưng lại nhìn thấy bóng lưng đứng thẳng của người đáng lẽ đang nằm trên giường.

...

Đầu tiên, quả thật là đàn ông, tóc tai hỗn độn.

Sau đó, dáng người có vẻ rất cao, cũng không gầy yếu như trong tưởng tượng của cô.

Cuối cùng... sao lại cảm thấy dáng người này không giống một người đàn ông trung niên...

Hai người đều vì bóng tối mà không nhìn rõ được khuôn mặt của đối phương, ngăn cách một cánh cửa, cứ đứng nhìn nhau như vậy.

...

Vị trên giường kia giống như con thú vừa bị giật mình hoảng sợ, sau một lúc ngầy ra thì kéo chân thật mạnh.

Sau đó, cứ như vậy mà từ tư thế đứng thẳng biến thành một đồng kin mít trong chăn.

...

Trì Trì Hàm đã thích ứng với ánh sáng mờ nhạt trong phòng, nháy mắt mấy cái.

Cô cũng vô cùng kinh hoàng, trong nháy mắt đó, thậm chí cô còn nghĩ phải xoay người sang chỗ khác, trong đầu còn có cái suy nghĩ vớ vẩn là mình sẽ nhìn thấy cái sừng mọc trên đầu người kia.

Nhưng mà cái dáng vẻ co lại thành một đồng trong chăn này lại khiến cho cô hết hoảng sợ lại chuyển sang xấu hổ, bởi vì dường như vị trên giường kia đã thật sự hóa đá rồi.

“Cái đó...” Hắng giọng một cái, Trì Trì Hàm cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ đúng lý hợp tình một chút: “Giữa trưa ông chỉ ăn cháo, tối sợ ông sẽ đói nên làm thêm trà chiều.”

Cái đồng hóa đá kia vẫn đang cứng ngắc.

Trì Trì Hàm do dự, quyết định thôi không nhắc người kia rằng vừa rồi động tác của ông ấy quá mạnh, vóc dáng lại cao, cho nên bây giờ chân cũng không che được hết người ông ấy.

Cho nên lúc này đôi chân trắng nõn của người đó đang lộ ra bên ngoài chăn, mười ngón chân co rúm lại thành một cục, dường như mỗi ngón chân đều đang nói lên rằng vừa rồi ông ấy đã hốt hoảng muốn chết.

Chân này xem ra cũng lấm chỉ mới hai mươi tuổi...

Chăm sóc thật là tốt... Không hiểu sao mặt Trì Trì Hàm lại đỏ lên.

“Tôi xoay người, ông nằm xong thì gõ vào đầu giường cho tôi biết có được không?” Mím môi nghĩ ra một biện pháp vớ vẩn, sau khi nói ra miệng thì lại cảm thấy dường như phương án này rất thích hợp với cái tình huống vớ vẩn như bây giờ.

Cái đóng hóa đá trong chân kia do dự vài giây, sau đó gật gật đầu.

Chân hơi nặng, lúc gật đầu bị trượt xuống một chút, người kia sợ tới mức lập tức không động đậy gì nữa.

“... Tôi xoay người rồi.” Trì Trì Hàm có chút không nỡ, vội vàng xoay người, sau đó đứng yên không nhúc nhích.

Cả người Tề Trình đều mòng lung.

Trong cái khoảnh khắc Trì Trì Hàm mở cửa kia, anh đang ở giai đoạn chuẩn bị phát bệnh, nghe không được âm thanh bên ngoài, bắt đầu từ đốt xương sống cuối cùng đi lên, toàn bộ cơ thể dần chậm rãi mất đi tri giác.

Sau đó anh bị ánh mặt trời đâm vào mắt, ánh nắng lấp lánh mang theo hơi ẩm, khiến đôi mắt anh đầm nước.

Sau đó nữa, tất cả mọi hành vi đều chỉ là động tác theo bản năng của cơ thể.

Cực kỳ ngu ngốc.

Ngu ngốc như một con quái vật bò sát có bốn cái chân vậy.

Nhưng mà làm thì cũng đã làm, anh nằm cứng ngắc trong chân, bị động chờ phản ứng của Trì Trì Hàm.

Chắc là sẽ chê cười anh...

Vừa rồi, chắc hẳn cô đã nhìn thấy anh rồi...

Đáng về y như quỷ...

Cắn môi dưới, lớp hơi nước trước mắt lại dày đặc hơn, khóe mắt bắt đầu hơi đỏ lên, bởi vì nắm lấy chân quá chặt mà khớp ngón tay bắt đầu có cảm giác đau.

Thật ra về bề ngoài của anh rất tốt, trước khi mắc bệnh anh rất giỏi thể thao, thành tích rất khá, mỗi lần đánh bóng rổ đều sẽ có rất nhiều bạn nữ vây quanh cổ vũ cho anh.

Lúc đó anh thật sự không giống thế này, không phải là cái bộ dạng ngay cả mặt cũng không dám lộ ra ngoài.

Trì Trì Hàm nhọc nhằn nói ra phương án kia đã khiến anh thở phào nhẹ nhõm một hơi, hơi nước vây quanh khóe mắt kết tụ lại thành giọt, rơi xuống quần áo anh.

Cô không hề cười nhạo anh, vẫn cực kỳ chu đáo, những hành động mà cô làm từ trước tới giờ đều rất thân thiết, không khiến anh phải xấu hổ.

Nhưng mà tâm tình của anh cũng không vì vậy mà trở nên tốt hơn.

Trong nháy mắt đó, trong đầu anh nhớ tới chính mình trước kia.

Nếu cái lúc cửa mở ra, ở bên trong là anh của quá khứ, vậy thì có lẽ anh sẽ giờ cao tay lên, hướng về phía Trì Trì Hàm, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Chỉ là chào hỏi một chút thôi.

Trì Trì Hàm đáng lẽ nên nhận được sự tiếp đón nồng nhiệt.

Cô đã chăm sóc anh nhiều ngày như vậy, lau rửa cả ngày, lấp đầy không gian đầy rẫy những lo lắng vớ vẩn của anh.

Nước mắt rơi xuống quần áo anh, một giọt rồi lại hai giọt, Tề Trình hít hít cái mũi.

Chậm rãi nằm xong.

Sau đó gian nan vươn tay ra, gõ lên tấm ván gỗ đầu giường một cái.

Anh không còn là anh của trước kia nữa, anh của bây giờ chỉ có thể đáp lại cô bằng một tiếng gõ nặng nề như vậy, thậm chí anh còn chẳng dám mở miệng lên tiếng.

Vẫn như trước đây, chán ghét chính bản thân mình, chỉ là bây giờ, có thêm một chút không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trì Trì Hàm có chút áy náy.

Tiếng hít mũi của vị kia giữa căn phòng yên tĩnh nghe rất rõ ràng.

Cô... Bởi vì sự lố mẫm của cô mà dọa cho người kia khóc rồi.

Sau khi nhìn thấy hoàn cảnh dường bệnh rồi cô lại nhận không được xen vào việc của người khác, cái hành vi vi phạm này, từ khi làm đầu bếp riêng cho ông ấy đến giờ, cô đã lặp đi lặp lại nhiều lần một cách bất thường.

Tình yêu thương của cô cũng không khác lắm với phần đông mọi người, lên mạng nhìn thấy ảnh đám chó mèo bị vứt bỏ thì sẽ thấy đau lòng, nhưng mà nếu bảo cô nhận một con về nhà nuôi thì cô sẽ tìm đủ loại lý do để trốn tránh.

Có tình thương, nhưng phần lớn thời gian đều là thờ ơ thờ hững, chỉ sẵn sàng quan tâm tới chính mình.

Nhưng mà người này, không hiểu sao lại luôn khiến cô cảm thấy... đồng cảm.

Cái loại tuyệt vọng giống như bị cả thế giới vứt bỏ, nhưng trong lúc tuyệt vọng lại vẫn luôn nhận không được mà làm ra hành động xin giúp đỡ.

Thật ra đây cũng là thái độ sống của cô suốt mấy năm nay.

Người đàn ông sống một mình giữa căn nhà lớn này có thân thể hiền hách, người thân và bác sĩ đều vì ông ấy mà dồn hết sức lực, mỗi một người đầu bếp tới nấu cơm, ra cái giá cao bằng tiền lương một năm của đầu bếp trong khách sạn năm sao.

Nhìn thì có vẻ như vô cùng sung sướng, có vẻ như được quan tâm chu đáo.

Nhưng mà cảm giác tuyệt vọng của người đó thì lại giống cô như đúc.

“Trà caramel táo là do tôi dùng đèn cồn để đun trong bình thủy tinh, điểm tâm đều là các món ngọt tôi thường làm, kẹo nougat là món ông đã gọi lần trước, nhưng khi đó còn chưa kịp làm.” Cô cố gắng giữ cho giọng của mình thật hòa nhã, giả bộ như chưa xảy ra chuyện gì: “Có bỏ thêm rất nhiều hạt khô và mận việt quất, làm hai loại là nguyên vị và mật trà, loại mật trà thì ăn ngon hơn một chút, nhưng mà ăn xong rồi thì nhớ phải đánh răng.”

Thao thao bất tuyệt một tràng, Trì Trì Hàm lại lặng lẽ quay đầu nhìn bóng dáng người kia.

Túi thần cơ rúm lại thành một cục, chân thì loạn thất bát tao.

...

Mập máy môi, tự nhắc nhở bản thân không thể cứ hết lần này tới lần khác đụng vào điểm mấu chốt của người bệnh như vậy được, cô dõn lực chú ý lên trên ô cửa sổ.

“Tôi đóng cửa sổ, chỉnh nhiệt độ lò sưởi xuống thấp một chút, như vậy trong phòng sẽ không quá ngột ngạt.” Quay đầu, lại nhìn không được liếc mắt về phía cái chân.

Chết thật, mất hơn nửa cái chân đã sắp rơi xuống đất rồi mà ông ấy cũng không dám kéo lên, tay chỉ biết nắm chặt mép chân, cả người cứng đờ không nhúc nhích.

...

“Tôi...” Trì Trì Hàm cắn môi dưới, hiếm có lúc chân chừ như vậy, hít hít cái mũi.

“Tôi không nhìn ông, chỉ đi tới giúp ông đắp chân có được không?” Nhìn dáng vẻ nằm co quắp bất lực như vậy, trong lòng cô thấy rất khó chịu, rốt cuộc vẫn nhìn không được mà cất tiếng hỏi.

...

Thật sự coi người ta là kẻ ngốc luôn rồi.

Trì Trì Hàm bắt đầu tự rủa mình.

Sau khi có đi ra, người kia đương nhiên có thể tự kéo chân lên, cần gì cô phải hỏi một câu thừa thãi như vậy.

Đúng lúc đang đó mặt nghĩ xem phải nói như thế nào để thu hồi lại câu hỏi đáng xấu hổ lúc này thì đầu giường lại vang lên tiếng gõ buồn buồn.

...

Đương nhiên không phải là ông ấy không tự kéo chân được.

Chỉ là không khí trong phòng quá kỳ quái, vừa lúc có nói ra câu đó, cho nên ông ấy cho cô một bậc thang để bước xuống mà thôi.

Có ý làm hòa.

... Người này, đôi khi chu đáo đến mức khiến người ta khó chịu.

Vừa rồi đối diện với nhau đã hoảng sợ thành như vậy, bây giờ lại sẵn lòng mạo hiểm bản thân, đồng ý cho cô tới gần.

Chỉ bởi vì không muốn cô lúng túng khó xử mà thôi.

Cẩn thận đi tới sát đầu giường, phía sau cầu thang không có cái bóng đèn nào, sau khi có đi vào, bởi vì bóng người che khuất mà góc kia trông càng tối hơn.

Giường rất lớn, cũng một lần nữa xác nhận suy đoán của cô rằng người bên cửa đối diện này rất cao, thậm chí còn cao hơn Tề Bằng một chút, chỉ là không vạm vỡ cường tráng như Tề Bằng.

Ga trải giường, chăn gối đều là màu xám đen, một góc ống quần bị lộ ra bên ngoài cũng là màu tương tự, tối sẫm.

Lúc Trì Trì Hàm cố chấp vẫn tuân thủ cách nghiêm chỉnh lời hứa hẹn không nhìn vào người kia, chỉ cúi đầu, hết sức cẩn thận giúp người đó dịch chân, để ông ấy có thể thoải mái lui vào bên trong.

Vì ở gần người lạ nên trên trần Tề Trình đã mở đèn lạnh theo phản ứng sinh lý, xung quanh đều là mùi ngọt thơm trên người Trì Trì Hàm, anh căng thẳng đến mức hoảng hốt.

Nhảy cảm đến mức có thể cảm nhận được hơi thở phả vào mắt cá chân lúc Trì Trì Hàm chỉnh lại ga ở góc giường.

Anh sợ tới mức khẽ run lên, sau đó cảm giác được động tác trong tay Trì Trì Hàm ngừng lại.

“Được rồi!” Cố gắng duy trì giọng nói hòa nhã, Trì Trì Hàm thở ra một hơi như thể vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ vô cùng trọng đại.

Thật ra cô cũng rất căng thẳng, đây có thể coi là một cột mốc lớn, nhất là hôm nay có mới phát hiện ra vị bên cửa đối diện này có lẽ không gài như trong tưởng tượng của cô.

Tuổi không lớn đến mức khiến cho cô yên tâm coi như đang chăm sóc một ông già.

Cô nam quá nữ, cô lại còn chủ động đề nghị giúp người ta đắp chân, vốn dĩ động tác này cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng đến lúc thật sự kéo chân lên rồi mới phát hiện ra đúng là có hơi kỳ quặc.

Cô không thể đụng vào người đó, mắt cũng không thể nhìn người ta, nhưng lúc có cúi đầu, lộn tóc không cẩn thận quệt phải, may mà áo ngủ của người đó rất dày.

“Ông ngủ ngơi một lát, camera cứ mở như vậy đi.” Trì Trì Hàm ra tới phòng khách thì mới mở miệng lần nữa: “Tôi vẫn sẽ đưa com tới tới theo giờ giấc thường ngày, tôi sẽ gõ cửa trước rồi mới mở khóa mật mã.”

“Nếu trước đó mà đối bụng thì cứ để camera gắn gác hai cái, buổi chiều tôi đều ở trong phòng khách, sẽ nhìn thấy được.” Thụ đơn xong toàn bộ, cuối cùng có thở nhẹ ra, trước khi ra ngoài lại giải thích thêm một câu: “Tôi chỉ là cảm thấy hình ảnh trong camera sắc nét hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi nên có hơi kinh ngạc mà thôi, không có ý gì khác đâu.”

“Mở camera rất tốt, nếu có việc ông chỉ cần động động một chút thì tôi cũng có thể lập tức biết ngay.” Nói xong lại cảm thấy những lời này rất xấu hổ, thế mà vẫn ngớ ngẩn bởi thêm một câu đáng xấu hổ hơn: “Dù sao trong phòng ngủ không có là được.”

...

Bị mấy lời nhăng cuội của chính mình làm cho xấu hổ, Trì Trì Hàm luống cuống tay chân mở cửa ra, lại luống cuống tay chân đóng cửa lại, sau đó lớn tiếng nói một câu: “Nhớ nhé, tôi sẽ đưa com tới tới đúng giờ như thường lệ.”

...

Tề Trình nằm trên giường xoắn chân lên một chút, sau khi xác nhận rằng trong phòng thật sự chỉ có một mình anh thì mới kéo chân lại lần nữa, thời gian kéo chân có hơi lâu, rất cẩn thận, muốn kéo thành cái bộ dáng lúc này Trì Trì Hàm đã kéo.

Bên camera đối diện nhanh chóng có tiếng người, Trì Trì Hàm mở nhạc, chính là loại nhạc hỗ trợ cho giấc ngủ.

Tê Trình nhện không được lại thò đầu ra nhìn camera.

Cô bận rộn nhiều việc, đi tới đi lui ôm nắm, sáu cái hũ, rải ra thành một hàng ở trên chiếc bàn trong bếp.

“Ông nhện ngại đi, tôi làm đồ chua.” Trì Trì Hàm vui vẻ tuyên bố trước ống kính, sau đó chẳng để ý đến anh nữa, buộc tóc lên, đeo khẩu trang, bắt đầu công việc nấu nướng mà anh đã nhìn quen mắt.

Vì vậy trong tiếng nhạc trợ ngủ có lẫn tiếng nước rửa rau và tiếng cắt thái đồ ăn.

Màn hình máy tính tỏa ra thứ ánh sáng lành lạnh, trên quầy bar là một cái đèn cồn nhỏ, phía trên đèn cồn là một lọ thủy tinh đựng trà caramel táo đang bốc hơi nghi ngút.

Tê Trình liếm môi dưới.

Thân thể anh vẫn không thoải mái, nhưng không phải bởi vì đang phát bệnh, mà là cảm giác mất hết sức lực sau mỗi lần phát bệnh xong.

Trì Trì Hàm tự tiện xông vào, ngăn cản anh tiến vào quá trình tự bế, hơn nữa chẳng biết là tại sao mà sau đó lại không có hiện tượng phản kích.

Hôm đó anh nói với anh cả rằng muốn giữ Trì Trì Hàm lại nơi này chỉ là đang nói nhảm.

Bởi vì anh biết rõ quá trình điều trị, bởi vì anh cảm thấy quá trình điều trị là vô dụng, cho nên mới có ý nói như vậy, muốn xem phản ứng của anh cả khi nghe được lời nói nhảm đó.

Nhưng mà bây giờ, trong lòng anh lại thấp thoáng xuất hiện thứ gì đó khi muốn biến lời nói nhảm trở thành sự thật.

Ban đầu anh đề nghị gia hạn hợp đồng chỉ là vì muốn giúp cô.

Cả về mặt kinh tế lẫn mặt tinh thần.

Mấy người bác sĩ Triệu xem lại băng ghi hình của camera cũng chỉ nhìn thấy được những cảnh hai người trao đổi với nhau, không có ai biết rằng anh đã âm thầm cắt bỏ mấy đoạn ghi hình lúc rạng sáng.

Trong mấy đoạn ghi hình đó là cảnh Trì Trì Hàm bị mộng du.

Có đi quanh trong phòng mà chẳng có mục đích gì, sau đó cũng lại chẳng có mục đích gì quay trở lại phòng.

Có đôi lúc sẽ bật khóc.

Hoàn toàn khác với dáng vẻ cười hi hi sao cũng được vào ban ngày, lúc mộng du, trên mặt cô đều là vẻ đau thương.

Anh vẫn luôn cảm thấy có chắc chắn không phải là luôn phản kích như vậy, cho dù Tê Ninh có đến đó thế nào thì cô cũng không thể duy trì trạng thái vui vẻ được liên tục như thế.

Người bình thường cho dù có hạnh phúc thế nào thì cũng sẽ có lúc thất vọng, mà Trì Trì Hàm, người thật ra vốn không hạnh phúc, cho dù lúc nghe điện thoại có tức giận thế nào thì trên mặt cũng sẽ nở nụ cười.

Tê Trình nhớ rất rõ, trước lúc anh bệnh nặng, dấu hiệu ban đầu cũng là mộng du, bởi vì áp lực quá lớn, bởi vì giấc ngủ không yên ổn.

Lúc ấy anh cũng chẳng để ý lắm, để rồi về sau chính là những ngày dài đằng đặc, lặp đi lặp lại các phương án điều trị.

Anh đã chẳng thể chữa được nữa, nhưng lại vẫn cứ muốn thử xem có thể giúp người đã đứng bên bờ vực là Trì Trì Hàm một chút hay không, mặc dù chính anh cũng biết có lẽ mình sẽ chẳng làm được gì.

Nhưng từ sau khi Trì Trì Hàm trao đổi với anh qua camera, cô không còn bị mộng du nữa.

Cô chỉ bị mộng du nếu như ban ngày gặp phải áp lực rất lớn đối với tinh thần.

Gia hạn hợp đồng một năm, vừa đủ để anh hoàn thành bộ truyện tranh này, cũng vừa đủ để anh từ từ giúp Trì Trì Hàm giải quyết vấn đề của cô.

Hoặc cũng có thể nói là trước khi ra đi thì còn có thể giúp cô một tay.

Dù sao thì để tự cứu mình, lúc trước anh cũng đã từng đọc vô số sách về điều trị tâm lý.

Như vậy, anh cũng không phải là không giúp gì được.

Chỉ là chuyện xảy ra hôm nay lại khiến anh có chút nghi ngờ, lúc hơi thở của cô phả lên mặt cá chân anh, anh không có bất kỳ ảo giác gì, chỉ cảm nhận được chân mình bị thổi nhẹ một hơi, sau đó anh rung mình một cái.

Cảm giác đau đớn như đang đổ máu đầm đìa mà anh cho rằng chắc chắn sẽ có lại không hề xuất hiện.

Bác sĩ Triệu đề anh xem đánh giá tâm lý của mình, vô cùng nhiệt tình nói với anh rằng tháng này đã có tiến triển rất lớn.

Anh vẫn không để trong lòng, cảm thấy cái đánh giá kia chắc chắn là để lừa anh, mỗi lần đánh giá tâm lý anh đều diễn linh tính, mặc dù kết quả nhận được chính xác đến mức khiến anh sồn gai ốc, nhưng mà lần này anh vẫn sống chết không chịu tin.

Chẳng lẽ thật sự đã... khác rồi sao?

***

Chiếc lều dựng bên ngoài căn nhà vẫn chưa bị dỡ đi, chẳng qua là được chuyển tới một chỗ khác mà cả Tê Trình và Trì Trì Hàm đều không nhìn tới được.

Hai người đàn ông bưng trà nóng, nhìn vào màn hình camera, không nói được câu nào.

Từ sau khi Tê Trình có khuynh hướng tự sát, Tê Bằng đã để bác sĩ Triệu kín đáo gắn một cái camera vào mỗi lần Tê Trình phát bệnh, tiến vào trạng thái tự bế.

Không cần phải ngày nào cũng mở, chỉ cần mỗi lần huyết áp và nhịp tim của Tê Trình không ổn định thì sẽ mở ra để đề phòng ngộ nhỡ.

Sự to gan của Trì Trì Hàm vẫn khiến Tê Bằng toát cả mồ hôi hột.

Nhưng mà phản ứng của Tê Trình lại càng khiến anh phải trợn mắt ra mà nhìn.

“Thảo nào Ninh Ninh lại tò ra khó chịu với Trì Trì Hàm như thế.” Tê Bằng cười khổ, Tê Ninh là đang ghen tị, rất hiếm khi Tê Trình có thái độ hợp tác như vậy, thế mà Trì Trì Hàm chỉ dùng có một tháng, dường như đã khiến Tê Trình tiếp nhận cô.

Trước kia không phải là bọn họ chưa từng tìm chuyên gia tâm lý tới giúp đỡ Tê Trình, nhưng mà phần lớn đều không thể tới gần anh được, một số ít người tới gần được thì cũng sẽ bởi vì Tê Trình mãi chẳng có phản ứng gì nên về sau cũng buông tay.

“Tại sao Trì Trì Hàm lại có thể?” Tê Bằng thật sự không hiểu được.

“Ban đầu tìm cô ấy là vì diện mạo và thân phận đầu bếp của cô ấy, mấy năm nay Tê Trình rất bài xích việc tiếp xúc với những người có dính dáng tới chuyên môn điều trị tâm lý.” Bác sĩ Triệu có vẻ dăm chiêu: “Tôi vẫn cho rằng, thiện ý của Tê Trình đối với Trì Trì Hàm chỉ là vì cô ấy là người xa lạ. Cậu cũng biết thật là những người mắc chứng sợ giao tiếp đều rất khát vọng được giao lưu, trao đổi, gặp được một người trời sinh đã thân thiện như Trì Trì Hàm, có một chút ý lại cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng mà bây giờ xem ra, có lẽ Tê Trình đã coi Trì Trì Hàm là một người đồng cảnh ngộ rồi.” Chân mày bác sĩ Triệu hơi nhíu lại.

“Đồng cảnh ngộ?” Tê Bằng khó hiểu.

“Là một người giống như cậu ấy. Cậu ấy nhìn thấy trên người Trì Trì Hàm có những điểm rất giống với chứng bệnh của mình, cho nên không hề có phòng bị gì đối với cô ấy.” Bác sĩ Triệu tắt camera, nhìn Tê Bằng: “Chúng ta cần phải nhanh chóng nói rõ bệnh tình của Tê Trình cho Trì Trì Hàm biết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mồi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Cả người Trì Trì Hàm đều mơ mơ màng màng.

“Chỉ có một mình tôi sao?” Sáng sớm đã bị Tề Bằng gọi điện thoại tới đánh thức, vô cùng nghiêm túc báo cô lập tức ra ngoài, kết quả được xe đưa thẳng tới phòng làm việc của bác sĩ Triệu, bên trong chỉ có một mình cô.

“Bởi vì những gì tôi nói sau đây, phần lớn đều là nói xấu nhà họ Tề.” Bác sĩ Triệu cười tít mắt rót cho Trì Trì Hàm một chén trà, giọng điệu nửa thật nửa giả.

Trì Trì Hàm nhận lấy chén trà, có chút bất an.

“Thật ra, chuyện thuê Trì tiểu thư là do tôi đề nghị.” Bác sĩ Triệu ngồi trở lại ghế làm việc của mình, hai tay đan vào nhau: “Ban đầu chỉ là muốn làm một kích thích đơn giản, tình huống nhà họ Tề rất đặc biệt, việc điều trị như vậy không hề ảnh hưởng gì tới công tác và sinh hoạt của cô, cho nên chúng tôi đều không có ý định nói ra toàn bộ mọi chuyện. Nhưng mà nhìn tình huống hiện giờ, nếu chúng tôi vẫn còn không nói rõ với Trì tiểu thư thì đúng là có chút ý mạnh bất nạt kẻ yếu.”

“Chuyện này khá dài, sau khi nghe xong, nếu Trì tiểu thư muốn rời đi thì người nhà họ Tề cũng sẽ tuyệt đối không truy cứu.” Trước khi mở mìn, bác sĩ Triệu cho Trì Trì Hàm một liều an thần.

Trì Trì Hàm cười khổ, ăn ngay nói thật: “Bầu không khí hiện giờ khiến tôi hơi căng thẳng.”

“Không sao cả, hầu hết những người ngồi đây nói chuyện với tôi đều vô cùng căng thẳng, tôi đã quen rồi.” Bác sĩ Triệu vung bàn tay to lên, cười tự giễu: “Thật ra mấy người cũng hiểu lắm bác sĩ tâm lý rồi, làm gì có chuyện bác sĩ tâm lý chỉ nhìn qua một chút biểu cảm của cô là đã biết cô có mắc bệnh tâm lý hay không chứ, đó không phải là bác sĩ mà là thầy tướng số.”

Trì Trì Hàm cười toét miệng.

Câu chuyện đúng là có hơi dài, nhưng mà ngoài ý muốn là mở đầu rất đơn giản.

Người ở bên cửa đối diện là em trai ruột của Tề Bằng, người mà mười mấy năm nay vẫn luôn được báo chí viết rằng đang định cư ở nước ngoài, chưa bao giờ lộ diện – Tề Trình, năm nay mới 29 tuổi.

Vị nhị thiếu gia nhà họ Tề này bắt đầu sống một mình trong căn phòng kia từ năm mười chín tuổi, mà nguyên nhân phát bệnh lại là vì một lời đồn đoán của người ngoài về nhà họ Tề.

Trì Trì Hàm cũng đã từng nghe đến lời đồn này. Nhà họ Tề làm giàu từ việc buôn bán sắt thép, sau đó chuyển sang bất động sản và đóng tàu, kể từ khi niêm yết trên thị trường, giá trị cổ phiếu vẫn tăng đều đặn, việc làm ăn vẫn thuận buồm xuôi gió, tăng trưởng vững mạnh.

Nhưng mà nhà họ Tề như vậy lại chưa từng có ai được gần cho cái móc kim cương vương lão ngũ* trên các tạp chí lá cải, nguyên nhân chính là vì một lời đồn thể này: phụ nữ gà vào nhà họ Tề sẽ không thể sống quá 35 tuổi.

* kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông độc thân thỏa mãn 5 tiêu chí: 1. nhiều tiền (hoặc là tự gây dựng sự nghiệp, hoặc là kế thừa tài sản gia đình); 2. đẹp trai; 3. trình độ học vấn cao (đặc biệt là đi du học nước ngoài); 4. tài giỏi, có năng lực; 5. khiếm tốn

Người sáng lập Tề Vọng Đạt, cũng là ông nội của Tề Trình, vợ chết vì bệnh phổi, hưởng dương 34 tuổi, để lại hai người con trai, trước sau đều đã lập gia đình. Mẹ của Tề Trình bị vợ nước ối dẫn đến tắc mạch máu trong lúc sinh Tề Trình, mặc dù đã cứu được nhưng thân thể bị tổn thương nghiêm trọng, nửa năm sau chết vì suy thận, hưởng dương 32 tuổi. Một người con đầu khác của Tề Vọng Đạt, cũng là mẹ của Tề Ninh, chết vì tai nạn xe cộ năm 35 tuổi.

“Thật ra chuyện này cũng rất bí ẩn.” Bác sĩ Triệu thở dài: “Sau khi con đầu trưởng nhà họ Tề chết vì tai nạn xe cộ, Tề Vọng Đạt đúng là đã từng tìm pháp sư về nhà, mấy người đàn ông nhà họ Tề, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng có chút bóng mờ.”

“Thằng bé Tề Trình này á à, tính cách giống mẹ nó, thận trọng lại nhạy cảm, chuyện này người bị ám ảnh nhiều nhất chính là nó, dù sao thì mẹ nó gặp chuyện cũng là trong lúc sinh nó.”

“Năm đầu tiên ở cấp ba, Tề Trình thích một cô bé lớp bên cạnh, với tính cách kia của nó, nghĩ đi nghĩ lại mất một học kỳ mới viết cho người ta một bức thư tình.” Bác sĩ Triệu cười bất đắc dĩ: “Kết quả sang ngày hôm sau đã bị trả lại nguyên xi.”

“Đó vốn cũng chẳng phải chuyện to tát gì, Tề Trình cũng giống như đám con trai mới lớn, khổ sở trong lòng một thời gian rồi thôi, hóng là hóng ở bữa liên hoan văn nghệ Tết Nguyên Đán năm đó, cậu ấy và cô bé kia cùng dẫn chương trình, bị người ta ghép ghép thành một đôi, cô bé kia đứng giữa sân khấu đen cả mặt, kết thúc chẳng vui về gì, sau đó, Tề Trình ở phía sau cánh gà nghe cô bé kia nói chuyện với bạn học về lời đồn về nhà họ Tề.”

“Cô bé lúc đó lời nói rất khó nghe, sau chuyện này, thành tích của Tề Trình trượt dốc không phanh, mà tính tình cũng càng ngày càng trở nên trầm lặng.” Bác sĩ Triệu lắc đầu: “Không ngờ được rằng, bệnh tình của Tề Trình nghiêm trọng như vậy lại là do một chuyện tâm thường bé xâu như thế.”

Thậm mền người ta lại bị người ta tự cụt, sau đó còn nghe thấy đối phương đang cùng với người khác dùng lời lẽ độc ác đâm thẳng vào miệng vết thương mà mình để ý nhất.

Ở cái tuổi đó, người ta vì muốn đạt được sự tán thành của bạn bè mà nói rằng không biết chừng mực, không hề biết rằng những lời đó lại có thể trở thành nỗi ám ảnh cả đời đối với người khác.

“Ba của Tề Trình, Tề Trường Thanh, là chiến hữu của tôi, người này á á, nói khó nghe một chút thì là một kẻ lỗ mãng, một mình gánh vác việc làm ăn của nhà họ Tề, lại còn phải chăm sóc hai đứa con trai đang thời kỳ trưởng thành, đứng mong ông ấy biết chú ý tới tình hình tâm lý của con cái, phương pháp mà ông ấy nhận định xem con cái có nghe lời hay không rất đơn giản, chính là nhìn vào thành tích.”

“Thành tích của Tề Trình trượt dốc không phanh, Tề Trường Thanh tôi tìm giáo viên, giáo viên cũng không nói rõ được nguyên nhân, chỉ là nói gần đây Tề Trình vẫn luôn lui thui một mình, hội thao thì không đăng ký tham gia, ở trong lớp cũng không thích giơ tay phát biểu nữa. Tề Trường Thanh ép Tề Trình nói rõ nguyên nhân, thẳng bé lại không chịu nói, vì vậy gia pháp nhà họ Tề bị lôi ra thì hành.”

Trì Trì Hàm ngừng đầu, nhìn thấy bác sĩ Triệu hơi cau mày, biểu cảm vô cùng bất đắc dĩ.

“Bắt đầu từ thể hệ của Tề Trường Thanh, người nhà họ Tề nếu không nghe lời thì sẽ bị nhốt vào một căn phòng để hồi lỗi, còn chưa nhận sai thì sẽ chưa thả ra, chính là kiểu mà chúng ta vẫn hay gọi là phòng tối khép kín, chỉ là căn phòng kia không tối, nhưng chỉ có duy nhất một cái giường.” Bác sĩ Triệu vẫn vẻ khờ mảy: “Mặc dù tôi cũng chẳng trông mong rằng một nhà toàn là đàn ông thì sẽ có được phương pháp giáo dục gì hay ho, nhưng mà cái biện pháp này đúng cho đứa bé như Tề Trình thì thật là...”

Tề Trình vẫn không chịu mở miệng, Tề Vọng Đạt thương cháu nội, đứng bên ngoài phòng cãi nhau ầm ĩ với Tề Trường Thành, hai cha con vung tay lên, sau đó Tề Trình ở trong phòng kia hôn mê bất tỉnh.

Nếu nói rằng chuyện thậm mền là nguyên nhân ban đầu gây ra chuyện này, vậy thì việc ông nội Tề và ba Tề vì anh mà tranh cãi ầm ĩ có thể xem như giọt nước tràn ly.

“Lúc đó, tình hình tâm lý của Tề Trình đã rất tệ, biểu hiện bên ngoài là chỉ cần nghe nhắc đến chuyện đi học là sẽ nôn mửa, nhìn thấy người lạ thì sẽ đổ mồ hôi lạnh, là dấu hiệu điển hình của chứng sợ giao tiếp, đáng tiếc là mười mấy năm trước, ở trong nước, chứng sợ giao tiếp này người ta còn ít nhắc tới, càng khỏi nói tới chuyện coi trọng.”

“Cho nên hai người Tề Trình và Tề Trường Thanh này gần gũi nhau suốt hai năm trời, Tề Trường Thanh kiên quyết ép Tề Trình đi học, mà Tề Trình lúc đầu chỉ là nôn mửa, đổ mồ hôi lạnh, về sau lại dần trở thành bị choáng váng.”

“Lúc tôi tiếp nhận ca bệnh Tề Trình này, Tề Trình đã hoàn toàn từ chối trao đổi với bên ngoài, không có phản ứng gì đối với ánh sáng và âm thanh, cậu ấy hoàn toàn giam mình lại, chúng tôi mất thời gian một năm mới có thể khiến cho Tề Trình dần dần khôi phục bình thường.” Lúc hồi tưởng lại đoạn kỷ ức này, bác sĩ Triệu dường như hơi xúc động, cứ nói được một đoạn thì đều dừng lại một lát, uống một ngụm trà.

“Căn nguyên ban đầu là do mọi người không đủ quan tâm tới bệnh tâm lý, sau khi chuyển biến tốt hơn, Tề Trình chắc vọng được sống cuộc sống bình thường, mà người nhà họ Tề cũng vô cùng hy vọng Tề Trình có thể đi học trở lại, trở về bình thường, mặc dù tôi không cho rằng quá trình điều trị đã thành công, nhưng vẫn đồng ý cho cậu ấy được thử một lần.”

“Kết quả, vào ngày sinh nhật thứ 65 của Tề Vọng Đạt, Tề Trình phát bệnh trên gác xếp, không thể chấp nhận được có tiếng tim đập nào khác ở quanh mình, chuyển tới căn nhà kia, đến giờ đã được mười năm.” Bác sĩ Triệu nói xong thì thở ra một hơi thật dài, đứng dậy, một lần nữa rót đầy hai cốc nước ấm.

Trì Trì Hàm không biết nên nói cái gì, bụng cóc nước, nhìn hơi nước bốc lên, lượn lờ trước mặt.

Chuyện cũ của Tề Trình là một hồi bi kịch.

Cái được gọi là bi kịch chính là đối với mỗi người trong vô kịch đó, đứng trên lập trường của mình, hành động đều không có sai lầm gì lớn, nhưng mà vào cái thời điểm đó, dưới hoàn cảnh như thế, trộn lại với nhau lại biến thành bi kịch.

Bạn không thể trách một cô bé mới vào cấp ba, còn chưa hiểu chuyện, bởi vì một lời đồn như vậy mà cự tuyệt Tề Trình, hơn nữa còn nói mấy lời ác độc sau lưng Tề Trình, bởi vì cô bé kia, rất nhiều năm về sau, có lẽ đã quên mất trong quá khứ từng có một người như thế.

Bạn cũng không thể trách một người đàn ông còn trẻ đã mất vợ, tự mình nuôi nấng hai đứa con trai đang tuổi trưởng thành.

Lại càng không thể trách một ông già chỉ hết lòng lo lắng cho cháu nội của mình.

Nhưng mà Trì Trì Hàm lại không thể ép mình không nhớ đến bóng dáng của Tề Trình ngày đó, ẩn sâu vào bóng tối, vào mình trong chân, hoảng sợ đến cứng đờ người.

“Nguyên nhân khiến các ông mời tôi là?” Cố gắng không để ý đến cảm xúc nặng trĩu trong lòng, Trì Trì Hàm hắng giọng một cái.

“Chúng sợ giao tiếp có một phương pháp điều trị cực kỳ điển hình tên là giải mã cảm hệ thống bằng thực cảnh, nghĩa cũng như tên, chính là tái hiện lại các cảnh tượng cũng như các nhân vật có thể gây kích thích đối với cảm xúc của Tề Trình, để cho Tề Trình từ từ thích ứng. Có bé cự tuyệt Tề Trình năm đó có vẻ ngoài tương tự như cô, cách nói chuyện và vóc người cũng không khác lắm.” Bác sĩ Triệu cười cười: “Năm ngoài công ty cô có làm một cuộc khảo sát tâm lý cho toàn bộ nhân viên, cuộc khảo sát lần đó chính là do tôi chủ trì, những người vượt qua cuộc khảo sát lần đó đều được mời tới làm đầu bếp riêng cho Tề Trình, cô là người cuối cùng.”

“Phương án điều trị này vốn cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cô, việc cô phải làm cũng chỉ là ở bên phía đối diện, hoàn thành những việc mình cần làm, sau đó đến một thời điểm nhất định, chúng tôi sẽ yêu cầu cô rời đi, hơn nữa sẽ bịa ra một vài lời nói

xấu cở, vài biểu hiện giả dối của cô để nói cho cậu ấy nghe là được.” Bác sĩ Triệu nói xong, nhìn thấy Trì Trì Hàm nhủu mày thì khoát tay áo: “Chỉ là vài biểu hiện giả dối mà thôi, nếu dựa theo phương án điều trị trước kia, thậm chí cô còn chẳng biết đến việc này.”

“...” Thảo nào mà lại ra cái giá cao như thế.

“Nhưng mà Tề Trình lại tiếp nhận và tin tưởng có quá nhanh.” Bác sĩ Triệu lắc lắc đầu: “Cho nên tôi mới tham lam một chút, hy vọng cô có thể tham gia thêm nữa, đây cũng là nguyên nhân mà sau đó chúng tôi gia hạn hợp đồng với cô thêm một năm.”

“Vậy bây giờ lại nói rõ mọi chuyện cho tôi biết là vì sao?” Lúc ký hợp đồng còn nói nhà họ Tề không đủ tin tưởng cô, cho nên không thể nói hết mọi chuyện, chỉ mới mấy ngày trôi qua thôi mà đã có sự thay đổi lớn như vậy, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó.

“Bởi vì dường như Tề Trình coi cô là người cùng cảnh ngộ.”

“Bởi vì vấn đề gia đình mà cô bị tổn thương tâm lý, lần trước làm khảo sát tâm lý cũng đã chỉ rõ, ảnh hưởng của tổn thương này đối với tâm lý của cô là có tính vĩnh cửu.”

“Nhưng mà thời giờ, phần lớn người khỏe mạnh đều có chút vấn đề về tâm lý, cô đã xử lý rất tốt, phương thức giải tỏa áp lực cũng rất hữu hiệu, đây cũng là nguyên nhân khiến tôi chọn cô.”

“Mà Tề Trình, sau khi phát hiện ra vấn đề của cô thì lại có cảm giác như tìm được người cùng cảnh ngộ, cũng là người tuyệt vọng giống mình thì sẽ dễ dàng đồng cảm và gần gũi hơn.”

Trì Trì Hàm ngăn ra.

Cô biết cái cảm giác đồng cảm này, hơn nữa cô cũng đã từng tìm thấy cảm giác đó từ trên người Tề Trình.

“Hôm nay tôi nói hết những chuyện này cho cô chính là vì, trong lúc cô và Tề Trình có cảm giác đồng cảm như vậy thì sẽ rất dễ nảy sinh cảm tình.”

“Tôi không có...” Trì Trì Hàm phản bác lại theo bản năng, một nhanh chóng đỏ lên.

Bác sĩ Triệu nở nụ cười, khoát tay áo: “Cố nghe tôi nói hết đã.”

“Bệnh của Tề Trình đã từ chứng sợ giao tiếp thông thường diễn biến thành chứng uất ức nghiêm trọng, muốn chữa khỏi là chuyện không dễ dàng, mà chính cậu ấy cũng có ý nghĩ tự sát, nếu cô chỉ giống như những gì tôi nói lúc đầu, như vậy quá trình điều trị có thành công hay không cũng không có ảnh hưởng lớn gì tới cô.”

“Nhưng mà bây giờ, hai người đã trở thành bạn bè, tôi buộc phải nói với cô, lần điều trị này rất có khả năng chính là cơ hội cuối cùng của Tề Trình, nếu như thất bại, kết quả tốt nhất chính là cậu ấy sẽ được đưa tới Mỹ điều trị bằng phương pháp sốc điện*, kết quả xấu nhất chính là, cậu ấy sẽ tự sát.”

“Đây là nguyên nhân mà hôm nay người nhà họ Tề không ở đây, không có ai ép cô, cũng sẽ không đặt bất kỳ gánh nặng tâm lý nào cho cô, tôi hy vọng cô sẽ suy xét cẩn thận xem có muốn tham dự vào đợt điều trị này hay không.”

“Tôi là bác sĩ, điều trị cho bệnh nhân là trách nhiệm của tôi, nhưng cô thì khác, cô có thể tiếp nhận hậu quả nếu thất bại không?”

* sốc điện (electroconvulsive therapy – ECT) là một cách trị liệu an toàn và hiệu quả cho những người bị trầm cảm nặng, cũng được dùng để điều trị một số bệnh tâm thần. Trong cách trị liệu ECT, dòng điện với một lưu lượng nhỏ sẽ được truyền tới não, tạo những kích thích cho toàn bộ não, làm thay đổi các chất hóa học trên não, giúp làm giảm sự trầm cảm. Mặc dù liệu pháp này được đánh giá là an toàn nhưng cũng đi kèm với những nguy hiểm, đặc biệt là làm rối loạn nhịp tim

Bản đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bác sĩ Triệu là bác sĩ tâm lý vô cùng chuyên nghiệp, Trì Trì Hàm biết, cả một chuỗi những chuyện xưa mà ông vừa nói kia, từng câu từng chữ đều đã được cân nhắc cẩn thận, có hết sức đề tồ thái độ trung lập.

Nhà họ Tề đối với cô thật sự không tệ, đến bước này lại cho cô được tự do lựa chọn.

Coi trọng cô như vậy là vì, cô có lẽ có thật sự có thể cứu được người nhà của họ.

Mà cô phải gánh vác, là sống chết của một người đàn ông xa lạ, cho dù anh ta đáng thương như thế nào, cho dù bình thường anh ta ôn hòa chu đáo ra sao, thì thứ cô phải gánh vác là mạng của anh ta.

Đây cũng không phải là một bài toán chọn lựa, người bình thường cũng biết mình nên chọn cái nào, đó là người không quen không biết, cô thật sự không có nghĩa vụ làm một chuyện đầy gánh nặng như vậy.

Nhưng mà, bác sĩ Triệu lại để cô tự lựa chọn.

Nhìn cô mạnh mẽ tới mức có thể gánh vác được sinh mạng của một người không quen biết sao? Cô biết rõ ngay cả cái mạng mình đây cũng đã đủ nguy khốn lắm rồi.

“Nếu tôi không đồng ý, Tề Trình sẽ như thế nào?” Trì Trì Hàm thả cái cốc đã không còn hơi ấm xuống, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của bác sĩ Triệu.

“Sự xuất hiện của cô giúp tôi có thêm một hướng điều trị, nếu như cô không đồng ý, tôi sẽ lại phải tìm một người tương tự như cô, thử lại một lần nữa.” Bác sĩ Triệu không hề giấu diếm: “Chỉ là bây giờ Tề Trình vẫn cứ bài xích việc điều trị, lại tìm một đầu bếp, rồi khiến cho cậu ấy tin tưởng một lần nữa là chuyện không hề dễ dàng, như vậy trước khi tìm được người kia, vẫn phải phiền Trì tiểu thư tiếp tục công việc đầu bếp của mình như lẽ thường, chỉ là bây giờ phải nắm chắc mức độ, không thể lại bước quá cái ngưỡng kia.”

“Trì tiểu thư yên tâm, trên thế giới này, không có ai là không thể thay thế, cô không cần vì cự tuyệt chuyện này mà có áp lực trong lòng.”

Trì Trì Hàm cười cười.

“Lại tìm một người sẽ đồng ý làm chuyện... như vậy sao?” Nuốt lấy hai chữ ‘vớ vẩn’, Trì Trì Hàm nhất thời không tìm ra từ nào để hình dung được chuyện này, dứt khoát bỏ qua.

“Treo thường lớn át có người xung phong, về điểm này, tôi tin tưởng vào năng lực kinh tế của nhà họ Tề.” Bác sĩ Triệu nở nụ cười: “Đây cũng là chỗ may mắn nhất của Tề Trình.”

...

Tâm tình rất kỳ quái.

Cô biết rõ đáp án là gì, cô cũng biết rõ năng lực tâm lý của mình, cô chắc chắn không thể tiếp nhận cảm giác tội lỗi nếu như điều trị thất bại.

Nhưng mà một câu không tham gia kia, cô lại không cách nào mở miệng nói.

Bác sĩ Triệu cho cô đủ nhiều lời thoát, nhà họ Tề sẽ không trách cô, mà cô, sau khi trở lại cuộc sống trước kia, gặp những chuyện phiền phức của riêng cô, chắc chắn cũng sẽ nhanh chóng quên đi bóng dáng ở bên phía đối diện kia.

Chuyện cũ của Tề Trình cho dù đáng thương tới mức nào thì phía sau anh cũng là nhà họ Tề vĩ đại, chỉ là tìm một người mà thôi, chắc chắn có thể tìm ra được.

Về mặt lý trí, tất cả vấn đề đều không phải là vấn đề, mà vấn đề lớn nhất chính là cô không nói nên lời.

Thậm chí còn chẳng biết tại sao mình lại không nói được nên lời.

“Có thể cho tôi chút thời gian suy nghĩ không?” Bắn khoản một lúc lâu, cô chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

“Thời gian hai tuần.” Bác sĩ Triệu giống như đã lường được từ trước, về mặt không có gì thay đổi: “Tôi hy vọng rằng trong vòng hai tuần này, thái độ của Trì tiểu thư đối với Tề Trình sẽ không có biến chuyển nào.”

“Cho dù cô có đồng ý tham gia hay không thì cũng có mấy điều cảm kỳ mà cô lúc nào cũng phải nhớ rõ. Thứ nhất, Tề Trình có phản ứng rất kịch liệt đối với lời nói dối, chỉ cần đề cho cậu ấy phát hiện ra cô nói dối, giữa hai người lập tức không thể nào tin tưởng nhau được nữa. Thứ hai, không thể tiếp xúc thân thể với cậu ấy, bất kỳ tiếp xúc nào cũng sẽ khiến cho cậu ấy sinh ra ảo giác cùng cảm giác đau đớn tương đương với bị lăng trì. Thứ ba, nếu được, cô hết sức đừng để cậu ấy biết rằng cô đã hoàn toàn biết rõ bệnh tình của cậu ấy, căn nguyên của chứng sợ giao tiếp chính là tự ti, nếu để cậu ấy biết cô đã biết rõ toàn bộ thì sẽ khiến cậu ấy nảy sinh cảm giác tự ti, do đó sẽ bắt đầu kháng cự.”

“Hai tuần, tôi vô cùng chân thành hy vọng Trì tiểu thư có thể suy xét cẩn thận.” Bác sĩ Triệu đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, dừng lại một lúc: “Những chuyện vừa nói với cô, tôi đã cố hết sức để giữ thái độ trung lập, nhưng làm bác sĩ, tôi vẫn muốn nói với Trì tiểu thư một câu nữa, chữa bệnh luôn luôn có mức độ may mắn nhất định, chỉ cần tận lực là đã có thể không thẹn với lương tâm.”

***

Không thẹn với lòng tâm... cái đầu ông!

Sau khi trở lại căn nhà kín, Trì Trì Hàm nhớ lại đoạn đối thoại kia, thật sự chỉ muốn mắng tục, trước đó nói nhiều như vậy, đến câu cuối cùng thật sự đã khiến cho cô hoàn toàn bị dao động rồi.

Quả nhiên là bác sĩ tâm lý, năng lực thuyết phục quả thực là trời chảy mạch lạc.

Bởi vì cô rất nghiêm túc ghi nhớ ba điều cấm kỵ, cho nên hoàn toàn quên mất phải hỏi ông ấy, chỉ là hai tuần mà thôi, tại sao lại phải nhớ mấy thứ này làm gì.

“Đều là phường gian manh!” Không thể nhịn được nữa, lúc cắt thịt bò cô gần dữ mắng một câu, sau đó đột nhiên hoàn hồn, chốt dạ rụt cổ trước camera.

Thôi chết, quên mất camera...

“Tôi chỉ là... phát tiết một chút.” Thật là nhức đầu, cảm giác được mình đang cười rất ngớ ngẩn.

Sau vài giây trầm mặc, camera thông thả gạt hai cái.

... Được rồi, anh ta thật sự bị cô dọa rồi.

“Tôi đã hỏi bác sĩ, hôm nay anh có thể ăn nặn được rồi.” Vứt hết mở chuyện linh tinh kia ra sau đầu, Trì Trì Hàm chuyên tâm trao đổi với cái camera: “Buổi tối ăn bò kho có được không?”

Camera không nhúc nhích.

Trì Trì Hàm nhủ này, lạ thật, hôm nay anh ta lại chẳng có hứng thú gì với thịt cơ đấy: “Bò kho không bò vô quế, hồi hương, cũng sẽ không cho nhiều đường, như vậy cũng không được sao? Tôi cố ý chọn phần thịt cạnh sườn, kho lên sẽ rất ngon đấy.”

Camera vẫn không nhúc nhích.

Trì Trì Hàm thả dao trong tay xuống, nhủ này.

“Không muốn ăn sao?” Không phải chứ, mấy ngày nay Tề Trình hồi phục, cô lại quay trở về với hình thức đưa cơm qua cửa sổ, buổi trưa đưa hai món một canh, rõ ràng đều ăn hết sạch mà.

Camera lắc trái phải vài hồi, sau đó lại không nhúc nhích.

...

Tại sao cái người này ngay cả lắc cái camera mà cũng có thể lắc ra cái dáng vẻ đáng thương tội nghiệp như thế?

“Cứ như vậy chúng ta sẽ phải đoán tới tận sang năm đấy.” Trì Trì Hàm cười khổ.

...

Camera hơi cúi xuống một chút.

...

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng đầu hàng: “Anh muốn biết sáng sớm nay tôi đi đâu sao?”

Lần này camera bất động, Trì Trì Hàm kiên nhẫn đợi một lúc, rốt cuộc cũng có thể nhận ra nó lung lay lên xuống hai lần với một biên độ rất khó nhận biết.

Hành vì cố ý dùng thịt bò để dời lực chú ý của Tề Trình đã thất bại rồi...

Vừa rồi nói xong thì cô đã hối hận ngay, biết rõ người này chắc chắn sẽ hỏi mà...

Quả nhiên...

“Tôi không muốn nói lắm.” Trì Trì Hàm cúi đầu, một lần nữa cầm lấy dao, tiếp tục cắt thịt bò thành từng khối vuông vắn đều đặn.

Camera im lặng chờ đợi, rất có dáng vẻ kiên nhẫn.

“Không phải chuyện vui về gì, cho nên tôi không muốn nói ra.” Lần này Trì Trì Hàm nhấn mạnh hơn một chút.

Camera đuổi ra tầm một phút đồng hồ, cuối cùng rụt lại một chút.

...

Trời ơi!

Tri Tri Hâm vốn rất ít mắng tục, rốt cuộc cũng nhin không được mắng thắm một câu trong lòng.

Có thể chơi với camera tới cái trình độ này, có lẽ trên đời cũng chỉ có một người là Tề Trình mà thôi.

Cô là một cô gái trẻ tuổi tam quan bình thường, tại sao lại có thể nảy sinh cảm giác mềm lòng đối với cái camera tối đen như mực và cái đèn đỏ nhấp nháy đó chứ.

“Tôi có thể hỏi anh một câu được không?” Tri Tri Hâm do dự một chút, ngẩng đầu.

Sau đó nhìn thấy camera đã vuron ra góc độ bình thường, gật gật.

“Nếu với điều kiện kinh tế giống như tôi, anh cũng biết tình huống trong nhà tôi rồi đấy –” Tri Tri Hâm cười cười, bổ sung thêm một câu: “Gặp một con mèo hoang vô cùng đáng thương, bởi vì trời lạnh nên vẫn cứ bám theo tôi, anh cảm thấy tôi có nên đưa về nuôi không?”

Camera không nhúc nhích, dường như bị câu hỏi vô duyên vô cớ này làm cho ngầy ra rồi.

Tri Tri Hâm gương khoe miệng, cười tự giễu: “Nuôi mèo rất phiền toái, điều kiện kinh tế của tôi không ổn lắm, giờ gác làm việc lại không có định, nói không chừng còn hại nó, còn không bằng đưa nó trở lại nơi ban đầu, cùng nó chờ một người thích hợp để nuôi nó xuất hiện.”

Camera vẫn không nhúc nhích.

“Đây là chuyện khẩn tới hôm nay không thoát mái, tôi muốn buông tha cho con mèo kia, giúp nó tìm một chủ nhân tốt hơn.” Đầu Tri Tri Hâm lại cúi thấp hơn nữa: “Chỉ là ở trong lòng lại luôn nghĩ đến bóng dáng con mèo kia.”

“Như vậy có tính là thái độ tiêu cực không?” Ngẩng đầu, cười áy náy: “Tề Ninh bảo tôi không được tỏ thái độ tiêu cực trước camera.”

Camera lắc đầu.

“Buổi tối ăn bò kho được không?” Tri Tri Hâm lại quay về với vấn đề vừa nãy, nâng cái niêu đất nhìn vô cùng hấp dẫn lên, thật bỏ nạc và mỡ đan xen nhau.

Rốt cuộc bây giờ camera cũng gật gật đầu.

Tri Tri Hâm cười rạng rỡ.

“Không được ăn quá nhiều đâu đấy..., vừa mới bắt đầu ăn mặn trở lại, sợ đường ruột của anh chịu không nổi.” Vẫn là giọng điệu thao thao bất tuyệt quen thuộc, kiến thức về ẩm thực của cô rất nhiều, chỉ cần nhắc đến đề tài nguyên liệu nấu ăn là cô đã có thể nói chuyện tới tận trời nam đất bắc.

Nhìn có vẻ như chẳng hề không vui.

Cái khoảnh khắc cô nổi giận trong lúc cắt thịt vừa rồi đã dọa anh sợ run, nhưng có lẽ đúng như cô nói, chỉ là phát tiết một chút mà thôi.

Câu chuyện về con mèo hoang chẳng ra đầu chẳng ra đuôi kia, lúc cô kể ra, cảm xúc lại là thật sự đau lòng.

Tề Trình nghiêng đầu ở trước màn hình camera, ôm lấy đầu gối.

Hôm nay, vừa mới sáng sớm, bên ngoài cửa đã có tiếng ô tô.

Từ sau khi Tri Tri Hâm phát hiện ra chiếc xe kia thật sự có thể để cho cô tùy ý sai khiến, cứ cách một, hai ngày, cô sẽ dùng xe, đôi khi là về nhà lấy gia vị mình tự làm, đôi khi thì là đi mua những thứ mà nghe nói là ngoài cô ra thì những người khác đều mua không được tốt lắm.

Cho nên anh cũng không mấy để ý, sáng sớm là thời điểm giấc ngủ của anh tốt nhất, xoay người rồi lại ngủ tiếp.

Sau khi trở về, cảm xúc của Tri Tri Hâm không đúng lắm.

Chẳng lẽ là vì một con mèo hoang thật sao? Hay là vì con mèo hoang mà nghĩ tới những chuyện trong nhà mình?

Nhưng mà về mặt vừa rồi của cô rõ ràng là thương tiếc con mèo hoang kia.

Mây Tề Trình nhúu lại thành một cục.

Cô gái bên trong camera kia vẫn lưu riu như thường ngày, nhưng không hiểu tại sao anh lại cảm thấy, hình như cô bị người ta bắt nạt rồi.

***

Lúc đưa cơm tối, Tri Tri Hâm vẫn như thường lệ nhận được một tờ thực đơn ngày mai.

Bởi vì giống như ngày thường, cho nên sau khi về phòng cô vội vàng đi ăn no trước, không vội nhìn tới tờ giấy kia.

Sau khi thu dọn toàn bộ xong xuôi, bỏ bánh ngọt cho bữa khuya vào lò nướng xong, cô mới mở tờ giấy kia ra nhìn thoáng qua.

Sau đó hóa đá.

Trên giấy, ngoại trừ thực đơn ra thì còn một dãy số, cùng với mấy chữ: Đây là số điện thoại của tôi.

...

Lúc trước ký hợp đồng gia hạn một năm chính là vì thứ này.

Bây giờ cô đã có quyết định buông tha cho con mèo hoang kia, tự nó lại tha tổ mèo của nó tới tận nhà cô, cô nên làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mèo Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chủ đề của video mỹ thực mùa đông tháng này là đoàn viên, giới thiệu các món ăn thích hợp để cả nhà cùng quây quần bên nhau.

Chủ đề như vậy lại để cho Tri Tri Hâm phụ trách, ít nhiều gì cũng có chút trào phúng, lúc Lâm Kinh Vũ đưa kịch bản tới, trên mặt có chút ngượng ngùng.

“Nồi lẩu đoàn viên?” Cầm kịch bản mới, Tri Tri Hâm nghĩ ra một lúc.

“Lần này cả chủ đề và thực đơn đều là rút thăm quyết định, lúc đó cô còn ở nhà họ Tề, cái tay này của tôi rút thăm xui xẻo tới mức nào đâu phải là cô không biết.” Lâm Kinh Vũ bắt an xát xát tay, từ sau khi quay lại từ nhà họ Tề, biểu cảm của Tri Tri Hâm vẫn luôn nhàn nhạt như vậy, sở thích chăm chọc ông ta cũng không còn nữa, đáng về không nói lời nào như vậy khiến ông ta hoang mang trong lòng.

Tri Tri Hâm không tiếp lời.

Cô chỉ là lại nghĩ tới người kia.

Lúc cô rời đi, trời vẫn còn chưa hoàn toàn lạnh hẳn, khi đó đã từng đồng ý với anh ta rằng, bao giờ bắt đầu vào đông thì sẽ nấu cho anh ta một nồi lẩu.

“Tự mình làm sủi cả thịt heo, thật bỏ thì nặn thành viên, tôm tươi thì lột vỏ, nước dùng sẽ được ninh từ xương bò trước đó một ngày, bỏ thêm rau xanh cho ngọt, đun nóng lên, ăn vào mùa đông là hợp nhất.” Lúc ấy cô đã hình dung như vậy, bởi vì người bên cửa kia có chút ham ăn nhưng thân thể lại không tốt, cô thường phải sau lau công thức nấu ăn của công ty, cả một chuỗi thật dài, sau khi nói xong đều có thể nhìn thấy camera nhanh chóng gật gật đầu hai cái.

Cũng là lâu, hôm nay lại thêm chữ ‘đoàn viên’.

Mà người kia, có phải là vẫn đang một mình, giữa mùa đông lạnh lẽo của miền nam, trùm kín mít trong chăn không chịu nhúc nhích.

***

Thật ra cô là bị Tề Trình đuổi đi.

Ngay tối hôm đó, sau khi ngoài dự đoán lấy được số điện thoại của anh.

Về sau cô nghĩ lại rất nhiều lần, thế nhưng vẫn không biết rốt cuộc là từ lúc nào thì Tề Trình đã phát hiện ra rằng cô kể chuyện con mèo hoang kia thực ra là đang nói về anh.

Có thể là trước khi đưa com tới, cũng có thể là vì về mặt ngoài ý muốn của cô sau khi lấy được số điện thoại của anh.

Đến khi cô ổn định lại tâm tình, ngừng đầu lên cầm đi động muốn lưu lại số điện thoại của anh thì trong đi động của cô đã có một tin nhắn do Tề Trình gửi đến.

Anh nói: Tôi không phải là mèo hoang

Sáu chữ, không có dấu chấm câu.

Đó là lần duy nhất trong vòng hai tháng bọn họ ở chung, Tề Trình phát cáu, mà cùng với phát cáu chính là nhịp tim và huyết áp đột nhiên bất thường.

Bác sĩ Triệu, Tề Bằng cùng Tề Ninh đã lộ bụng bầu đuổi tới trước tiên, mà cô thì chân tay luống cuống đợi tới ngày hôm sau, được thông báo thu dọn đồ đạc rồi đi.

Người nhà họ Tề vẫn không lộ diện, người nói tạm biệt cô là bác sĩ Triệu có tình có nghĩa.

Ông ấy vẫn rất khách khí với cô, cũng nhấn mạnh rằng chuyện này không phải lỗi của cô, khi ông ấy nói rõ mọi chuyện với cô thì đã biết rằng sẽ gặp phải nguy hiểm như vậy, Tề Trình quá nhạy cảm, rất nhiều thứ không lừa được anh.

Sau đó, nói cho cô nghe phương án điều trị xong thì vẫn chờ cô gạt đầu, trước khi chọn được một người tốt hơn, ông ấy hy vọng cô có thể suy xét kĩ càng một lần nữa, ông ấy tin rằng nếu cô đồng ý thì chắc chắn sẽ có cách khiến Tề Trình một lần nữa tiếp nhận cô.

Không hiểu sao bác sĩ Triệu vẫn luôn tin tưởng cô như vậy.

Cúi đầu cười cười, cô rời khỏi nhà họ Tề đã sắp được bốn tháng, không ai tới tìm cô, ngoại trừ tin nhắn mà tối đó Tề Trình gửi tới đi động của cô, tất cả mọi chuyện lúc cô ở nhà họ Tề chỉ giống như một cuộc phiêu lưu giả tưởng song song với thế giới của cô, sau này sẽ không có bất cứ giao điểm nào với cuộc đời cô nữa.

Lúc Trì Trì Hâm làm lâu đoàn viên thì vẫn luôn mất tập trung, thậm chí còn đối thực đơn lâu hải sản đã được quyết định từ trước đó thành món lẩu mà cô đã từng đồng ý sẽ nấu cho Tề Trình.

Toàn bộ quá trình cô vẫn luôn giữ nụ cười có chút dăm chiêu, lúc làm động tác rất trôi chảy, màu vàng của trứng, màu đỏ của tôm bóc vỏ được chần qua nước sôi, còn có một đám rau củ đầy màu sắc, hiệu quả về tầm nhìn lại còn tốt hơn cả thực đơn mẫu trước đó.

Đạo diễn cực kỳ hài lòng, anh ta quay video chưa bao giờ quay mặt, đáng về thiếu tập trung của Trì Trì Hâm không xuất hiện trong ống kính, lúc nấu ăn, động tác trên tay trở thành trọng điểm.

“Lần này Tiểu Trì nấu ăn rất dụng tâm đấy.” Sau khi xem lại một lượt, đạo diễn gõ gõ vào màn hình: “Cô xem, ngôn ngữ của đôi tay và về mặt hoàn toàn khác nhau.”

Lâm Kinh Vũ vốn lo lắng vì đạo diễn nổi tiếng trong nước này sẽ nổi giận, lúc này đang lau mồ hôi lạnh trên đầu, vừa cười xòa vừa nhìn nữ đầu bếp vẫn đang trong trạng thái mất tập trung của nhà mình.

...

Không thể nhịn được nữa, đi lên kéo cô vào một góc không người.

“Gần đây có cứ thế này là có chuyện gì hả? Sau khi trở về từ nhà họ Tề có cứ như vậy, động một tí là như thế đang đi vào cõi tiên.” Giọng điệu trở nên nghiêm khắc: “Tiền nhà họ Tề trả cho cô chi đủ để cô trả nợ trong một năm thôi đấy, cô đừng quên chuyện sau mùng cô, nấu nướng với cái thái độ này sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối, nếu bị bóng thì cô cho là công ty sẽ trả đủ tiền lương cho cô sao?”

Cho dầu vào chảo nóng, dùng dao thái thịt ăn, mỗi việc đều phải làm rất cẩn thận, gần đây ông ta nhìn cái bộ dạng cô thái thức ăn mà hết hồn.

Nhưng cô tỉnh là có nhóc Trì Trì Hâm này lại có thái độ nhận sai rất tốt, ông ta vừa phát cáu xong, nhìn thấy cô ấy nãy cúi đầu xuống thì lại không thể giận được nữa.

“Tôi không có con gái, có những lời không biết phải nói thế nào mới tốt.” Lâm Kinh Vũ khó xử chép miệng, lại cân nhắc một chút: “Cô thích Tề Bằng phải không? Cái con nhóc này thật là, cô có chỗ nào không bằng người ta hả? Thích thì nói ra, tôi thấy lúc nhắc tới cô trong chương trình, về mặt cậu ta rất dịu dàng, nhìn không giống không có ý gì với cô.”

“...” Trì Trì Hâm nháy mắt mấy cái, sau đó hỏi một vấn đề chẳng liên quan: “Lão Lâm, nếu có người yêu cầu ông cứu người ta một mạng, ông có cứu hay không?”

“Hả?” Suy nghĩ của Lâm Kinh Vũ đang lạc tạt mây xanh, bỗng dưng ngấy ra như phồng.

“Cũng không phải là bắt ông nhất định phải cứu, nhưng nếu như ông đồng ý cứu, lỡ như không cứu sống được người ta thì phải làm sao bây giờ?” Trì Trì Hâm vẫn tiếp tục xoay quanh cái đề tài chẳng ra đầu cũng chẳng ra đuôi này.

“...” Lâm Kinh Vũ lại chép miệng: “Năm đó vì đề tài ký hợp đồng với cô, lời cô nói với tôi chính là xin hãy cứu cô một mạng, không phải là tôi đã cứu rồi đấy sao.”

“... A?” Lần này đổi thành Trì Trì Hâm há hốc mồm.

“Lúc đó cô đã cùng đường, lần đầu tiên phỏng vấn lại không qua, không phải cô đã chạy tới trước mặt tôi vừa khóc vừa nháo, lại còn quý xuống xin tôi cứu cô đấy sao.” Lâm Kinh Vũ gõ lên đầu Trì Trì Hâm: “Cái đồ vong ân phụ nghĩa, bấy giờ không nhớ nữa có phải không?”

...

Cứu này với cứu mà cô nói đầu có giống nhau chứ.

“Bình thường người ta xin giúp đỡ đều là có nhu cầu cấp bách cần giúp, giúp được thì giúp một tay, làm gì có ai giao mạng mình vào tay cô chứ, cùng lắm chỉ là cô cho người ta một cơ hội, có nắm chắc hay không thì lại là chuyện của người kia.” Lâm Kinh Vũ nhìn Trì Trì Hâm: “Cô hỏi cái này làm gì?”

“Vây lẽ như tôi cho một cơ hội, đối phương cực kỳ cố gắng nhưng vẫn thất bại thì sao?” Trì Trì Hâm nhất quyết chưa chịu buông tha

“Mẹ nó ngay cả một cơ hội cũng không cho mới càng không có nhân tính đấy.” Rốt cuộc Lâm Kinh Vũ cũng bực lên: “Cô đang nói cái quý gì thế hả?”

Mới nấu ăn cho kẻ cô tiền được hai tháng mà ngay cả nói chuyện cũng triết học thế rồi.

...

Lời nói thật thì khó nghe...

Mặc dù chưa đến mức vô nhân tính như vậy, nhưng đúng là ngay cả một cơ hội cô cũng chưa cho người ta.

Bốn tháng, người nhà họ Tề không liên hệ với cô, mà cô cũng không tìm bọn họ.

Cho dù chỉ là hỏi một câu xem Tề Trình có khỏe không, lỡ như đã tìm được một người thích hợp để chữa trị cho anh ta thì thật là tốt biết mấy.

Trước khi lấy điện thoại đi động ra, cô đột nhiên nhớ ra vừa nãy Lâm Kinh Vũ có nhắc tới Tề Bằng.

“Lão Lâm, câu chuyện cười kia của Tề Bằng là thật đấy...” Lần này cô thật sự bật cười thành tiếng, về mặt cũng rất dịu dàng, nghĩ tới đáng về Tề Bằng và bác sĩ Triệu ngồi xồm trong lều ăn bánh trôi, Trì Trì Hâm lại nhịn không được cười, vỗ vỗ vai Lâm Kinh Vũ.

***

Cô tìm bác sĩ Triệu, điện thoại chỉ vang lên một tiếng đã có người nghe máy.

“...” Trì Trì Hâm bị một tiếng “A lô” đẩy vội vàng của bác sĩ Triệu dọa cho hoảng sợ, sững sờ một hồi lâu rồi mới tự giới thiệu: “Tôi là Trì Trì Hâm.”

“Tôi biết tôi biết.” Bác sĩ Triệu đáp lại mấy tiếng liên tục.

“Tôi chỉ là muốn hỏi một chút, Tề Trình vẫn khỏe chứ?” Sự vội vàng của bác sĩ Triệu khiến cô cảm thấy mơ màng không rõ, lúc hỏi, giọng nói bất giác dè dặt hơn một chút.

“Từ sau khi cô đi tới giờ vẫn chưa xuống khỏi giường?” Bác sĩ Triệu thờ dãi: “Trì tiểu thư đã suy xét xong chưa?”

...

“... Bốn tháng chưa xuống khỏi giường?” Trì Trì Hàm theo bản năng lặp lại một lần nữa.

“Phương án kia, có lẽ là không có cơ thì không được rồi.” Giọng nói của bác sĩ Triệu ở đầu bên kia nghe có vẻ vô cùng mệt mỏi: “Tề Trình không đồng ý để chúng tôi đi tìm cô, đạo này cậu ấy đang phát bệnh, nói thật là chúng tôi cũng không dám gạt cậu ấy tới tìm cô, lỡ như bị phát hiện ra thì chuyện đã hỏng lại càng hỏng bét hơn.”

“Cảm tình mà Tề Trình đối với cô giống như đối với người cùng cảnh ngộ vậy, cô có hiểu không? Có chút liều lĩnh, nhưng mà dường như là không thể thay thế được.” Bác sĩ Triệu cười khổ: “Thật ra thì bệnh nhân lâu năm chính là loại mà bác sĩ sợ nhất, bác sĩ sợ cái gì thì bọn họ làm cái đó. Như vậy thì đúng là rất không công bằng với Trì tiểu thư, cho nên chúng tôi cũng không có tư cách gì để gọi điện thoại tìm cô nữa.”

“Cuộc điện thoại này của cô thật sự khiến tôi rất căng thẳng, cái khác thì tôi chưa nói, tôi chỉ muốn hỏi xem cô đã suy xét kỹ càng chưa?” Bác sĩ Triệu hỏi rất vội, đã chẳng còn thái độ trung lập như lúc trước nữa.

Chuyện phát triển tới nước này, ông là người gánh trách nhiệm lớn nhất, ai cũng không ngờ được rằng đến cuối cùng việc điều trị cho Tề Trình lại trở thành không có Trì Trì Hàm thì không được.

Người mắc bệnh tâm lý một khi đã nảy sinh ham muốn chiếm hữu thì thật ra đối tượng mà người đó muốn chiếm được cũng phải mạo hiểm.

Mặc dù tất cả các kiểm tra trước đây của Tề Trình đều không chỉ ra rằng anh có khuynh hướng bạo lực, nhưng mà trước mắt đã có thể nhìn ra, một khi Trì Trì Hàm rời khỏi, Tề Trình sẽ dùng những cách thức vô cùng tiêu cực để tự ngược đãi bản thân.

Dù sao cũng không thể để cho một cô gái mới 24 tuổi tham gia vào quá trình điều trị đầy áp lực như vậy, cho dù có cho bao nhiêu tiền cũng không được.

Ông không có mặt mũi nào mà mở miệng cầu xin Trì Trì Hàm, bốn tháng này người nhà họ Tề vẫn luôn tự dằn vặt, mà ông cũng càng ngày càng tự trách mình nhiều hơn.

Đáng lẽ không nên dùng đến phương pháp vội vàng đầy mạo hiểm như vậy.

“Trước khi cô đồng ý với tôi, tôi cần một câu muốn nói.” Bác sĩ Triệu lại mở miệng lần nữa: “Cậu ấy có ham muốn chiếm hữu đối với cô, một khi đã bắt đầu điều trị, cô sẽ không thể nào rời đi được nữa.”

...

Trì Trì Hàm hép mắt, nhìn đám người bận rộn ở hiện trường ghi hình.

Lâm Kính Vũ, người vừa bị cô chế cười, bây giờ đang phẫn phát một đồng đồ uống cho từng người một, lúc nhìn tới cô thì đi đi đă đăm về phía cô.

Sau khi rời đi hai tháng, thế giới của cô vẫn không có gì thay đổi, mà thế giới này cũng là do lúc trước cô khốc lóc quý gối cầu xin mới có được.

Người kia nằm trên giường bốn tháng, tức giận nói với cô, anh ta không phải là con mèo hoang.

Anh ta nảy sinh ham muốn chiếm hữu đối với cô, một người mang bệnh tâm lý lại nảy sinh ham muốn chiếm hữu đối với một người bình thường.

Cô là một người bình thường, đáng lẽ nên cảm giác được sự nguy hiểm, nhưng mà cô lại nghe thấy mình đang vô cùng bình tĩnh cất tiếng hỏi: “Bác sĩ Triệu, xác suất thành công của phương án điều trị này là bao nhiêu?”

“Nếu như cô không tham gia, xác suất thành công là 10%, nếu như cô tham gia thì sẽ là 40%.” Bên phía bác sĩ Triệu hình như có tiếng y tá đang gọi ông.

Cao gấp bốn lần.

“Vậy tôi thử xem.” Cô thốt ra trước khi bác sĩ Triệu lên tiếng.

Tề Trình đáng nhận được cơ hội để quay trở lại thế giới giống như cô, một thế giới cho dù không hoàn mỹ nhưng vẫn để cho người ta có hy vọng.

Trước khi nòi lâu đoàn viên bị chia phần, Trì Trì Hàm cầm điện thoại chụp một bức ảnh, gửi cho số điện thoại mà cô đã từng vô số lần muốn nhấn kia, dùng giọng điệu như thể không có việc gì: “Trước đây từng đồng ý sẽ nấu cho anh một nồi lẩu, có muốn ăn không?”

Đối phương không đáp lại.

Buổi chiều vẫn quay video mệ thực, mắt mấy tiếng đồng hồ mới xong, lại nhìn đi động lần nữa, phát hiện có thêm một tin nhắn.

Tề Trình.

Một chữ: Muốn.

Khỏe mất Trì Trì Hàm cứ thế đó lựng lên.

***

Quay trở lại căn nhà lớn đơn giản hơn trong tưởng tượng của cô.

Người tới đón cô là Tề Bằng, lúc nhìn thấy cô thì còn nắm tay cô nói cảm ơn, Lâm Kính Vũ nhìn thấy một màn như vậy thì sợ tới mức nhảy dựng lên tại chỗ.

Phương án điều trị như vậy, nói dễ nghe một chút thì là để cho cô tham gia.

Nói khó nghe một chút thì chính là giam cầm.

Không ai ép buộc cô, là do cô tự nguyện bị giam cầm, nhất là lúc mở cánh cửa kia ra, nhìn thấy trong nhà vẫn là một mảnh đen kịt.

“Anh như thế này thì sao có thể ăn lẩu được?” Lò sưởi vẫn mở nhiệt độ vừa phải, vì lâu ngày không thông khí nên trong phòng rất ngột ngạt, Tề Bằng nói rằng Tề Trình không cho ai mở cửa, cũng chẳng cho ai bật đèn.

“Nó sắp thối rữa đến nơi rồi.” Sau khi hình dung xong, Tề Bằng giận tới mức mày nháu chặt lại một chỗ.

Trước khi điều trị, ít ra Tề Trình còn tỏ ra phối hợp, sau khi điều trị thì cái tính giận dữ thể hiện hết ra bên ngoài, những lúc tự ngược chẳng khác gì một đứa bé đang hờn dỗi.

“Buổi tối tiếp tục ăn cháo vậy.” Trì Trì Hàm đứng trong bóng tối một mình ra quyết định, sau đó lao đảo đi mở mắt công tắc bật đèn.

“Căn nhà này là ai thiết kế vậy, sao mà lúc vào cửa lại không có công tắc bật đèn?” Vào lần thứ n dụng phải thứ gì đó không biết tên, rốt cuộc Trì Trì Hàm nhận không được mắng thảm.

“... Tôi đã đóng công tắc nguồn của đèn cảm quang rồi.” Một giọng nam khàn khàn ồm ồm giống như cá dòi chẳng mấy khi lên tiếng đột nhiên vang lên trong bóng tối.

Trì Trì Hàm hóa đá.

“Công tắc bật đèn ở trên tường bên phải giường tôi.” Dội một lát, lại mở miệng: “Bên cạnh có bậc thang.”

...

“Anh không phải người cảm?” Trì Trì Hàm bị kinh hoàng.

“...” Dường như Tề Trình không muốn trả lời vấn đề này, vẫn giữ im lặng.

“... Anh không bị cảm thì sao tới tận bây giờ vẫn chẳng nói lời nào?” Trì Trì Hàm thật sự muốn chết, nhớ lại lúc trước mình còn chu đáo bảo anh ta gõ vào đầu giường, kết quả là anh ta có thể nói chuyện?

“... Có bảo tôi gõ vào đầu giường là được rồi.” Giọng nói từ hòm, bởi vì lâu ngày không cất tiếng nên mấy chữ cuối cùng khàn khàn, dường như không nghe rõ được.

Cũng khiến cho Trì Trì Hàm rốt cuộc cũng nhớ ra anh là bệnh nhân.

Mở mắt đi tới cạnh giường, sờ soạng men theo vách tường, sau đó cực kỳ không nằm ngoài dự đoán mà bị trượt chân trên bậc thang, quý luôn bên cạnh giường, người thì bị nện vào ván giường.

“...” Âm thanh lúc ngã xuống rất vang, Trì Trì Hàm xoa đầu gối, mãi một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

“... Tôi đã nói là có bậc thang.” Tề Trình nằm trên giường giật giật, cách rất gần, Trì Trì Hàm nghe được tiếng thở của anh rất nặng nề.

Anh lại giật giật, rốt cuộc cũng chống tay ngồi dậy, ở giữa bóng tối nhìn cò một cái.

Chỉ một động tác như vậy thôi mà anh phải mất gần 10 phút, tiếng thở hỗn hển như âm thanh của cây đàn accordion bị hỏng.

“Có phải là tôi tựa người gần quá rồi không?” Sau khi nhận ra mình gần như dán sát vào giường, rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng phát hiện rằng Tề Trình thở hỗn hển như vậy có lẽ không phải là vì vấn đề thể lực của anh.

“...” Tề Trình không trả lời, mờ mắt như một ông già, dề vào công tắc đèn bên cạnh giường.

Giống như những người bạn lâu năm rất hiểu nhau, ngay khi đèn sáng lên, Trì Trì Hàm nhanh chóng cúi đầu, còn Tề Trình thì lại dùng một tốc độ hoàn toàn khác hẳn lúc này, chui vào trong chăn.

Người trong chăn không phải đang thở dốc mà là đang run lên.

“... Tôi đã đi ra xa rồi.” Trì Trì Hàm đứng giữa phòng khách, hai tay giờ liền thành cái dáng vẽ đang đầu hàng.

Tề Trình mất rất nhiều thời gian mới có thể ổn định lại hô hấp, lúc hỏi còn mang theo vẻ tự giễu: “Bác sĩ Triệu còn nói bao nhiêu chuyện về tôi nữa?”

“Nên nói đều đã nói rồi.” Trì Trì Hàm cực kỳ thành thật.

Tề Trình không nói được lời nào nữa.

Trì Trì Hàm đứng ngây ra một hồi, sau đó hỏi: “Muốn uống nước sao?”

Giọng nói khàn như vậy, chắc là muốn uống nước rồi.

Đầu giường bị gõ hai lần.

...

Trì Trì Hàm yên lặng, khoảng thời gian kia cô đã cố gắng nhớ rõ tất cả mọi vị trí trong phòng của Tề Trình, cho nên cô rất quen thuộc, rót một cốc nước ấm đặt lên tủ đầu giường của anh, sau khi đứng ra xa mới lên tiếng: “Có phải là lúc không nói lời nào thì sẽ thoải mái hơn không?”

Không có động tĩnh.

Trì Trì Hàm nhún vai, nương theo ánh đèn chính nhiệt độ lò sưởi thấp xuống một chút, chẳng hỏi tiếng nào đã kéo rèm, mở cửa sổ ra.

“... Có làm cái gì?” Cảm giác được tiếng lá cây bị gió thổi từ bên ngoài, Tề Trình nhin không được mở miệng.

“Thông khí, chỉ vài phút thôi, tôi sắp chết ngạt rồi.” Trì Trì Hàm đứng bên cửa sổ, giọng nói rầu rầu rĩ rĩ.

Tề Trình ở trên giường xoay người, cũng không nói thêm cái gì.

Hai người cứ như vậy giữ yên lặng trong không gian này, ai cũng không phát ra chút âm thanh nào.

Cô đã quay lại rồi.

Trì Trì Hàm nhìn bóng cây đung đưa qua lại bên ngoài cửa sổ, tâm tình yên ổn.

Cô đứng từ “quay lại”, sau khi dùng xong lại phát hiện ra mình không hề bài xích.

Chắc hẳn cô cũng có bệnh, đối với sự ý lại của Tề Trình, cô hoàn toàn không hề bài xích, bọn họ là người cùng cảnh ngộ, không liên quan tới tình cảm nam nữ, chỉ là vì phần lớn thời gian, hai người họ đều có thể lý giải được cảm xúc của đối phương một cách chuẩn xác.

Ngắm hiểu nhau như vậy, có lẽ là bởi vì chỗ trống trong lòng quá mức giống nhau.

“Buổi tối ăn cháo, tình trạng của anh bây giờ không tốt, không ăn được củ cái muối rồi.” Đóng chặt cửa sổ lại, chính nhiệt độ lò sưởi về mức dễ chịu, Trì Trì Hàm lại giống như lúc còn làm đầu bếp trước đây, nói rất tự nhiên.

Đầu giường lại bị gõ vang, cũng giống như trước đây.

Trì Trì Hàm cúi đầu cười khẽ.

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, anh ta cần nghỉ ngơi, càng lui về khoảng cách an toàn thì lại càng dễ nghỉ ngơi.

Chỉ là giọng nói của anh ta thật là rất dễ nghe.

Nhất là lúc từ thân, mấy âm cuối lại có vẻ ngọt ngào ngây thơ.

***

Lần này, Tề Trình không khôi phục nhanh như trước kia, phải nằm nghỉ ngơi trên giường hơn nửa tháng.

Anh rất ít khi mở miệng nói chuyện nữa.

Bác sĩ Triệu nhìn vào báo cáo tâm lý của anh, khóc mắt lại rưng rưng.

Tề Ninh gần tới ngày sinh, được bác sĩ Triệu vỗ ngực đảm bảo, đã cùng Tề Băng và chồng tới Mỹ dưỡng thai.

Trong vòng ba tháng tới, căn phòng kia thật sự chỉ có hai người là cô và Tề Trình.

“Lần phát bệnh trước, cảm xúc của cậu ấy vô cùng không ổn định, trước đó còn tháo camera xuống.” Trước khi đi, Tề Ninh vô cùng lo lắng, dặn dò tới cả ngàn lần: “Cô nhất định phải đứng giờ tới nhìn cậu ấy, tôi sợ cậu ấy sẽ gặp chuyện không

may.”

Tri Tri Hàm cười đồng ý.

Thật ra Tề Ninh cũng không phải là người xấu, cô ấy thật sự quan tâm người em trai này như thể con trai mình.

Hôm xảy ra chuyện là vào ngày thứ tư sau khi Tề Trình đã có thể xuống giường đi lại, rốt cuộc Tri Tri Hàm cũng nấu một nồi lẩu, bởi vì không tiện đưa qua cửa sổ nên tới gõ cửa, thấy Tề Trình không phản ứng lại thì nhập luôn mặt mũi mở khóa.

“Nồi lẩu quá lớn, tôi bung vào luôn nhé.” Đợi trước cửa một lúc, cô mới mở cửa đi vào.

Hoàn toàn ngoài ý muốn là trên giường không có ai.

Tri Tri Hàm bung một nồi lẩu to nên không tiện nhìn đường, lại lo rằng nếu không cẩn thận đối diện với Tề Trình thì sẽ làm anh sợ, trong lòng nom nớp tiến lên mấy bước, cất cao giọng gọi một câu: “Anh đang ở trong nhà vệ sinh sao? Tôi đun nóng nồi lẩu xong sẽ đi ra.”

Không có tiếng đáp lại.

Đi tới quầy bar, đun nóng nồi lẩu xong vẫn không thấy bóng dáng Tề Trình đâu, rốt cuộc Tri Tri Hàm cũng cuống lên, đi về phía giường được mấy bước, dưới chân hình như đạp phải thứ gì mềm mềm, sau đó mất cả chân bị một bàn tay lạnh lẽo bắt lấy.

Giữa không gian tối mờ lại đột nhiên bị tập kích như vậy, Tri Tri Hàm gần như bị dọa cho bật khóc, vừa đặt móng ngồi xuống nền nhà thì phát hiện là trên bậc thang dưới giường có một người đang nằm.

Người đó mặc một cái áo len cao cổ màu đen, một cái quần thun trong nhà bằng vải bông, chân để trần, sắc mặt tái nhợt, hơi nổi lên sắc đỏ mang dấu hiệu bệnh tật, môi khô nứt, mấy nhũu chặt lại.

“Tề Trình?” Đây là lần đầu tiên Tri Tri Hàm gọi tên anh.

Cô quá ngoài ý muốn, không phải là vì hơi thở của Tề Trình lúc này đang rất mong manh, mà là bởi vì khuôn mặt đó.

Một người đàn ông có vẻ bề ngoài như vậy mà lại uất ức? Sợ giao tiếp?

Mẹ nó chứ, vậy thì cô làm sao mà sống được đây?!

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Bắt lấy mắt cá chân của Tri Tri Hàm, Tề Trình gần như đã phải dùng hết sức lực.

Anh rất đau, lồng ngực không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên truyền đến cảm giác đau như bị dao cắt, ban đầu anh còn tưởng rằng chỉ là ảo giác, chỉ cần nhịn một chút là được, kết quả là càng ngày càng đau, thậm chí anh còn bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

Dường như cảm giác này không liên quan tới vấn đề tâm lý của anh mà hoàn toàn là vấn đề trên thân thể.

Thở phào nhẹ nhõm muốn gọi điện thoại cầu cứu, dưới chân lại mềm nhũn, trước khi nằm xuống, anh còn nhìn thoáng qua đồng hồ, xác định mấy phút nữa Tri Tri Hàm sẽ đưa bữa tối tới, anh lại để mặc cho mình nằm ở đó, mãi tới lúc nhìn thấy đôi dép lông xù kia mới thôi.

Có nhìn thấy đáng về của anh thì dường như rất kinh ngạc, tiếc là anh đã chẳng còn chút sức lực nào mà che mặt mình lại nữa, chỉ có thể giật giật, nắm lấy mắt cá chân của cô.

Sau khi bắt được mắt cá chân của cô, lồng bàn tay truyền đến ảo giác như đang bị thiêu cháy, khiến cả người anh đau đến co rúm, nhưng anh vẫn cố sức nắm lấy chân cô, trong lúc mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa, đầu óc mơ màng, anh lại kinh ngạc phát hiện ra lúc này bản thân lại có khát vọng được sống.

Tại sao đột nhiên anh lại... sợ chết rồi.

***

“Tôi không đi, anh buông ra trước đã.” Cúi đầu nhìn thấy bàn tay đang nắm chân mình càng lúc càng run rẩy kịch liệt hơn, trong đầu Tri Tri Hàm nhanh chóng xuất hiện ba điều cấm kỵ mà bác sĩ Triệu từng nói.

“Tôi thật sự sẽ không đi đâu.” Giữ cho giọng nói chậm dần, cau mày nhìn người đàn ông đang nằm trên mặt đất.

Quá... xa lạ.

Dường như anh ta đang rất đau, hai mắt nhắm chặt lại, lông mi rung rung, đôi môi đang cắn chặt thỉnh thoảng giật giật, thể nhưng lại khiến cô bị hấp dẫn tới mức nuốt nước miếng.

Đúng là gặp quý rồi...

“Anh bị đau ở đâu? Tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Triệu trước.” Tri Tri Hàm cố bỏ xuống suy nghĩ đầy thù tính trong đầu sau khi nhìn thấy sắc đẹp của Tề Trình, lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm người xin giúp đỡ.

“Không cần.” Tề Trình khom người, cơ thể co rụt lại, một con đau lại kéo tới: “Không phải vấn đề tâm lý, giúp tôi lấy điện thoại của tôi tới đây.”

Quá... xa lạ.

Lúc Tri Tri Hàm nghe lời thực hiện mệnh lệnh, mấy chữ này vẫn chạy đi chạy lại trong đầu.

Cái bộ dạng này của anh ta chẳng giống một người đàn ông ốm yếu tự nhốt mình trong bóng tối chút nào.

Đáng vẻ yêu cầu cô giúp đỡ rõ ràng là vẫn rất cứng cỏi.

“Quay số nhanh, phím số 5.” Cẩn rằng ra lệnh cho Tri Tri Hàm, người vẫn đang ngồi ngáy ra.

Anh làm cô sợ rồi sao?

“A...!” Tri Tri Hàm như vừa tỉnh lại từ trong mộng, nhanh chóng gọi điện thoại.

Hôm nay cô gặp quý thật rồi...

***

Đến tận giờ phút này, Tri Tri Hàm mới thật sự lĩnh giáo được sự đầy đủ và tiện dụng của căn nhà này, cô vừa gọi điện thoại được năm phút thì phòng của Tề Trình đã nhanh chóng bị mấy người mặc áo blouse trắng chiếm giữ, lại thêm mười mấy phút sau, cả một loạt dụng cụ và trang thiết bị lần lượt được đẩy vào, Tri Tri Hàm tin rằng, hiện giờ, ngoại trừ tính vô khuẩn ra thì căn phòng này đã hoàn toàn đáp ứng đầy đủ chức năng của một phòng cấp cứu.

Cô vẫn không rời đi, đứng ở nơi Tề Trình có thể nhìn thấy được.

Lúc bác sĩ dẫn đầu đi vào thì có nhìn cô một cái, lại còn giật gấu đầu với cô.

Vì vậy, vô duyên vô cớ cô lại có sự tự giác của người giám hộ cho Tề Trình, thậm chí lúc bác sĩ chăm kim để truyền nước cho Tề Trình, cô còn theo bản năng che lại tầm mắt của Tề Trình, không để anh nhìn về phía mu bàn tay mình.

Tề Trình hơi sững sốt một lúc.

Động tác theo bản năng này của Tề Trình, chưa từng có người nào làm cho anh.

Lúc trước bị ốm phải truyền nước, ba anh yêu cầu anh phải nhìn vào kim tiêm, bởi vì nam tử hán đại trượng phu thì phải có lòng dũng cảm.

Mặc dù anh cực kỳ ghét cái cảnh kim tiêm đâm vào da thịt mình, nhưng đã nhiều năm như vậy trôi qua, anh đã quen với cảnh này từ lâu.

Anh mắc bệnh đã lâu lắm rồi, dường như nơi nào trên tay cũng từng có vết kim đâm, chỉ cần một thời gian ngắn, những vết đâm đó rồi sẽ tự lành.

Nâng mắt lên, lần đầu tiên anh đối diện với ánh mắt của Trì Trì Hàm dưới ánh sáng bình thường như vậy, con người bắt an đảo đảo một cái.

Thật ra anh đã quên mất khuôn mặt của cô gái mà anh từng thầm mến năm đó, nhưng mà các bài khảo sát tâm lý nói cho anh biết rằng, đó là một cô gái có vẻ bề ngoài vô cùng cứng ngắc, mà Trì Trì Hàm ở trước mặt anh chính là điển hình cho loại vẻ đẹp này.

Khuôn mặt trái xoan hơi hơi tròn, mắt to, chóp mũi vênh cao, khỏe miệng theo thói quen thường cong lên, lúc nói chuyện hoặc cười lên thì sẽ có lúm đồng tiền.

Về mặt tâm lý học, đàn ông thường sẽ quyến luyến không quên đối với người phụ nữ đầu tiên vút bỏ mình, có một bộ phận đàn ông bởi vì tâm lý muốn bù đắp mà sẽ yêu những người phụ nữ cùng một kiểu như vậy.

Nếu anh là loại đàn ông kia thì sẽ phải cảm thấy diện mạo của Trì Trì Hàm như vậy là rất đẹp.

Lúc bác sĩ kiểm tra cơ thể anh, trên người truyền đến cảm giác đau đớn càng lúc càng kịch liệt, không thể tránh khỏi cảm giác nóng rát, nhưng khiến anh cảm thấy khác thường là ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn Trì Trì Hàm.

Anh cảm thấy đáng vẻ cô rất đẹp, nhất là như bây giờ, lúc cô luống cuống tay chân.

Ý thức được giữa con đau như vậy mà trong đầu vẫn có cái ý nghĩ đó, sắc mặt Tề Trình càng trở nên trắng bệch.

Nhanh chóng quay đầu đi, không dám nhìn Trì Trì Hàm nữa, trong lòng lại vì ý nghĩ vừa rồi mà trở nên rối tung rối mù.

Cùng bị rối tung rối mù giống anh còn có Trì Trì Hàm, người bị anh nhìn chăm chú đến mức phát sợ.

Người sợ giao tiếp sẽ nhìn chằm chằm vào người khác như vậy sao...

Người chẳng biết tí gì về bệnh tâm lý như Trì Trì Hàm cảm thấy rằng, từ sau khi nhìn thấy mặt Tề Trình, tất cả mọi chuyện đều kỳ quái y như gặp quỷ vậy.

“Tôi gọi điện thoại cho mấy người Tề Bằng!” Rốt cuộc nhớ ra mình còn chuyện quan trọng chưa làm, thấy bác sĩ đã treo bình nước xong xuôi, Trì Trì Hàm lui sang một bên, bắt đầu gọi điện thoại.

“Gọi cho Tề Ninh trước đã.” Bác sĩ xen mồm vào: “Cô ấy là người tình tào nhất, Tề Bằng không được, quá ồn ào.”

... À...” Trì Trì Hàm yên lặng đối số điện thoại muốn gọi.

Mất một hồi lâu Tề Ninh mới nghe điện thoại, lúc vừa nghe máy, xung quanh đều là tiếng nước ngoài bỏ lỏ ba la, có hơi ảm ỉ.

Nhưng giọng Tề Ninh rất bình tĩnh, sau khi nghe Trì Trì Hàm nói xong thì thông qua Trì Trì Hàm, bắt đầu nói chuyện với mấy bác sĩ đang bận rộn.

Sau đó Trì Trì Hàm mới phát hiện ra, cô vẫn dần dần đến mức ngay cả Tề Trình bị bệnh gì mà cô cũng chưa hỏi tới.

Viêm tụy cấp tính mức độ nhẹ, một cái tên mà cho dù có cô hỏi cũng chẳng hiểu.

“Đã chẩn đoán được nguyên nhân cơ bản, thời gian trước cậu ấy ăn quá ít, trong khoảng thời gian này vừa ăn uống bình thường trở lại thì lại thức đêm về tranh, khả năng miễn dịch giảm, trước khi phát bệnh thì cảm giác được mình bị sốt nhẹ, tự ý uống aspirin, kết quả là bị mẫn cảm với thuốc.” Bác sĩ nói xong thì trừng mắt nhìn Tề Trình một cái: “Vấn đề không lớn, không nghiêm trọng, chỉ là cần phải nhịn ăn nhịn uống 15 ngày.”

...

Trì Trì Hàm đứng bên cạnh làm người truyền lời, sững sờ mất một lúc mới nói lại nguyên xi lời vừa rồi cho Tề Ninh nghe.

Nhịn ăn nhịn uống mười lăm ngày... sẽ chết đấy.

“Trì tiểu thư.” Giọng của Tề Ninh ở bên kia vẫn vô cùng bình tĩnh, lúc cất lời vẫn khiến Trì Trì Hàm run lên một hồi: “Tôi đang sinh, không tiện tiếp tục theo dõi nữa, cô gọi thẳng cho bác sĩ Triệu, phươg án điều trị thế nào sẽ để cho bác sĩ Triệu bàn bạc với bác sĩ Lý.”

...

Cô ấy cô ấy cô ấy... đang sinh?

“Nếu như nhịn ăn nhịn uống thì có lẽ sẽ phải làm phiền Trì tiểu thư ở bên cạnh chăm sóc, lần trước bác sĩ Triệu có nói với cô về ba điều cấm kỵ, chắc là cô vẫn còn nhớ chứ?” Dường như Tề Ninh đang hít vào một hơi, sau đó giọng nói bình tĩnh trở lại.

Cô ấy cô ấy cô ấy cô ấy... đang sinh con?

“Vẫn nhớ rõ.” Lúc trả lời, răng cô cũng run lên, tại sao Tề Ninh sinh con mà cô mới là người căng thẳng chứ.

“Điều quan trọng nhất là không được đụng chạm thân thể, cô phải nhớ rõ, chỉ cần mang theo nhiệt độ cơ thể, cho dù có ngăn cách bởi quần áo thì cũng không được. Nhịn ăn nhịn uống mười lăm ngày, cơ thể chắc chắn sẽ suy yếu, nếu thật sự không được thì chỉ có thể làm phiền Trì tiểu thư mặc cho cậu ấy dầy một chút, tôi không biết có thể phòng ngừa triệt để hay không, nhưng tóm lại là để cho cậu ấy để chịu một chút.”

“Tôi biết, những cái khác tôi sẽ đi hỏi bác sĩ Triệu.” Trì Trì Hàm nghe thấy ở đầu bên kia có tiếng bác sĩ đang ra sức hét lên với Tề Ninh là rốt cuộc muốn nghe điện thoại hay muốn sinh con, cô bị dọa tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Cô chuyển tâm sinh con đi, ở đây có tôi rồi.”

“Làm phiền cô rồi.” Tề Ninh nói một tiếng cảm ơn rất nhẹ.

***

Thật ra việc Trì Trì Hàm có thể giúp cũng không nhiều lắm, bác sĩ Triệu nhận được điện thoại thì tới rất nhanh, bệnh viêm tụy cấp tính không cần giải phẫu, bác sĩ Triệu cũng chỉ là nói chuyện với bác sĩ Lý về liều dùng của các loại thuốc giảm đau có ảnh hưởng tới thần kinh, chuyện còn lại chỉ là phải không ngừng truyền nước để duy trì sinh mạng của Tề Trình.

Sau lần đối diện đó, Tề Trình vẫn luôn né tránh tầm mắt của cô.

Mà Trì Trì Hàm cũng là lần đầu tiên phát hiện ra, vẻ bề ngoài của một người sẽ có thể khiến tâm tình bị biến hóa nhiều như vậy.

Tề Trình nói không nhiều lắm, ngoại trừ mấy câu lời ít ý nhiều lúc dạy cô phải cấu cấu thế nào, sau đó cũng chỉ nói mấy câu để trả lời bác sĩ Lý. Nhưng mà nhìn bề ngoài, anh trầm mặc ít lời như vậy có vẻ không giống với bị bệnh mà giống với một thiếu gia nhà giàu xấu tính hơn.

Tất cả trường tượng của cô lúc trước về sự đáng thương, cô độc, bất lực của anh đều đã hoàn toàn bay biến bởi vì vẻ bề ngoài của anh, bây giờ phản ứng đầu tiên của Trì Trì Hàm khi nhìn Tề Trình chính là một người đàn ông xa lạ chứ không phải một bệnh nhân mà cô muốn cứu vớt.

Cái nhận thức này khiến cô vô cùng mất tự nhiên.

Cho nên trong lúc hai vị bác sĩ đang đo nhịp tim tại cái nhau xem nên dùng thuốc liều mạnh trước để bảo vệ thân thể hay là nên suy xét lâu dài để không làm tổn hại hệ thần kinh, cô lén lút đi chuyển mấy bước, vòng ra sau gáy Tề Trình.

Hoàn toàn là hành vi theo bản năng, nhưng mà sau khi không nhìn được tới khuôn mặt kia nữa, Trì Trì Hàm lặng lẽ thở ra một hơi dài, chỉ nhìn vào cái gáy, tóc của anh hơi dài, đan vào nhau rối tung.

Hai bác sĩ vẫn còn cãi nhau không ngừng vì chuyện dùng bao nhiêu thuốc giảm đau, anh lại bởi vì không dùng thuốc giảm đau mà cơ thể hơi run lên vì đau đớn.

“Tề Ninh sắp sinh rồi, không biết là con trai hay con gái.” Góc độ như vậy khiến Trì Trì Hàm tìm lại được một chút cảm giác quen thuộc, lúc mờ màng cũng tự nhiên hơn nhiều.

Đáng lẽ có đã nên trò chuyện để giúp anh dời lui chú ý từ sớm hơn, lần này quay lại đây, nhiệm vụ của cô là tham gia vào quá trình điều trị chứ không phải là làm đầu bếp.

Nhưng mà đối với khuôn mặt kia, cô luôn có một loại cảm giác là cho dù có nói gì thì cũng giống như đang lấy lòng anh.

Sao lại có thể có một người lớn lên thành cái bộ dáng này được chứ, chỉ ngũ quan thôi cũng đã khiến người ta cảm thấy đó là kẻ tài trí hơn người, khuôn mặt kia khiến người ta cảm thấy anh không phải một người mang bệnh mà nên là một người trời sinh đã đứng dưới ánh đèn chói sáng, đáng vẻ cao cao tại thượng.

Sao lại có thể có một người trời sinh đã có cái khuôn mặt đẹp tới mức đó.

“Là con gái.” Cái gáy kia giật giật.

“A...” Trì Trì Hàm đáp ứng lên tiếng.

Người có khuôn mặt thế này, lại kèm với hơi thở hỗn hển như vậy, thêm cái giọng khàn khàn yếu ớt vì mang bệnh, thật là không chữa cho người ta đường sống mà.

Cô không hẳn là cuồng sắc, do nguyên nhân công tác nên thỉnh thoảng cô cũng sẽ làm com cho một số nam minh tinh đang nổi, đàn ông đẹp cô từng thấy không ít, thỉnh thoảng cũng có lúc trông cây si.

Nhưng mà Tề Trình lại không chỉ đơn giản là đẹp.

Anh thật sự... không hoàn toàn giống người phạm

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Hai ngày sau, Trì Trì Hàm cảm thấy, vấn đề mà cô gặp phải có lẽ không phải cứ nhìn vào cái gãy là giải quyết được, cô cảm thấy mình muốn chết đến nơi rồi.

Sau khi gặp mặt Tề Trình, nhận ra khí chất của anh không hề liên quan gì đến bốn chữ ‘ôn hòa đáng yêu’, thậm chí còn rất lạnh lùng, toàn bộ lòng trắc ẩn của cô khi nhìn thấy anh gom góp đúng khi xin giúp đỡ đều đã hoàn toàn biến mất rồi.

Anh vẫn đang rất phối hợp với Trì Trì Hàm

Cô nói ban ngày phải kéo rèm cửa sổ ra, anh gật gật đầu, cô nói lúc truyền nước tốt nhất là dùng lộn xộn, anh gật gật đầu, cô nói nhện ăn nhện uống sẽ không còn sức lực, phải ngủ nhiều, anh cũng gật gật đầu.

Yên tĩnh đến mức Trì Trì Hàm cảm thấy anh đang chết dần trong sự cảm lạnh.

Có đôi khi cô cảm thấy, Tề Trình cũng đang dùng phương thức riêng của mình, cùng cô tìm cái chết...

“Có muốn đọc sách không?” Hai ngày nặng nề trôi qua, Trì Trì Hàm tận tụy hết lòng lại mở đầu một đề tài mới.

Tề Trình ngẩng đầu, sau đó cúi đầu nhìn xuống quyền sách trong tay mình.

...

Đây chính là vấn đề hiện tại của bọn họ, cô thường xuyên hỏi ra mấy câu không có đầu óc cũng chẳng để tâm như vậy, mà anh thì lần nào cũng rất phối hợp.

Kể cả lần này, anh thả quyền sách trong tay mình xuống, gật gật đầu với cô.

Trì Trì Hàm cắn môi dưới, rất muốn lấy quyền sách anh vừa thả xuống đặt lại lên tay anh một lần nữa, cô thả rằng phải nhìn thấy anh đau đến nhũn chặt mày vì tức chi tiếp xúc, cũng không muốn nhìn thấy cái đáng yêu nhìn không ra vui buồn này của anh.

“Tề Trình...” Mở miệng ra lại chẳng biết nên nói cái gì.

Gỡ họ đã xuất hiện lộp ngấn cách, cả anh và cô đều biết rất rõ, từ sau khi gặp mặt, hai người đã không thể ngấm hiểu lẫn nhau như trước nữa, rất nhiều lúc, Trì Trì Hàm chẳng biết Tề Trình đang suy nghĩ cái gì.

Cô biết vấn đề của cô, về bề ngoài của Tề Trình khiến cô có cảm giác mình bị lừa gạt.

Đây là một loại cảm xúc vô cùng vi diệu, Tề Trình của trước kia chỉ là một bóng dáng, cô đoán anh là một người cảm, tưởng tượng ra anh đã lớn tuổi, về sau lại cảm thấy có lẽ anh là một người trẻ tuổi ốm yếu, hoàn toàn không phải như bây giờ, có một khuôn mặt đẹp đến mê người, cứ chỉ tạo nhà, mọi hành vi nhìn đều có vẻ rất giống một nhũn thiếu gia bình thường của nhà họ Tề.

Vi diệu đến mức khiến cô có ảo giác rằng thật ra anh không cần tới sự giúp đỡ của cô.

Cho nên cô giận dữ, mất tự nhiên như vậy, bởi vì Tề Trình im lặng chống đối lại càng chán thật hơn.

Nhất là lúc này, anh vẫn tốt tính mở to đôi mắt đen lầy còn đẹp hơn cả phụ nữ kia ra mà nhìn cô, không hiểu sao trong lòng cô lại nóng nóng.

“Anh đọc quyền này trước đi!” Cô còn chẳng thèm nhìn đã ném quyền sách trong tay cho Tề Trình, chính mình thì cúi đầu lấy điện thoại ra xem mấy tin wechat chưa kịp đọc.

Đều là do Thích Tinh gửi, còn đều là tin nhắn thoại.

Có hơi nhũn mày trực tiếp gọi lại, theo bản năng muốn đứng lên tránh khỏi Tề Trình, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới nguyên nhân ban đầu dẫn đến bệnh của Tề Trình, cô im lặng một lúc, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

“Sao cậu lại quay trở lại nhà họ Tề rồi hả?” Giọng nói của Thích Tinh rất cao, cô vừa bắt máy, tiếng nói của cô ấy đã oang oang.

Trì Trì Hàm hít mũi, ánh mắt thoáng nhìn thấy Tề Trình đang nghiêm túc cúi đầu lật quyền sách cô đưa, cả động tác lẫn vẻ mặt đều không có vẻ gì khác thường.

“Ừ.” Nhỏ giọng lên tiếng.

“Không tiện nói chuyện sao?” Dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, giọng của Thích Tinh cũng nhanh chóng dễ thấp xuống.

“Không sao, cậu cứ nói đi.” Trì Trì Hàm nhẹ nhàng thờ ra, lại nhìn về phía Tề Trình, anh vẫn còn đang đọc quyền sách kia.

... Cô ném cho anh quyền nào mà lại có cảm giác anh đọc nhanh như thể này.

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là sợ nhà họ Tề lại ép cậu đi cứu người.” Thích Tinh dừng một lúc: “Nhưng mà Lâm Kinh Vũ nói là cậu tự nguyện tới, sao lại thế?”

“Tiền lương cao?” Trì Trì Hàm cười hì hì, rốt cuộc cũng đã nhìn ra tên quyền sách cô đưa cho Tề Trình, khóe miệng lập tức giật giật.

Vương gia bá đạo và nhà hoàn xinh đẹp...

Cô định buổi đêm trông coi anh, lúc nào chán thì sẽ đọc...

Ồi mẹ ơi, sao anh lại đọc nghiêm túc như thể làm gì chứ?

“Chắc là cậu vẫn không tiện nói chuyện rồi.” Thích Tinh hừ hừ: “Cúp đã, bao giờ tiện thì gọi lại cho tớ.”

“Được.” Lòng dạ Trì Trì Hàm đã không còn đặt ở cuộc gọi nữa rồi.

“Cậu chắc sẽ không chơi cái trò người đẹp và quái thú đó chứ?” Trước khi cúp máy, Thích Tinh nhện không được lại hỏi: “Tớ nói với cậu như vậy chỉ là nói đùa thôi, đó chỉ là truyện cổ tích, trong thế giới hiện thực, người khác loại thì sẽ không thể ở cạnh nhau.”

...

“Thật sự là nếu tình theo về bề ngoài thì có lẽ tớ mới chính là quái vật.” Cả đầu Trì Trì Hàm đang cố nhớ lại xem rốt cuộc trong quyền sách kia có bao nhiêu thật, đáp lại một câu theo bản năng, sau đó thì yên lặng.

Rốt cuộc Tề Trình cũng không đọc cuốn ‘nhà hoàn xinh đẹp’ đó nữa, anh ngẩng đầu lên, mang theo vẻ mặt không cảm xúc nhìn về phía cô.

Trì Trì Hàm kết thúc cuộc gọi, rất bình tĩnh cắt điện thoại, đi lên trước mấy bước, khom lưng, muốn lấy quyền sách trong tay Tề Trình.

Bởi vì cô tiếp sát nên trán Tề Trình toát ra chút mồ hôi lạnh, óng ánh trong suốt.

Bàn tay đang lấy sách của Trì Trì Hàm dừng lại, bởi vì mồ hôi lạnh trên đầu Tề Trình, cũng bởi vì anh nắm quyền sách rất chặt.

“... Đây là sách của tôi.” Trì Trì Hàm đứng thẳng, lui về khoảng cách an toàn, cực kỳ không cam lòng nhìn quyền sách bị anh nắm chặt kia.

Tề Trình đang đỏ đẫy mồ hôi lạnh nhưng lại coi như không có việc gì, cúi đầu xuống, mở lại trang sách đang đọc dở lúc này, không nói tiếng nào, tiếp tục đọc.

...

Đây có thể xem như đang chống đối sao?

Coi như vậy đi...

Trong hai ngày này, việc duy nhất giống một người sống mà Tề Trình làm chính là đoạt lấy quyển tiểu hoàng thư của cô.

* hoàng thư: sách có nội dung chỉ dành cho người lớn.

Như vậy sẽ có ích cho điều trị sao?

Một người không biết gì về điều trị tâm lý như cô lại ở cùng một người bệnh vô cùng am hiểu các kiến thức tâm lý, yêu cầu duy nhất của bác sĩ đối với cô chỉ là thành thật một chút, cố gắng là chính mình.

Nếu như muốn cô thành thật làm chính mình...

“Nếu anh thích đọc sách kiểu này thì bên đối diện còn mấy quyển, nếu như không đủ để đọc thì tôi còn có trang web...” Hết sức thành thật, nói xong còn có cảm giác vui sướng như thể cùng trừ sách cấm với bạn cùng phòng.

...

Rốt cuộc bản tay đang lật sách của Tề Trình cũng dừng lại, thả quyển sách kia xuống, lại nhìn cô một cái.

Cái nhìn này không khác lắm với ánh mắt nhìn cô lúc cô nói mình giống quái vật, Trì Trì Hàm không đọc được cảm xúc và ý tứ ở trong đó.

Không hiểu sao lại cảm thấy bản thân đang bị khinh bỉ.

Nhưng mà lại thoải mái hơn một chút, như thế này dù sao cũng tốt hơn là chẳng có phản ứng gì.

Nhưng Tề Trình chỉ nhìn một cái như vậy rồi lại cầm quyển sách của mình lên đọc, quyển sách rất dày, không biết là nói về cái gì, bên trên có rất nhiều hình vẽ khó hiểu.

Trì Trì Hàm đã từng lên lật đọc thử trong lúc Tề Trình ngủ, nhưng mà cũng nhanh chóng bỏ đi.

“Quyển sách mà anh đang xem là sách gì thế?” Không muốn bầu không khí lại trở nên khó chịu như lúc này, Trì Trì Hàm vẫn muốn tiếp tục với đề tài sách báo này.

“Truyện tranh.” Tề Trình không ngừng đầu.

Nói thật, những lúc anh không ngừng đầu thì chỉ nghe thấy tiếng nói mê người, nhìn ăn nhìn uống hai ngày, giọng của anh lại khàn khàn với một mức độ vô cùng khêu gợi.

Chỉ là vừa ngừng đầu lên thì tâm tình Trì Trì Hàm liền ù rù, đáng vẻ quá đẹp, ngược lại càng khiến cô không muốn nghĩ đến.

“Truyện tranh?” Nuốt nước miếng một cái, Trì Trì Hàm vẫn kiên trì muốn tiếp tục đề tài này.

“Giải thích ti lệ nhân vật và cách vẽ các động tác của nhân vật trong truyện tranh.” Tề Trình nói rõ ràng hơn một chút.

Sau đó Trì Trì Hàm cũng chỉ biết “à” một tiếng, ngưng ngưng.

“Anh thích truyện tranh sao?” Thay đổi đề tài.

“Ừm.” Tề Trình nhẹ giọng đáp lại.

Người mù tịt về truyện tranh như Trì Trì Hàm thì chỉ biết gỡ gỡ đầu, rốt cuộc cũng quên luôn việc phải tìm đề tài để tiếp tục, liếc mắt nhìn quyển ‘Vương gia bá đạo’ bị Tề Trình để sang một bên, dịch chuyển mấy bước, vươn tay ra muốn lấy sách về.

Sau đó liền đối diện với ánh mắt của Tề Trình.

Đôi mắt anh đen kịt, khóe mắt kéo dài hơi xếch lên, nếu nhìn từ góc độ người bệnh thì có phần hơi sáng quá.

Anh bình tĩnh nhìn Trì Trì Hàm, đáy mắt lộ ra cảm xúc, lúc lên tiếng, giọng nói cũng mang theo chút bất đắc dĩ: “Nước hết rồi.”

“Hờ?” Trì Trì Hàm không phản ứng kịp.

Có thật sự không hiểu nổi, trước khi gặp mặt rõ ràng cô mới là người chủ động, tại sao sau khi gặp mặt rồi cô lại biến thành một kẻ ngốc, mà người đối diện này lại bắt đầu trở thành kẻ mạnh hơn.

Dùng nhan sắc để lấn át sao?

Thật không biết xấu hổ.

“Treo nước lên.” Tề Trình quơ quơ cánh tay.

“A...!” Mặt Trì Trì Hàm đỏ lên, nhanh chóng lùi lại, nhấn vào chuông ở đầu giường.

Y tá nhanh chóng có mặt, mấy ngày nay Tề Trình nhìn ăn nhìn uống, nơi trước đây Trì Trì Hàm nấu ăn đã được cải tạo thành trạm y tế tạm thời, 24 giờ đều có y tá thay phiên nhau.

Mà cô rốt cuộc cũng đã biết bên trong căn phòng bị khóa kín ở tầng ba là cái gì, tất cả dụng cụ kiểm tra cho Tề Trình tối hôm đó đều là lấy từ chỗ kia.

Giống như một phòng khám nhỏ, thậm chí có thể đáp ứng đầy đủ yêu cầu cho một cuộc phẫu thuật đơn giản.

“Vi ứng phó với việc Tề Trình tự sát.” Lúc bác sĩ Triệu nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trì Trì Hàm thì đã giải thích như vậy.

Những lời này đã gây ra áp lực tâm lý rất nặng nề đối với cô, cho nên mỗi lần nhìn thấy y tá xông tới, trong lòng cô luôn luôn lo lắng không yên.

Buổi tối cô thà ngủ trên sofa trong phòng khách của Tề Trình chứ không chịu chen lấn với mấy y tá.

Không hiểu sao cô lại luôn nhớ tới khoảng thời gian trông nom cho ba ở trong bệnh viện.

“May mà anh không phải ở trong viện.” Sau khi y tá đổi nước xong, giọng nói của Trì Trì Hàm có chút vui mừng.

“Có sợ bệnh viện?” Tề Trình còn nhảy cảm với y tá hơn cả Trì Trì Hàm, mỗi lần y tá tới anh đều xoay người đi, đến lúc xoay lại thì mồ hôi đã ướt đầm nửa người.

“Ừm.” Trì Trì Hàm rất quen thuộc, đưa khăn bông cho Tề Trình.

“Tôi cũng sợ.” Lúc lau mồ hôi, Tề Trình thấp giọng phụ họa một câu, sau đó nhìn thoáng qua Trì Trì Hàm như thể đang lấy lòng.

...

Cái nhìn này khiến Trì Trì Hàm càng thêm nổi sóng trong lòng, đột nhiên chẳng còn hứng thú nói chuyện phiếm nữa.

“Anh nên ngủ rồi.” Cô tùy tiện tìm một cái cớ, với lấy quyển sách trên giường, ngồi về chỗ của mình.

Tề Trình duy trì tư thế ngồi thẳng không nhúc nhích.

Trì Trì Hàm đã quen với việc anh nghe lời, thấy vậy thì ngừng đầu lên, có chút khó hiểu.

“Khuôn mặt của tôi đã dọa cô sợ sao?” Đường như Tề Trình đã dừng dừng khi rất lớn để hỏi ra câu này, vành tai đỏ ửng lên, lúc hỏi cũng không nhìn Trì Trì Hàm.

...

Nói một cách thật lòng thì đúng là như vậy.

Tri Tri Hàm im lặng.

Tề Trình nằm lại vào trong chăn, lần này khác hẳn với hai ngày trước, cả người co rụt hoàn toàn bên trong chăn.

...

Sợ mà anh nói và sợ mà cô nghĩ hình như không giống nhau.

Rốt cuộc Tri Tri Hàm cũng hiểu ra, nhìn người đàn ông đang định kéo chăn lên che kín mặt mình với vẻ khó mà tin được: “Tôi bị dọa sợ là vì đáng về của anh thật sự không giống với một người bệnh.”

“Sợ” mà anh nói chính là “sợ” theo nghĩa đen sao?

Anh cảm thấy đáng về của mình rất dọa người sao?

Thế này thì thật là đáng giận!

Bản đang đọc truyện *Này, Cái Muội Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tề Trình không trả lời cô nữa, lùi vào trong chăn, trở lại với tư thế an toàn quen thuộc của anh.

Trước đây, anh vẫn cho rằng Tri Tri Hàm đã biết đến diện mạo của anh, trong phòng có ảnh chụp lúc anh còn khỏe, Tri Tri Hàm tới lui trong phòng anh, chắc hẳn đã từng nhìn qua.

Ngày đó có đột nhiên đi vào, hai người đối diện nhau, anh cũng cho rằng cô đã nhìn rõ đáng về của anh.

Kết quả là cô còn chưa nhìn tới.

Đột nhiên anh có chút không hiểu nổi sự kiên trì của Tri Tri Hàm, lúc ban đầu, Tề Ninh ba lần bảy lượt không cho cô nói chuyện với anh, cô nhận không được vẫn mở miệng, sau đó, Tề Bằng dẫn dò cô lúc đưa cơm không được nhìn đồng nhìn tây, cô cũng nhìn xong rồi mới nhớ ra, nhưng chỉ có duy nhất điều này, không được nhìn thẳng mặt anh, cô lại nhớ rất kĩ, hai người có vô số cơ hội ở cạnh nhau, nhưng tới tận bây giờ cô cũng không hề có ý định vi phạm.

Sau đó đến lúc thật sự nhìn thấy khuôn mặt anh, biểu cảm của cô giống hệt như vừa gặp quý.

Dù rằng anh cũng thừa nhận đáng về của anh quả thật rất giống với quý, sắc mặt thì trắng bệch, môi chẳng có chút huyết sắc, lúc trước tinh thần khá hơn thì giữa trưa còn có thể đứng dậy luyện tập, nhưng thời gian gần đây thì hoàn toàn như kẻ tàn phế, thuốc trị chứng uất ức có tác dụng gây phi, anh nghĩ là có lẽ bây giờ anh cũng hơi béo.

Vì để nói chuyện hòa nhã với anh mà cô vòng ra sau lưng anh.

Mỗi lần nhắc đến một đề tài mới, chỉ cần anh ngừng đầu lểc có một cái, ánh mắt của cô lập tức sẽ từ nóng bỏng biến thành vô hồn.

Có bộc lộ quá rõ ràng, chẳng hề che giấu chút nào, khiến anh khó chịu trong lòng, cũng không biết nên giải thích thế nào.

Anh có thể nhìn ra được, hai ngày nay cô vẫn luôn cố gắng tìm kiếm đề tài để nói chuyện, sau đó lại rụt người về, quay đi quay lại mấy lần như vậy, đột nhiên anh cũng có chút hứng thú.

Sự xuất hiện của Tri Tri Hàm đã giúp trạng thái tinh thần của anh chuyển biến tốt đẹp một cách kỳ lạ, anh từng tra cứu không ít tài liệu, cảm thấy cách giải thích chuẩn xác nhất chính là có lẽ anh đã coi Tri Tri Hàm là người cùng cảnh ngộ.

Lúc ban đầu là bởi vì diện mạo của Tri Tri Hàm phù hợp với gu thẩm mỹ của anh, về sau là vì cho dù cô rất ồn ào nhưng lần nào cũng có thể lý giải một cách chính xác suy nghĩ của anh, cho dù ngăn cách một dãy hành lang, cho dù chiếc camera lặng yên không nhúc nhích. Vì vậy, anh bắt đầu chú ý đến cô gái này, mãi cho tới một ngày nọ, anh về tranh tới tận rạng sáng, nhìn thấy cô mặc áo ngủ ngồi yên trước bàn ăn, miệng há ra, mặc dù không có nước mắt nhưng vẻ tuyệt vọng lại giống anh như đúc.

Anh cảm thấy mình có thể hiểu được cô, thậm chí cũng hy vọng xa vời rằng mình có thể sử dụng những kiến thức tâm lý tích cóp được trong mấy năm qua để giúp đỡ cô.

Nhưng mà việc gặp mặt dường như đã phá hoại sự cân bằng này.

Tri Tri Hàm là một cô gái nhạy cảm, nhìn thì có vẻ tùy tiện, nhưng đến lúc thật sự xảy ra chuyện thì lại vô cùng tỉ mỉ và chu đáo.

Nhưng một người có tính cách như vậy vẫn khó kìm nén được cảm xúc sau khi nhìn rõ khuôn mặt anh.

Anh là một con quái vật.

Một con quái vật không nên được cứu chữa, chỉ thích hợp lùi mình trong bóng tối.

***

Cảm giác được chặn bị túm hai lần, Tề Trình nhếch miệng nhưng vẫn không nhúc nhích.

Sau đó lại bị túm hai lần nữa, động tác mạnh hơn một chút, có một chút ánh sáng đâm thẳng vào cơ thể nằm nghiêng của anh.

Trong lòng có chút ấm ỉm, thậm chí còn có cảm giác cảm phiền như thể bị đồng mình ruồng bỏ, cho nên anh nhắm hai mắt lại, bỏ mặc có gái không biết cái gì gọi là chuyển biến tốt kia, túm lại cái chân vẫn luôn cho anh cảm giác an toàn.

“Anh đang truyền nước!” Anh nghe được giọng nói tức giận của cô gái kia: “Anh nhìn anh đi, máu cũng đã chảy ngược lên rồi.”

Liên quan gì tới cô chứ, Tề Trình vẫn nhắm chặt mắt, đáy lòng càng thêm ảm ức.

Nhưng mà lại có chút khó hiểu, rõ ràng cảm xúc của Tri Tri Hàm hiện giờ chính là kiểu cảm xúc khiến anh thấy sợ hãi nhất, thứ cảm xúc khi sắp nổi điên đầy tính tiêu cực.

Tại sao anh lại không sợ hãi, thậm chí còn có chút mong chờ...

Có thứ gì đó vô cùng mềm mại và ấm áp đụng vào tay anh, anh nhắm mắt lại vẫn cảm giác được Tri Tri Hàm đang ra sức kéo anh nằm ngửa ra.

“Anh đau cũng đáng đời lắm.” Anh nghe được Tri Tri Hàm đang tức giận, thì thảo tự nói với mình.

Đáng lẽ nên có cảm giác buồn rất, mờ to mắt sẽ nhìn thấy vùng da vừa bị Tri Tri Hàm đụng qua kia đang từ từ căng nứt, lộ ra máu thịt bên trong.

Nhưng mà...

Không có.

Hoàn toàn không có.

Tề Trình nghi hoặc tròn mắt.

Tri Tri Hàm đang đứng ở bên giường, phá bỏ cái khoảng cách mà anh cho là an toàn, một tay túm lấy tay phải của anh, một tay treo bình nước lên cao.

Cô không để ý tới anh, chỉ cố gắng muốn làm cho dòng máu đã chảy ngược lên tận ống tĩnh sẽ chảy trở về.

Có thật sự đã nắm lấy tay anh.

Nhưng tại sao lại không đau?

“Anh là bệnh nhân.” Anh nghe được Tri Tri Hàm vô cùng nghiêm túc giáo huấn anh: “Hai ngày không ăn không uống, nên chắc chắn sẽ yếu đuối một đời.”

Anh cảm thấy cơ thể mình cứng đờ, xúc cảm trên cánh tay bị cô nắm càng lúc càng rõ ràng.

Lòng bàn tay của người bình thường sẽ rất mềm mại và khô ráo, không giống như anh, thường xuyên chảy mồ hôi lạnh đến mức ướt sũng.

Tại sao không có cảm giác buốt rât?

“Khuôn mặt của anh thật sự rất đẹp người, nhưng không phải là cái kiểu dọa người mà anh nói.” Trì Trì Hàm đột nhiên tới sát người anh, gần tới mức trái tim anh co rúm lại, thờ hồn hèn một lúc, bởi vì căng thẳng mà ánh mắt dần mất tiêu cự.

“Khuôn mặt của anh dù để lộ hoặc chúng sinh đây anh có biết không?” Giọng nói của Trì Trì Hàm lộ ra vẻ bất đắc dĩ “Tôi không muốn nhìn anh là vì muốn duy trì lý trí làm người, chứ không phải giống như bây giờ, đề lên tay anh, không chế không nói muốn xâm phạm anh.”

Vương gia bá đạo và nha hoàn xinh đẹp.

Trong đầu Tề Trình nghĩ đến cái tựa sách này.

Sau đó cảm thấy, ánh mắt của Trì Trì Hàm lúc này rất giống với vương gia bá đạo.

“Không đau?” Có lẽ Trì Trì Hàm cũng ý thức được thời gian mình tóm tay Tề Trình có hơi lâu, mà biểu hiện của Tề Trình lúc này lại quá bình tĩnh.

“...” Cảm giác được rót cuộc Trì Trì Hàm đã bình thường trở lại, Tề Trình lắc đầu.

“Tôi tóm tay anh đấy.” Cô lại túm chặt tay phải của anh giờ tới trước mặt anh: “Không đau?”

Tề Trình vì câu hỏi của cô mà thật sự cảm nhận lại một lần, vẫn là lòng bàn tay ấm áp, lần này, anh thậm chí còn cảm nhận được mạch đập mơ hồ sau khi đụng chạm da thịt.

“Không đau.” Anh nghe được mình trả lời chắc nịch.

“...” Trì Trì Hàm giống như bị dọa, nhưng sau đó lại làm ra một động tác không hề giống với người bị dọa, cô giờ thẳng bàn tay còn lại lên đụng vào trán anh.

...

Tề Trình buộc phải thừa nhận, phần lớn thời gian, anh hoàn toàn không biết rốt cuộc là Trì Trì Hàm đang muốn làm cái gì.

“Không đau?” Trì Trì Hàm giống như con vẹt đang học nói, không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ này.

Cô tóm lấy tay anh, sờ soạng trán anh, nhưng về mặt của Tề Trình lại chỉ có hơi bất ngờ và hoàn toàn bình tĩnh.

“...” Tề Trình cảm nhận một chút, lắc lắc đầu.

“Anh chờ một lát.” Trì Trì Hàm nhanh chóng buông hai tay ra, kéo dép lê, xông ra ngoài.

Vừa rồi, anh thật sự không hề cảm thấy đau.

Nhưng trong cái khoảnh khắc Trì Trì Hàm lao ra tìm y tá đó, những nơi vừa bị đụng đến đột nhiên bắt đầu đau rất lên.

“Bác sĩ Triệu và bác sĩ Lý đều không có ở đây.” Lúc Trì Trì Hàm lao ra không đóng cửa nên tiếng nói từ bên đối diện thoáng vọng tới.

“Trong thành phần nước thuốc được truyền có thuốc giảm đau, có lẽ sẽ làm trì hoãn cảm giác đau.” Dường như quan hệ của y tá với Trì Trì Hàm rất tốt, lúc nói chuyện vẫn luôn cười hi hi.

“Đau do ảo giác ấy, thuốc giảm đau cũng có tác dụng sao?” Trì Trì Hàm cực kỳ lưỡng lự.

“Giống như đau đầu phải không, chắc là cũng có đấy.” Giọng của y tá cũng không chắc lắm.

Một đoạn đối thoại không chuyên nghiệp, vì tránh tạo áp lực cho Tề Trình nên các nhân viên được sắp xếp để chăm sóc cho anh cũng không có chuyên môn về tâm lý.

Không lấy được đáp án khiến người ta yên lòng, Trì Trì Hàm lại vội vàng trở lại, nhủ mày muốn gọi điện thoại cho bác sĩ Triệu.

“Bắt đầu đau rồi.” Tề Trình giúp cô giải quyết câu hỏi khó nhằn, cười khổ một cái.

Động tác gọi điện thoại của Trì Trì Hàm dừng lại, nhàn sang Tề Trình đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, mày nhíu chặt lại, sống mũi khê phập phồng, chân bị cô túm sang một bên từ lúc nãy, anh cũng chẳng muốn kéo lại.

Hai ngày nhịn ăn nhịn uống, anh trông có vẻ mệt mỏi hơn nhiều, nằm ở đó, chỉ có thể cười chua xót với cô, đáng về lực bắt tông tâm.

Giống hệt như bị cô bắt nạt nhưng cũng chỉ biết cười cười với cô, trong nụ cười mang theo ý tứ xin khoan dung.

Bởi vì vấn đề diện mạo của anh, cô đã gần gũi khó chịu với anh như vậy suốt mấy ngày nay, anh có thể cảm giác được, mà bởi vì cảm thấy ảm ức nên cũng dùng cách thức tiêu cực tương tự để chống đối lại, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ biết cười chua xót với cô như vậy.

“Rất đau sao?” Trong lòng Trì Trì Hàm bắt đầu chua xót, nghĩ đến lòng chiếm hữu của anh đối với cô, nghĩ đến bóng dáng anh lúc sợ bị người ta nhìn thấy mà đưa tay túm chặt lấy chân.

Thật ra là rất đau.

Bắt tri bắt giác, tay phải truyền đến cảm giác đau như bị lăng trì, ở nơi vừa mới được bàn tay ấm áp kia bao bọc, bắt đầu có cảm giác như làn da đang bị lưỡi dao rọc từng nhát.

Đã một thời gian anh không uống mấy loại thuốc không chế ảo giác.

Cho nên cảm giác đau như dao cắt này vô cùng chân thật.

Nhưng cô lại đang tiến tới sát cạnh anh, đôi mắt tròn vo nhìn chăm chú vào khuôn mặt anh, đôi môi hồng nhạt mấp máy, trên người mang theo hương thơm trong trẻo.

“Rất khó chịu sao?” Lần này cô càng tiến tới sát hơn.

Đau đến nỗi trước mắt là một mảnh màu đỏ, nhưng anh lại cảm giác được chính mình đang lắc lắc đầu.

“Cũng tạm.” Tiếng nói khàn khàn, đau đến mức mất hết sức lực.

Động tác của Trì Trì Hàm dừng lại, thờ dãi một hơi, khom lưng trái lại phản chân bị túm lúc nãy, che kín đến cổ anh.

“Đừng có đắp kín mặt, sẽ không tốt cho hô hấp.” Cô nhìn anh, đáng về lúc dặn dò anh có chút bất đắc dĩ.

Sau đó ngồi trở lại chiếc ghế không biết lấy từ đâu tới mà cô đã ngồi suốt hai ngày nay.

“Tề Trình, đáng về của anh...” Chịu đựng một hồi đau đớn qua đi, anh nghe được tiếng nói của cô: “Tôi bị dọa sợ, là bởi vì đáng về của anh hoàn toàn khác với tưởng tượng của tôi về một người bệnh.”

“Một người giam mình trong căn nhà này suốt mười năm, theo tôi tưởng tượng thì anh ta chắc hẳn rất gầy, tuổi tác hơi lớn hơn một chút, không thể nói chuyện, thậm chí còn có cái lưng gù quái dị.” Từ trước đến giờ giọng của Trì Trì Hàm đều rất trong trẻo, lúc nói chuyện nghiêm túc thì âm cuối sẽ trầm xuống, càng khiến người ta cảm thấy sự chân thành của cô.

Anh lắng nghe rất chăm chú, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ dù chỉ một chữ, cảm giác đau đớn như bị lăng trì trên người cũng từ từ bay biến.

“Nhưng mà không phải như thế, bề ngoài của anh tốt quá, ngay cả con gái cũng nhìn không được ghen tị với vẻ đẹp của anh.” Trì Trì Hàm cúi xuống, giọng giễu một tiếng: “Cho nên trong lòng tôi mới thấy không thoải mái.”

“Rất kỳ lạ, nếu như anh thật sự có đáng về của một người bệnh như trong tưởng tượng của tôi, có lẽ tôi sẽ tự nhiên hơn, nhưng đáng về của anh bây giờ lại khiến tôi cảm thấy, chăm sóc cho anh lại giống như tôi đang chiếm món hời.” Trì Trì Hàm nói xong thì ngừng đầu, thấy Tề Trình đang ngắm người ra nhìn cô.

“Không đau nữa sao?” Khóe mày anh không còn nhăn nhúm lại nữa, khóe mắt cũng không ửng đỏ lên vì nhịn đau nữa.

Tề Trình lắc đầu.

“Anh xem, cái biểu cảm của anh bây giờ, kết hợp với khuôn mặt của anh nữa thì liền biến thành tôi đang bắt nạt anh.” Tri Tri Hàm bĩu bĩu môi, vẫn tỏ vẻ bất bình: “Như vậy rất đáng giận...”

“Cô...” Tề Trình khụ một tiếng, mặt hơi đỏ lên, giọng nói lại càng thêm vô tội: “Đang bắt nạt tôi mà...”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

“Cô cảm thấy chúng sợ giao tiếp nên là như thế nào?” Bác sĩ Triệu nhìn Tri Tri Hàm đang đẩy hoang mang trước mặt, vẻ mặt hiền lành.

Ngày thứ tám Tề Trình nhận ăn nhịn uống, Tri Tri Hàm nhân lúc bác sĩ Triệu tới làm kiểm tra, đi theo ông ra khỏi căn nhà lớn.

Cô đã rồi rầm mảy ngày nay, bởi vì tính cách của Tề Trình, cũng bởi vì bệnh của anh.

“Ngại ngại, hướng nội, không dám nói lời nào?” Đây là ấn tượng ban đầu của cô khi còn ở bên phía đối diện, khi ấy cô chỉ mới có thể nhìn được tới bàn tay anh.

Bác sĩ Triệu cười lắc đầu: “Trước khi mắc bệnh, Tề Trình là một đứa bé rất ngoan ngoãn, lễ phép, hài hước, rất giỏi giao tiếp, tuyệt đối không hề hướng nội hay ngại ngại.”

“Chúng sợ giao tiếp không hoàn toàn giống với hướng nội, người mắc chứng sợ giao tiếp cũng không hẳn đều là người hay ngại ngại và hướng nội. Căn nguyên của bệnh này là bởi vì có chuyện gì đó dẫn tới hoài nghi bản thân, nhìn thấy đám đông thì sẽ căng thẳng, sự căng thẳng như vậy bị cường đại hóa lên thì hình thành chứng sợ giao tiếp.”

“Tề Trình mà cô nhìn thấy hiện giờ có một phần tính cách là của lúc trước khi cậu ấy còn khỏe mạnh cả về thể xác và tính thần, nhưng bởi vì hoài nghi bản thân, mâu thuẫn nội tâm nên có đôi lúc cô sẽ cảm thấy cảm xúc của cậu ấy chuyển biến rất nhanh, tính cách khiến người ta không cách nào đoán định được.” Bác sĩ Triệu xoa xoa sống mũi của mình: “Cô kéo tôi ra đây chắc hẳn là để hỏi vấn đề này.”

Tri Tri Hàm cười mĩa, bác sĩ tâm lý đúng là bác sĩ tâm lý...

Cô rất không muốn thừa nhận, Tề Trình mấy ngày nay khiến cô hơi lo lắng, một người nghe nói là mắc bệnh tâm lý cần cô giúp để chữa khỏi mà nhìn còn có vẻ bình tĩnh hơn cô rất nhiều, thật là quá kỳ cục.

Hơn nữa, rất khó hiểu là anh lại còn rất có sức hấp dẫn...

Giống như khi lên án rằng cô đang bắt nạt anh, giống như khi nhìn thấy cô đang xem hoàng thư, anh không tán thành lắm nhưng lại không dám lên tiếng nói rõ, luôn thừa dịp cô ra ngoài để giấu đi, lúc cô hỏi đến thì sẽ chớp chớp đôi mắt sáng ngời nhìn cô với vẻ vô tội.

Giống như khi cô tới gần, tiếng thở dốc của anh thỉnh thoảng sẽ khiến xương cốt cô như tê dại ra.

Cô còn suýt chút nữa đã muốn ra tay với một người mang bệnh, phát hiện này khiến cô cũng sắp bị chính mình hù chết...

“Cho nên mấy hành vi không hợp lệ thường của anh ấy hiện giờ đều là vì bị bệnh?” Tri Tri Hàm lưỡng lự cất tiếng hỏi, nói chuyện với bác sĩ Triệu, nhất là lúc trong lòng cất giấu chút tâm tư mơ hồ nào đó, cô luôn luôn thấy chột dạ.

Hơn nữa, cô hỏi xong rồi bác sĩ Triệu lại không trả lời ngay mà chỉ nhìn cô một cái.

Tri Tri Hàm vắt hai tay ra sau lưng, cả người bắt giác đứng thành dáng vẽ học sinh tiểu học đang bị phạt.

“Tiểu Tri à.” Bác sĩ Triệu đi về phía vườn hoa bên ngoài căn phòng lớn, giọng nói cũng không khác gì trước kia, chỉ là không gọi cô là Tri tiểu thư nữa: “Thật ra chúng ta đã từng gặp nhau từ rất lâu rồi, lúc đó, cô chỉ tầm khoảng học lớp hai gì đó mà thôi.”

Bước chân Tri Tri Hàm theo sau bác sĩ Triệu dừng lại.

“Không biết cô có còn nhớ không?” Bác sĩ Triệu quay đầu, nhìn cô cười một cái: “Ba cô dẫn cô tới, nói là chủ nhiệm lớp cô nói cô có chứng tăng động, bảo ông ấy dẫn cô tới bệnh viện xem thử.”

...

Mặt Tri Tri Hàm đỏ lên.

Cô còn nhớ rõ chuyện này, lúc trước cô rất nghịch ngợm, bạn cùng bàn vừa bắt đầu làm bài là cô sẽ đưa bút vẽ lên vẽ người ta, lúc ngồi học tay chân cũng không chịu để yên, cứ dịch chuyển cái ghế cho nó kêu thành tiếng, giáo viên không nhịn nổi nữa mới gọi ba cô tới.

Giáo viên nói ba cô dẫn cô tới bệnh viện xem thử chỉ là đang phất câu mà thôi, nào ngờ ba cô lại thật sự vô cùng lo lắng, dẫn cô tới bệnh viện khám.

Cô nhớ rõ, khi đó mẹ cô ngại chứng tăng động quá mất thể diện nên ở ngoài cổng bệnh viện không chịu đi vào, chờ đến lúc hai ba con cô đi ra thì mua cho cô một cái kem ốc quế vô cùng đắt tiền.

Khi đó vẫn còn là một nhà ba người.

“Năm đó phòng khám riêng của tôi mới mở chưa lâu, ở trong nước, việc chẩn đoán bệnh đối với chứng tăng động ở trẻ em cũng chưa có hệ thống, một tuần tôi sẽ tiếp đón vài gia đình giống như của cô, phần lớn cũng chỉ là hỏi mấy câu cơ bản như cảm xúc của người bệnh có ổn định không, tình hình trong nhà có hòa thuận không.”

“Nhưng mà ấn tượng của tôi đối với cô lại rất sâu sắc, lúc tôi hỏi tại sao không cho bạn cùng bàn làm bài, cô trả lời rất thành thật.” Bác sĩ Triệu vừa cười vừa nhìn cô một cái: “Cô nói, lúc nhìn người ta làm bài tập thì sẽ nhớ tới cô còn rất nhiều bài tập chưa làm, trong lòng sẽ sốt ruột.”

...

Mặt Tri Tri Hàm đỏ lên, cô nhớ rõ, còn nhớ rõ là sau khi cô nói xong, ba cô đó khóc dở cười dở cho đầu cô sưng một cục.

“Đã nhiều năm như vậy, cô đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng kết quả khảo sát tâm lý vẫn giống như trước kia, có một chút tâm tư nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng vẫn rất thẳng thắn trung thực.” Bác sĩ Triệu tìm một cái ghế rồi ngồi xuống, ra hiệu cho Tri Tri Hàm cũng ngồi xuống: “Nói thật, lúc nhìn thấy báo cáo kia, tôi rất vui mừng.”

“Tính cách của cô rất thích hợp để tham gia vào loại trị liệu như thế này, sự thật cũng đã chứng minh điều đó, tốc độ Tề Trình tiếp nhận có nhanh hơn cả trong tưởng tượng của chúng tôi rất nhiều.” Bác sĩ Triệu cười cười, vỗ vai Tri Tri Hàm: “Bệnh nhân Tề Trình này tôi đã điều trị lâu lắm rồi, từ khía cạnh tình cảm cá nhân mà nói, tôi luôn cảm thấy thẳng bé không nên rơi vào kết cục như vậy.”

“Bác sĩ Triệu...” Tri Tri Hàm bắt đầu bắt an, cả một đoạn dài trước đó đều chỉ là lời dạo đầu, người như bác sĩ Triệu sẽ không nói mấy lời dạo đầu vô vị.

“Cô là một đứa bé có nội tâm ấm áp, sau khi rời đi rồi lại lựa chọn trở về, chắc là vì cảm thấy mình được cần tới?” Bác sĩ Triệu cười cười: “Nhưng sau khi thật sự tiến vào cuộc sống của Tề Trình, cô lại phát hiện ra cậu ấy cũng không cần tới sự trợ giúp của cô như những gì cô đã tưởng tượng trước đó?”

Cảm giác bị người ta mô xẻ ra như vậy không hề dễ chịu, Tri Tri Hàm cũng chỉ biết cười theo mà không tiếp lời.

“Tề Trình đang vô cùng cố gắng lấy lòng cô, cho nên mới biểu hiện ra ngoài những mặt tốt nhất cho cô xem, nhưng dù gì thì cậu ấy cũng là người bệnh, cho dù cố gắng thế nào thì điều mà cô nhìn thấy cũng chỉ là một bệnh nhân mang chứng sợ giao tiếp và chứng uất ức. Cho nên cô sẽ cảm thấy Tề Trình âm tình bất định, đôi khi giống như yếu đuối lấy lòng cô, đôi khi lại có chút tùy hứng cựa mạnh.”

“Tại sao anh ấy lại muốn... cố gắng lấy lòng tôi?” Cái từ “lấy lòng” này khiến Tri Tri Hàm cảm thấy có chút quái dị, không hiểu sao lại cứ khiến cô không được thoải mái.

“Con người cũng có tính hướng sáng, đối với Tề Trình thì cô là nguồn sáng duy nhất mà cậu ấy có thể nhìn thấy ở hiện tại.” Bác sĩ Triệu dừng một lúc: “Mấy năm nay người trong nhà họ Tề đều đã lần lượt thử làm nguồn sáng tương tự, nhưng tất cả đều đã thất bại.”

“Tại sao?” Tri Tri Hàm tò mò.

“Bởi vì Tề Trình cho rằng, bọn họ đều đã thất vọng rồi.” Bác sĩ Triệu cười bắt đầu kể: “Tề Trình bắt đầu có khuynh hướng tự sát là từ hơn một năm trước, lúc đó ông nội cậu ấy lâm bệnh nặng, cậu ấy tới phòng bệnh nhưng lại không cách nào tới gần để ông nội nắm tay cậu ấy.”

“Sau lần đó, cậu ấy tự cho rằng bản thân mình chính là gánh nặng của nhà họ Tề, là một kẻ vô ích, với trạng thái tinh thần của cậu ấy lúc đó, loại nhận thức này rất khó bị xoay chuyển.” Bác sĩ Triệu lắc đầu: “Hơn nữa, vì kết hôn với Tề Ninh mà Chu Cảnh Thuộc dù là con trai độc nhất trong nhà vẫn phải chọn ở rể, cậu ấy lại càng tự trách mình không thể san sẻ gánh nặng của nhà họ Tề.”

Tri Tri Hàm cúi đầu, thật ra cô chẳng có hứng thú gì với mấy chuyện trong nhà người có tiền thế này, bác sĩ Triệu nói với cô những thứ đó cũng khiến cô có phần gượng gạo.

Cô và nhà họ Tề còn chưa gần bó thân thuộc tới mức cần phải biết những chuyện này.

“Tôi nói hơi lạc đề rồi.” Bác sĩ Triệu cười ha ha, nhanh chóng chuyển đề tài: “Tề Trình lấy lòng cô, cô có thể hiểu là vì cậu ấy theo bản năng hướng tới những thứ mà cậu ấy cảm thấy ấm áp, nhưng mà cô phải nhớ rõ, làm nguồn sáng duy nhất là chuyện rất nguy hiểm, một khi đã tắt thì tình huống sẽ biến thành ngay cả cộng rơm cứu mạng cuối cùng của cậu ấy cũng không còn.”

“Còn nữa, tôi vẫn rất lo, trong tiềm thức của cậu ấy có một phần không muốn được chữa khỏi, sợ là cũng sẽ dập tắt nguồn sáng này.” Sau khi nói xong, bác sĩ Triệu xoa xoa cằm.

Tri Trì Hàm đã bị một đồng phân tích tâm lý làm cho choáng váng: “Vậy tôi nên... làm gì bây giờ?”

“Liên tục tóa sáng, cho dù cậu ấy có làm ra chuyện thế nào thì cũng phải cho cậu ấy biết rằng cô sẽ không thay đổi.” Bác sĩ Triệu nói rất trùu tượng: “Chờ giai đoạn cẩn thận lấy lòng này qua đi, cậu ấy sẽ có một giai đoạn quan sát cô, cậu ấy sẽ quan sát xem cô phải có sẽ không rời đi thật hay không, trong giai đoạn đó, cô phải để cậu ấy hoàn toàn tin tưởng.”

“...” Tri Trì Hàm có chút không biết nên nói cái gì, từ cái khoảnh khắc cô chủ động hỏi Tề Trình đồ ăn có hợp khẩu vị hay không, quan hệ giữa hai người đã bị ràng buộc lại một cách mơ hồ, là cô bởi vì lòng riêng mà chủ động, cũng là cô bởi vì không buông xuống được mà quay đầu.

“Mặt khác, cô có thể thử lộ tình cảm với cậu ấy nhiều hơn trong giai đoạn này, cậu ấy từng học tâm lý học, tính cách lại nhạy cảm, lúc đầu muốn giữ cô lại cũng là bởi vì thấy được phần bị tổn thương trong lòng cô nên mới muốn mở đường cho cô, nếu không ngại thì cô có thể xuất phát từ khía cạnh này.” Bác sĩ Triệu nói xong thì lại gật gù đắc ý: “Cô xem thử lại về đường cho cô rồi, đây là việc riêng của cô, không nói cũng không có vấn đề gì cả, tôi chỉ đưa ra một đề nghị như vậy thôi.”

...

Lão già lang băm xảo quyệt này!

Tri Trì Hàm cảm giận, cô đã sắp quen để cho ông ấy đảo hớ cho cô tự nháy xuống rồi!

Nhưng mà, lúc ban đầu Tề Trình... là muốn mở đường cho cô sao?

Cho nên mới hòa nhã và phối hợp với cô như thế?

Cho nên ngày đó cô nói sợ bệnh viện, Tề Trình đã giận dữ mấy ngày liên tục mới chủ động hỏi một câu.

Cái người đến cả tự thân mình cũng khó bảo toàn kia thật sự hy vọng rằng bản thân có thể có giá trị...

Anh rất muốn được sống tiếp, nghĩ ra đủ loại lý do để mình có thể sống tiếp...

Tâm sự với Tề Trình... Tâm sự cùng một người hiền lành vô hại như vậy...

Thật ra cũng chẳng phải là chuyện quá mức khó khăn...

***

Trở lại phòng của Tề Trình, vị bác sĩ Lý kia vẫn còn ở đó, nhìn thấy Tri Trì Hàm thì hừ một tiếng bằng giọng mũi: “Lão họ Triệu gian trá kia lại nói gì với cô rồi?”

... Tri Trì Hàm hít hít cái mũi, cười ngây ngô.

“Đôi lúc cũng không cần phải hoàn toàn nghe theo lời ông ta.” Bác sĩ Lý cũng chẳng mong đợi Tri Trì Hàm sẽ trả lời: “Ông ta quái coi trọng sức khỏe tâm lý, quên mất rằng thân thể khỏe mạnh mới là vấn đề quan trọng nhất.”

... Lại nữa rồi, hai người này mà cùng đứng một chỗ thì chắc chắn sẽ cãi nhau ầm ĩ vì mấy cái chuyện gà có trước hay là trứng có trước.

Lúc này đối tượng bị đưa ra thảo luận đang nằm yên lặng trên giường, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

“Kết quả kiểm tra không tốt sao?” Không hiểu sao cô lại có cảm giác cảm xúc của Tề Trình không được tốt cho lắm.

“Các chỉ tiêu sau khi kiểm tra máu và nước tiểu không có vấn đề gì, buổi tối có thể ăn một chút cháo, mấy ngày tới tôi sẽ tới kiểm tra máu và nước tiểu hằng ngày, nếu sau khi ăn mà các chỉ tiêu đều không tăng đột ngột thì có thể thử thêm một chút thịt nạc.” Bác sĩ Lý cười cười: “Thằng nhóc này từ nhỏ đã ham ăn rồi, bây giờ đáng đời, sau này cảm rệu cả đời, nếu không bệnh này mà còn tái phát thì tỷ lệ vong sẽ rất cao.”

...

Nghỉ đến cánh hơn nửa đêm Tề Trình gọi người tới đòi có rượu gạo, Tri Trì Hàm nhieu mảy, không hiểu sao trong lòng lại có chút tiếc nuối.

“Đây là một tin tốt, ngoài ra còn một tin xấu nữa.” Bác sĩ Lý vừa dứt lời, Tề Trình liền nhanh chóng ngẩng đầu lên.

“Hừ, cậu đừng chiều này với tôi cũng vô dụng thôi.” Bác sĩ Lý trừng mắt nhìn Tề Trình một cái, coi như không nhìn thấy ánh mắt ngập nước của anh, nhắc lên một góc chăn đang bị Tề Trình nắm chặt, lại kéo áo anh lên, để lộ ra một nửa vòng eo.

Vòng eo trắng nõn, còn đôi mạng hơn nữa là nơi đó mơ hồ lộ ra cơ bắp, Tri Trì Hàm đỏ mặt, không hiểu đột nhiên bày ra cảnh xuân như vậy là có ý gì.

Sau đó bác sĩ Lý dùng một đầu ngón tay chọc chọc lên eo Tề Trình, Tề Trình rõ ràng đã cố nhịn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được mà dịch người đi một chút.

Chỉ trong một nháy mắt đó, Tri Trì Hàm đã thấy được một vùng da bầm tím sau lưng anh, một mảng da rất rộng đậm màu xanh tím đập vào mắt khiến người ta hoảng sợ.

“Cô ngủ chung với cậu ta rồi sao?” Bác sĩ Lý hỏi một cách vô ý.

“...” Tri Trì Hàm ngây ra một lúc lâu mới hiểu được ông ta đang hỏi cái gì: “Tôi ngủ trên sofa...”

“Lão Triệu không nói với cô chuyện cậu ấy không thể ở chung một phòng với người khác sao?” Bác sĩ Lý nhướn mày, tiếp tục hỏi.

“... Có nói rồi.” Tri Trì Hàm cắn môi, cô biết việc này, nhưng mà vì cô không muốn nhìn tới căn phòng đã bị đổi thành phòng khám ở bên đối diện nên mới kéo chăn gối tới ghế sofa, bởi vì Tề Trình không phản đối, buổi tối thấy anh vẫn ngủ rất sâu, cho nên cô cũng cho rằng không có vấn đề gì.

“Thằng nhóc này vì tránh cho giữa đêm phát bệnh nên vẫn luôn cuộn chặt mình như vậy, vết thương bên ngoài cũng không phải là vấn đề lớn, nhưng liên quan tới vấn đề cô có nên ngủ ở đây không thì tốt nhất vẫn nên đi hỏi thư lão Triệu một chút.” Bác sĩ Lý nói tới đây thì thôi, ông không có chuyên môn về mặt tâm lý, cũng không có tư cách gì mà nói về phương án trị liệu này của lão Triệu, chỉ là để cho một cô gái còn trẻ tuổi như vậy trông nom Tề Trình, trong lòng ông ít nhiều gì cũng có chút lo lắng.

Lần sinh bệnh này của Tề Trình, chuyện hồi phục nhanh hơn trước kia là sự thật, có lẽ sự xuất hiện của cô nhóc kia thật sự khiến Tề Trình chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng mà quá nhanh cũng không tốt, nhất là khi người nhà họ Tề đã mất mười năm mà vẫn không có cách nào để giải quyết vấn đề cùng sống chung một phòng với anh.

Sắc mặt Tri Trì Hàm tái mét như thể vừa bị người ta dội một chậu nước lạnh, đứng ngững ra tại chỗ không biết phải làm sao.

Có thật sự không biết, buổi tối mấy hôm đầu tiên thì cô vẫn còn thức khuya, đợi tới lúc hơi thở của Tề Trình đã dịu lại, chắc chắn anh đã ngủ say rồi cô mới dám đi ngủ, nhưng sau đó thì cô cũng thoải mái hơn.

Cho nên cô không hề biết rằng người mà mỗi ngày mình trông nom lại vì phòng ngừa phát bệnh mà khiến sau lưng bị bầm tím một mảng như thế.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc chăm sóc Tề Trình cho tới giờ, cô ý thực được một cách rõ ràng về vấn đề trách nhiệm.

“Tôi nói rồi, là tôi để cho cô ấy ngủ lại đây.” Tề Trình kéo áo xuống, nhìn bác sĩ Lý: “Không liên quan gì tới cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Đương nhiên bác sĩ Lý sẽ không đi tranh cãi với một bệnh nhân, ông ấy chỉ nhìn thoáng qua Tri Trì Hàm rồi đi sang bên phía đối diện để lấy thuốc.

Tri Trì Hàm biết hàm ý trong cái nhìn này, cô là người chăm sóc Tề Trình, chuyện này đều là trách nhiệm của cô.

“Tôi không hề phát bệnh.” Tề Trình hiếm khi chủ động mở miệng như vậy, khỏe mày khê cau lại: “Đây mới là trọng điểm.”

Đúng vậy, anh không hề phát bệnh.

Sao với tình trạng phát tác chứng tự bế trong thời gian bị viêm tụy cấp tính thì chút bầm tím có thể tan hết trong vòng mấy ngày như vậy chẳng tính là cái gì, đây là trọng tâm trong lời biện bạch của Tề Trình.

Tri Trì Hàm biết.

Nhưng cô cũng biết anh lại đang vội vàng lấy lòng cô, vào lúc sinh mệnh không còn hy vọng, anh hoảng hốt tìm bừa một người không quen biết.

Trước khi bác sĩ Lý ra đòn cảnh cáo với cô, thật ra trong đáy lòng cô có phần đắc ý, cái cảm giác được người ta cần đến thật sự rất tốt, cô cũng chỉ là nói chuyện phiếm giải sầu với người đàn ông này mà thôi, nói không chừng lại có thể cứu vớt được một người.

Lúc Tề Trình ở cạnh cô cũng lăm cũng chỉ đồ mờ hơi lạnh và tiếng hít thở đột nhiên nhanh hơn, cô hoàn toàn không tưởng tượng được cái loại ảo giác đau đớn này, cũng không hề nhìn thấy cái gọi là đáng vẽ của anh trong lúc tự bế, thật ra, thỉnh thoảng cô cũng sẽ quên Tề Trình là một người mắc bệnh tâm lý.

Mãi cho tới hôm nay, nhìn thấy một mảng da bầm tím trên tấm lưng trắng nõn kia.

Cho dù bác sĩ Triệu có nhắc nhở có thể nào thì sau khi nhìn thấy Tề Trình, nhất là sau khi đã ở chung nhiều ngày như vậy, sâu trong lòng cô thật sự đã quên mất rằng, Tề Trình sắp chết.

Tâm lý thì yếu ớt, thân thể thì bời bời bị tâm lý đè nặng suốt thời gian dài mà chức năng miễn dịch giảm, anh gắng gượng chống đỡ để bày ra mặt tốt nhất cho cô xem, mà cô thì tiếp nhận mặt tốt nhất đó.

Rất nhiều lúc cô đã nghĩ, chuyện lăm gì nghiêm trọng như mấy người nói chứ, mấy người xem đi, không phải tôi ngu một chút cũng không có vấn đề gì sao? Mấy người xem đi, tôi cũng có thể đụng vào người anh ấy, sau khi đụng xong bị đau một chút cũng không có việc gì, mấy người xem, mấy điều cảm kỳ mà mấy người nói đó cũng chẳng phải là vấn đề gì đối với tôi.

Đối với cô, bệnh tâm lý là thứ gì đó rất kỳ quái, nghe qua thì cảm thấy rất nghiêm trọng, nhưng đến lúc thật sự nhìn thấy đáng vẽ của Tề Trình lúc bình thường thì lại có cảm giác tất cả đều có thể vượt qua được, dù sao cũng chỉ là vấn đề tâm lý.

Mãi cho tới hôm nay, cô bị vết bầm tím sau lưng anh tàn nhẫn vung một cái tát.

Tất cả cái cảm giác đắc ý này đều là do Tề Trình dùng hết sức lực bày ra mặt tốt đẹp nhất để lừa dối cô.

Mà cô, từ đầu tới cuối vẫn luôn là một nửa thật lòng, một nửa hiểu kỳ.

“Bác sĩ Lý không phải kẻ lém miệng, chuyện này cũng lăm cũng chỉ nói với bác sĩ Triệu mà thôi.” Khỏe mày Tề Trình nhu chặt lại, số lượng từ ngữ trong lời nói cũng nhiều hơn: “Dạo này anh tôi sắp bắt đầu một hạng mục mới, sẽ có một khoảng thời gian dài không có thời gian rảnh, chị của tôi vừa mới sinh con gái, vẫn còn đang trong tháng ở cữ, bọn họ chắc chắn sẽ không quấy rầy tới cuộc sống của cô đâu.”

Tri Trì Hàm nhìn Tề Trình, cần mồi.

“Cho dù muốn trừ tiền cũng không phải sợ.” Tề Trình cau mày cười cười: “Tôi cũng rất giàu, tôi có thể trợ cấp cho cô.”

Cái tên gốc này.

“Trước khi phát bệnh, anh sẽ cảm giác được sao?” Tri Trì Hàm ngồi xổm bên cạnh giường, lại hỏi một câu chẳng mấy liên quan.

“...” Con người đen lấy của Tề Trình lóe lên một cái, không phải là không biết trả lời thế nào, mà là không biết nên trả lời thế nào mới có thể khiến cho Tri Trì Hàm vui vẻ một chút.

Lần này, chắc hẳn Tri Trì Hàm đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Anh đã quá quen hai vị bác sĩ kia, nhắm mắt cũng có thể đoán được bác sĩ Triệu nói gì với cô, đại khái cũng chỉ là mấy thứ nguồn sáng ám áp gì đó mà thôi.

Vừa có thể động viên tinh thần Tri Trì Hàm, lại vừa có thể khiến cô căng thẳng, tiện thể sẽ tiếp thêm cho anh nhiều năng lượng tích cực hơn.

Đương nhiên anh biết rõ, lòng dạ của Tri Trì Hàm đối với anh cũng không thuần túy như người nhà, từ sau khi phát hiện ra nỗi lần tới gần thì anh sẽ đồ mờ hơi lạnh, cô vì khảo nghiệm xem anh có thể đồ bao nhiêu mờ hơi mà không ngừng tới tới lui lui liên tục.

Trong mắt cô khi đó đều là vô cùng kinh ngạc vì phát hiện ra rằng anh thật sự có phản ứng ngay tức khắc.

Anh vốn rất ghét loại tâm tính này, không có người mắc bệnh tâm lý nào sẽ thích một người xa lạ coi mình như đối tượng nghiên cứu.

Nhưng không hiểu sao anh lại bị sự vui thích và hiểu kỳ của cô làm cho cảm động.

Nhìn thấy cô cười đến mức lồm đồm tiền như ả như hiền, anh sẽ cảm thấy đồ mờ hơi lạnh cũng rất tốt, anh không hiểu giao tiếp nhưng lại có thể sử dụng những phản ứng khác của thân thể để làm cho cô vui vẻ.

Hèn mọn đến mức thấp kém.

Cho nên anh không biết câu hỏi này của Tri Trì Hàm rốt cuộc là hỏi với cảm xúc như thế nào.

Bởi vì sau khi hỏi, vẻ mặt của cô rất nghiêm túc, không phải là vẻ bất an như trước đây.

“Thân thể sẽ có dấu hiệu báo trước.” Sau khi cẩn thận nói mấy chữ, anh cẩn thận nhìn thoáng qua vẻ mặt của Tri Trì Hàm.

Vẫn là cái đáng vẽ nghiêm túc kia.

“... Lúc đầu sẽ cảm thấy xung quanh đều là tiếng ồn, ví dụ như âm thanh hoạt động của lò sưởi, tiếng mạch đập của người khác, tiếng cửa sổ bị gió thổi, những âm thanh này sẽ càng lúc càng trở nên ồn ào gấp bội, rồi đầu sẽ bắt đầu đau.” Câu trả lời của anh càng lúc càng chi tiết: “Sau đó sẽ bắt đầu mất khống chế muốn ngăn lại những âm thanh này, sau khi đã yên tĩnh lại thì không nghe thấy cũng không nhìn thấy được cái gì nữa, mãi cho tới lúc có thứ gì đó kích thích từ bên ngoài thì mới tỉnh lại được.”

“Cho nên phản ứng đầu tiên của cơ thể chính là bị tiếng ồn gây ra cảm giác đau đớn?” Tri Trì Hàm ngồi xếp bằng trên tấm thảm bên cạnh giường, gác cảm lén mép giường.

Cái giường này rất lớn, Tề Trình ngủ ở phía bên kia giường, cho nên khoảng cách coi như an toàn, ít nhất là tạm thời anh vẫn chưa đồ mờ hơi lạnh.

“Ừ.” Tề Trình gật gật đầu, lo lắng không yên.

“Tôi ngủ ở đây khiến anh có cảm giác bên cạnh có tiếng mạch đập rất vang?” Tri Trì Hàm lại tiếp tục hỏi câu tiếp theo, tốc độ rất nhanh, xem ra không hề chán nản chút nào.

Cứ như thể vùng da bị bầm tím mà bác sĩ Lý chỉ cho cô xem lúc nãy không hề ảnh hưởng gì tới cô vậy.

Tề Trình hé miệng, đáy mắt lóe lên chút cảm xúc không rõ ràng, cúi đầu không trả lời.

“Tự vậy kín mình lại thì có thể khiến cho những âm thanh đó biến mất?” Tri Trì Hàm vẫn rất cẩn mẫn, thấy anh không trả lời thì liền hỏi sang một câu khác.

Có đang tò mò sao? Giống như muốn nhìn xem anh có thể đồ bao nhiêu mờ hơi, không ngừng khảo nghiệm hết lần này tới lần khác sao?

“Tôi... vốn là một người mang bệnh.” Tề Trình cúi đầu, nhìn hoa văn trên chiếc chăn bông màu xám: “Những phản ứng này vốn không hợp logic.”

...

Tri Trì Hàm ngồi thẳng người, dường như muốn tiến lên trước, nhưng nhìn thấy đáng vẽ của đầu của Tề Trình thì lại chần chờ một lúc, khê cần mồi, quyết định tạm thời vẫn chỉ nên giao tiếp bằng mắt với anh.

Dịch lên trước một chút, nằm úp sấp trên giường, đối diện với ánh mắt của Tề Trình.

Bởi vì cảm xúc trong lòng nên ánh mắt Tề Trình nhìn cô lúc này bớt lo lắng hơn bình thường, con người đen lấy đối diện với cô, không nhìn ra được cảm xúc trong đó.

Ánh mắt đó khiến cô hòng Tri Trì Hàm ngẹn lại một lúc.

“Thật ra, tôi cũng không phải là một người rất tốt bụng.” Tri Trì Hàm nuốt nước miếng, ép mình nhìn thẳng vào mắt Tề Trình: “Ban đầu hợp đồng đã viết rất rõ ràng, tôi không thể có bất kỳ trao đổi nào với anh, nhưng ngày đó Tề Ninh bảo sẽ giúp tôi tìm mẹ, tôi cảm thấy người mà nhà họ Tề bảo vệ tốt như vậy chắc hẳn phải là một người rất quan trọng, cho nên mới muốn lấy lòng anh, cố ý làm trái với hợp đồng, đã lên tiếng.”

“Tôi không biết anh bị bệnh gì, cũng không biết hậu quả sau khi mình mở miệng, tôi chỉ đơn thuần là muốn tìm mẹ nên mới mạo hiểm, khi đó tôi hoàn toàn không hề suy xét đến năng lực tiếp nhận của anh.” Trì Trì Hàm nói xong thì tạm dừng lại một lúc, chờ phản ứng của Tề Trình.

Tề Trình không có phản ứng gì, chỉ có đôi mắt dường như chớp một cái vì khó hiểu.

Hàng mi cong vênh lên, trông giống một đứa bé vô tội.

“Tôi cũng rất không đáng tin, vì muốn tôi tham gia điều trị mà bác sĩ Triệu đã nói với tôi rất nhiều, nhưng phần lớn những lời đó tôi đều coi như chuyện cổ.” Trì Trì Hàm bắt gác bừa mồm: “Nhà các anh thật sự rất giàu có, phần lớn những chuyện xảy ra trong nhà anh đều rất giống trong chuyện cổ, cách rất xa cuộc sống của tôi.”

“Cho nên lúc chăm sóc cho anh, tôi cũng sẽ bối vì tò mò mà muốn thử xem anh sẽ có phản ứng như thế nào đối với kích thích từ bên ngoài.” Cô cắn cắn môi: “Nghĩ lại thì đúng là tôi đang bắt nạt anh thật.”

Tề Trình sợ run lên, lần này rốt cuộc đã gạt đầu, vô cùng thành thật.

Trì Trì Hàm đỏ mặt.

“Bối vì tôi thật sự không coi anh như một người mắc bệnh tâm lý, cũng chưa từng nghĩ rằng bệnh của anh sẽ thật sự làm bản thân bị thương.” Sau khi nói xong thì có chút ảo não: “Rất quá đáng có phải không, mượn việc thiếu hiểu biết và lòng tò mò làm lớp ngụy trang, sau khi làm hại anh thì lại nói với anh rằng người không biết không có tội.”

Đây dường như là lần đầu tiên có thẳng thắn thật lòng nhất kể từ khi làm đầu bếp riêng cho anh tới giờ.

Cũng là nguyên nhân khiến trong lòng cô khó chịu, nghĩ đến những chuyện mình đã làm với Tề Trình suốt tám ngày qua, trái tim như bị bàn tay vô hình nào đó không ngừng túm chặt lấy.

Cô thật sự đang bắt nạt anh, bởi vì anh hòa nhã, lấy lòng cô, cho nên cô càng không kiêng nể gì.

Khi đó anh tủi thân, âm ức lên tiếng như vậy, cô vẫn cảm thấy anh là đang trêu chọc cô...

Ngay cả một tiếng xin lỗi cô cũng không nói nên lời.

Cô đầu chi là vô trách nhiệm.

***

“Tại sao cô lại quay lại?” Tề Trình cũng duy trì tư thế cúi đầu, nhìn Trì Trì Hàm gần như đã nằm nhoài ra trên giường.

Đôi lúc tính cách của cô khiến cho anh dờ khóc dờ cười.

Mặc dù anh thật sự cảm nhận được sự ảm náy của cô, nhưng chỉ chờ lát sau đã thấy có cứ ngang nhiên nằm trên giường anh như vậy, hoàn toàn coi như không biết đến điều cảm kỳ rằng anh sợ bị đụng chạm thân thể.

Anh không giải thích nổi, nhưng mà anh thích thái độ khi cô không coi anh là người bệnh như vậy.

Bạn của cô cũng từng hỏi tại sao cô muốn quay lại, khi đó cô giải thích là vì tiền lương.

Tề Ninh không tăng lương cho cô, vẫn là mức lương lúc ký hợp đồng gia hạn một năm, điều này thì anh biết.

Bởi vì làm đầu bếp riêng cho nhà họ Tề nên giá trị con người của cô đã tăng gấp bội, thật ra tiền thu được từ việc kinh doanh Weibo cũng có thể ngang với tiền lương, vì vậy cô quay lại chắc chắn không phải vì tiền bạc.

“Bác sĩ Triệu nói nếu tôi tham gia thì khả năng anh được chữa khỏi sẽ tăng gấp bốn lần.” Đây là phản ứng đầu tiên của Trì Trì Hàm.

Tề Trình không hề rầy.

Điền mạo của anh thật đúng là khiến người người oán thán, chỉ cúi đầu như vậy mà sức hấp dẫn cũng đã ngang ngửa sức hút Trái Đất rồi.

Đẹp đến mức khiến Trì Trì Hàm cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nuốt nước miếng một cái.

“... Tôi cảm thấy khoảng thời gian mà chúng ta ở chung kia, chính là khoảng thời gian còn chưa gấp mặt đó —” Trì Trì Hàm theo bản năng bỏ thêm một câu chú thích, trong cảm nhận của cô, đã gấp mặt hay chưa là một sự kiện quan trọng, cảm giác bất an của cô đối với anh cũng bắt đầu từ sau khi gấp mặt: “Anh vẫn luôn cầu cứu tôi.”

Con người của Tề Trình càng sẫm màu hơn.

Trong đó có một chút cảm xúc, ánh mắt sinh động, khiến cho trái tim Trì Trì Hàm bất giác đập rộn lên.

Nhưng anh vẫn không tiếp lời.

“Tôi nghĩ anh cần tôi.” Hai lần anh không tiếp lời khiến tim Trì Trì Hàm càng lúc càng đập mạnh: “Lúc bác sĩ Triệu nói không có tôi thì không được, tôi liền quyết định sẽ quay lại.”

Trên thế giới đầy lạnh lùng này, ai cũng có thể bị thay thế, chỉ trừ người nhà.

Đã lâu lắm rồi cô không có người nhà.

Cho nên nãy chữ ‘không có cô không được’ này quá mức hấp dẫn, cô gần như không kháng cự được.

Sau khi nói xong, mặt bất giác đỏ lên.

Cô hỏi nhiều như vậy, nói nhiều như vậy, là vì muốn Tề Trình hiểu ra rằng, lần này cô thật sự sai rồi.

Cô biết sự tin tưởng giữa hai người họ không dễ gì mới có được, cô không muốn bởi vì sự mù tịt của cô sau khi bọn họ gấp mặt mà tất cả đều bị đổ vỡ.

Đây là ước nguyện ban đầu của cô.

Cho nên sau khi nói xong toàn bộ, nghe thấy người đàn ông đang cúi đầu kia thờ dài, vươn cánh tay trắng nõn ra, chạm rai vuốt tóc cô ra sau tai, cô cảm thấy trong nháy mắt đó, tim của cô ngừng đập mất rồi.

Ngón tay Tề Trình hơi lạnh, lúc làm hành động này, anh hoàn toàn không hề xuất hiện dấu hiệu phát bệnh nào, không run tay, cũng không đỏ mồm hơi lạnh.

Chạm nhẹ qua khuôn mặt cô, sau đó vén lọn tóc bị rơi của cô ra sau tai.

“Tôi muốn, chỉ là cô quay lại.” Trong khoảnh khắc tim ngừng đập đó, cô nghe được Tề Trình thấp giọng nói như vậy.

Bốn mắt giao nhau.

Cô cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đang co rút lại một cái rất mạnh, trong lòng đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muối Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng không hỏi Tề Trình ý của câu nói kia.

Lúc bác sĩ Lý cầm một đồng thuốc đi vào, hai người họ đã quay trở lại khoảng cách an toàn, Trì Trì Hàm đang nghe điện thoại của Lâm Kinh Vũ, mà Tề Trình thì đang cúi đầu dùng cánh tay không bị cầm kim truyền để về phác họa.

Nhưng mà có cái gì đó đã thay đổi rồi.

Nhận lấy tờ giấy dán dơ mà bác sĩ Lý có ý in ra cho cô, Trì Trì Hàm cảm nhận được sức nặng của tờ giấy này, không phải vì cô đã ý thức được mình cần gánh vác trách nhiệm, mà là bởi vì hơi lạnh nơi đầu ngón tay Tề Trình.

Nhiệt độ kia cùng với cảm giác trong lòng co rút lại ngay lúc đó ngưng tụ thành một điểm trong đáy lòng mà cô không cách nào chạm đến được, có vài thứ cũng bị phong ấn rồi nhốt lại nơi đó, cô loáng thoáng cảm nhận được nhưng lại không muốn chạm đến.

Vùng trộm ngừng đầu lên, lườm Tề Trình một cái.

Vẫn là đáng vẻ rất an tĩnh, dùng bút màu nước chuyên tâm vẽ tranh, chiếc bàn gấp anh đặt trên bàn là được chế tác theo yêu cầu, mặt bàn rất rộng, bên trên còn có tấm ngăn, có thể bao bọc anh ở bên trong một cách an toàn.

Lúc nào không muốn nói chuyện với cô, anh sẽ dè lên nút bấm để nâng tấm ngăn lên.

Rõ ràng người biến bầu không khí trở thành cái dạng này là anh, thế mà nhìn cái tư thế đó của anh cứ như thể anh hoàn toàn vô tội.

“Buổi tối anh có thể ăn cháo rồi.” Trì Trì Hàm lẩm bẩm lời dặn dài ngoằng của bác sĩ thành tiếng: “Nhưng mà tạm thời chỉ có thể ăn cháo hoa.”

“Vốn là nếu trước lúc nấu cháo mà thêm chút dầu thì nấu xong cháo sẽ thơm hơn, nhưng mà bây giờ anh không thể đụng đến dầu mỡ, cho nên tôi chỉ có thể vo gạo ngâm trước một tiếng.” Lại bắt đầu kiểu nói nhảm quen thuộc của cô, lại nhai chi tiết cách làm đồ ăn cho anh nghe.

Nhưng lần này là cháo hoa, lại nhai một câu xong, cô liền phát hiện ra chẳng còn cái gì để nói nữa rồi.

Tề Trình không có phản ứng gì, vẫn đang cúi đầu vẽ tranh.

“Tôi nay tôi sẽ quay về bên phía đối diện để ngủ, có việc gì thì anh lập tức gọi điện thoại cho tôi, y tá cũng sẽ tới kịp thời.” Trì Trì Hàm cắn môi, thay đổi đề tài.

Cô hiện giờ rất cần nói chuyện để dè nén xuống cảm xúc khó hiểu đang cang lúc cang dâng trào cuộn cuộn trong lòng.

Đối với đề tài này, Tề Trình đã có chút phản ứng, bút trong tay không ngừng lại, đầu vẫn cúi thấp nhưng đã mở miệng hỏi một câu: “Đã hỏi bác sĩ Triệu rồi sao?”

“Ông ấy nói vẫn còn quá sớm.” Trì Trì Hàm nói xong thì nhăn mũi, ngoại trừ điều này ra thì bác sĩ Triệu còn tỏ ra rất vui mừng, ông ấy cảm thấy việc Tề Trình chủ động mở miệng gánh trách nhiệm giúp cô còn quan trọng hơn chuyện sau lưng anh có vết bầm tím rất nhiều.

Là một tiến triển mang tính đột phá...

Điều này cũng khiến Trì Trì Hàm hiểu rõ một chuyện, thái độ ung dung của bác sĩ Triệu đã nói lên rằng, ông ấy biết rõ toàn bộ quá trình giao lưu, trao đổi giữa cô và Tề Trình, kể từ sự không thích ứng ban đầu cho tới tình trạng xấu hổ ở hiện tại.

Chắc hẳn từ sau khi cô quay lại, camera trong phòng Tề Trình vẫn luôn được mở.

Bác sĩ Triệu thật là, thậm chí bây giờ cô còn nghi ngờ rằng tất cả hành động của mình đều bị ông ấy phân tích và phán đoán từ trước, nếu không thì sao ông ấy lại có thể tin tưởng cô một cách mù quáng như vậy.

Rốt cuộc Tề Trình cũng ngừng đầu lên, nhìn về mặt như đang đi vào cõi thần tiên của Trì Trì Hàm, ngón tay vừa chạm vào cô run lên một lúc.

“Không sợ bệnh viện nữa sao?” Đến lúc cúi đầu xuống, giọng anh đã trở lại bình thường.

“... Sợ chứ.” Mặt Trì Trì Hàm đỏ lên, hiện giờ ai mới là người bệnh đây.

“Vậy thì còn quay về bên đó làm gì?” Giọng điệu rất đương nhiên.

...

Trì Trì Hàm ngừng lên, nghiêng đầu nhìn anh.

“Tôi đột nhiên phát hiện ra, thật ra anh chẳng giống một người không biết câu kính chúc nào.” Anh biết gần; đối với những ý chuyện mà mình không đồng ý, anh sẽ luôn kiên định với ý kiến của mình; lúc hai người duy trì khoảng cách an toàn, anh sẽ dùng câu trần thuật mang ý mệnh lệnh; lúc khoảng cách giữa hai người gần tới mức khiến anh có cảm giác áp lực, cho dù căng thẳng thì anh cũng sẽ dùng ngôn ngữ cơ thể để thể hiện quan điểm bản thân.

Muốn chính là muốn, không muốn chính là không muốn, trừ khi vì vấn đề sức khỏe mà bị ép phải nghe theo, còn phần lớn thời gian còn lại, anh hoàn toàn không hề nhẫn nhịn chịu đựng như trong tưởng tượng của cô.

Tề Trình sững lại, ngừng đầu lên.

Trì Trì Hàm cười cong cả mắt, nghiêng nghiêng đầu, bầu không khí bị hành động thỉnh linh lúc này của anh làm rối loạn, dường như bây giờ đã trở lại bình thường.

“Cứ ngủ ở đây đi, trước khi phát bệnh tôi sẽ nói cho cô biết.” Thở phào nhẹ nhõm một hơi, giọng anh vẫn là cái kiểu đó, chỉ là chút ánh sáng trong đáy mắt đột nhiên trở nên tối sầm.

Ngón tay vừa đụng đến cổ bỗng dưng đau nhói lên.

Anh không biết tại sao mình lại làm ra hành động như vậy, nhưng anh đã nhìn thấy ánh mắt của Trì Trì Hàm.

Cô bị dọa sợ, trong khoảnh khắc đó cô đã trốn tránh theo bản năng.

Ánh mắt của cô vừa bắt ngờ lại vừa sợ hãi.

Anh là chủ thuê của cô, còn cô chỉ là một nhân viên do bác sĩ Triệu tìm tới để hỗ trợ cho việc điều trị của anh.

Cô biết toàn bộ tiền sử bệnh án của anh, cũng từng nhìn thấy đáng vẻ chật vật không chống đỡ nổi của anh.

Anh chỉ vì cô không coi anh như một người bệnh mà bị mê hoặc, trong nháy mắt đó anh vươn tay ra cũng chỉ vì tóc cô rơi xuống, che khuất khuôn mặt cô.

Đôi má hồng hào mịn màng, cảm giác mềm mại y như trong dự đoán của anh.

Khuôn mặt tươi cười của Trì Trì Hàm nhiều lần đụng vào điểm mấu chốt trong lòng anh, khiến anh sinh ra ảo giác giống như hy vọng, khiến anh cho rằng có lẽ bản thân cũng không phải là không thể chữa khỏi được.

Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, chỉ là trong nháy mắt sinh ra ý nghĩ nãy liệt muốn chạm tay vào một vật tốt đẹp như thế... mà thôi.

Nhưng vì cái gì mà lại muốn ngăn cản cô quay về bên phía đối diện?

Hơn nữa vì sao cô lại không cự tuyệt?

Thậm chí còn gật gật đầu, mắt nhìn vào điện thoại di động.

“Chỉ cần hiện giờ bác sĩ Triệu không lập tức gọi điện thoại cho tôi, như vậy có nghĩa là ông ấy đã ngầm đồng ý rồi.” Ánh mắt sáng ngời, cười đến mức híp lại như đôi mắt của hồ ly: “Tôi lại tiếp tục ngủ trên sofa.”

Giọng nói mang theo sự vui mừng mà ngay cả chính cô cũng có thể nhận ra được.

Cô thật sự không hề bài xích việc ngủ ở bên cạnh anh, bên phía đối diện mùi thuốc quá nồng nặc, mà đề tài nói chuyện phiếm của mấy cô y tá trong lúc nhàn rỗi cũng khiến tâm trạng cô nặng nề, trong lòng không thoải mái.

Cô nghe thấy bọn họ nói chuyện về thân thể của Tề Trình.

“Hoàn toàn suy sụp, một người đàn ông chưa tới ba mươi tuổi thôi mà, thật là đáng tiếc quá.” Giọng của cô y tá giống như đang nói về một người trẻ tuổi sắp qua đời.

“Mấy loại thuốc trị chứng uất ức đó làm gì có cái nào không tổn thương tới thân thể, thế mà anh ta chịu đựng tận mười năm.” Giọng của cô y tá này thì mang theo vẻ phiến muộn: “Đúng là đáng tiếc thật.”

Chưa nói là đáng tiếc cái gì nhưng cũng đủ để khiến Trì Trì Hàm ôm chăn gối chạy mất dép rồi.

Năm đó, đám y tá cũng hình dung có như vậy, thật là đáng tiếc, mới chỉ là một cô gái còn đang học đại học, thế mà vừa chớp mắt đã chẳng còn ba, mẹ cũng bỏ chạy luôn rồi.

Cái từ ‘đáng tiếc’ này chính là cách người xa lạ thể hiện lòng thương hại đối với sự bất hạnh của chúng ta.

Hai chữ, lại thêm một cái thờ dài và lắc đầu sẽ biến thành bức tường ngăn cách, trở thành câu chuyện kể trong nhà người ta.

Cô không thích cái từ này, cũng không thích có người hình dung Tề Trình như vậy.

Anh không đáng thương, anh cực kỳ tham ăn, có chút tính xấu, có sở thích, và anh vẫn đang cầu cứu.

Cho nên cô thả ru rú trên chiếc sofa lớn trong phòng Tề Trình, buổi tối trước khi đi ngủ thì nhìn người đàn ông đang nằm trên giường kia, nhìn anh buồn chán nghịch cái ống dẫn truyền nước, quấn vào tay một vòng rồi lại hai vòng, sau đó lại tháo ra từng vòng một.

Cô có thể dần dần chìm vào giấc ngủ, trong lúc nằm mơ thỉnh thoảng sẽ có thể nhìn thấy ba mình đang nằm cuộn tròn trên sofa trong nhà, cầm chiếc đĩa chọc chọc vào eo cô.

“Nhóc con, đổi kênh đi! Cái kênh này toàn là quý khốe sói gào thối!” Nói rất lớn tiếng.

Đột nhiên tỉnh dậy, ngẩng đầu lên lần nữa, phát hiện ra người đàn ông kia cũng đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt trắng nõn, khóe mày hơi cau lại.

Đôi mắt cô sẽ cay cay nhưng không cách nào chảy nước mắt.

Đáng tiếc cái gì chứ? Cả cô và anh đều còn sống, cho dù gian nan thì cũng đều vẫn còn sống.

***

Chế độ ăn uống trong thời kỳ mới hồi phục mà bác sĩ Lý đề lại vô cùng phiền phức, cháo lỏng, nước ép hoa quả, mỗi ngày sáu bữa, mỗi bữa 100 ml.

Đồ ăn không được bổ thêm bất kỳ gia vị nào, Trì Trì Hàm cũng chỉ có thể dành hết tâm huyết vào việc làm nước ép hoa quả, tuyết lê, củ cải trắng, cà rốt, cà chua, mấy thứ này bị cô thử kết hợp đủ kiểu, mặc dù mùi vị không phải là rất hấp dẫn nhưng lần nào Tề Trình cũng uống hết sạch.

Mây cũng chẳng nhần chút nào, cho cái gì thì uống cái đó.

Buổi tối cô vẫn nằm to trên ghế sofa, nhìn số y tá bên phía đối diện dần giảm bớt, các thiết bị chữa bệnh dần dần được cất vào căn phòng khóa kín trên tầng ba.

“Vẫn còn bà y tá nữa.” Đến ngày thứ năm được ăn đồ ăn lỏng, Trì Trì Hàm từ bên phía đối diện đi tới, giờ bà đầu ngón tay lên, về mặt đặc ý: “Anh sắp khỏe lại rồi.”

Tề Trình khẽ nhếch khóe miệng, cúi đầu về tranh.

Sau ngày hôm đó, giữa Tề Trình và Trì Trì Hàm đã thiết lập một sự cân bằng rất vi diệu.

Trong năm ngày, chỉ có một đêm anh đột nhiên nghe thấy tiếng động bên tai, nhện một lúc, sau đó vẫn quyết định tuân thủ lời hứa, đánh thức Trì Trì Hàm dậy, kết quả vừa ngồi dậy thì đã nhìn thấy cô đang mặc áo ngủ, ôm gối ngồi trên sofa mơ to nhìn anh.

“Tôi nghe được tiếng hít thở của anh rồi.” Trì Trì Hàm giải thích, sau đó ôm gối, kéo đắp lê đi về phía đối diện.

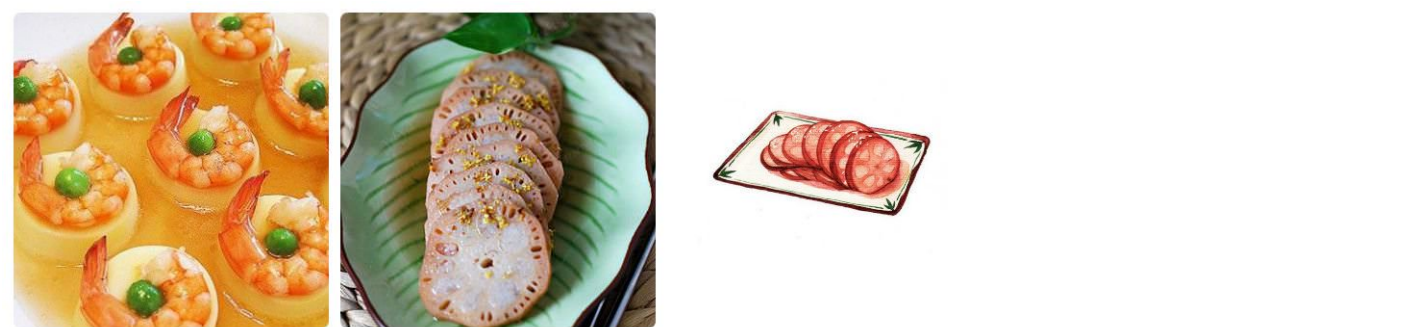
Ngày hôm sau lại coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn trải chăn gối ra ghế sofa, buổi đêm không phát bệnh, thậm chí anh còn biết đến thói quen ba giờ sẽ thức dậy đi uống nước của Trì Trì Hàm.

Mỗi ngày đều rất bình lặng, giống như mọi chuyện đang chuyển biến theo hướng tốt hơn, ví dụ như mỗi ngày Trì Trì Hàm đều sẽ thông báo là đã bớt bao nhiêu y tá và thiết bị chữa bệnh, không hiểu sao lại khiến tâm tình người ta rất thoải mái.

“Cái này cho cô.” Anh lấy từ trên bàn gấp xuống hai bức tranh đưa cho Trì Trì Hàm, khóe miệng vẫn khẽ nhếch lên với góc độ không đổi.

Trì Trì Hàm nghi hoặc nhận lấy, sau đó mắt trừng lớn lên.

Hai bức tranh đều là hình ảnh hoạt hình về mỹ thực, một bức là tôm nõn bóc vỏ, một bức là ngó sen xào rắc hoa quả, màu sắc hoàn hảo đẹp đẽ, góc phải phía dưới có ký một cái tên khiến cho một cô gái nghiền lên mạng như cô không hiểu sao lại thấy quen thuộc: Trùng Ất.

Hai món ăn đều là những món cô phải làm trong video mỹ thực mùa đông ngày mai, hôm qua anh hỏi cô từng bước chế biến, lúc đó cô đã biết là anh lại thêm ăn rồi.

“Là anh về sao?” Cô thường xuyên nhìn thấy những lúc tâm tình tốt thì anh sẽ ngồi về vôi, nhưng từ trước tới giờ đều không ngờ được rằng thành phẩm lại có thể đẹp tới mức đáng kinh ngạc như vậy, hơn nữa không hiểu vì sao mà cô lại cảm thấy chữ ký của anh vô cùng quen mắt.

“Ngày mai lúc đi quay video thì cô nhớ mang theo, đưa cho Lâm Kính Vũ.” Tề Trình lấy khăn ướt trên bàn nhẹ nhàng lau thuốc màu dính trên tay, xoa bóp cổ tay trái: “Nói với ông ấy hai bức tranh này là bản phác thảo tuyên truyền, các video còn lại trong loạt video mỹ thực mùa đông của các cô, tôi sẽ cung cấp mười bức vẽ chi tiết, ông ấy chỉ cần nhìn chữ ký sẽ tự biết nên làm thế nào.”

“Không được nói với ông ấy tôi chính là Trùng Ất.” Bỏ thêm một câu cuối cùng, giọng điệu chậm rãi, vẻ mặt nghiêm túc.

Trì Trì Hàm gật đầu theo bản năng, Tề Trình rất hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Sao cái tên Trùng Ất này lại quen thuộc như thế.

“Như vậy mới có thể giúp video này của cô có thêm nhiều người theo dõi.” Tâm trạng của Tề Trình trông rất tốt, chẳng mấy khi thấy khóe miệng anh cứ nhếch cao mãi như vậy.

“Anh...” Trì Trì Hàm còn chưa hiểu rõ tình huống, nhưng cô mơ hồ cảm thấy có lẽ anh đang giúp cô một việc lớn.

“Chị của tôi nói với tôi là bởi vì cô ở bên này nên bị trừ tiền lương.” Tề Trình đối diện với cô: “Tôi trợ cấp cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Hai bức tranh này khiến Trì Trì Hàm chịu một cú sốc ngoài ý muốn.

Trước tiên là Tề Ninh, gần như Tề Trình vừa dứt lời cô ấy đã gọi điện thoại cho Trì Trì Hàm, giọng điệu trước sau như một, dứt khoát mà xa cách: “Không được đưa tranh cho Lâm Kính Vũ.”

Trì Trì Hàm ngờ ra một lúc, mờ luôn loa ngoài: “Tôi thì sao cũng được, hai người tự nói chuyện với nhau đi.”

Cô vẫn còn đang băn khoăn không biết vì sao cái tên Trùng Ất này lại quen như vậy, cảm thấy bản thân mình vẫn không thích hợp xen vào mấy chuyện thế này.

Giọng của Tề Ninh ở bên kia nhẹ hơn một chút, mang theo vẻ bất đắc dĩ: “Tề Trình, người ký hợp đồng với Trì Tiểu Thư là chị, chuyện từ tiền là do cô ấy tự đề nghị, em không thể lấy chuyện này ra uy hiếp chị được.”

“Là tôi tự đề nghị.” Trì Trì Hàm bị điểm danh thì gật gật đầu, ăn nói thật thà.

Cô cảm thấy mình cần được dạy dỗ, mà đối với cô cách thức dạy dỗ có hiệu quả tốt nhất chính là từ tiền, cho nên tháng này cô thật sự đã chủ động đề nghị bị trừ lương.

Tề Trình không nói chuyện, mím môi nhìn đi động của Trì Trì Hàm.

Trì Trì Hàm rút tay, không hiểu sao lại thấy có chút chột dạ, nhất là ánh mắt Tề Trình nhìn cô khi cô rút tay về.

Đây là đang tủi thân vì cô không đứng về phe anh sao.

Cô cũng phải biết là đã xảy ra cái gì thì mới biết đứng về bên nào chứ!

Hơn nữa bây giờ chồng của Tề Ninh là ông chủ lớn của cô, trước khi chuyện giấy nợ được giải quyết thì trong lòng cô vẫn còn một cái gai, cô đương nhiên sẽ theo bản năng mà lựa chọn người phát tiền lương cho cô thôi...

“Tề Trình, tranh của em không được tùy tiện đưa ra ngoài.” Trì Trì Hàm lần đầu tiên nghe được giọng Tề Ninh hạ thấp xuống như vậy: “Em đã ký bản quyền rồi, nếu tự tiện giúp người khác tuyên truyền như vậy thì sẽ bị kiện đấy.”

“Lúc ký bản quyền đã ghi chú rõ ràng nếu cần thiết thì có thể tuyên truyền cho sản nghiệp của nhà họ Tề.” Tề Trình đáp lại rất nhanh: “Anh rẽ đã thu mua công ty của Trì Trì Hàm, bây giờ công ty này thuộc sản nghiệp của nhà họ Tề.”

...

Giống như đang xem TV...

Cô chăm sóc cho anh lâu như vậy, đây là lúc nhìn thấy anh gần với thân phận nhị thiếu gia nhà họ Tề nhất.

Hơn nữa lúc anh gọi tên cô còn khiến cô hoảng hốt mất mấy giây... Đáng về thật là đẹp muốn chết...

“Tề Trình...” Giọng nói của Tề Ninh có chút mệt mỏi, dường như không tìm được điểm nào để có thể thuyết phục được anh.

“Chuyện đó...” Bởi vì chuyện trong lúc sinh kìa, thái độ của Trì Trì Hàm đối với Tề Ninh đã có chút thay đổi, nhờ giọng nhắc nhở Tề Trình: “Cô ấy còn đang ở cũ.”

...

Sau đó lại bị nhị thiếu gia nhà họ Tề liếc xéo một cái.

“Chị đảm bảo sẽ không nhúng tay vào chuyện giữa em và Trì Tiểu Thư nữa, em thu hồi lại tranh của em đi có được không?” Giọng nói của Tề Ninh quả thật khiến Trì Trì Hàm kinh ngạc đến rớt tròng mắt.

Giọng điệu kiên nhẫn y hệt như đang dỗ dành một đứa bé vậy.

“Không được.” Tề Trình rõ ràng dứt khoát, Trì Trì Hàm lại rớt tròng mắt lần nữa.

Cô đã nói là người này cũng xấu tính mà, cái tính cách thiếu gia này quá mức điển hình, nhưng mà bọn họ cần gì phải vì hai bức tranh mà biến thành như vậy.

“Em có biết là chị đã hứa với ông nội rằng nếu chuyện em là Trùng Ất bị công khai thì em sẽ bị cường chế đưa tới Mỹ không?” Tề Ninh đang hạ tới hậu thư.

“Có biết.” Tề Trình vẫn chỉ có hai chữ, chỉ khác là lúc này anh đang đưa mắt nhìn Trì Trì Hàm.

“Chị sẽ đề em trực tiếp ký hợp đồng với Trì Tiểu Thư, chuyện của hai người, chị sẽ không nhúng tay vào nữa.” Tề Ninh cảm thấy mệt mỏi: “Trì Tiểu Thư, mong cô nhớ rõ lời hứa của cô, chuyện Tề Trình là Trùng Ất tuyệt đối không được đề cho bất kỳ ai khác biết, bao gồm cả người bạn thân không giấu diếm nhau chuyện gì của cô nữa.”

“... Được.” Trì Trì Hàm cực kỳ thức thời đồng ý, sau đó hỏi ra một câu mà cô vẫn luôn muốn hỏi: “Nhưng mà Trùng Ất là ai thế?”

...

Một hồi yên tĩnh.

Khóe miệng Tề Trình gật gật một lúc, phản ứng của Tề Ninh thì còn trực tiếp hơn, thờ dài một tiếng rồi cúp điện thoại cái rụp.

...

Chỉ còn Trì Trì Hàm hai tay ôm tranh, cực kỳ vô tội đối diện với Tề Trình.

“Tự tôi đi tra Baidu.” Bị Tề Trình nhìn chăm chăm đến mức phát sợ, Trì Trì Hàm quyết định tự lực cánh sinh, bây giờ ngoài vấn đề Trùng Ất ra, cô còn có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi: “Anh vì chuyện Tề Trình trừ tiền lương của tôi mà cãi nhau với cô ấy sao?”

“Tôi không cần nói.” Năm ngày ăn đồ ăn lỏng, sắc mặt của anh trông đã tốt hơn lúc chi truyền nước một chút, nhưng mà người vẫn đang rất gầy, lúc không nói lời nào thì khuôn mặt trông sẽ càng lạnh nhạt hơn.

...

Vậy có nghĩa là thật sự vì chuyện này mà làm ấm ỉ rồi.

“Vậy ký lại hợp đồng lần nữa là thế nào?” Nghĩ nghĩ xong, cô lại hỏi.

Bệnh nhân Tề Trình hình như đã làm không ít chuyện trong lúc cô ra ngoài mua đồ rồi.

“Hợp đồng làm đầu bếp của cô sẽ không thay đổi, chỉ là cần phải ký thêm một bản hợp đồng với bên phía tôi nữa.” Tề Trình bóp bóp cổ tay: “Chắc hẳn ngày mai, ngày kia là luật sư sẽ chuẩn bị xong, tôi vốn định chuẩn bị xong rồi mới nói với cô.”

“Chỉ là bớt đi mấy điều khoản hạn chế, sau đó bên A sẽ đổi thành tên của tôi.” Nhìn về mặt Trì Trì Hàm vẫn đầy nghi hoặc, anh giải thích chi tiết hơn một chút, bắt gác lại đi xoa bóp cổ tay trái.

“Tại sao lại thế?” Mặc dù câu hỏi này có chút dẫn động, nhưng nói thật lòng là để Tề Trình làm ông chủ trực tiếp của cô đương nhiên tốt hơn là để cho Tề Ninh làm rất nhiều.

Nhưng mà, Tề Trình... quá dễ bị bắt nạt rồi...

Cô sẽ có cảm giác áy náy đối với ông chủ của mình...

“... Cho tiện.” Tề Trình im lặng một hồi lâu mới thốt ra hai chữ.

...

Mới Trì Trì Hàm run lên một chút, không hiểu tại sao hai chữ hết sức bình thường này lại khiến người ta nảy sinh chút liên tưởng không được tốt cho lắm.

Kể từ ngày đó, sau khi ngón tay Tề Trình phớt qua khuôn mặt cô, dạo này bất kể Tề Trình nói cái gì cũng rất dễ khiến cô liên tưởng linh tinh.

“Như vậy có muốn làm cái gì cũng sẽ không bị hạn chế.” Tề Trình đưa tay trái kéo chăn che lên người, cúi xuống, lại đổi thành tay phải: “Bác sĩ Triệu cũng nói rằng bỏ bớt những hạn chế đó sẽ có ích cho phương án điều trị.”

“Tay anh làm sao thế hả?” Trì Trì Hàm lại hỏi sang một chuyện không liên quan, buổi sáng lúc đưa nước trái cây cho anh đã cảm thấy tay trái của anh có gì đó bất thường, sau đó vội vàng ra ngoài mua hoa quả và chia tay mấy y tá nên đã quên mất tiêu chuyện này.

Vừa rồi chỉ nói chuyện có một lúc mà anh đã xoa bóp tay bốn lần rồi.

Tề Trình không trả lời, vốn đang nửa ngồi nửa nằm lại dịch người vào trong chăn một chút, sau đó có lẽ là cảm thấy quá lỳ liễu nên không còn dám động đậy nữa.

...

Mấy ngày nay, trạng thái tinh thần của Tề Trình hết sức bình thường, điểm duy nhất giống một người bệnh chính là mỗi lúc gặp phải áp lực thì chân tay sẽ bắt đầu luống cuống.

Vừa rồi khi thể của nhị thiếu gia nhà họ Tề đã mất sạch chỉ trong nháy mắt.

“Để tôi xem.” Trì Trì Hàm đặt tranh sang một bên, quý một gối xuống mép giường, di chuyển về phía trước một chút.

Yết hầu Tề Trình nhấp nhô lên xuống, cơ thể càng thêm căng cứng.

Sau hôm ấy, Trì Trì Hàm luôn duy trì khoảng cách với anh, không còn chủ động đến gần như lúc này nữa.

Cho nên cô đột ngột tiến đến khiến mọi thứ trước mắt anh thoáng chốc dần biến thành màu xám.

“... Trì Trì Hàm” Tề Trình nhắm mắt lại, giọng nói có chút run rẩy: “Tôi sắp không nhìn thấy rồi...”

“... Gần quá rồi.” Sợ có không hiểu, anh lại run rẩy bổ sung thêm một câu.

Mắt đang nhắm chặt, cảm giác được phản đệm bị lún xuống nhanh chóng dần hồi trở lại, nghe thấy tiếng Trì Trì Hàm vội vàng lui người lại vuốt quần áo, anh cắn chặt răng, ép xuống cảm giác mất mát trong lòng.

“Được rồi.” Giọng nói của Trì Trì Hàm truyền đến từ nơi cách đó không xa, sau đó nghi hoặc thì thảo tự nói: “Lúc trước đến gần đâu có như thế...”

Tề Trình cắn răng mạnh hơn một chút, đầy lòng dằn vặt.

Bây giờ, có lẽ chỉ có anh biết tại sao đột nhiên lại có phản ứng kịch liệt như vậy, ngày đó anh chủ động như vậy dường như không chỉ là vì ngoài ý muốn.

“Có phải là gần đây số lần tôi gần ỉ quá rồi không?” Mắt anh còn chưa mở ra, tiếng Trì Trì Hàm thì thảo lắm bầm vẫn chưa kết thúc: “Nếu không, chờ tinh thần anh tốt hơn một chút, chúng ta thử tiếp xúc gần nhiều hơn một chút xem sao?”

...

Bất đắc dĩ mở mắt ra, nhìn Trì Trì Hàm chấp tay ra sau lưng đứng cạnh giường, không dám dựa vào quá gần, đầy mắt lại rục rịch có ý muốn tới gần hơn.

“Tay của tôi chỉ bị trật khớp thôi, không phải do vấn đề tâm lý.” Vươn tay trái ra, thành công di dời lực chú ý của Trì Trì Hàm.

Bây giờ anh thật sự không thể tiếp nhận việc cô chủ động dựa vào quá gần, hiện giờ vẫn cảm thấy đầu óc đang choáng váng.

“Sao lại bị trật khớp được?” Nhìn vào cổ tay anh, cách một chiếc giường vẫn có thể nhìn thấy nơi đó hơi sưng đỏ lên: “Để tôi đi lấy ỉ đá lạnh.”

“Trật khớp thì phải nói sớm chứ, có phải từ lúc sáng anh đã không ổn rồi không?” Nói nhỏ, mờ tỏ lạnh ra, tho tay vào lấy đá lạnh, lại bới vì quá lạnh nên quay đầu lại trừng anh: “Anh thỉnh thoảng cũng nên nghe lời bác sĩ Lý, tổn thương bên ngoài cũng cần phải coi trọng.”

Tề Trình không nói chuyện.

Nhìn Trì Trì Hàm rất quen tay lấy băng gạc từ trong ngăn kéo ra, bỏ đá vào một cái túi giữ tươi, quần lại cẩn thận, quần xong còn thử trên người mình trước rồi mới đi tới bên giường.

Cô đúng là một người kỳ quái, bình thường thì háp tá háp tấp, anh cũng thường xuyên bị sự hậu đậu của cô dọa cho đồ mồ hôi, nhưng mà những lúc cần tỉ mỉ thì cô lại thật sự cẩn thận tới mức chẳng giống cô chút nào.

Không dám tới quá gần, chỉ có thể vươn hai tay ra đưa tới cho anh.

Sau đó vẫn đang lẩn quẩn với vấn đề vừa rồi: “Rốt cuộc là vì sao mà lại bị trật khớp tay được?”

“Lúc ngủ quay người.” Mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, nói xong thì nhìn về phía camera bị giấu ở trong góc.

“... Anh nằm ngủ đâu có lộn xộn đâu.” Trì Trì Hàm còn đang lăm bầm, sau đó vội vàng kêu lên một tiếng: “Anh không được đắp đá lạnh như vậy, phải đắp lên chỗ đó nhất.”

Thò đầu ra nhìn rồi khịt mũi một cái, ra vẻ hết sức chê bai.

“Sao mà xử lý mấy chuyện này anh lại vụng về thế?” Rõ ràng là không để cho người ta tới gần, kết quả đến lúc tự chăm sóc bản thân thì lại lúng ta lúng túng.

Tề Trình nhũn mảy.

“Tôi đi tới được không?” Trì Trì Hàm lại bắt đầu rục rịch không yên.

“Không được.” Người bị chê bai xem ra đang giờ tỉnh xấu, cúi đầu không chịu nhìn cô nữa.

Chỉ còn Trì Trì Hàm đứng gần đó, hai tay chấp sau lưng, có sức mà chẳng làm được gì, chỉ biết nói lảm nhảm không dứt.

***

Đêm hôm qua cô lại bị mộng du.

Không hề có dấu hiệu báo trước, chỉ đột nhiên đứng dậy đi thẳng vào phòng bếp.

Sợ trong bếp có quá nhiều đồ sắc nhọn sẽ làm cô bị thương nên Tề Trình vội vàng rút kim truyền ra đi theo cô.

Lúc định đánh thức cô thì lại bị về bị thương trên mặt cô làm cho sưng người ra.

Đến lúc lấy lại tinh thần thì cô đã bất chức động tác lúc nấu ăn, cầm thớt gỗ bắt đầu cắt thái, động tác vô cùng thuần thục nhưng về mặt vẫn đầy đau thương.

Tay anh là vì muốn lấy cây dao thái thức ăn trong tay cô nhưng lại không dám đụng đến da cô, cho nên mới bị vịn cho trật khớp cổ tay.

Sau đó lại bởi vì cô nghiêng ngã lao vào đứng tại chỗ một lúc lâu, không biết tại sao anh lại nảy sinh ý định muốn bế cô quay về ghế sofa.

Kết quả đương nhiên là không bế lên nổi.

Cô không nặng, chỉ là anh đã nhịn ăn quá lâu, thân thể yếu ớt.

Sau đó tay càng bị xoay vặn nghiêm trọng hơn.

Đứng cùng cô một lúc lâu, đến lúc cô đã quay lại ghế sofa, nằm xuống nghỉ rồi anh mới bấm chuông gọi y tá tới cầm lại kim truyền cho anh.

Tri Tri Hàm không biết được.

Nhưng mà camera chắc chắn biết...

Anh không biết sau khi bác sĩ Triệu nhìn được cảnh này thì sẽ nói cái gì, trong lòng vẫn có chút bất an.

Nửa đêm kiểm tra lại lịch trình của Tri Tri Hàm, phát hiện weibo của cô đến cuối tuần này là đến số đoán viên đặc biệt rồi.

Có lẽ là vì áp lực nên cô mới lại bị mộng du.

Cho nên anh vẽ hai bức tranh, dùng tên Trùng Ất.

Cũng tốt, giúp bọn họ dò lại lực chú ý.

Anh cực kỳ chật dạn, thiếu tự tin đến mức tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thật sự thì trong lòng Tri Tri Hàm thật sự không tự tin lắm với video mỹ thực mùa đông tuần sau, từ tuyển chọn chủ đề đến thực đơn cô đều không tham dự, tuần sau đã phải đăng lên rồi, cô vẫn còn hai món cuối cùng chưa kịp quay.

Cô đã ký hợp đồng với công ty, quy định rằng mỗi quý cô đều phải quay mười lăm thực đơn theo mùa, mỗi tuần công ty sẽ đăng một cái, tất cả đều thuộc về công ty, cô sẽ được chia 9% phí quảng cáo trong đó.

Sau khi nhận công việc ở chỗ Tề Trình, số lần cô tới công ty càng lúc càng ít, tuy rằng việc làm đầu bếp riêng cho nhà họ Tề giúp nâng cao giá trị con người cũng như tăng số fan trên Weibo, nhưng cô biết, công ty đã dẫn chuyển các hoạt động trọng tâm sang cho một đầu bếp khác là Nhậm Tuấn Hữu.

Người này cô đã từng gặp qua một lần trong cuộc họp hằng năm của công ty, 32 tuổi, có thể xem là người mới, không giống với cô, lúc quay video anh ta sẽ lộ mặt, sẽ nói vài câu dí dỏm hài hước, thỉnh thoảng hứng lên còn phát sóng trực tiếp cách làm bữa tối, trong vòng nửa năm số fan đã tăng mạnh.

So với một blogger mỹ thực thích ôm ấp tình cảm văn nghệ như Tri Tri Hàm thì phong cách đơn giản mộc mạc như Nhậm Tuấn Hữu cũng rất nổi.

Đạo này mỗi ngày Lâm Kinh Vũ gọi cho cô bốn, năm cuộc điện thoại cũng đều là nói chuyện này.

Cô thừa nhận, lúc ban đầu cô còn cảm thấy không được thuyết phục, đến giờ trong lòng cô thật ra đã bắt đầu lo lắng không yên.

Mặc dù bây giờ cô đang có gốc cây to để dựa, nhưng Tề Trình có thể khởi hân hay không, hoặc là cần bao lâu mới khởi hân thì đều vẫn chưa biết được.

Quang trọng nhất, công việc chính của cô vẫn là đầu bếp, sau khi Tề Trình khỏe lại, cô vẫn phải trở về vị trí ban đầu của mình.

“Cái loại video giấu mặt như cô là dễ bị vượt mặt nhất, nếu bây giờ cô còn không lo thì đến lúc quay lại ngay cả chỗ đứng cũng không còn.” Lâm Kinh Vũ cũng tận tình khuyên nhủ.

Mấy chuyện này đương nhiên không thể lờ đi mà oán thán với Tề Trình, gần đây phải ở cạnh anh suốt 24 tiếng mỗi ngày, muốn nói chuyện với Thích Tinh cũng chỉ có thể gõ chữ trên Wechat, thường thường chỉ nói qua nói lại vài ba câu là cô đã mất hết hứng thú.

Mãi mới chờ đến lúc các chỉ tiêu kiểm tra máu nước tiểu đã ổn định, Tề Trình đã có thể bắt đầu ăn đồ ăn nửa lỏng, cô mới có đủ dũng khí xin nghỉ ba buổi chiều.

Tri Tri Hàm cảm thấy chính mình có chút rối loạn, nhưng mà chính cô lại không biết bản thân đang rối rắm cái gì.

Trước khi đi cô còn xác nhận với y tá tận bốn, năm lần, mãi tới khi người kia cười rộ lên như Phật Di Lặc đẩy cô ra khỏi phòng, nửa cười đùa nửa mất kiên nhẫn: “Sao cô cứ lải nhải như thể người mẹ bỏ con ở nhà để đi làm ấy.”

...

Tri Tri Hàm bỏ Tề Trình ở nhà phát hiện ra rằng, cô đâu chỉ có lải nhải...

Cô quay video liên tục vẫn không quên tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Tề Trình: “Chỉ được uống 200 ml, chiều quay xong về nhà tôi sẽ nấu mì sệt cho anh.”

Giọng điệu kỳ quái tới mức khiến Lâm Kinh Vũ xoa xoa cánh tay, hoài nghi hỏi cô: “Cô giấu điểm tôi lên lút sinh con phải không?”

...

Lại bị người ta coi như người đã làm mẹ, Tri Tri Hàm tự hít sâu vài hơi, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện Trùng Ất vì bị cắt ngang giữa chừng mà bị quên phát mất.

“Đứng rồi ở chỗ tôi có hai bức tranh, đối phương nói là có thể dùng để đăng lên Weibo tuyên truyền, sau này sẽ cung cấp mười bức về chi tiết các món ăn chủ đề của chúng ta nữa.” Mớ ống đựng tranh mà sáng nay Tề Trình dặn dò cô mang theo, cẩn thận lấy hai bức tranh hóm qua đưa cho Lâm Kinh Vũ.

Bây giờ rốt cuộc cũng nhớ ra chuyện mở điện thoại lên Baidu tra Trùng Ất.

Trên Baidu thật sự có cái tên này...

Tri Tri Hàm lâu rồi, trang web còn chưa load xong đã nghe tiếng thét chói tai của Lâm Kinh Vũ ở bên cạnh.

“... Ông làm gì thế hả?” Tri Tri Hàm nhu nhũ, lỗ tai ong ong lên, cánh tay bị Lâm Kinh Vũ nhéo cho đau nhói.

“Ôi mẹ ơi, sao cô có thể quen Trùng Ất? Người ta ra giá bao nhiêu?” Nói xong thì lắc lắc đầu: “Không đúng, giá Trùng Ất đòi chắc chắn chúng ta không trả nổi, hai người quen nhau sao? Có thể xin giảm giá không?”

Nói xong lại lắc lắc đầu: “Không được, cho dù có giảm giá thì cũng không trả nổi.”

“Không đúng, bà cô của tôi ơi, cô nói xem cô chưa nói tiếng nào đã mang tranh của người ta đến đây, còn tùy tiện bỏ trong một cái ống như vậy, video quay xong rồi mới nhớ ra mà đưa cho tôi. Sáng sớm nay cô đã đi đâu?” Nói đến câu cuối còn nghẹn ngào: “Người đại diện của Trùng Ất siêu cấp hung dữ, lỗ như có nếp gấp hay gì đó, bắt bồi thường tiền thì tuyệt đối sẽ không đền cùng với cô đâu.”

“... Miễn phí đấy.” Tri Tri Hàm kinh ngạc nhìn Lâm Kinh Vũ vô cùng dè dặt cẩn thận cuộn tranh lại bỏ vào trong ống, đáng vẻ như thể muốn phân rõ giới hạn với cô: “Lỡ như hỏng thì về lại là được mà.”

Hình như Tề Trình vẽ chẳng mất mấy thời gian đã xong tranh để đưa cho cô, chắc hẳn là việc này không khó khăn lắm...

“...” Lâm Kinh Vũ hít vào, cẩn thận cắt kỹ cuộn tranh, sau đó mới quay đầu tìm một quyển tạp chí, cuộn lại, dùng sức gõ lên đầu Tri Tri Hàm: “Một người vẽ một bức tranh có thể bán với giá hơn 70 vạn mà cô nói hỏng rồi bảo người ta vẽ lại là được sao? Cô ở với người nhà họ Tề lâu ngày nên đầu óc cũng hỏng rồi phải không? Không đúng, vừa rồi cô nói cái gì?”

“... 70... vạn?” Tri Tri Hàm nuốt nước miếng một cái, cúi đầu nhìn trang Baidu đã load xong, lại nuốt nước miếng cái nữa: “Ặc...”

Họa sĩ truyện tranh thần bí trẻ tuổi nhất cả nước, hai lần đoạt giải thưởng truyện tranh quốc tế xuất sắc nhất, là người trẻ tuổi nhất được đề cử giải Will Eisner...

Tề Trình?!

Anh không chỉ đẹp trai như vậy mà còn tùy tiện vẽ một bức tranh cũng có thể kiếm được số tiền bằng hai năm tiền lương của cô?

Tề Trình?!

Người đàn ông nhốt mình trong nhà mười năm không ra khỏi cửa kia? Người đàn ông buổi sáng múc thử một thìa bột sen thì chẻ không đủ ngọt, hai mắt rung rung khiến cô phải cho thêm một thìa đường?

Là người đã khiến cô lo lắng cả một buổi chiều, hai lần bị người ta coi như người đã làm mẹ?

Thảo nào hôm đó anh nói anh cũng rất giàu...

Lúc đó trong lòng cô còn chầm chọc một câu, trong nhà họ Tề làm gì có người nào không giàu...

Kết quả hóa ra là chính anh cũng rất giàu?!

“Vừa rồi có phải cô nói là miễn phí không?” Lâm Kinh Vũ khiếp sợ nhìn Tri Tri Hàm

... Tri Tri Hàm gật đầu.

“Lại còn cung cấp thêm mười bức vẽ chi tiết?” Đầu óc Lâm Kinh Vũ nhanh chóng nghĩ tới một khoản phúc lợi khác.

Tri Tri Hàm vẫn duy trì vẻ mặt tại sao thể giới này lại có thể như vậy, gật gật đầu.

“... Tại sao thế?” Loại chuyện có một miếng thịt khổng lồ từ trên trời rơi xuống như thế này, con nhóc Tri Tri Hàm kia sẽ không dính dáng tới.

... Chính cô cũng rất muốn biết là tại sao đấy...

Tại sao chứ? Một người trời sinh có tài năng có diện mạo mà lại mỗi ngày đều lo rằng mình là một con quái vật, chỉ dám trốn trong bóng tối không dám ra ngoài gặp người khác.

Rõ ràng chỉ là một chuyện rất vô văn, tại sao lại khiến lòng cô nặng trĩu đến mức thờ không nói thể này.

Nếu như không mắc bệnh, Tề Trình chắc hẳn rất chói mắt.

“Có lý này của cô, video mỹ thực quý này có thể hoàn toàn yên tâm, không phải lo lắng nữa rồi.” Lâm Kinh Vũ hưng phấn đến mức mặt cũng đỏ bừng lên: “Mẹ nó chứ, dạo này tôi bị tên nhóc Nhậm Tuấn Hữu kia chê cười, rốt cuộc cũng có thể xả giận rồi.”

... Tại sao chứ?

Tri Tri Hàm cũng cố gắng muốn vui mừng như Lâm Kinh Vũ, nhưng tại sao khóe mắt cô cứ cay cay?

“Đúng là nói thể nào đi chăng nữa thì ôm được gốc cây to cũng là chuyện tốt.” Lâm Kinh Vũ cảm thán một câu, ôm cái ống đựng tranh nhìn rất bình thường kia như đang ôm bảo bối: “Tôi đi tìm ông chủ đã, trước là để khoe, sau cũng để nói giúp cô một chút, ở đây đã quay xong rồi, cô tan làm trước đi.”

“... Được.” Tri Tri Hàm gật đầu.

“Đúng rồi, nam hay nữ? Trùng Ất kia ấy?” Lâm Kinh Vũ đang vui mừng rồi đi lại quay trở về, nháy nháy mắt: “Còn có người nói thật ra Trùng Ất là một nhóm người, thế nào? Có cô gặp qua chưa?”

...

“Không, đều là Tề Ninh liên hệ.” Tri Tri Hàm theo bản năng nói dối.

Có rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao Tề Ninh lại nói nếu như chuyện Tề Trình là Trùng Ất bại lộ thì Tề Trình sẽ bị cưỡng chế đưa tới Mỹ.

Chỉ riêng chuyện nhị thiếu gia nhà họ Tề là họa sĩ Trùng Ất lừng danh cũng đủ đủ bùng nổ rồi, nếu thêm chuyện nhị thiếu gia nhà họ Tề còn mắc chứng uất ức và sợ giao tiếp nghiêm trọng thì tin tức sẽ càng ầm ĩ.

Mà đối với Tề Trình – người sợ nhất là bị chú ý, đây chắc chắn là một đòn đã kích trí mạng.

Tại sao anh lại... chủ động để cho cô biết chuyện này.

Với trình độ hiểu biết về truyện tranh của cô, có tuyệt đối không thể nghĩ rằng một người tầm lứa cô như Tề Trình lại chính là Trùng Ất.

Đây gần như là mạng sống của anh...

Khó trách giọng nói của Tề Ninh bên kia điện thoại lại mệt mỏi và tuyệt vọng như vậy.

Tề Trình... Cái tên nghe này...

Cảm xúc lúc trước bị kìm nén lại cũng bắt đầu trào lên, bởi vì cái tên nghe đó vĩnh viễn chỉ biết cong khẻ miệng lên cười với cô.

“Cũng phải nói, Tề Ninh thật sự đúng là có lòng.” Lâm Kinh Vũ đang hưng phấn quá mức nên hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt trắng bệch của Trì Trì Hàm: “Cô còn nhớ mấy người mà trước đây chúng ta đã từng liên lạc lúc cô nhờ tôi giúp có tìm mẹ không?”

Trì Trì Hàm mấy nước gạt đầu.

“Hình như dạo này Tề Ninh vẫn đang liên hệ với họ, tôi có nhận được mấy cú điện thoại.” Lâm Kinh Vũ hạ giọng: “Đúng là người có tiền có khác, tôi nghĩ cô tìm mấy năm không ra manh mối nhưng chắc là đợt này sẽ có đột phá thôi.”

...

Cô có thể tìm thấy mẹ sao?

Rốt cuộc bây giờ... là ai đang cứu ai đây?

***

Cảm xúc xa lạ trong lòng cuộn cuộn như thể có thể mất khống chế bất cứ lúc nào, Trì Trì Hàm lựa chọn trốn tránh theo bản năng, gửi cho Tề Trình một tin nhắn báo sẽ về muộn hai tiếng, cự tuyệt chiếc xe chuyên dụng dành riêng cho cô, tự mình gọi xe đi tìm Thích Tinh.

Sau khi tốt nghiệp, Thích Tinh từng làm mấy công việc nhưng đều không được như ý, cuối cùng tự mở một cửa hàng trên Taobao, chuyên bán các món điểm tâm ngọt, thể mà lại kiếm được không ít tiền, mua trả góp một căn hộ 40 mét vuông, sau khi thanh toán tiền đặt cọc xong xuôi thì cũng coi như đã có căn nhà ở thành phố S tác đất tác vàng này.

Mặc dù vậy hiện giờ cô ấy vẫn chen chúc cùng một chủ tiệm khác trên Taobao trong một căn phòng trọ hơn 70 mét vuông, trong phòng đều là hàng hóa, lộn xộn y như cái kho chứa hàng.

“Cậu ở tạm nhà tớ trước đi.” Trì Trì Hàm đứng bên ngoài, lúi búi vào cửa: “Chắc là thời gian tôi tớ sẽ không về nhà đâu.”

“... Thật sự bị nhốt rồi sao?” Thích Tinh cao hơn Trì Trì Hàm nửa cái đầu, còn đặc biệt đi giày cao gót, lúc đứng lên có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Trì Trì Hàm nhỏ bé.

Chờ cô ngừng đầu lên thì cho cô một cái nhìn xem thường.

“Người kia đã bị bỏ tù rồi, nhà của tớ rất an toàn.” Cô bỏ lơ cái nhìn xem thường kia, cúi đầu đi theo Thích Tinh vào quán cà phê dưới lầu mà hai người thường tới.

“Làm sao thế?” Thích Tinh đi thẳng vào vấn đề: “Cái về mặt cậu cứ như thể phải chịu một nỗi oan to bằng trời ấy.”

Cô chịu oan huệ to bằng trời...

Nhưng mà, cô thật sự thấy oan ức thay cho anh.

“Thích Tinh, nếu phụ nữ sinh ra lòng đồng cảm đối với một chuyện hoặc một người rất đáng thương, sau đó nữa là có một loại cảm tình giống như tình thương của người mẹ, đây là một chuyện rất bình thường nhì.” Hời xong chính cô cũng cảm thấy câu hỏi của mình có hơi kỳ lạ, cười gượng một cái.

“Có phải bình thường cậu tiếp xúc với bác sĩ tâm lý hơi nhiều nên đầu óc có hơi...” Thích Tinh có gửi bán cookie làm bằng tay ở quán cà phê này, bây giờ đang tính tiền và sổ sách mới lấy từ chỗ ông chủ, ngừng đầu nhìn cô một cái, dờ khóc dờ cười.

“Bởi vì chuyện tớ muốn hỏi sau đó còn kỳ lạ hơn.” Trì Trì Hàm uống một ngụm cà phê nóng, hít một hơi: “Nếu sau khi sinh ra loại cảm tình giống như tình thương của mẹ rồi lại phát hiện ra giới tính khác biệt... vậy thì tính sao đây?”

“...” Thích Tinh buông sổ sách xuống, mặt không biểu cảm: “*Khoa chính hình của nước Đức**?”

...

Trì Trì Hàm có nhận xuống cảm giác kích động muốn đổ hết tách cà phê nóng lên đầu mình, thờ dãi một cái, đập trán lên mặt bàn.

“Rốt cuộc là cậu bị làm sao thế hả?” Thích Tinh gõ gõ lên mặt bàn trước mặt Trì Trì Hàm: “Thật sự là người đẹp ở cùng với quái vật rồi sao?”

Trì Trì Hàm chán chừ một chút, gần như bị trắng gất gặt đầu, sau đó lại lắc lắc: “Tớ thấy tớ hơi rung động rồi, cần được nắn cho tỉnh ra.”

“Vậy tớ chỉ hỏi cậu một câu thôi.” Thích Tinh cũng chẳng dài dòng, về mặt nghiêm túc: “Lỡ như anh ta tự sát thì làm sao đây?”

“Hoặc là lui lại một vạn bước, không tự sát mà tự mình hại mình thì phải làm sao đây?” Nhìn sắc mặt trắng bệch của Trì Trì Hàm, Thích Tinh lại bổ sung thêm một câu.

Cà phê nóng đột nhiên mất hết lực hấp dẫn mà nó nên có, Trì Trì Hàm vẫn gác đầu trên mặt bàn, giọng nói rầu rĩ: “Tốt lắm, tớ đã tỉnh ra rồi.”

Đời này, cô không muốn nhìn thấy những người bên cạnh mình ra đi trước mình nữa.

* Ngày 1/3/2012, bài nguồn từ một bài đăng trên weibo mà có một tin đồn được lan truyền khắp cộng đồng mạng: một cặp anh em ruột bởi vì quan hệ bất chính với nhau, bị cha bắt quả tang mà người anh bị đánh gãy chân, sau đó đã đến Đức để điều trị và chân được chữa khỏi. Về sau, “khoa chính hình của nước Đức” được dùng để ám chỉ mối quan hệ loạn luân giữa anh em ruột, cũng được dùng để chế giễu một số người anh trai có khuynh hướng cưỡng ép em gái.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Trước khi về Trì Trì Hàm còn cướp đoạt từ trong nhà Thích Tinh một ít hạt ngũ cốc, dùng máy xay nhà cô ấy để xay thành bột rồi đóng gói lại mang về.

“Tớ không tin trong nhà họ Tề không có mấy thứ này.” Thích Tinh thật sự cạn lời.

“Anh ấy rất nhạy cảm với âm thanh, máy xay bột quá ồn ào.” Trì Trì Hàm ôm cái lọ đầy hải long.

“... Tớ cảm thấy cậu vẫn còn chưa tỉnh.” Thích Tinh lấy ngón tay đi đi vào gáy Trì Trì Hàm.

Trì Trì Hàm cười gượng.

Nói thật, dưới sắc đẹp như của Tề Trình mà cô có thể kiên trì giữ được chút lý trí còn sót lại tới bây giờ, thậm chí hôm nay còn tìm đến Thích Tinh để khiển bần thần đập tắt chút tâm tư kia, quả thật đã là vui buồn lẫn lộn.

Người như vậy, toàn tâm toàn ý đối tốt với anh thật sự là điểm mấu chốt...

***

Trở lại căn nhà kón muộn hơn bình thường ba tiếng, mặc dù Trì Trì Hàm vẫn luôn gửi tin nhắn để báo cáo hành tung nhưng suốt cả quá trình Tề Trình chỉ đáp lại một câu ‘được’, gọi điện thoại cho anh cũng bị anh tắt luôn.

Lúc trở về cô chút bất an, sau khi mở cửa xong thì thò đầu vào nhìn.

Không gian trong nhà quá rộng, mặc dù có mở đèn đêm nhưng cô cũng chỉ có thể nhìn thấy cái bàn trên giường Tề Trình được mở ra, anh bật đèn về tranh, đáng vẻ rất tập trung, hoàn toàn không ngừng đầu lên.

Chỉ đứng từ xa nhìn đáng vẻ anh đang cúi đầu thể này thời mà trong lòng đã mềm nhũn, muốn đi lên xoa xoa đầu anh một cái.

...

Hít sâu.

Sau đó bày ra một khuôn mặt tươi cười.

“Tôi về rồi đây.”

Cô đi một đôi giây ống cao quá mắt cá chân, lúc cúi ra cả người nghiêng ngả lại không kịp đỡ lấy tường, quả nhiên y như dự đoán của Tề Trình, giây chưa cúi ra xong đã ngã phịch xuống sàn nhà.

“Ồi...” Cảm giác đau đớn mà cô đã dự đoán trước đó không hề xuất hiện, Trì Trì Hàm cúi đầu, ngập ngừng hỏi: “Trước cửa có thảm sao?”

Trông cô về rất dầy.

“Buổi chiều mới trải.” Tề Trình nhàn nhạt đáp lại một câu.

Gần như mỗi lần còi giây Trì Trì Hàm đều gặp phải sự cố này, cho nên buổi chiều lúc bác sĩ Triệu đến, anh đã nhân tiện nhờ bác sĩ Triệu và bảo vệ ngoài cổng giúp trải thảm khắp căn phòng.

Dù sao thì ở đâu cô cũng có thể ngã được.

Đương nhiên, anh sẽ không nói ra việc bác sĩ Triệu vì phải làm cu li cả một buổi chiều mà chỉ hận không thể bóp chết anh.

Hon nữa, cô cũng sẽ không để ý.

Ví dụ như lúc này, cô chỉ cười hi hi, dứt khoát ngồi xuống còi giây luôn, sau đó ôm lấy cái lọ như ôm bảo bối, đi chân trần chạy vào phòng bếp.

“Như vậy rất tốt, cho dù không đi dép lê thì cũng không bị lạnh.” Thật sự rất dầy, Trì Trì Hàm vui vẻ giẫm chân.

Đáy mắt Tề Trình lộ ra chút tình cảm ảm áp, khóe miệng hơi giương lên, cúi đầu xuống tiếp tục vệ tranh.

Ngày hôm nay của anh không được tốt lắm, những chuyện mới nói với bác sĩ Triệu lúc chiều vẫn luôn như tảng đá lớn đè ép trong lòng anh.

Anh cảm thấy rất mệt mỏi, không hiểu tại sao bọn họ vẫn luôn kiên trì cho rằng một người đã bị bệnh suốt mười năm chắc chắn sẽ khỏi, cũng không hiểu tại sao bọn họ không chịu hiểu rằng, buông tay cũng là một loại giải thoát.

Mãi cho tới lúc Trì Trì Hàm về.

Ngã phịch xuống thảm y như một đứa bé, đi chân trần chạy tới chạy lui, đầu mảy khóe mắt đều toát lên sự vui vẻ.

Nếu thật sự có thể có kiếp sau.

Bút vẽ của Tề Trình hơi dừng lại, ngón tay hơi dùng sức.

Nếu như thật sự có kiếp sau, dường như anh vẫn không hề có hy vọng.

***

“Bác sĩ Triệu đã tới rồi sao?” Trên quầy bar có thuốc mới, Trì Trì Hàm cầm lên nhìn một hồi, tất cả đều là tiếng nước ngoài: “Lại đổi thuốc rồi.”

Tề Trình đổi thuốc rất thường xuyên, gần như cứ hai tuần sẽ thay một đợt thuốc, thứ duy nhất không đổi cũng chỉ có số lượng thuốc, một cái bát nhỏ nhỏ, một mớ thuốc đủ màu đủ dạng có thể chất lên non nửa bát, sau đó anh sẽ ngồi trên giường cúi đầu uống hết từng viên một, giống như trẻ con đang ăn kẹo vậy, Trì Trì Hàm để ý thấy lần nào anh cũng sẽ uống những viên màu sắc sặc sỡ trước, chừa lại những viên màu đen và trắng uống sau cùng.

Trước khi gặp Tề Trình, cô còn cho rằng thế giới của bệnh nhân mắc chứng uất ức đều là màu xám.

Sau khi gặp Tề Trình rồi mới phát hiện ra, thật ra anh cũng biết buồn chán, cho nên lúc uống thuốc sẽ chậm rãi uống từng viên, lúc truyền dịch sẽ nhìn dịch trong bình nhỏ xuống từng giọt một, sau đó sẽ đoán xem hôm nay y tá có lên lút cho thêm thuốc trợ ngủ vào dịch truyền hay không.

Tất cả động tác đều rất chậm rãi, như vậy mới có thể tiêu pha hết khoảng thời gian nhàm chán phải nằm trên giường.

“Có phải đổi thuốc có nghĩa là vẫn đang dần chuyển biến tốt hơn?” Từ lúc vào nhà tới giờ, nhìn cảm xúc của Tề Trình cũng không vui vẻ lắm, Trì Trì Hàm bắt an hỏi.

“Bình thường.” Tề Trình chẳng muốn nói chuyện nhiều, chỉ vào tập hồ sơ màu vàng trên quầy bar: “Tập hồ sơ đó là cho cô.”

Bên trong là hợp đồng chính thức ủy quyền cho cô được dùng tranh của anh để tuyên truyền cho video mỹ thực mùa đông tháng này, Lâm Kinh Vũ mà nhìn thấy thì hẳn là sẽ vui mừng đến phát khóc.

Tề Trình, người mà cô cho rằng không thể tự gánh vác được cuộc sống của mình, thật ra lại có công việc, có luật sư riêng và người đại diện của mình.

“Tôi sẽ không nói với người ngoài.” Cô muốn nói cảm ơn, cũng muốn hỏi tại sao anh lại phải giúp cô, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ cao giọng hơn một chút, nhấn mạnh: “Về chuyện anh là Trùng Ất, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai biết.”

“Ừ.” Tề Trình ngừng đầu, mỉm cười.

Từ trước tới giờ anh đều không nghĩ rằng cô sẽ nói ra, anh để cô biết anh là Trùng Ất, ngoại trừ muốn giúp cô thì trong lòng anh cũng hy vọng cô có thể biết rằng, thật ra anh cũng không có chỗ nào không bình thường.

Chỉ là cái cuối cùng này, vẻ mặt tươi sáng của anh, dường như rốt cuộc anh vẫn không làm tốt được.

Không biết chút ít này đã đủ để xóa sạch toàn bộ đáng về sự hãi co rúm lại trên giường như một con quái vật của anh ở trong lòng cô hay chưa.

“Tâm trạng anh không tốt sao?” Trì Trì Hàm đến gần, ngồi xuống tắm thơm bên cạnh giường mà cô đã từng ngồi.

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ thời gian đầu cô vì bị ngoài của anh mà náo loạn với anh một trận ra thì phần lớn thời gian, tâm tình của Tề Trình đều không tệ.

Nhưng mà hôm nay thì khác, trong nụ cười của anh lúc nhìn cô lộ ra vẻ trầm lặng.

“Tôi đói rồi.” Tề Trình hỏi một đấng đáp một nẻo.

Cô đã đồng ý buổi tối sẽ nấu mì sợi cho anh...

Nhưng bởi vì trong lòng không thoải mái nên cô đến chỗ Thích Tĩnh, lúc về đã là chín giờ tối.

Y tá rõ ràng có nói buổi tối anh đã ăn 200 ml cháo nghiền, đáng lý ra giờ này anh không thể đói được.

“Mì sợi?” Nghiêng đầu, dùng giọng nói vui vẻ hơn một chút.

Thấy Tề Trình gật gật đầu, Trì Trì Hàm đứng dậy đi vào bếp, không hỏi thăm tâm trạng của anh nữa.

Tình huống của Tề Trình chắc hẳn không xấu đi, từ sau khi cô đồng ý tham gia vào phương án điều trị, khoảng mười giờ tới mỗi ngày, bác sĩ Triệu đều sẽ gửi email cho Tề Bằng, tiện thể gửi cho cô một bản sao.

Cho nên cô biết rõ, dựa theo báo cáo kiểm tra sức khỏe và tình trạng tâm lý thì Tề Trình vẫn đang chuyển biến tốt đẹp, tất cả các chỉ tiêu của anh, ngoại trừ khuynh hướng tự sát vẫn đang vượt mức nguy hiểm thì tất cả những chỉ tiêu khác đều đang dần đạt đến mức tiêu chuẩn.

Trong email của bác sĩ Triệu ngày hôm qua, bác sĩ Lý còn thêm vào một đoạn, yêu cầu Trì Trì Hàm lừa Tề Trình xuống giường đi lại một chút.

Ông ấy thật sự đã dùng từ “lừa”, bởi vì ông ấy cảm thấy Tề Trình có ý đồ dưỡng bệnh rất tiêu cực, suy nghĩ bị quan khiến anh muốn ngủ mãi không tỉnh.

Bốn chữ “ngủ mãi không tỉnh” còn được ông ấy tô màu đỏ, ý là bác sĩ Triệu không được cất bỏ.

Trong email của Tề Bằng mấy ngày nay đã bắt đầu đính kèm thông tin các bệnh viện ở Mỹ, bọn họ đang chuẩn bị sẵn sàng, nếu như phương án lần này thành công thì đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu không thể thành công thì trước khi khuynh hướng tự sát của Tề Trình trở nên nghiêm trọng hơn, anh sẽ bị đưa tới Mỹ.

Bác sĩ Triệu luôn bảo Tề Bằng không cần lo lắng, phương án điều trị không có vấn đề, chỉ tiêu về khuynh hướng tự sát của Tề Trình không có chuyển biến rõ ràng, nhưng các chỉ tiêu khác đều đã chuyển biến tốt đẹp hơn, ít nhất mọi chuyện vẫn

phát triển theo hướng tích cực.

Từng câu từng chữ đều thể hiện rằng rất không tán thành việc Tề Trình bị đưa tới Mỹ.

Toàn bộ quá trình, Trì Trì Hàm đều không phát biểu ý kiến gì, cô chỉ đứng giờ lên xem email, sau đó tiếp tục làm công việc chăm sóc lần đầu bếp của cô.

Cô phân biệt rất rõ ràng, trong phương án này, cô chỉ như một đạo cụ, bởi vì được Tề Trình ưu ái nên đạo cụ là cô có thêm một chút chức năng mà thôi.

Bởi vì từ đầu tới cuối, bác sĩ Triệu đều không hề nói với cô về phương án điều trị.

Mỗi lần đối diện nói chuyện với cô, bác sĩ Triệu đều tỏ thái độ rất thành khẩn, luôn luôn nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại về nhân phẩm của Tề Trình, quá khứ của Tề Trình, nguyên nhân mắc bệnh của Tề Trình, thể nhưng lại chưa từng nói rõ ràng cho cô biết, sau đó cô sẽ phải làm cái gì.

Hơn nữa từ đáy lòng cô luôn luôn tồn tại nghi ngờ rằng quá trình giao lưu trao đổi giữa cô và Tề Trình luôn luôn bị camera theo dõi, cho nên cái lần hành vi của Tề Trình khiến tim cô đập mạnh kia, chắc chắn bác sĩ Triệu có biết đến.

Chỉ là chẳng ai nói ra mà thôi.

Nguyên nhân sinh bệnh lúc trước của Tề Trình là bởi vì nghe thấy đối tượng thăm mền của mình nói với người khác về chuyện khiến anh bị tổn thương nhất, cho nên từ sau lần đó, Trì Trì Hàm luôn nghi ngờ rằng, cứ dễ mặc cho hai người trưởng thành như họ ở chung một phòng như thế này, đối với thái độ mà Tề Trình dành cho cô, có phải bác sĩ Triệu rất vui mừng khi thấy việc đang thành công hay không.

Mà phương án điều trị mà bác sĩ Triệu luôn nói là rất tốt có phải sẽ có kết cục giống như nguyên nhân gây bệnh của Tề Trình, để Tề Trình thích cô, sau đó lại để cô phân bội anh.

Thực cảnh đầy máu chó lại được tái hiện.

Trì Trì Hàm cúi đầu, bàn tay đang rửa rau dùng thêm chút lực, vò nát phần lá non, cười khổ.

Đoán chừng bác sĩ Triệu còn chưa nghĩ đến việc nếu cô cũng thích Tề Trình thì phải làm sao.

Có thể ngay từ đầu đã không ngờ rằng một người bình thường sẽ thích một người mang bệnh như Tề Trình, cũng có thể là ở trong mắt bác sĩ thì không có sự khác biệt về giới tính, dù sao thì ngay từ khi bắt đầu, bác sĩ Triệu đã thẳng thắn nói với cô rằng đây chỉ là một đợt điều trị.

Cô đã biết rõ tình huống mà vẫn còn nhảy vào cái hố của người kia, thật là ngốc nghếch, thật là... ngu xuẩn.

Nét cười gương gao đã không che giấu được nữa, Trì Trì Hàm dứt khoát ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông vẫn đang vẽ tranh trên giường, nhường nhường mày: “Tề Trình, xuống đây giúp một chút được không?”

Tề Trình ngừng đầu, nhủ mày.

“Giúp tôi rửa rau?” Chỉ chỉ vào số rau thật ra đã được rửa xong.

Tề Trình nhìn nước còn dính trên lá rau, lắc lắc đầu.

“... Vậy giúp tôi lấy cái bát?” Đổi sang một yêu cầu khác, không nhìn chiếc bát đã được để bên cạnh.

Tề Trình vẫn duy trì dáng vẻ nhũn nhẽo, không chịu nhúc nhích.

“... Vậy đứng dậy đi lại một lát có được không?” Động tác của Trì Trì Hàm cũng dừng lại, cần mồi nhìn anh.

Cũng chỉ có hôm nay, chỉ có giờ phút này, cô vô cùng, vô cùng muốn anh tới gần cô.

Cô thích giả ngu, nhưng có phải cô cũng thật sự rất ngốc hay không?

Đưa hai bức tranh như thể ló thân sườn ảm giữa ngày tuyết rơi, bút danh Trùng Ất, ký kết hợp đồng lần nữa, biết cô thường vấp ngã nên thừa dịp cô không ở nhà mà trái thăm, còn nữa, nơi cô thường ngồi bên cạnh giường luôn mở lò sưởi vô cùng ấm áp.

Những việc lật vật trong cuộc sống, mỗi một việc đều là vì cô.

Thậm chí là hiện tại, cô đưa ra yêu cầu như vậy, Tề Trình cũng chỉ sững sờ một chút, sau đó yên lặng xuống giường, không tới gần quá, chỉ đứng ở bên cạnh quầy bar.

Vóc người anh rất cao, nhưng không mang lại cảm giác áp bách.

Vẫn mặc chiếc áo len cao cổ màu xám đậm, bên dưới vẫn là một chiếc quần đơn giản bằng vải bông, giữa nhiệt độ này mà mặc quần áo như vậy thì có vẻ hơi dày, nhưng tay chân Tề Trình vẫn rất lạnh.

Giống với nhiệt độ lúc đụng vào má cô khi đó.

Trì Trì Hàm lau sạch tay, đi ra cửa lấy dép lê bằng bông cho cả hai người, tiện thể giúp anh lấy một cái áo khoác.

“Chỉ cần đứng một lúc thôi, có được không?” Lúc đưa áo khoác cho Tề Trình, Trì Trì Hàm nhìn mặt anh, trong ánh mắt vẫn luôn mang theo ý cười thường ngày, giờ này trông có vẻ cảm xúc phức tạp.

“Được.”

Tề Trình lên tiếng.

Hai người bọn họ đều đã vượt qua ranh giới rồi.

Nhưng giờ phút này, việc duy nhất cô muốn làm cũng chỉ là yên lặng đứng trong bếp cùng anh như vậy, nhìn nước trong nồi chậm rãi sôi lên, chờ bong bóng nổi ra, sau đó thả mì vào.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bát mì sệt này nấu xong nhìn cũng chẳng ngon, không có thịt, chỉ bỏ thêm một chút muối vào nước mì.

Trì Trì Hàm thêm vào rau xanh và cà chua, xanh xanh đỏ đỏ, miễn cưỡng coi như phối màu không đến nỗi.

Cô nấu hai bát, tự mình kéo ghế đến ngồi bên quầy bar cùng Tề Trình, im lặng ăn hết sạch bát mì.

Anh không hỏi đến yêu cầu quái dị vừa rồi của cô, cô cũng không hỏi tại sao anh lại đồng ý.

Chỉ là, dường như tâm tình của Tề Trình đã tốt hơn nhiều, ăn xong rồi còn đứng trong bếp cùng Trì Trì Hàm rửa bát.

Khoảng cách an toàn hơn một mét, giữa căn phòng trống trải này lại có vẻ rất gần.

“Trước kia mẹ tôi rất ghét rửa bát.” Trì Trì Hàm cúi đầu: “Cho nên mỗi lần com nước xong đều đặt bát đĩa vào trong bồn, mặc kệ đó, chờ ba tôi về rửa.”

“Có một lần chừng hơn ba giờ đêm, ba tôi về nhà rồi vào bếp rửa bát, tôi và mẹ tôi còn tưởng là trong nhà có trộm, sợ tới mức suýt nữa thì đã gọi cảnh sát. Cho nên về sau, bát đĩa trong nhà đều do tôi rửa.” Trì Trì Hàm nghĩ đến cảnh một nhà ba người lúc đó thì nở nụ cười, ngừng đầu nhìn Tề Trình.

Tề Trình dựa vào bên cạnh tủ lạnh, hoàn toàn không có dáng vẻ muốn nói chuyện, chỉ khẽ nhếch khóe miệng.

Ánh mắt của anh khiến Trì Trì Hàm hơi đỏ mặt.

“Hôm nay tâm trạng của tôi cũng không tốt lắm.” Trì Trì Hâm dúi tầm mắt, híp mắt nở nụ cười: “Nhưng mà bây giờ tôi đã tốt rồi.”

Ấn một bát mì chẳng có mùi vị gì, nhưng tâm trạng lại tốt hơn hẳn.

Trong lòng cũng có cảm giác ấm áp.

“Ừ.” Tề Trình khẽ lên tiếng.

Quả thật tâm trạng đã tốt hơn rồi, cả của anh lẫn của cô. Nhìn cô rửa bát, nghe cô nhắc lại chuyện trong nhà trước kia, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy tháng năm bình lặng thật là tốt.

Có một khoảnh khắc bằng một cái chớp mắt, anh cảm thấy trên người mình không có lớp gông xiềng vô hình này.

Mười năm chỉ có một khoảnh khắc như vậy.

Anh nguyện ý đánh đổi tất cả để cảm ơn một khoảnh khắc đó.

***

“Có một không?” Sau khi thu xếp lại phòng bếp, đặt mọi thứ về chỗ cũ, Trì Trì Hâm cời tạp dề ra, lau khô tay, cười với Tề Trình.

Cô học được từ Tề Trình một việc, đó là những lúc không khí thoải mái hơn một chút thì nhất định phải kiên trì tiếp tục, cho dù chỉ gắng gượng được thêm một giây thì đối với Tề Trình, đó cũng đã là thời gian khó có được rồi.

“Không mệt.” Trì Trì Hâm hẳn là cao không đến 1m60, anh đã đứng cách cô hơn một mét mà vẫn phải cúi đầu nhìn cô.

Đây dường như là lần đầu tiên hai người đứng đối diện nhau thế này.

Cảm giác nam nữ cách biệt càng thêm rõ ràng, anh cũng sinh ra nhiều ảo giác hơn bình thường, thậm chí anh còn cảm thấy, trong ánh mắt Trì Trì Hâm nhìn anh vừa rồi có một chút hy vọng xa vời mà anh vẫn luôn ảo tưởng.

“Nếu như không mệt thì có thể cùng nhau xem một bộ phim không?” Trong căn phòng này của Tề Trình có một cái máy chiếu và một màn chiếu phim rất lớn.

Đây là điều cô phát hiện ra sau khi ở đây mấy ngày, căn phòng rộng 300 mét vuông mà lúc đầu cô cho rằng rất trống trải này thật ra lại cất giấu rất nhiều thứ, chẳng qua là lúc phát bệnh thì Tề Trình sẽ ấn nút để tắt cả mọi thứ đều khuất đi, chừa lại cho mình một cái hộp tối đen như mực và vô cùng ngọt ngào.

Loại phương thức tự ngược này vẫn khiến cô cảm thấy giống như một hình phạt khắc nghiệt.

Trong khoảng thời gian này trạng thái tinh thần của Tề Trình đã tốt hơn nhiều, cho nên ban ngày Trì Trì Hâm sẽ thường xuyên nghịch mấy cái nút, nghiên cứu các cơ quan trong căn phòng này.

Thứ mà cô cảm thấy hứng thú nhất chính là rạp chiếu phim tư nhân xa hoa này.

Tề Trình cũng biết điều đó, cho nên gặt gặt đầu.

Sau đó liền thấy Trì Trì Hâm vọt nhanh tới bên cạnh sofa, nhanh chóng kéo hai cái sofa ra cách nhau hơn một mét, rồi nhét rất nhiều đệm lót lên hai cái sofa, còn thả thêm thảm lông và đệm lưng.

Vừa đón Tề Trình đến ngồi xuống, vừa nhanh chóng vọt về chỗ của mình.

Sau khi tính toán xong lượng calo mà Tề Trình đã nạp vào, cô nhún nhún vai nhìn anh ra vẻ đáng tức: “Anh chỉ có thể uống một chút nước ép dưa chuột thôi...”

Nhảy nhót y hệt như đứa bé lần đầu được tới rạp chiếu phim vậy.

Tề Trình biết, thật ra rất nhiều lúc Trì Trì Hâm chỉ đang cố ý nhảy nhót để khiến bản thân vui vẻ hơn, đây là công việc của cô sau khi quay lại, nhưng thật ra cũng là bản năng của con người.

Anh quá dễ nín, cho nên người bên cạnh luôn bắt giác muốn biến bầu không khí xung quanh trở nên thoải mái hơn một chút.

Nhưng động tác nhảy nhót của cô lúc này nhìn qua rất thật lòng, thậm chí cô còn tự làm cho mình một ly cocktail trông có vẻ độ cồn khá cao.

Sau đó đưa cho anh một ly nước ép dưa chuột được trang trí y hệt ly của cô.

Nhảy mất mấy cái, lấy ra ổ đĩa cứng mà cô đã chuẩn bị từ lâu, đặc ý lắc lắc với Tề Trình, cả một loạt hành động như vậy nhìn qua rất buồn cười.

Tề Trình đột nhiên sinh ra một chút cảm giác chờ mong.

Sau đó không nói lời nào nhìn chăm chăm vào tên phim một hồi lâu: Eiga Chibi Maruko-chan: Italy kara Kita Shonen*.

* “Maruko: cậu bé đến từ nước Ý” là bộ phim anime được phát hành vào cuối năm 2015, dựa trên bộ truyện tranh của tác giả Momoko Sakura.

...

Lúc bài hát chủ đề vang lên, anh còn cho rằng mình nhìn nhầm rồi.

Nhưng mà vị ngồi bên cạnh này lại còn ngậm nga theo, hoa chân múa tay vô cùng vui vẻ, còn bốt chút thời gian hỏi anh một câu: “Anh có biết Chibi Maruko chứ?”

... Nói một cách chính xác thì công việc của anh là vẽ truyện tranh.

Đương nhiên là biết Chibi Maruko...

Vấn đề là...

Tại sao lại muốn xem bộ phim này? Anh cho rằng, ít nhất cũng phải là xem một bộ phim tình cảm, hoặc là nghĩ đến bệnh tình của anh, mở một bộ phim hài.

Dù sao thì cô còn nghiêm túc chuẩn bị cho mình một ly cocktail, chỉnh đèn tối xuống, không khí nhìn qua rất thích hợp...

Sau đó, bắt đầu xem Chibi Maruko.

“Tôi đã xem rất nhiều lần rồi, mỗi lúc tâm trạng không tốt thì sẽ lấy ra xem.” Tri Tri Hàm uống một ngụm rượu, vỗ ngực cam đoan với Tề Trình: “Thật sự rất hay, mặc dù không có tình tiết cổ tích nhưng mà thật sự rất hay!”

Tề Trình im lặng, cũng uống một ngụm nước ép dưa chuột.

Rạp chiếu phim này có giá trị xa xỉ, được mua lúc bác sĩ Triệu muốn thử phương pháp điều trị bằng phim ảnh, lúc đó trong nước không có rạp chiếu phim tư nhân lớn như vậy, anh nhớ khi ấy phải đặt làm theo yêu cầu.

Sau khi lắp đặt xong, anh lại tái phát không rõ nguyên nhân, về sau không đụng đến nữa.

Đây là bộ phim đầu tiên được chiếu bởi cái rạp chiếu phim này.

Bộ phim được chiếu lại là Chibi Maruko...

Coi như là... mở màng tâm mắt.

Kỳ lạ nhất chính là, phim đúng là rất hay, hơn nữa, đúng là chẳng có tình tiết cổ tích gì, chỉ có mấy đứa bé nước ngoài, đứa nào đứa này y như quả bóng con con, ngay cả tình tiết gây cười phần lớn cũng đều rất mờ nhạt.

Thế mà anh lại uống từng chút từng chút nước dưa chuột ép, xem hết cả một bộ.

Cũng không cảm thấy âm thanh ồn ào, càng không có cảm giác không thoải mái.

Tâm trạng nặng trĩu sau khi nói chuyện với bác sĩ Triệu lúc chiều cứ như vậy biến mất tiêu không còn một mảnh, chỉ bằng một bát mì rất khó ăn chỉ có rau ría trang trí, cùng với một bộ phim hoạt hình.

Cùng với cái người khởi xướng uống cocktail vào rồi chỉ mới xem được một nửa đã lăn ra ngủ kìa.

Anh vô cùng ghét bộ sofa trong phòng khách này, bác sĩ Triệu dùng nó để làm điều trị tâm lý cho anh, người trong nhà thường xuyên ngồi đây tâm sự với anh, hỏi anh muốn cái gì, hỏi anh bọn họ còn có thể làm được những gì, anh cả Tề Bằng của anh từng quý gối ở đây cầu xin anh đừng buông bỏ bản thân, cũng đừng bỏ bọn họ.

Bộ sofa này đại diện cho sự không bình thường của anh, khắc ghi nỗi xấu hổ của anh.

Nhưng mỗi tối Tri Tri Hàm sẽ đi qua đi lại ghép nó thành một chiếc giường, sau đó cảm thán rằng cái sofa này còn thoải mái hơn cả cái giường trong phòng đối diện.

Những lúc ngủ nướng buổi sáng, cô sẽ mơ màng cọ qua cọ lại trên sofa.

Lúc này, anh hoàn toàn nguyên vẹn ngồi ở đây, xem xong một bộ phim hơn tiếng rưỡi, hơn nữa còn ngáy ra mười mấy phút.

Hoàn toàn không bài xích.

Nếu như không phải người ngồi bên kia bởi vì ngủ gà ngủ gật mà chạm đầu xuống đất thì có lẽ anh vẫn sẽ tiếp tục ngồi yên lặng như vậy.

“Tri Tri Hàm” Anh gọi tên cô, giọng nói rất nhẹ, Tri Tri Hàm không hề có phản ứng.

Cô đang ngủ tới mức chẳng biết trời đất gì nữa, mơ màng phát hiện ra tư thế gác đầu không thoải mái thì lại ngửa mạnh ra sau, tư thế tuyệt đối không hề dễ coi, thậm chí còn chẳng thể gọi là đáng yêu.

Tề Trình cảm thấy cô cứ há miệng như vậy một lúc lâu thì cô lẽ sẽ chảy nước miếng.

Nhưng sau khi đứng lên, choàng cho Tri Tri Hàm chiếc áo mà lúc đầu cô lấy cho anh, anh lại giống như bị mê hoặc, cố gắng từng bước tới gần cô.

Tím đập rộn lên, hơi thở gấp gáp.

Tề Trình đứng tại chỗ một lúc, nắm tay lại, khoảng cách hơn một mét, nhưng anh lại bước đi vô cùng gian nan.

Hơi thở của Tri Tri Hàm rất đều đặn, bởi vì ánh đèn mà hơi cau mày, ngủ mê chắc lười, vươn tay ra nắm lấy cổ mình.

Ngủ rất thoải mái, tùy tiện.

Tề Trình biết mình đã đến gần thêm một chút, gần tới mức chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm lên khuôn mặt cô giống như ngày đó.

Gò má ấm áp và mềm mại.

Anh vươn tay ra một cách điển rồ, trong khoảnh khắc ngón tay đụng đến khuôn mặt cô, Tri Tri Hàm đột nhiên tỉnh giấc.

Cô mở mắt ra, không hề nhúc nhích nhìn Tề Trình đang gần trong gang tấc.

Sắc mặt Tề Trình lập tức trở nên trắng bệch, bởi vì căng thẳng mà môi cũng biến thành màu tím thẫm.

Cô không hề giả vờ ngủ, chỉ là rất vội vã, trong mơ đang nghĩ đến hơi ấm từ ngón tay anh, sau khi tỉnh dậy lại thật sự nhìn thấy ngón tay anh đang ở ngay bên tai cô.

“Tề Trình.” Cô nghe được mình mở miệng, giọng nói khàn khàn ngái ngủ: “Anh muốn đi Mỹ sao?”

Tề Trình duy trì tư thế vươn tay ra, hơi ấm của cô xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền tới, mang theo cảm giác buồn rầu mơ hồ, nhưng không phải là rất đau, thậm chí còn không hề bắt đầu sinh ra ảo giác.

Trước đó cũng không bởi vì ánh mắt mơ hồ gần kề của Tri Tri Hàm mà xuất hiện dấu hiệu phát bệnh.

Dường như anh vẫn rất bình thường, cho nên nghe được rất rõ câu hỏi của Tri Tri Hàm.

Có thể anh đã lắc đầu, cũng có thể là trên mặt anh xuất hiện vẻ kháng cự, tóm lại là Tri Tri Hàm đã hiểu rồi.

Sau đó cô nhìn anh rất nghiêm túc, hỏi: “Vậy chúng ta nỗ lực thêm một chút, có được không?”

Cô lại dùng ‘chúng ta’.

Cô luôn luôn thích treo từ này ngoài miệng, đáng vẻ như thể sốt ruột muốn tìm một người làm bạn với mình.

Anh không biết anh đã trả lời ra sao, cũng không nhớ cuối cùng mình đã quay lại giường như thế nào.

Đợi đến lúc ngón tay bắt đầu đau đến nỗi tím, hai người họ đã quay lại trạng thái ngủ như ngày thường.

Giữa ánh đèn đêm mờ nhạt, Tề Trình cắn chặt răng.

Hôm nay, anh đã bắt bác sĩ Triệu tắt camera.

Lý do là: “Cháu có thể không có riêng tư, nhưng cô ấy không thể không có.”

Tri Tri Hàm mộng du, lúc mộng du khó tránh khỏi quần áo không chỉnh tề, anh không muốn người khác nhìn thấy.

Sau đó bác sĩ Triệu hóa đá một lúc lâu, nhìn anh muốn nói lại thôi, sợ nói nặng lời sẽ làm anh bị tổn thương, lại sợ nói nhẹ quá thì sẽ không có ý nghĩa cảnh cáo.

“Thân thể cháu thế nào, chính cháu là người rõ nhất.” Anh nhớ anh đã chủ động mở miệng như vậy trong lúc bác sĩ Triệu muốn nói lại thôi.

Lần đầu tiên nói một câu thành thật.

“Cháu không thể làm chậm trễ cô ấy, nhưng khi cô ấy ở cạnh cháu, cháu muốn bảo vệ cô ấy.”

“May mắn là cháu còn có tiền, may mắn là cuộc sống của cô ấy cũng chỉ thiếu tiền mà thôi.”

Sao anh có thể nảy sinh cái gì đó với một cô gái vừa mới 24 tuổi đang giữa thanh xuân tươi đẹp nhất, chỉ sợ chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy có lỗi với cô.

Có thể một ngày nào đó, anh sẽ đột nhiên không kiểm soát nổi chính mình.

Anh nên làm, chính là vào một ngày nào đó, sau khi đã giải quyết xong mọi thứ, dùng phương thức tốt đẹp nhất để cáo biệt thế gian.

Trước lúc đó, anh sẽ ích kỷ một lần, nhìn cô vừa ngậm nga hát vừa nấu cơm cho anh, nhìn cô cau mày dõi theo dáng vẻ vụng về hậu đậu của anh, nhìn mắt cô tròn tròn lên lúc xem anh vẽ tranh.

Cuộc sống của cô có rất nhiều ánh mặt trời.

Anh chỉ hèn mọn muốn tới gần một chút.

Nhưng cũng chỉ có từng đó mà thôi.

Đề báo đáp lại, anh sẽ cho cô cuộc sống không lo cơm áo, chỉ cần làm việc mà bản thân mình thật sự muốn làm.

Tất cả đều đã thu xếp xong, thế nhưng vừa rồi, anh đã đồng ý với cô cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tri Trì Hàm tuyệt vọng phát hiện ra, loại chuyện như động lòng này vốn là có mắg cũng không tình ra được.

Cảm giác của cô đối với Tề Trình giống như là đây thì đến muộn, lý trí càng không cho phép thì tình cảm lại càng tiến về phía trước.

Đưa ra đề nghị xem phim thật sự là một sai lầm lớn.

Sẽ không uống hết sạch ly cocktail này, sẽ không thừa dịp say mơ màng hỏi ra một câu như vậy, càng sẽ không tiếp tục tham gia vào phương án điều trị.

Bọn họ đều không nhắc lại chuyện đêm đó, nhưng mỗi khi chữ trong câu trả lời của Tề Trình đều được khắc sâu vào lòng cô, anh nói, anh muốn, nhưng anh không làm được.

Lúc nói những lời này, trong đáy mắt anh có sương mờ, lớp sương mờ tuyệt vọng tới mức không cách nào tỏa ra một chút tia sáng.

Nhưng ở trong mắt anh, có cô.

Sau đó Tri Trì Hàm biết, có xong rồi.

Chút lý trí ít ỏi còn sót lại cũng đã bị quét sạch sẽ, chỉ vì câu nói ‘tôi muốn’ kia của anh.

Trong nháy mắt đó, cô bị Tề Trình gọi nhắc lại hồi ức lúc ba đang mắc bệnh, trong đoạn hồi ức đó có gần như tuyệt vọng, khóc lóc cầu xin người ba đã được thông báo bệnh tình nguy kịch hãy cố chống đỡ thêm dù chỉ một ngày cũng được, cô không muốn trở thành đứa bé không có ba.

Khi đó, ba cô đã nắm tay cô, trong đáy mắt cũng là lớp sương mờ tuyệt vọng như vậy.

Ông nói: “Con gái ngoan à, ba không làm được.”

Đó là câu nói cuối cùng mà ba nói với cô trong lúc còn tỉnh táo, vào khoảnh khắc đó, trong mắt ba cô đã không còn bóng dáng của cô.

Nhưng mà Tề Trình lại nói, tôi muốn.

Hai chữ này khiến Tri Trì Hàm phải dùng hết sức lực trên người mới có thể kìm nén lại xúc động, không ngồi dậy ôm lấy anh.

Cô muốn cứu anh, không phải là vì cảm thấy anh đáng thương hay vì nhân cách cô cao thượng, chỉ là vì người đó là Tề Trình, chỉ là vì lúc anh nói anh không làm được, trong đáy mắt anh có cô.

Sau đó, cô đã bị bán hợp đồng mà luật sư của Tề Trình đưa tới hất cho một thùng nước đá.

“Đây là cái gì?” Tri Trì Hàm nhìn lại một lượt từ đầu tới đuôi, vẫn cảm thấy khó mà tin được.

Đây không phải là hợp đồng, đây là một bản thỏa thuận miễn trừ trách nhiệm và di chúc.

Những nội dung liên quan tới công việc của cô đều không được nhắc đến, trên giấy chỉ viết rất rõ ràng, cô tham dự vào phương án điều trị này là hành động tự nguyện mang tính thử nghiệm, nếu như anh xuất hiện điều gì ngoài ý muốn thì cũng không liên quan gì tới cô.

Còn lại chính là một hợp đồng tặng quỹ, Tri Trì Hàm nhìn sơ qua số tiền trên đó, xác nhận rằng chỉ cần mình đặt bút ký xuống bản hợp đồng này thì có thể cả đời không cần lo ăn lo mặc.

Loại hợp đồng này mà Tề Ninh và Tề Bằng cũng để cho anh làm?

Thảo nào lúc luật sư đưa hợp đồng tới, sắc mặt lại xanh mét như vậy...

“Cái này nên ký từ lâu rồi.” Tề Trình đã dẫn đầu đầu khôi phục chế độ ăn uống ít dầu mỡ, sắc mặt và tinh thần đều đã tốt hơn lúc đầu rất nhiều: “Phản hợp đồng miễn trừ trách nhiệm lúc trước không có lợi cho cô lắm.”

Mặc dù nhà họ Tề không đến mức sẽ thật sự vì chuyện của anh mà làm khó một cô gái, nhưng lép kén được lỗ hồng này, anh có thể yên tâm hơn một chút.

“Vậy số tiền này thì sao?” Giọng điệu của Tri Trì Hàm không có lên xuống, tay đặt bên người nắm lại thành quyền rồi lại nói ra, cô đã sắp không kiềm nổi cơn phẫn nộ rồi.

“Cố đáng được nhận, tôi cũng không dùng tới nhiều tiền như vậy.” Sắc mặt Tề Trình không thay đổi.

Tri Trì Hàm hít sâu, tự nhủ với mình anh là bệnh nhân.

Nhưng là bệnh nhân thì sao chứ?

“Lúc ban đầu chị của anh rất thích dùng tiền để nói chuyện với tôi, lúc tôi hỏi ngược lại, cô ấy nói với tôi, so với lương tâm, cô ấy tin vào tiền bạc hơn.” Giọng của Tri Trì Hàm rất bình tĩnh, cô ngừng đầu lên nhìn Tề Trình: “Cho nên tôi không thích chị của anh lắm, tôi cảm thấy lương tâm của tôi còn đáng giá hơn tiền bạc.”

“Hợp đồng lúc trước, về phần miễn trừ trách nhiệm có thiếu sót gì không, có thật sự có lợi đối với tôi không, người đại diện Lâm Kinh Vũ của tôi đều đã xem qua rồi, các vấn đề liên quan cũng đều đã được đưa ra bàn bạc rồi, tôi có đội ngũ riêng của mình, có lẽ không được chuyên nghiệp như luật sư của anh, nhưng tôi tin rằng bọn họ cũng có thể bảo vệ tôi một cách chu đáo.”

Sắc mặt Tề Trình có phần nhợt nhạt, anh không biết Tri Trì Hàm nói như vậy là có ý gì, cô nói với anh cô cũng không yêu tiền như anh nghĩ, nói với anh rằng một mình cô cũng có thể độc lập, mỗi câu mỗi chữ đều thể hiện ý tứ rõ ràng, cứ như thể một giấy sau sẽ cầm lấy bản hợp đồng này mà ném lên người anh.

Nhưng ánh mắt và biểu cảm của cô lại hoàn toàn không giống vậy.

“Nghe như vậy, cô phải là tôi rất độc lập không?” Tri Trì Hàm bắt đầu cười hi hi: “Hon nữa tôi còn rất lợi hại, bỏ học đi làm hơn bốn năm, lương mỗi năm từ năm vạn lúc đầu đã tăng lên thành ba mươi vạn như hiện giờ, bốn năm, tôi đã trả được bốn mươi mấy vạn tiền nợ.”

Tề Trình khẽ nhủ mảy, nụ cười như vậy của Tri Trì Hàm ngọt tới phát gấy.

“Tôi thường nói ra mảy lời này để khoe khoang, nói cho tất cả những người lo lắng cho tôi hoặc chỉ đơn giản là đang xem trò cười của tôi biết rằng, cuộc sống của tôi không hề tệ chút nào.”

“Nhưng anh có biết sự thật là thế nào không?”

“Sự thật là, chị của anh mạng tiền ra để giải quyết việc cấp bách cho tôi, cô ấy giúp tôi tìm mẹ, tiền bạc và sức lực mà cô ấy dùng tôi, ngay cả hỏi tôi cũng không dám, bởi vì tôi phát hiện ra thật ra lương tâm của tôi cũng không quan trọng lắm.”

“Vừa rồi anh có nói đến thiếu sót trong hợp đồng, cho dù là Lâm Kinh Vũ hay ông chủ lúc trước cũng không có ai nhắc đến với tôi, có thể là bởi vì họ thật sự không phát hiện ra, cũng có thể bởi vì biết đối phương là nhà họ Tề mà bọn họ không thể chọc vào, cho nên mới giả vờ cam đoan, mà bản thân tôi, ngay từ đầu đã không muốn làm rõ rốt cuộc nguyên nhân là gì.”

“Tôi dùng bốn năm trả được 46 vạn 3 nghìn tiền nợ, vẫn còn thiếu 562 vạn 7 nghìn, số tiền này mỗi năm đều phải thu 7% lãi suất, chỉ riêng số tiền lãi này đã đủ để khiến tôi mỗi ngày báy ra về mặt đáng thương, gấp ai cũng khóc lóc rồi.” Trì Trì Hàm giống như đang nói chuyện của một người khác, càng nói càng cười rất vui vẻ.

Khỏe mảy Tề Trình lại càng nhũn nhọt hơn.

“Nói cho anh những chuyện này chính là muốn anh biết rằng, bản hợp đồng mà anh để cho tôi ký này thật sự có thể giúp tôi cả đời.” Trì Trì Hàm thẳng thắn đối diện với ánh mắt của Tề Trình: “Nhưng mà tôi không cần đến cái loại hợp đồng y như di chúc này, tôi không muốn cả đời này, mỗi lần nhìn đến tiền đều nhớ rằng tôi từng có một người mà tôi từng muốn dốc hết sức ra giúp đỡ, sau khi thất bại còn muốn giúp tôi chẳng phải lo cơm ăn áo mặc.”

“Tề Trình, tôi không cần đến loại chiếu cớ này.” Lúc Trì Trì Hàm nói đến đây, khỏe mắt đã hơi nhiễm đỏ.

Cô hiểu được tấm lòng chu đáo của anh, nhưng mà, cô từ chối đón nhận.

“Cho nên tôi trả rằng tiếp tục bị chị của anh ức hiếp cũng không muốn ký hợp đồng này với anh.” Cuối cùng, lúc trả lại hợp đồng cho anh, Trì Trì Hàm trông rất ảm ức.

Cô thẳng thắn nói về nợ nần của mình, thẳng thắn nói cho anh biết trong công ty của cô có người thiếu kiến thức pháp luật, tiện thể lên án Tề Ninh chen ép cô, một bản hợp đồng có thể giải quyết hết toàn bộ mọi chuyện của cô, nhưng mà cô lại vô cùng ảm ức nói, cô sẽ không ký.

Đến cuối cùng, người mà anh muốn dùng bản hợp đồng này để bảo vệ chu toàn, ngược lại lại không cần đến.

Phương thức này...

“Bác sĩ Triệu đi tìm cô rồi sao?” Ngoại trừ bác sĩ Triệu ra thì thật sự bên cạnh anh chẳng còn người nào thích giờ trò lưu manh như vậy nữa.

“... Tôi đi tìm bác sĩ Triệu rồi.” Bà vai Trì Trì Hàm sụp xuống, giọng điệu thất bại: “Thật sự rất rõ ràng sao?”

Sau khi hạ quyết tâm, cô đã đi tìm bác sĩ Triệu, lúc đó còn chưa biết đến chuyện hợp đồng, chỉ đơn giản là muốn hỏi bác sĩ Triệu xem phải làm sao thì mới có thể khiến Tề Trình buông tha ý nghĩ bí quan chán đời.

Bác sĩ Triệu nói, tạm thời hiện giờ chỉ có thể để anh có chút vương bận trước, kéo dài một thời gian, sau đó xem tình hình thế nào rồi từ từ điều chỉnh.

Cô miễn cưỡng tính là vương bận được chứ?

Ít nhất vừa rồi lúc cô ra sức kể khổ, sắc mặt Tề Trình cũng không dễ coi.

Nhưng mà lúc này anh lại không thể hiện chút cảm xúc gì, cầm lấy bản hợp đồng, vậy rốt cuộc là cô có thành công không đây?

“Y tá ở bên phía đối diện đều đã chuyển đi rồi, tôi có thể quay về bên đó ngủ rồi.” Trong lòng bất an, lại đối sang đề tài khác.

Tề Trình cúi xuống, bỏ lại bản hợp đồng đã nhăn nhoe hơn nửa vào trong túi giấy, biến độ động tác rất lớn, ít nhất là từ trước tới giờ Trì Trì Hàm chưa từng nhìn thấy cái dáng vẻ này của anh.

Trì Trì Hàm cắn môi, trong lòng càng thêm bất an.

Tề Trình, giận rồi.

Ngực càng lúc càng phập phồng mãnh liệt, mặt hơi đỏ lên, ngay cả nhìn cô một cái cũng không thêm.

Trì Trì Hàm nghiêng người tới trước, nửa người vất vèo trên quầy bar, muốn tới gần để nhìn rõ vẻ mặt của Tề Trình.

Sau đó lại bị Tề Trình dùng túi giấy màu vàng che khuất lại, tầm mắt tối đen, bên tai chỉ còn tiếng anh càng lúc càng đi xa.

...

“Anh không vui vì tôi lên đi tìm bác sĩ Triệu sao?” Trì Trì Hàm quay đầu, nhìn người đàn ông đang đi về phía phòng vẽ tranh trên lầu kia.

... Tề Ninh từng nói, một khi Tề Trình đã vào phòng vẽ tranh thì có nghĩa là anh sẽ không đồng ý trao đổi với bất kỳ ai, phải đợi tới lúc anh đã điều chỉnh xong cảm xúc của mình thì mới tự đi ra.

Từ lúc cô ở chung với Tề Trình, anh chưa từng đi vào phòng vẽ tranh.

Ở đó có khóa mật mã, mặt khóa chỉ có một mình Tề Trình biết.

Không hiểu sao cô liền hoảng lên, chạy vội theo sau, trong lúc gấp gáp đã quên luôn nguyên tắc không thể tới gần.

“Hay là vì tôi không đồng ý ký vào hợp đồng này?” Lúc cô hỏi ra câu này, hai người đã tới rất gần nhau, Trì Trì Hàm có thể ngửi thấy mùi thuốc ở trên người anh.

Tề Trình không quay đầu, cũng không giảm bớt tốc độ, bởi vì chênh lệch chiều cao, mãi tới khi đến gần rồi Trì Trì Hàm mới phát hiện ra, thái độ từ chối hợp tác của anh giống như một bức tường vậy.

Từ trước tới giờ, anh chưa từng dựng lên bức tường nào trước mặt cô.

“Anh đừng lên đó, tôi sẽ sợ.” Trì Trì Hàm hoàn toàn hoảng loạn, theo bản năng túm chặt lấy tay Tề Trình.

Sau đó, mọi thứ đều lặng yên.

Tay của Tề Trình còn lạnh hơn cả trong tưởng tượng của cô, nhưng mà rất rộng, bởi vì vẽ tranh lâu ngày nên ngón giữa còn có vết chai rất dày.

Nhưng cảm xúc hoảng loạn cũng chỉ là trong một chớp mắt như vậy, sau đó, tất cả cảm xúc được đặt lên tay Tề Trình đều đã trở về chỗ cũ.

Cô lại làm xằng làm bậy rồi...

Cô đã quên mất bệnh tình của anh, quên mất rằng sau khi bị người khác đụng vào thì anh sẽ đau nhói tận tim gan.

“... Thật xin lỗi.” Áp a áp úng, muốn rút tay của mình về.

Cô thật sự không thích hợp tham gia vào phương án điều trị này, cô hành động quá mức cảm tính, không kiểm soát được bản thân, còn dễ mất hết đầu óc.

Cảm giác tự trách hoàn toàn che khuất mọi giác quan của cô, cho nên một giây đồng hồ sau đó cô mới phát hiện ra, tay mình không rút ra được.

Tề Trình vẫn duy trì tư thế đưa lưng về phía cô, nhưng lại nắm chặt lấy tay cô, không biết là vì dùng sức hay là vì ảo giác mà tay anh hơi run lên.

“Tề Trình?” Trì Trì Hàm chần chờ, lại dùng thêm chút sức lực, thế nhưng vẫn không rút ra được.

“... Anh không đau sao?” Cô có thể cảm giác được lòng bàn tay anh đã dần xuất hiện mồ hôi, anh không chỉ đang đau mà còn đang đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cứ cố chấp nắm lấy tay cô.

“Thật ra cho dù có không ký hợp đồng, tôi vẫn có thể làm xong việc này.” Giọng của Tề Trình nghe qua có vẻ rất bình tĩnh, nhưng mồ hôi trong lòng bàn tay anh lại càng lúc càng nhiều, nhiều tới mức trong lòng Trì Trì Hàm cũng bắt đầu thấy đau.

“Tôi chết, vẫn có thể coi số tiền này như di sản, tặng lại số tiền này cho cô.” Rốt cuộc Tề Trình cũng xoay người lại, nhìn cô từ trên xuống, tay vẫn nắm tay cô.

Trên trán anh cũng có mồ hôi, bởi vì nhìn đau mà hai hàm răng cắn chặt lại.

“Sau đó tôi có thể tặng cho người khác.” Trì Trì Hàm cũng không biết rốt cuộc là tại sao mà lúc này cô đột nhiên nổi lên cơn phản nộ.

Cái gì gọi là anh chết rồi hả?

Cái gì gọi là di sản?

Tề Trình nhấp máy môi.

Hai người vẫn cứ đứng yên không nhúc nhích như vậy.

“Không đau sao?” Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng bị mồ hôi trên trán Tề Trình làm cho thất bại: “Anh buông ra trước đã, có được không?”

Người này đã tím rồi thì sẽ không muốn buông tay, lần trước phát bệnh nằm trên sàn nhà cũng như vậy, bây giờ tức giận cũng thế này.

Nhưng lần này còn khó trị hơn, đầu óc anh vẫn tỉnh táo, càng thêm ngang ngược cổ chấp.

“Ngoài tiền ra, tôi không còn thứ gì khác có thể cho cô.” Tề Trình cố chấp, bỏ qua nỗ lực muốn rút tay về của Trì Trì Hàm.

Thật ra có đau hay không cũng không quan trọng, vào lúc anh không tỉnh táo, là ảo giác hay là hiện thực anh cũng rất khó phân biệt rõ.

Nhưng mà anh chỉ vô cùng xích đáng về lúc cô muốn buông tay anh.

Cho nên theo bản năng, anh nắm lại thật chặt.

Cô thậm chí còn nói có phải quay về bên đối diện để ngủ, thế mà anh nghĩ một lúc cũng không ra lý do nào để từ chối.

Tại sao lại tức giận, ngay cả chính anh cũng không nói rõ được nguyên nhân.

Chút lý trí còn lại, bởi vì Trì Trì Hàm đã kéo tay anh xong lại muốn bỏ ra, đều đã sụp đổ rồi.

Anh chỉ có thể cứ đứng như vậy, không nghĩ ra cách nào để giải quyết, cũng đột nhiên không muốn giải quyết.

Mãi tới khi Trì Trì Hàm thờ dài, dùng bàn tay đang tự do còn lại rút một túi khăn giấy từ trong túi áo ra, dùng răng cắn rách bao, rút ra một tờ.

“Dù sao thì cũng đã đau rồi.” Cô nói rất bất đắc dĩ, sau đó khẽ chặn, giúp anh lau mồ hôi trên trán, lúc lau còn cẩn thận quan sát vẻ mặt anh: “Có phải là lại choáng váng đầu óc không nhìn thấy gì rồi không?”

Anh theo bản năng lắc đầu.

Sau đó nhìn thấy Trì Trì Hàm yên tâm tới gần hơn một chút, mấy hơi nhũn lại, cánh tay bị anh nắm hoàn toàn buông tha, để mặc cho anh ra sức nắm.

“Tại sao lại nổi giận?” Trì Trì Hàm đã hoàn toàn chẳng còn chút cấu kình nào nữa, trái tim bị anh làm cho nhấp nhồm không yên, lần đầu tiên trong đời được một người đàn ông nắm tay, lại dính chặt như thế bị dán bằng keo con voi 502.

Hơi thở của anh hơi gấp gáp, mồ hôi trên trán lại đổ xuống, về mặt quạt cường nhưng ánh mắt lại bất lực.

Giống như một đứa trẻ vừa phát cáu xong lại chẳng biết nên làm thế nào cho xong việc.

Ánh mắt của anh vẫn luôn hướng vào cô, nhìn có vẻ về rút khăn giấy ra, nhìn có bất đắc dĩ cười khổ nhón chân lên giờ tay giúp anh lau mồ hôi.

Cảm xúc trong đáy mắt anh, cô không muốn nhìn, lại càng không muốn biết.

“Sau này tôi sẽ không bao giờ lên lút đi tìm bác sĩ Triệu nữa, cuộc sống của tôi cũng không tham như tôi vừa nói lúc này đâu.” Lúc cầu hòa, Trì Trì Hàm hỏi cau mày: “Mấy năm nay tôi có tiền lương, lại cộng thêm cả Weibo, mấy năm nữa là đã có thể trả sạch nợ rồi, tôi không muốn ký hợp đồng kia chỉ là vì không muốn anh cảm thấy bản thân mình chẳng còn vướng bận nữa.”

“Việc tham gia vào phương án điều trị của anh không liên quan gì tới công việc của tôi, ở nơi này không tiện đi lại, khó tránh khỏi ảnh hưởng tới công việc chính của tôi.” Lúc Trì Trì Hàm lau mồ hôi cho anh lại theo bản năng dùng khăn giấy ấn lên khóe mắt đang nhũn chặt của Tề Trình: “Tôi muốn anh báo đáp, nhưng không phải là bằng cách thức này.”

“Tề Trình, tôi không muốn cuối cùng anh phải đi đến con đường kia.” Trì Trì Hàm nói xong thì gần như ngừng thở.

Bác sĩ Triệu từng nói, đây là điểm mẫn cảm của Tề Trình.

Sau khi Tề Bằng và Tề Trình nói chuyện về việc tự sát, Tề Bằng vừa đi thì Tề Trình liền phát bệnh.

Ông ấy cũng có vài lần muốn thảo luận với Tề Trình về chuyện này, nhưng cuối cùng luôn chấm dứt bằng việc anh xuất hiện triệu chứng phát bệnh tự bế.

Có bị Tề Trình túm chặt không dám lộn xộn, cảm thấy hiện tại đây thần kinh của anh đang bị kéo căng, có thể đứt bất cứ lúc nào.

Sau đó câu nói kia cứ như vậy mà thoát ra.

Có thật sự rất sợ...

Trước kia cảm thấy đây là vấn đề trách nhiệm, bây giờ lại có thêm một thứ cảm xúc khác.

Nhưng mà Tề Trình lại không có phản ứng gì lớn đối với những lời này của cô.

“Không cần sang bên đối diện.” Anh nói.

Đương nhiên, tiếp sau câu nói không muốn anh phải đi đến con đường kia của cô, đây giống như một điều kiện trao đổi.

Sau đó anh buông tay cô ra, lập tức đi vào phòng vẽ tranh, ngay trước mặt Trì Trì Hàm, chuyển một cái ghế đến chặn lại cánh cửa mặt mã để nó không tự động đóng lại.

Anh đi vào phòng vẽ tranh, nhưng lại không đóng cửa.

“Tôi phải vẽ cho xong bản thảo.” Anh nhìn Trì Trì Hàm đang há hốc mồm, giọng nói bình tĩnh: “Nấu xong bữa tối thì báo tôi.”

...

Cho nên nguyên nhân khiến anh tức giận là vì cô nói có phải chuyển sang bên phía đối diện sao?

Tại sao anh lại có thể nói chuyện với cô về vấn đề cái chết, bao gồm đi sản, bao gồm tự sát một cách đương nhiên như thế?

“Tề Trình, tôi có thể kể lại đoạn nói chuyện vừa rồi cho bác sĩ Triệu không?” Bác sĩ Triệu đã trả cáo chuyện camera ở trong email, chỉ là ông không nói tại sao Tề Trình lại yêu cầu tắt camera, đổi lại điều kiện là anh sẽ mang theo máy theo dõi nhịp tim và huyết áp trên người.

Cô cảm thấy chắc chắn bác sĩ Triệu sẽ coi đoạn nói chuyện vừa rồi là một cơ sở rất quan trọng trong quá trình điều trị.

“Không thể.” Giọng nói của Tề Trình từ trong phòng vẽ tranh truyền ra, không có bất kỳ nhấn nhá lên xuống nào.

...

Trì Trì Hàm đứng ngây ra tại chỗ một hồi.

Sau đó lại cao giọng lên tiếng, giọng điệu đanh đá: “Tôi mặc kệ, tôi muốn nói.”

Trong phòng vẽ tranh lặng im.

Sau đó một lúc lâu mới truyền đến một tiếng hừ lạnh của Tề Trình.

Cảm xúc vui sướng cứ như vậy mà lan tỏa trong lòng Trì Trì Hàm, cho dù cô không hiểu tâm lý học, cho dù cô hoàn toàn chẳng biết gì về phương án điều trị, cô cũng có thể cảm giác được, thái độ của Tề Trình đã thay đổi rồi.

Anh không kiêng kỵ việc nói chuyện với cô về cái chết, cũng không có cảm xúc bài xích việc cô phản đối anh tự sát.

Thậm chí anh còn tức giận, lúc không có chỗ phát tác thì túm lấy tay cô ra sức hít sâu.

Đây coi như đã tiến bộ, cho dù chỉ là một bước nhỏ nhỏ.

Ít nhất, anh cũng không thật sự nhốt mình ở trong phòng vẽ tranh.

Trì Trì Hàm cảm thấy mình giống như con chuột nhỏ không cần thận roi vào trong hũ gạo, cả thể xác và tinh thần đều tràn ngập cảm giác vui sướng và thỏa mãn.

Mà ở bên trong phòng vẽ tranh, Tề Trình đang cầm cây bút nhìn chăm chăm vào bức tranh cô gái đang nở một nụ cười dữ tợn trước mặt mình.

Lần này cảm giác đau đớn biến mất rất nhanh chóng, bởi vì cái người không biết che giấu cảm xúc ở dưới lâu kia đang ngấm nga hát, thậm chí anh cũng không thấy khó thở.

Có thể thay đổi được không? Anh nhìn bức tranh, người bên trong bức tranh cũng đang nhìn anh.

Anh vươn bút ra, giữa nền đen, anh vạch ra một vệt màu trắng, xẹt qua khuôn mặt cô gái, xẹt qua khóe miệng dữ tợn của cô gái đó.

Bức tranh bị phân thành hai nửa.

Chỉ bằng một dấu vết màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Trì Trì Hàm bị triệu kiến.

Địa điểm là phòng làm việc của bác sĩ Triệu. Bác sĩ Triệu chính một cuộc gọi video nhóm, đầu kia điện thoại có Tề Ninh còn chưa hết tháng cử đã đến tổ quốc công tác, có Tề Bằng đang phong bế để nghiên cứu ở nước Mỹ, ngoài ra còn có một vị không mời mà đến là bác sĩ Lý.

Nguyên nhân bị triệu kiến với trận thể thao to búa lớn như vậy rất đơn giản, buổi tối một ngày trước đó Trì Trì Hàm gửi cho bác sĩ Triệu một tin wechat, nội dung là cô có thể nói với Tề Trình rằng cô thích anh hay không.

Nghe nói sau khi nhận được tin nhắn, bác sĩ Triệu còn giờ lịch ra xem hôm nay có phải Cá tháng Tư không.

Vì thế tình huống liền biến thành vô cùng lúng túng.

Trì Trì Hàm ngồi ở trên chiếc ghế tiếp khách, cô cảm giác mình đang bị tam đường hội thẩm, vô cùng bất an dịch dịch mong.

Cô có hơi khó xử, dù sao thích một người cũng là việc riêng tư, cô đã từng đấu tranh tư tưởng, đã từng thay đổi, cũng đã từng buông tha, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi ánh mắt ngập hơi nước kia của Tề Trình.

Loại tâm sự này, bởi vì bệnh của Tề Trình, cho nên không thể không nhờ đến sự cố vấn của bác sĩ của anh.

Mà vị bác sĩ này lại cảm thấy một mình ông ấy không kham nổi tình cảnh này, cho nên mồm rộng kêu gọi tất cả những người có liên quan.

“Ông gọi nhiều người như vậy đến, có phải là vì muốn đánh giá xem tôi có bị mắc chứng Stockholm tổng hợp không chứ gì...” Bởi vì hai vị bác sĩ kia vẫn duy trì yên lặng, Trì Trì Hàm đứng ngồi không yên chỉ có thể mở miệng trước, vừa mở miệng lại không biết nên nói đùa hay là nên duy trì bầu không khí nghiêm túc như hiện giờ.

Vì thế sau khi mở miệng, cô lại khịt khịt mũi dịch mong.

“Tiểu Trì à...” Bác sĩ Triệu háng giọng, đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, sau đó tiện thể uống một ngụm nước.

Sau ba chữ lại là sự yên lặng tuyệt đối.

Chóp mũi của Trì Trì Hàm bắt đầu đỏ mỏ hôi, nếu còn tiếp tục thế này thì cô cũng uất ức luôn mất: “Rất cuộc là thế nào, nếu như tôi không thể nói chuyện này với Tề Trình thì ông cứ nói thẳng ra đi.”

“Mặc dù khó chịu, nhưng dù sao đây cũng là chuyện trọng yếu đối với bệnh tình của anh ấy, điểm này tôi vẫn phân biệt được rõ ràng.” Trì Trì Hàm nói xong thì bắt đầu sốt ruột: “Hoặc là mấy người nói thẳng ra với tôi, rằng tôi không thể có ý nghĩ như vậy, muốn lập tức đuổi việc tôi, tôi cũng sẽ không có ý kiến gì.”

Người vì phạm chính là cô, nói chuyện này ra, cô cũng đã làm đủ công tác chuẩn bị tư tưởng.

Gửi tin wechat kia dĩ chỉ đơn giản là vì thật sự muốn biết rằng, cô có thể thổ lộ với Tề Trình không mà thôi.

Coi như là phòng ngừa trước, kéo đến một ngày nào đó nhận không được mà nói ra, cô sẽ không bởi vì không biết mà làm hại đến anh.

Vấn đề như vậy thật sự rất khó trả lời sao?

“Đề tôi nói vậy.” Đầu bên kia là giọng của Tề Ninh, mũi giờ ở tổ quốc lệch sáu tiếng so với trong nước, bây giờ chắc hẳn vẫn đang là nửa đêm, xung quanh rất yên tĩnh: “Trước khi trả lời câu hỏi của Trì tiểu thư, chúng tôi có vài chuyện muốn đề Trì tiểu thư hiểu rõ.”

“Tề Trình đã tiếp nhận điều trị chống trầm cảm mười mấy năm, thời gian uống thuốc đến chục năm, thuốc chống trầm cảm có tác dụng phụ, hệ tiêu hóa và hệ miễn dịch của Tề Trình đều có vấn đề, sức đề kháng của cậu ấy rất kém, có gần bảy năm bị sốt nhẹ hoặc lên tục hoặc đứt quãng, hệ tiêu hóa thất thường, rất dễ bị dị ứng. Những tác dụng phụ này, có lẽ đến lúc cậu ấy khỏi hẳn sẽ vì ngừng thuốc mà dần trở nên tốt hơn, nhưng mà hiện giờ, tôi không thể đảm bảo được với cô điều này.”

“Còn có một tác dụng phụ liên quan đến Trì tiểu thư, chính là...” Tề Ninh cúi xuống, sau đó vẫn duy trì giọng điệu chuyên nghiệp bình tĩnh vừa rồi, tiếp tục: “Có một bộ phận trong số thuốc mà cậu ấy dùng có tác dụng phụ là làm giảm tính dục, sau khi ngừng thuốc thì có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng mà cũng như vừa rồi, tôi không thể cam đoan với cô được.”

Mặt Trì Trì Hàm đỏ lên, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Chuyện Tề Trình có khuynh hướng tự sát, đạo gần đây anh có mới nói cho tôi biết, nhưng mà tôi cần phải nói với cô, từ một khía cạnh nào đó tôi có thể hiểu được điều này, cậu ấy muốn rời đi chỉ là vì thật sự quá mệt mỏi nên muốn được giải thoát, không chỉ là về mặt tâm lý mà còn về mặt thân thể.” Tề Ninh nói xong một hơi, thở dài: “Cho nên, vấn đề không phải là chúng tôi có đồng ý hay không, chúng tôi chưa từng hy vọng xa vời rằng Tề Trình có thể lấy vợ sinh con, tôi nói như vậy, cô có thể hiểu được chứ?”

Cô có thể hiểu được.

Nhưng mà cô á khẩu không trả lời được.

“Thực ra, cô đã cứu Tề Trình một mạng rồi.” Tề Bằng lên tiếng, có lẽ đang hút thuốc lá, đầu bên kia điện thoại có tiếng bật lửa: “Bệnh viêm tuyến tụy cấp tính lần này, nếu như phát tác dưới trạng thái tâm lý trước khi cô xuất hiện, vậy thì bây giờ trên đời có lẽ đã chẳng còn Tề Trình nữa, sự xuất hiện của cô đã khiến cậu ấy có ý nghĩ muốn sống.”

“Cho nên nhà họ Tề đã nợ cô rất nhiều, cô hoàn toàn không cần phải tự ràng buộc cả mình vào.” Đường như Tề Bằng còn nở một nụ cười khổ, trong lòng Trì Trì Hàm cũng bắt đầu nhói lên: “Với tình trạng hiện giờ của Tề Trình, có lẽ vẫn còn hơi khó để làm một người bạn trai.”

Trì Trì Hàm cúi đầu, trong phòng làm việc lại khôi phục bầu không khí lặng ngắt như tờ.

Cô lại nghĩ mọi chuyện đơn giản quá rồi.

“Còn chuyện gì tôi cần phải biết nữa không?” Cô nghe được giọng nói của mình đã sắp bình tĩnh như Tề Ninh rồi.

“Nếu thật sự yêu đương, vậy thì sẽ rất khó chia tay, có cần phải xác nhận rằng tình trạng tinh thần của cậu ấy không có vấn đề gì thì mới có thể chia tay, nếu không...” Trả lời cô là bác sĩ Triệu, hôm nay ông ấy rất thích bỏ lửng giữa câu.

Trì Trì Hàm cảm giác, tâm tình của cô hiện giờ cũng sắp loạn đến mức trở thành một loạt dấu chấm lửng.

Lúc đầu nhìn thấy cái tư thế tam đường hội thẩm này, cô còn cho rằng mình sẽ bị đuổi việc, trong đầu nghĩ đến màn kịch cô gái nhà nghèo yêu công tử nhà giàu, thậm chí cô còn nghĩ đến chuyện nên như Tề Ninh ném cho cô một tờ chi phiếu, cô phải từ chối thì nào cho cô khi phách.

Tuyệt đối không nghĩ tới mấy người họ đều muốn nói lại thôi, đến khi mở miệng thì lại nói với cô những lời này.

Ngay cả người vẫn luôn vui vẻ như bác sĩ Lý, lúc này cũng trông rất nghiêm túc và trầm lắng.

“Một đoạn tình cảm ổn định có thể giảm bớt rất nhiều đau đớn do cảm xúc uất ức mang đến, nhưng mà, đại đa số bệnh nhân mắc chứng uất ức đều rất khó có được một đoạn tình cảm ổn định.” Bác sĩ Triệu lên tiếng, khiến bầu không khí trong phòng làm việc lại càng trở nên áp lực hơn: “Cách cô đối diện với vấn đề, thái độ của cô lúc đối diện với nghịch cảnh rất có lợi nếu như ở cạnh một bệnh nhân mắc chứng uất ức như Tề Trình, nhưng nếu liên quan đến chuyện tình cảm, đặc biệt là khi cô có tình cảm với cậu ấy, chuyện này sẽ trở nên hoàn toàn khác.”

“Cảm xúc của bệnh nhân mắc chứng uất ức rất không ổn định, nhạy cảm, thiếu cảm giác an toàn, lo được lo mất, hơn nữa Tề Trình còn là một bệnh nhân mắc chứng sợ giao tiếp, nếu như cô nói chuyện yêu đương với cậu ấy thì đồng nghĩa với việc bạn trai cô sẽ là một người dân ông bị quan, thiếu cảm giác an toàn, không cách nào dẫn cô tới chỗ đồng người.” Bác sĩ Triệu nhìn Trì Trì Hâm: “Bên cạnh cô không có cha mẹ, tôi mất đây một lần tự cho mình làm bề trên của cô, quan hệ yêu đương như thế này rất không bình thường, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe tâm lý của cô, cho nên tôi không tán thành.”

“Thế còn đối với Tề Trình thì sao?” Trì Trì Hâm không hiểu tại sao cô lại đi hỏi vấn đề này, nhưng sau khi hỏi xong cô lại phát hiện ra, cô thực sự muốn biết.

“Cậu ấy sẽ mừng rỡ như điên, có lẽ trong thời gian ngắn chứng uất ức sẽ nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, sau đó bởi vì lo được lo mất đối với đoạn tình cảm này mà tự sinh ra hoài nghi, sau đó bệnh tình sẽ càng chuyển biến xấu hơn.” Bác sĩ Triệu ngừng một chút, dường như muốn kết thúc đề tài, lại giống như có chút không cam lòng: “Đương nhiên, nếu cô đủ mạnh mẽ để khiến cậu ấy hoàn toàn tin tự vào đoạn tình cảm này, tình huống chuyển biến tốt đẹp của cậu ấy sẽ kéo dài, đến lúc các chức năng cơ thể đều đã khôi phục đến một mức độ nhất định, chứng uất ức sẽ giảm nhẹ, càng dễ điều trị hơn.”

...

Trì Trì Hâm nhảy bèn phát hiện ra, sau khi bác sĩ Triệu nói xong, ánh mắt của bác sĩ Lý và ánh mắt của cô chắc hẳn rất giống nhau.

Vô cùng... cạn lời.

“Ông có thấy ông hơi quá đáng rồi không?” Bác sĩ Lý lên tiếng trước Trì Trì Hâm: “Gài bẫy hơi bị lộ liễu rồi đấy.”

Quả thật... ông ấy luôn luôn dùng cái chiêu này.

Nhưng mà lần này là vì nguyên nhân gì?

“Qua Tết âm lịch Tề Trình sẽ được đưa tới Mỹ, tất cả đều đã chuẩn bị xong rồi.” Tề Ninh lên tiếng: “Phương án của bác sĩ Triệu cũng không thành công, tôi tin chắc rằng cô cũng biết, Tề Trình cũng nảy sinh tình cảm với cô, nếu cứ tiếp tục như vậy, các yếu tố bất ổn sẽ càng lúc càng nhiều, cho nên chúng tôi muốn buông tha phương án này.”

“Đưa tôi Mỹ thì có thể chữa khỏi sao?” Sau khi Trì Trì Hâm hỏi ra miệng, nhìn thấy vẻ mặt của bác sĩ Triệu thì liền cảm thấy... tự mình lại nháy xuống hố rồi.

“Tề Trình cần được đổi sang một hoàn cảnh khác, mười năm vẫn luôn ở một chỗ không có ích gì cho bệnh tình của cậu ấy, hơn nữa bên Mỹ này có nhiều chuyên gia hơn, phương án cũng hoàn thiện hơn.” Tề Bằng trả lời xong thì thở dài một cái: “Đương nhiên, chúng tôi cũng biết cậu ấy rất bài xích chuyện rời đi, nhưng mà lúc này thật sự không còn phương án nào khác.”

“Hoặc là như tôi vừa nói, cho cậu ấy một đoạn tình cảm ổn định, chờ cho các chức năng cơ thể dần khôi phục, sau đó lại tiếp tục điều trị chứng uất ức và sợ giao tiếp.” Bác sĩ Triệu đứng lúc xen vào một câu, đối diện với ánh mắt của Trì Trì Hâm, sau đó lại nhanh chóng dời mắt đi.

Lão bác sĩ này... Trì Trì Hâm cảm thấy thật sự đúng là một lời khó nói hết.

Không thể phủ nhận ông ấy rất chuyên nghiệp, nhưng có đôi lúc lại thật sự không từ thủ đoạn, vì muốn chữa khỏi cho người bệnh mà phương thức ông ấy khiến cô lợ hổ đều vô cùng... bi ối.

Lần này là quá đáng nhất.

Vấn cứ nói cho cô toàn bộ những kết quả xấu nhất, cho cô cơ hội lựa chọn, đồng thời lại thương cảm nói với cô rằng có lẽ cô không có nhiều lựa chọn như vậy.

Ba lần, lần sau càng khó bề tưởng tượng hơn lần trước.

“Từ giờ đến Tết âm lịch còn một tháng nữa, cho nên vẫn phải làm phiền Trì tiểu thư tiếp tục công việc trong một tháng này, nếu cô còn có hứng thú, chúng tôi có thể thông qua email đề báo cho cô biết về tiến độ điều trị của Tề Trình, có lẽ chờ cho tình huống của Tề Trình tốt hơn một chút, cô vẫn có thể tiếp tục liên lạc với cậu ấy.” Tề Bằng nói xong lại thở dài: “Tôi vẫn muốn cảm ơn cô, trong thời gian cậu ấy ở trong nước này, nếu không có cô, chưa chắc cậu ấy đã vượt qua được.”

“Về phần mẹ cô, chúng tôi chỉ biết là sau khi bà có qua đời, lúc đầu bà ấy đến Malaysia, sau đó lại tới Nga, mạnh mới đến đây là gián đoạn.” Tề Ninh cũng nói rõ ràng: “Nhưng mà bà của Tề Trình ở Nga, các tin tức liên quan đều đã được gửi đến cho chú ấy, chúng tôi sẽ có hết sức điều tra rồi tung tích của mẹ cô.”

Đều đang nói lời từ biệt.

Hôm nay, ngoài tin wechat đột ngột của cô ra thì mục đích của bọn họ còn là muốn từ biệt.

Chỉ có người vẫn không muốn đưa tiễn là bác sĩ Triệu vỗ bàn, cố chấp không chịu cúp điện thoại.

“Mấy người đang làm cái này! Tôi đánh phải nói lời này vậy, Tề Trình không có mạng mà bay được tới Mỹ đâu. Trước khi Tiểu Trì xuất hiện, ngay cả thuốc ngủ tôi cũng không dám kê cho cậu ấy, mấy người có biết cậu ấy lên lét gấu bao nhiêu thuốc ngủ không?” Cái bàn bị vỗ ầm ầm: “Bây giờ vắt và làm tinh thần cậu ấy mới khá hơn một chút, mấy người lại cứ nhất quyết phải miễn cưỡng ép buộc, Tiểu Trì có thể làm tốt, tôi đã cam đoan nhiều lần như vậy rồi, tại sao các người lại chưa từng chịu tin tưởng?”

“Tại sao tôi lại... có thể làm tốt?” Rốt cuộc Trì Trì Hâm cũng hỏi.

Từ sau khi biết Tề Trình sẽ bị đưa tới Mỹ, trong lòng cô luôn rầu rĩ, còn buồn hơn cả lúc biết rằng sức đề kháng và tính dục của Tề Trình rất yếu, anh căn bản là không ra được khỏi nhà, sao có thể đối mặt với một đất nước hoàn toàn xa lạ?

“Tôi từng gài bẫy cô ba lần, lần nào cô cũng tỉnh táo cam tâm tình nguyện tham dự vào, bây giờ mọi người đã nói rõ ra như vậy, cô vẫn còn muốn hỏi cậu ấy đến Mỹ thì có thể chữa khỏi được hay không.” Bác sĩ Triệu nói rất nhanh: “Đáp án rõ ràng như vậy rồi mà còn cần phải hỏi lại sao?”

... Trì Trì Hâm nuốt một ngụm nước miếng, nói thật là cô nghe không hiểu.

“Có phải cô rất luyến tiếc Tề Trình?” Bác sĩ Triệu hỏi thẳng ra.

Trì Trì Hâm gật đầu.

“Có phải lúc tôi nói phải cho cậu ấy một đoạn tình cảm ổn định, trong lòng cô cũng đã muốn cho rồi không?” Bác sĩ Triệu lại hỏi.

Trì Trì Hâm chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

“Vừa rồi lúc chúng tôi nói đến tác dụng phụ và hậu quả, có phải cô không thấy sợ hãi?”

... Trì Trì Hâm gật đầu.

“Đây là lý do tôi luôn luôn cho rằng cô có thể làm tốt, từ đầu tới cuối, cô đều không hề cảm thấy Tề Trình là một bệnh nhân không thể chữa khỏi được, hoặc là nói chính xác hơn một chút, thậm chí cô còn cảm thấy Tề Trình không có bệnh.” Bác sĩ Triệu kích động tới mức mặt cũng đỏ lên: “Đây mới là nguyên nhân khiến Tề Trình từ khi ở chung với cô thì trạng thái tinh thần đã chuyển biến tốt đẹp hơn, không phải là vì diện mạo ngọt ngào điển hình của cô, cũng không phải là vì cả ngày cô đều vui vẻ nói chuyện như thể một đứa nốc.”

“Lúc ở cùng với cô, cậu ấy không hề có áp lực, cho nên cậu ấy bắt đầu ý lại vào cô, nảy sinh hảo cảm với cô cũng là chuyện rất đương nhiên, tôi chỉ không ngờ được rằng, cô cũng sẽ nảy sinh ra tình cảm đáp lại.”

Mặt Trì Trì Hâm hơi đỏ lên.

“Quả thật chúng tôi vẫn luôn khuyên người mắc chứng uất ức không nên yêu đương, bởi vì tình cảm không ổn định là một thứ có tính hủy diệt đối với bệnh tình của họ. Nhưng mà tình huống của cô lại rất đặc biệt, đầu tiên là cô và cậu ấy cùng ở trong một hoàn cảnh khép kín, thứ hai là cô được cậu ấy tiếp nhận sau khi cậu ấy đã mắc bệnh, hơn nữa, việc có ký hợp đồng và nhận tiền vốn là nằm trong phương án điều trị.” Bác sĩ Triệu nói xong thì uống một hớp trà lấy giọng: “Điều kiện tốt như vậy, cơ hội tốt như vậy, tại sao lại không thử một lần, nói thế nào cũng cứ muốn tới cái nước Mỹ quý quai kia, tôi thừa nhận, phương pháp sốc điện của bọn họ quả thật rất chuyên nghiệp, chuyên gia hàng đầu cũng nhiều, nhưng mấy người phải nghĩ tới thân thể của Tề Trình, mấy người thử hỏi Bảo Lý xem, cậu ấy đã khá hơn trước đây nhiều thế nào.”

“Không phải cứ các chỉ tiêu đánh giá khuynh hướng trị sát không có động tĩnh gì thì chắc chắn sẽ thất bại, người nhà mấy người lúc nào cũng nóng vội quá, quay đi quay lại mười năm, vừa có chút thành tựu đã vội vã muốn thấy kết quả, cậu ấy mắc là bệnh tâm lý, đã mười năm rồi, cho dù cậu ấy có khỏi hẳn thì cũng chẳng thể khỏe mạnh và có tính cách được như trước kia, về điểm này, mấy người phải hiểu rõ!”

Người đã bị bỏ qua một bên là Trì Trì Hâm bắt đầu đau lòng cho cái điện thoại.

Tề Bằng và Tề Ninh vẫn luôn không nói gì, bác sĩ Lý lôi kéo bác sĩ Triệu đang ngày càng kích động, sợ ông ấy sẽ giận tới mức lật bàn.

Mà Trì Trì Hâm, giữa một loạt từ ngữ chỉ nghe được cái từ kích thích là ‘sốc điện’.

Bác sĩ Triệu nói đúng, cô quả thật luôn không coi Tề Trình là một người mắc bệnh không thể chữa khỏi, cô không biết đến mười năm trước đó, nhưng từ sau khi cô xuất hiện, Tề Trình vẫn luôn chậm rãi chuyển biến tốt, cho nên cô tràn ngập hy vọng.

“Cho nên ông hy vọng tôi sẽ nói chuyện yêu đương với Tề Trình?” Giữa không khí ngột ngạt, rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng lên tiếng, hỏi cái người mấy phút trước còn nói lấy thân phận bề trên không tán thành cho cô yêu đương.

“Yêu đương rất kích thích, tôi là nói đến tình cảm ổn định.” Dưới ánh mắt chăm chú của Trì Trì Hàm, mặt của bác sĩ Triệu cũng chẳng đỏ lên chút nào.

Ngược lại là bác sĩ Lý lại chịu không nổi, đẩy bác sĩ Triệu một chút, che mặt chẳng muốn nhìn ông ấy nữa.

“Tôi đồng ý, khuyến hướng tự sát của anh ấy sẽ biến mất sao?”

“Cho tôi nửa năm, chúng ta có thể thử một lần.” Bác sĩ Triệu xoa xoa tay.

Trì Trì Hàm nhắm mắt, cô sẽ đồng ý, bởi vì cô không muốn Tề Trình đến Mỹ.

Người nhà họ Tề có lẽ cũng sẽ đồng ý, thời gian nửa năm và một tháng đối với bọn họ cũng không khác biệt lắm.

Cô dường như là người phải hy sinh nhiều nhất, phải trả giá bằng tình cảm, còn phải lo lắng cho sức khỏe tâm lý của mình có bị Tề Trình làm ảnh hưởng hay không.

Nhưng không biết tại sao...

Cô tin tưởng Tề Trình.

Quả thật là... điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Bác sĩ Triệu gọi bảy cô ba lần, ngoại trừ lần đầu tiên là vì cần đến cô, hai lần khác đều là vì tin tưởng Tề Trình.

Cho dù bọn họ nói rằng bệnh tình của Tề Trình đều là yếu tố khách quan, nhưng cô vẫn không tin rằng người như Tề Trình sẽ làm cô khổ sở.

Ý nghĩ như vậy rất không có căn cứ khoa học, nhưng mỗi lần bác sĩ Triệu hoặc người nhà họ Tề nói với cô rằng, có thể Tề Trình sẽ làm ảnh hưởng đến sức khỏe tâm lý của cô hoặc sẽ muốn lôi kéo cô cả đời không rời khỏi căn phòng lớn kia, trong lòng cô đều chưa từng coi là thật.

Một người đàn ông giữa lúc bệnh nặng mà còn để ý đến cảm xúc của cô, cô nghĩ, bóng tối không phải là nơi dành cho anh.

Cho nên cho dù biết rõ đây là cái bẫy mà bác sĩ Triệu cài sẵn, cô vẫn không hề chần chừ mà đồng ý tham gia.

Mà phương thức bác sĩ Triệu thuyết phục Tề Ninh và Tề Băng thì còn thô bạo dứt khoát hơn, bác sĩ chủ trì và bản thân bệnh nhân đều sẽ không đồng ý ký tên, việc chuyển viện liên không thể thực hiện được, trừ phi Tề Trình đã hoàn toàn đánh mất ý chí sống sót, xuất hiện bệnh trạng như là tuyệt thực, nếu không người nhà sẽ không có quyền tự ý chuyển viện.

Đến lúc này Trì Trì Hàm coi như đã hiểu rõ ý nghĩa của tam đường hội thẩm lần này, bác sĩ Triệu lại một lần nữa đảo hố chôn cô rồi...

Trước lúc Trì Trì Hàm ra về, thái độ của bác sĩ Triệu rất khác thường, dặn dò cô đủ thứ này nọ, ví dụ như cô cần phải duy trì cuộc sống và các mối quan hệ bình thường, không thể không ra khỏi cửa như Tề Trình, ví dụ như cô không cần phải lúc nào cũng tỏ ra hùng hục sức sống, chuyển xem phim lần trước với Tề Trình đã chứng tỏ rằng cô có thể bày ra càng nhiều cảm xúc chân thật ở trước mặt Tề Trình thì càng tốt, nhưng phải chú ý không thể quá cực đoan, quan trọng nhất là, ông ấy hy vọng tạm thời cô chưa cần phải nói rõ chuyện yêu đương, để giúp Tề Trình ổn định thì trước mắt cần nhất là khiến anh vương bận, để anh thấy ổn định, sau đó mới tiến thêm một bước để tự anh có hy vọng.

Còn báo Tề Băng và Tề Ninh gửi cho cô một bản fax giấy ủy quyền, bệnh sử của Tề Trình cũng phải gửi cho cô.

Đến lúc này, Trì Trì Hàm có một loại ảo giác được ủy thác rất kỳ quái, dù rằng cả Tề Băng và Tề Ninh đều không cam tâm tình nguyện cho lắm...

“Chuyện này và yêu đương không hẳn giống nhau.” Sau khi đạt được mục đích, bác sĩ Triệu lại khôi phục dáng vẻ trông rất bình thường: “Hiện giờ cậu ấy không thích hợp với kiểu tình cảm có quá nhiều cảm xúc bất ổn, chúng ta phải bước từng bước một.”

Cũng nói cho cô biết rằng chuyện này không giống với yêu đương bình thường còn có cuộc điện thoại của Tề Ninh cho riêng cô trên đường quay trở lại căn nhà lớn.

Thái độ của cô ấy vẫn như vậy, bình tĩnh, nghe không ra cảm xúc gì, hoàn toàn khác với giọng điệu ở trong điện thoại lúc van nài Tề Trình đừng công khai bút danh Trùng Ất.

Nhưng mà lúc này, Trì Trì Hàm lại cảm giác được một chút chán thành.

“Bác sĩ Triệu cũng chỉ là bác sĩ, ông ấy không biết cái gì gọi là cảm tình, ở trong lòng ông ấy chỉ có hai từ ‘bệnh nhân’ và ‘hồi phục’, cho nên ông ấy hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của người khác trong lúc điều trị, thậm chí cũng sẽ không thấy những tổn thương tình cảm như vậy có vấn đề gì, đối với ông ấy, cứu một mạng người quan trọng hơn rất nhiều so với mấy thứ như tình cảm nam nữ.”

“Cho nên những lời này tôi chỉ có thể nhắc với cô. Tề Trình là bệnh nhân, cậu ấy ý lại vào cô, trước hết là vì ham muốn chiếm hữu, đã nhiều năm như vậy cách ly khỏi xã hội, chưa hẳn cậu ấy đã hiểu được cái gì gọi là ‘thích’ của người trưởng thành.”

“Nếu như có thời gian thì cô có thể xem truyện tranh của cậu ấy một lần thử xem, rất nhiều nhà phê bình đánh giá rằng Trùng Ất có một trái tim rất thanh khiết, cô biết đấy, rất nhiều thứ của cậu ấy đều đã dừng lại ở năm mười chín tuổi.”

“Con đường này sẽ rất mệt mỏi, lúc nào cô cũng có thể đổi ý, nhà họ Tề sẽ không trách cô.” Đây là lời cuối cùng, sau khi nói xong, chưa đợi Trì Trì Hàm kịp cảm động, cô ấy đã cúp máy.

Tề Ninh vẫn không thích nói cô, cũng giống như cô không thích có ấy, cho nên ngoại trừ việc lập đi lập lại hết lần này tới lần khác rằng nhà họ Tề sẽ không làm khó cô, hai người cũng chẳng có gì hay ho để nói với nhau.

Nói thật, Trì Trì Hàm biu mối, nếu lúc này mà người nhà họ Tề bắt đầu ôm đồm cô chảy hết nước mắt nước mũi cái xin cô cứu Tề Trình thì cô sẽ thấy áp lực quá lớn, nhưng giống như bây giờ, cô vì động lòng mà lựa chọn con đường trông có vẻ rất gian nan này, thứ nhà họ Tề cho cô chính là để cô tự do, ngược lại cô lại thấy... thoải mái.

Có lẽ cô có bệnh thật rồi...

Che mặt rên rì một tiếng, ra một quyết định phi nhân loại như vậy, thế mà trong lòng cô không hề cảm thấy có chỗ nào không ổn...

***

Sau đó, cô lại nhanh chóng bị bề mặt rồi.

Sự thật là... thực sự rất... vô cùng không ổn.

Bệnh viện tụy cấp tính của Tề Trình đã tiến vào giai đoạn hồi phục cuối cùng, phạm vi hoạt động của anh cũng từ giường chạm rãi mở rộng dần, cảm giác tồn tại càng lúc càng khó mà né tránh được, sau đó rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng ngây ngốc phát hiện ra rằng, hình như cô... càng ngày càng muốn ở bên cạnh người đàn ông mà cô thích.

Đây là một chuyện vô cùng khó tưởng tượng nổi.

Bởi vì cô đã nói chuyện mình thích Tề Trình cho người nhà họ Tề và bác sĩ chủ trì của anh biết, cho nên trong tiềm thức, cô cảm thấy chuyện này giống như đã ra mắt người nhà — mặc dù hình thức không được giống với việc ra mắt bình thường lắm.

Cho nên, đối với chuyện đã rồi này, cô thiếu một chút cảm giác có tội và che giấu, thỉnh thoảng không để ý lại phát hiện ra rằng tự mình đã coi anh như bạn trai.

Có một người bạn trai ba mươi tuổi vẫn còn giống một thiếu niên, thỉnh thoảng sẽ thích làm nũng như thể kia mà lại không thể nói cũng không thể đụng vào, lại còn phải che giấu tính sói của mình trước một người đàn ông nhạy cảm như vậy, thật sự đúng là một loại dây vô.

Trong đó gian nan nhất chính là vào đêm khuya yên tĩnh...

Vì tinh tâm, thậm chí cô còn lấy bệnh sử bao nhiêu năm qua của Tề Trình ra, bắt đầu ghi chép lại những điều cần chú ý.

Kết quả là càng xem thì mảy lại càng nhều chặt.

Tề Trình thật sự đã trải qua rất nhiều thứ, các giai đoạn dị ứng thuốc, bệnh tình thất thường, sức đề kháng giảm dần tới đủ loại bệnh tật, anh kiên trì mười năm, sau đó đến lúc các chỉ tiêu đều có xu hướng ổn định thì lại đột nhiên không còn ý chí sống sót.

Bản ghi chép của bác sĩ Triệu rất giống với tính cách của ông ấy, không theo hệ thống nào, chỉ ghi chú điểm mấu chốt.

Cho nên ở mục tại sao anh lại đột nhiên đánh mất ý chí sống sót này, cô thấy mấy dấu chấm hỏi, nguyên nhân gia đình, nguyên nhân công việc hay là do chứng sợ giao tiếp trở nên trầm trọng hơn, không hề có giá trị tham khảo.

Tề Trình quan sát có hồi lâu, ban đầu còn cho rằng có lẽ đang đọc một cuốn sách có tên kỳ quái nào đó, kết quả phát hiện ra cô đang đọc bản ghi chép, sau đó sắc mặt càng lúc càng trầm xuống.

Chồng tài liệu này có vẻ ngoài vô cùng quen thuộc, anh mượn có rót nước đi vòng đến nhìn thoáng qua, sắc mặt liền thay đổi: “Cô đang xem bệnh sử của tôi?”

Cái người hần là đang thấy chột dạ kia ngẩng đầu mắt đỏ ừng ừng, gật gật đầu.

...

Tề Trình hé miệng, cảm cốc nước đứng tại chỗ.

“Sao bác sĩ Triệu lại đưa cái này cho cô?” Sắc mặt vẫn không tốt lắm, giọng nói cũng cứng rắn, lúc nói chuyện, bàn tay đang cầm cốc nước dùng thêm chút lực, sau đó thuận tay đặt cốc nước sang một bên trên bàn.

Anh không muốn có xem mấy thứ này, đây là thứ ghi chép lại phần quá khứ giữa giữa vòng tròn của anh, nếu thắng, có lẽ anh còn có thể được nhận huân chương, nhưng mà anh đã thua, trận chiến kéo dài suốt mười năm, anh đã thất bại thảm hại.

Cho nên, xem mấy thứ này không hề có ý nghĩa gì.

Anh hơi bực bội, muốn vươn tay ra lấy lại chồng tài liệu kia, nhưng lại bị ánh mắt của cô làm cho khựng lại, cuối cùng chỉ có thể đứng tại chỗ nhàu mày mấp máy môi.

Cô gái trước mặt hoàn toàn không nhìn ra được sự tức giận của anh, thoát nhìn cũng chẳng có tâm tư trả lời anh, cúi đầu lật sang một tờ khác, có lẽ là thấy được mấy điều cảm kỷ của anh, mở ghi chú chẳng chịt trên laptop lại được thêm vào một điều.

“Đừng có xem nữa!” Rốt cuộc cũng nhận không được, anh tới gần hơn một chút, lấy tay che lên chữ viết trên bệnh án, một chuỗi chữ màu đỏ trên đó khiến khóe mày anh nhu chặt lại, đầu lại bắt đầu đau.

Trì Trì Hàm nhanh chóng nắm lấy tay phải của anh, vén tay áo của anh lên, ngón tay chuẩn xác đụng đến chỗ đau trên tay anh.

Anh từng có một lần có ý định tự sát, vết sẹo để lại trên cổ tay rất rõ ràng, khi đó anh trực tiếp cắt vào động mạch trên cổ tay, để ngăn máu đông lại còn cố ý uống aspirin, đây coi như một hành vi tự sát tương đối thành công của anh, cho nên được ghi lại rất kĩ trong hồ sơ bệnh án, bao gồm cách thức điều trị, quá trình miệng vết thương khép lại, vẫn vẫn.

Miệng vết thương lồi lõm gồ ghề, sức đề kháng của anh vốn đã kém, khả năng đông máu thấp, miệng vết thương bị nhiễm trùng nhiều lần suốt một thời gian dài.

Nhưng mà bây giờ mấy thứ đó cũng không quan trọng, quan trọng là động tác của Trì Trì Hàm, cô sờ soạng hai lần, không có dùng khí nhìn thẳng vào, cũng có thể là đột nhiên nhớ ra rằng không thể đụng vào anh, cho nên lại nhanh chóng kéo tay áo của anh xuống, buông tay ra.

Tại sao mỗi lần chủ động kéo tay anh, động tác buông ra của cô đều vội vàng như vậy.

Tề Trình cũng không ý thức được rằng con dao đầu vừa rồi đã biến mất, hiện giờ toàn bộ lực chú ý của anh đều đặt ở biểu cảm trên mặt Trì Trì Hàm.

“Cô... làm sao thế?” Rõ ràng người động tay trước là cô, bây giờ lại có vẻ mặt như thể sắp khóc đến nơi.

Hoàn toàn là đáng vẻ kẻ xấu lại đi cáo trạng trước.

“Chỉ là...” Trong lòng Trì Trì Hàm đang rối tinh rối mù, lúc mở miệng cũng hoàn toàn chẳng có đầu óc: “Chỉ là rất đau lòng thôi.”

...

Trì Trì Hàm khịt khịt mũi.

Tề Trình duy trì tư thế đứng thẳng không nhúc nhích, trên mặt không có biểu cảm

“Ý của tôi là...” Trì Trì Hàm tự phi nhủ mình một lần nữa trong lòng, mờ hồ đâm dĩa có tìm cách đáp lại: “Chỉ là nhìn thấy cái này liền cảm thấy bệnh nhân mắc chứng uất ức thật đáng thương...”

“Không phải... Tôi không phải là cảm thấy anh đáng thương đâu!” Trì Trì Hàm dùng sức lắc đầu.

“... Cũng không phải... Chỉ là, chỉ là cảm thấy những thứ anh đã từng phải trải qua khiến người ta... rất đau lòng...” Âm cuối cùng nhỏ tới mức sắp không nghe thấy được, mặt đỏ tai hồng, lại ra sức lắc đầu.

“Chính là đau lòng dựa trên chủ nghĩa nhân đạo!” Dứt khoát nhắm mắt lại, bắt đầu nói hươu nói vượn.

Cho nên mới nói, cái thói quen nói chuyện không có đầu óc này của cô đến lúc nào thì mới bỏ được đây...

...

Tề Trình yên lặng một hồi.

“Ồ” một tiếng, sau đó vô cùng bình tĩnh bỏ đi.

Trước khi bỏ đi còn thuận tiện dặn dò một câu: “Đừng có xem nữa.”

... Bình tĩnh như vậy, lại khiến cho sự hoảng loạn vừa rồi của cô có vẻ thật khó hiểu...

“... Anh không hiểu lắm sao?” Trì Trì Hàm đột nhiên lại thấy khó chịu.

... Động tác chuẩn bị lên giường của Tề Trình khựng lại, anh quay đầu, có chút không hiểu: “Hiểu lắm cái gì?”

“... Không có gì.” Trì Trì Hàm áp ứng.

Cái từ như ‘đau lòng’ này được thốt ra, thế mà anh lại không hiểu lắm sao...

Gần đây cô có đọc một ít sách liên quan đến chứng uất ức, nói rằng người bệnh vì thiếu cảm giác an toàn và bị quan nên sẽ nhìn mọi việc dưới góc độ vô cùng tiêu cực.

Có phải anh nghĩ tiêu cực mà cho rằng, cô sẽ không đau lòng cho anh, cho nên mới không nghĩ nhiều không.

“Tề Trình, tôi là thật sự rất đau lòng.” Trì Trì Hàm không cam lòng, lại da mặt dày lớn tiếng tuyên bố lần nữa, không muốn anh cứ tiêu cực như vậy.

Tề Trình ngồi trên giường “ừ” một tiếng, rất bình tĩnh đáp chần xong rồi nằm ngửa xuống.

...

Trì Trì Hàm bủi bùi, tự nói với mình rằng đường còn rất dài, nhưng cứ đi đúng hướng rồi nhất định sẽ có thể đến đích.

Mà Tề Trình ở trong chăn lại đỏ mặt tới mức sắp phát nổ.

Tay anh không đau, đầu cũng không đau, nhưng huyết áp có hơi cao.

Chống đỡ tới lúc lên giường nằm đã phải dùng hết sức lực của anh, sau đó, anh cũng chỉ có thể che mặt lại, nhếch khóe miệng lên, híp mắt.

Dáng vẻ mặt đỏ tai hồng chân tay luống cuống vừa rồi của Trì Trì Hàm khiến anh thật sự rất muốn tiến lên xoa đầu cô.

“Anh có biết ý nghĩa của từ ‘đau lòng’ không đấy?” Đường như Trì Trì Hàm vẫn canh cánh chuyện này, sau khi lên giường thì than thở một câu, sau đó sofa bị cô cọ thành từng tiếng sột sọat.

...

Tề Trình xoay người lại, lại “ừ” một tiếng, sau đó yên tĩnh một lát, sợ Trì Trì Hàm muốn hỏi lại, lại bổ sung một câu: “Có biết.”

...

Trì Trì Hàm ôm mặt, hai cái chân khựng lại giữa không trung một lúc, sau đó bất tri bất giác bắt đầu hồi hận...

Tình cảm ổn định... Vừa rồi có phải cô đã hơi... dữ dội quá rồi không...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày đó huyết áp của Tề Trình bị tụt khiến cho bác sĩ Triệu gửi cô hai email liên tiếp.

Hiện giờ thuốc chống trầm cảm mà anh đang uống dễ sinh ra tác dụng phụ do huyết áp cao, cho nên ông rất ân cần nói với cô rằng, nhất định phải bình tĩnh.

Vì vậy số lần Trì Trì Hàm ra ngoài bắt đầu nhiều lên.

Cô cũng thật sự được mở mang kiến thức về danh tiếng của Trùng Ất, Weibo của cô có thêm rất nhiều fan mới, còn có vô số tin nhắn riêng gửi đến hỏi cô làm sao để gặp được Trùng Ất, thiện ý ác ý đều có.

Mấy ngày nay Weibo của công ty bên đầu sứt đầu mẻ trán, may mắn là video mỹ thực mùa đông của cô đã lên tục mấy ngày nằm trong top tìm kiếm phổ biến.

Đương nhiên Lâm Kinh Vũ rất vui vẻ, luôn âm ỉ nói muốn mời Trùng Ất và Tề Ninh ăn cơm, nhưng mà cũng chỉ âm ỉ thế mà thôi, lần trước lúc người đại diện với về mặt vô cảm của Tề Trình đưa mười bức tranh tới giao cho Lâm Kinh Vũ, Trì Trì Hàm để ý thấy tay ông ta cũng run lấy bầy.

Cùng là người đại diện mà khí thế khác nhau một trời một vực...

Cũng có khí thế hoàn toàn khác biệt là Trì Trì Hàm.

Tề Trình rất miễn cảm, gần đây cô thường xuyên ra ngoài, hơn nữa còn ra sức duy trì cự ly hai mét với anh, việc này khiến anh cũng bắt đầu cố hết sức tránh cô.

Từ sau lần trước, cửa phòng vẽ tranh không còn bị đóng lại nữa, nhưng phần lớn thời gian Tề Trình đều ở trong phòng vẽ tranh, lúc đi ra cũng chỉ yên lặng ăn cơm.

Trì Trì Hàm nỗ lực chọc cho anh cười nhưng lại thường xuyên bởi vì anh liếc một cái mà lập tức đỏ mặt, tím đập loạn, muốn ổn định lại thì phát hiện ra Tề Trình đã ăn xong và đi vào phòng vẽ tranh.

Cứ lặp đi lặp lại mấy lần, Trì Trì Hàm bắt đầu thấy phiền muộn.

Không phải là phiền muộn về Tề Trình, mà là phiền muộn vì chính mình.

Bởi vì động lòng mà sau khi tới gần, cô sẽ không kiềm chế được muốn đụng chạm anh, lại bởi vì anh không thể bị đụng chạm mà cô không dám dựa vào gần quá.

Nói chuyện thì nói rất nhiều, nhưng luôn luôn là nói nhiều sai nhiều, vì giữ bình tĩnh mà đôi khi thậm chí ngay cả nói cô cũng không biết nên nói thế nào.

Nếu cô không nắm chắc được mức độ thì Tề Trình sẽ càng ngày càng bị cô đẩy ra xa, người như anh, muốn tới gần một lần nữa có lẽ sẽ rất khó.

Nếu cô làm không tốt thì thật sự sẽ biến khéo thành vụng, nhất là các chỉ tiêu trong báo cáo của Tề Trình mấy ngày nay không có biến chuyển gì rõ ràng, Tề Bằng lại gửi cho bác sĩ Triệu một email từ bác sĩ tâm lý ở Mỹ, một tràng dài tiếng Anh, tất cả đều là thuật ngữ chuyên môn, Trì Trì Hàm xem không hiểu nhưng trong lòng càng thấy hoảng loạn hơn.

Vì không yên lòng nên số lần cô bị vấp ngã lỉnh lỉnh tăng hẳn, cuối cùng phát triển tới trình độ ngay cả thái độ ăn cũng có thể thái vào tay.

Nguyên nhân chỉ là vì lúc Tề Trình đi ngang qua có hỏi một câu trưa nay ăn cái gì.

Cô liền run tay, lưỡi dao hướng thẳng vào đầu ngón tay rạch ra một đường, miệng vết thương không sâu, nhưng máu nhanh chóng chảy ra.

...

Làm đầu bếp riêng, việc cắt vào tay trước mặt chủ thuê của mình được coi là điều tối kỵ; làm phụ nữ, tay chân vụng về ở trước mặt người đàn ông mình thích cũng không phù hợp với tính cách của cô.

Cho nên Trì Trì Hàm khịt khịt mũi, dừng cảm giả bộ như chưa hề xảy ra cái gì, thay đổi một góc độ khác, tiếp tục thái đồ ăn.

Chỉ là mớ rau cần xanh biếc đã bị dính máu tạo thành thứ màu sắc có hiệu quả chẳng kém gì phim kinh dị.

...

Trì Trì Hàm hé miệng.

Ánh mắt thoáng nhìn đến hòm thuốc trong tay Tề Trình, người vừa mới rời đi giờ đã quay trở lại, mặt không biểu cảm đứng sau lưng cô.

“... Có phải anh nhìn thấy máu là sẽ bị choáng không?” Cô che lại miệng vết thương theo bản năng, trong đầu bắt đầu nghĩ đến những mục cần chú ý, sợ anh sẽ phát bệnh.

Tề Trình lắc đầu, đẩy mắt chột lóe lên chút cảm xúc.

Trì Trì Hàm thở nhẹ ra một hơi, vươn tay ra lấy hòm thuốc trong tay Tề Trình, vạt sang một bên tự khử trùng cho mình, sau đó dán băng sát trùng lên miệng vết thương.

Lúc mới bắt đầu nấu ăn rất thường xuyên gặp phải sự cố thế này, cô xử lý nhiều đã thành quen, thậm chí còn tự lấy mảnh bọc thực phẩm để quấn quanh tay mình một vòng, để phòng lúc nấu ăn bị nước ngấm vào.

Tề Trình vẫn luôn đứng một bên nhìn mà không nói lời nào, mãi cho tới khi cô đã xử lý xong xuôi, xoay người định rửa rau lại lần nữa thì anh nhanh chóng đi tới, đoạt lấy con dao trong tay cô, tiện tay ném số đồ ăn dính máu trong tay cô vào thùng rác.

Khoảng cách rất gần.

Lúc lấy dao còn đụng vào tay cô.

Trì Trì Hàm đỏ mặt, tím đập rộn lên, cảm giác tình huống không đúng lắm, chỉ có thể cúi đầu hỏi một câu: “Anh làm gì thế?”

Sau khi nói xong thì mặt lại càng đỏ lên, rõ ràng là giọng điệu trách móc, thế mà cô nói ra miệng lại giống như đang liếc mắt đưa tình vậy...

Mấy thứ tình cảm ổn định này dường như rất không thích hợp với một thiếu nữ mang tính sói như cô...

Về mặt Tề Trình phức tạp.

Trì Trì Hàm đã như thế này nhiều ngày rồi, cúi đầu xuống thì không thể nhìn thấy mặt cô, nhưng chỉ nhìn lỗ tai thôi cũng đủ biết chắc hẳn bây giờ cô đang mặt mày đỏ ửng.

Chỉ cần anh tới gần hoặc nói chuyện với cô, cô đều sẽ như vậy.

Cho nên mấy ngày nay, Trì Trì Hàm đều rất cố gắng duy trì khoảng cách hai mét với anh, giống như thể nam châm cùng cực vậy, vừa tới gần một chút sẽ lập tức văng ra xa.

Lúc ban đầu còn tưởng rằng bác sĩ Triệu lại nói gì với cô.

Nhưng Trì Trì Hàm thật sự không giống người sẽ vì bác sĩ Triệu nói gì đó mà mặt đỏ thành như vậy, hơn nữa, cô cũng không thích che giấu suy nghĩ ở trong lòng.

Thậm chí anh còn có chút lo lắng, sợ rằng cô ở cùng với anh lâu ngày nên cũng có thói quen không thích người khác tới gần hoặc chạm vào, nhưng lại thấy cô với bảo vệ và di dọn dẹp vệ sinh tới đây hằng ngày đều nói chuyện hết sức hài hòa.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, số lần cô ra ngoài cũng rất nhiều, hoàn toàn không giống với triệu chứng sợ giao tiếp.

“Sao mặt cô lại đỏ thế?” Nghĩ mãi không xong, anh chỉ có thể hỏi thẳng.

Tri Tri Hàm đang cúi đầu, lập tức trở nên giống như vừa giẫm phải đuôi mèo nhảy dựng lên, sợ tới mức cả lờn: “Tôi tới tới tới, tôi đỏ mặt gì chứ? Anh anh anh anh anh, anh đừng nói lung tung!”

...

Vì vậy sắc mặt Tề Trình càng trở nên phức tạp hơn.

Cô thật sự có chuyện, chỉ là anh không đoán ra được là chuyện gì.

Ngày đó, sau câu đau lòng kia, cô rõ ràng là vô cùng cố gắng phân rõ giới hạn với anh, anh đoán có lẽ là do nguyên nhân huyết áp.

Vốn cho rằng với tính cách đó của cô thì chỉ cần vài ngày được cùng lắm là vài ba ngày, rồi sau đó sẽ quên hết lời cảnh cáo của bác sĩ mà trở lại như ban đầu, thế nhưng lần này cô lại kiên trì được rất lâu.

Lâu đến mức trong lòng anh cũng bắt đầu rầu rĩ khó chịu.

“Trước khi tay cô khỏi hẳn thì gọi đồ ăn ngoài đi, bên chỗ bảo vệ có số điện thoại liên hệ.” Sau khi nói xong liền tự động lui ra khoảng cách hai mét.

Đường như có bắt đầu bài xích việc đụng chạm với anh.

Giống như người nhà của anh vậy, lúc đầu còn nóng lòng muốn chạm vào anh để an ủi, nhưng sau khi phát hiện anh có ảo giác thì liền sinh ra bóng ma, không dám đụng vào anh nữa, lễ như đụng phải thì sẽ lập tức xin lỗi.

Tri Tri Hàm cũng như vậy, không may chạm vào thì cũng sẽ vội vàng quan sát vẻ mặt anh.

Vốn muốn để cô thoải mái nên anh mới giữ khoảng cách xa hơn, cũng không muốn giải thích rằng không phải ảo giác chắc chắn sẽ xuất hiện, có đôi khi mãi tới lúc người đụng vào anh cất tiếng xin lỗi thì anh mới đột nhiên nhớ tới.

Sợ với cảm giác đau đớn như vậy, anh lại sẵn sàng bị người ta túm lấy tay trong lúc đang khó chịu hơn.

Chỉ là trong nhà chỉ có dân ông, người phụ nữ duy nhất là Tề Ninh thì có đôi lúc còn mạnh mẽ hơn cả Tề Bằng.

Tất cả mọi người đều chưa từng an ủi người khác trong lúc ốm đau, anh cũng không có thói quen chủ động đòi được an ủi, sau khi phát bệnh lại càng không.

Tề Trình hơi nhũn mày.

Anh không thích Tri Tri Hàm thay đổi như vậy, nhưng mà... cũng giống như bệnh của anh, chuyển biến tốt hay chuyển biến xấu thì cũng đều là chuyện hết sức bình thường.

Không muốn nhìn thấy đáng vẻ mất tự nhiên mặt đỏ tai hồng này của cô nữa, anh dứt khoát giữ khoảng cách xa hơn, nhìn thấy cô bị cắt vào tay rồi lại tự mình băng bó, anh phải nhịn một lúc lâu mới không tiến lên.

Cô băng bó còn tốt hơn anh, từ trước tới giờ, cô đều có thể tự chăm sóc bản thân rất tốt, không giống như anh.

“Anh không được ăn dầu mỡ, không thể mua đồ ăn bên ngoài được.” Cố nén trái tim đang đập loạn, khôi phục lại bình tĩnh, Tri Tri Hàm bắt tri bắt giác cảm thấy đầu ngón tay bắt đầu đau, khẽ hít vào một hơi, sau đó nhìn thấy Tề Trình lại lui về sau hai bước.

“Ở chỗ bảo vệ có số điện thoại gọi đồ ăn chuyên dùng cho chữa bệnh.” Tề Trình vừa lui vừa trả lời, bởi vì đáng vẻ đau đớn của Tri Tri Hàm mà sắc mặt anh hơi kém.

“Đi Lưu mà trước đây sáng nào cũng tới đầu rồi, lâu lắm rồi không thấy bà ấy.” Tri Tri Hàm lại nhũn mày, cảm thấy đáng vẻ vừa nói vừa lui bước như vậy của Tề Trình rất quái dị, cô lại tiến lên trước hai bước.

“Má Lưu là mẹ chồng của chị tới, bây giờ đang giúp chị ấy trông con.” Tề Trình lại lui về phía sau.

...

“... Tôi sợ đồ ăn bên ngoài, không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Nhện ra rằng Tề Trình vẫn đang lui về sau, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng kém, Tri Tri Hàm xoay người, coi như không có việc gì, bắt đầu nấu cơm.

Có phải anh thật sự thấy máu thì sẽ choáng đầu, hoặc là nhạy cảm với miệng vết thương hay gì đó không, trông sắc mặt anh lại khó coi như vậy.

“Nếu anh không thoải mái thì đi đọc sách hoặc là ngủ một giấc đi?” Cúi đầu nhặt số rau cần còn thừa lại, Tri Tri Hàm vẫn luôn thoáng đưa mắt quan sát Tề Trình: “Hoặc là vẽ tranh?”

“Mua đồ ăn bên ngoài.” Tề Trình cố chấp đứng ở nơi cách cô mấy mét, cau mày nhìn cô tiếp tục nhặt rau.

“... Đồ ăn mua bên ngoài chắc chắn không ngon bằng tôi nấu.” Tri Tri Hàm ngừng đầu cúi, giờ rau cần trong tay lên: “Sẽ nhanh thôi.”

Thực đơn bữa trưa là cháo tôm rau cần, cháo đã nấu xong, cô chỉ còn phải rắc thêm rau cần vào nữa mà thôi.

“Mua đồ ăn bên ngoài.” Tề Trình vẫn kiên trì, lời nói trở nên ngắn gọn, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi: “Phải mua đồ ăn bên ngoài.”

...

Tri Tri Hàm sững sốt một lúc, quay đầu lại.

Khoảng cách quá xa, cô chỉ có thể cảm giác được cơ thể Tề Trình đang run lên.

“Anh làm sao thế?” Câu này có chút nóng vội, cũng chẳng còn để ý có cái gì không ổn, lập tức bước đến muốn tới gần nhìn sắc mặt Tề Trình.

Tề Trình nhanh chóng lui về sau, kiên quyết duy trì khoảng cách, bởi vì lui quá nhanh mà còn đụng vào mép bàn tạo ra tiếng vang rất lớn, thế nhưng anh vẫn không hề có phản ứng.

“Anh đừng động dậy.” Tri Tri Hàm biết giọng của mình lúc này không đúng, tiếng va chạm vừa rồi rất vang, cô không cần nhìn cũng biết đuôi anh chắc chắn đã bầm tím, thế nhưng anh vẫn đang lui về sau.

Anh không hề né tránh ánh sáng, cũng không vội vàng quay trở lại giường trùm kín khắp người, ít nhất như vậy cũng chứng minh rằng không phải anh đang phát bệnh.

Nhưng trên trán anh đổ mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, cơ thể hơi hơi run lên.

Tri Tri Hàm nhanh chóng bắt đầu nhớ lại bệnh sử của anh.

Nhưng mà không có. Tề Trình đã ở một mình rất lâu, nhiều lúc phát bệnh đều là vì huyết áp và nhịp tim đến mức báo động thì mới có người đuổi tới, mấy năm nay ghi chép của bác sĩ Triệu về điều này không được tỉ mỉ lắm.

“Tề Trình, đừng động dậy nữa có được không?” Tri Tri Hàm càng ngày càng hoảng, theo bản năng hạ thấp giọng nói, rốt cuộc đến lúc Tề Trình lui tới bên cạnh giường thì cũng đã thành công khiến anh đứng lại.

Tri Tri Hàm thở nhẹ ra một hơi, cười khổ.

Có thể mà lại sợ tới mức chân nhũn ra...

“Có phải là anh sợ miệng vết thương không?” Sau khi đến gần mới phát hiện ra anh đổ mồ hôi ướt đầm đầu, trên cổ cũng là từng giọt từng giọt mồ hôi đọng lại, cô bỏ bàn tay bị thương của mình vào trong túi áo, cảm mỗi do dự không biết có nên

giúp anh lau mồ hôi hay không.

Cô thật sợ sự bản thân không chế không được sẽ còi quăn anh ra để xem vết bầm tím trên đùi anh...

Tề Trình lắc đầu, không lên tiếng, lúc cô tới gần, anh lại theo bản năng ngửa người ra sau.

“... Anh làm sao thế hả?” Động tác này rất rõ ràng, Trì Trì Hàm thấy hơi bất ngờ, vì nghiệm chứng, cô lại tiến gần hơn một chút.

Lần này Tề Trình không nhúc nhích, chỉ là tiếng hít thở dồn dập hơn, tay theo bản năng muốn nắm lấy ống quần.

Vừa vận chạm vào chỗ vừa nãy mới bị đụng.

Trì Trì Hàm cũng theo bản năng muốn đưa tay ra chặn lại, sau đó phát hiện ra tay mình bị anh nhanh chóng tóm lấy.

...

Trì Trì Hàm nháy mắt mấy cái.

Ngẩng đầu nhìn Tề Trình mang một đầu dây mồ hôi lạnh đang buông bình lần túi thần nắm lấy tay cô, giống như đứa bé phải nhẫn nại rất lâu rồi mới được toại nguyện mong muốn.

...

Bị anh nhìn như vậy, trong lòng cô nhói lên.

“Rốt cuộc là làm sao thế hả?” Giọng nói càng lúc càng nhỏ, trước khi phát hiện ra tình cảnh có gì không đúng thì Trì Trì Hàm đã vươn tay ra giúp Tề Trình lau mồ hôi, trực tiếp chạm lên da anh.

Cần răng, hơi hận khôn nguôi.

“Làm sao bây giờ, nếu lát nữa anh đau quá thì uống thuốc giảm đau có tác dụng gì không?” Khóe mắt cũng đỏ ửng lên, cô lau không ít chỗ, trán, cổ, hình như còn có chóp mũi và gò má.

“Không cần.” Rốt cuộc Tề Trình cũng mở miệng, giọng nói hơi nghèn nghẹt, sau đó lập lại: “Không cần.”

Tay vẫn bị anh nắm, Trì Trì Hàm không muốn tránh ra.

Cơ thể dựa vào rất gần nhau, gần đến mức cô có thể cảm giác được xúc cảm từ lớp áo lông trên người Tề Trình, rất mềm mại, mang theo nhiệt độ cơ thể anh.

“Mua đồ ăn bên ngoài có được không?” Người đàn ông này thật là cố chấp, hỏi lại câu hỏi này của mình một lần nữa.

...

Trì Trì Hàm nhắm mắt.

Có lẽ là cô không bình tĩnh nổi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 35

Cô vẫn luôn biết Tề Trình rất ngang ngược, nhưng lại không ngờ rằng anh sẽ ngang ngược tới mức ấy, tay cứ túm chặt, cho dù cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh càng ngày càng thấp, run rẩy càng lúc càng kịch liệt, nhưng anh vẫn cứ cần răng không chịu buông ra.

Sau nhiều lần khuyên bảo không có tác dụng, cô chỉ có thể đi theo Tề Trình ngồi xuống bên cạnh giường, sau đó thương lượng với anh: “Đổi sang tay khác có được không? Tôi muốn dùng tay này để gọi điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài...”

“Không được.” Thế mà Tề Trình vẫn còn sức lực trừng lại cô.

Cô cũng biết tại sao anh lại nói không được, bởi vì bàn tay còn lại của cô vừa rồi mới bị dao cắt một nhát.

“Chúng ta cứ ngồi im ở đây như vậy sẽ bị chết đói đấy.” Trì Trì Hàm muốn bắt đầu nói rõ đúng sai phải trái.

Tề Trình không lên tiếng, cúi đầu, sau đó khịt khịt mũi.

...

Trì Trì Hàm không dám nói tiếp nữa, hôm nay đã đủ kích thích rồi, nếu bây giờ mà anh khóc thì cô thật sự sẽ khóc theo mất.

Nhưng mà tay anh đang càng lúc càng lạnh.

“Tôi đi lấy thuốc cho anh có được không? Nhiệt độ trên tay anh không được ổn lắm.” Cô cau mày nắm bàn tay còn lại của Tề Trình, nhiệt độ trên hai bàn tay chênh lệch rất rõ ràng.

Áo gác đúng là một chuyện thật đáng sợ, rõ ràng là không nhìn thấy được cái gì, thế nhưng đau đớn trên cơ thể lại là chân thật.

“Ngồi năm phút đi.” Tề Trình vẫn cúi đầu, rất kiên trì.

Anh biết bản thân đang kiên trì cái gì, áo gác này đã xuất hiện rất nhiều năm, lúc ban đầu chính anh cũng sợ hãi, cho nên đối với bất kỳ sự đụng chạm nào đều sẽ phản ứng vô cùng kịch liệt.

Người trong nhà bị phản ứng của anh làm cho hoảng sợ, chỉ cần vừa chạm vào người anh thì đều sẽ phản xạ có điều kiện mà buông ra, sau đó sắc mặt sẽ tái nhợt.

Chưa từng có ai bị anh túm mà lại không hề dám dùng sức rút tay ra như Trì Trì Hàm.

Anh đột nhiên trở nên cố chấp, muốn thử xem cứ nắm như vậy thì rốt cuộc có thể đau tới mức độ nào, cảm giác buốt rát vì áo gác đau đến nhói xương, anh cắn răng nghĩ, nếu thật sự đau đến gãy lìa, áo gác sẽ không còn chỗ tồn tại trên cánh tay này nữa, có phải như vậy sẽ không đau nữa không.

Nhưng điều kiện tiên quyết là anh chịu đựng được cơn đau hiện giờ.

Thật sự đã đau đến mức mơ hồ, mơ màng cảm giác được Trì Trì Hàm đã nhích lại gần một chút, vươn bàn tay còn lại ra bao trùm lên bàn tay trái đã bị áo gác gây cảm giác đau đớn như thể tan xương nát thịt của anh, dùng sức chà xát mấy lần, muốn làm nóng bàn tay của anh.

Thấy anh nhìn cô, cô còn cong khóe miệng lên cười: “Dù sao anh cũng đau rồi, diện tích lớn nhỏ chắc hẳn không phải là vấn đề chứ?”

Đáy mắt cô rõ ràng là vẻ hoảng loạn, thế nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

Anh lại làm cô sợ rồi...

Quyết tâm muốn chống lại áo gác vừa rồi đột nhiên bị chặt đứt, Tề Trình chán nản buông tay ra, lại phát hiện Trì Trì Hàm vẫn không hề nhúc nhích.

“Không phải anh nói là năm phút sao? Mới chỉ có một phút thôi.” Cô lại còn lấy di động ra bấm giờ...

Bàn tay cô bị nắm gọn trong lòng bàn tay anh, trên tay bị mồ hôi của anh biến thành có chút nhếch nhác, thế nhưng cô không rút tay về, ngược lại còn cười hi hi nhìn anh, nhét tay vào trong lòng bàn tay của anh.

Rất khó giải thích.

Thế nhưng lúc cảm nhận được độ ẩm trên da cô ở trong lòng bàn tay mình, áo gác đã đột nhiên biến mất rồi.

Bởi vì cảm giác chân thật vừa rồi nên bàn tay vẫn còn tê dại, thế nhưng cảm giác đau đớn thật sự đã không còn nữa.

Ngay cả Trì Trì Hâm cũng cảm giác được ngón tay anh không còn run lên nữa, mồ hôi vẫn còn trong lòng bàn tay, nhưng nhiệt độ đã dần tăng lên.

“... Không đau nữa sao?” Cô tròn tròn mắt, vẻ mặt còn kinh ngạc và vui mừng hơn cả anh.

Tề Trình lúc đầu, hai bàn tay nắm chặt, quả thật không còn đau nữa.

“Như vậy về sau có thể thoải mái đụng vào phải không?” Trì Trì Hâm thoát ra, sau đó vẻ mặt lại giống như người vừa thoát ra câu đó không phải là cô.

...

Gần đây cô thường xuyên lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Tôi... không biết.” Chính anh cũng không rõ tại sao lần này lại không đau.

“Còn ba phút nữa.” Trì Trì Hâm không hỏi nữa, vô cùng hưng phấn tiếp tục đếm ngược.

... Thật ra lúc này không cần phải đếm ngược nữa, nhưng mà anh cũng thật sự chỉ muốn ngồi im bất động như vậy. Vừa rồi suýt chút nữa anh đã phát bệnh, mấy lần suýt phát bệnh liên tục đều bị cô dùng đủ loại cách thức mà cắt ngang.

Triệu chứng bị cắt ngang, nhưng cảm giác mất hết sức lực vẫn tồn tại, chỉ là không quá nghiêm trọng.

Hơn nữa cô ngồi bên cạnh anh như vậy, cảm giác, rất tốt.

Cô đã chẳng còn là người xa lạ, các triệu chứng sợ giao tiếp của anh không hề xuất hiện trên người cô, dường như hiện giờ anh cũng không bài xích đối với việc đụng chạm với cô.

Gần đây anh... chuyển biến rõ rệt như uống thuốc kích thích vậy.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà ngược lại trong lòng lại càng thêm bất an.

Nếu như tất cả là nhờ Trì Trì Hâm, chắc chắn sẽ có một ngày cô phải rời khỏi đây, anh không thể nào yêu cầu cô ở lại bên cạnh anh cả đời được.

Mặc dù anh cũng cảm giác được, thời gian này quan hệ giữa anh và Trì Trì Hâm càng ngày càng tốt, nụ cười vì nhiệm vụ công việc lúc đầu đã càng ngày càng trở nên chân thành.

Thật ra chuyện này cũng rất bình thường, đây là một hoàn cảnh khép kín, cô lại là một người thân thiện, đương nhiên sẽ càng ngày càng hiểu rõ anh, sau đó sẽ thấy đau lòng cho anh cũng là chuyện dễ hiểu.

Anh rất vui vì có thể có một người bạn như vậy.

Cho nên càng không thể giữ cô lại cả đời.

Huống hồ, chưa chắc anh đã có thể có ‘cả đời’.

***

Rất cuộc hai người bọn họ cũng không thể ngồi đây năm phút đồng hồ, bác sĩ Triệu gọi điện thoại tới như thể bùa đòi mạng, Trì Trì Hâm luống cuống chân tay, còn chưa kịp nghe máy thì đã bị cắt đứt, ngay sau đó điện thoại của Tề Trình cũng vang lên.

Trong khoảnh khắc Tề Trình tiếp điện thoại đó, tình tình nóng nảy của bác sĩ Triệu lập tức bùng nổ: “Tôi đang trên đường đến, tình hình Tề Trình thế nào rồi?”

“...” Tề Trình vừa rồi đã mở loa ngoài, Trì Trì Hâm bị điểm danh thì lập tức lấy di động, bấm tắt loa ngoài: “Anh ấy không có việc gì.”

“Vừa rồi nhịp tim và huyết áp đều đã đạt đến giá trị hạn, sao có thể không có việc gì?” Giọng của bác sĩ Triệu rất lớn, cho dù đã tắt loa ngoài nhưng vẫn có thể nghe được rất rõ ràng: “Cò xem xem cậu ấy có còn nhìn thấy không.”

“...” Đương nhiên là anh vẫn còn có thể nhìn thấy được, Trì Trì Hâm nhìn nhìn về mặt Tề Trình, lại vươn tay ra lau giọt mồ hôi đã sắp nhỏ xuống cằm anh, Tề Trình giật mình, không nhúc nhích: “Anh ấy thấy được, cũng nghe được, không phát bệnh.”

“... Thật kỳ lạ.” Bên kia đường như bác sĩ Triệu cũng đã nhìn thấy các chỉ số đã dần quay lại giá trị bình thường, giọng cũng nhẹ hơn, Trì Trì Hâm nghe được tiếng ông ấy dừng xe lại bên đường, sau đó mới cảm điện thoại lên lần nữa: “Sao lại thế này?”

Thuật lại tình huống vừa rồi vẫn cần một chút dừng khỉ, lúc Trì Trì Hâm kể lại, khuôn mặt luôn ửng đỏ, thật ra cô hoàn toàn không ngờ rằng Tề Trình sẽ phát bệnh, mà nguyên nhân phát bệnh lại là cô không chịu gọi đồ ăn bên ngoài...

“Đây có thể xem là một đợt phá lớn đấy, tay cậu ấy không đau nữa sao?” Bác sĩ Triệu xúc động, sau đó giọng điệu thay đổi: “Có phải cô đã quá gấp gáp rồi không, tôi đã nói rồi, đợt ngọt chuyển biến tốt đẹp như vậy chưa hẳn đã là chuyện tốt, tỷ lệ lặp lại sẽ rất cao.”

...

Trì Trì Hâm không biết phải nói sao để giải thích rằng cô không hề gấp gáp, người chủ động cũng không phải là cô.

“Tư thế nắm tay của cô như thế nào?” Bác sĩ Triệu lại nhanh chóng thay đổi đề tài, tiến độ của Tề Trình khiến ông vô cùng mừng rỡ, dứt khoát lấy giấy bút ra bắt đầu chẩn bệnh.

Mặt Trì Trì Hâm càng đỏ hơn, nhìn nhìn cách hai người đang nắm tay nhau, sau đó nhếch miệng.

Ban đầu là anh túm tay cô, tay cô nắm lấy thành quyền, anh nắm trọn cả tay cô, cái này thì dễ giải thích thôi, nhưng mà hiện giờ...

Từ lúc nào thì bọn họ đã biến thành mười ngón tay đan vào nhau rồi...

Thế này phải hình dung ra sao đây...

“Cái đó, lúc đầu là anh ấy nắm trước...” Chẩn bệnh là chuyện lớn, Trì Trì Hâm nói áp a áp ứng, cả khuôn mặt đỏ ửng lên.

Sau đó điện thoại bị Tề Trình lấy đi, Trì Trì Hâm chợt nghe anh nói với đầu bên kia điện thoại một câu ‘đây là việc tư’, sau đó dứt khoát cúp máy.

...

Vị thiếu gia này lại giờ chứng rồi

Nhưng mà tối nay dùng email nói rõ sẽ dễ hơn mở miệng kể lại ngay trước mặt anh nhiều...

Hơn nữa đáng về anh cúp điện thoại vừa rồi thật sự rất tuần tú...

Nếu anh thật sự là một bệnh nhân, vậy thì về ngoài cũng quá ngẫu nhiên...

“Mua đồ ăn bên ngoài.” Vị bệnh nhân quá ngẫu kia rốt cuộc cũng quay trở lại chủ đề chính, tay cũng đã nói ra.

“Cháo tôi cũng đã nấu xong rồi còn kêu mua đồ ăn ngoài cái rắm” Trì Trì Hâm vừa nghĩ tới cái này đã giận, thế mà anh lại vì vậy mà phát bệnh: “Cũng chỉ còn cắt rau cần rồi rắc vào mà thôi, anh có thể dùng có lẽ phi được không.”

Cái nắm tay vừa rồi đã vứt hết ý nghĩ muốn bình tĩnh của cô ra xó nào, lúc nói chuyện lại bắt đầu không nề nang gì.

Cho dù như thế nào, mỗi lần cô nói rõ lòng mình thì dường như đều có thể khiến Tề Trình trở nên tốt hơn.

Nói như vậy, cô cần gì phải nghĩ đến chuyện bình tĩnh hay không bình tĩnh nữa.

Cô thật sự không muốn nhìn thấy anh mồ hôi đầm đìa, cả người run lên lần nữa, cũng không muốn anh lại trùm kín ở trong chăn.

Giống như bây giờ, ban ngày có thể kéo rèm ra để ánh mặt trời chiếu vào nhà, thỉnh thoảng sẽ cười lên, phần lớn thời gian dành để về tranh, một phần thời gian nhỏ nhỏ thì theo cô nghiên cứu thực đơn, như thế cũng rất tốt.

Hoặc là giống như lúc này, nhìn anh lạnh mặt, vô cùng không quen tay rửa sạch rau cần, đặt lên thớt, cau mày nhìn cô dùng bàn tay lành lặn biểu diễn thái rau bằng một tay.

“Tôi bắt ông chủ rửa rau thì sẽ bị trừ lương.” Bị ép không được dùng bàn tay bị thương kia, Trì Trì Hâm bày ra cái vẻ mặt đau khổ tội nghiệp.

“Tôi không phải là ông chủ của cô.” Con giận do bàn hợp đồng trước đó còn chưa hết, giọng của Tề Trình lại trở nên không được tốt lắm.

Tri Trì Hàm hít hít cái mũi, biết điều ngậm miệng lại.

“Nếu trừ tôi sẽ trợ cấp cho cô.” Anh nghĩ nghĩ một hồi, vẫn là câu nói kia, sau đó lại cau mày nhìn cô bỏ gia vị vào cháo, rắc rau cần lên, bung ra cho mỗi người một bát.

Của cô còn có thêm củ cải muối chua.

“Anh đang uống thuốc, không thể ăn củ cải muối được.” Tri Trì Hàm giữ chặt đĩa củ cải muối.

Tề Trình ngồi yên, mặt không biểu cảm bắt đầu ăn cháo, thuận tiện nhìn củ cải muối của cô một cái.

“... Cho anh hai con tôm.” Tri Trì Hàm bị nhìn cho áy náy, gấp từ trong bát hai con tôm đưa cho anh.

Sau đó yên lặng nhìn phản ứng của anh.

Trước đây cô chưa từng gấp thứ gì ở trong bát mình sang cho anh như thế này, thế nhưng cô vẫn làm hết sức tự nhiên.

Hôm nay nắm tay thành công khiến cô có thêm dũng khí để thử cái khác.

Động tác ăn cháo của Tề Trình dừng lại, nhìn chằm chằm hai con tôm trong bát.

Cô hoàn toàn không hề ngần ngại, dùng chiếc đũa vừa rồi cô đã ăn qua, gấp tôm cho anh.

Anh tiếp tục ăn cháo như thể chưa có việc gì xảy ra, cúi đầu ăn sạch hai con tôm này.

Sau đó yên tĩnh nhìn người đang neho mắt cười ở đối diện.

“Về sau đồ ăn của anh phải càng ít mỡ càng tốt, đồ muối cũng phải ăn ít thôi.” Tri Trì Hàm cắn một ngụm củ cải muối giòn tan, đáng vẻ rất đáng ăn đòn: “Đạo trước tôi ở bên đối diện có muối mấy hũ đồ chua, với sức ăn của hai người chúng ta thì đoán chừng đủ để ăn một năm...”

Tề Trình ngẩng đầu.

“Sao thế?” Tri Trì Hàm vẫn đang ăn củ cải.

“Một năm?” Anh hỏi cực kỳ chậm: “Hợp đồng của cô chỉ còn lại có mười tháng.”

...

Tri Trì Hàm nuốt củ cải trong miệng xuống, bị ánh mắt nghiêm túc của Tề Trình làm cho mơ màng: “Lại gia hạn tiếp là được mà.”

“Tại sao lại muốn gia hạn?” Tề Trình truy hỏi, anh rất ít khi truy hỏi, bình thường một đề tài nào đó có kết thúc hay không đều là do Tri Trì Hàm định đoạt, như hôm nay là một trường hợp đặc biệt.

“... Anh không muốn tôi gia hạn?” Tri Trì Hàm hỏi lại.

Tề Trình cúi đầu, dùng đũa khuấy cháo trong bát, không lên tiếng nữa.

Tri Trì Hàm cắn đũa, rồi rậm một lúc, sau đó lại nhanh chóng bị cái cách ăn cháo của Tề Trình làm lệch hướng chú ý, gấp một ít rau cần bỏ vào trong bát anh.

“Đừng có kén ăn.” Nói rất lớn tiếng.

Trong phòng tràn ngập mùi cháo, Tề Trình vẫn luôn cúi đầu, triệu chứng phát bệnh đột ngột không báo trước vừa rồi khiến tay chân anh vẫn còn có chút mệt mỏi.

Anh vẫn cho rằng chỉ còn mười tháng.

Nếu cô lại gia hạn, vậy anh nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chạng vạng một ngày nọ, trên đường từ công ty trở về căn nhà lớn, Tri Trì Hàm nhìn thấy đầu đường cuối ngõ đều là những món đồ trang trí đỏ chói.

Ngày kia là 30 cuối năm, các công ty cũng đã lục tục nghỉ lễ.

Đối với người như cô thì khoảng thời gian khó chịu nhất mỗi năm chính là cửa ai cuối năm này, những ngày toàn gia đoàn viên đối với cô lại mỗi phút mỗi giây đều vô cùng chán chọc.

Mấy năm trước cô đều đến ăn nhờ com tắt tiền ở nhà Lâm Kinh Vũ hoặc Thích Tinh, ăn xong rồi lại một mình trở về nhà, chỉnh âm lượng TV lên mức to nhất, cứ để ảm ỉ như vậy suốt một buổi tối.

Năm nay có Tề Trình.

Cô đã từng hỏi qua Tề Ninh, đã nhiều năm nay, Tề Trình vẫn luôn một mình mừng năm mới, bọn họ sẽ làm xong com tắt niên đưa đến chỗ Tề Trình, sau đó chờ ngoài cửa nửa tiếng, hy vọng Tề Trình có thể đi ra cửa.

Đương nhiên, họ chưa từng thành công.

Cho nên năm nay, từ một người lười thui mừng năm mới đã trở thành hai người.

Cô có ý đi loanh quanh một chút, chạy đến siêu thị mua hai chữ “Phúc” đỏ thắm, vài món trang trí hình chuỗi pháo màu đỏ và dây Như Ý.

Lúc xuống xe, Tri Trì Hàm nhét cho người lái xe luôn trăm lạng lì lời kia một bao lì xì mừng năm mới, chia cho ông ấy một dây Như Ý.

Người lái xe kia đỏ mặt, dùng thứ tiếng phổ thông đậm giọng quê nồng hậu nói mấy tiếng cảm ơn.

Chút nhàn tĩnh nho nhỏ như vậy khiến tâm tĩnh Trì Trì Hàm trở nên tốt hơn, lúc ôm đồng hồ kia chuẩn bị đi vào cửa cửa ngăn nga hát, sau đó đi động lại đột nhiên vang lên, tiếng chuông điện thoại vang vọng giữa không gian yên tĩnh, khiến trái tim Trì Trì Hàm run lên một cái.

Không biết tại sao lại có dự cảm xấu.

Cổ luống cuống tay chân nhận điện thoại, chữ Phúc trong tay rơi trên mặt đất, cô lại không còn tay nào khác để nhặt lên, khoe mày nhủu chặt, dự cảm xấu trong lòng càng trở nên mãnh liệt.

Gọi điện thoại tới là người trước giờ vẫn luôn bình tĩnh – Tề Ninh, nhưng giọng điệu đã rồi thành một nù.

“Tiểu Trì, cô có đang ở chỗ Tề Trình không?” Thậm chí còn chẳng gọi cô là Trì tiểu thư.

“... Tôi vừa tới cửa.” Giọng nói của Trì Trì Hàm bắt gặp nhỏ xuống, nhắm chặt mắt, cảm thấy nhịp tim của mình cũng bắt đầu không bình thường.

“Trước hết cô không cần hoảng loạn, nghe tôi nói đã.” Không biết Tề Ninh đang báo ai dừng hoảng loạn, ngay cả giọng điệu cô ấy cũng đã rồi tung lên, bên phía Trì Trì Hàm chỉ nghe được tiếng cô ấy hít sâu liên tục: “Mấy hôm nay thân thể ông nội không tốt, lúc bệnh hồ đồ đã báo quản lý gọi điện thoại cho Tề Trình, báo là muốn gặp Tề Trình lần cuối, người quản lý kia mới được mời đến thay thế quản lý cũ được mấy ngày, hoàn toàn không biết tình huống của Tề Trình, cho nên đã thật sự gọi điện cho cậu ấy rồi.”

“Bé con đang bị viêm màng não, hôm qua tôi vừa bay đến Mỹ, bác sĩ Triệu và bác sĩ Lý đang tham gia hội nghị nghiên cứu khoa học, hiện giờ cũng không ở trong nước, Tề Bằng phong bế đã mấy ngày nay không mở đi động, ba của Tề Trình... dù sao cũng không trông cậy được, cho nên hiện giờ bên cạnh cậu ấy chỉ có cô.”

“Hiện giờ nhịp tim và huyết áp của cậu ấy đều đã đạt giá trị tới hạn, đi động đã tắt máy, tôi sợ là ngay cả mặt mã cũng đã bị đổi rồi, cô còn nhớ mặt mã quản lý chứ?”

“Còn nhớ.” Tất cả đồng hồ trong tay Trì Trì Hàm đều đã vút xuống đất, cánh tay đang nhịp mặt mã mở cửa cũng run lên.

“Nếu như phát bệnh, nh cậu ấy có khả năng trốn cao nhất là từ quần áo hoặc phòng vẽ tranh, mặt mã mở cửa phòng vẽ tranh giống với mặt mã quản lý cửa lớn, cô đi tìm cậu ấy trước đã, xem xem cậu ấy có còn phản ứng với kích thích từ bên ngoài hay không.”

Tình huống tệ nhất chính là cậu ấy hoàn toàn không có phản ứng gì đối với ánh sáng và âm thanh bên ngoài, cô sức vóc nhỏ, trước hết nghĩ cách để cậu ấy nằm xuống, không cần dùng vật gì khác thường ngăn hô hấp lại, chỉ cần duy trì hô hấp, dùng thấm giữ ẩm là được, bác sĩ Triệu đã liên lạc với học trò của ông ấy rồi, chắc hẳn bây giờ đang trên đường tới đó.”

“Được.” Mặt mã nhấp ba lần đều sai, Trì Trì Hàm cảm thấy sau lưng đã ướt đầm, anh thật sự đổi lại mặt mã.

“Trong ngăn kéo thứ nhất bên phải bàn học có một lọ thuốc màu trắng nhãn đỏ, viên thuốc màu xanh nhạt, nếu cậu ấy còn có phản ứng yếu ớt thì cô cố nghĩ cách để cậu ấy uống khoảng ba viên, sau đó liên tục nói chuyện với cậu ấy, giúp cậu ấy không tiến vào trạng thái hoàn toàn tự bế.”

Nhập mặt mã quản lý vào, nghe được tiếng cửa mở ra, chân Trì Trì Hàm cũng đã mềm nhũn.

“Được.” Cô nghe được tiếng mình trả lời, rēm cửa sổ lại bị kéo xuống toàn bộ, trong phòng tối om, im lặng, hết như một phản mộ.

Lò sưởi cũng không mở, trong nhà còn lạnh hơn cả bên ngoài.

“Anh ấy không mở lò sưởi.” Trì Trì Hàm nhủu mày, tay nắm đi động bắt đầu run lẩy bẩy: “Anh ấy phát bệnh bao lâu rồi?”

“Mười phút.” Giọng của Tề Ninh mang theo âm thanh nức nờ: “Chưa lâu, chắc hẳn vẫn chưa lâu.”

“Tôi thêm cả bác sĩ Triệu vào cuộc gọi, cô đi tìm Tề Trình trước, nhớ nhé, nhất định phải giữ ẩm.” Tề Ninh hoảng loạn khiến trong lòng Trì Trì Hàm áy náy.

Hôm nay cô không nên ra ngoài, không nên đến công ty để lĩnh lương chuyển cấn ngày cuối cùng.

Buổi sáng lúc ra khỏi nhà, anh vẫn còn rất tốt, không cho anh ăn bánh trứng áp chảo, anh còn cầm đĩa đâm vụn quá táo.

Gần đây anh rất tốt, ngoại trừ chỉ tiêu bị quan chấn दौर मैं vẫn không nhúc nhích, cô cảm thấy mọi thứ của anh đều bình thường rồi.

Hiện nhiên những người khác cũng cho là như vậy, cho nên bắt đầu bận rộn chuyện của riêng mình.

Bọn họ, bao gồm cả cô, đều đang bận rộn chuyện của riêng mình.

***

“Tề Trình?” Mở loa ngoài điện thoại lên, Trì Trì Hàm vừa sờ soạn vừa đi bật công tắc đèn.

Không có âm thanh, bóng tối lại cộng thêm sự tĩnh lặng khiến Trì Trì Hàm bị ép tới mức sắp thở hỗn hển.

“Bật đèn, mở lò sưởi, sau đó mở hết tất cả cửa tủ ra.” Trong điện thoại là giọng nói của người mãi mới liên lạc được là bác sĩ Triệu, giọng điệu bình tĩnh.

Giống như thứ được gán nặng, cô và Tề Ninh đều giống nhau, bác sĩ Triệu bình thường vốn chẳng đáng tin, giờ phút này lại thực sự là cây Định Hải Thần Châm*.

* Định Hải Thần Châm là cây gậy như ý (gậy kim cô) thần thông quảng đại của Tôn Ngộ Không trong tiểu thuyết Tây Du Ký.

Mở đèn lên, ánh sáng đột ngột khiến Trì Trì Hàm hơi nheo mắt lại.

Trong không gian rộng lớn như vậy lại không có bóng người.

Tìm cô càng đập nhanh hơn.

“Không có người.” Mở cửa bốn, năm cái tủ đều không thấy bóng người, ngẩng đầu lên nhìn phòng vẽ tranh cũng thấy cửa đang mở, Trì Trì Hàm lại cố nhịn, nhưng giọng nói vẫn run lên.

“Mỗi lần Tề Trình chui vào tủ quần áo đều là ngẫu nhiên, các ngăn tủ trong nhà đều được chế tác đặc biệt, cô không cần hoảng.” Giọng của bác sĩ Triệu vẫn trầm ổn: “Tần suất phát bệnh của cậu ấy đã thấp hơn rất nhiều, cho dù lần này có phát bệnh thì ảnh hưởng đối với thân thể cũng không lớn như trước đây, hơn nữa mới chỉ có mười phút, chắc hẳn cậu ấy vẫn còn chưa mất hẳn cảm giác đối với bên ngoài.”

Sao cô có thể không hoảng hốt được chứ.

Trước đây cho dù Tề Trình có việc thì cô vẫn còn nhìn thấy anh, hơn nữa Tề Ninh, Tề Bằng hoặc là bác sĩ Triệu, bác sĩ Lý dường như vẫn luôn có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bây giờ chỉ có một mình cô, mà cô lại không tìm thấy Tề Trình.

Căn nhà này bốn phía đều là ngăn tủ, mỗi lần mở ra một ngăn tủ mà không thấy anh, trái tim cô lại nặng trĩu thêm một phần, cảm giác như chính mình đang ở trong một cơn ác mộng, mở ra mỗi cánh cửa đều không nhìn thấy thứ mình muốn, mà bên người lại còn vô số cánh cửa khác.

“Tề Trình!” Giọng nói của cô bắt đầu mang theo tiếng nức nở, bên phía Tề Ninh tiếng hít thở cũng trở nên nặng nề, bác sĩ Triệu thì không thốt ra tiếng nào.

Lò sưởi trong phòng đã bắt đầu tỏa ra hơi ấm, cô nóng đến mức đầu tóc ướt đầm mồ hôi, lại quên phải cởi mũ, khăn quàng cổ và áo khoác.

Lần đầu tiên cô có cảm giác căn phòng rộng lớn này giống như con đã thủ đang giữ sức chờ vùng lên, dùng bóng tối và sự trống trải để cắn nuốt lý trí của cô.

Một tiếng động nghe như tiếng gõ vào đầu giường vang lên, yếu ớt đến mức Trì Trì Hàm đang hoảng loạn suýt chút nữa đã không nhận ra.

Sau đó lại là một tiếng nữa.

Trì Trì Hàm ngừng thở, nghe đến tiếng thứ ba mới xác nhận là mình không nghe nhầm.

“Anh ấy có phản ứng.” Trì Trì Hàm vừa khóc vừa cười, tiếng động được truyền tới từ phòng bếp, anh không ở trong tủ quần áo.

Ngăn tủ kia được cô dọn dẹp mấy hôm trước để chuẩn bị bỏ hoa quả khô vào, ở bên trong còn có ý trái thêm một lớp vải mềm.

Ngăn tủ rất lớn, nhét hai người vẫn còn dư sức.

Trì Trì Hàm mở cửa tủ ra, nhìn thấy Tề Trình đang co rúm ở trong góc, nước mắt cô trào ra như vỡ đê.

Bình thường cô ghét nhất là kiểu phụ nữ vừa động một tí là đã khóc lóc sụt sùi, kết quả bây giờ chính cô lại đang khóc như một đứa ngốc.

“Tề Trình có phản ứng, có thể thấy được.” Trì Trì Hàm ra sức khịt khịt mũi, đối diện với người đàn ông đang co rúm thành một cục lại đang nỗ lực ngẩng đầu lên kia, sắc mặt anh rất kém, nhưng ánh mắt vẫn chưa hoàn toàn mất tiêu cự.

Tay đặt ở bên cạnh tủ, liên tục ra sức gõ.

Chỉ là vì đã mất hết sức lực, cho nên tiếng gõ càng lúc càng nhỏ.

“Anh có thể nghe thấy không?” Cô sắp khóc đến ngất luôn rồi.

Tề Trình yếu ớt gật gật đầu.

“Cũng có thể nghe thấy.” Cô thật sự không chế không nổi, trái tim đau rất như thể đang bị một cây chày gỗ nghiền thành từng mảnh vụn.

“A di Đà Phật.” Bác sĩ Triệu đột nhiên niệm một câu kinh Phật lỗi thời.

Trì Trì Hàm lại đột nhiên vừa bật khóc vừa nhủ thầm lên cười, thật may là anh vẫn còn có thể nhìn thấy cô, anh còn có thể bởi vì cô sốt ruột mà dùng tiếng gõ để nhắc nhở cô.

Giống như trước kia, anh không nói chuyện, hai người chỉ dùng văn giương để trao đổi với nhau.

Thật là may mắn.

“Tiểu Ninh, cô đi chăm sóc đứa bé trước đi, bên này để tôi.” Giọng của bác sĩ Triệu cũng khá lòng: “Viêm màng não, cũng may là còn phát hiện ra sớm. Cô cũng thật là, đã làm mẹ rồi thì đừng có bay tới bay lui mãi, cô mang trọng trách nặng nề thì tìm thêm người mà chia sẻ, trẻ con trước ba tuổi lớn rất nhanh, sau này cô sẽ hối hận.”

“Ừm.” Tề Ninh cũng ngừng nước mắt, im lặng một chút, sau đó nói: “Cảm ơn cô, Trì tiểu thư.”

Cô lại biến thành Trì tiểu thư rồi...

Trì Trì Hàm hai mắt đầm lệ, dờ khóc dờ cười.

“Huyết áp và nhịp tim của cậu ấy vẫn còn chưa ổn định, trước hết cô cho cậu ấy uống thuốc đã, Tề Ninh có nói cho cô biết rồi.” Chỉ có vào giờ phút này, bác sĩ Triệu mới đột nhiên trở nên rất đáng tin cậy, hình tượng cũng trở nên vĩ đại.

“Máu xanh nhạt?” Vừa rồi trong cơn hoảng loạn Trì Trì Hàm phải dùng hết tất cả sức lực để ghi nhớ những điều cần chú ý, thế mà cũng không nhớ nhầm.

Cho nên mới nói, tiềm lực của con người quả thật là vô hạn...

“Còn nữa, sau khi uống thuốc, quan trọng nhất là phải giữ ấm, hiện giờ chắc hẳn cậu ấy không có sức lực mà ra khỏi ngăn tủ kia, cô cũng không đủ sức kéo cậu ấy, cho nên cô phải giữ cho ngăn tủ thật ấm áp, Tề Trình rất sợ lạnh.”

“Vâng.” Lấy thuốc xong lại rót nước ấm, lúc đi Trì Trì Hàm còn theo thói quen chân trước vấp chân sau bị ngã một cái, thế nhưng lúc trả lời giọng nói lại vô cùng bình tĩnh.

Rất kỳ lạ, từ khoảnh khắc nhìn thấy Tề Trình, cô không còn hoảng loạn nữa.

Ngoại trừ hết sức đau lòng ra, toàn bộ cảm giác hoảng loạn vừa rồi đều không còn nữa.

Rõ ràng là cô đang chăm sóc cho anh.

Nhưng mà cô lại giống như vừa được uống thuốc an thần, hoàn toàn không còn lo sợ nữa.

“Hôm nay dường như rất tốt, học trò của tôi hẳn là phải nằm trên dưới nửa tiếng nữa mới tới được, nửa tiếng này cô trông coi cậu ấy, có thể làm được không?” Giọng của bác sĩ Triệu giống như đang dặn dò một đứa bé, thế nhưng lại thật sự có thể khiến người ta yên tâm.

“Có thể.” Trì Trì Hàm lấy ba viên thuốc màu xanh nhạt bỏ vào lòng bàn tay, cầm theo cốc nước đi tới ngăn tủ.

Ngăn tủ có khóa đến mấy thì cũng chỉ là một ngăn tủ, sau khi Trì Trì Hàm chui vào, hai người không tránh khỏi kề sát vào nhau.

“Uống thuốc.” Mở lòng bàn tay ra trước mặt anh, Trì Trì Hàm rất muốn sờ lên mặt anh, nhưng lại sợ sẽ khiến anh bị áp lực.

Tề Trình không nhúc nhích, người đỏ rất nhiều mồ hôi, sắc môi tím tái.

Tề Trình rất cao, nạt người trong tủ cũng đã chạm tới mép trên, không giống như Trì Trì Hàm, ngồi trong tủ di chuyển lên xuống trái phải đều vô cùng linh hoạt.

“Bây giờ tôi có thể tới gần anh ấy không?” Trước tiên Trì Trì Hàm chờ bác sĩ Triệu xác nhận.

“Đương nhiên có thể, hiện tại áo gió không phải là vấn đề, trước hết phải đảm bảo cậu ấy có phản ứng đối với bên ngoài, nửa tiếng, tôi sợ cậu ấy sẽ chuyển biến xấu.” Bác sĩ Triệu chỉ thiếu nước nói có tiến tới ôm cậu ấy thử xem có tốt hơn chút nào không, nhưng rốt cuộc vẫn nhớ ra mình là một bác sĩ, có những lời duy tâm quá thì không thể nói linh tinh được.

Nhận được sự đồng ý, tay chân Trì Trì Hàm nhanh chóng đặt lên người Tề Trình, sau khi dựa sát vào nhau, cô bắt đầu lấy thuốc trong lòng bàn tay đưa tới trước miệng Tề Trình.

Tề Trình nhìn cô chăm chăm, tầm mắt hơi mơ hồ, thế nhưng thật sự vẫn có thể nhìn thấy cô.

Miệng anh không nhúc nhích, không hề có phản ứng gì với viên thuốc đã đưa tới bên miệng.

“Há miệng ra.” Trì Trì Hàm cũng theo đó mà há miệng, lại đưa tay lên trước dưng vào mặt anh.

Trên người anh rất lạnh, cả người lạnh buốt như bị đóng đá, gò má sờ lên có cảm giác như đang sờ một khối băng.

“Anh chờ một chút.” Nắm chặt thuốc trong tay rồi chạy ra ngoài, lúc quay lại, trong lòng cô ôm một cái thăm lớn.

Tiếp tục tay chân linh hoạt dùng thăm quần kín cho cả hai người, sợ gió thổi vào, cô còn tiện tay đóng một cánh tủ lại.

Trong tủ tối hơn một chút, đôi mắt Tề Trình chớp chớp.

“Há miệng ra có được không?” Trì Trĩ Hàm kẻ sát lại, chớp mũi gần như dán vào mặt anh, trong tay cầm thuốc và cốc nước, bám chặt không tha bắt anh uống thuốc.

Anh không muốn uống.

Uống thuốc này vào rồi sẽ bị phản kích rất lâu.

Hơn nữa còn có tác dụng phụ, là tác dụng phụ có liên quan tới đàn ông.

Cho nên cho dù đầu óc hỗn loạn, anh vẫn nhớ mím chặt môi lại.

Nhưng Trì Trĩ Hàm vẫn rất cố chấp, cứ mãi bắt anh há miệng ra, thậm chí vì muốn khiến anh há miệng mà miệng cô cũng bất giác hơi mở ra.

Anh không biết mình đang nghĩ cái gì.

Vào khoảnh khắc dùng môi mình áp lên môi cô, trong đầu anh chỉ nghĩ, anh không muốn uống thuốc, không muốn há miệng.

Sau đó, lúc chạm vào bờ môi ấm áp của cô, đầu óc anh nổ oánh một tiếng.

Bên tai chỉ có tiếng ồn ào gấp gáp của bác sĩ Triệu: “Thế nào rồi hả? Tại sao huyết áp và nhịp tim lại tăng lên rồi? Tiểu Trĩ? Cô đang làm gì thế?!”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Nói một cách chính xác thì đây cũng không thể tính là hôn.

Chỉ đơn giản là môi chạm môi, không có ma sát, càng khỏi nói đến xâm nhập, Trì Trĩ Hàm còn bị cảm giác lạnh lẽo trên môi anh làm cho sợ tới mức run lên một chút.

Thậm chí, cô còn vì ngừng thở mà nấc cụt.

Trong ngăn tủ khép hờ, trên tay người đàn ông vừa phát bệnh bị mồ hôi của mình làm cho dính dính.

Cũng không lãng mạn, thậm chí còn ngược lại.

Nhưng Trì Trĩ Hàm lại bị nụ hôn này làm cho tim đập rộn lên, cả người lạnh lẽo.

Anh kẻ sát bên cô hơn bất kỳ lúc nào trước đây, ngọn đèn bên ngoài xuyên qua khe cửa, chiếu lên mặt anh máng màu vàng ấm, chiếu sáng hàng lông mi của anh.

Anh hơi tròn tròn mắt, con ngươi màu hồ phách sáng lấp lánh như quả cầu thủy tinh.

Trĩ Trĩ Hàm vẫn không dám hô hấp, hình ảnh quá đẹp, thậm chí cô còn cảm thấy trên mặt Tề Trình có thứ ánh sáng nhu hòa ấm áp như đốm sáng của đom đóm.

Anh, hôn cô.

Chủ động.

Mặc dù không biết có phải là vì phát bệnh mà hồ đồ hay không...

Trĩ Trĩ Hàm đã tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng làm một chuyện mà bản thân vẫn luôn muốn làm, khi Tề Trình lui ra sau, cô ôm lấy anh, giống như đang ôm một con thú nhồi bông to đùng.

Vùi đầu vào trong áo len của anh.

Trên người anh luôn có mùi thuốc nhàn nhạt, còn có hương sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái.

Chỉ là rất lạnh, cho nên cô lại cọ xát, quần thấm lỏng, ôm anh chặt hơn.

Tề Trình ở trong lòng cô phát ra tiếng nức nở như mèo kêu, âm cuối nghèn nghẹn, một giây sau, anh cũng vươn tay ra, ôm lấy vòng eo của Trì Trĩ Hàm.

Lúc phát bệnh, dường như Tề Trình lại càng thích tiếp xúc cơ thể.

Trong bệnh sử bác sĩ Triệu chưa từng đề cập tới điểm này, nhưng chỉ cần có triệu chứng giống như chuẩn bị phát bệnh, anh sẽ chủ động kéo tay cô, hoặc là giống như hôm nay, chủ động ôm lấy cô đến mức cô chi hận không thể nhét anh vào trong lòng mình.

“Tôi nói này, sao hai người không lên tiếng nữa hả?” Bác sĩ Triệu lớn tiếng như thể đang rống lên: “Tình huống của Tề Trình hiện giờ thế nào rồi? Huyết áp lại tăng rồi, nhịp tim thế này là sao hả?”

Thật ồn ào...

Tề Trình nhũn mảy.

Sau đó liền vươn tay ra, chấm dứt cuộc gọi.

...

Trĩ Trĩ Hàm lại một lần nữa khẳng định, lúc phát bệnh Tề Trình sẽ càng thêm muốn làm gì thì làm, bản tính thiếu gia bộc lộ không sót chút nào.

Giống như đứa bé cởi lớp áo khoác của người trưởng thành.

“Ồn quá.” Tiếng nói chuyện của Tề Trình nhỏ tới mức phải rất cố gắng mới có thể nghe rõ được, hơn nữa còn đứt quãng thành từng mảnh nhỏ, giống như muốn dùng hết sức để nói rõ ràng nhưng cuối cùng lại chỉ thốt ra được mấy từ mẩu chốt: “Người khác, không cần, muốn cô.”

... Mấy từ mẩu chốt rất dễ hiểu.

“Anh không chịu uống thuốc, lại không cần bác sĩ, sẽ rất nguy hiểm.” Trì Trĩ Hàm cũng biết bây giờ không phải lúc thích hợp để phân rõ phải trái, nhưng mà cô thật sự mềm lòng: “Tôi không hiểu gì cả, lẽ như phát bệnh thì làm sao bây giờ?”

Một người đàn ông bình thường vẫn luôn dễ đặt căn trọng như vậy, bấy giờ lại đang co rúm trong ngăn tủ, tay chân mềm nhũn, ôm lấy cô, cơ thể lạnh buốt không giống một người đang sống.”

“Không phát.” Tề Trình nói như đang hứa hẹn, nói một cách rõ ràng, còn cố gắng ngẩng đầu lên đối diện với Trì Trĩ Hàm, lại cam đoan một lần nữa: “Sẽ không phát.”

...

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt.

Sắc mặt xanh xao, bởi vì thiếu oxy mà đôi môi khô khốc.

Còn có đôi con ngươi màu hồ phách đang chăm chú giữa bóng tối, giống như muốn nhìn rõ dáng vẻ của cô, nhưng lại vì chứng bệnh mà thỉnh thoảng hơi mơ hồ.

Trĩ Trĩ Hàm thờ dài.

Có thật sự... không thích hợp để chăm sóc cho bệnh nhân, đặc biệt là một bệnh nhân như vậy.

Bởi vì cô bị thuyết phục rồi.

Cô đưa cốc nước ấm đặt ở bên cạnh cho anh, sau đó cất tiếng nhỏ nhẹ như đang dỗ một đứa trẻ: “Anh uống nước trước đi, tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Triệu, nếu như ông ấy đồng ý thì chúng ta sẽ không để người khác đi vào đây, có được không nào?”

Cô lại dùng ‘chúng ta’.

Lúc phát bệnh, anh nghe thấy giọng của Trì Trì Hàm giống như bị ngăn cách bởi một tầng lụa mỏng, phải rất cố sức mới nghe được, nhưng hai chữ ‘chúng ta’ này, anh lại nghe được rất rõ ràng.

Cho nên anh gắt gât đầu, đỡ lấy tay Trì Trì Hàm, ngoan ngoãn uống hết nửa cốc nước, sau đó duy trì tư thế ôm cô, dựa vào cạnh tủ, hoàn toàn thả lỏng.

Đầu óc vẫn mơ mơ màng màng, nhưng cơ thể đã dần ấm lên.

Ngón tay vừa bị lạnh tới đông cứng rồi cuộc cũng đã động đậy, rốt cuộc cũng có thể cảm giác được hơi ấm trên người Trì Trì Hàm.

Dường như chỉ cần có thể cảm nhận được hơi ấm, anh sẽ không còn có ảo giác nữa.

Trì Trì Hàm vẫn còn mặc áo khoác, bởi vì chui vào trong ngăn tủ mà mũ len bị xiêu vẹo xộc xệch, cô rất nóng, quanh người đều tỏa ra hơi ấm, trên mặt đầy những giọt mồ hôi li ti.

Lúc gọi điện thoại, cô còn rất cẩn thận dịch người để anh có thể ngồi thoải mái hơn một chút, tay phải vô ý thức giúp anh xoa đầu.

Xúc cảm và độ ấm đều rất chân thực.

Sự chân thực hoàn toàn khác với thế giới của anh.

Lớp sương mù trước mắt và hơi nước bên tai chậm rãi bốc lên theo hơi nóng quanh người Trì Trì Hàm, anh bắt đầu có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của Trì Trì Hàm, chỉ là phải mất mấy giây mới hiểu được ý của cô.

Cô đang thương lượng với bác sĩ Triệu để người học trò kia của ông ấy đến ở bên đối diện, sau đó nhìn anh với vẻ hơi khó xử, che điện thoại lại, thương lượng với anh: “Anh hơi mất nước, chờ lát nữa có sức lực rồi, chúng ta vẫn nên để anh ta giúp anh truyền nước.”

Đây là đang coi những lời anh đã nói lúc phát bệnh như chính sự mà giải quyết.

Mũi bắt đầu cay cay, anh nhìn cô, gât gât đầu, cánh tay không kiềm chế được ôm cô chặt hơn.

Anh, vào lúc hoàn toàn hỗn loạn, đã hôn cô.

Anh nhớ rõ.

Đây là chuyện đã kêu gào trong lòng anh từ rất lâu, vào mỗi lần nhìn thấy bọt sữa dính bên miệng cô sau khi uống sữa xong, hoặc là mỗi lần thấy cô cắn môi khi tới gần quan sát phản ứng của anh.

Anh đều muốn hôn cô.

Cánh môi Trì Trì Hàm hồng hào, sáng bóng mê người.

Cho nên khiến anh cảm thấy khát vọng này của anh cũng là một hành vi đáng khinh thường.

Cô chỉ vì mưu sinh, vì muốn tìm ra người thân duy nhất mà bị người nhà anh và bác sĩ Triệu dùng đủ loại thủ đoạn, vừa ép buộc vừa dụ dỗ để giữ cô lại.

24 tuổi, độc lập, lương thiện, có những mối quan hệ bạn bè riêng, sống rất tốt, rất vui vẻ.

Anh cố gắng duy trì khoảng cách với cô, nhìn số thuốc mình phải uống mỗi ngày, nhìn những chỉ số sắp đạt mức tới hạn trên báo cáo sức khỏe, nhìn sự chênh lệch giữa bản thân anh và cô xa tới chân trời góc biển.

Sau đó vào khoảnh khắc ý thức mơ hồ và yếu ớt nhất, đã hôn cô.

Chỉ là một sự đụng chạm nhẹ nhàng.

Nhưng rốt cuộc cũng là đã hôn cô.

Bởi vì đầu óc hỗn loạn, thậm chí anh còn không nhớ rõ phản ứng lúc đó của cô, cũng không nhớ rõ tư thế như bây giờ của hai người là do ai chủ động trước.

Nhưng mà...

Nếu có thể như thế này mãi không buông ra thì thật là tốt.

***

Bác sĩ Triệu dặn dò Trì Trì Hàm rất nhiều thứ, ngoại trừ việc giữ ấm và giúp anh duy trì sự tỉnh táo ra thì còn có tình trạng cơ bắp anh căng cứng cộng thêm tinh thần căng thẳng do mất nước, cả người mệt mỏi, nếu không uống thuốc, những triệu chứng này cần nhiều thời gian để khôi phục, có nghĩa là cô phải cùng anh ở trong ngăn tủ rất lâu.

Còn có điều quan trọng nhất, chính là nhắc tới nguyên nhân phát bệnh lần này của anh.

“Mười năm nay, có ít nhất 30% nguyên nhân phát bệnh là vì cậu ấy không thể trở về thăm ông nội.” Bác sĩ Triệu thở dài: “Không thể ra khỏi nhà, không thể nắm tay ông nội, hiện giờ thậm chí còn có thể không được nhìn mặt ông nội lần cuối, đây là nứt thắt.”

“Lối suy nghĩ của cô rất tích cực, nếu như nhịp tim và huyết áp của cậu ấy vẫn giảm dần đến mức bình thường như bây giờ, cô có thể quan sát số đo trên đồng hồ của cậu ấy, thử tâm sự chuyện này với cậu ấy. Không cần phải giải quyết vấn đề, chỉ cần nghe xem cậu ấy nói cái gì, để cậu ấy có một con đường để phát tiết.” Bác sĩ Triệu thở dài: “Cô cũng biết đấy, cả nhà họ Tề không có ai thích hợp làm người nghe, mà Tề Trình lại không muốn nói nhiều với tôi.”

“Cứ thử đi xem thế nào, tôi nhất định phải nói rằng, cô đã làm tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi.” Trước khi gác điện thoại, giọng điệu của bác sĩ Triệu lại cao một cách bất thường: “Ba tiếng nữa, nếu tất cả đều bình thường thì hãy nghĩ cách dụ cậu ấy lên giường, để học trò của tôi vào truyền nước, trong vòng ba tiếng này, nếu huyết áp và nhịp tim của cậu ấy lại tăng thì cô phải lập tức sang bên đối diện để học trò của tôi vào nhà, không cần phải để ý đến cảm xúc của Tề Trình, cô đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Trì Trì Hàm gât đầu, cúp điện thoại.

Sau đó cảm giác được sức nặng của Tề Trình trên người cô dần nhẹ hơn, anh đang cau mày muốn duy trì khoảng cách với cô, hoặc là không muốn đặt toàn bộ sức nặng cơ thể lên người cô.

... Đường như anh đã tỉnh táo hơn một chút rồi.

Càng tỉnh táo, anh lại càng để ý việc duy trì khoảng cách.

Vào lúc này, áo giáp không phải là vấn đề cơ bản, Trì Trì Hàm thẳng tay kéo Tề Trình trở lại, quấn lại tấm thảm bởi vì anh lộn xộn mà bị rơi xuống.

“Đừng có lộn xộn, chờ cho nhiệt độ cơ thể của anh khôi phục một chút, tôi còn muốn ra ngoài rót cho anh một cốc nước muối loãng.” Tay trái của cô lại tiếp tục xoa đầu anh, tay còn lại kéo bàn tay lạnh lẽo của anh nhét vào trong túi áo khoác của cô, tay anh ở bên trong cũng dần nóng lên.

Tề Trình nhắm mắt.

Loại ấm áp này, anh không cách nào cự tuyệt, cho dù biết rõ bản thân không xứng.

“Bé con nhà Tề Ninh bị viêm màng não, anh có biết không?” Trong không gian nửa khép kín, nhiệt độ nóng tới mức đỏ cả mồ hôi, hoàn cảnh rất thích hợp để tán gẫu.

Trì Trì Hàm cũng không biết tại sao thứ đầu tiên nảy ra trong đầu lại là chuyện này.

Có lẽ đều là phụ nữ, cho nên mấy chữ “bé con bị viêm màng não” của Tề Ninh ở trong điện thoại, cho dù ở dưới tình huống kia vẫn chọn thẳng vào trong đầu cô.

Cái vị được người ngoài gọi là Vô Tắc Thiên của nhà họ Tề kia, gâ cho con trai của báo mẫu, còn đưa con trai của báo mẫu lên vị trí tổng giám đốc, tối hôm nay lại bất lực giống như cô, thậm chí có lẽ còn bất lực hơn cả cô.

“Nhưng mà bác sĩ Triệu nói là phát hiện sớm, sẽ không có việc gì.” Tề Trình một mối không muốn nói nhiều, cô tự hỏi tự đáp cũng rất vui vẻ: “Có đôi khi tôi có cảm giác, người trong nhà anh, ai cũng giống như đang đánh gặc vậy.”

“Anh cũng thế.” Cô cười hi hi, bởi vì vừa rồi bị anh làm cho sợ tới khóc nước nờ nên bây giờ giọng nói còn mang theo giọng mũi: “Lúc mới biết đến anh, tôi nghĩ anh là một người bệnh không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mỗi ngày đều trốn ở đây, được nhà họ Tề bảo bọc đến mức một giọt nước cũng không lọt vào được.”

Cánh tay Tề Trình giật giật.

“Sau này biết rằng anh đã ở đây mười năm, trong lòng tôi lại có cảm giác, chắc hẳn anh là một người không được hoàn chỉnh...” Trì Trì Hàm ngừng đầu, phát hiện ra Tề Trình đang dựa vào cánh cửa, hơi nheo mắt, cắn môi dưới, vẻ mặt căng thẳng: “Cho nên khi mới nhìn thấy anh tay chân đầy đủ lại dễ nhìn như vậy, tôi mới có cảm giác chênh lệch.”

“Anh thật sự rất giỏi, vì bệnh mà ở đây tận mười năm, mỗi lúc phát bệnh đều không mượn cơ phát tiết mà làm hại đến người khác.”

“Thậm chí anh còn làm tốt hơn cả người bình thường. Những lúc thân thể khỏe mạnh, mỗi ngày anh đều rèn luyện, vẽ tranh, giữ cho trong lòng bình thản, cho dù là không có ai giao lưu trao đổi với anh, anh vẫn có thể luôn luôn như vậy, vô cùng... âm áp.” Mặt hơi đỏ lên, cô không quen thẳng thắn khen ngợi người khác như vậy.

Nhưng mà mười năm, một người mang bệnh tâm lý, đơn độc trải qua mười năm lại vẫn cứ chu đáo, vẫn cứ ôn hòa, vẫn cứ tao nhã.

Cô không biết điều này cần bao nhiêu nghị lực, nhưng cô biết, bản thân cô tuyệt đối không làm được.

“Tôi đi pha cho anh một cốc nước muối.” Cảm giác được tay anh không còn lạnh như băng nữa, Trì Trì Hàm thẳng người dậy: “Tôi còn muốn đi coi áo nữa, tôi sắp chết nóng rồi.”

Mặt cô đỏ bừng, gò má căng tràn sức sống, lúc oán giận thì môi sẽ hơi bĩu lên.

Bờ môi mà anh vừa hôn.

“Được.” Anh nghe được tiếng nói của mình, cảm giác được mình đã giật đầu.

Đã có một khoảnh khắc như vậy, giữa lúc phát bệnh, trong đầu anh chỉ muốn ôm cô trong ngực cả đời, không cần đi đâu cả, chỉ cần yên lặng nghe cô nói chuyện như thế này, nhìn cô oán giận bĩu môi.

Anh, không tốt như cô nói.

Hai tay khác chế nắm lại thành quyền, nghe tiếng cô kéo dép lê bận rộn đi qua đi lại bên ngoài.

Thậm chí vào lúc tỉnh táo, anh cũng muốn xé toang bàn hợp đồng này, hoàn toàn nhốt cô lại đây.

Cách thức có rất nhiều.

Quả thật người nhà họ Tề đều am hiểu việc chiến đấu.

Chỉ là nếu như vậy, cô cũng sẽ trở nên thiếu sức sống giống như anh, sau đó cũng dần trở nên trầm mặc, giống như anh.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trì Trì Hàm biến ngăn tủ thành buổi tiệc trà.

Từ sau khi có đến đây, trong nhà chưa bao giờ thiếu các món điểm tâm ngọt, một phần là do cô tự nướng, một phần là do cô cướp đoạt được từ chỗ Thích Tĩnh.

Cho nên lúc Tề Trình nhìn thấy cô bụng cá trà cụ và nền thơm đến, còn rải ra năm, sáu đĩa điểm tâm ra chỗ trống, khỏe mảy anh giật giật.

Cho dù cả người anh mệt mỏi chẳng chút sức lực, hoa mắt choáng đầu vì mất nước thì vẫn nhịn không được mà hỏi một câu: “Cô... làm gì thế?”

“Anh không đói bụng sao? Chúng ta còn chưa ăn cơm tối.” Trì Trì Hàm thay một bộ đồ ở nhà, rất quen tay quen chân xốc thăm ra chén vào, kéo cánh tay anh, sau đó chui vào trong lòng anh, cười nheo mắt: “Ấm rồi đúng không?”

Giọng điệu như khoe khoang, đặt bàn tay nóng hằm hạp của mình ở sườn tai anh.

...

Anh lại muốn hôn cô, trong lúc đầu óc đã hoàn toàn tỉnh táo.

Cho nên chỉ có thể mở to mắt, nhìn ngọn đèn bên ngoài cửa.

“Thạch sữa dừa này không có dầu, anh có thể ăn.” Cái đĩa xiên vào một khối bánh nhỏ màu trắng, ngắn tù nhỏ, mùi hương không bay xa được, quanh quẩn bên chóp mũi.

Há miệng, cắn một khối bánh nhỏ, lúc dừng lại thì cảm giác Trì Trì Hàm hơi sưng sốt, khuôn mặt hơi đỏ ửng lên, ánh mắt nhanh chóng dời đi.

Thạch sữa dừa cũng ngon miệng như tất cả những thứ khác mà cô cho anh ăn, vào miệng là tan, vị ngọt mà không ngấy.

Cho nên anh lại há miệng, cúi đầu uống một ngụm nước muối loãng mà cô đưa tới bên miệng anh.

“Nếu tôi cho anh ăn thứ gì bây giờ thì anh nhớ phải từ chối đi.” Nhét một miếng bánh quy rồi lại uống một cốc trà Phổ Nhĩ, Trì Trì Hàm vừa than thở và đưa cho anh thêm một khối thạch sữa dừa: “Tôi không biết gì, anh lại rộng lòng, cho cái gì thì anh cũng ăn hết.”

“Anh đúng là dễ bị bắt nạt quá.” Trì Trì Hàm nhìn nhìn cái mũi, đôi mắt cô sưng đỏ, vừa rồi khóc quá lợi hại, bây giờ cái mũi vẫn còn hồng hồng, cho nên nhìn mũi lên nhìn rất xấu.

Sau đó anh... lại muốn hôn.

Cho dù cô vừa nói anh dễ bị bắt nạt vừa đưa bàn tay dính đầy vụn bánh quy chà lên người anh, đoán chừng lúc chà tay lên thì phát hiện ra trên áo len của anh còn dính cả nước mắt bị cô cọ vào lúc nãy nên cô le lưỡi ra, cười ngầy ngớ với anh.

Anh biết hiện giờ trong lòng anh đang vô cùng căng thẳng, cho nên chắc hẳn về mặt anh trở nên rất dịu dàng.

Cô thật sự không dám đối diện với anh, thế nhưng ngôn ngữ cơ thể lại không hề cổ kỵ.

Ngăn tù bị chặn cả bốn phía, vốn đã chẳng còn mấy chỗ trống, lại bởi vì cô chuyển một mớ đồ vào mà bây giờ nhìn qua lại có chút ảm áp.

Giật giật chân, anh loáng thoáng hiểu ra tại sao gần đây mình lại khỏe lên nhanh như vậy — cho dù là vào những lúc anh không giống người nhất thì Trì Trì Hàm cũng chẳng coi anh là bệnh nhân.

Trong khoảnh khắc cô mở cửa tù ra kia, trong mắt cô ngoại trừ cảm xúc giống như vừa trút được gánh nặng ra thì còn có sự nhẹ nhõm.

Rõ ràng là đang giúp anh sưởi ấm, nhưng đáng về cô ôm anh lại giống như đang làm nũng.

Anh nói không uống thuốc, cô không hề miễn cưỡng, anh không muốn điều trị, cô coi đây như chính sự mà thương lượng với bác sĩ Triệu một lúc lâu.

Cô biết lúc phát bệnh thì đầu óc của anh sẽ hỗn loạn, cũng biết đôi lúc anh chỉ muốn mượn cơ ốm đau để trốn tránh một chút, không muốn cứ mãi nằm trên giường không nhúc nhích, thế nhưng cô vẫn luôn tôn trọng.

Cô luôn đặt anh ở ngang hàng với cô, coi việc anh phát bệnh như thể cảm mạo phát sốt của người bình thường, dốc lòng chăm sóc, cho nên ngẫu nhiên anh sẽ sinh ra ảo giác, cảm thấy bản thân chắc chắn sẽ có thể khỏi hẳn.

Cô thích nói ‘chúng ta’, tất cả cảm xúc của cô đều trong veo, cô luôn luôn khiến anh bị cảm hóa bằng nụ cười tươi rói lương thiện của mình.

Cô không giống với tất cả những người khác, mọi người ở bên cạnh anh đều là vì muốn chữa khỏi cho anh, còn cô, chỉ là muốn ở cạnh anh.

Giống như bây giờ, cô ôm anh, lấy đi động ra lướt Weibo, đọc được cái gì buồn cười thì sẽ đưa tới để anh xem cùng.

“Tôi muốn, đi thăm ông nội.” Vào lúc Trì Trì Hàm cúi đầu, Tề Trình đột nhiên lên tiếng.

Anh, đột nhiên muốn nói ra hết.

Một người luôn không nói lời nào với bất kỳ ai, không thể hiện cảm xúc với bất cứ người nào, đột nhiên lại lên tiếng.

Động tác của Trì Trì Hàm dừng lại, sau đó để điện thoại đi động xuống, không ngừng đầu lên, chỉ ôm lấy anh.

Thật thần kỳ, lúc nào cô cũng biết hành động nào có thể khiến cho anh cảm thấy thoải mái.

“Nhưng mà tôi không dám ra khỏi cửa, đến đó rồi cũng không dám tiến lên nắm tay ông nội.” Tề Trình nhìn xoay tóc trên đỉnh đầu Trì Trì Hàm, nhìn vành tai nhỏ nhỏ giấu trong tóc của cô, không hiểu sao lại thấy an lòng.

“Thật sự rất vô dụng, nhưng mà một bước này, tôi không vượt qua được.” Giọng của anh khàn khàn, bị mất nước lại thêm thời gian dài không nói chuyện nên giọng nói ồm ồm khó nghe: “Ngay cả bản thân tôi cũng không biết tại sao, chính là, tôi không dám.”

Trì Trì Hàm ôm anh, sau đó mười ngón tay đan xen vào nhau, thế nhưng vẫn không ngừng đầu lên.

“Ông nội làm ăn rất lớn, họ hàng thân thích trong nhà không nhiều, ông không tin người ngoài, cho nên ba tôi và bác từ nhỏ đã được dạy phải tiếp nhận công việc làm ăn của ông, sau này, tôi và anh cả cũng được dạy dỗ như vậy.”

“Thành tích học tập của anh cả rất tốt, nhưng mà học hơi lệch, anh ấy không thích việc quản lý, cho nên lúc nhỏ thường xuyên nói với tôi, bảo rằng sau này để tôi thừa kế việc làm ăn của nhà họ Tề, anh ấy muốn làm họa sĩ, lờ như không nổi tiếng thì sẽ để tôi nuôi anh ấy.”

“Tôi không có sở thích gì đặc biệt, cho nên vẫn nhớ rõ lời này của anh cả, thế nhưng cuối cùng... lại biến thành như vậy.”

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng ngừng đầu lên, lại nâng cốc nước muối trong tay, để anh uống một ngụm, sau đó dùng khăn lông giúp anh lau mồ hôi.

“Đã bớt đỏ mồ hôi rồi, tay cũng ấm hơn rồi.” Trì Trì Hàm lại nhìn nhìn cái mũi: “Một bức tranh của anh bằng tiền lương ba năm của tôi đấy... Nếu như anh mà cũng vô dụng thì tôi làm sao bây giờ?”

Đáy mắt xuất hiện chút ý cười, Tề Trình cảm thấy lời nói của mình cũng mang theo hơi ấm: “Đó là giá của bức tranh được bán đầu giá thời, cũng là bức đắt nhất rồi.”

“Nói cứ như thể bản quyền truyện tranh của anh bán rẻ lắm vậy.” Trì Trì Hàm vẫn còn oán giận: “Anh lớn lên còn đẹp thế này...”

...

Dường như đề tài hơi kỳ quái rồi.

“Hơn nữa nếu muốn gặp ông nội thì không cần ra khỏi nhà cũng gặp được.” Trì Trì Hàm ngừng đầu: “Nếu nói chuyện với ông nội thì anh có khó chịu không?”

...

“Hẳn là sẽ không.” Phần lớn liên hệ của anh với người nhà là thông qua điện thoại, cho nên nói chuyện sẽ không có vấn đề gì.

“Vậy thì gọi video là được rồi.” Trì Trì Hàm lắc lư cái đi động: “Anh không cần dựng tới, cũng không cần ra khỏi nhà, trong lúc gọi video thì ông nội anh cũng có thể nhìn thấy anh mà.”

“...”

“... Không được sao?” Trì Trì Hàm có chút chột dạ, từ sau khi tình huống của Tề Trình tốt hơn một chút, cô vẫn luôn nghĩ đến vấn đề này, nếu sợ gặp mặt và tiếp xúc thì gọi video là một phương án rất tốt...

Không thể ra khỏi nhà thì thôi không ra khỏi nhà, không phải là vẫn còn mạng Internet đây sao...

“... Được.” Tề Trình hiếm khi bày ra vẻ mặt mát mẻ như vậy.

Anh đã quen với điều trị tâm lý, cho nên sau khi thổ lộ tâm sự, anh theo bản năng cảm thấy bước tiếp theo hẳn sẽ là giảng giải khuyên bảo, ví dụ như giảng giải cho anh biết rằng thế giới bên ngoài không khủng bố như anh nghĩ, ví dụ như giảng giải cho anh biết rằng, bệnh tâm lý chỉ cần tìm được điểm mấu chốt, bốc thuốc đúng bệnh rồi chắc chắn sẽ tốt lên.

Tuyệt đối không thể ngờ được rằng, cô lại rất thân thiện mà nói rằng, có thể gọi video...

Quả thật...

Có thể.

Trước kia cứ mãi luôn để ý đến việc phải làm sao để ra khỏi nhà, làm sao để vượt qua chứng sợ giao tiếp của bản thân, làm thế nào mới có thể nắm tay ông nội mà không bị áo giác.

Càng nghĩ lại càng rối rắm.

Mãi cho tới hôm nay, người quản lý xa lạ kia nói, ông nội muốn gặp mặt anh lần cuối.

Anh vẫn luôn khiến người nhà thất vọng, ngay cả gặp mặt ông nội lần cuối anh cũng không làm được.

Mà đáng buồn chính là, không có ai trách anh.

Tất cả mọi người đều đã quen rồi.

Không ai nói cho anh biết rằng thân thể ông nội không tốt, cũng không ai nói với anh rằng đứa bé nhà Tề Ninh bị viêm màng não, ngoài Trì Trì Hàm ra, những người khác đều sẽ không nói.

Tất cả những chuyện không may trong nhà họ Tề đều sẽ không có ai nói với anh, anh không giải quyết được vấn đề, việc duy nhất anh có thể làm chỉ là mang thêm nhiều phiền phức hơn sau khi phát bệnh.

“Chờ đến sáng mai, tinh thần anh tốt hơn một chút thì gọi video cho ông nội đi.” Trì Trì Hàm ngẩng đầu nhìn biểu cảm trên mặt anh, cô đơn, cam chịu, cô lại nhịn không được chọc cười anh: “Nếu như sắc mặt anh không tốt thì tôi có thể giúp anh hóa trang.”

“...” Tề Trình lại lần nữa không nói được lời nào, chỉ ôm cô chặt hơn một chút.

“Tại sao mỗi lần phát bệnh anh đều thích trốn vào trong tủ?” Nghĩ đến cảm giác hoảng sợ vừa nãy khi mở từng cánh cửa tủ ra mà không nhìn thấy anh, Trì Trì Hàm lo lắng: “Bác sĩ Triệu và Tề Ninh vẫn cho rằng anh trốn ở trong tủ quần áo, nếu anh không gõ vào tủ thì cô lễ tới phải mở hết tủ quần áo ra rồi mới vào đến phòng bếp.”

Đến lúc đó, sợ rằng đã muộn rồi.

Cô từng xem bệnh sử của anh, triệu chứng tự bế có thể trở thành vĩnh viễn, cũng là vĩnh viễn mất phản ứng đối với kích thích từ bên ngoài, lần nghiêm trọng nhất, anh từng trải qua sốc điện.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Tề Bằng kiên trì muốn đưa anh tới Mỹ.

Nếu Trì Trì Hàm không khóc, có lẽ anh cũng sẽ không gõ vào ngăn tủ.

Anh không nghe được tiếng cô đi vào cửa, cánh cửa tủ cũng đủ để che chắn hoàn toàn, thật ra, anh chỉ thiếu chút nữa thôi...

Nhưng anh nghe được tiếng khóc nức nở của Trì Trì Hàm.

Gõ ra tiếng đầu tiên, trong đầu anh đau nhói như thể bị bánh xe nghiền qua, sau đó là đến tiếng thứ hai.

Trong khoảnh khắc cánh cửa tủ được mở ra, anh phát hiện ra bản thân thể mà vẫn còn có thể gắng gượng nhìn rõ khuôn mặt Trì Trì Hàm.

Khuôn mặt lem lốc nước mũi nước mắt, nhìn thấy anh lại khóc ròng lên.

“Trong tủ, an toàn.” Anh nói rất đơn giản.

Anh không muốn nói cho cô biết rằng anh chỉ theo bản năng đi tìm một chỗ có thể tự chôn sống mình, dù sao thì cũng đã mất đi phản ứng đối với bên ngoài, nếu có thể ở một nơi bốn phía đều được che chắn như vậy, mãi mãi không bị ai tìm ra thì cũng rất tốt.

Trì Trì Hàm sẽ không truy hỏi vấn đề kiểu này, bình thường cô chỉ hiểu lo sợ, sau đó vỗ vỗ vào lưng anh trấn an.

Sau đó nữa là nhét đồ ăn vặt vào trong miệng như thể con chuột, phồng mồm lên bâu mồi, tiện thể đút cho anh một khối thạch sữa dừa.

Thoải mái đến mức khiến anh quên rằng bản thân đang phát bệnh, quên rằng nơi hai người đang ngồi là một ngăn tủ mà người bình thường sẽ không chui vào.

“... Chân cô không tê sao?” Nhìn thấy nấy đứa đồ ăn vặt đều đã rơi gần hết, Tề Trình bỗng dưng có cảm tưởng cái tư thế này của Trì Trì Hàm giống như muốn ngủ lại trong tủ cả đêm.

“Tê chút!” Về mặt Trì Trì Hàm đau khổ: “Anh không thấy tôi vẫn cứ nhích tới nhích lui sao.”

“... Vậy tại sao không đi ra?” Tề Trình không hiểu hoạt động của não cô cho lắm.

“Anh còn chưa động dậy được thì sao tôi có thể ra ngoài chứ?” Giọng nói rất đương nhiên.

“... Tôi có thể động dậy mà.” Tề Trình không nói ra miệng câu phía sau, anh vẫn dùng sức cả một hồi lâu như vậy rồi mà cô không cảm giác được sao.

“... Chân anh không bị tê sao?” Trì Trì Hàm há hốc mồm nhìn Tề Trình nói lòng tám tám, sau đó đi thẳng ra ngoài.

“Quen rồi...” Đột nhiên có chút không biết thế này có tính là chuyện tốt không.

Ánh sáng đột ngột vẫn khiến anh hơi khó chịu, dựa vào tủ bát nhìn Trì Trì Hàm nghiêng răng chịu đựng mà bò ra ngoài, lúc bốn chi chấu đất vẫn còn không quên ngẩng đầu trừng anh.

Hệt như con cún nhỏ.

“Tôi đỡ anh đi lên giường.” Sau khi đủ ánh sáng mới phát hiện ra sắc mặt anh rất dọa người, vì mắt nước mà hốc mắt cũng lõm xuống.

Nhưng mà...

“Tại sao mỗi anh tìm tòi như vậy rồi mà vẫn trông rất đẹp trai chứ...” Cô làm nhảm, oán giận lên án ông trời bất công.

Oán giận rất thật lòng thật dạ, Tề Trình không còn chút sức lực nào khẽ cười khúc khích một tiếng, khoe miệng cong lên, trên mặt cũng có ý cười.

“Vừa khóc vừa cười, lão miêu thất cổ.” Trì Trì Hàm vẫn đang oán giận.

Đây là một câu nói địa phương, cùng là người thành phố S, Tề Trình nghe hiểu được, ý cười trên mặt lại càng sâu.

“Tôi không khóc.” Lúc thanh minh, giọng nói còn có chút giận dỗi.

“Tôi khóc đấy.” Trì Trì Hàm da mặt dày.

...

Anh chưa từng nghĩ tới, có một ngày, con phát bệnh của anh sẽ kết thúc bằng một cách thức như vậy.

Thoải mái như thể hồi nhỏ bị vấp ngã, nhân viên trong phòng y tế ở trường lau cho anh một chút cồn iod, vỗ vỗ vai anh, sau đó thì không có vấn đề gì nữa.

Thậm chí, lúc học trò của bác sĩ Triệu đi vào giúp anh truyền nước, anh cũng không bài xích quá kịch liệt.

Ngày đó, anh phá lệ, gửi cho bác sĩ Triệu một email, giải thích rõ rằng tình huống hiện tại của bản thân, bao gồm việc có thể tiếp nhận sự đụng chạm của Trì Trì Hàm, cùng với việc anh có phản ứng đối với hơi ấm da thịt.

Lần đầu tiên anh cảm thấy, có lẽ, đây thật sự là một sự chuyển biến tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Cuộc gọi video kia của Tề Trình vô cùng thuận lợi.

Cảnh tượng hai người đầm đìa nước mắt nhìn nhau trong tưởng tượng của Trì Trì Hàm cũng không xuất hiện, ông cụ gầy gò bên kia điện thoại nhìn Tề Trình, liên tục thốt ba tiếng ‘được’, sau đó bắt đầu hỏi anh ăn cái gì, mừng năm mới muốn ăn cái gì, hỏi anh có kiến tri rèn luyện không, hiện giờ nặng bao nhiêu cân, tỷ lệ mỡ bao nhiêu...

Toàn bộ quá trình Tề Trình đều bận rộn trả lời hết câu này đến câu khác, cũng không có vẻ kích động.

Trì Trì Hàm đứng bên cạnh nhìn mà ngạc nhiên, rốt cuộc cũng được lĩnh ngộ một cách sâu sắc nhà chỉ có đàn ông là thế nào.

Theo như Tề Ninh nói với cô, ông cụ Tề chỉ còn khoảng nửa năm nữa, vốn cho rằng hai ông cháu sẽ lưu luyến không rời, nào ngờ nói chuyện xong về tỷ lệ mỡ trong cơ thể thì không hề do dự cùng cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại xong, Tề Trình liền đi vào phòng vẽ tranh.

Không chào hỏi gì cô, cũng chẳng nhìn cô lấy một cái...

Nói một cách chính xác thì là từ sau khi hoàn toàn tỉnh táo lại, anh liền làm bộ như tất cả những cái ôm thân thiết đêm qua chưa từng tồn tại.

Chỉ là làm bộ cũng không gọi, không dám đối diện với ánh mắt cô, nếu tầm mắt hai người thoáng đụng vào nhau thì mặt anh sẽ đỏ bừng lên.

Đúng vậy, sắc mặt của người đàn ông này không chỉ có trắng bệch mà còn có thể ửng đỏ.

Đò... Thật quá đáng là như thế mà vẫn đẹp mắt.

Trì Trì Hàm cũng không bức bách anh, trên thực tế, ngay cả chính cô vẫn đang loạn.

Đêm qua bị việc anh phát bệnh dọa sợ, trong cái khoảnh khắc đó mọi cảm xúc đều hoàn toàn tuân theo trái tim, lý trí gì đó đều đã vứt hết lên mây xanh.

Bây giờ ngẫm lại, đó là nụ hôn đầu của cô đấy!

Cô còn chưa kịp thẹn thùng đã ôm chầm lấy anh như koala, làm tổ trong tù máy tiếng đồng hồ.

Hai người giống như một đôi tình nhân bỏ trốn, cô lại còn đốt cả nến thơm.

Da mặt dầy, vô cùng chui động.

Mẫu chốt là, sau khi tỉnh táo lại, cô lại còn cảm thấy, như thế cũng không có gì không tốt.

Cô thích Tề Trình, trước kia do dự là vì sợ anh sẽ tự sát, Tề Ninh và bác sĩ đã nói vấn đề này là tùy ý cô, như thế nào cũng được.

Dù sao cô cũng cảm thấy cả đời này cô cũng khó mà tìm được một người đàn ông, trong lúc sắp chết đứt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài, lại vì tiếng khóc của cô mà gắng gượng tỉnh lại.

Cũng khó mà tìm được một người đàn ông, vì sợ cô bị vấp ngã mà trải thảm dây khắp cả nhà, vì tuyên truyền cho video mỹ thực của cô mà mấy đêm liền thức đến rạng sáng để vẽ tranh.

Hon nữa còn chẳng tranh công, chỉ làm một cách thăm lặng, ôn nhu, giống như làn gió thổi nhẹ bên tai.

Thích anh là chuyện rất dễ hiểu, phần tình cảm tốt đẹp này rất đáng quý trọng, cho nên Trì Trì Hàm biết, chuyện như hôm qua sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

Chỉ là cô vẫn cho rằng, cuối cùng người nhịn không được mà chủ động sẽ là cô.

Tuyệt đối không hề nghĩ rằng, Tề Trình sẽ chủ động, mà sau khi chủ động rồi còn có ý định giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên anh không phải một anh chàng cặn bã.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, đoán chừng là anh lại bị cảm giác tự ti tiêu cực chi phối rồi. Nhưng nếu như loại cảm xúc này là do trời sinh, cô còn có thể xấn tay áo lên dùng vũ lực mà trấn áp, thế nhưng của Tề Trình lại không phải là trời sinh, anh như thế này là do bệnh...

“Tề Trình.” Trước khi anh đi vào phòng vẽ tranh, Trì Trì Hàm đột nhiên lên tiếng, giọng nói rất lớn, Tề Trình sợ tới mức là gan vốn đã chẳng lớn lại càng nhỏ thêm một chút.

Không dám quay đầu, chỉ có thể nắm lấy tay vịn cầu thang, đứng bất động.

“Trong nhà có thang không? Còn nữa, có keo dán không?” Giọng điệu của Trì Trì Hàm rất bình thường.

Chỉ là câu hỏi có hơi kỳ quái.

“Trong phòng để đồ linh tinh bên đối diện chắc là có.” Tề Trình nghĩ một chút, sau đó nhịn không được quay đầu lại: “Có cần làm gì?”

Sau khi quay đầu anh liền hối hận, cô đang mở to đôi mắt sáng lấp lánh để nhìn anh, khỏe miệng như cười như không, miệng còn ngậm một sợi mực khô.

...

Sao về mặt cô lại giống một tên lưu manh thế chứ...

“Hôm qua lúc về tôi có mua mấy thứ đồ trang trí mừng năm mới.” Trì Trì Hàm phui phui vụn mực khô trên tay, đứng lên đi ra cửa: “Treo lên cho có chút không khí mừng năm mới.”

Số đồ vứt trên đất hôm qua đã được cô nhặt vào tủ sáng sớm, nhà cửa ở nơi hẻo lánh chẳng ai đặt chân đến cũng có chút điểm tốt như vậy...

Tề Trình sững sốt một lúc, lời cô vừa nói chênh lệch khá lớn so với những gì anh tưởng tượng.

Mặc dù người giả bộ như không có việc gì xảy ra là anh, nhưng mà đối phương cũng có cái vẻ như chưa từng xảy ra cái gì thì cũng có hơi...

“Thang rất nặng, mình có chuyển không được đâu.” Rốt cuộc vẫn nhịn không được mà lên tiếng gọi cô trước khi cô đi ra cửa lớn: “Muốn có không khí mừng năm mới thì có thể để bảo vệ treo lên, cô không cần bận rộn đâu.”

“Mấy thứ này đương nhiên phải tự mình treo lên chứ, anh mừng năm mới mà không dán chữ Phúc sao?” Trì Trì Hàm mở to mắt, vẻ mặt nghiêm trang: “Mừng năm mới phải dán chữ Phúc thì năm sau mới may mắn.”

...

Sao anh lại phải ở đây thảo luận vấn đề này với cô chứ...

Hiện giờ toàn bộ tâm tư của anh đều đặt lên vấn đề tự mình hôn cô rồi thì phải làm gì tiếp đây.

Thậm chí còn đang tự hỏi xem có phải là nên chịu trách nhiệm không.

Nhưng nếu như anh chịu trách nhiệm, thì ngược lại người chịu thiệt sẽ là Trì Trì Hàm.

Nhưng nếu như anh không chịu trách nhiệm, vậy tại sao lại phải làm ra chuyện như thế.

Người nhà bọn họ, ý vào việc Trì Trì Hàm không nơi nương tựa, tính cách lương thiện dễ bị thuyết phục, cho nên cứ được đảng chặn lại lần lên đảng đầu khiến cô phải chịu thiệt nhiều lần.

Bây giờ ngay cả anh cũng làm như vậy, chiếm tiện nghi của cô xong, ngày hôm sau còn giả bộ như chưa có việc gì xảy ra.

Càng quá đáng hơn chính là... anh... còn muốn... thứ lần nữa.

Không cần ở trong ngăn tủ, không cần ở lúc đầu óc anh mơ mơ màng màng, anh muốn hoàn toàn tỉnh táo, cảm nhận xúc cảm trên môi cô.

Ngày hôm qua, từ lúc đi ngủ anh đã bắt đầu rối rắm, đến bây giờ đã qua giờ cơm trưa mà anh vẫn còn chưa tìm được phương án giải quyết, kết quả, Trì Trì Hàm lại nói cô muốn dán chữ Phúc.

Hon nữa, trong lúc anh còn đang ngáy người thì cô đã chạy sang bên đối diện, lách ca lách cách một tràng.

...

Hôm qua anh vừa mới phát bệnh, hôm nay chắc chắn không dám mạo hiểm đi ra khỏi cửa lớn.

Nhưng mà anh lại thật sự rất lo lắng về cái dáng vẻ lóng ngạ lóng ngóng của cô, chỉ có thể đi đến một chỗ gần cửa lớn nhất, chịu đựng cảm giác đầu choáng mắt hoa, thấy cô mặt mày xám xịt quay trở lại.

“Đúng là chuyện không nổi!” Cô hăm hăm hừ hừ: “Dùng ghế vậy.”

Sau đó lại chạy đi như một con gió, định chuyển ghế ở quầy bar đến.

Chiếc ghế này có trụ đúc bằng đồng...

Lúc đó để tránh cho anh ở một mình lâu ngày sinh ra bẽ tắc ngột ngạt mà đập đồ nên rất nhiều thứ trong nhà đều là kiểu không dễ gì di chuyển được.

Cho nên Trì Trì Hàm lại thất bại lần nữa, bất lực tròn mắt nhìn anh, dáng vẻ phẫn chấn nhiệt tình lúc này bị đã kích hơn phần nửa.

Cô còn muốn tìm chút chuyện để đổi lực chú ý, tránh cho không không chế nổi bản thân mà cứ nghĩ mãi về cảm giác lúc ôm anh tối hôm qua...

Mùi hương trên người anh thật sự rất dễ chịu...

Hon nữa bà vai còn rất rộng.

“... Dán ở đâu?” Rốt cuộc Tề Trình cũng đành cam chịu, ngồi xồm xuống nghiên cứu đồng đồ đồ nực rồ kia.

Đã gần mười năm anh không còn thấy mấy món đồ chơi này rồi.

Ở nhà họ Tề, phần lớn mấy việc này đều là do quản gia và bảo mẫu làm, từ trước tới giờ anh chưa từng nghiên cứu qua.

Sau khi anh sinh bệnh, mọi người cũng không muốn bày ra những thứ vui vẻ này trước mặt anh, sợ anh thấy cảnh sẽ đau lòng.

Thật ra anh đã sớm quên cảm giác khi còn chưa sinh bệnh, sao còn có thể thấy cảnh đau lòng được chứ.

“Hai chuỗi pháo này treo lên cây cột bên cạnh cửa.” Trì Trì Hàm cũng ngồi xồm xuống theo: “Chuỗi Pháo phải dán lên cửa, sau đó anh cũng dán lên cửa phòng vẽ tranh một chữ đi, may mắn càng nhiều càng tốt.”

“Dán vào song cửa sổ nữa. Dây Như Ý tôi muốn treo lên tủ lạnh, nhưng mà tủ lạnh này của anh lại mở ngang...” Trì Trì Hàm cầm sợi dây Như Ý so so: “Hay là treo lên đầu giường anh có được không?”

...

Dây Như Ý... rất xấu.

“Cứ treo mấy thứ khác lên trước đã.” Tề Trình từ chối trả lời câu hỏi cuối cùng của cô, cầm chuỗi pháo lên trước, vươn tay lên là đã đủ đến cửa và hơn nửa cây cột, cho nên treo lên rất dễ dàng.

Trì Trì Hàm cao chưa đầy mét sáu xỉ một tiếng, ở sau lưng anh so sánh chênh lệch chiều cao giữa hai người.

Lại bừa bộn.

Về mặt buồn bực của cô bị Tề Trình vừa xoay người bắt gặp, hai người đều sợ run lên.

Đây là lần đầu tiên hai người đối diện kể từ sau đêm qua, cả hai đều bắt đầu đỏ mặt.

“Cái đó...” Trì Trì Hàm cắn cắn môi, lại nhưc đầu, cảm thấy lúc này chắc hẳn trông mình rất ngờ nghệch, hai tay vòng ra sau lưng: “Tôi đi dán song cửa sổ.”

Luống cuống tay chân xoay người, sau đó cái dép lông xù to đùng của chân sau lại vấp phải gót chân trước, cả người ngã chúi thẳng về phía trước.

...

Cái tật lóng ngạ lóng ngóng của cô đúng là mãi không khá lên được.

Trì Trì Hàm cam chịu nhắm mắt lại, thậm này ngã cũng không đau, chỉ là có chút mất mặt.

Ngay sau đó, tay cô bị Tề Trình vươn tay ra túm chặt, chắc hẳn anh muốn kéo cô lại, nhưng bởi vì hôm qua mới phát bệnh mắt nước mắt sưng, kết quả là bị cô kéo theo ngã về phía trước, một giây trước khi ngã xuống, Trì Trì Hàm cảm giác bản thân bị ôm xoay một vòng, sau đó ngã thẳng lên người Tề Trình.

...

Nói thật, nếu cô biết lần ngã này sẽ hấp dẫn kịch tính như vậy thì cô nhất định đã chẳng nhắm mắt làm gì.

Nhưng mà bây giờ cô lại thực sự không muốn mở mắt ra.

Ở trên người anh thật sự... rất thoải mái.

Theo bản năng cọ xát, sau đó phát hiện ra hai tay mình đã ôm trọn lấy cổ Tề Trình.

...

Cho dù không mở mắt ra cũng thấy xấu hổ rồi.

Trì Trì Hàm đỏ mặt mở mắt ra, đối diện với người đàn ông đang nằm trên mặt đất.

Con người màu hổ phách lúc này cũng đang nhìn cô chằm chằm.

“Tề Trình.” Cô đột nhiên mở miệng, đỏ mặt, nhỏ giọng: “Anh thích tôi sao?”

...

Mặt Tề Trình nhanh chóng đỏ lên, yết hầu lần lộn lên xuống một hồi, không lên tiếng.

Trì Trì Hàm nở nụ cười, kéo bản tay đã nắm thành quyền của Tề Trình đặt lên lưng mình, sau đó cánh tay đang ôm cô anh dùng thêm chút sức, cả người ở trên người anh dịch về phía trước mấy centimet.

Cô cảm giác được Tề Trình vì sợ cô ngã xuống mà ôm lấy eo cô.

Nụ cười của cô càng thêm ngọt ngào.

“Em thích anh.” Hai mắt cười thành hình trăng khuyết, đôi môi hồng hào, vẻ mặt vui sướng, sau khi tuyên bố xong thì còn tiện thể đùa giỡn: “Lỡ tai anh đó hết cả rồi.”

Tề Trình nhắm mắt.

Tím đập nhanh như muốn rút ra khỏi lồng ngực.

Cô ghé sát vào người anh, nhìn anh đầy tin tưởng.

Khắp người cô đều tản ra sức sống thanh xuân, vòng eo mềm mại, làn da hồng hào, thậm chí trên trán còn có mấy sợi lông tơ rất mảnh, bởi vì ánh mặt trời chiếu vào mà lấp lánh.

Đẹp đến chói mắt.

“Em đứng lên trước đã.” Anh cố kiềm chế, buông cánh tay đang ôm eo cô ra, giọng điệu bình tĩnh.

“Em không!” Hoàn toàn bỏ lơ về mặt âm u của anh, Trì Trì Hàm giống như đang chơi xấu, ôm sát lấy cổ anh, còn cọ cọ hai lần.

...

“Anh sẽ đau.” Tề Trình nhịn xuống cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, nhịn xuống khát vọng muốn ôm chặt cô lần nữa.

Trì Trì Hàm ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh.

Sau đó cong khoe miệng, khoe mắt hơi nhếch lên, giống như một con hồ ly vừa đạt được nguyện vọng.

“Em nói rồi, em không.” Gằn từng tiếng, tùy hứng, vô lại.

Cánh môi nở nà sáng bóng khi khép khi mở.

Sau đó, cánh tay đã nắm thành quyền của anh đặt ra sau đầu cô, hơi dùng lực một chút.

Rốt cuộc cũng đã tỉnh táo hơn lên mỗi cô.

Thậm chí cô còn ghen ngào một tiếng.

Rất ngọt, không đau...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Hai lần, đều không phải do cô chủ động.

Lại bị hôn lần nữa, Trì Trì Hàm tâm tình phức tạp.

Cô vốn chỉ muốn chơi xấu ép anh nói lời thật lòng.

Kết quả lại biến thành giống như bây giờ, nhắm mắt lại, hai tay nắm lấy áo len của anh, hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Vẫn chỉ là môi dán môi, dường như trong nháy mắt chạm vào nhau đó Tề Trình liền bắt đầu do dự, dọc theo tay cô mà nói ra, cả người bắt đầu bất an.

Cái loại cảm giác vừa khát vọng lại vừa nỗ lực khắc chế này khiến Trì Trì Hàm vốn chẳng hiểu gì nhiều nhũu này, nhịn không được vuron đầu gối rồi lại liếm đầu môi Tề Trình một chút.

Anh vẫn còn trong tình trạng mất nước, đôi môi khô khốc.

Nhiệt độ cơ thể anh luôn rất thấp, cho nên môi cũng lạnh lạnh.

Nhưng mà rất mềm, giống như người anh vậy.

Trì Trì Hàm nhịn không được lại nhích đến gần hơn một chút, mút bờ môi của anh một cái.

Đầy hoàn toàn là hành vi theo bản năng vì xúc cảm trên môi anh quá tốt, sau khi thờ lại lại phát hiện người bị đè dưới người đã nín thở không nhúc nhích.

...

Anh bắt đầu đi nhìn cô, trong con ngươi màu hổ phách ẩn giấu rất nhiều cảm xúc, mỗi một loại cảm xúc đều khiến lòng cô mềm nhũn.

“Em thích anh.” Kề mặt sát bên cổ anh như một kẻ lưu manh, lớn giọng tuyên bố lại lần nữa, lần này còn vừa mang theo chút thẹn thùng, vừa mang theo chút hạnh phúc.

Tề Trình không nhúc nhích, bàn tay vẫn cố khắc chế lại nhịn không được vuron tay lên ngăn cô cọ loạn đi xuống.

Nằm, là tư thế mà anh quen thuộc nhất.

Trần nhà đơn điệu đã yên lặng cùng anh vượt qua vô số ngày đêm không thể nào nhúc nhích.

“Thích anh cái gì?” Tề Trình hỏi: “Ngay cả muốn giữ cho em đứng vững mà anh cũng không đủ sức lực, em thích anh cái gì?”

“Lúc phát bệnh, lấy cơ đầu óc không tỉnh táo để chiếm tiện nghi của em, hiện giờ tỉnh táo mà vẫn còn không khống chế nổi muốn chiếm tiện nghi của em, em thích anh cái gì?” Tề Trình lại hỏi, giọng nói càng thêm không có nhịp điệu lên xuống.

“...” Trì Trì Hàm nháy mắt mấy cái, mặt cô đang dán vào cổ Tề Trình, chỉ cần há mồm ra là đã có thể cắn vào cổ anh.

Vì vậy cô thật sự cắn, vừa cắn xuống, người bên dưới lại không dám nhúc nhích.

“Nói chuyện cho đáng hoàng! Nếu không em sẽ cắn chết anh!” Cô nhe răng trợn mắt lên uy hiếp anh, nửa thật nửa giả, đôi mắt tròn nheo lại, nhìn qua rất hung dữ.

Chính sự gờ gợn tiếp, vô cùng bài xích thái độ tức cực, muốn tỏ ra hết sức hoàn mỹ trước mặt mọi người, sau đó lại lo lắng sẽ có người không vừa lòng, cứ tới tới lui lui như vậy, lo lắng rồi sẽ biến thành phản ứng căng thẳng của cơ thể.

Mà phản ứng căng thẳng trực quan nhất chính là đỏ mồm.

Nhưng đối với vẻ mặt và uy hiếp này của Trì Trì Hàm, trên trán anh lại hoàn toàn khô ráo, không hề có mồ hôi, trên người cũng không có bất kỳ biểu hiện nào khác thường do đụng chạm.

Đương nhiên không thể là vì đã khởi hân, chỉ là không biết từ lúc nào thì thân thể anh đã không còn sinh ra phản ứng đối với cô.

Không còn coi cô như người bên ngoài thế giới của anh.

Lần đầu tiên trong vòng mười năm qua.

Sau nụ hôn tối hôm đó, cảm xúc trong lòng mà anh luôn trốn tránh rốt cuộc cũng phá kén mà chui ra.

Một người mắc chứng sợ giao tiếp nghiêm trọng lại thêm chứng uất ức, một bệnh nhân trầm miên trên giường bệnh mười năm, đã uống vô số loại thuốc không biết sau này sẽ có di chứng gì, thế mà lại thật sự hy vọng hảo huyền, muốn yêu đương.

Vào lúc đã sắp xếp ổn thỏa xong xuôi, chỉ muốn chờ đến thời cơ thích hợp để cáo biệt thế giới.

Anh đã hôn cô.

Chỉ động, hai lần.

Một người ngay cả cuộc đời của mình cũng không thể chịu trách nhiệm được, thế mà lại còn muốn tham gia vào cuộc đời người khác.

“Thích em là chuyện rất bình thường.” Anh nghe được tiếng mình mở miệng, biết rõ kết cục sau khi nói những lời này, sau khi sinh bệnh, số lần dừng cảm rất nhiều, vì chống lại bệnh tật, vì muốn để bản thân một lần nữa hòa nhập với thế giới mà anh luôn luôn rất nỗ lực, rất dừng cảm.

Nhưng chỉ có một lần dừng cảm này, mỗi một chữ đều được gằn ra từ kẽ răng, nói xong, cả người đều đau nhói.

“Bên cạnh anh ngoài người nhà ra thì không còn người khác phải nào, ở một mình lâu ngày, khát vọng được ấm áp, cho nên, thích em là chuyện rất bình thường.”

Anh tạm dừng lại, cúi xuống, muốn áp xuống cảm giác ngọt ngào trong lòng.

“Đổi thành bất kỳ một cô gái nào khác đến gần anh vào thời điểm này thì đều sẽ có kết cục giống nhau.” Sau khi nói xong những lời này, anh nhắm chặt mắt lại: “Cho nên, em thích anh cái gì?”

...

Cái người này... thật là...

Biết anh nhất định sẽ nghĩ cách đẩy cô ra, nhưng lại không nghĩ rằng một người dịu dàng như anh sẽ lựa chọn một phương thức tàn nhẫn và trực tiếp như vậy, đến lúc này cô mới thật sự tin chắc rằng anh chắc chắn đã nghiên cứu qua tâm lý học.

Cô nói cô thích anh, anh liền bắt đầu phủ định từ ngọn nguồn, nhỏ tận gốc.

Đây là một vấn đề dễ đi vào bế tắc, một khi đã bị lời ra nói thì trong lòng sẽ bị vướng một ngọn gai.

“Vĩnh viễn sẽ không xuất hiện mệnh đề phản chứng...” Trì Trì Hàm ngẩng đầu, hít hít chớp mũi dò ứng: “Anh không thể dùng mấy lời kiểu này để từ chối em.”

“Em không phải là một cô gái bất kỳ.” Khóe mắt hơi dò ứng lên, nước mắt bắt đầu rung rung.

Cô bày ra khuôn mặt vô cùng tủi thân nhìn chăm chăm Tề Trình, lúc nước mắt rơi xuống còn vô cùng buông bình lấy tay quệt đi, lại khịt khịt mũi.

“Em...” Tề Trình nhu chặt mày lại.

Phản ứng của cô hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của anh, lại cổ tình là kiểu mà anh không có cách nào đối phó được.

Nhà họ Tề đều chỉ có đàn ông, thậm chí ngay cả Tề Ninh, vào những lúc vô cùng khổ sở thì phản ứng lớn nhất cũng chỉ là yên lặng mà thôi.

Không có ai trực tiếp thẳng thắn như vậy, bừa bãi một cái, mắt liền dò ứng.

“Anh còn nhủ mấy nữa!” Cái lời càng đáng thương: “Hung dữ cái gì mà hung dữ! Bệnh nhân thì giỏi lắm sao!”

...

“... Anh đâu có hung dữ.” Tề Trình hết đường chối cãi, sau đó há hốc mồm nhìn Trì Trì Hàm lại bắt đầu ra sức khịt mũi, rướn cổ lên gào khóc.

...

“Rõ ràng là anh hôn em trước!” Trì Trì Hàm bắt đầu lên án, trong mắt đầy nước, lúc nói chuyện lại nhịn không được bắt đầu túm tay kéo, lại còn túm rất chặt, giờ hai đầu ngón tay lên: “Anh còn hôn hai lần!”

“...” Miệng Tề Trình cũng mấp máy.

“Thế mà anh lại còn nói em với bất kỳ cô gái nào khác cũng đều như nhau!” Trì Trì Hàm nói xong thì tắc cụt một cái, nắm lấy quần áo của anh mà lau mặt: “Anh không kén chọn phải không? Mẹ chồng của Tề Ninh cũng là nữ đấy! Anh thử xem có được không!”

“...” Đây không chỉ là cổ tình gây sự mà đã là nói hươu nói vượn rồi.

Anh nghĩ đề tài này hẳn là phải rất nghiêm túc.

Anh nghĩ, chỉ những lúc cảm xúc rất kích động thì người trưởng thành mới có thể khóc rống lên, việc khóc lóc hẳn là cũng rất nghiêm túc.

Nhưng không khí như bây giờ lại khiến anh hoàn toàn xa lạ.

Anh đang nằm trên mặt đất, trong lòng có một cô gái đang nằm sấp và khóc lóc sụt sùi.

Khóc rất dữ dội, sau đó còn vừa khóc vừa đưa mắt nhìn anh chăm chú, anh liếc cô một cái, cô càng khóc lóc kịch liệt hơn.

Y hệt như đứa bé cùng bạn ở nhà trẻ khóc lóc không chịu đến trường, cô bé đó cũng vừa khóc vừa lút nhìn về mặt của mẹ mình như thế này.

Bởi vì biết mẹ chắc chắn sẽ không bỏ mặc mình, cho nên khóc lóc chẳng cần kiêng nể gì, rõ ràng là đang khóc rống lên, thế nhưng lại khiến một đứa bé ngoan ngoãn đến trường như anh cảm nhận được hương vị hạnh phúc, khi đó anh đã nghĩ, nếu như có mẹ, anh cũng có thể khóc không cần kiêng nể gì như vậy, không cần sợ bị ba nhốt vào trong phòng cho tới lúc nhận sai.

Cô gái ở trong lòng anh này hẳn có lúc không chịu phản rỗi trái như vậy, chỉ cần anh định mở miệng là cô sẽ lập tức khóc rống lên, hẳn cũng bởi vì biết rõ ràng, anh thích cô.

Biết rõ hai người thích nhau, cho nên anh nói mấy lời muốn đẩy cô ra, cô đều sẽ không cho là thật.

Nói quá đáng, cô không muốn nghe thì liền gào khóc, tiện thể cọ lên quần áo anh, cắn vào cổ anh.

Giữa bọn họ...

Đã thân mật như vậy, tin tưởng nhau như vậy sao...

Anh có tài đức gì mà khiến cô tin tưởng anh như vậy?

“Trì Trì Hàm, em hiểu rõ tình huống của anh mà, anh là bệnh nhân.” Tề Trình khó nhọc mở miệng, phương pháp vừa rồi không thực hiện được, anh chỉ có thể sử dụng cách thức mà Trì Trì Hàm có thể tiếp nhận được, cô thích thẳng thắn, cho nên anh không để ý việc tự xưng vết thương để cô thấy rõ: “Anh có khuyết hướng tự sát, cho dù người bên ngoài nói gì với anh, làm gì với anh, đã gần một năm nay chỉ số này không hề có biến chuyển, em cũng biết điều này có nghĩa là gì mà.”

“Anh sẽ tự sát, sớm hoặc muộn.” Bấy chừ, một câu trần thuật vô cùng đơn giản, không có chỗ để thương lượng.

Trì Trì Hàm vốn đang khóc lóc om sòm đến mức không dừng lại được bỗng sững ra một chút.

“Chuyện của ba em, đến bây giờ em còn chưa được giải thoát, nếu bắt đầu chuyện tình cảm với anh rồi lại bị tổn thương một lần nữa thì em phải làm sao bây giờ?” Tề Trình vuốt vuốt tóc của Trì Trì Hàm, sau khi ý thức được bản thân đang làm cái gì thì lại chán nản buông tay.

“Tại sao nhất định phải tự sát?” Trì Trì Hàm buồn bực, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Anh mệt rồi.” Tề Trình nhìn lên trần nhà: “Rất mệt rồi.”

Quá trình điều trị dài bất tận, những chuyển biến xấu nhiều vô kể, thân thể không còn là của mình, dần dần, ngay cả tinh thần cũng không còn là của mình nữa.

“Thuốc trị chứng uất ức thật ra là điều trị não bộ.” Đây là lần đầu tiên anh nhắc với cô về chuyện này: “Nói đơn giản một chút thì nó khiến tâm tình em vốn đang hậm hực sẽ nhanh chóng xoay chuyển thành bình thường.”

“Anh rất may mắn, trong nhà có tiền nên có rất nhiều loại phương pháp thử nghiệm, uống rất nhiều loại thuốc, mỗi loại đều có ít tác dụng phụ nhất, nhưng dù sao thì đây cũng là thuốc.”

“Những loại thuốc đó có đủ loại tác dụng phụ, đi tả, mệt mỏi, buồn nôn, mất ngủ, thậm chí nhập tâm mất ổn định, dị ứng thuốc, còn có chương ngại về năng lực tình dục.” Lúc Tề Trình nói đến những điều này thì có chút xa lạ, giống như đang nói về chuyện của một người khác: “Nhưng anh biết tất cả những điều này chỉ là tạm thời, chờ đến lúc khỏi phục thì những bệnh trạng này đều sẽ biến mất, anh sẽ biến thành một người bình thường, sau đó, anh đã chờ tới mười năm.”

Mười năm này, bởi vì bệnh của anh mà ba anh và ông nội càng ngày càng xa cách, cuối cùng ba đã lựa chọn rời khỏi đây để đến Nga, anh cả thì đi học tâm lý học, bởi vì giữa người thân với nhau không thể trực tiếp tham gia vào điều trị tâm lý nên lúc học tiến sĩ đã chuyển thành nghiên cứu toán học, nguyên nhân là vợ của người thầy lôi kéo anh ấy học lên tiến sĩ là một nhà tâm lý học lừng danh.”

Tề Trình lại còn cười cười: “Ước mơ lúc trước của anh ấy vốn là họa sĩ truyện tranh...”

“Còn có Tề Ninh, bởi vì bệnh của anh mà toàn bộ đàn ông trong nhà đều phải tay mặc kệ chuyện làm ăn trong nhà, tự chị ấy phải bắt đầu lại từ đầu, từng chút từng chút một leo lên vị trí hiện giờ, lúc giả cho người ta thì đã yêu cầu đối phương phải ở rể, mới sinh con, còn chưa hết tháng cử đã bay đi công tác.”

“Em có biết chuyện ngành đại học của chị ấy là gì không?” Khóe miệng Tề Trình luôn chứa ý cười nhợt nhạt.

Trì Trì Hàm đã không dám khóc tiếp nữa, y cưỡi trên mặt anh rất xa cách, giống như không khí xung quanh, lúc nào cũng có thể tan thành mây khói.

“Chị ấy học khảo cổ.” Nụ cười trên khóe miệng Tề Trình lại càng sâu hơn.

“Trong nhà chỉ có một mình anh là được yên ổn nhất, ở nơi này một mình chẳng phải lo ăn lo mặc.” Rút cùi Tề Trình cũng cúi đầu, đối diện với Trì Trì Hàm: “Nhưng mà bọn họ sẽ già đi, sẽ trưởng thành, sẽ có cuộc sống riêng của mình.”

Anh hy vọng họ có cuộc sống riêng của mình, không phải là tất cả mọi người đều vây quanh anh.

Hy sinh ước mơ vốn có của chính mình, thế nhưng lại không đổi lấy được sự khỏe mạnh của anh.

“Thân thể anh càng lúc càng kém, đã uống rất nhiều loại thuốc, thân thể sinh ra nhòh thuốc, rất nhiều loại không có tác dụng gì với anh nữa, thuốc trị bệnh hực có thể thay đổi tính cách con người, tính cách hiện giờ của anh, cũng đã... trở nên mơ hồ.”

“Anh không còn nhớ rõ tại sao lại phải khôi phục nữa.” Sau khi nói xong, Tề Trình nhắm nghiền mắt, rồi cuộc nộ cười trên khóe miệng cũng biến mất: “Cho nên, em thích anh cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tri Trì Hàm đã biết cái gì được gọi là không có ý chí sống sót.

Trong những ngày cuối cùng ba cô ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, yêu cầu duy nhất của ông chính là nhanh chóng được chết, cho nên cô hiểu rõ cảm giác mất hết can đảm này, sự tuyệt vọng vô tận và hoàn toàn tách biệt với thế giới này.

Vừa rồi trước khi Tề Trình nhắm mắt, cô thật sự đã cảm giác được một cách rõ ràng sự tuyệt vọng này.

Anh thật sự rất nghiêm túc, áp án này của anh là nghiêm túc, việc sớm hay muộn cũng sẽ tự sát, cũng là nghiêm túc.

Lúc nói chuyện anh quá bình tĩnh, giống như đang nói với cô rằng, sớm hay muộn gì rồi anh cũng sẽ đi xa.

“Cho dù em nói với anh rằng, nếu anh tự sát, phản đối còn lại của em sẽ không thể nào tốt nổi, anh vẫn sẽ bước đi trên con đường anh muốn đi, có đúng không?” Tri Trì Hàm vẫn còn đang nức nở, lúc nói chuyện mang đậm giọng mũi, hai bàn tay đang túm lấy quần áo anh vẫn còn chưa nói ra, nhưng Tề Trình vẫn có thể cảm thấy được, cô đang dần cách xa ra.

“Bởi vì anh mắc bệnh, cho nên cho dù em có nói với anh rằng anh rất rất tốt, người trong nhà chưa từng hối hận vì những nỗ lực đã phải bỏ ra cho anh, thì anh vẫn sẽ ra đi vào lúc anh muốn đi, có đúng không?” Cô hỏi đến câu thứ hai.

Ngay sau đó là câu thứ ba: “Cho dù hiện giờ em dùng cách gì thì anh cũng sẽ không thừa nhận rằng thật ra anh cũng không muốn chết, thật ra muốn tự sát cũng chỉ là một loại cách thức xin giúp đỡ, chỉ số khát vọng sống của anh không thay đổi không phải là vì anh muốn chết, mà là bệnh của anh muốn anh phải chết, có phải không?”

Ba câu hỏi.

Cô hỏi hết một lượt, sau đó ngồi dậy.

“Không muốn để người bên cạnh lại phải rời đi chính là điểm mấu chốt của em, anh đã từng học qua tâm lý học, cho nên ngay từ đầu anh nên biết rằng, em không thể tiếp nhận thêm một lần sụp đổ như vậy.”

“Em thích anh, nhưng em vẫn luôn nhẫn nhịn, bởi vì em biết rõ điểm mấu chốt của mình, cho nên em vẫn nghĩ, chỉ cần đối xử tốt với anh là sẽ có thể giúp anh khỏi hẳn.” Tri Trì Hàm thấy Tề Trình cũng đang chăm chăm ngồi dậy, anh thật sự rất mất tự nhiên, sau khi anh nằm ở đó nói xong những lời kia, cô thấy anh vẫn luôn có ý định muốn kéo tay cô nhưng lại luôn cố dè nén lại: “Nhưng mà, là anh chọc em trước.”

“Lúc anh phát bệnh, đầu óc hỗn loạn, nhưng cho dù đầu óc có hỗn loạn thế nào thì anh cũng nhất quyết phải kéo tay em, không cần người khác, chỉ cần em. Là anh, chọc em trước.”

“Anh là người bệnh, anh cần phải uống thuốc, cần phải điều trị, bởi vì anh mắc bệnh tâm lý nên người bên cạnh cần phải cố gắng hết sức để không kích thích anh, nhưng anh phải biết rằng, người ở bên cạnh anh cũng có trái tim bằng máu bằng thịt, cũng biết tức giận và sợ hãi.”

“Người nhà của anh vì anh mà vất vả ngược xuôi mười năm nay, em vì anh mà bỏ qua công việc chủ yếu của mình, thậm chí bỏ qua việc giữ khoảng cách giữa nam nữ với nhau, đêm nào cũng ngủ trên sofa trong phòng anh. Mỗi người đều đã từng trả giá, anh chưa từng phải một mình chống chọi, tất cả mọi người trả giá vì anh không phải là vì để cho anh buông tay.”

“Chính ta đều là người trưởng thành, đều cần chịu trách nhiệm cho bản thân, anh có thể không gắng gượng nữa, để cho chúng uất ức kéo anh tới đường cùng, anh cũng có thể cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm cách giải thoát, bởi vì đây là lựa chọn cuối cùng của anh. Nhưng anh không thể dùng cái giọng điệu như vậy mà hỏi em rằng em thích anh cái gì, bởi vì thích anh là chuyện của em, là lựa chọn của em, anh không được dùng cái giọng điệu tự hạ thấp bản thân như vậy để đi chất vấn lựa chọn của em.” Tri Trì Hàm đã đứng lên, trờ trên cao nhìn xuống người đang ngồi dưới đất không biết phải làm sao là Tề Trình, tự như bản thân không thể mềm lòng, phải nói xong những lời muốn nói.

“Lý do em thích anh giống với lý do khiến em quay trở lại đây.” Cô xoay người đứng đối diện với Tề Trình, ánh mắt tình lặng, vẻ mặt đầy dũng cảm: “Đối với em, anh là không thể thay thế.”

Tri Trì Hàm không phải là một người thích xung đột chính diện, cô thích tránh nặng tìm nhẹ, thích khiến bầu không khí trở nên thoải mái nhẹ nhàng hơn một chút.

Đây là lần đầu tiên, cô nghiêm túc phản bác từng câu nói của anh.

Đứng từ góc độ một người khỏe mạnh, cô bình tĩnh nói với anh rằng, tự sát là lựa chọn của anh, còn việc cô thích anh là lựa chọn của cô.

Cô không định nói với anh rằng thế giới thật sự rất tốt đẹp, cô chỉ nói với anh rằng cho dù có mắc bệnh hay không thì trái tim con người cũng làm bằng máu bằng thịt, chuyện cô thích anh cần được tôn trọng chứ không giống như bây giờ, vì muốn đẩy cô ra mà anh dùng hết sức lực để hoài nghi đoạn tình cảm này.

Lại một lần nữa, cô đứng ở góc độ người trưởng thành ngang hàng với anh.

Tại sao cô có thể coi anh như một người có hành vi năng lực bình thường như vậy?

Sau khi đã thấy anh ngày nào cũng phải uống nhiều thuốc như vậy, sau khi đã thấy được đáng về nhọt nhọt yếu đuối như người sắp chết của anh mà sao cô vẫn còn có thể tự nhiên coi anh là một người hoàn hoàn chính chính như vậy?

Cho nên cô trách anh rằng, là do anh chọc cô trước, cô trách anh lấy có mắc bệnh để bỏ qua tầm quan trọng của người đối diện, còn trách anh đã hạ thấp tình cảm giữa bọn họ.

Mỗi một điều đều không thể phản bác được.

Anh vẫn luôn mâu thuẫn, lúc cả người chẳng còn chút sức lực, anh muốn giải thoát, lúc tinh thần tốt một chút, anh lại khát vọng ấm áp, tâm tình thất thường lặp đi lặp lại, cảm xúc của những người bên cạnh cũng theo anh mà lúc cao lúc thấp.

Anh muốn tốt hơn một chút, thế nhưng lúc nhìn thấy các chi tiêu trên báo cáo sức khỏe không hề nhúc nhích, anh lại cảm thấy mâu thuẫn trong lòng anh đang gãy dựa, mọi thứ đều trở thành vô dụng, cũng giống như những lần anh cho rằng mình đã khỏe hơn, đều chỉ là trị được ngọn mà không trị được gốc.

Cho nên anh tuyệt vọng, thế nhưng lại cứ luyến tiếc không muốn buông tha cho Tri Trì Hàm.

Anh không chỉ là một bệnh nhân, mà còn là một bệnh nhân ích kỷ.

Cúi đầu thấp xuống, ngồi trên thảm trải sàn không muốn nhúc nhích, nản lòng, tuyệt vọng, bây giờ lại cộng thêm sự thất vọng về bản thân.

Lúc đầu, khi cô dán chữ Phúc lên song cửa sổ, vì không có ghế và thang nên anh có thể nghe thấy tiếng cô thở hỗn hển và nhảy lên nhảy xuống.

Miệng anh mấp máy, không biết tại sao mấy món đồ trang trí này lại quan trọng như vậy, quan trọng tới mức hai người còn chưa nói xong chuyện, cô đã tự ý kết thúc đề tài, tiếp tục bận rộn với cái việc chẳng liên quan này.

Rõ ràng anh có thể giúp cô.

Sau đó, anh cảm giác được Tri Trì Hàm đang thu dọn đồ đạc.

Bình thường, muốn thay quần áo hay rửa mặt thì cô đều đi sang phía đối diện, cho nên mấy thứ đặt ở trong phòng này cũng chỉ có chặn gối, vậy mà lúc thu dọn lại phát ra tiếng động rất lớn.

Thu dọn xong thì liền kéo dép lê đi ra cửa.

...

Tề Trình nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Nhưng chỉ còn kịp nhìn thấy bóng lưng Tri Trì Hàm ôm chăn rời đi.

Cô phải quay về sống trong căn phòng đối diện.

Vừa rồi cô đã nói, cô đã bỏ qua việc giữ khoảng cách nam nữ, mỗi đêm đều ngủ trên sofa trong phòng anh.

Cho nên bây giờ cô phải đi, bởi vì nam nữ phải giữ khoảng cách, bởi vì cô phát hiện ra sự ích kỷ và tiện của anh.

Tề Trình nhìn cánh cửa lớn trong căn phòng tối om ở đối diện được mở ra, khóe mắt bắt đầu đỏ lên.

Anh không tìm có để giữ cô lại, một cái có cũng không có.

Nhưng mà...

Cho dù nói thế nào thì anh vẫn là một bệnh nhân, cô không thể cứ như vậy mà quăng lại một mớ lời trách cứ khiến anh thờ không nổi, trong lúc anh vẫn còn chưa kịp tiêu hóa hết, cô đã bỏ mặc để anh tự sinh tự diệt.

Nhìn cô kéo dép lê đi rồi lại về, lần này lại ôm hai cái gối đi ra ngoài, lúc đi ngang qua người anh cũng không nhìn anh lấy một cái.

Cảm giác uất ức vẫn đang cố để nén bồng dung bộc phát, anh vươn tay túm chặt lấy áo Tri Tri Hàm, sống chết không chịu buông.

Tri Tri Hàm dừng lại, hai cái gối che mất khuôn mặt cô, nhưng Tề Trình có thể cảm giác được cô đang nhìn anh.

Anh túm chặt cô, nhưng lại không biết nên nói gì với cô.

Muốn giữ cô lại, phải lấy cớ gì đây? Rằng bản thân anh cũng không tin vào phép màu về việc có thể chữa khỏi bệnh, hay là anh không thể hứa hẹn rằng sẽ không tự sát?

Nhưng nếu cô đi rồi, trong khoảnh khắc cửa đóng lại kia, toàn bộ những ảm áp mà anh đã có được trong khoảng thời gian này đều sẽ biến mất.

Anh hiểu rõ chính mình, trong lòng anh đã yếu ớt tới mức chỉ cần một lần ngã thì sẽ ngã vào vực sâu không đáy.

Anh chưa từng bị bỏ rơi, đây là lần duy nhất trông anh có vẻ giống như bị người ta vứt bỏ.

Người vứt bỏ anh là người duy nhất trong mười năm qua không bài xích phản ứng của anh, là người duy nhất anh từng thích trong mười năm qua.

Bốn phía đều yên tĩnh, Tri Tri Hàm rất nhẫn nại đứng im tại chỗ, không hỏi cũng không nói.

Cuối cùng anh lại suy sụp buông tay xuống.

Cứ như vậy đi...

Anh nhắm mắt lại.

Tri Tri Hàm đứng tại chỗ một lát, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

Hơi thở của anh bắt đầu không thông thuận, tiếng bước chân giống như đang giảm nát huyết thái dương của anh.

Thế nhưng anh vẫn cứ cố chấp ngồi yên trong phòng khách, không nói chuyện, không muốn đứng lên, anh đang đợi, đợi cho thế giới của anh trở thành một mảnh an tĩnh.

Nhưng Tri Tri Hàm lại cứ nhăm vào thời điểm này mà cảm thán bước tới bên cạnh anh, tấm thảm quá lớn, lúc trải ra thì che kín đầu anh, Tri Tri Hàm túm lấy, kéo thảm ra, cũng khiến đầu anh nghiêng nghiêng.

Anh vốn đang thờ không thông, tư thế nghiêng như vậy khiến anh suyết chút nữa đã ngã nhào xuống đất.

Sự ảm ức trong lòng rốt cuộc cũng biến thành phần nộ, anh ngẩng đầu lên, khóe mắt đỏ bừng, nhìn thẳng vào mặt Tri Tri Hàm “Anh còn chưa chết!”

Tiếng gào nhẹ khàn khàn, giống như một con thú đang mệt mỏi.

Giọng nói mang theo sự giận dữ xa lạ mà chính anh cũng chưa từng nghe qua.

Rốt cuộc Tri Tri Hàm cũng dừng động tác trên tay lại, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào anh.

Anh dời tầm mắt đi, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

“Em đang đòi chửi.” Tri Tri Hàm thờ dãi: “Chán này em đã ngủ một tháng rồi, vẫn còn chưa giật, bên phía anh mờ lờ sượt nhiệt độ cao, cái chân đây rất nóng, cho nên em muốn đòi cái chăn mỏng hơn một chút.”

...

Tề Trình vẫn không nhìn cô, hai tay xiết lại thành quyền.

“Anh không muốn em sang sống bên đối diện phải không?” Tri Tri Hàm nghiêng người, đón nhận tầm mắt của Tề Trình.

Tề Trình nhắm mắt, gặm dỗi, bởi vì nhắm mắt nên chất lỏng trong khóe mắt cũng chảy ra.

Anh có thể cảm giác Tri Tri Hàm đã tiến tới sát hơn một chút, nhưng không còn giúp anh lau chất lỏng bên mắt và mồ hôi trên trán như trước kia nữa.

“Em sẽ không xin lỗi.” Tiếng nói của Tri Tri Hàm ở rất gần, ngay sát bên tai anh: “Anh vốn không muốn em đi, nhưng lại không tin rằng mình sẽ không tự sát, cho nên, em sẽ không xin lỗi.”

“Em không cần anh phải hứa rằng anh tuyệt đối sẽ không tự sát.”

Tề Trình tròn mắt.

Khuôn mặt Tri Tri Hàm gấn ngay trong gang tấc, cô cũng vừa mới khóc xong, khóe mắt hơi sưng lên, đây mắt là một mảng trong suốt.

“Em chỉ cần anh đồng ý sẽ uống thuốc đều đặn, kiên trì điều trị.” Lốp trong suốt nơi khóe mắt cô sáng lên cực chói mắt: “Em sẽ ở bên anh, chúng ta sẽ ở cùng nhau, có được không?”

...

Tề Trình cắn môi.

“Rất đơn giản, chúng ta sẽ bước từng bước một, có được không?” Cô ngồi xuống, lại nhích tới hai bước: “Không dễ gì em mới thích một người, cho em một cơ hội, có được không?”

Tề Trình vẫn cứ cắn môi dưới, bởi vì dùng sức nên cảm nhận rất chân thật.

Cho nên không phải là đang nằm mơ.

Anh chặn chữ, gật đầu một cái.

Cô gãi trước mặt thả lỏng một chút, sau đó cong khóe miệng lên, cười vô cùng đẹp đẽ.

“Giữa chúng ta, cứ thuận theo tự nhiên, kết cục chắc chắn sẽ tốt thôi.” Cô giống như đang hứa hẹn, cũng giống như đang cam đoan: “Chúng ta đều là người tốt, cho nên kết cục chắc chắn sẽ tốt thôi.”

“Tất cả chuyện cổ tích đều kết thúc như vậy, chúng ta cũng sẽ như thế.” Nói xong câu này, cô xoa xoa mặt anh như đang dỗ một đứa trẻ.

“Anh đòi giường cho em.” Tề Trình nghe được tiếng nói của mình, giọng vẫn còn có chút ảm ức: “Không cần ngủ ở sofa, anh sẽ đòi giường cho em.”

Sau đó cảm giác được Tri Tri Hàm cười ra nước mắt, ôm lấy anh, gật đầu bên trong cổ anh.

Chúng ta đều là người tốt, cho nên kết cục chắc chắn sẽ tốt thôi.

Anh đột nhiên tin tưởng những lời này.

Cùng chung tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mươi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Sự thật đã chứng minh, người phương đông thường dễ dãn ông tò tình trước là có đạo lý.

Bởi vì phụ nữ sẽ rất thận thủng.

Đặc biệt là lúc nhớ lại những từ ngữ và hành động dừng cảm này của bản thân...

Cái gì gọi là "cho em một cơ hội"?! Sao cô có thể nói ra những lời đậm mùi sến súa như vậy chứ?!

Mẫu chốt là sau khi nói xong, hai người bọn họ còn ở trong cùng một không gian, Tề Trình trốn vào trong phòng vẽ tranh, cô một mình buồn bực cúi đầu thái cá lúc thành lát, kết quả thái xong lại phát hiện ra cá đã nát đến mức đủ để làm cá viên...

Hon nửa ngày mai còn là ba mươi tết...

Rất muốn chết...

Tri Tri Hàm kêu rên từ tận đáy lòng, dao trong tay cô lại bấm xuống kịch liệt hơn.

Sau khi tò tình rồi thì nên làm cái gì đây...

Cô vắt vắt mới đẹp được sự tự ti vì bệnh tật của người kia, bước tiếp theo nên làm cái gì đây...

Năm phút trước cô còn có ý định xin sự giúp đỡ của người bạn tốt Thích Tinh.

Sau đó Thích Tinh oai phong cho cô một câu chân ngôn mười chữ: "Năm tay hôn mỗi lên giường kết hôn sinh con."

...

Uy lực của nó chính là trong đầu cô lập tức hiện lên ý nghĩ rằng, cô đã nắm tay, cũng đã hôn môi, vậy bước tiếp theo phải là lên giường...

Sau đó hoảng sợ tới mức suýt chút nữa đã coi mình như thịt cá mà bấm vằm luôn...

Đầu óc hỗn loạn từ tung, cho nên cô lại làm ra một chuyện mà sau khi bình tĩnh lại thì rất muốn tự bóp chết mình.

Cô hô to với phòng vẽ tranh rằng: "Tề Trình, bước tiếp theo chúng ta phải làm cái gì?"

Trong phòng vẽ tranh vang lên một hồi lách cá lách cách, Tề Trình mang theo khuôn mặt không biểu cảm đi ra từ trong phòng vẽ tranh, đứng ở trên cao nhìn xuống cô một lúc lâu.

Sau đó mặt không biểu cảm xoay người, một lần nữa đi vào phòng vẽ tranh.

Nếu có thể bỏ qua khuôn mặt đỏ bừng và đáng đi hơi lão đạo của anh, vậy thì bóng dáng kia nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh.

...

Tri Tri Hàm bỏ dao xuống, ngồi trên mặt đất che mặt thỏn thức một hồi.

... Cứu mạng với, chỉ như vậy thôi mà đã thấy hạnh phúc lắm rồi...

***

Ngày ba mươi tết đầu tiên của Tề Trình và Tri Tri Hàm không được bình lặng cho lắm.

Đầu tiên là tám giờ sáng cô cô của Tri Tri Hàm đã gọi điện thoại tới, buổi tối Tề Trình ngủ muộn, trước mười một giờ điện thoại của Tri Tri Hàm vẫn luôn để im lặng, lại trải qua chuyện hai ngày nay, đầu óc cô mệt mỏi, ngủ đến mức chẳng biết trời đất là gì.

Kết quả là cuộc gọi này do người vẫn luôn ngủ không sâu giấc là Tề Trình nghe được tiếng rung mới phát hiện ra, cầm điện thoại lên nhìn thấy hai chữ "cô cô" thì lập tức đỏ mặt hồi lạnh, tay chân lạnh băng đánh thức Tri Tri Hàm dậy, còn mình nhanh chóng chui vào nằm bên trong chăn của Tri Tri Hàm.

Tri Tri Hàm mơ mơ màng màng bị đánh thức, lại quên mất há mồm nhìn thấy Tề Trình mặt mũi tái nhợt cả người đầy mồ hôi lạnh chui vào trong chăn mình, tỉnh táo hơn một chút mới nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên cuộc gọi của cô cô.

...

"Không thoại mái sao?" Không để ý đến điện thoại, cũng không sợ sẽ ngại ngủ, phản ứng đầu tiên của Tri Tri Hàm chính là kéo tay trái của Tề Trình lên xem số đo huyết áp và nhịp tim của anh.

Có hơi cao, nhưng vẫn ở trong giới hạn an toàn.

"Có hơi..." Tề Trình giật giật hàng mi: "Mượn giường của em một lát."

Ba ngày liên tục xuất hiện dấu hiệu phát bệnh khiến đầu óc anh vô cùng choáng váng, thể lực không theo kịp, theo bản năng tìm chỗ nằm xuống mới phát hiện ra mình quá đường đột.

Chỉ là Tri Tri Hàm hoàn toàn không để ý, cô tắt điện thoại trước, chia cho anh một nửa gối đầu của mình, giúp anh lau sạch mồ hôi trên trán, mím môi nhìn số đo trên máy theo dõi.

Sau khi xác định các số đo không tiếp tục tăng lên nữa, cô mới cầm đi động lên gọi lại.

Lông mi Tề Trình lại run run, sau khi nằm xuống thì đầu óc không còn choáng váng như trước nữa, chỉ là tay lại theo bản năng đi tìm tay của Tri Tri Hàm.

Tri Tri Hàm đó mặt cười tùm tùm nhìn anh một cái, sau đó mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Thật tốt.

Tề Trình thở dài một hơi từ đáy lòng, xoay người lại, ôm lấy eo Tri Tri Hàm, vùi đầu vào hít một hơi.

Thật tốt.

Tri Tri Hàm đã sớm quen với việc mỗi lần không thoại mái thì anh sẽ rất thích tiếp xúc tay chân, vừa chờ điện thoại được kết nối vừa đưa tay vỗ lên đầu anh.

Thấy anh lại hừ một tiếng, hệt như một chú cún ngày thơ.

...

Mặc dù ý nghĩ như vậy rất quá đáng, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn cảm thấy, những lúc đầu óc anh hỗn loạn thì lại đáng yêu tới mức làm cho người ta phát run.

Cô cô Tri Hường Nhụy của cô gọi điện tới sớm như vậy là để mừng cô.

"Làm gì có cái đạo lý đêm ba mươi rồi mà vẫn chưa về nhà?" Giọng của cô cô rất lớn: "Có phải năm nay cháu lại định không đi viếng mộ ba phải không?"

Tri Tri Hàm cúi đầu, không lên tiếng.

Tề Trình dường như vừa ngừng đầu lên nhìn cô, mười ngón tay hơi buông lỏng ra trước, cuộn bản tay đã bắt gác nắm lại thành quyền của cô vào trong lòng bản tay to rộng của mình.

Tri Tri Hàm khịt khịt mũi, quay đầu, không muốn nhìn thấy vẻ mặt của Tề Trình khi nhìn cô.

“Không nhắc tới thì liên già vô như không nghe không biết, tự cháu nghĩ lại coi đã mấy năm rồi không về nhà mừng năm mới hả? Một cô gái còn độc thân một mình ở bên ngoài, ông bà nội lo lắng cho cháu như thế nào cháu có biết không hả?” Trĩ Hường Nhụy thờ dật: “Cô biết trong lòng cháu nghĩ cái gì, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, bây giờ bên cạnh cháu cũng chỉ còn có mấy người thân, dù gì thì ông bà nội cũng là ông bà nội của cháu.”

Khỏe miệng Trĩ Trĩ Hâm chậm rãi cong lên, lúm đồng tiền trên mặt càng sâu hơn.

“Cháu vẫn còn mẹ.” Giọng nói của cô cứng ngắt, hoàn toàn khác với bình thường, lộ ra vẻ bướng bỉnh quật cường: “Đi viếng mộ ba, cháu sẽ chọn ngày mà bọn họ không đi.”

Thậm chí cô còn chẳng đồng ý gọi bọn họ là ông bà nội.

Lúc ba mắc bệnh, bọn họ là người luôn nói cô không nên tiếp tục điều trị nữa, giắt dây bảo cô bán nhà, đứng trước mặt cô mà nói rằng chắc chắn mẹ cô có người khác ở bên ngoài, thậm chí, vào lúc cô không có gì ăn, bọn họ còn nói mình không có đưa cháu gái này.

Cô không thích mang thù, nhưng mà cô sẽ nhớ, còn nhớ rất lâu.

Mấy năm qua, cứ cách vài ba tháng thì đề tài này sẽ lại được nhắc lại một lần, nhưng mỗi lần đều kết thúc một cách chẳng vui vẻ.

Hiện giờ bên cạnh cô đã có Tề Trình, cô cảm thấy cảm xúc của mình lại càng khó khống chế, trong lòng vẫn nhớ rõ mấy ngày nay tâm trạng anh không ổn định, rất dễ phát bệnh, cố gắng muốn che giấu những cảm xúc tiêu cực, nhưng cuối cùng vẫn cứ không khống chế được giọng điệu nói chuyện của mình.

Đặc biệt là lúc cô có Trĩ Hường Nhụy nhắc tới việc viếng mộ ba.

Cô tôn trọng cô có của mình, bà là người thân duy nhất đã giúp đỡ cô lo lắng ngược xuôi sau khi ba mất.

Nhưng quan hệ giữa hai người, bởi vì còn dính dáng tới hai người già kia nên cuối cùng vẫn không thể trở nên thật sự thân thiết.

Cô biết tại sao mấy năm nay hai người được gọi là ông bà nội kia thỉnh thoảng sẽ liên lạc với cô, bởi vì già của căn phòng mà trước kia cô kiên quyết không bán đã tăng lên gấp đôi, cũng bởi vì cô đã kiếm được không ít tiền.

Cô cô của cô cũng biết, cho nên bình thường cũng chỉ có thể thờ dài.

Lúc cúp máy, khỏe mặt Trĩ Trĩ Hâm hơi đỏ lên, từ sau khi ở đây, thỉnh thoảng cô cũng quên mất những chuyện phiền lòng kia.

Lại bị nhắc tới, cô phát hiện ra dường như khả năng chống chịu với áp lực của cô đã suy giảm rồi.

Hắn là vì anh...

Người đàn ông của cô đang mở to đôi mắt hồ phách, lo lắng nhìn cô.

Rõ ràng là bệnh nhân, thế nhưng không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy có chỗ dựa.

“Em có một thói quen rất xấu.” Giọng của Tề Trình mang theo âm thanh khàn khàn do ngủ quên: “Những lúc không vui thì sẽ luôn cười.”

“Hôm nay không được khóc, hôm nay là ba mươi tết.” Trĩ Trĩ Hâm xoa mũi, gần đây cô đã khóc hơi nhiều, khóc đến mức chính cô cũng cảm thấy bản thân mình quá yếu ớt: “Anh đã khá hơn chưa?”

“Chưa.” Tề Trình núp trong chăn nhanh chóng đáp lại.

Sau khi đáp xong thì nháy mắt mấy cái, háng lỏng mị dãi để lại trên mặt anh một cái bóng màu xanh đen.

Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là nhìn thấy hai chữ “cô cô” của Trĩ Trĩ Hâm thì đầu óc hơi lộn xộn một chút mà thôi.

Nhưng mà giường của cô thật là thoải mái.

Hôm nay là ba mươi tết.

Đột nhiên Tề Trình tìm được cho mình một cái lý do để chơi xấu.

Trĩ Trĩ Hâm không đổi sắc mặt nhìn số đo trên máy theo dõi của anh, các số đo đã khôi phục lại giá trị bình thường.

Ngày hôm qua, hai người họ vừa mới tỏ tình với nhau như một đôi nam nữ bất chấp khó khăn mà yêu nhau.

Ngày hôm nay đã da mặt dày ngủ trong cùng một tấm chăn, người nào đó còn đang dùng cái cơ bản thân không thoải mái để không phải xuống giường.

...

Mất to trừng mắt nhìn nhau mấy phút.

Trĩ Trĩ Hâm đặt đi động xuống, cũng rúc vào trong chăn.

Trong khi Tề Trình còn chưa kịp phản ứng, cô đã kéo một cánh tay anh, tự nhét mình vào trong lòng anh.

“Ngủ thêm hai tiếng nữa.” Trĩ Trĩ Hâm chôn đầu trong lòng anh: “Sau đó em còn phải dậy làm cơm tất niên.”

Hoàn toàn là tư thế một đôi tình nhân đang ôm nhau ngủ.

Tề Trình tròn tròn mắt nhìn trần nhà một lúc, hít sâu mấy hơi, muốn khống chế nhịp tim của mình.

“Hay là thôi không cần mua giường nữa?” Anh nghe được giọng nói được dâng chân lại lần dâng đầu của mình.

“...” Hình như Trĩ Trĩ Hâm vừa hít vào một hơi, vòng tay ôm chặt lấy eo anh, không muốn trả lời câu hỏi của anh.

...

Coi như là ngấm đồng ý rồi...

Tề Trình cong cong khỏe miệng nhìn lên trần nhà.

“Sau khi anh ngừng thuốc là có thể bình thường rồi.” Chính anh cũng không biết tại sao mình lại nói ra những lời này, sau khi nói xong thì yên lặng một chút, sau đó lại còn bổ sung thêm: “Thật đấy, tất cả đều chỉ là tạm thời thôi.”

...

Tâm trạng vốn đang hăm hực của Trĩ Trĩ Hâm bị anh biến thành mất phương hướng.

Chợt nhớ ra bác sĩ Triệu từng nói với cô, trước khi mắc bệnh, Tề Trình là một người rất có óc hài hước...

...

Nhưng mà rất... xấu hổ.

“Anh không ngủ thì đi về giường mình đi!” Giọng uy hiếp.

Tề Trình yên lặng mấy giây.

Đến lúc Trĩ Trĩ Hâm cho rằng rốt cuộc cũng đã có thể ôm anh ngủ một lần thì anh lại lên tiếng.

“Anh muốn cùng em đi thăm ba em.” Giọng nói vẫn còn chút khàn khản, đầu óc vẫn còn chưa hết choáng váng, nhưng anh vẫn muốn nói thành lời.

“Chính là, rất muốn.” Đối diện với đôi mắt đang mở to ra vì kinh ngạc của Trĩ Trĩ Hâm, Tề Trình gần như từng tiếng.

Anh không thích có mỗi lúc khó chịu trong lòng thì lại tươi cười rục rục, nụ cười của cô ngọt ngào tới mức trong lòng anh đau nhói.

Chuyện mà cô phải trải qua bi thảm và nghiêm trọng hơn anh rất nhiều.

Anh đột nhiên muốn ở cùng cô, cho dù phải vì vậy mà uống rất nhiều thuốc.

Cho dù sang ngày hôm sau, chính anh cũng không thể khẳng định rằng mình có tự sát hay không.

Trì Trì Hàm cho anh hy vọng, nhưng nhiều năm như vậy rồi, từ mà anh không tin nhất chính là “hy vọng”.

Anh muốn làm, chỉ là mỗi ngày còn sống sót thì đều cho cô được hạnh phúc.

Nhưng thật sự rất khó, anh mới chỉ nhìn một cái tên trong điện thoại của cô mà đã choáng đầu hoa mắt, đối với anh, phát bệnh đơn giản hơn rất nhiều so với hạnh phúc.

Nhưng anh muốn thử một lần, nếu mỗi ngày còn sống, bên cạnh đều có mùi hương ngọt ngào của cô, có phải anh sẽ bởi vì mùi hương này mà luyện tiếc không nở rời xa trần thế.

Anh có thể vì cô mà muốn thử một lần hay không.

“Lỡ như anh chuyển biến xấu cần phải sốc điện, vậy thì sẽ có vô số di chứng không thể chữa khỏi được, sẽ không giống một con người, vậy phải làm sao bây giờ?” Anh hỏi cô.

Trì Trì Hàm duy trì tư thế ngẩng đầu.

“Sẽ không đâu.” Cô cười cười, nhìn vào đáy mắt anh: “Anh không nở.”

Bọn họ sẽ không đi đến bước đó, bởi vì anh không nở để cô khổ sở như vậy.

Anh nhất định sẽ tốt lên.

Bởi vì trong đáy mắt anh có cô.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Cuộc điện thoại thứ hai của ngày ba mươi tết đến từ chính Tề Ninh.

Lúc cuộc gọi tới, hai người vẫn còn ôm nhau ngủ, không biết có phải bởi vì quá ảm áp hay không mà cả Trì Trì Hàm và Tề Trình đều không tỉnh dậy.

Vì vậy Tề Ninh tắt cuộc gọi cho Trì Trì Hàm xong thì gọi thẳng cho Tề Trình.

Lúc dậy nhận cuộc gọi, Tề Trình vẫn còn ngái ngủ, yếu ớt gọi một tiếng chị, giọng điệu khiến Tề Ninh sợ run lên một lúc lâu, người trước giờ vẫn luôn hô mưa gọi gió lại bỗng dưng nghẹn ngào.

Đã rất lâu rất lâu rồi cô ấy không còn nghe được Tề Trình dùng thứ giọng làm nũng mềm nhũn như vậy mà gọi chị, giống như đã cách mấy đời.

“Trì tiểu thư đang ở đó sao?” Tề Ninh bình tĩnh lại, khó khăn lắm mới ổn định được giọng nói.

“Vâng.” Tề Trình mơ mơ màng màng cúi đầu, nhìn thấy Trì Trì Hàm đang ghé vào vai anh dụi mắt, đưa luôn đi động cho cô.

Trì Trì Hàm cũng vừa tỉnh giấc thuận tay nhận lấy điện thoại, ngập một tiếng.

Sau đó, tất cả mọi người đều yên lặng.

“Hai người...” Tề Ninh cảm thấy giọng nói của mình hơi sắc bén, chỉ có thể hít sâu một hơi, dùng giọng nói còn sắc bén hơn nữa mà hỏi: “... ngủ chung rồi sao?”

Ai mà chẳng nghe ra rõ ràng hai người này còn chưa tỉnh ngủ.

“...” Trì Trì Hàm á khẩu, không trả lời được.

Vừa hoảng sợ lại thêm mơ màng không hiểu, cảm giác như mình vừa bị bắt gian ngay tại giường. Trì Trì Hàm đã làm một việc mà chỉ có Tề Trình làm lúc phát bệnh, đó là cúp điện thoại.

Sau khi cúp xong thì lại càng hoảng sợ hơn, mở to hai mắt đối diện với Tề Trình...

“Em cúp điện thoại của cô ấy...” Trì Trì Hàm thì thào, việc này khiến cô rối cuộc cũng tỉnh táo lại: “Chết rồi, em lại dám cúp điện thoại của cô ấy!”

“... Chị ấy sẽ gọi lại thôi.” Tề Trình cau mày nhìn Trì Trì Hàm đang quần tóc cắn móng tay ở bên cạnh: “Em rất sợ chị của anh sao?”

“... Bây giờ không phải vấn đề sợ hay không sợ.” Mặc dù có thật sự có hơi sợ một người phụ nữ mạnh mẽ như Tề Ninh: “Vấn đề bây giờ là em ngủ em trai của cô ấy rồi!”

...

Trong lòng Tề Trình đủ kiểu mùi vị.

Cái thói quen vừa hoảng loạn là sẽ nói hươu nói vượn của Trì Trì Hàm thật sự không sửa được rồi.

Hơn nữa phản ứng của cô còn rất nhanh, liếc mắt nhìn Tề Trình một cái liền nhanh chóng sửa lời.

“Không đúng, là em trai cô ấy ngủ em...”

...

Tề Trình không đổi sắc mặt ngồi dậy, nhét chiếc điện thoại đang rung lên của Trì Trì Hàm vào tay cô, còn mình thì đi vào toilet rửa mặt.

Để lại chiếc di động như củ khoai lang nóng phồng tay cùng với Trì Trì Hàm ngồi trên sofa nhảy tới nhảy lui nửa ngày, sau đó mới run bần bật nghe máy.

“Cái đó...” Trì Trì Hàm vô đầu, trừng mắt nhìn về phía người thấy chết không cứu lại còn đóng kín cửa là Tề Trình: “Sáng nay anh ấy đột nhiên bị choáng đầu, vì vậy mới thuận tiện nằm xuống một chút, sau đó thì ngủ mất, không giống như cô nghĩ đâu...”

“...” Tề Ninh yên lặng.

Trì Trì Hàm cắn môi, lại muốn quần tóc.

“Hôm nay trạng thái của Tề Trình tốt chứ?” Câu hỏi của Tề Ninh cũng là một vấn đề.

Trì Trì Hàm ngó ra, gật gật đầu: “Buổi sáng có hơi choáng đầu, nhưng hiện giờ cả sắc mặt và các số liệu trên máy theo dõi đều bình thường.”

“Tốc độ khôi phục hiện giờ của cậu ấy rất nguy hiểm.” Giọng của Tề Ninh càng thêm bình tĩnh: “Từ giờ trở đi, cô phải coi chừng lượng thuốc của cậu ấy, thuốc mỗi ngày cậu ấy uống đều phải lấy từ chỗ cô, tôi sợ cậu ấy tự thêm thuốc.”

Trì Trì Hàm theo bản năng nhìn về phía toilet đang đóng cửa, nhủ mảy lại.

“Về những chuyện khác, cô không cần phải giải thích rõ.” Tề Ninh nói xong việc chính thì đề tài nói chuyện lại vòng về chuyện cũ: “Tôi cũng không có ý định ngăn cản việc hai người yêu đương, chỉ là nói sao thì Trình cũng vẫn là bệnh nhân, về mặt thể lực và tinh thần, cô phải chú ý thêm mới được.”

“... Được.” Trì Trì Hàm vô cùng xấu hổ.

Vấn đề lớn nhất khi yêu đương với Tề Trình chính là vấn đề này, việc duy trì sự cân bằng giữa việc nặng tư và bệnh tình rất khó, cô vẫn luôn có cảm giác như đang yêu đương một cách vụng trộm.

“Hôm nay tôi gọi điện tới là có hai việc, tung tích của mẹ cô đã có chút manh mối, nhưng tôi muốn hỏi thăm thái độ của cô một chút, có hy vọng tìm được bà ấy, là hy vọng bà ấy tiếp tục làm mẹ cô, hay là chỉ cần biết rằng bà ấy vẫn còn sống tốt là được?”

“... Có ý gì?” Trì Trì Hàm hỏi xong thì cảm thấy, cô thật sự có hơi sợ Tề Ninh, cô ấy quá thẳng thắn, một lời đâm trúng tim đen.

“Cô hiểu được ý của tôi.” Tề Ninh không định cho cô lảng tránh: “Bà ấy đang ở Nga, theo như tôi được biết thì đã kết hôn.”

“Nếu cô chỉ hy vọng biết được bà ấy sống có tốt hay không thì hiện giờ tôi có thể nói cho cô biết luôn, bà ấy sống rất tốt, gả cho một Hoa Kiều ở địa phương, năm ngoái đã sinh được một đứa con trai.”

“Vị Hoa kiều kia cũng không biết chuyện bà ấy còn có một người con gái, cho nên nếu cô cũng không muốn gặp lại bà ấy, tôi cảm thấy việc điều tra có thể dừng lại ở đây, phía bên tôi có thể gửi cho cô một chút tin tức hằng năm.” Tề Ninh hoàn toàn dùng giọng điệu giải quyết việc chung, không có gì đặc biệt thân thiết.

Nhưng không hiểu sao Trì Trì Hàm lại thấy rất thoải mái, lúc này mà càng thân thiết thì cô lại càng thấy khó xử.

Cô ôm lấy cái gối, vùi mặt mình vào trong đó.

Vừa rồi cô rất muốn cười, giống như Tề Trình nói, những lúc càng khó chịu thì cô lại càng muốn cười.

“Cô để tôi nghĩ đã.” Trì Trì Hàm lấy tay kéo khòe miệng không chịu sự khống chế của bản thân đang cong lên.

Cô chỉ đơn giản là muốn tìm mẹ.

Cô cho rằng, chỉ cần tìm được là tốt rồi.

Kết quả, hiện thực vẫn luôn khiến cho người ta không nói được nên lời.

“Chuyện thứ hai cũng không phải chuyện lớn gì, Tết năm nay chúng tôi đều ở nước ngoài, ông nội chỉ có một mình.” Tề Ninh không còn rồi rấm rưa, lưu loát chuyển sang đề tài khác: “Tối nay trước khi ăn cơm tất niên, cô báo Tề Trình gọi cho ông nội một cuộc điện thoại, sáng mai mừng một cùng với một cuộc.”

“Được.” Trì Trì Hàm vẫn đang duy trì tư thế vùi đầu trong gối, từ xa nhìn lại trông rất giống một khối tròn vo: “Tề Ninh, cảm ơn cô.”

“Cần vậy mà.” Đường như Tề Ninh đang cười: “Năm mới vui vẻ.”

Cô không biết mình đã cúp điện thoại như thế nào.

Hai tiếng trước, cô còn ở trước mặt cô cô, bỗng bình nói với bà rằng, cô vẫn còn mẹ.

Hai tiếng sau, rốt cuộc cô cũng đã tìm được mẹ, bà ở nước Nga, có gia đình riêng của mình, hoàn toàn không cần đến cô.

Thật ra cô cũng biết, chắc hẳn bà đã bị số nợ kia dọa chạy, từ trước đến giờ bà có vẫn luôn cưng chiều hai mẹ con cô, nhiều lúc mẹ cô vẫn chỉ giống như một thiếu nữ lãng mạn thiếu thực tế, chưa từng trải qua khó khăn, cho nên khi gặp phải thì đã bỏ chạy theo bản năng.

Đương nhiên cô cũng từng oán trách mẹ cô.

Nhưng đó là người thân duy nhất của cô.

Cho nên mấy năm nay, cô vẫn luôn cố gắng kiếm tiền, trả nợ, giữ cho ngôi nhà vẫn giống như khi gia đình còn đủ ba người, cảm thấy chỉ cần mọi thứ vẫn nguyên vẹn thì mẹ nhất định sẽ trở về.

Kết quả là...

Ngẩng đầu, phát hiện ra bản thân lại mất khống chế mà mỉm cười, nhưng đôi mắt lại khô khốc, không chảy ra được giọt nước mắt nào.

Rõ ràng là mấy ngày nay cô rất dễ khóc.

“Tề Trình.” Cô đi chân trần tới trước cửa toilet, anh đang tắm ở bên trong, cửa vẫn đang đóng chặt.

Trì Trì Hàm cứ ôm gối ngồi trước cửa toilet như vậy.

Nghe tiếng nước chảy một lúc lâu.

Nghe tiếng anh sấy tóc bên trong.

Sau đó cứ duy trì tư thế như vậy, nhìn anh mở cửa ra.

“Tề Trình.” Cô biết giọng của mình rất tù thẩn, nhìn người đàn ông kia bước ra khỏi nhà vệ sinh, đôi mắt khô khốc của cô bỗng dưng trở nên cay cay.

Cô ngồi dưới đất, dang hai tay ra, đôi mắt đỏ ửng.

Chờ Tề Trình ngồi xổm xuống, hơi do dự, sau đó kéo tay cô, ôm chặt lấy cổ.

Khóe miệng đang cong cong tự động mấp máy, rốt cuộc nước mắt cũng chảy ra.

“Làm sao thế?” Giọng của Tề Trình có chút hoảng hốt, anh ở bên trong tắm rửa hơi lâu một chút là muốn chữa không gian cho Trì Trì Hàm và Tề Ninh từ từ nói chuyện.

Đều là những người quan trọng nhất trong sinh mạng của anh, cho nên anh không muốn hai người họ có gì ngăn cách.

Kết quả vừa mở cửa ra thì đã nhìn thấy Trì Trì Hàm ngồi dưới đất, đôi mắt đỏ ửng nhìn anh, giống như một đứa bé chịu đủ oan ức.

Dấu hiệu phát bệnh của anh đã hoàn toàn biến mất, cho nên không quen lắm với mấy động tác thân mật, lúc ôm lấy cô còn hơi do dự.

Sau đó bị nước mắt của cô làm cho trái tim co rút lại, đau đớn từng cơn.

“Làm sao thế?” Lúc hỏi lại lần nữa, ngay cả chính anh cũng không nhận ra được rằng, giọng nói của anh đã trở nên nhẹ hơn rất nhiều, thậm chí còn có chút mùi vị giống như đang dỗ dành.

“Vừa rồi em... không khóc được.” Trì Trì Hàm khóc đến mức rức rứt: “Mẹ em không cần em nữa, nhưng mà em lại không khóc được.”

Cô không hiểu tâm lý học, chỉ biết là mình rất khó chịu, thế nhưng trong nháy mắt được Tề Trình ôm lấy kia cô đã tìm được chỗ để phát tiết.

Anh vừa tắm xong, trên người hiếm khi ẩm ướt như vậy.

Sữa tắm và dầu gội mà anh dùng đều không có mùi, trên người anh vẫn có mùi thuốc.

Áo len vừa thay đã được phơi qua, vẫn còn ẩm mùi nắng.

Là cảm giác của riêng Tề Trình.

Cảm giác an tâm, nhẹ nhõm.

Rốt cuộc cũng khóc tới mức chóiáng vầng đầu óc, hoàn toàn quên mất chính mình đã từng nói ba mươi không được khóc.

Vừa khóc còn vừa chú ý đến mấy theo dõi trên tay Tề Trình, sợ anh bị tâm trạng tiêu cực của cô làm ảnh hưởng dẫn đến phát bệnh.

Nhưng mà không có.

Tề Trình ổn định ngồi dựa vào bên cạnh cửa toilet.

Ôm lấy cô, vỗ lưng giúp cô có thể hít thở thông thuận, giúp cô lau nước mắt, miệng còn dịu dàng bảo cô đừng khóc.

“Mẹ em đã kết hôn, còn sinh con, không cần em nữa.” Sự dịu dàng như vậy khiến Trì Trì Hàm nghĩ tới ba mình, cảm xúc tủi thân đột nhiên dâng tràn.

Sự kiên trì suốt mấy năm nay, lòng tin suốt mấy năm nay, cứ thế mà sụp đổ.

Cô cũng đã từng là một đứa bé được cưng chiều, ba cô đã từng nói, không ai được bắt nạt con gái ngoan nhà họ.

Thế nhưng, cô đã từng vì tiền lãi mà quý gối, cô đã từng vì học nấu ăn mà bị bóng vồ số lần, cô đã từng vì tiền bạc mà bị khinh thường, bị chề giễu.

Cô con gái ngoan không ai được bắt nạt, dưới áp lực của cuộc sống, đã biến thành một cô gái nổi tiếng yêu tiền.

Thật sự đã rất lâu rất lâu rồi, cô chưa từng được ôm một cách dịu dàng như vậy.

“Tề Trình.” Hai tay cô túm lấy áo anh, quần lấy anh y như con bạch tuộc, sau đó nhả mũi oán thán: “Trên quần áo anh toàn là nước mũi của em rồi!”

... Ba ngày nay, không có ngày nào mà trên áo anh không có nước mũi của cô.

“Vậy anh đi thay bộ quần áo khác rồi lại ôm em cho em khóc tiếp?” Tề Trình vẫn tốt tính ngồi yên đó, giọng nói còn hơi giống như đang thương lượng.

Trì Trì Hàm bị đùa cho bật cười, trừng đôi mắt sưng phồng lên nhìn anh.

Cảm xúc bị đè nén rốt cuộc cũng nhờ bật khóc mà đã giảm bớt đi một chút, mặc dù vẫn hơi khó sở nhưng không còn giống như lúc ngồi ở trước cửa toilet, cảm thấy mình muốn khóc nhưng lại không khóc được, chỉ biết nở nụ cười.

“Sau khi hoàn toàn khỏi bệnh, có phải anh sẽ không cần em nữa không?” Trì Trì Hàm mở miệng lần nữa, để tài lại đột nhiên bị chuyển sang một hướng hoàn toàn kỳ quái.

Kỳ quái tới mức Tề Trình sững sờ mất một lúc mới hiểu ra cô đang nói cái gì.

“Em...” Anh không biết nên trả lời vấn đề vô vấn này của cô thế nào, rõ ràng người nên lo lắng phải là anh mới đúng.

Nhưng khuôn mặt cô lại đang trắng bệch.

Ngừng khóc, lại tiếp tục quần lấy anh như con bạch tuộc, bắt đầu nói lảm nhảm.

“Thật ra em rất khá, em nấu ăn ngon, tính tình không đến nỗi, hơn nữa tính xấu cũng không nhiều.”

“Lúc không khóc thì mắt em rất lớn, lúc cười lộ lên còn có lúm đồng tiền.”

“Quan trọng nhất là em còn rất trẻ, em nhỏ hơn anh sáu tuổi đấy!”

Về mặt nghiêm túc tự đẩy mạnh tiêu thụ cho mình khiến Tề Trình hoàn toàn không biết phải nói cái gì.

“Cho nên, nếu anh chịu thiệt thời một chút, chẳng ta vẫn rất xứng đôi phải không?” Dè dặt hỏi ra tiếng, sau đó trừng đôi mắt sưng to vì khóc lên, phồng má.

Tề Trình cạn lời một lúc lâu.

Bởi vì cô không phải đang đùa, cho nên anh càng không biết nên trả lời cô thế nào.

Nhất là cô còn đang nghiêm túc nhìn anh như vậy.

“Anh muốn ăn thịt.” Tề Trình đáp lại rất nghiêm túc.

Trì Trì Hàm nháy mắt mấy cái.

“Hôm nay là ba mươi tết.” Tề Trình lau lấy giọt nước mắt còn chưa khô trên mặt Trì Trì Hàm, dùng tay áo của mình lau cho cô: “Cho nên anh muốn ăn thịt.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Trong cuộc sống có rất nhiều điều phiền não không thể giải quyết ngay tại chỗ.

Trì Trì Hàm hiểu, Tề Trình càng hiểu hơn.

Cho nên sau khi khóc xong một hồi, Trì Trì Hàm bắt đầu cướp thuốc của Tề Trình.

“Anh sẽ không tự thêm thuốc.” Tề Trình có chút bất đắc dĩ, nhìn Trì Trì Hàm nghiêm túc cẩn thận lấy đi động ra tra cứu tên thuốc: “Thuốc em vừa lấy chỉ là thuốc cảm mạo thôi.”

“Lần trước anh bị viêm tuyến tụy không phải là tự tiện uống aspirin rồi bị dị ứng đấy sao?” Trì Trì Hàm không thêm đề ý đến anh, số lần anh uống thuốc bậy bạ không hề ít, trong bệnh sử còn ghi lại một lần anh phát bệnh nhìn không rõ đã nhét cả một lọ thuốc vào miệng.

Tề Ninh nói chuyện chỉ thích nói trọng điểm, nếu đã dặn dò một cách nghiêm túc như vậy thì chắc chắn là chuyện rất quan trọng.

Hơn nữa, mấy ngày nay giọng điệu của bác sĩ Triệu trong email cũng trở nên nghiêm túc, hoàn toàn không giống như hồi trước vẫn luôn miệng khuyên Tề Bằng hãy lạc quan lên, ông hết lần này đến lần khác dặn dò Trì Trì Hàm phải cố hết sức đừng rời mắt khỏi Tề Trình quá lâu.

Dường như tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn trận địa để đón địch, tư thế như vậy khiến Trì Trì Hàm cũng trở nên nghi thần nghi quỷ.

“Nói thế nào thì em vẫn cảm thấy tốc độ khôi phục của anh càng nhanh thì mấy người bác sĩ Triệu lại càng lo lắng.” Vứt bỏ hai chai thuốc tiêu hóa đã hết hạn sử dụng, Trì Trì Hàm nhìn một bàn đầy thuốc mà phát sầu: “Mấy thứ này đều phải uống cả sao?”

Thật sự là mỗi ngày chỉ cần uống thuốc thôi cũng đã no rồi...

“Ừ.” Tề Trình nhàn nhạt đáp lời, cũng không biết là đồng ý với câu trước hay câu sau của cô.

Anh vẫn cứ lục lọi linh tinh trong tủ lạnh, thỉnh thoảng đáp lại cô mấy câu, đôi lúc lại ngẩng đầu lên nhìn vào mặt cô, thoạt nhìn có chút không yên lòng.

“Anh đang tìm gì đấy?” Trì Trì Hàm dễ dàng bị phân tán lực chú ý, nhón chân thò đầu nhìn.

“Miếng dán mắt.” Tề Trình xoay người, đưa cho Trì Trì Hàm một gói màu hồng nhạt: “Chườm lạnh.”

...

Trì Trì Hàm nhìn chằm chằm vào cái túi trông có vẻ rất nữ tính, đây thật sự không phải là thứ nên xuất hiện trong nhà Tề Trình.

Bình thường ngay cả rửa mặt anh cũng lời dùng mỹ phẩm làm sạch da, sao lại có mấy thứ như miếng dán mắt chườm lạnh này cơ chứ.

“Mắt em sưng lên trông rất khó coi sao? Lại còn bảo em dùng mấy thứ mà người phụ nữ khác đã dùng nữa!” Trì Trì Hàm mở to đôi mắt sưng phồng của mình, nhanh chóng hạ kết luận: “Quả nhiên là anh không thích em như vậy.”

...

Tề Trình bất đắc dĩ.

Kéo tay cô tới, nhét miếng dán mắt vào trong lòng bàn tay cô.

“Bắt nạt anh rất vui sao?” Giọng của Tề Trình rất thấp, vẻ mặt lại là không biết làm thế nào: “Thứ này được tặng kèm khi mua cọ màu, vẫn luôn để trong tủ lạnh không dùng đến.”

... Thật... ngon miệng.

Trì Trì Hàm ngửa mặt lên nhìn Tề Trình.

Miệng anh hơi giương lên, có vẻ bất mãn, lại có chút oan ức, nhưng nhiều hơn hết là dung túng cho cô tùy ý gây sự.

Trong lòng lẳng lẳng.

Ôm lấy cổ anh, nhón chân lên.

Phát hiện ra cho dù đã cố nhón lên rồi mà vẫn không cách nào đụng được tới mặt anh, vì vậy cô lại cau mày ra sức kéo cổ Tề Trình xuống.

Rất không lắng mạn, hơi chặt vật hôn lên môi Tề Trình.

“Thịt gà hay là thịt bò?” Trước khi mặt Tề Trình nhanh chóng đỏ ửng lên, cô lại nhảy lên hôn cái nữa, rốt cuộc cũng cảm thấy mỹ mãn, cười lộ ra cả lúm đồng tiền.

“Cái gì?” Bị cù chi thân mặt như vậy của cô làm cho đầu óc hỗn loạn, Tề Trình mơ mơ màng màng hỏi một câu.

“Buổi tối ăn thịt gà hay là thịt bò? Anh không thể ăn nhiều dầu mỡ, hai loại thịt này ít mỡ hơn một chút.” Trì Trì Hàm quay đầu lại hỏi lần nữa.

“... Thịt bò.” Tề Trình nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới trả lời.

“Kho, chiến kê, cà ri, rán sơ hay chiên úp?” Trì Trì Hàm lại nghiêng đầu sang một phía khác.

Tề Trình lại cau mày bắt đầu suy xét.

“Tiếc rằng hôm nay anh chỉ có thể ăn thịt ức gà.” Trì Trì Hàm cười tùm tùm tuyên bố, khiến Tề Trình đang suy xét giữa chừng đã thấy thêm ản bổng dung thất thần tại chỗ.

“Bắt nạt anh thật sự rất vui.” Thấy đáng vẻ há hốc mồm của Tề Trình, Trì Trì Hàm nhện không được lại muốn đi tới hôn lần nữa, thế nhưng đã bị Tề Trình ngăn cách lại.

“Em...” Tề Trình nhìn khóe mắt cong cong và lúm đồng tiền như ẩn như hiện của Trì Trì Hàm, đáy lòng mềm nhũn, môi chạm nhẹ lên trán cô.

Anh cũng thích bị cô bắt nạt, anh thích vẻ mặt sinh động như vậy của cô, sinh động tới mức có thể nhìn rõ cả nhịp đập của sinh mệnh.

Có lẽ cảm giác một lần nữa cảm nhận được hơi ấm cơ thể rất dễ gây nghiện, cho nên sau khi hôn trán xong, bàn tay đang ôm thắt lưng cô bắt gác kéo cô về phía mình.

Sau đó nhìn thấy Trì Trì Hàm nghiêm túc đưa tay lên đặt trước ngực anh.

“Em rất hào sảng.” Trì Trì Hàm dùng giọng điệu nhận tội, giữ khoảng cách với anh: “Nếu anh còn kéo nữa thì hôm nay chúng ta khỏi cần ăn cơm luôn đấy.”

Cô chắc chắn sẽ ôm lấy anh mà quẩn quýt.

Cô đã nhận rất lâu rồi, bây giờ rốt cuộc cũng đã có thể không cần kiêng kị gì mà đụng chạm tay chân với người bạn trai chỉ đứng nhìn từ xa đã thấy cảnh đẹp ý vui như Tề Trình.

Cô thật sự rất lo rằng mình sẽ tùy tiện tìm cơ mà bỏ nhào vào anh, cho nên câu nói em rất hào sảng kia là vô cùng thật lòng.

Yết hầu Tề Trình dịch chuyển lên xuống, trước khi tìm đập rộn lên thì chỉ chỉ vào phòng vệ tranh: “Anh đi về cho kịp bán thảo.”

“Hôn một lần cuối cùng.” Trì Trì Hàm chu miệng, lời kéo không chịu để anh đi.

Hai phút trước mới bị hôn hai lần, Tề Trình nhìn chằm chằm vào môi Trì Trì Hàm, đáy mắt cuộn cuộn cảm xúc.

Giữa đêm khuya yên tĩnh, anh đã từng lặng lẽ xuống giường, đứng bên cạnh Trì Trì Hàm ngắm cô ngủ.

Dưới tình huống biết rõ cù chi của mình rất không ổn, anh vẫn nhìn cô không dời mắt.

Bởi vì biết mình không xứng, cho nên chỉ nhìn thôi cũng đã đau nhói lòng.

Nhưng cô lại thích anh.

Thích bắt nạt anh, thích nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của anh.

Cái từ ‘thích’ này, cô chủ động nói ra miệng.

Lúc anh rúc vào chăn cô, cô đã đỏ mặt, cẩn thận giúp anh đắp kín lại.

Anh rất muốn nói cho cô biết rằng, có lẽ tình cảm của anh còn nồng nhiệt hơn của cô.

Anh rất muốn nói cho cô biết rằng, hôm nay chính là ngày 30 chính duy nhất mà anh trải qua suốt mười năm nay.

Trong lòng rất nhiều cảm xúc mãnh liệt, bởi vì sợ sẽ làm cô hoảng sợ nên cố gắng đè ép xuống.

Sau đó nhắm mắt lại, cúi đầu xuống.

Cùng lúc môi chạm tới, Trì Trì Hàm cảm giác được Tề Trình dùng đầu lưỡi đẩy môi cô ra.

Cô há miệng theo bản năng.

Trong khoảnh khắc môi lưỡi giao nhau này, trong đầu bùng nổ muốn ngăn ánh pháo hoa rực rỡ sắc màu.

Lần thứ ba.

Rốt cuộc dưới động tác run nhè nhẹ của Tề Trình, cô đã cảm giác được nụ hôn có liên quan tới tình dục.

Anh thật sự tiến bộ hơi nhanh.

Trì Trì Hàm bị sắc đẹp làm cho choáng váng đầu óc hoảng hốt nghĩ.

Sao anh lại có thể nhanh như vậy...

***

Đối với thực đơn tối nay, Trì Trì Hàm thật sự dùng rất nhiều tâm tư.

Vì muốn Tề Trình ăn vui vẻ, cô dò tất cả các loại thịt thành thịt ức gà, chua ngọt, rán, xào, hấp, nướng, thậm chí còn có salad gà trộn.

Căn phòng rất lớn, cô làm cho mùi thơm bay khắp bốn phía.

Tề Trình ở trong phòng vẽ tranh hoàn thành một bức phác họa cuối cùng, lâu lắm rồi mới thấy đói như vậy.

Toàn bộ thể giới chỉ có một mình anh biết, hôm nay vốn nên là ngày anh cáo biệt nhân thế.

Anh biết Tề Ninh sinh con xong sẽ không thể ở bên cạnh anh hằng ngày, anh cũng biết anh cả sẽ tiến vào phong bế để nghiên cứu, anh còn biết mấy năm nay quan hệ giữa ba anh và ông nội càng lúc càng xấu hơn, trong thời gian ngắn ba anh sẽ không về nước.

Người khó lừa đi nhất là bác sĩ Triệu cũng phải tham gia hội thảo học thuật thường niên.

Đêm 30 này có lẽ là ngày bên cạnh anh có ít người nhất.

Cho nên từ lúc biết Tề Ninh mang thai, anh đã xem lịch tính sẵn ngày này.

Hoàng lịch trên mạng nói, hôm nay rất thích hợp cho chôn cất, mai táng.

Anh đã chuẩn bị rất nhiều thuốc ngủ, lén lút tích trữ rất nhiều than.

Vốn chỉ cần uống thuốc, đi vào phòng vẽ tranh rồi đóng cửa lại, như vậy là tất cả đều sẽ trở nên yên lặng.

Thế nhưng trong thế giới an tĩnh của anh lại đột nhiên xuất hiện một Trì Trì Hàm ồ ào với cảm giác tồn tại rất mạnh, cứng rắn mở ra cho anh một chùm sáng.

Sau khi vẽ xong, anh nhìn thoáng qua than củi bị giấu trong góc tủ, lại nhìn thoáng qua hai lọ thuốc ngủ được xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Chính uất ức ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh, cho nên bác sĩ Triệu sẽ định kỳ kê thuốc ngủ cho anh.

Mà bởi vì muốn rời khỏi nhân thế, đã rất lâu rồi anh không uống, thà rằng cả đêm thức trắng, vẫn muốn tích cóp số thuốc giúp anh rời khỏi thế giới này.

Nhưng mà hiện giờ anh đã đồng ý với Trì Trì Hàm rằng sẽ uống thuốc đều đặn, thử phối hợp điều trị.

Thử mấy hôm, giống như mười năm qua.

Anh thì đã đáp ứng rồi.

Tầm mắt Tề Trình lại lần nữa quay trở lại bức tranh, nhân vật chính trong bộ truyện này vượt qua vô số cửa ải, rốt cuộc cũng đã đứng trên đỉnh cao của giới đầu bếp.

Nội dung rất quen thuộc, phần đặc sắc chủ yếu là ở các món ăn, anh nỗ lực muốn vẽ ra một quyển truyện tranh có thể khiến tất cả mọi người cảm thấy ấm áp.

Dù sao đây cũng là quyển cuối cùng.

Thậm chí anh còn đã viết xong văn mộ chí bên trong di thư.

Nội dung là: Kẻ điên này đã vì chúng uất ức mà nhịn mười năm.

Mà cuối cùng lại bởi vì vài lời uy hiếp của Tề Ninh mà xuất hiện một Trì Trì Hàm.

Cô gái đã ôm lấy anh bắt anh phải thế tuyệt đối sẽ không thay đổi lập trường.

Cô gái thẳng thắn, không hề giấu diếm bất cứ thứ gì.

Cô gái mà anh đã từng hôn, rồi trong nháy mắt muốn ngưng thuốc.

Cô gái đứng dưới lầu hằng giọng gọi anh xuống ăn cơm giữa đêm 30 này.

Cô gái dám bắt anh quần một chiếc khăn quàng cổ đỏ thắm, gọi video để chúc tết ông nội.

Hôm nay vốn là ngày cuối cùng của anh trên cõi đời này, anh đã ở trong tòa nhà này mười năm, thế giới vẫn luôn biến đổi, anh dần dần không hiểu được tin tức bên ngoài, cũng dần dần không hiểu những từ viết tắt mà đám fan nói về truyện của anh, còn dần dần phát hiện ra mình đang dần mất đi hứng thú với tất cả mọi chuyện.

Thế giới đã sớm buông tha cho anh, vào lúc nhìn thấy báo cáo đánh giá tâm lý của mình, mười năm kiên trì của anh đã biến thành một trò cười.

Thậm chí anh đã nghĩ, đối với người nhà, sự ra đi của anh chắc hẳn là một sự giải thoát.

Nhưng lúc này, nhân ông nội trên màn hình điện thoại đang đòi quản lý cũng đi tìm cho mình một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, hứa hẹn sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên, cùng nhau xem tiết mục cuối năm, anh đột nhiên hiểu ra, tại sao vào buổi tối phát bệnh viêm tụy cấp tính đó, anh lại sống chết bám chặt lấy mắt cá chân của Trì Trì Hàm, lúc đó, anh cũng đã từng tự hỏi, tại sao đã cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa mà vẫn nghĩ đến chuyện cầu cứu.

Trì Trì Hàm vẫn luôn kiên trì, và anh muốn cầu cứu.

Thậm chí còn coi ý muốn tự sát của anh là lời cầu cứu.

Anh cảm thấy, lúc đó là bởi vì cô quá lương thiện nên mới hiểu sai mà thôi.

Nhưng trong khoảnh khắc Trì Trì Hàm nhai sủi cáo đi mở rạp phim trong nhà để xem tiết mục cuối năm, anh đã nhìn thấy khuôn mặt mình được in trên cửa sổ phản quang.

Sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng ánh mắt đã không còn giống nữa.

Đã đầy khát vọng.

Đối với sinh mạng, đối với bầu không khí ẩm ỉ này, và cả đối với cô gái đang vừa ăn sủi cáo vừa hút thật ức gà cho anh ở ngay bên cạnh anh đây.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Lúc ăn cơm tất niên, Trì Trì Hàm uống một chút rượu hoa quế.

Lần trước sau khi Tề Trình đổi rượu gạo rồi lại chế rượu quá ngọt, cô hái được hoa quế trong vườn ừ rượu, bây giờ vừa lúc, mở bình ra, mùi rượu vừa thơm nồng, hương quế lan tràn bốn phía.

“Rượu này vốn được làm riêng cho anh, đáng tiếc là bây giờ anh không uống được.” Về mặt lại không có lấy một chút đáng tiếc, ôm lấy chung rượu y như một con quỷ rượu, híp mắt lại đắc ý.

“Uống ít một chút.” Tề Trình cất giọng nhẹ nhàng, nhờ ánh đèn nền sắc mặt anh không quá tái nhợt, nhìn qua càng có vẻ ngon miệng.

Vì thế Trì Trì Hàm rất không nghe lời uống nhiều hơn một chút, lúc ngồi cạnh nhau xem tiết mục cuối năm mới bắt tri bất giác nhận ra độ cồn của rượu hoa quế này hơi cao.

Hai người họ vẫn giữ nguyên vị trí xem phim lúc trước, hai chiếc sofa đơn đặt cách nhau một mét, lúc còn chưa ngà ngà say, Trì Trì Hàm vẫn còn cố nhắc nhở mình rằng nếu dựa vào gần quá thì Tề Trình đang tỉnh táo sẽ cảm thấy mất tự nhiên.

Sau đó thì màn chiếu trông ồ ào mở màn tiết mục cuối năm nhanh chóng khiến Trì Trì Hàm choáng váng đầu óc, bắt đầu có cảm giác say.

Cô quay đầu, híp mắt nhìn Tề Trình đang ngồi xem bên cạnh.

Rượu khiến mọi thứ đều trở nên đẹp hơn, cũng khiến Tề Trình vốn đã có diện mạo xuất sắc trông càng có vẻ chọc người hơn.

Thậm chí Trì Trì Hàm còn muốn lôi ra một cây gậy Kim Cô, hô to một tiếng: “Này! Yêu quái!”

Lắc lắc đầu, đầu óc bị tiếng chuông trống làm cho hỗn loạn càng lắc lại càng choáng váng hơn, Trì Trì Hàm bắt đầu lấy hai tay chống má nhìn chằm chằm Tề Trình.

Hôm nay anh không mặc áo len cao cổ mà mặc một chiếc áo lông cừu màu trắng sữa, cổ áo lộ ra một đoạn cổ trắng quá mức.

Anh đang uống thuốc.

Lúc uống thuốc còn ươn thẳng lưng, bụng bắt thuốc nhỏ, chọn từng viên một để uống, sau khi trong miệng có bốn, năm viên thuốc thì uống một ngụm nước.

Lúc uống nước thì sẽ hơi ngà đầu, sau đó yết hầu sẽ lẫn lộn lên xuống một chút.

Tri Tri Hàm hít mắt, kẻ tiểu nhân trong lòng bời vì con say mà trời dậy, cái đáng về gọi cảm này khiến cô chết nguyền.

Tề Trình vẫn luôn là người như vậy, làm bất cứ chuyện gì cũng đều yên lặng, rõ ràng là bệnh nhân nhưng vẫn gắng sức ưỡn thẳng lưng.

Giống hệt một thần sĩ.

“Tề Trình.” Cô gọi tên anh, thấy anh quay đầu nhìn cô, lông mi rất dài, bóng tối che khuất màu mắt.

Hôm nay tâm trạng của anh rất tốt, cho nên về mặt tràn đầy ấm áp.

“Anh ngoan quá.” Tri Tri Hàm đang say, ba chữ ái muội kia nói không rõ, khóe mắt hơi cong lên, nhìn thấy Tề Trình vì ba chữ kia mà sùng sốt, sau đó da mặt dần dần chuyển đỏ.

Rất muốn... xâm phạm...

Tri Tri Hàm lại nheo mắt lại, không chớp mắt nhìn Tề Trình uống thuốc xong, thấy anh bắt đầu đi buồng bát xuống, sau đó thờ dài một hơi với cô.

“Đã bảo em uống ít một chút.” Bị con ma men này nhìn tới mức cả người mất tự nhiên, giọng của Tề Trình mang theo chút ảo não.

Tri Tri Hàm cười.

Má cô ửng đỏ, bời vì ngà ngà say mà mặt mày trông càng có vẻ đáng yêu, lúc cười lộ lên khóe mắt vẫn hơi cong cong, xinh đẹp hệt như một con hồ ly nhỏ say rượu.

“Ôm ôm.” Con hồ ly nhỏ mờ hai tay ra về phía anh, quơ quơ giữa không trung hai lần, giọng nói mềm nhũn.

Không khí xung quanh cũng ngọt ngào, hệt như rượu hoa quế mà cô vừa mới uống xong.

Thật sự đi tới ôm lấy cô, Tề Trình cảm thấy, có lẽ chính anh cũng bị hương rượu làm cho hơi chệnh choáng say.

Trên người cô vẫn rất ấm áp, bời vì đêm 30, cô còn chạy về bên đối diện xúc một chút nước hoa.

Hoàn toàn khác với mùi nước hoa đậm phong cách cá nhân của Tề Ninh, mùi nước hoa của Tri Tri Hàm có vị nữ tính hơn, nhạt mùi hơn, nhưng lại ngoài ý muốn khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Cô thật sự đã say, lá gan trở nên rất lớn.

Miệng ni non mấy lời khó hiểu, hai móng vuốt nhét vào phía dưới quần áo anh, lại còn nheo hai lần.

“Mẹ nó, có cơ bắp.” Tri Tri Hàm khinh ngạc ngẩng đầu lên, tròn tròn mắt.

...

Tề Trình thật sự bị cô dọa sợ, bỗng chốc không biết nên có phản ứng thế nào.

May mà con ma men Tri Tri Hàm còn thiếu khả năng tập trung hơn cả súc bình thường, sờ soạn hai cái, lại cau mày nói thảm mấy câu, lực chú ý bắt đầu dời sang tay Tề Trình.

Trên tay anh vẫn còn dính thuốc màu chưa rửa sạch, càng làm nổi bật thêm màu sắc tái nhợt trên ngón tay anh.

“Lúc đầu em còn nghĩ rằng anh là ma cả rồi đấy.” Con ma men bắt đầu nói ngọng, vẫn còn nhớ được lần đầu tiên nhìn thấy ngón tay anh, bên cạnh móng tay còn dính thuốc màu màu đỏ.

Ngẫm một chút rồi lại nghiêm túc ngẩng đầu lên, vươn tay ra sờ sờ môi Tề Trình, sờ xong rồi lại dè xuống một chút, sau đó nhếch môi nở nụ cười yên tâm “Không có răng nanh.”

...

“Có buồn ngủ không?” Anh chỉ có tí kinh nghiệm gì trong việc đối phó với một con ma men, lại càng thấy chính mình bị mùi rượu và mùi hương trên người Tri Tri Hàm xong cho càng lúc càng chệnh choáng, giọng nói càng mềm nhũn.

Nhưng tới mức Tri Tri Hàm oa một tiếng, nhanh chóng ngẩng đầu lên, cắn lên yết hầu anh một cái.

...

Tề Trình nhắm mắt.

Nhịp tim và huyết áp của anh hơi bất thường, thế nhưng người trong lòng lại được dâng chân muốn lẫn lên dâng đầu.

Bọn họ ngồi là sofa đơn, lúc anh đi tới ôm lấy cô chỉ ngồi vào một góc sofa, cho rằng ôm xong là sẽ không có việc gì nữa.

Sự thật chứng minh rằng, không đáng tin nhất là lời nói của một con ma men.

Tri Tri Hàm đã rất nhanh nhẹn leo lên đùi anh, tiện thể nhét cả người anh vào chiếc sofa đơn.

Hai móng vuốt lại bắt đầu chui vào bên trong quần áo anh, nho nhỏ, ấm áp, lướt qua ngực anh, sau đó cười hi hi, dùng sức bóp xuống.

...

Thật sự không biết phải làm gì.

Tề Trình chỉ có thể nhân lúc tim còn chưa đập quá nhanh, nâng máy theo dõi trên cổ tay lên, đặt trước mắt Tri Tri Hàm.

...

Ánh mắt Tri Tri Hàm có chút lo lắng, nhìn chằm chằm mắt nửa giây mới nhìn rõ số nhịp tim.

Sau đó nhanh chóng rút tay về, lại quên rằng đang ở trên ghế sofa, mà Tề Trình lại bời vì sự trêu chọc của cô mà hiện giờ nhịp tim và huyết áp đều rất bất bình thường.

Vì thế người tay chân quá linh hoạt như cô, dưới tình huống không có người đỡ, đã đặt móng gãi xuống đất, còn chưa kịp thấy may mắn vì thảm trải sàn đủ dày thì cái gậy đã loảng xoảng đụng vào bàn trà.

Bàn trà bằng gỗ thật, cổ đau đến nhe răng trợn mắt, thế mà vẫn còn thấy may vì chưa đụng vào góc bàn.

Thật ra cũng không đau lắm, chỉ là trước mắt hiện lên mấy vì sao, mọi thứ đều bị nhân đôi.

Nhưng mà âm thanh tạo ra rất vang, loảng xoảng một tiếng, sau đó chính là tiếng Tri Tri Hàm kêu đau.

Tề Trình sợ quá mức, vội vàng ngồi xổm xuống, túm lấy đầu cô ra sức xoa.

Từ trước đến giờ động tác của anh vẫn rất chậm, phản ứng nhanh lại có sức như vậy khiến người vì đau mà tỉnh rượu là Tri Tri Hàm có phần ngoài ý muốn.

“Đau!” Nửa thật nửa giả kêu một tiếng, cái đầu cúi thấp được bàn tay to của Tề Trình ra sức xoa để giảm bầm tím, mặt cô đỏ lên.

Cô thích Tề Trình, lúc đầu là bời vì khuôn mặt của anh, sau đó là bời vì sự dịu dàng của anh.

Lúc được cưng chiều, con gái luôn cảm nhận được, cho nên cô cũng biết mình càng ngày càng chẳng kiêng nể gì.

Bởi vì sự dịu dàng của anh mà thích, rồi lại bời vì thích mà ý lại.

Cô chưa từng nghĩ tới việc, anh cũng có sức lực, loại sức lực ngang theo hoocmon khác phái.

Trái tim cứ như vậy mà đập dồn dập, sau đó rốt cuộc cũng nhớ tới chính sự.

Kéo tay anh xuống, nhìn chằm chằm vào máy theo dõi suốt một phút đồng hồ, xác định cảnh báo đã không còn.

Thở nhẹ một hơi, ngẩng đầu lên đối diện với anh.

Miệng anh mấp máy, mày nhu chặt lại.

Về mặt ôn hòa biến mất, lúc này trông Tề Trình có hơi hung dữ, cũng có chút xa lạ.

“Thật ra không đau như vậy đâu.” Trì Trì Hàm đột nhiên trở nên áp ứng, tìm đập càng nhanh hơn.

Cô cảm thấy mình đã uống say đến mức giới hạn.

Bởi vì về mặt của Tề Trình hiện giờ khiến cô thẹn thùng một cách khó hiểu.

Hoàn toàn khác với cái đáng vẻ da mặt dày mà tỏ tình, ăn đậu hũ, bắt nạt, giờ trở lưc mạnh, hiện giờ, bởi vì hoocmon nào đó trong người đang tiết ra mà cô cảm thấy thẹn thùng.

“Không được uống rượu nữa.” Mấy Tề Trình không hề gần ra chút nào, tiếng va chạm vừa rồi thật sự rất vang, trong nháy mắt đó trước mắt anh là một mảng tối đen, cả người đều trống rỗng.

May mà không phải là góc bàn.

Anh không ngờ rằng Trì Trì Hàm sẽ có phản ứng lớn đối với nhịp tim của anh như vậy, một giây trước còn dính lấy anh như kẹo mè xừng, một giây sau đã vội tách ra nhanh như tốc độ đạn bắn.

“Anh không phải là người bình thường, nếu em uống say anh không cách nào chăm sóc được cho em.” Những lời này anh nói rất chậm, phần làm hai nửa.

Không muốn nói ra, nhưng lại không thể không nói ra.

Trái tim Trì Trì Hàm lại bắt đầu đập nhanh hơn.

Ngoan ngoan gật đầu, muốn nói thêm chút gì đó, nhưng lại bởi vì về tự trách trong mắt Tề Trình mà nuốt trở về.

Cô lại quá đặc ý rồi.

Bởi vì được cưng chiều nên trở thành tự tiện làm bậy, bởi vì biết dù thế nào thì Tề Trình cũng sẽ không giận cô nên mới cạy mình say mà bắt nạt anh.

Cô đã quên rằng, Tề Trình sẽ không giận cô, nhưng anh sẽ không bỏ qua cho chính mình.

“Có ngủ được không?” Tề Trình hỏi lại lần nữa, anh đột nhiên không còn tâm trạng nào mà xem tiết mục cuối năm.

Nếu anh là một người bình thường, lúc Trì Trì Hàm nhào vào người anh đùa giỡn làm nũng, anh có thể ôm lấy cô, làm một ít chuyện mà những đôi yêu nhau nên làm.

Lui một vạn bước, nếu anh là người bình thường, vậy thì ôm cô đặt lên giường, giúp cô pha một ly trà tỉnh rượu cũng là một việc dễ dàng.

Đáng tiếc anh không phải.

Anh đặt máy theo dõi nhịp tim và huyết áp của mình bên dưới mắt cô.

Làm cô tỉnh rượu, cũng lấy lại sự yên bình cho anh.

Trì Trì Hàm nhu mày.

Cô ở bên cạnh Tề Trình đã từng làm hỏng chuyện rất nhiều lần, cho nên hiểu rất rõ đáng vẻ anh rụt người lại như hiện giờ là có ý gì.

“Đau!” Về mặt xin xỏ đã thành công kéo lại ý nghĩ muốn bỏ chạy của Tề Trình, sau đó cúi đầu chỉ vào miệng vết thương: “Có cần một cái túi lớn không?”

...

Tề Trình vươn tay ra giúp cô xoa miệng vết thương, cau mày phát hiện ra Trì Trì Hàm lại một lần nữa quẩn lấy anh như con bạch tuộc.

“Rồi lại ngã xuống nữa cho xem.” Tề Trình thấp giọng cảnh cáo, cánh tay bò lên eo cô, trong đầu nom nớp lo sợ.

“Em không muốn ngủ.” Thành công quẩn lấy người anh, Trì Trì Hàm vừa ra hiệu cho Tề Trình tiếp tục xoa, vừa tỏ rõ lập trường của mình: “Đêm trừ tịch, phải đón giao thừa.”

“Thú thú*, có thể giúp ba mẹ sống lâu trăm tuổi, cũng có thể giúp chúng ta bình an.” Trì Trì Hàm ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tề Trình, lấy tay búng vào khoeo mày vẫn đang nhăn nhúm của anh: “Anh thế này trông thật hung dữ.”

* thú thú (giữ năm) là một tập lệ truyền thống trong đêm trừ tịch, mọi người sẽ cùng nhau quây quần bên gia đình, đón giao thừa, làm lễ tiễn năm cũ, có những nơi thức tới tận sáng ngày mừng một.

Tề Trình cố gắng ngồi vững hơn một chút, đề phòng cô sẽ vì say mà lại làm loạn lần nữa.

Lần này anh quyết định cho dù tim có đập nhanh hơn nữa thì cũng sẽ không kêu ngừng.

Nhưng Trì Trì Hàm lại không có động tĩnh gì, chỉ im lặng để anh xoa gáy giúp cô, dịu dàng ôm chặt anh, đến lúc anh cho rằng cô đã ngủ rồi thì cô lại ghé vào tai anh nói một câu thật xin lỗi.

Anh hiểu được ý của cô.

Cho nên đáy lòng càng đau đớn.

Cô vốn dĩ có thể tìm được một người rất tốt.

Thế nhưng cô lại nói, không thể không có anh.

Đúng là một cô ngốc...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Những ngày tiếp theo trôi qua rất nhanh, qua mừng tám, Tề Ninh và bác sĩ Triệu đều về nước, mà Trì Trì Hàm, ngày hôm qua Lâm Kinh Vũ đã gọi mấy cuộc gọi liên tục, nhắc nhở cô đến công ty tham gia cuộc họp đầu năm.

Vắng họp không được tốt lắm, nhưng cô lại không yên tâm về Tề Trình.

“Tề Ninh nói sau mười một giờ sáng sẽ tới thăm anh, anh tới công ty xong sẽ tới chỗ bác sĩ Triệu, khoảng ba tiếng là có thể về rồi.” Trì Trì Hàm thao thao bất tuyệt, áo khoác đã mặc xong, lúc quảng khấn cổ vào lại lo lắng, lệt xệt chạy vào nhìn máy theo dõi trên cổ tay Tề Trình.

“Hôm qua anh không nên thức đêm.” Huyết áp hơi thấp, Trì Trì Hàm trừng mắt nhìn Tề Trình còn đang nằm ngủ nướng trên giường.

Bàn thảo truyền tranh của anh có chút vấn đề, hôm qua anh lại ru rú một mình trong phòng vẽ tranh tối rạng sáng, sáng sớm hôm nay lấy xuống lầu cả khuôn mặt đều xanh xao, bị Trì Trì Hàm chống nạnh mắng lên giường.

Cho nên hiện giờ anh không dám hé răng, nằm im re nhìn cô lại đếm chân cho anh lần nữa.

... Anh sắp bị quẩn thành một cục tròn vo rồi.

“Hay là em không đi nữa?” Khuôn mặt Trì Trì Hàm nhăn nhúm.

Tề Trình thoát nhìn thật đáng thương, lê loi nằm trên giường, sắc mặt không tốt, bị cô mắng không dám lên tiếng, chỉ có thể tui thân nhìn cô.

Nghe cô nói không đi nữa, anh chớp chớp mắt, muốn nói lại thôi.

... Hần là không muốn cô ra khỏi nhà.

Từ khi biết mừng tám cô sẽ phải ra khỏi nhà, anh vẫn luôn tính từng ngày.

Hôm qua có lẽ là không ngủ được nên mới ru rú trong phòng vẽ tranh tới rạng sáng.

Cô chắc hẳn sẽ miễn cưỡng ra khỏi nhà, theo lời của bác sĩ Triệu, cô cần phải duy trì mối quan hệ xã giao bình thường, mà Tề Trình cũng cần phải học cách kim chiế ham muốn chiếm hữu đối với cô.

Nhưng mà cái cảm giác vút bỏ con thú nhỏ này...

“Em đi đi...” Rốt cuộc Tề Trình vẫn mở miệng.

Anh biết phương thức điều trị nào là khoa học nhất đối với mình, cũng biết Trì Trì Hâm cần ra ngoài xã giao, nhưng anh cũng biết, Trì Trì Hâm chỉ cần ra khỏi căn nhà lớn này một bước, có lẽ anh sẽ không thể kiềm chế được bắt đầu suy nghĩ miễn man.

Anh cần kiềm chế, nhưng anh lại không hề tin tưởng vào bản thân.

“... Em không đi nữa.” Trì Trì Hâm cắn răng, cời luôn áo khoác: “Em không hiểu tâm lý học, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ nói với em rằng, hôm nay em mà ra khỏi nhà thì anh chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.”

Tề Trình hơi nhu mấy lại.

Cô nói không sai, nhưng mà...

“Sớm hay muộn gì em cũng sẽ phải ra khỏi nhà.” Không phải hôm nay thì cũng sẽ là ngày mai, ngày mốt.

Cô không giống anh, anh cũng không hy vọng cô càng ngày càng giống anh.

“Em chờ anh từ từ chuẩn bị xong tâm lý, không vội.” Trì Trì Hâm đã cúi đầu sờ đi động.

Nếu Tề Trình chỉ là bệnh nhân cần cô chăm sóc thì có lẽ cô còn có thể lý trí một chút, nhưng hiện giờ anh là bạn trai của cô.

Việc anh phát bệnh, phải mở cửa tù ra tìm lần trước đã biến thành bóng ma trong lòng anh.

“Tề Ninh trà klong cho em, anh quên rồi sao?” Sợ Tề Trình nghĩ nhiều, Trì Trì Hâm nhẹ nhàng nháy mắt với Tề Trình mấy cái, bấm điện thoại gọi cho Lâm Kinh Vũ.

Bởi vì xoay lưng lại gọi điện thoại nên cô không thấy được ánh mắt của Tề Trình.

Đột nhiên trở nên âm trầm, lại cổ ép mình phần chấn trở lại.

***

Công ty của Trì Trì Hâm đã thuộc về nhà họ Tề, cho nên việc cô chăm sóc cho Tề Trình, đương nhiên Lâm Kinh Vũ sẽ không có ý kiến gì.

Chỉ là trước khi gác điện thoại, qua loa báo cô tự lên xem kênh video của mình.

Trì Trì Hâm vẫn luôn cho rằng kênh video kia không phải là của mình, việc đưa vào hoạt động cũng không phải do cô làm, cho nên ngoại trừ thời gian đi làm, cô rất ít khi lướt Weibo.

Mấy ngày tết rảnh rỗi cô đều dùng để xem truyện tranh của Tề Trình, đột nhiên lên Weibo lại có cảm giác như đã cách mấy đời.

Trên Weibo có thêm rất nhiều @, nhưng tất cả đều chỉ cùng một sự kiện — vị đồng nghiệp Nhậm Tuấn Hữu kia sao chép thực đơn ba năm trước của cô.

Việc sao chép món ăn trong video mỹ thực của người khác là chuyện rất tế nhị, dù sao thì đây cũng không phải là văn chương hay bài hát, một người đầu bếp chỉ cần thay đổi một chút lượng mắm muối hoặc trình tự thêm gia vị là đã có thể đánh chính ngôn thuận nói rằng đây là món do mình tự nghiên cứu.

Nhưng Nhậm Tuấn Hữu lại sao chép y đúc món ăn của cô, mà thứ bị sao chép còn là “món ăn mẹ nấu” nổi tiếng cô từng làm ngay từ khi mới vào nghề.

Đây thật sự là món ăn do mẹ Trì Trì Hâm nấu.

Trì Trì Hâm nhu mấy, vào thẳng kênh video của Nhậm Tuấn Hữu, thứ đầu tiên trên Weibo đập vào mắt cô chính là món ăn của mẹ cô.

Video của Nhậm Tuấn Hữu là lộ mặt, lúc nấu ăn anh ta thích nói cười, thỉnh thoảng còn có chút màu sắc, nhưng thực đơn này lại được quay rất văn nghệ, anh ta đổi mẹ thành ba, sau đó vừa nấu vừa kể chuyện cũ của ba mình, cuối cùng còn đứng trước ống kính khuyến mọi người nên thường xuyên về thăm nhà.

...

Năm mới, video kiểu này vô cùng thích hợp với hoàn cảnh, lại được quay gần tết hơn video mỹ thực đoàn viên của Trì Trì Hâm, cho nên sức nóng rất lớn, bình luận bên dưới ngoại trừ chỉ trích anh ta sao chép thực đơn thì phần lớn đều là trầm trở khen ngợi, nguyên liệu dễ mua, trình tự đơn giản, quan trọng là hương vị cũng rất ngon.

Mà phần lớn những lời chỉ trích anh ta sao chép cũng bị lấn át bởi mấy bình luận nói rằng công thức nấu ăn gì gì đó thì làm gì có bản quyền.

Do thuộc cùng một công ty nên trên Weibo của Trì Trì Hâm cũng chỉ đăng lại hình ảnh công thức nấu ăn ba năm trước của cô, những cái khác thì không nói thêm nữa.

Tâm trạng của cô không cách nào tốt nổi, nếu là công thức món khác, có lẽ cô sẽ nề mặt cùng công ty mà nhịn một chút cho xong.

Nhưng đây là công thức nấu ăn của mẹ cô.

Cho dù bây giờ mẹ cô đã có gia đình mới, nhưng món ăn này vẫn là kỷ niệm của gia đình họ.

Cô không đổi sắc mặt gọi lại cho Lâm Kinh Vũ, điện thoại được kết nối, câu đầu tiên chính là muốn tố cáo anh ta.

Làm sao có thể cứ thế mà bỏ qua được.

Cảm xúc trở nên nóng nảy, cảm giác tội thân vì biết mẹ đã tái giá cũng cùng dâng lên, cô bắt đầu cắn móng tay đi tới đi lui.

Tề Trình xuống giường, muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì thì lại bị Trì Trì Hâm nhanh chóng tránh đi, cười cười với anh, đi thẳng vào toilet, đóng chặt cửa.

...

Tề Trình nhu mấy.

Cô không muốn truyền cảm xúc tiêu cực cho anh, là một bệnh nhân, đây là điều nên làm, nhưng là bạn trai của cô, anh không thích điều này.

Sau khi thổ lộ, dần quen với những hành động mập mờ ái muội, anh phát hiện ra, giữa việc làm một bệnh nhân và việc làm bạn trai của cô có rất nhiều thứ mâu thuẫn.

Hiện giờ anh không muốn làm bệnh nhân.

Anh muốn làm bạn trai của cô.

Anh muốn gọi cho Tề Ninh để hỏi thăm tình hình, nhưng dĩ động đã lấy ra rồi lại cắt trở vào.

Tề Ninh vốn đã rất bận rộn, chuyện làm ăn của nhà họ Tề, bệnh của anh, lại thêm đứa con mới sinh của mình.

Lúc đầu thu mua công ty của Trì Trì Hâm chỉ là để phòng ngừa Trì Trì Hâm tiết lộ bệnh tình của anh, từ trước tới giờ, Tề Ninh và Chu Cảnh Thuộc đều chưa từng can thiệp vào hoạt động của công ty đó, đương nhiên cũng không thể biết là có chuyện gì trước Trì Trì Hâm.

Lấy dĩ động ra rồi anh mới đột nhiên phát hiện ra, anh không có người nào để hỏi thăm.

Cấn rằng, lại không cam lòng nhìn lại danh bạ một lượt.

Trong danh bạ của anh chỉ có chín số điện thoại, bốn người trong nhà, Trì Trì Hàm, hai bác sĩ, một luật sư và một người đại diện.

Không cần phải trượt lên trượt xuống, toàn bộ đã hiện ra hết trên màn hình.

Toàn bộ mười năm nay của anh.

Anh không làm nổi bạn trai của Trì Trì Hàm, chỉ có thể làm một bệnh nhân.

Chán nản bỏ điện thoại đi động xuống, anh lại nằm về trên giường, đắp chăn lại.

Thật ra mấy ngày nay Trì Trì Hàm vẫn ngủ trên ghế sofa, lần trước nhịp tim tăng nhanh đã khiến cô kiễng dè, lúc tiếp xúc tay chân cũng không dám thân mật, chỉ là thỉnh thoảng làm nũng mới chui tới chân anh, nhõng nhẽo một lúc.

Số lần như vậy rất ít.

Cho dù chỉ như vậy thì trên chân cũng đã có mùi của cô.

Cho dù anh muốn nằm im thì hương vị của cô vẫn cứ quẩn quanh bên chóp mũi anh, như ản như hiện, không cách nào lo đi, khiến anh bứt rứt trong lòng.

Cô đã ở trong nhà vệ sinh rất lâu rồi.

Tề Trình ngẩng đầu, nhàu mày nhìn cửa toilet.

Rốt cuộc vẫn bị thứ mùi như cô như không bên chóp mũi đánh bại, lại lần nữa rời khỏi giường, đi tới cửa nhà vệ sinh, gõ gõ cửa.

Anh sợ cô khóc không được.

Làm bạn trai, anh không làm được việc gì nên hồn.

Nhưng anh luôn có thể ôm lấy cô.

Lần đầu tiên gõ cửa không được đáp lại, hai tay Tề Trình đặt ngay ngắn bên người, đợi một phút đồng hồ.

Sau đó nâng tay phải lên, lại gõ cửa hai cái.

Vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Tề Trình cúi đầu.

Anh biết mình đã chủ động tới cực hạn, có lẽ anh sẽ không có dũng khí mà gõ đến lần thứ ba nữa.

Anh dùng hết sức lực trong người muốn ngăn cản bản thân quay trở lại giường, cũng biết nếu cửa lại không mở, có lẽ anh sẽ không thể chủ động lần nữa.

Thậm chí anh không phân rõ được anh yếu đuối như vậy là do bệnh hay là do tính cách của bản thân.

Trong đầu bắt đầu ong ong lên, anh không ngẩng đầu, chỉ khẽ gọi một tiếng Trì Trì Hàm, giống như không cam lòng, cổ gầy dựa lần cuối.

Sau đó cửa liền mở ra.

Trì Trì Hàm không khóc, vẻ mặt phẳng lặng.

“Tề Trình, có thể cho em mượn luật sư để dùng một chút không?” Nhìn thấy Tề Trình đứng ở cửa, hai mắt cô sáng ngời, tốc độ nói rất nhanh.

...

“Luật sư?” Tề Trình vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác chán nản về bản thân, phản ứng vẫn hơi chậm.

“Chính là vị luật sư lần trước đưa cái hợp đồng chó má kia cho em, cái người mặt mũi xanh lét ấy.” Trì Trì Hàm vò đầu, nghĩ nghĩ một lúc, lại gạt đi: “Nếu đắt quá thì thôi.”

“Em muốn làm gì?” Rốt cuộc cũng có thể hiểu được lời nói của cô, Tề Trình cảm giác bản thân như bị chia làm hai nửa, một nửa linh hồn vẫn đang gầy dựa giữa vực sâu, một nửa linh hồn lại đã từ từ bay lên, muốn nỗ lực làm một người bạn trai xứng phận.

“Em muốn đi kiện...” Trì Trì Hàm túm anh kéo tới giường: “Anh xuống đây làm gì, sắc mặt kém chết đi được.”

“... Anh sợ em không khóc được.” Bị cô túm làm cho cả người lao đảo, không dám nói cho cô biết rằng vừa rồi lúc đứng ở cạnh cửa, suýt chút nữa anh đã muốn tìm ngăn tủ để chui vào.

“...” Trì Trì Hàm quay đầu: “Em làm gì để khóc như vậy chứ...”

“Em cần luật sư làm gì?” Tề Trình ngồi xuống giường, vô cùng bất đắc dĩ nhìn cô quẩn anh thành cái kén.

“Công ty bọn em có người sao chép công thức nấu ăn của em, còn là công thức gia truyền của mẹ em” Trì Trì Hàm tủi thân, nói rất nhanh, giống như đang tố cáo: “Lâm Kinh Vũ nói với em là thứ này không có bản quyền, kiện không thắng được.”

Cô hoàn toàn không hề giấu diếm.

“Vậy vừa rồi tại sao không để anh ở cạnh?” Bởi vì cô hoàn toàn không hề giấu diếm, cho nên Tề Trình nổi lên dũng khí muốn hỏi thêm một câu.

“...” Trì Trì Hàm đỏ mặt lên, lại còn ngượng ngịu, sau đó giọng nói trở nên rất nhỏ: “Bởi vì em muốn mắng tục...”

“A?” Tề Trình hiếm khi há hốc thành hình chữ O như vậy.

“Em... Cái đó...” Trì Trì Hàm đỏ mặt, giải thích lần nữa: “Em tức giận thì sẽ mắng tục...”

Cái đáng về đó sao có thể để anh nhìn thấy...

Vắt và lăm mới lừa được một người bạn trai vào tay mình...

...

Một nửa linh hồn còn lại cũng nhanh chóng quay về, Tề Trình bị Trì Trì Hàm tiếp tục ra sức quẩn thành cái kén.

“Anh sắp bị em trôi lại rồi...” Anh bất đắc dĩ ngăn Trì Trì Hàm lại: “Anh cho em số điện thoại của luật sư.”

“Có đất không?” Trì Trì Hàm mở tròn mắt.

“... Anh sẽ chi tiền.” Tề Trình mấp máy môi.

“Được!” Trì Trì Hàm để lộ lúm đồng tiền, sau đó túm chân Tề Trình lên, nhanh chóng chui vào.

“Em buồn ngủ quá, hôm qua anh vệ tranh em cũng ngủ không ngon.” Ngáp một cái, ôm lấy Tề Trình lắc lắc: “Ngủ thêm lát nữa?”

“Được...” Tề Trình cẩn thận ôm cô lại.

Trong mắt đều là cô.

Như thể ôm cô rồi thì sẽ không cần trợn mắt nhìn trần nhà nữa.

Khóe miệng cong lên.

Thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Bởi vì không thể ra khỏi nhà nên lúc bác sĩ Triệu và Tề Ninh cùng tới thì hện ở bên cửa đối diện.

Đường như bác sĩ Triệu ở Mỹ đã chịu kích thích gì đó nên nhuộm cả đầu tóc hoa râm thành màu đen, ở giữa chẳng hiểu sao lại nhuộm một nhúm tóc màu xanh xám kiểu highlight.

Sau khi vào cửa, Trì Trì Hàm vẫn không nhịn được nhìn chăm chăm vào màu tóc lạ lùng kia, nhất thời quên mất cảm giác căng thẳng mỗi lần gặp ông ấy.

“Hiệu quả được đấy chứ?” Bác sĩ Triệu cười hi hi, chỉ chỉ nhúm tóc trên đầu: “Làm dài lực chú ý, giảm bớt cảm giác căng thẳng.”

“Mới học được một chiêu ở Mỹ, phần lớn mọi người đến gặp bác sĩ tâm lý đều sẽ căng thẳng, dùng phương pháp này có thể làm giảm bớt sự căng thẳng đó một cách hiệu quả.” Thấy Trì Trì Hàm há hốc mồm, bác sĩ Triệu lên mặt một chút.

...

Đây đúng là một vị bác sĩ dùng hết tất cả tinh lực để điều trị cho bệnh nhân.

Trì Trì Hàm đột nhiên cảm thấy việc mình bị gài bẫy cũng là chuyện nằm trong dự kiến...

“Này.” Bác sĩ Triệu đưa bàn kê trong tay cho Trì Trì Hàm: “Nhìn số liệu đi.”

Đem qua cô đã xem qua bản kiểm tra mới này, cô thấy lúc làm Tề Trình vẫn luôn cắn đầu bút, sau khi làm xong thì trên đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng kết quả lại vô cùng thần kỳ, có mấy chỉ tiêu đều tăng tới mức đạt chuẩn, chỉ tiêu mà bọn họ lo lắng nhất là ý thức sống sót lại tăng tới 6%, mặc dù vẫn nằm trong mức nguy hiểm, nhưng trong email ngày hôm qua, Tề Bằng thể mà lại gửi cho cô một video nói năng lộn xộn, ý tứ trong đó là sau này nguyên lòng làm trâu làm ngựa cho cô...

Để một người vừa khỏi ngộ vừa cơ bắp như vậy làm trâu làm ngựa cho mình thật là... có chút khiến người ta sợ hãi.

“Có cảm thấy Tề Trình thế nào?” Bác sĩ Triệu ngồi xuống, vuốt vuốt nhúm tóc trên đầu mình.

“... Tốt hơn nhiều?” Trì Trì Hàm ngập ngừng.

Thật ra cô không nhìn ra được sự tiến triển của quá trình điều trị. Người bên cạnh Tề Trình, bao gồm cả chính anh, đều đã nghiên cứu sâu về tâm lý học, mở miệng là đủ các loại thuật ngữ chuyên nghiệp, một người trước giờ đều học hành chà ra gì như cô, việc duy nhất có thể làm chỉ là đối tốt với anh.

Mà Tề Trình, từ lúc ở cùng với cô, ngoại trừ thân thể hơi yếu, nhịp tim và huyết áp thỉnh thoảng hơi thất thường, đôi khi đồ mồ hôi lạnh và mệt mỏi ra, những cái khác đều rất bình thường.

Hoàn toàn không nhìn ra có tiến triển gì.

“Không hoàn toàn là vấn đề bệnh chuyển biến tốt hơn, dựa theo những số liệu này, năm ngày sau là cậu ấy có thể giảm thuốc rồi.” Bác sĩ Triệu bày ra vẻ mặt rất nghiêm túc, giống như đang tuyên bố bệnh của Tề Trình đã đến hồi nguy kịch.

“Giảm thuốc... không tốt sao?” Vẻ mặt của Trì Trì Hàm cũng thay đổi, cô vẫn cho rằng mọi chuyện đang phát triển theo hướng tích cực, gần đây số lần Tề Trình cười đã nhiều hơn rồi.

“Giảm thuốc đương nhiên là chuyện tốt.” Vẻ mặt của bác sĩ Triệu vẫn rất nghiêm túc: “Nhưng đây là lần thứ bảy cậu ấy tiến vào giai đoạn này trong mười năm nay, tất cả sáu lần trước đều thất bại, hơn nữa sau đó còn trở nên nghiêm trọng hơn.”

...

Trong lòng Trì Trì Hàm hơi thất lại.

“Thuốc trị uất ức chủ yếu được dùng để giảm cảm xúc hậm hực của bệnh nhân, một khi giảm thuốc, phần lớn bệnh nhân đều sẽ sinh ra phản ứng cắt thuốc, ở phương diện này, phản ứng của Tề Trình rất nghiêm trọng.”

“Choáng váng đau đầu đi tá mắt ngất, mấy thứ này chỉ là việc nhỏ, cậu ấy có thể vượt qua được, phiền phức hơn là cậu ấy rất khó dựa vào hệ miễn dịch của bản thân để chống chịu được những phản ứng này mà không dùng đến thuốc để áp chế cảm xúc hậm hực.” Bác sĩ Triệu ngừng một lát, vì suy nghĩ cho hiểu biết của Trì Trì Hàm về bệnh tâm lý mà giải thích kĩ càng hơn: “Thuốc trị uất ức chỉ có thể không chế triệu chứng bệnh, không thể trừ tận gốc nguyên nhân gây bệnh, trong lúc điều trị, chúng tôi đều sẽ nói với bệnh nhân rằng đây chỉ là một loại bệnh, bởi vì trong đầu xuất hiện vấn đề nên mới sinh ra cảm xúc phản kháng, đây là do bị bệnh.”

“Bệnh của cậu ấy vẫn luôn không trị được nguyên nhân căn bản, vẫn đang né tránh vấn đề này, đây cũng là nguyên nhân khiến lúc trước tôi tìm cô để tiến hành điều trị giải tỏa cảm hệ thống. Ban đầu tôi muốn cậu ấy thẳng thắn đối diện với vấn đề, giải quyết nguyên nhân gây ra chứng sợ giao tiếp, sau đó mới từng bước giải quyết chứng uất ức, như vậy mức độ mạo hiểm khi giảm thuốc sẽ nhỏ hơn rất nhiều.” Bác sĩ Triệu nói xong thì thờ dài bất đắc dĩ: “Nhưng mà cô cũng biết đấy, trong lòng Tề Trình hầu như rất rõ chuyện này, rồi cuộc điều trị có hiệu quả hay không, bản thân tôi cũng không dám đảm bảo.”

“Cũng bởi vì điều này nên Tề Bằng vẫn luôn nhắc đến chuyện tới Mỹ, mặc dù tôi không tán thành, nhưng cũng không làm được gì.” Bác sĩ Triệu nói xong, gật đầu khen ngợi Trì Trì Hàm: “Nói cho cùng thì việc này vẫn phải cảm ơn cô.”

...

Trong lòng Trì Trì Hàm có hơi buồn bã.

Toàn bộ kế hoạch điều trị của Tề Trình phức tạp tới mức đôi lúc cô cũng cảm thấy, có phải là sẽ không có chút hy vọng nào hay không.

Cũng khó trách một người hiểu rõ mọi thứ nhưng lại quá nhạy cảm như Tề Trình sẽ càng ngày càng tuyệt vọng.

“Ở giai đoạn này, tôi cần cô phối hợp với tôi trong kế hoạch điều trị.” Bác sĩ Triệu không quanh co lòng vòng lừa gạt để cô này sinh sự đồng cảm như những lần trước nữa, lần này ông ấy vô cùng thẳng thắn: “Tôi sẽ cho cậu ấy giảm thuốc, ngoài việc chăm sóc và để ý đến phản ứng cắt thuốc của cậu ấy ra thì việc quan trọng nhất mà cô phải làm là khiến cậu ấy kiên trì giữ vững ý chí sống sót không để gì mới tăng lên được.”

“Trận cuối cùng này có thắng được hay không, toàn bộ đều phải dựa vào ý chí này đấy.” Bác sĩ Triệu cảm thán một chút, tiếp tục giải thích kế hoạch điều trị của mình: “Phản ứng cắt thuốc là trên cơ thể, hơn nữa sẽ dần trở nên tốt hơn, đến lúc đó chúng ta có thể thử tiến hành thêm một bước, dần dần để cậu ấy bước ra khỏi nhà.”

“Tôi biết hiện giờ tình cảm giữa cô và cậu ấy đang dần trở nên sâu sắc hơn, rất nhiều chuyện không thể hoàn toàn làm theo lý trí.” Vẻ mặt của bác sĩ Triệu không có ý trách cứ, chỉ là ánh mắt lúc nhìn cô hơi u oán, giống như đang nhìn đứa con không ngoan của chính mình: “Nhưng mà cô phải nhớ kĩ, nhà họ Tề mất mười năm mà vẫn chưa thể trị khỏi cho Tề Trình, nguyên nhân quan trọng nhất chính là vấn đề tình cảm, bọn họ không nhìn nổi đáng về phát bệnh của Tề Trình, không tiếp nhận được phương án nào quá mức mạo hiểm, thậm chí Tề Trình không muốn ra khỏi nhà, bọn họ liên tục sẽ để Tề Trình ở trong căn nhà kia cả đời, dù sao họ cũng thừa sức nuôi.”

...

Trì Trì Hàm chợt dạ cú đầu.

Vừa rồi lúc bác sĩ Triệu nói phải nghĩ cách để Tề Trình bước ra khỏi nhà, trong lòng cô thật sự đã nghĩ rằng, nếu như thật sự rất khó sở, vậy thì thôi không cần ra nữa, dù sao thì vẫn còn có cô...

Kết quả... tâm tư lại bị nhìn thấu.

“Ra khỏi căn nhà lớn kia là chuyện nhất thiết phải làm, sau khi bệnh tình chuyển biến tốt đẹp cậu ấy có thể chọn ở lại căn nhà kia, loại yêu cầu chủ động này sẽ không có ai phản đối, nhưng tuyệt đối không thể bị vây ở chỗ đó giống như bây giờ.” Lúc bác sĩ Triệu nói đến chữ “vây” này thì nhấn mạnh thêm: “Giảm thuốc, tất cả những vấn đề trên cơ thể đều tính lên người tôi, nhưng về mặt tinh thần, cho cậu ấy niềm tin, tạm thời hiện giờ chỉ có cô có thể làm được chuyện này, tính mạng của Tề Trình có một nửa nằm trong tay cô.”

“Áp lực này là thứ cô cần phải gánh vác sau khi bước chân vào đoạn tình cảm này.” Bác sĩ Triệu đứng dậy, đưa cho Trì Trì Hàm một tấm danh thiếp: “Học trò của tôi, nếu cô cảm thấy áp lực quá lớn không thể phát tiết được thì có thể tìm cậu ta, tôi sẽ xin cho cô mỗi ngày một tiếng miễn phí.”

...

Trì Trì Hàm cầm tấm danh thiếp, á khẩu không nói được lời nào.

Cô đúng là vừa yêu lại vừa hận lão bác sĩ này...

“Bên trong phòng vẽ tranh của Tề Trình có gấu than củi và thuốc ngủ, cô phải chờ, chờ tới lúc hai người hoàn toàn tin tưởng nhau, cậu ấy sẽ chủ động đưa những thứ kia ra.” Bác sĩ Triệu chống lại vẻ mặt khiếp đảm của Trì Trì Hàm, phát phát tay: “Chuyện có lớn lao gì đâu mà cô bị dọa thành như vậy.”

...

“Ông biết trong phòng vẽ tranh của anh ấy có cất giấu mấy thứ đó mà vẫn có thể để anh ấy vào phòng vẽ tranh hằng ngày?” Trì Trì Hàm tức tới nỗi không thèm ngắt nghỉ giữa chừng.

“Bệnh nhân cũng là người, cũng có tôn nghiêm, biết thì làm được gì? Xong lên lấy hết mấy thứ đó, sau đó tìm một cây gậy đánh cậu ấy một cú?” Giọng của bác sĩ Triệu cũng lớn hơn một chút: “Tôi cũng muốn làm chứ, nhưng mà Tề Trình lớn rồi, không dễ dạy nữa.”

...

Trì Trì Hàm cắn răng, mẹ nó, lão bác sĩ này nói vậy khiến cô hoàn toàn không biết tiếp lời thế nào.

“Cho cậu ấy chút không gian riêng, rốt cuộc con đường này nên đi thế nào, đi thành bộ dáng gì, tốt hơn hết vẫn nên để tự cậu ấy chọn.” Bác sĩ Triệu nói xong, lại nhìn nhìn Trì Trì Hàm: “Vốn cô chỉ là người ngoài cuộc, phối hợp một chút, nhận một khoản tiền theo hợp đồng là tất cả đều vui vẻ rồi.”

“Cho nên cô cũng như thế thôi, đường là do tự cô chọn, cho dù sau này có khó đi thế nào thì cô cũng phải nhớ rõ những lời này, mạng của Tề Trình nằm ở trên tay cô, hạnh phúc của hai người nằm ở trên tay cô, cô muốn lời kéo cậu ấy cùng tham dự, chẳng những cứu được một mạng người mà còn có thể giúp chính cô được hạnh phúc.” Uy hiếp xong, tạo áp lực xong, bác sĩ Triệu lại bắt đầu không bình thường: “Tề Trình rất được, nếu cậu ấy khỏe mạnh, tôi mà có con gái thì cũng muốn gả thìệu cho cậu ấy.”

...

Trì Trì Hàm không hề muốn nhắc cho ông ấy nhớ rằng, người lần trước báo hai người họ thử yêu đương hình như chính là bản thân bác sĩ Triệu.

“Hơn nữa, gần đây còn có một vấn đề rất lớn.” Bác sĩ Triệu gõ ngón tay lên mặt bàn: “Có lẽ ông nội của Tề Trình sắp không qua được, nếu như rơi vào giai đoạn giảm thuốc thì cô cần phải theo dõi cậu ấy suốt 24 tiếng, tất cả những việc như đi toilet hay tắm rửa, không thể để cậu ấy một mình.”

“... Được.” Trì Trì Hàm lên tiếng, trong lòng hơi lộp bộp.

Ông cụ quảng khăn cổ màu đỏ cười như một đứa trẻ trong cái đêm 30 kia đã sắp phải rời khỏi thế giới này rồi.

Mà Tề Trình, tạm thời vẫn còn chưa thể gặp ông ấy.

Việc này rất đau đớn...

“Cũng không còn chuyện khác nữa, nhớ giữ liên lạc, tốt nhất trong email hằng ngày cô hãy viết kĩ càng hơn một chút, bao giờ tự cô cảm thấy tâm lý không ổn lắm thì nhớ tìm học trò của tôi.” Bác sĩ Triệu lại ân cần dặn dò Trì Trì Hàm – người có ý định gả bộ không thấy tấm danh thiếp kia, sau đó nhìn về phía ngoài cửa: “Tề Ninh, cô có gì muốn dặn dò không?”

Trì Trì Hàm xoay người, đối diện với Tề Ninh đã đứng bên cạnh cửa cả một lúc lâu.

...

Hai người đã nói chuyện điện thoại với nhau rất nhiều lần, cũng từng liên lạc qua email.

Nhưng thật sự gặp mặt vẫn là trong lần phỏng vấn đầu tiên, Trì Trì Hàm vẫn còn cảm thấy có chút khó xử.

Lúc đó, cô đâu biết rằng hai người sẽ có mối quan hệ ràng buộc sâu sắc như vậy.

Sớm biết vậy...

Cô đã đòi tiền lương cao hơn rồi...

“Luật sư của Tề Trình đã nói chuyện của Nhậm Tuấn Hữu với tôi rồi.” Tề Ninh trông chẳng hề có vẻ khó xử, đi thẳng vào vấn đề: “Cô định xử lý như thế nào?”

“... Kiện?” Trì Trì Hàm sững sốt một lúc, nếu không còn có thể xử lý như thế nào?”

“Kiện không thắng, cho dù luật sư có giỏi thế nào cũng sẽ không làm được, vấn đề bản quyền vốn chẳng dễ đối phó, huống hồ vụ này của cô còn là công thức nấu ăn.” Tề Ninh đã kích hết sức nhiệt tình: “Hơn nữa người sáng lập cũng không phải là cô mà là mẹ cô.”

...

Trì Trì Hàm nuốt nước miếng một cái, cô vẫn giữ thói quen lúc nói chuyện với Tề Ninh thông qua điện thoại.

“Đuổi việc có được không?” Tề Ninh đưa ra một phương án.

...

“Hay là xóa tên anh ta ra khỏi giới đầu bếp?” Thấy Trì Trì Hàm do dự, cô ấy lại đưa ra một phương án khác.

...

Trì Trì Hàm đột nhiên rất tưởng niệm Tề Trình.

Ngoại trừ Tề Trình ra, người nhà họ Tề chẳng có mấy người bình thường...

“... Có phải là hơi quá đáng rồi không?” Suy cho cùng thì đây cũng chỉ là một công thức nấu ăn, tuy rằng thứ này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với cô.

Tề Ninh nhún vai: “Lúc anh ta sao chép cũng đâu có cảm thấy quá đáng.”

... Cũng đúng.

“Đuổi việc có rắc rối không?” Trì Trì Hàm đột nhiên có cảm giác như một đứa bé đang mách lẻo, để người lớn giúp mình đi phân xử, lúc hỏi bắt gặp có cảm giác kính trọng.

“Tiết kiệm tiền hơn là xóa tên khỏi giới đầu bếp.” Tề Ninh nghĩ một chút, đối với cô ấy thì cũng không rắc rối lắm, chỉ là căn cứ theo hiệu suất thì cô ấy cũng tán thành việc đuổi việc hơn.

“... Vậy thì đuổi việc đi.” Trong lòng Trì Trì Hàm đều chỉ đang nghĩ đến chuyện ông nội của Tề Trình.

Tại sao lại cảm thấy việc làm đầu bếp và Nhậm Tuấn Hữu gì đó đều thật... xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chuyện Nhậm Tuấn Hữu khiến Trì Trì Hàm lần đầu tiên cảm giác được cái lúc trước được Lâm Kinh Vũ gọi là ôm đùi.

Sạch sẽ lưu loát, chỉ dùng thời gian nửa ngày, người này đã hoàn toàn biến mất khỏi công ty, không có ai hỏi tại sao, video mỹ thực của anh ta đều là video lộ mặt, cho nên Weibo không có ai thay thế, sau khi thanh toán phí quảng cáo thì tài khoản được sửa mặt khác, sau đó được đưa vào lãnh cung.

Người khiến Lâm Kinh Vũ ăn không ngon ngủ không yên suốt dạo gần đây cứ như vậy mà rời đi.

Sau khi nhận được email, Trì Trì Hàm cũng chỉ mất mấy giây để rồi rầm về mức độ nặng nề của hình thức xử phạt này, sau đó đã bị việc Tề Trình bước vào phòng vẽ tranh hấp dẫn hết lực chú ý.

“Anh đừng có đi vào đó!” Cô an vị ở cạnh cầu thang, vừa chìa tay ra đã túm chặt lấy góc áo Tề Trình.

Sức lực rất lớn, áo len của Tề Trình bị cô túm thành váy.

...

Tề Trình không nói gì.

Bác sĩ Triệu đi rồi, cô đã ngồi đây suốt cả một buổi chiều, cứ như hồ rình mồi, chỉ cần anh đi về phía phòng vẽ tranh là sẽ bị cô cản lại.

Lúc đầu còn cho rằng cô làm vậy là vì đêm qua anh về suốt cả đêm.

Cho nên buổi chiều anh ngoan ngoãn nằm ba tiếng đồng hồ, kết quả là lúc tỉnh dậy vẫn thấy cô đang ngồi chỗ này, báy ra một đống đồ ăn vặt, gối ôm cộng thêm một quyển tiểu thuyết có cái tên kỳ quái, ngồi bên cạnh cầu thang như thể đang bày sẵn trận địa đón địch, về mặt giống như thể trong phòng vẽ tranh có thú dữ.

Trì Trì Hàm rói rầm cả một buổi chiều, cô biết bản thân mình không thể đã biết trong phòng vẽ tranh có giấu than củi và thuốc ngủ mà vẫn còn có thể giả bộ như không có việc gì mà để anh ngày nào cũng làm tổ ở trong đó.

Sâu trong nội tâm của cô thật sự vô cùng tán thành đề nghị tịch thu hết mấy thứ đồ rồi cắm một cây gỗ đánh ngất Tề Trình của bác sĩ Triệu, đơn giản và thô bạo rất thích hợp với cô...

Chỉ là suy cho cùng thì cô cũng không có lá gan lớn như vậy, cũng sợ làm như vậy sẽ kích thích Tề Trình.

Trước hôm nay, Trì Trì Hàm chưa từng có ý nghĩ đi vào phòng vẽ tranh.

Nơi này giống như thành lũy an toàn của Tề Trình, là nơi chỉ thuộc về một mình anh, cô căn bản không nghĩ tới việc kiên quyết xông vào quấy rầy anh.

Mà từ sau khi Trì Trì Hàm nói sợ hãi lần trước, mỗi lần vào phòng vẽ tranh, Tề Trình đều không khóa cửa, cho cô rằng đây là sự ân ý của hai người, lại thật sự không ngờ rằng anh lại âm thầm giấu mấy thứ dùng để rời khỏi thế giới này.

Một người yên tĩnh như vậy, ngày ngày ngồi trong phòng vẽ tranh, nhìn mấy thứ kia.

Chỉ tưởng tượng đến hình ảnh đó thôi cũng đã khiến Trì Trì Hàm không rét mà run.

“Bác sĩ Triệu nói, năm ngày nữa là anh có thể giảm thuốc rồi.” Trì Trì Hàm rút một cái gối ôm đang lót ở sau lưng ra đưa cho Tề Trình, đáng vẻ giống như muốn nói chuyện lâu.

Cô không muốn anh đi vào, theo bản năng ôm theo tâm tư có thể kéo dài hồi nào hay hồi ấy.

Tề Trình do dự một lúc, nhận lấy, sau khi ngồi xuống thì nói thẳm: “Anh còn hai bức tranh chưa vẽ xong...”

Nếu còn không vẽ xong thì sợ là hôm nay sẽ phải thức suốt đêm, sau đó ngày mai sẽ lại bị Trì Trì Hàm chống nạnh mắng...

Mặc dù anh cũng không bài xích việc bị cô mắng lên giường sau đó ôm nhau cùng ngủ bù...

“Bác sĩ Triệu còn nói, mười năm nay, anh đã giảm thuốc nhiều lần nhưng đều không thành công.” Trì Trì Hàm bỏ qua luôn lời nói thẳm của Tề Trình, hiện giờ trong đầu của cô chỉ nghĩ đến than củi, thuốc ngủ và ông nội của Tề Trình.

“... Ừ.” Tề Trình cúi đầu lên tiếng.

Anh thật sự không thích Trì Trì Hàm nói chuyện bệnh tình của anh, anh đều chỉ tùy ý ừ một tiếng, đáng vẻ không muốn nói chuyện nhiều.

Mà Trì Trì Hàm, phần lớn thời gian đều sẽ không hỏi lại, tính cách cô ôn hòa, không thích làm khó người khác.

Chỉ là hôm nay lại có chút không giống.

“Tại sao?” Chẳng những có hỏi lại mà còn báy ra bệnh sử mà anh đây căm ghét, lục ra mấy tờ cô đã đánh dấu, tư thế rõ ràng là chuẩn bị truy hỏi.

Ánh mắt Tề Trình koe lên, không nói chuyện nữa, mím môi cười, nhìn chăm chăm mấy tờ giấy kia.

Đối mắt với việc Tề Trình không chịu hợp tác hiếm có này, Trì Trì Hàm nghiêng đầu, vươn ngón trỏ ra, chọc chọc Tề Trình.

Tề Trình dịch người sang bên cạnh, miệng lại càng nấp máy nhanh hơn.

Trì Trì Hàm dịch người theo, vươn tay phải ra, lần này dùng hai ngón tay, tiếp tục chọc.

Mặt Tề Trình hơi đỏ lên, cơ thể còn muốn tiếp tục xích dịch nhưng lý trí lại cảm thấy còn dịch chuyển nữa thì thật sự rất mất mặt, vì thế nướn thẳng lưng lên ngồi yên tại chỗ, cổ cũng bắt đầu đỏ lên.

Một người cao lớn như vậy, đó mặt mím môi ngồi trên thảm trải sàn, không hiểu sao lại rất đáng yêu.

Trì Trì Hàm vốn đang muốn ép hỏi lại nhận không được khom người, hơi ngả về phía trước, kẻ sát vào Tề Trình, nhìn thẳng vào mắt anh.

Lúc đó, đáy mắt anh ngập nước, bởi vì cảm xúc không tốt nên khóe mắt hơi phẫm đỏ, đó tới mức khiến Trì Trì Hàm ngứa ngáy trong lòng.

Cho nên cô nện không được lại kẻ sát hơn một chút, thấy thân thể Tề Trình càng lúc càng ưỡn thẳng và cứng ngắc, khóe miệng cô cong lên, kéo cánh tay anh, xoay người, nằm luôn trên đùi anh, trong tay còn cầm bệnh sử của anh.

Về phần vì sao lại thất bại, bác sĩ Triệu đã nói với cô rất nhiều.

Cô vốn chỉ muốn tìm một đề tài để anh không thể lên lời, kết quả lại bị đáng vẻ đáng yêu một cách kỳ quái của anh làm cho mềm lòng, đến lúc mở miệng lần nữa thì đã trở thành giọng điệu nói đùa.

“Nói đi.” Lần này thì lấy tay chọc thẳng lên đùi anh, khóe mắt cười thành đường cong như thể cô chỉ đang hỏi một câu rất bình thường như ngày mai muốn ăn cái gì.

“... Rất quan trọng sao?” Tề Trình hỏi lại, ý thức được giọng điệu của mình không tốt lắm, lại ngậm miệng lại.

Anh bị đùa giỡn nên tâm tình rất tệ.

Lần này và lần bị bắt nạt lần trước không giống nhau, vấn đề lần này, anh cười không nổi.

Đặc biệt là lúc Trì Trì Hàm dùng giọng điệu đồ dành như vậy để nói với anh, trong lòng anh đột nhiên rầu rĩ, sau khi đã xem bệnh sử của anh mà trông cô vẫn rất thoải mái.

Anh đột nhiên không thích sự thoải mái của cô, giống như thứ cô vừa xem không phải là bệnh sử của anh mà chỉ là một quyển tiểu thuyết có cái tên kỳ quái.

Cho nên anh nhử mảy, hơi hơi nâng chân lên một chút.

Anh không muốn cô dựa sát anh như vậy, loại cảm giác này giống như đột nhiên phát hiện ra thật ra cô cũng không thích anh như vậy, trong lòng anh rất buồn.

Nhưng trong nháy mắt nằng chấn lên kia, tay lại theo bản năng muốn bảo vệ Trì Trì Hàm, sợ cô sẽ trượt xuống, sau đó lại cứng đờ tại chỗ.

Anh...

Rốt cuộc là đang làm gì...

Áo nạo tự ghét bỏ mình lại thêm không biết làm sao, Tề Trình chỉ có thể nghiêm mặt nhìn Trì Trì Hàm ngồi đây, khẽ cau mày quan sát vẻ mặt của anh.

Về mặt của anh không tốt lắm, cho nên sắc mặt Trì Trì Hàm trở nên nghiêm trang, lại cúi đầu nhìn xuống máy theo dõi của anh.

Cô cúi đầu, anh chỉ có thể nhìn thấy cái gáy của cô, cảm xúc không vui lại bắt đầu tăng lên.

“Em xem, thực ra em cũng không phân biệt được cảm xúc nào của anh là do phát bệnh, cảm xúc nào là thật sự không vui.” Anh nghe được mình không khống chế được mà lên tiếng, trong lòng hơi nhói lên một cái, đau tới mức hơi thở cũng nghẹn lại.

Sau đó thấy Trì Trì Hàm ngừng đầu, đáy lòng lại càng thêm hoảng loạn.

Tại sao anh lại đột nhiên trở thành như vậy?

Chỉ là vì lúc hỏi về bệnh sử của anh, thái độ của cô trông rất thoải mái sao?

Rốt cuộc là anh lấy đâu ra tự tin, dựa vào cái gì mà nổi giận với cô như vậy?

Anh có tư cách gì mà nổi giận với Trĩ Trĩ Hàm?

Tay chậm rãi nắm thành quyền, gục đầu xuống, hơi thở càng lúc càng nặng nề, loại cảm xúc này chỉ xuất hiện trong mấy năm đầu anh mới mắc bệnh, đối với triệu chứng bệnh như thế này Tề Trình đã có chút xa lạ, hơn nữa cũng trở nên không để ý tới nữa.

Vừa rồi, anh đã chăm chọc Trĩ Trĩ Hàm.

Hơi thở lại càng nặng nề hơn, mãi tới lúc Trĩ Trĩ Hàm kích động ngồi quỳ trước mặt anh, hai tay nâng đầu anh lên.

“Anh làm sao thế?” Cô sắp bị anh dọa cho choáng váng, mấy phút trước không khí vẫn còn rất ổn, cũng chỉ mới im lặng có mấy phút, cảm xúc của anh đã sụp đổ.

Cô hoàn toàn đoán không ra vừa rồi anh đã nghĩ cái gì.

Chỉ là phát hiện anh đột nhiên không muốn cô gối lên đùi anh, sau đó phát hiện không biết tại sao trong đáy mắt anh bắt đầu kháng cự, đến cuối cùng, ngay cả tiếng hít thở cũng mang theo tiếng run.

Nhưng kỳ lạ là nhịp tim và huyết áp đều rất bình thường.

“Làm sao thế?” Trĩ Trĩ Hàm có chút đau lòng, đưa trán chạm vào trán anh: “Trán anh rất lạnh, là thiếu oxy nên đau đầu sao? Có thuốc hay không?”

Từ trước tới giờ cô chưa từng gặp triệu chứng này, bấy giờ Tề Trình không nói gì, chỉ thở khó nhọc nhìn cô, khiến trong lòng cô càng thêm không chắc.

“Anh đợi một chút, em đi gọi điện thoại.” Nói ra bàn tay đang ôm mặt Tề Trình, cô xoay người muốn đi lấy điện thoại, lại bị Tề Trình đi trước một bước nắm chặt tay, dùng chút lực kéo cô lại, sau đó ôm chặt lấy, vùi đầu trên người cô, không chịu nhúc nhích.

“... Anh như vậy có phải là không thể thờ được không?” Rõ ràng vừa rồi trông anh ngay cả thờ cũng không thờ nổi, bây giờ ôm chặt lấy cô như vậy có phải là càng thêm khó chịu không?

Tề Trình lắc đầu, càng ôm chặt hơn.

Anh chưa từng ôm cô vội vàng như vậy, chặt tới mức ngay cả xương sườn của cô cũng đau.

Có sức, có thể nghe thấy cô nói chuyện, hơn nữa không hề đồ mồ hôi, chứng tỏ rằng đầu óc rất tỉnh táo.

Trĩ Trĩ Hàm vẫn giống như đang lọt vào trong sương mù, chỉ có thể ôm lại anh, vỗ lưng anh như đang trấn an, kết quả lại phát hiện ra hô hấp của anh đã chậm rãi trở nên an ổn.

...

Tại sao lại có ảo giác như thế vừa rồi Tề Trình đột nhiên giận dữ?

Câu nói trách móc cô không phân biệt được rõ cảm xúc của anh, còn có câu hỏi vụn lại với giọng điệu cứng nhắc kia nữa.

Anh là đang giận vì cô lật xem bệnh sử của anh, hay là đang giận vì cô hỏi anh về bệnh sử.

Nhưng việc này đâu phải trước kia cô chưa từng làm...

Sau khi phân tích xong, Trĩ Trĩ Hàm lại càng giống như lọt vào trong sương mù, chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu Tề Trình, nhắc nhở: “Em sắp bị anh ôm cho nghẹt chết rồi!”

Những lời này thật sự không hề khoa trương.

Tề Trình ôm cô vẫn luôn rất khắt khe, cho dù lần ở trong ngăn tủ đó, anh ôm nhanh như vậy nhưng cũng mang theo sự cẩn trọng và dè dặt.

Không giống như bây giờ, kim chặt, dùng sức đến mức có thể khiến cô cảm giác được ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Cô cảm thấy, mấy ngày nay Tề Trình có chút thay đổi kỳ lạ một cách khó miêu tả, sự thay đổi không liên quan lắm với bệnh của anh mà liên quan tới nội tiết tố trong cơ thể.

Bởi vì quá khó để miêu tả nên cô cũng không nhắc tới trong email gửi cho bác sĩ Triệu.

Dù sao thì cô cũng không thể gửi email để nói với người khác mấy lời như là người đàn ông mà mình thích gần đây đang càng ngày càng trở nên nam tính...

Nhưng mà thật sự là...

Cô bị cái ôm vô duyên vô cớ như vậy làm đó mặt, tim cũng đập nhanh hơn.

“Tề Trình?” Cái người đang ôm cô đến mức sắp gãy cả xương sống kia chẳng có chút động tĩnh nào, Trĩ Trĩ Hàm cúi đầu, hơi đẩy một chút.

Kết quả là bị ôm còn chặt hơn.

...

Một bệnh nhân mà lại có sức lực lớn như vậy.

“Em, sắp bị nghẹt chết rồi!” Trĩ Trĩ Hàm cao giọng hơn, rống lên một câu bên tai Tề Trình.

Rốt cuộc Tề Trình cũng giật mình, buông lỏng ra một chút, nhưng vẫn sống chết không chịu buông tay.

Trĩ Trĩ Hàm nhìn thoáng qua máy theo dõi vẫn rất ổn định, lại nhìn người đàn ông hô hấp bình thường nhiệt độ cơ thể bình thường đang vùi đầu trong lòng mình, rốt cuộc bị tình cảnh chẳng hiểu ra làm sao này khiến cho không thể nhịn được nữa, dùng sức muốn đẩy anh ra để nhìn xem vẻ mặt anh thế nào.

Kết quả là người đàn ông đang chôn trong lòng cô gây người một cái, dùng giọng điệu gần như tuyệt vọng mà cầu xin: “Đừng đi.”

Sau đó hít sâu một hơi, dùng một lời còn mãnh liệt hơn: “Không được đi!”

Chỉ ‘đi’ cuối cùng, bởi vì không quen với loại cảm xúc kịch liệt này mà run lên một cái, biến thành nghẹn ngào.

...

Trĩ Trĩ Hàm thật không biết nói gì với bản thân.

Dưới tình huống hoang đường này, cô lại bởi vì giọng điệu của Tề Trình mà khỏe mắt cũng đỏ ửng lên.

Rốt cuộc là anh nghĩ cái gì mới có thể biến thành như vậy?

“Em không đi.” Đầu tiên là theo bản năng đưa ra hứa hẹn, sau đó lại rất nghiêm túc nhấn mạnh hơn: “Em thật sự sẽ không đi.”

Rốt cuộc Tề Trình cũng buông tay, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trĩ Trĩ Hàm một cái.

Nhút nhát rụt rè, khiến trái tim cô nhói lên một cái.

“Anh không thích em hỏi về bệnh sử của anh?” Cảm thấy nếu mình cứ luôn hỏi anh ‘làm sao thế’ thì chắc chắn sẽ không nhận được đáp án, Trĩ Trĩ Hàm bắt đầu hỏi từng chút một.

Tề Trình lắc đầu, suy nghĩ một chút lại gật đầu.

...

Trì Trì Hàm hít sâu một cái.

Anh vẫn hồ hập bình thường, lúc nhìn cô hai mắt vẫn có tiêu cự, vẻ mặt có chút găng chịu đựng nhưng vẫn có thể nhìn ra được là đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Như vậy, anh không phải đang phát bệnh.

Sau khi xác định được điều này, cô cũng nhẹ nhàng thở ra, biết Tề Trình thích cô nói chuyện nhẹ nhàng, cho nên cô cố hạ giọng mềm mỏng: “Sao lại sợ em đi?”

Tề Trình không trả lời ngay.

Anh cũng đã bình tĩnh hơn một chút, Trì Trì Hàm không bối vì việc anh gần gũi mà ghét bỏ anh, điều này khiến anh cảm thấy an tâm.

Cho nên anh cúi đầu, do dự hồi lâu, giống như đang cố gắng hạ quyết tâm

“Anh không thích thái độ thoải mái của em khi hỏi về bệnh sử của anh.” Giọng nói rất nhẹ, nhưng biểu đạt rất rõ ràng: “Cho nên, giọng nói mới không được tốt.”

...

Trì Trì Hàm trừng mắt nhìn.

“Thật ra anh...” Giọng của Tề Trình càng nhẹ hơn, Trì Trì Hàm nghe ra được âm cuối của anh mang theo nụ cười tự giễu “... có tư cách gì mà đối xử với em như vậy.”

...

Chân tướng rõ ràng.

Năng lực biểu đạt của anh thật sự là thuộc dạng thiên tài.

Vừa rồi diễn ra một chuỗi hoạt động tâm lý như vậy, phản ứng kịch liệt như vậy, hiện giờ xương sườn của cô vẫn còn hơi đau.

Chỉ hai câu nói đã biểu đạt được một cách hoàn hảo tất cả cảm xúc khai, thừa, chuyển, hợp.

Trì Trì Hàm hít sâu một hơi, tựa sát vào, để Tề Trình có thể nhìn rõ được là cô đang nghiêng rặng nghiêng lợi.

“Em muốn đánh anh!” Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Nhưng trước đó, em muốn hỏi anh một chuyện.”

“... Cái gì?” Trong lòng bàn tay Tề Trình chảy mồ hôi, thật ra hôm nay anh không bình thường lắm.

Không, mấy ngày nay anh đều không được bình thường.

Trước kia chỉ cần Trì Trì Hàm xuất hiện là có thể khiến anh cảm thấy yên ổn, bây giờ cảm giác yên ổn đó không còn nữa, cảm xúc của anh bắt đầu dao động kịch liệt.

Ham muốn chiếm hữu càng trở nên mãnh liệt hơn, cũng có chấp hơn, thái độ và ánh mắt của Trì Trì Hàm dành cho anh đều biến thành nguyên nhân khiến cảm xúc anh trở nên phập phồng.

Nhìn thêm một cái anh sẽ thấy vui vẻ, nếu vì phòng bếp lộn xộn mà đẩy anh đến khoảng cách an toàn thì anh sẽ thấy khó chịu.

Từ yên ổn bình tĩnh trở thành bất an, sau đó đến hôm nay rồi cuộc cũng bùng nổ.

Anh không biết mình bị làm sao, nhưng anh biết là anh không muốn Trì Trì Hàm nhìn thấy cái đáng vẻ này của anh, anh sợ mình bị quan, cũng sợ Trì Trì Hàm sẽ vì ham muốn chiếm hữu của anh mà cảm thấy sợ hãi.

Cho nên anh rất căng thẳng.

Sợ Trì Trì Hàm sẽ hỏi anh tại sao lại nói như vậy, nếu như thế, anh sẽ không trả lời được, cho nên anh không dám trả lời.

“Em có thể đi vào phòng vẽ tranh của anh không?” Rồi cuộc Trì Trì Hàm cũng hỏi ra miệng điều đã khiến cô rối rắm cả một buổi chiều.

Sau đó nhìn thấy Tề Trình thất thần đứng yên tại chỗ.

“Không thể?” Trì Trì Hàm nghiêng đầu híp mắt, cảm giác tức giận vì vừa rồi bị anh dọa chết khiếp lại bắt đầu bùng lên.

“...” Tề Trình hơi há mồm, mắt rất nhiều sức lực mới có thể dần dần giải thoát được cảm xúc vừa rồi: “... Em muốn vào đó làm gì?”

Trong phòng vẽ tranh có một số tranh do anh vẽ trong lúc không khống chế được cảm xúc, phong cách rất u ám, anh luôn treo ở đó không đụng tới. Từ sau khi bị mắc chứng uất ức, anh đã mất đi hứng thú với rất nhiều thứ, lúc đó vẽ tranh không phải sở thích của anh mà chỉ là công cụ để duy trì hồ hập.

Chưa từng có ai đi vào phòng vẽ tranh kia, sau khi mọi người nhìn thấy tình huống của anh thì đều theo bản năng muốn giữ cho anh một không gian riêng.

Bởi vì anh đã bị theo dõi trong thời gian dài, bất cứ lúc nào họ cũng có thể mở camera và máy theo dõi trên tay anh từ xa, cùng với người bảo vệ được huấn luyện nghiêm khắc sẽ lập tức xông vào ngay khi phát sinh tình huống bất thường, cho nên phòng vẽ tranh là nơi duy nhất chỉ thuộc về một mình anh.

Thật ra anh cũng không ngại để Trì Trì Hàm đi vào.

Chỉ là, tại sao?

“Bên trong có mấy bức tranh của anh...” Thấy Trì Trì Hàm không nói gì, anh bắt đầu thi thảo giải thích: “Anh sợ em sẽ bị dọa.”

Đó là cách phát tiết duy nhất của anh, cho nên anh về một cách trắng trợn, chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy cảm xúc tiêu cực đập ngay vào mắt.

“Không phải là anh không cho em lên đó...” Thấy Trì Trì Hàm không nói gì, cảm xúc khó hiểu và cảm giác an toàn trong lòng Tề Trình lại bắt đầu phập phồng, anh hơi gấp gáp, lại có chút dè dặt cẩn trọng, giọng nói giống như đang thương lượng: “Để anh cất mấy bức tranh đó trước đã rồi em hãy lên.”

Trì Trì Hàm nhu này.

Cả một ngày hôm nay, trong đầu Trì Trì Hàm đều chỉ nghĩ đến chuyện ngừng thuốc và chuyện ông nội Tề Trình, lại thêm chút việc vặt trong công ty, hôm nay tâm trạng cô cũng không tốt.

Quá trình điều trị của Tề Trình đang ở giai đoạn mấu chốt, tác dụng của cô trước kia, đến giai đoạn anh ngừng thuốc lại giống như không còn dùng được nữa.

Cô rất sợ anh sẽ gặp chuyện không may, cho nên cả ngày đều không yên lòng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không phát hiện ra cảm xúc kỳ lạ của Tề Trình trong mấy ngày nay.

Gần đây chỉ cần anh nói câu gì hơi khác thường với cô là chỉ một giây sau giọng điệu chắc chắn sẽ trở thành dè dặt và cẩn trọng.

Vừa rồi lời giải thích của anh đối với việc không khống chế được cảm xúc của mình là tự hỏi lại bản thân rằng anh có tư cách gì.

“Tề Trình.” Trì Trì Hàm gọi lại người đàn ông đang muốn vào phòng vẽ tranh thu dọn đồ đạc, vứt bỏ vấn đề đã khiến mình rối rắm cả ngày nay, cô mới vỡ lẽ ra nguyên nhân khiến Tề Trình phát tác cơn giận vừa rồi.

Cô dùng giọng điệu đùa giỡn để hỏi về bệnh tình của anh, anh tức giận, lại vì sợ cô sẽ rời đi mà chọn gắng sức để ép cơn giận xuống, cô hỏi anh chuyện phòng vẽ tranh, anh không hề biết nguyên nhân, cũng không phải là thật sự hoan nghênh cô đi vào, chỉ đơn thuần là muốn lấy lòng cô, cho nên liền vội vàng muốn đi vào giấu mấy bức tranh mà anh nói là rất đáng sợ kia.

Tại sao anh lại trở nên hèn mọn như vậy?

Rõ ràng là lúc bọn họ mới bắt đầu, anh còn tự tin thoải mái hơn bây giờ.

Mặc dù anh đã mắc bệnh mười năm, mặc dù nguyên nhân của chứng sợ giao tiếp là tự ti, nhưng trên người anh luôn có tính cách tùy hứng của một vị thiếu gia được người nhà cưng chiều làm hư, thỉnh thoảng anh sẽ nổi tính, sau đó cảm thấy tội lỗi vì cảm thấy tất cả mọi người đang bắt nạt anh.

Mặc dù ngày thơ, nhưng Trì Trì Hàm biết không dễ gì anh mới nổi cái tính tùy hứng đó.

Hiện giờ anh lại vì cô mà ngay cả chút tính cách giận dỗi đó cũng cố gắng thu hết lại.

Đề dặt cân trọng, nỗi sợ duy nhất chính là cô sẽ rời đi.

Giống như mấy ngày nay không hiểu sao cô cứ cảm thấy Tề Trình càng ngày càng giống đàn ông, dường như giữa bọn họ có thứ gì đó đã không còn giống trước nữa.

“Anh lên trước đi.” Trì Trĩ Hàm vẫn ngồi bên cạnh cầu thang, cô đã mơ hồ hiểu ra giữa bọn họ đã nảy sinh cái gì.

Đề có thể báo cho bác sĩ Triệu biết một cách chính xác những gì đã xảy ra trong ngày, gần đây kỹ năng phân tích và tổng kết của cô đã tăng lên một chút.

Hơn nữa bác sĩ Triệu cũng thường xuyên phân tích chỉ ra cho cô những nội dung nào không rõ ràng nên mua dầm thấm dất, cô phát hiện ra dưới tình huống mà cô không hiểu, chỉ số tình cảm và thông minh đều đã tăng lên rồi.

Nhưng chỉ số tình cảm và thông minh tăng lên không có nghĩa là da mặt cũng dày thêm.

Qua năm nay cô cũng chỉ mới hai mươi lăm tuổi, lúc mười bảy, mười tám tuổi, bởi vì trong nhà có tiền nên phần lớn cuộc sống của cô đều trải qua trong sự yêu mến của bạn bè, lớn hơn một chút, đã hiểu chuyện hơn thì ba lại qua đời, cuộc sống của cô chỉ còn lại một việc duy nhất là kiếm tiền.

Cô chưa từng trải qua tình yêu nam nữ, thậm chí ngay cả đọc tiểu thuyết ngôn tình cũng sẽ chọn những bộ đơn giản thô bạo, không thích đọc những bộ chậm rãi nhẹ nhàng.

Cô không biết nên dùng từ nào để diễn tả phát hiện vừa rồi của mình, chỉ có thể nín thở chờ Tề Trình chậm rãi đi tới, trên mặt còn mang theo bất an và đề dặt.

Anh vẫn đang lo lắng vì câu nói giận dỗi mà anh đột nhiên thốt ra lúc này.

Cho nên tâm trạng không tốt lắm, đầy mắt nhắm một tầng sương mờ mịt.

“Anh... ngồi xuống trước đi.” Trì Trĩ Hàm ngửa đầu lên nhìn cô, lại ra một mệnh lệnh, sau đó không biết tại sao mặt lại từ từ đỏ lên.

Ngay sau đó, chuyện khiến anh càng thêm mất tự nhiên hơn đã xảy ra.

Trĩ Trĩ Hàm cắn răng, giạng chân ngồi lên đùi anh, hai tay ôm lấy cổ anh, sau đó trừng anh, ra lệnh: “Ôm chặt.”

Chỉ là giọng nói trở nên bất ổn, mặt cũng càng đỏ lên.

Tề Trình ôm chặt theo bản năng, sau đó há hốc mồm nhìn Trì Trĩ Hàm lại nhích người lên trước một chút.

Anh là đàn ông, cho dù uống thuốc chống hãm lực thì anh cũng là một người đàn ông tay chân nguyên vẹn.

Cho nên anh hiểu rất rõ, hiện giờ Trì Trĩ Hàm đang giạng chân ở vị trí nào, cúi đầu xuống đây về khó tin, thấy mặt Trì Trĩ Hàm đỏ tới mức dường như muốn nhỏ ra máu.

“Anh đừng có nhìn!” Trì Trĩ Hàm gần như bùng nổ, cô giữ tư thế như vậy, trên mặt bối rối một lúc, nghĩ xem tiếp theo nên dùng lời nói để biểu đạt hay là nên dùng ngôn ngữ tay chân.

Cuối cùng vẫn lựa chọn dùng tay chân.

Bởi vì cô đã thẹn thùng tới mức không nói được nên lời.

Cho nên cô ôm sát lấy, vùi đầu trong lòng Tề Trình, nhắm mắt lại, cọ một chút.

Cả người Tề Trình căng cứng.

Trĩ Trĩ Hàm khẽ cắn môi, trong lòng mắng một câu thô tục, ôm tâm tình bất chấp bất cứ giá nào, túm lấy tay Tề Trình đặt lên trước mặt mình, sau đó lại cọ một chút.

...

Cái cọ gỗ dưới người rốt cuộc cũng có phản ứng, anh hít sâu một hơi, theo bản năng muốn đẩy cô ra, lại sợ cô sẽ ngã xuống rồi cùng đầu như lần trước nên chỉ có thể lại giữ chặt cô, chỉ là bàn tay đang đặt trước ngực cô giống như bị bóng, lập tức rút trở về.

Phản ứng thật sự xuất hiện rồi.

Cho dù đã uống thuốc...

Trĩ Trĩ Hàm có thể nghe thấy tiếng thở dốc của anh, ánh mắt hơi hé ra một đường nhỏ, phát hiện mặt anh cũng đỏ hệt như mặt cô, cả hai người họ đều sắp chảy máu não rồi.

“Em...” Tề Trình đang hết sức căng thẳng, đương nhiên phát hiện ra được Trì Trĩ Hàm đang nhìn lên anh, trong đầu anh ong ong, ngay cả tóc gáy cũng dựng thẳng, không còn can đảm mà cúi đầu xuống.

Tay giống như bị đốt cháy, không phải là ảo giác nóng rất như trước kia mà là do xúc cảm vừa nãy.

Anh sắp chảy máu mũi rồi...

“Anh im miệng!” Trì Trĩ Hàm ôm ồm.

Cô chỉ có thể đâm lao thì phải theo lao, rốt cuộc cô cũng đã dùng hành động để chứng minh suy đoán vừa rồi của mình là đúng, nhưng sau đó lại bất tri bất giác phát hiện ra cô không biết tiếp theo phải làm thế nào.

Nếu cứ tiếp tục ôm như vậy thì hai người họ sẽ bị nổ tung mất...

Nhưng nếu rút lui...

Cô thật sự sẽ không còn mặt mũi nào mà đối diện với cái đề tài này...

... Cứ như vậy đi...

Bị chỉ số thông minh lo trước không lo sau của mình đánh bại, Trì Trĩ Hàm thở dài một tiếng, tiếp tục vùi đầu vào ngực Tề Trình, không nhìn thấy thì mới có thể dễ dàng mở miệng.

“Hai người chúng ta... có hơi khác rồi.” Câu nói đầu tiên của Trì Trĩ Hàm đã thành công khiến người sắp chảy máu mũi là Tề Trình lập tức dừng lại động tác muốn đẩy cô ra.

“Chính là cảm giác trước kia cho dù có ngủ chung một giường cũng sẽ không sao, nhưng bây giờ ngủ một giường thì chắc chắn sẽ có chuyện.” Sau khi nói xong thì Trì Trĩ Hàm cắn răng, cảm thấy rốt cuộc da mặt mình cũng đã tới cực hạn, nhắm mắt lại bỏ đi “Mẹ nó, dù sao thì có nói anh cũng nghe không hiểu!”

Tề Trình nghe hiểu rồi.

Cũng bởi vì câu ‘mẹ nó’ kia của cô mà khoe miệng lại càng nhếch cao hơn.

Lòng ngực chấn động một cái, cô gái trong lòng cảm giác được, hùng hổ ngẩng đầu lên, trừng mắt: “Trời ạ, anh còn cười!”

Cô thật sự... vừa giận lên là văng tục tứ tung.

Anh đỏ mặt bật cười, sau đó kéo cô vào ôm.

Anh từng nghĩ tới nguyên nhân khiến mấy ngày nay mình không được bình thường, thật ra, anh cũng có nghĩ như vậy.

Nhưng bởi vì cảm thấy bản thân không xứng nên cố gắng đè ép cảm giác tội lỗi xuống.

Anh cảm thấy quá nhanh, đối với anh, hai người thích nhau đã là ông trời ban ơn, thế mà bây giờ anh lại còn muốn xâm chiếm.

Cho nên anh bắt đầu lo được lo mất, cho nên anh bắt đầu bối vì một chút cảm xúc pháp phồng của cô mà trở nên không có cảm giác an toàn.

Sự thoải mái ung dung trước kia đều không còn nữa, anh biết mình càng ngày càng trở nên chật vật.

Kế hoạch lý tưởng của anh là nếu như, nếu như thật sự có thể có một ngày anh có thể khởi hân, anh muốn thật chính thức, nói với cô gái trong lòng anh ba chữ kia.

Bởi vì theo anh, ba chữ kia chứa đựng cả hứa hẹn và trách nhiệm đằng sau, anh cảm thấy tạm thời mình còn chưa đủ sức.

Nhưng lý trí lại vẫn cứ chạy không kịp được tình cảm.

Hon nữa anh tuyệt đối không ngờ được rằng, người trong lòng anh cũng như anh...

Càng tuyệt đối không ngờ được rằng, cô lại có thể nghĩ ra chuyện dùng phương thức này để biểu đạt...

“Mấy quyển tiểu thuyết này của em đều phải tích tụ hết.” Giọng của Tề Trình hơi khàn, lại bắt đầu không che giấu được ý cười: “Không được đọc nữa.”

Thế này rồi thì toán học được mấy thứ linh tinh...

“Chờ anh một chút được không? Anh đã đồng ý với em là sẽ thử, anh sẽ cố gắng hết sức.” Cuối cùng anh vẫn đưa ra lời hứa hẹn, tình cảm lại một lần nữa che hết lý trí.

Chỉ vì cái người vẫn đang chôn sâu trong lòng anh, bởi vì thẹn thùng mà không cách nào ngừng đầu lên được kia.

Cô phải cố dừng khí lớn đến nhường nào mới có thể làm ra hành động vừa rồi.

Cô thật sự đã cố gắng chủ động rất nhiều lần.

Tiếp theo nên đến lượt anh.

Anh là đàn ông, cho dù có mắc bệnh hay không thì là đàn ông thì phải có trách nhiệm

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước khi phát bệnh, Tề Trình chỉ có thể miễn cưỡng xem như một người có thái độ sống tích cực, nói đúng ra thì anh hơi lười.

Chuyện nhà thì chắc chắn là không làm được, lúc đi học cũng chẳng bao giờ ôn bài hay chuẩn bị bài ở nhà, làm xong bài tập về nhà rồi thì ngay cả một chữ cũng không chịu viết thêm nữa.

Cho nên nhìn thời gian biểu mà Trì Trì Hàm đặc ý đưa cho anh, cả người anh đều tò mò không đồng ý.

“Anh phải làm việc theo kế hoạch trên thời gian biểu này thì em mới để anh quay lại phòng vẽ tranh.” Trì Trì Hàm bắt đầu dụ dỗ đe dọa.

Sau không khí quá mức ái muội hóm dó, Trì Trì Hàm vội vàng thẹn thùng vội vàng hạ nhiệt, đối với những thứ nguy hiểm trong phòng vẽ tranh, cô trực tiếp hạ lệnh — cô bắt Tề Trình chuyển giá vẽ xuống dưới lầu để vẽ, dù sao thì căn phòng này cũng rộng như vậy, anh một mình ngồi vẽ tranh trong góc cũng chẳng bị ai quấy rầy.

Lúc đó Tề Trình chỉ cười ngây ngô, đến lúc phản ứng kịp thì cả giá vẽ lẫn tất cả dụng cụ đều đã bị chính anh chuyển xuống dưới.

Tĩnh một chút thì đã ba ngày anh không lên lầu rồi.

Mặc dù đến tận bây giờ anh vẫn chưa đoán ra được nguyên nhân Trì Trì Hàm không cho anh vào phòng vẽ tranh.

***

“Anh dậy không nổi.” Vừa nhìn mục đầu tiên của bản kế hoạch, anh đã phản đối.

Để anh lựa chọn giữa dậy lúc chín giờ sáng và không vào phòng vẽ tranh thì anh chắc chắn sẽ phải chọn không vào phòng vẽ tranh.

“Buổi tối ngủ sớm một chút là có thể dậy thôi.” Trì Trì Hàm ngậm một sợi mực khô trong miệng, nói chuyện ồm ồm.

“Buổi tối anh không ngủ được.” Cái việc đi ngủ lúc mười một giờ này... ngoại trừ lúc sinh bệnh buộc phải nằm ra thì anh cũng chỉ làm lúc còn đi học.

“Em ôm anh ngủ.” Trì Trì Hàm đang nhào bột mì với trứng gà, ăn hết một sợi mực khô, cả hai tay đều đang bận nên chỉ có thể nghiêng đầu, ra hiệu cho Tề Trình dứt.

Tề Trình buông thời gian biểu xuống, xé một sợi cho vào trong miệng cô, khỏe mảy hơi nhấm.

“Đừng có ngậm.” Ngậm thứ này, nói năng không rõ lại còn dăm dưng cảm nói muốn ôm anh ngủ, loại không khí này thật sự... rất không lành mạnh.

Kết quả cô gái dùng cảm xúc vươn bàn tay đang dính bột mì lên chọc vào mũi anh một cái.

Sau đó cười hi hi lộ cả lúm đồng tiền, hất cảm chỉ chỉ bình sữa bỏ: “Giúp em thêm sữa.”

“Anh không muốn ngọt quá.” Tề Trình mở bình sữa bỏ ra, dưới mệnh lệnh của Trì Trì Hàm giúp cô đổ 100 ml, lúc cô báo anh giúp thêm đường thì anh cẩn thận từng li từng tí chỉ đồng ý thêm một nửa.

“Em đã tính bột rồi, còn bột một nửa nữa sẽ không có vị đâu!” Trì Trì Hàm trừng anh.

Sau đó Tề Trình không dám nói gì, chỉ có thể ừ ừ thêm phần đường cát còn lại, phần bột mì dính trên chóp mũi chớp chớp lóe chớp lóe.

Ở phương diện ăn uống, Tề Trình thật sự rất phiền phức.

Đem qua lướt Weibo của cô phát hiện ra món bánh ngọt kiểu cũ vô gòn không dầu mà cô từng làm lúc trước, hôm nay vừa mở mắt đã nói muốn ăn.

Trì Trì Hàm ngẫm lại mình vẫn luôn lấy tiền lương của người ta, ăn đậu hũ của người ta, vì vậy đánh đáp ứng yêu cầu của anh.

Nhưng mà anh cứ luôn đứng bên cạnh nào thì không cần nhiều bột mì, thích uống sữa tươi, đừng ngọt quá, như vậy vỏ bánh có gòn hay không, vân vân.

Thật là phiền phức...

Muốn ném luôn anh vào trong lò nướng...

“Tại sao nhất định phải làm theo thời gian biểu?” Cái người phiền phức kia mới yên tĩnh được vài giây lại tìm được vấn đề mới.

“Bởi vì tài liệu nói rằng sinh hoạt và nghỉ ngơi đều đặn có lợi cho việc điều trị chứng uất ức.” Trì Trì Hàm ngừng đầu, nhắc nhở anh: “Ngày mốt là anh phải bắt đầu giảm thuốc rồi.”

Lúc máy trộn bột hoạt động sẽ bắn nước ra xung quanh, Trì Trì Hàm sợ làm dấy ra đất nên từ sau khi mở máy trộn bột thì bắt đầu chuyển tâm làm việc, để lại Tề Trình một mình đứng bên cạnh, cúi đầu nghiên cứu tờ thời gian biểu.

Thời gian vẽ tranh được quy định là bốn tiếng, chắc chắn là không đủ...

Tề Trình hơi nhui mày.

Buổi sáng, sau khi ngủ dậy thì hoạt động tiếp theo chính là nửa tiếng rèn luyện thân thể, mặc dù gần đây thể lực của anh từ từ khôi phục nên đã bắt đầu chạy chậm, nhưng mà nửa tiếng thì quá lâu...

Tề Trình lại nhui mày.

Giữa trưa còn phải ngủ trưa...

Hon nữa mười một giờ đi ngủ thì sẽ không có bữa khuya...

Mấy thứ này đều không vừa lòng...

Đầu mày nhều chặt lại, nhưng anh lại không tìm thấy lý do để không làm theo.

Vì vậy anh quyết định cứ cầm thời gian biểu đứng ở chỗ này, yên lặng phản kháng vốn là sở trường của anh từ xưa đến nay.

...

Nhưng mà Trì Trì Hàm rất bận.

Sau khi trộn bột thì bắt đầu rây bột mì, sau đó lại cùi dầu trộn tiếp.

Có dùng que trộn silicon để trộn, động tác hơi mạnh một chút, Tề Trình sợ sẽ gây trở ngại cho cô nên yên lặng lui về sau một bước.

Sau đó cô lại bắt đầu tăng nhiệt độ lò nướng, bỏ hỗn hợp bột đã trộn vào trong túi bắt kem, nặn ra một mô bánh, ở bên trên thả thêm mận việt quất khô.

Tề Trình thích ăn mấy thứ chua ngọt ngọt như thế này, cho nên Trì Trì Hàm bỏ thêm một chút, ngừng đầu chăm chú nhìn người đàn ông đang dùng im lặng để phản kháng kia, hải lòng nhìn anh nuốt nước miếng một cái.

“Có muốn thêm hạnh nhân bào không?” Trước khi bỏ vào lò nướng, Trì Trì Hàm hỏi một câu.

Nhìn thấy Tề Trình gật đầu, cô bóc một chút hạnh nhân đã bào sẵn, mỗi miếng bánh bỏ thêm một ít.

“Hàm lượng dầu trong quả hạch nhiều, chỉ có thể thêm một chút thôi.” Có chút tiếc.

Cái lần anh đột nhiên bị phát bệnh viêm tuyến tụy đã khiến anh không thể ăn rất nhiều thứ, hơn nữa phần lớn đều là cà rốt.

Thật ra Tề Trình đã có phản quên mất vừa rồi anh đang phản kháng cái gì, trong lúc Trì Trì Hàm đang bận rộn làm vỏ bánh giòn cho anh, trong lúc cô cố gắng bỏ thêm nhiều mận việt quất, trong lúc cô cau mày tiếc nuối vì sau này anh không thể ăn nhiều quả hạch, trái tim của anh dần trở nên ấm áp.

Thật ra... cũng không sao cả.

Anh nhìn tờ thời gian biểu, bắt đầu dao động.

“Thức dậy sớm một chút, em có thể làm bữa sáng cho anh.” Trì Trì Hàm đóng cửa lò nướng, nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng có thể ngồi xuống nói chuyện với anh: “Em đã nghiên cứu rất nhiều thực đơn có hàm lượng dầu mỡ thấp, có thể làm cho anh ăn.”

Tề Trình vốn đã dao động, lập trường lại càng trở nên không kiên định.

“Trước khi làm đầu bếp cho anh em đều đi ngủ rất sớm, sau khi đến đây hôm nào cũng phải ngủ trễ, buổi sáng lại còn phải dậy chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, luôn ngủ không đủ.” Con cú Trì Trì Hàm không đối sắc mặt, cho thêm một kích cuối cùng.

Quả nhiên Tề Trình sững sờ một chút rồi nhanh chóng đồng ý.

Anh luôn luôn không nghĩ tới chuyện này từ góc độ đó, thời gian ba bữa lúc trước đều được dùng cho tất cả các đầu bếp trước kia, Tề Ninh sắp xếp dựa theo thời gian nghỉ ngơi của anh, từ sau khi đến đây Trì Trì Hàm đều nghiêm túc làm theo, chưa bao giờ oán giận.

Cho nên anh cho rằng, chắc hẳn cô cũng không có vấn đề gì.

“Em nên nói sớm một chút.” Tề Trình rất ảo não vì sự sợ hãi và ích kỷ của mình.

Vắt vãi lăm mớ lửa được Tề Trình mắc câu, Trì Trì Hàm đắc ý cười, nhưng mới cong được nửa khóe môi đã bị đáng về tự trách của Tề Trình làm cho khựng lại.

Dờ khóc dở cười.

Cầm tờ giấy ăn quý lên ghế cạnh quầy bar, đuổi người về phía trước lau bột mì dính trên chóp mũi Tề Trình.

Anh thật là, chỉ cần là thứ gì cô chà lên người anh thì anh đều sẽ chẳng bao giờ tự lau đi.

Lần trước lúc vết kem bị té lên trán anh một chấm tròn, mãi tới lúc lên giường anh vẫn để nguyên.

Hỏi thì anh nói là luyên tiếc.

Anh chính là người mà chỉ cần đứng ở đây thôi cũng có thể khiến cô cảm thấy đau lòng.

“Em rất lo về phản ứng giảm thuốc của anh.” Trì Trĩ Hàm hạ giọng, nhìn mặt Tề Trình.

Sắc mặt anh đã tốt hơn hồi đầu rất nhiều, hơn nữa cũng dịu dàng hơn một chút, đáy mắt không còn vẻ mờ mịt, cho nên con người màu hồ phách càng trở nên trong suốt.

Cái đáng về yên lặng nhìn cô như vậy tốt đẹp tới mức khiến cô thấy luống cuống.

Cô cũng là một người thiếu hụt cảm giác an toàn, nhất là đối với những thứ rất tốt đẹp, cô sẽ cảm thấy chỉ là trong phút chốc, giống như ba mẹ cô.

Mức độ mạo hiểm khi Tề Trình giảm thuốc vốn đã lớn, lại có thể còn phải đối mặt với sự dả kích mất ông nội.

Cho nên mấy ngày nay, cô vẫn luôn lo lắng đến nỗi đêm không cách nào ngủ ngon.

Quan tâm ắt sẽ bị loạn, thậm chí cô còn ịch kỹ nghĩ rằng chỉ bằng cứ uống từng ấy thuốc mãi đi, chỉ cần Tề Trình có thể luôn luôn giống như bây giờ là tốt rồi.

Còn tiếp tục như vậy nữa thì cô cảm thấy có lẽ mình thật sự phải tìm người học trò kia của bác sĩ Triệu để nói chuyện rồi.

Cô thật sự rất thích Tề Trình, mỗi ngày lại càng thích hơn.

Từ khi bây to tới giờ còn chưa đầy một tháng, thế mà cô đã sinh ra ý nghĩ nếu Tề Trình gặp chuyện gì không hay thì cô lẽ cả đời này của cô cũng sẽ không xong.

Cho nên lúc này đây, cô nghĩ ngợi nhiều hơn bất cứ lúc nào trước đây, biết bản thân mình không bao giờ có thể làm một công cụ điều trị làm tăng năng lượng tích cực nữa, sau đó lại rất bất đắc dĩ phát hiện ra, cô bỗng dưng nổi lên một niềm xúc động muốn phạm vào sai lầm mà người nhà họ Tề trước kia đã phạm phải.

Ví dụ như coi Tề Trình là thủy tinh dễ vỡ...

Ví dụ như nếu điều trị thật sự khổ sở như vậy thì thôi không điều trị nữa, cô luôn luôn dấn lấy anh, chắc hẳn anh sẽ không tìm được cơ hội mà tự sát.

Mãi cho tới ngày hôm qua, trong email bác sĩ Triệu đã nhắc nhở cô để ý xem triệu chứng đau đầu của Tề Trình có giảm bớt hay không, cô mới ý thức được, mình chẳng những không biết đạo gần đây Tề Trình có triệu chứng đau đầu, mà phần lớn những tác dụng phụ do thuốc gây ra trên cơ thể, Tề Trình đều chẳng hề nhắc tới cho cô biết.

Một chữ cũng không có.

Lúc Tề Trình không thoải mái thì cũng chỉ yên tĩnh, chọn đi vẽ tranh, hoặc là đọc một quyển sách kinh điển.

Bởi vì đã sống trong nhà nhiều năm liền nên lần đầu anh trắng bạch, nếu có mắc mấy căn bệnh thông thường thì cũng khó nhìn ra manh mối trên mặt.

Cho dù dính lấy nhau suốt 24 tiếng thì Trì Trĩ Hàm vẫn chẳng thể nào hiểu rõ bệnh tình của anh.

Anh đã chuyển biến tốt đẹp hơn, thế nhưng cũng không đạt tới trình độ không khác gì người bình thường như Trì Trĩ Hàm tưởng tượng, chỉ là anh không muốn cô lo lắng nên tới tận bây giờ cũng không thể hiện ra bên ngoài.

Bao gồm cả việc nửa đêm hôm qua anh không ngủ được phải vào nhà vệ sinh ới một hồi lâu.

Nhưng anh không nhắc tới dù chỉ một chữ.

Buổi sáng còn vì bánh ngọt vô gòn này mà dường như tâm trạng đã tốt hơn.

Thậm chí còn an ủi người khỏe mạnh là có phản ứng giảm thuốc không đáng sợ như cô nghĩ.

“Chỉ là có thể sẽ bị tiêu chảy.” Mặt mày anh mang theo nụ cười, xoa xoa đầu cô.

Sau đó trong lúc Trì Trĩ Hàm nhào tới ôm lấy anh như con mèo nhỏ, anh nhửu mày nhìn hình ảnh được phản chiếu trong kính cửa sổ.

Hai ngày nay, dây thần kinh của Trì Trĩ Hàm đã bị kéo căng rồi.

Ánh mắt mỗi lần nhìn anh đều mang theo sự đau lòng và vẻ lo lắng.

Anh không thích như vậy, nhưng cũng biết rằng đây là thời thường của con người.

Tình cảm giữa bọn họ càng sâu thì cảm xúc như vậy lại càng không cách nào loại bỏ.

Mà anh lại vẫn luôn lo lắng rằng nụ cười tươi tắn của Trì Trĩ Hàm sớm muộn gì cũng sẽ vì bệnh của anh mà dần mất đi, nỗi lo đó đang càng ngày càng chấn thật hơn.

Không còn cách nào.

Đây giống như một vòng tuần hoàn ác tính trong sinh mệnh của anh, anh khát vọng được quan tâm, nhưng mỗi một người quan tâm đến anh đều sẽ dần trở nên yên lặng, bởi vì quá quan tâm đến anh, cũng bởi vì quá đau lòng cho anh.

Mà anh, rồi lại sẽ bắt đầu chất vấn giá trị tồn tại của mình.

Một người luôn khiến những người bên cạnh thương cảm, còn sống thì có giá trị gì?

Lúc Trì Trĩ Hàm ngẩng đầu, anh vẫn còn nhìn ảnh được phản chiếu trên kính cửa sổ, mày chưa kịp giãn ra, vẻ bi thương trong mắt cũng chưa kịp thu hồi.

Cho nên màu xám nơi đáy mắt lại một lần nữa bị Trì Trĩ Hàm nhìn thấy, mấy ngày nay anh đã che giấu vẻ cùng tốt thứ màu xám vì đánh mất ý chí sống sót đó.

“Em không thích dẫn trở tình yêu đau khổ.” Trì Trĩ Hàm ngăn lại ánh mắt đang muốn né tránh của Tề Trình: “Nhưng nếu anh cứ tiếp tục như vậy, chuyện gì cũng tự mình gánh vác thì chắc chắn ngày nào em cũng sẽ khóc cho anh xem.”

Sau khi nói xong, khóe mắt lập tức đỏ lên.

Tề Trình không kịp phản ứng, chỉ có thể há hốc mồm nhìn Trì Trĩ Hàm ở trước mặt anh biến sắc chỉ trong một giây.

“Cái gì anh cũng không nói thì em sẽ sợ.” Khóe mắt Trì Trĩ Hàm càng lúc càng đỏ hơn.

Cô bị dọa sợ, trước đó là bóng ma do than củi và thuốc ngủ gây ra, lại cộng thêm biểu cảm sống không có ý nghĩa chợt lóe chợt mất trên mặt Tề Trình mà anh cho rằng cô không nhìn thấy vừa rồi.

Cô cho rằng ít nhất anh cũng không muốn chết như vậy.

Cho dù mấy ngày nay các số liệu trên báo cáo kiểm tra sức khỏe vẫn không nhúc nhích, cô cũng vẫn lạc quan.

“Hai ngày nay anh đều già vò vui vẻ?” Lúc hỏi đến câu này, nước mắt đã chực trào, tốc độ nói trở nên nhanh hơn, đầu óc cũng bắt đầu không theo kịp: “Thứ vị lắm sao? Cái gì em cũng nói với anh, đến tháng đau bụng còn nhờ anh xoa giúp, thế mà anh đau đầu không nói, nửa đêm nửa hôm vào toilet nôn mửa không nói, ngày cả chuyện trong phòng vẽ tranh có giấu than củi và thuốc ngủ anh cũng cứ luôn giấu em.”

“Em là bạn gái của anh chứ không phải người quản lý của anh, cái gì anh cũng không nói với em chính là không cần em!”

“Anh cần bản là không thương em!”

Sau đó thì nắc cụt.

Hai câu cuối cùng chắc chắn là kết quả của việc đọc quá nhiều tiểu thuyết...

Nhưng cô lại đã không cần thận nói ra chuyện thuốc ngủ rồi...

Nhìn người đàn ông đang ngáy như phỗng ở trước mặt, Trì Trĩ Hàm cắn môi.

Cô cũng là gào lên xong rồi mới phát hiện ra, nhưng điều cô để ý hơn là việc Tề Trình giấu diếm.

Ở trong mắt cô, phần lớn những nhấp nhô gập ghềnh trong đời người đều có thể vượt qua được, sinh mạng rất ngoan cường, thời gian luôn có thể chữa lành rất nhiều vết thương bên ngoài, mà những vết thương sâu thẳm tận xương, với sự ngoan cường của sinh mệnh, cảm giác đau sẽ dần trở thành thói quen.

Bệnh của Tề Trình, tác dụng phụ của thuốc và ý thức sống sót, theo ý cô, đều là những thứ có thể vượt qua được, đặc biệt là hai người bọn họ có thể cùng nhau chịu đựng được.

Nhưng cô thật sự không thể chịu được sự giấu diếm của anh.

Cho nên, cô gào xonh thì hoảng loạn nhìn thoáng qua mấy theo dõi, sau khi xác định không có vấn đề gì thì cô phát hiện ra mình không hề hối hận về những lời đã nói trong lúc lý miệng vừa rồi.

Chỉ là thời gian Tề Trình ngăn người đường như có hơi lâu.

“Anh... không sao chứ?” Kéo góc áo của anh.

“Em không cho anh vào phòng vệ tranh là vì than củi và thuốc ngủ?” Rốt cuộc anh cũng biết nguyên nhân khiến cô ngồi dưới cầu thang trong ngày hôm đó là gì, thảo nào lúc đó về mặt của cô nghiêm túc như vậy.

Cô biết anh đau đầu, biết anh muốn tự sát, cũng biết anh nửa đêm dậy vào toilet nôn mửa.

Anh không nói, cô cũng nhận.

Với cá tính của cô mà cũng có thể nhận được nhiều ngày như vậy.

Cho nên dây thần kinh mới càng căng chặt.

“Dạ dày của anh khó chịu, hôm qua nôn xong thì đã trống rỗng rồi.” Cho nên buổi sáng mới có thể muốn ăn bánh ngọt vỏ giòn, lúc nói cũng không biết làm bánh ngọt cần nhiều thời gian như vậy.

Tới lúc này, dạ dày đã trống rỗng và bắt đầu co thắt, mùi thơm từ trong lò nướng bay ra lại khiến anh có chút muốn nôn.

Anh nhìn xuống, chưa nói.

“Nhưng bây giờ người thấy mùi trong lò nướng thì lại khó chịu rồi.” Lần này anh đã nói.

Trì Trì Hàm sững sốt một lúc.

“Cháo trứng nhé?” Cô nhớ rằng lần trước phát bệnh anh rất thích ăn cái này.

Tề Trình suy nghĩ một chút: “Không muốn ăn mấy thứ có hương vị.”

“Hồ từ bột ngô? Em cho anh thêm một muỗng sữa?” Trì Trì Hàm xoay người, bắt đầu lục lọi tủ lạnh.

Tề Trình lại nghĩ một lúc, gạt gạt đầu: “Được.”

“Cái gì anh cũng nói, em sẽ không thấy áp lực lớn sao?” Thấy Trì Trì Hàm lại bắt đầu chạy đông chạy tây trong bếp, Tề Trình hỏi.

Trì Trì Hàm ngưng lại động tác trộn trên tay, dường như cũng đang tự hỏi.

Sau đó lắc đầu: “Không đâu, hiện giờ tình cảm đang nồng nhiệt, anh nói cái gì em cũng thấy hạnh phúc.”

“...” Mặt Tề Trình đỏ lên.

“Hơn nữa, người thân sinh bệnh, đau đớn nhất chính là cảm giác bất lực.” Dáng vẻ cúi đầu của Trì Trì Hàm không giống những người bình thường khác, bóng tối che khuất hơn nửa khuôn mặt, cả người trông rất dịu dàng: “Anh đưa ra yêu cầu sẽ khiến người khác yên lòng.”

Bỏ thêm nửa thìa sữa, đưa món hồ từ bột ngô nóng hổi cho anh.

“Ví dụ như nếu anh nói sớm một chút thì sẽ không phải mang cái bụng đói đứng chờ lâu như vậy.” Trì Trì Hàm cau mày nhìn Tề Trình ăn một ngụm, sau đó giống như cố nén lại, muốn ăn tiếp: “Nếu như vẫn muốn nôn thì đừng cố ăn.”

“Không phải.” Tề Trình lắc đầu: “Có chút gì đó trong dạ dày thì mới có thể uống thuốc.”

Những lời này, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ nói với cô.

Nói xong mới phát hiện, thật ra cũng có thể rất tự nhiên.

Dạ dày vẫn đang cồn cào, nhưng sau khi ăn một chút hồ nóng thì đã dần trở nên ấm áp.

Trì Trì Hàm không dán mắt vào anh như mấy ngày trước, sau khi dọn dẹp xong phòng bếp thì cô chạy sang bên đối diện ôm lấy một mớ chai lọ, bảo là để phòng nửa đêm anh muốn nôn thì còn có cái mà dùng.

“Đều là bột có thể pha nước nóng rồi ăn luôn, lỡ như nôn ra hết thì có thể lập tức ăn để làm ấm dạ dày.” Biểu hiện của cô cũng rất bình thường.

Trong ánh mắt có đau lòng, nhưng đã tốt hơn nhiều so với lúc nhìn anh chằm chằm lúc nãy.

“Than củi và thuốc ngủ, anh đã không định dùng.” Lúc Trì Trì Hàm định xoay người đi rửa bát, Tề Trình đi tới sau lưng cô, giúp cô xắn ống tay áo sắp bị ngâm trong nước lên, thấy cô vì mấy chữ kia mà hàng má khẽ run lên.

Chắc hẳn cô đã lo lắng rất lâu.

Đáy lòng Tề Trình càng mềm hơn.

“Anh yêu em.” Sau khi nói ra miệng ba chữ kia, anh ôm lấy cô từ phía sau lưng.

Sau đó thấy người trong lòng mình xoay người lại, vành mắt đỏ lên, bấu môi.

“Anh phiền chết đi được!” Cô lại còn tức giận: “Lần lần lần, em rửa bát.”

Hoàn toàn không hiểu phong tình.

Lại khiến anh lo lắng, mặt mày dần tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước khi Tề Trình giám thuốc, Trì Trì Hàm ra khỏi nhà một chuyến.

Trước lúc đi, cô đã vứt toàn bộ than củi và thuốc ngủ vào thùng rác, sau đó lại bắt Tề Trình đảm bảo rằng bảo vệ ở ngoài cổng có thể nhanh chóng đi vào nhà trong vòng năm phút đồng hồ.

Cuối cùng là mở camera, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.

Tề Trình vẫn luôn tốt tính để mặc cho cô nháo, nhìn cô chạy tới chạy lui rồi ngồi xổm trong nhà vệ sinh, nghiêm túc nghiên cứu vị trí gắn camera.

“Em cũng phải vào nhà vệ sinh này để tắm rửa...” Tề Trình vô cùng bất đắc dĩ nhắc nhở cô.

Trì Trì Hàm đang mơ màng nghĩ đến hình ảnh Tề Trình tắm rửa, mặt đỏ lên.

“Em thật sự có thể ra ngoài chứ?” Hỏi rất dè dặt.

Bác sĩ Triệu hạ vọng một tháng sau khi giám thuốc bên cạnh Tề Trình lúc nào cũng có người, nếu ngày mai không ra khỏi nhà thì có nghĩa là một tháng này sẽ không thể thoát thân được, mà cô thật sự đã rời xa thế giới bên ngoài lâu lắm rồi.

Cô rất muốn mau chóng đến thăm ba, về nhà xử lý mấy việc vặt như phí điện nước linh tinh, còn phải đến công ty họp bàn về kế hoạch quay video mỹ thực mùa xuân.

Đều là những việc cần phải làm.

Cho nên lúc Tề Trình hỏi cô sắp tới có cần phải ra khỏi nhà không, cô đã do dự.

Sau khi hai người xác định quan hệ, rõ ràng là Tề Trình đã có nhiều cảm giác an toàn hơn, bác sĩ Triệu cũng đề nghị rằng trước khi giám thuốc nên cho Tề Trình thời gian một ngày để ở một mình.

Lúc này quả thật là thời cơ tốt.

Mà sau khi tất cả mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong xuôi, Trì Trì Hàm lại một lần nữa bắt đầu lái nhái, nhìn hàng lông mày trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thao thao bất tuyệt.

“Em chi ra ngoài một ngày thôi mà.” Lúc cô bắt đầu dần dờ thời hạn sử dụng của mấy món ăn trong tủ lạnh, Tề Trình xoa xoa đầu cô: “Anh không sao.”

Anh đã ở một mình mười năm, không có lý nào bây giờ ngay cả một ngày cũng không chống đỡ nổi.

Huống hồ cô còn xin sự giúp đỡ của Tề Ninh, nhờ Chu Cảnh Thuộc đến bên đối diện ở một ngày.

***

Nhưng đến ngày hôm sau, khi Trì Trì Hàm thực sự rời đi, anh tỉnh dậy nhìn thấy đồ ăn sáng nóng hổi cô đã chuẩn bị xong ở trong nồi cùng với căn phòng tĩnh lặng đã quen thuộc suốt mười năm nay, trong lòng vẫn nhói lên một cái.

Sau đó đi động cũng vang lên rất đúng lúc, là Trì Trì Hàm gọi tới, hơn nữa còn là cuộc gọi video.

Cô đội một chiếc mũ màu trắng có lông xù trên đỉnh đầu, khuôn mặt bị gió thổi qua có hơi ửng đỏ, vẫy vẫy tay với anh trong màn hình.

Ánh mặt trời chiếu thẳng lên khuôn mặt cô, cô hí hóp mắt cười hi hi.

Đây là lần đầu tiên Tề Trình nhìn thấy đáng vẻ Trì Trì Hàm lúc ở bên ngoài, đáng vẻ hòa hợp với ánh mặt trời, thực sự là thanh xuân dào dạt.

Khóe miệng anh cũng cong lên theo, đáy lòng lại bắt đầu đau đớn.

Rõ ràng là cô có thể sống rất tốt, thế nhưng bây giờ lại bị nhốt ở nơi này, cùng anh trải qua cuộc sống chỉ có đọc sách và nghiên cứu cái gạo đầu muối nhảm chán.

“Anh đang có cái vẻ mặt quái quỷ gì thế?” Bên phía Trì Trì Hàm có tiếng gió, khiến anh thanh của cô bị thổi bay tứ tung: “Đi đánh răng rửa mặt cạo râu trước đi, sau đó thì ăn bữa sáng.”

“Thăm ba xong em sẽ về nhà trước một chuyến.” Trì Trì Hàm dần dờ về lịch trình của mình trước, sau đó nghiêm rằng đe dọa: “Em sẽ mở video camera, đừng hòng có ý định làm chuyện xấu.”

“... Được.” Tề Trình cố gắng bỏ qua cảm giác đau nhói trong lòng, bước từng bước về hướng nhà vệ sinh.

Rõ ràng anh đã nói rằng, anh muốn cùng cô đi thăm ba cô.

Kết quả là cũng chỉ nói ngoài miệng thế mà thôi, ngay cả ra khỏi cửa anh cũng không ra được.

“Tề Trình, em có thể giới thiệu anh với ba em trước được không?” Trì Trì Hàm đang bước lên bậc thang, lúc nói kèm theo tiếng thở hổn hển: “Lần sau anh đến cùng em?”

Bước chân Tề Trình dừng lại.

“Lần sau?” Giọng của anh rất nhẹ, cho rằng ở đó Trì Trì Hàm sẽ không nghe rõ nên lại nhỏ giọng nói thêm một câu: “Nói sau đi.”

“Cái gì gọi là nói sau?” Thế mà Trì Trì Hàm lại có thể nghe thấy được, giọng nói bỗng chốc cao lên.

“...” Tề Trình không trả lời, đi tới cửa nhà vệ sinh thì lắc lắc điện thoại: “Anh đi vào rửa mặt đây.”

Anh muốn gác điện thoại.

Trì Trì Hàm được ánh mặt trời bao phủ khiến anh khó chịu, tự ti, tự trách, có lẽ còn có chút kháng cự.

Cúp máy là sẽ không sao nữa, anh lại tự an ủi bản thân một lần nữa.

Sau đó cố gắng để nên cảm giác choáng váng, không để ý đến tiếng hô to gọi nhỏ của Trì Trì Hàm ở đầu bên kia nữa, cúp luôn điện thoại.

Ném điện thoại lên quầy bar, đi vào nhà vệ sinh, hai tay chống trên bồn rửa tay muốn vượt qua cảm giác đầu vầng mắt hoa này.

Cái đáng về này của anh làm gì giống với trạng thái chuẩn bị giảm thuốc.

Trì Trì Hàm vừa đi, anh đã lộ nguyên hình.

Quái vật vẫn là quái vật, trong khoảnh khắc cúp điện thoại vừa rồi, điều mà anh nghĩ chính là anh cúp máy rồi thì Trì Trì Hàm chắc chắn sẽ vì lo lắng mà bỏ qua hết những kế hoạch sau đó rồi đi thẳng về nhà.

Trong lòng anh chỉ muốn Trì Trì Hàm cứ luôn ở bên cạnh anh, cho dù dùng lý do gì để tô điểm cho cái ham muốn này thì bản chất cũng chưa từng thay đổi.

Cảm giác choáng đầu hoa mắt dần biến mất, anh vẫn duy trì tư thế ấy, chờ điện thoại vang lên lần nữa.

Với tính cách của Trì Trì Hàm, không thể nào bị anh cúp điện thoại rồi mà vẫn còn im hơi lặng tiếng.

Anh cố kiềm chế, bắt trái tim nên lại con quái vật trong lòng, để cô có thể yên tâm xử lý xong chuyện bên ngoài.

Chỉ là anh không cách nào có lòng tin nổi.

Bởi vì hiện giờ, trong nhà đã yên tĩnh hết như một ngôi mộ.

Nhưng điện thoại vẫn không hề vang lên nữa.

Anh ở giữa không gian quá mức yên tĩnh, bắt đầu mất khái niệm về thời gian, đợi đến lúc đầu óc không còn choáng váng nữa, anh nhanh chóng cạo râu rửa mặt đánh răng, lúc ra khỏi nhà vệ sinh còn nhìn thoáng qua camera.

Di động vẫn cứ lặng yên không tiếng động.

Tề Trình nhàu mày, lại nhìn thoáng qua camera.

Vẫn không hề có phản ứng.

...

Anh muốn đi cầm điện thoại, nhìn xem có phải là đã hết pin tắt máy hay là không có tín hiệu hay không.

Nhưng rõ ràng anh nhớ rằng pin điện thoại vẫn còn đầy, mà với tính cách của Trì Trì Hàm, nếu gọi điện thoại tới mà không có tín hiệu thì có lẽ ngay sau đó cửa nhà sẽ bị báo vệ đã vắng.

Cô không gọi điện thoại cho anh.

Hon nữa lúc anh nhìn về phía camera, điện thoại vẫn không có động tĩnh gì.

Cô...

Tề Trình sững người tại chỗ.

Phản ứng đầu tiên là tức giận, dưới tình huống anh ở nhà một mình, anh cúp điện thoại của cô, thế mà cô lại không gọi lại.

Sau đó anh nghĩ tới camera, Trì Trì Hàm biết anh không sao, bởi vì hình ảnh trong camera vẫn rất bình thường.

Như vậy, đơn giản là cô không muốn để ý tới anh?

Tại sao?

Tề Trình lại nhìn thoáng qua camera, mím môi một lúc, về mặt lộ ra vẻ tủi thân.

“Ba xem, sao lại có người không biết xấu hổ như vậy chứ!” Trì Trì Hàm đang ở trước mộ bà, lấy di động ra hướng về phía trước bà mộ: “Rõ ràng là anh ấy cúp điện thoại, thế mà bây giờ lại bày ra cái vẻ mặt như thể con bắt nạt anh ấy vậy.”

Trong email tới qua, bác sĩ Triệu đã nhắc nhở Trì Trì Hàm rằng, lần này ra khỏi nhà không thể trở về trước thời hạn.

Cô cũng là thuốc của Tề Trình, giảm thuốc cũng bao gồm cả cô.

“Đu sao cô cũng không thể dính lấy cậu ấy cả đời, cậu ấy cần một tình yêu khỏe mạnh một chút.” Đây là nguyên văn lời nói của bác sĩ Triệu.

Mặc dù đến giờ Trì Trì Hàm vẫn chưa biết lúc nào cũng dính lấy nhau thì có gì không tốt...

Nhưng câu nói tình yêu khỏe mạnh một chút kia vẫn khiến cô bị lay động.

Hướng hồ về mặt của Tề Trình lúc cúp điện thoại của cô vừa này cũng đã khiến cô quyết định phải nghe lời dặn của bác sĩ.

Tề Trình vừa rồi là Tề Trình mà cô không quen thuộc, tự mình ghét bỏ bản thân, thiếu kiên nhẫn, trên mặt đều là vẻ kháng cự, hoàn toàn không giống người đàn ông dịu dàng của cô.

Anh ghét đáng về cô ở bên ngoài.

Nhận thức này khiến Trì Trì Hàm cũng có chút tức giận.

Dứt khoát đi thẳng tới trước mộ bà, thấp hương xong, bung lên nấy đĩa điểm tâm mà bà thích ăn, sau đó vừa xem hình ảnh theo dõi từ camera vừa nói chuyện với bà.

Tề Trình chỉ dấy dưng một lúc, chẳng bao lâu đã khôi phục bình thường, sau đó, rõ ràng là đang đợi điện thoại của cô.

Trì Trì Hàm bủn rủn.

Dựa vào cái gì chứ, cô còn thăm bà chưa đủ đâu!

Ngồi xuống trước mộ bà, nhìn chăm chăm vào người đàn ông trong video, anh đứng tại chỗ một lúc lâu, sau đó vươn tay ra lấy điện thoại đi động.

Nhưng không gọi điện cho cô mà gửi tin nhắn.

Anh nói: Anh vẫn còn chưa ăn sáng, rất đói bụng.

...

Trì Trì Hàm hít sâu, lại một lần nữa chuyển đi động về chế độ hình ảnh theo dõi từ camera.

Cô không thể mềm lòng, cô là thuốc...

Nếu cô mềm lòng thì bà cô sẽ tức chết...

Rõ ràng người cúp điện thoại chính là anh!

Tề Trình lấy di động ra dọi một lát, lại nhìn thoáng qua camera.

Trì Trĩ Hàm lấy dừng khí ra đối diện với anh, ưỡn ưỡn ngực.

Sau đó Trì Trĩ Hàm cúi đầu, dường như bản tay cầm di động đang dùng sức, thật lâu sau, lâu tới mức Trì Trĩ Hàm sắp chống đỡ không được nữa chuẩn bị gọi lại thì anh bấm điện thoại.

Chỉ là vẫn không phải gọi video.

Rốt cuộc là người này không thích đáng về ở bên ngoài của cô tới mức nào?!

Trì Trĩ Hàm cảm thấy mình đã giận tới mức rằng hàm cũng đã bắt đầu đau nhức, nhưng ngón tay nhận cuộc gọi lại vô cùng nhanh chóng.

Lúc đứng lên nhận cuộc gọi còn liếc mắt nhìn bìa mộ của ba, lè lưỡi.

Đầu bên kia điện thoại, Tề Trình không lên tiếng, cô cũng không nói chuyện.

Hai người cứ yên lặng như vậy thật lâu, mãi tới khi Trì Trĩ Hàm bị gió núi quá lớn thổi qua làm cho hắt xì.

Rốt cuộc Tề Trình cũng giật giật người.

“Em...” Lúc lên tiếng, anh đưa lưng về phía camera, nhìn bữa sáng nóng sốt của Trì Trĩ Hàm: “... mấy giờ thì về?”

Trì Trĩ Hàm hít hít mũi, cô cũng tủi thân rồi.

Cực kỳ cực kỳ tủi thân, ở trước mộ ba, người bạn trai báo bối của cô, không muốn nhìn thấy đáng về ở bên ngoài của cô.

Bướng bỉnh không chịu để nước mắt rơi xuống, cô lại khịt khịt mũi cố nén lại cảm giác chua xót trong lòng, cúi đầu, không chịu nói dù chỉ một câu.

“Anh...” Tề Trình lại mở miệng: “... ăn cơm trước đã.”

Trì Trĩ Hàm biết, đây coi như đang lấy lòng.

Nhưng cảm giác chua xót trong lòng lại không hề giảm xuống, cô sờ vào bìa mộ của ba, lạnh lẽo và cứng ngắt, cho dù có ôm như thế nào thì cũng không thể làm tấm bia đá ấm lên được.

“Em nhớ ba.” Giọng nói rất bình tĩnh.

Tề Trình cũng rất bình tĩnh.

“Tề Trình, em chính là cái đáng về giống như bây giờ.”

“Trước khi quen anh, phần lớn thời gian, em đều là như thế này.”

Người mặc đồ ở nhà để tóc rối tung là cô, người mặc áo khoác đứng dưới ánh mặt trời cũng là cô, Tề Trình không thể chỉ yêu một người.

“Trừ phi hôm nay anh đồng ý chat video với em, nếu không em sẽ không về.” Cẩn chặt rằng, sau khi nói xong thì nhanh chóng cúp điện thoại.

Thậm chí còn không dám nhìn vào hình ảnh theo dõi từ camera, cô chỉ vội vội vàng vàng nhấn cho Chu Cảnh Thuộc một tin báo anh ta phải theo dõi nhịp tim và huyết áp của Tề Trình một cách chặt chẽ, sau đó liền cúi đầu thu dọn những thứ đưa đi viếng mộ ba, kéo áo khoác trên người, đội mũ lên, đi thẳng về nhà mình.

Trước khi quen biết cô, Tề Trình đã sống an ổn rất nhiều năm.

Mỗi một người ở bên cạnh anh đều có thể chăm sóc tốt cho anh, về điểm này, cô không cần phải lo lắng.

Nếu tình cảm mà Tề Trình đối với cô chỉ kém coi tới mức chỉ đồng ý cùng cô bị nhốt trong căn phòng kia cả đời, cô sẽ phối hợp giúp anh điều trị, đến lúc anh khỏe lại, cô lại không thể ở lại bên cạnh anh.

Cô không để ý bị nhốt cùng anh, nhưng cô rất để ý việc Tề Trình cũng nghĩ như vậy.

Cô muốn Tề Trình thích toàn bộ mọi mặt của cô, chứ không phải chỉ là cô khi không có ánh mặt trời chiếu sáng.

Cho nên cô kìm nén, vẫn luôn chú ý xem trên điện thoại có cuộc gọi nào của người nhà họ Tề hay không, nhưng vẫn không dám mở hình ảnh theo dõi từ camera.

Tề Trình không liên lạc với cô nữa.

Tin nhắn, thậm chí là ngay cả một cuộc gọi cũng không có.

Cô trở về nhà, giao phí quản lý tài sản, thanh toán phí điện nước với Thích Tĩnh, còn ôm Thích Tĩnh nhõng nhẽo một hồi, nhưng vẫn không dọi được tin nhắn hay điện thoại.

Cảm giác tức giận chậm rãi dâng lên.

Cuối cùng, ngay cả liếc mắt nhìn điện thoại cô cũng lười.

Lúc bàn bạc kế hoạch quay video mỹ thực mùa xuân ở công ty, Lâm Kinh Vũ suýt chút nữa còn cho rằng mới có mấy tháng mà cô đã bị người ta làm cho thay đổi hoàn toàn tính cách.

***

Ở thế giới bên ngoài, thời gian trôi qua như chớp.

Phổ xá lên đèn, Trì Trĩ Hàm lại quay trở về nhà, Thích Tĩnh muốn đi nhập hàng, hôm nay không ở nhà, trong nhà chỉ có một mình cô.

Gối này vốn nên là lúc cô quay trở về căn nhà lớn rồi.

Nhưng Tề Trình vẫn không để ý đến cô.

Cô chưa bụng, vốn định buổi tối sẽ làm lẩu kiểu Nhật rồi ăn với Tề Trình, cho nên bây giờ rất đói.

Trên người Tề Trình đầy mồ hôi lạnh, quần áo ướt đẫm, đôi môi đóng cứng tím tái.

Sau khi được dứt ba viên thuốc, anh vẫn không khống chế được run lên, lại bởi vì Trì Trì Hàm đang nhìn mà cắn chặt răng muốn giã bộ như không có việc gì.

“Anh có thể tự cởi áo không?” Tay Trì Trì Hàm run gấn theo nhịp tần suất của Tề Trình, cổ kim nén để bản thân bình tĩnh lại trước, nước mắt muốn chảy ra lại ép bản thân nuốt ngược trở lại.

Tề Trình lắc đầu.

Sau đó há hốc mồm nhìn Trì Trì Hàm không hề do dự lấy một giấy, treo thẳng lên giường giúp anh cởi áo khoác, sau đó là quần bên ngoài.

Lúc cởi thất lưng, mặt cũng không hề đỏ.

Thậm chí không hề có chút nào sợ đối diện với anh, động tác trên tay không hề ngừng lại: “Em biết anh muốn nói gì, nhưng mà cảm miệng đi.”

“Anh không thể bị cảm được.” Một người có khả năng miễn dịch thấp như vậy, nếu lại bị cảm thì không biết sau đó bệnh sẽ có thể biến chứng thành cái dạng gì.

Người ngày mai sẽ giảm thuốc, hôm nay lại làm chuyện như vậy.

“Nếu anh mà xảy ra chuyện gì thì cả đời này em sẽ không thể tha thứ cho bản thân.” Cô cúi đầu hít sâu một chút, nhanh chóng cởi áo len của Tề Trình.

Dáng vẻ cô giống như đang định cởi sạch cả người anh.

Tề Trình nhắm mắt, cô làm rất đúng, đôi lại là bác sĩ hoặc y tá thì đây cũng sẽ là chuyện đầu tiên phải làm.

Nhưng mà, nhịp tim và huyết áp hiện giờ của anh dường như không cho phép.

Cuối cùng đến lúc Trì Trì Hàm không hề do dự định cởi quần lót của anh, anh cắn răng bắt lấy tay cô, sau đó bởi vì động tác này mà đầu vầng mắt hoa.

“Tím đập nhanh...” Dưới tình huống như vậy mà mặt Tề Trình vẫn xanh xao: “Không được.”

Sợ Trì Trì Hàm nghe không hiểu, anh lại cắn răng nói thêm một câu: “Em không phải là... y tá.”

...

Trên thế giới này thật sự có một loại người, cho dù chỉ dùng mấy chữ cũng có thể đánh tan toàn bộ tuyến phòng bị trong lòng người khác.

Rốt cuộc Trì Trì Hàm không kim nén được nước mắt nữa, vừa lau nước mắt vừa bắt đầu cởi đồ lót của anh.

“Anh phải lau khô mồ hôi, em mở thảm điện và điều hòa, sẽ nhanh chóng ấm áp thôi.”

“Còn nữa, trước khi trở lại bình thường thì không được nói gì cả.”

Khăn tắm đã được cô làm ấm trước, lau trên người rất thoải mái, đây là nếu như có thể bỏ qua việc hiện tại anh chỉ mặc một chiếc quần lót.

May mà Trì Trì Hàm sợ anh bị cảm lạnh nên động tác rất nhanh, lau qua loa một lượt rồi lập tức quấn cho anh một chiếc thảm nhưng, đắp chăn lên, nhanh chóng quấn anh thành một cái kén.

Cơ thể anh vốn lạnh, ấm lên rất chậm, nhưng quá thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa số thuốc vừa uống cũng bắt đầu phát huy tác dụng. Tề Trình dần không còn run nữa, chỉ là vẫn không nhìn rõ lắm, bên tai vẫn có tiếng ong ong.

Thật là quá mạo hiểm rồi.

Chỉ thiếu chút nữa thôi...

Lần này, thế mà anh lại đã may mắn đi được tới bước cuối cùng.

Tiếp theo cũng chỉ là đồ dành cho gái dường như đã bị anh dọa cho dẫn độn ở trước mặt này nữa thôi.

Chờ anh, sau khi khôi phục được một chút sức lực.

Nước muối nóng quen thuộc được Trì Trì Hàm đựng trong một cái cốc trông có vẻ rất trẻ con, cầm thêm một cây ống hút.

Tề Trình hít một hơi, lúc nuốt xuống còn bởi vì cổ họng khô rất mà nhứ nhứ mảy.

Nhưng quá thật là cả người đã tỉnh táo hơn một chút.

Lúc vừa tới Trì Trì Hàm chỉ mở đèn bàn trong phòng ngủ, sau khi anh nằm xuống lại nhìn thấy cô dùng mấy quyển tạp chí đặt lên tủ đầu giường, chặn tầm mắt của anh.

Cô nhớ rất rõ bệnh sử của anh, cho dù có hoảng loạn thì vẫn nhớ rằng anh rất bài xích hoàn cảnh xa lạ.

Con run rẩy lại giảm đi một chút, anh nằm giật giật trên giường.

Trì Trì Hàm đang quan sát máy theo dõi hết sức chăm chú, các số đo đang dần trở nên tốt hơn, khóe mày cô cũng dần giãn ra.

Cảnh báo được giải trừ khiến cô rốt cuộc cũng thả lỏng một chút, bàn tay vuron vào trong chăn sờ thử nhiệt độ cơ thể anh, vẫn cứ lạnh băng.

“Em gọi điện thoại hỏi bác sĩ Triệu thử xem có thể cho anh uống thuốc cảm hay không.” Trì Trì Hàm cầm điện thoại ra, lại bị Tề Trình nâng tay ngăn lại.

“Giữ ấm, em ấm áp.” Lời it ý nhiều, có thể nhìn ra được là một người do phát bệnh nhiều lần mà tổng kết được kinh nghiệm...

Trì Trì Hàm hơi do dự một chút, không phải bởi vì thẹn thùng, mà bởi vì giường của cô là giường đơn.

Nếu cô lên thì hai người sẽ phải chen chúc nằm sát nhau.

Nhưng trong lòng cô vẫn còn đang tức giận, mặc dù không thể nói rõ được là vì sao lại tức giận, nhưng cảm giác vừa tủi thân vừa hoảng sợ lại thêm đau lòng, hiện giờ cô rất dễ xù lông.

Bàn tay vẫn đang đỏ mồ hôi của Tề Trình túm lấy tay cô lắc lắc, nửa khuôn mặt giấu ở trong chăn, sắc môi tím tái.

Trì Trì Hàm cắn răng, nhanh chóng mở tủ quần áo tìm một bộ đồ ngủ mềm một chút, xốc lên một góc chăn rồi chui vào.

Nhiệt độ của thảm điện đã rất cao, nhưng trên người Tề Trình vẫn lạnh băng, cho dù đã cách một lớp thảm nhưng nhưng Trì Trì Hàm vẫn bị hơi lạnh từ người anh làm cho run run, cảm giác được Tề Trình vì không muốn làm cô bị lạnh nên nhích người sang phía bên kia.

“... Nếu anh nhúc nhích rồi ngủ xuống thì em sẽ vớt anh ra ngoài chỉ với cái quần lót thôi đấy.” Tề Trình lạnh cóng nằm trong chăn khiến Trì Trì Hàm càng thêm giận hơn.

Cô vốn nên chảy nước mắt vui mừng, bởi vì Tề Trình thế mà lại vì cô mà ra khỏi căn nhà lớn kia.

Ít nhất cũng nên ôm lấy anh mà hôn nồng nhiệt vì tình yêu vĩ đại này.

Nhưng hiện giờ cô lại chỉ muốn quấn Tề Trình thành một quả cầu rồi dùng sức chà nóng, trong đầu chỉ nghĩ lơ như anh bị cảm thì phải làm sao bây giờ, lơ như anh phát bệnh thì phải làm sao bây giờ.

Ôm anh, thậm chí đã quên mất anh chỉ mặc một cái quần lót, chỉ mới chạm đến làn da lạnh lẽo của anh thôi mà trái tim cũng đã đau nhói.

Trong phim võ hiệp thường có cảnh sưởi ấm cho nhau, cô chưa từng ngờ rằng mình rồi sẽ có lúc rơi vào tình huống cầu huyết như vậy.

“Xoay người sang ôm là được.” Nói năng thô lỗ, nhưng tay lại nhẹ nhàng giúp anh xoa đầu.

Tề Trình xoay người ôm lấy, sau đó nhắm mắt lại.

Trên người Trì Trì Hàm vẫn rất ấm áp, tim đập mạnh mẽ, tay giúp anh xoa đầu, dịu dàng tới mức khiến chút cảm giác căng thẳng vì hoàn cảnh xa lạ trong lòng anh cũng đã biến mất.

Hôm nay vì ra khỏi nhà mà anh đã gắng gượng cả một ngày, mệt mỏi như thể vừa phát bệnh xong.

Rốt cuộc cơ thể cũng chậm rãi trở nên ấm áp, vẫn đang ra mồ hôi lạnh nhưng phần lớn đều được Trì Trì Hàm dùng khăn tắm lau sạch sẽ, âm thanh vận hành của điều hòa và tiếng hít mũi của Trì Trì Hàm khiến anh cảm thấy vô cùng an ổn.

Anh biết Trì Trì Hàm vẫn còn đang tức giận, cho nên sau khi khôi phục một chút sức lực, vào lúc Trì Trì Hàm lại hít mũi lần nữa, anh vươn tay ra vỗ vỗ lưng cô, cật giọng giống như đang dỗ một đứa bé: “Đừng giận nào, ngoan.”

Cảm giác được người trong lòng hơi sưng ra một lúc, lại vô cùng thoải đã dùng thăm nhưng quán chặt anh một lần nữa.

Khóe miệng Tề Trình hơi cong lên, anh không hề nhúc nhích, để mặc cho cô gây vò.

Hôm nay anh thật sự đã rất quá đáng, vào lúc cô đang đi thăm ba, anh lại bởi vì trong lòng âm u mà giận dữ.

Bởi vì ham muốn chiếm hữu, một khắc đó anh đã không nghĩ tới cảm xúc của cô.

Mãi tới khi Trì Trì Hàm cúp điện thoại của anh, nói với anh rằng trừ phi anh chịu gọi video, nếu không thì đừng liên lạc với cô nữa.

Lúc đó anh mới tỉnh ngộ ra, từ đầu tới cuối Trì Trì Hàm đều biết rõ anh đang rối rắm cái gì.

Sự âm u trong lòng anh, cô nhìn rõ hết.

Từ trước tới giờ cô đối với anh cũng chỉ là mồm miệng hơi hung dữ một chút, cô chưa từng thật sự tức giận với anh, chỉ có lần này, cô thật sự rất âm ỉc.

Trong khoảnh khắc cửa mở ra đó, anh nhìn thấy khóe mắt đỏ ửng của cô, người được mùi mì ăn liền trong phòng khách.

May mà anh đã đến đây.

Cuối cùng, anh cũng đã có thể thực hiện được một phần hứa hẹn mà anh vẫn luôn giấu kín trong lòng, chưa bao giờ nói ra miệng.

Ví dụ như, luôn luôn cung chiều cô.

***

Lúc đi động sáng lên báo cuộc gọi đến của Tề Ninh, trong lòng Trì Trì Hàm thật sự hoảng loạn.

Luôn có một loại ảo giác như thể mình dự dỗ bảo bối nhà người ta...

Nhưng mà cô không thể không nghe máy.

Tề Trình đã buồn ngủ mơ màng, mà chuyện khiến cô băn khoăn lúc này là đêm nay họ phải quay trở về căn nhà lớn như thế nào.

Cô còn chưa chắc chắn Tề Trình xem làm sao anh có thể tới được đây.

Cảm giác tức giận và âm ỉc đều vì cái vô lương và một câu ‘ngoa’ của anh mà hoàn toàn biến mất, thấy màu xám xanh vì một mặt trong mắt anh, việc cô có thể làm cũng chỉ là cố hết sức để anh áp hơn, làm gì còn lòng dạ nào mà bắt anh hồi tưởng lại hành trình mà đối với anh giống như một vụ tai nạn vừa rồi...

Lúc nghe máy, cô còn mang chút hy vọng rằng Tề Ninh có thể kiên trì giữ lý trí, bình tĩnh giống như trước đây, kết quả là không có.

Trong khoảnh khắc Trì Trì Hàm nghe máy, toàn bộ lửa giận tuôn ra thành một tràng không ngưng không nghỉ: “Tề Trình thế nào rồi Chu Cảnh Thuộc và lão Triệu thật là hồ đồ tới tận bây giờ mới chịu nói cho tôi biết cô lớn như vậy rồi có thể làm việc có chừng có mực một chút không cậu ấy là bệnh nhân cô có tức giận có âm ỉc thế nào cũng chịu khó một chút ngày mai cậu ấy giám thuốc rồi mà hôm nay còn khiến cậu ấy gây ra chuyện như vậy là thế nào?”

...

Trì Trì Hàm cố gắng muốn tiêu hóa cả một chuỗi lời dài ngoằng này, nhưng Tề Ninh vừa nghĩ tới hơi bất đầu: “Xe quay lại căn nhà lớn còn chờ ở dưới lầu cô xem tình huống Tề Trình thế nào nếu được thì hãy cố gắng về luôn cậu ấy có tâm lý bài xích đối với hoàn cảnh xa lạ còn nếu thật sự không được thì hôm nay cô phải ở bên cạnh cậu ấy không được đi đâu cả có nghe không?”

...

“Nghe rồi.” Mặc dù vẫn chưa thể tiêu hóa hết những lời kia. Trì Trì Hàm thật sự chỉ trả lời theo bản năng.

Tề Trình mơ mơ màng màng giật giật, lại vỗ vỗ lưng cô như đang dỗ một đứa bé.

Mũi Trì Trì Hàm hơi cay cay, bàn tay đang giúp anh mát xa nhẹ hơn một chút.

“Còn nữa.” Cuối cùng Tề Ninh cũng tìm được đầu chấm câu: “Cậu ấy biết chuyện ông nội, lần này cậu ấy chủ động đi ra, nếu thành công thì đối với việc này là một chuyện tốt.”

Trì Trì Hàm nhu mày.

“Thằng nhóc ngốc nghếch này, biết rõ trạng thái trước khi giám thuốc là tốt nhất, muốn đi dỗ bạn gái, tìm Chu Cảnh Thuộc rồi còn liên lạc với bác sĩ Triệu.”

“Trong nhà có sẵn xe chuyên dụng cho Tề Trình, xe được che kín, cậu ấy lên xe thì không có vấn đề gì, chỉ là trên đường thì phát bệnh nên phải chịu giày vò cả một ngày mới có thể tới nhà cô, may mà nhà cô ở tầng hai, chúng tôi chỉ cần chào hỏi với gia đình ở dưới tầng một trước khi Tề Trình đến nơi.”

“Chuyện của ông nội là do Chu Cảnh Thuộc phát hiện được trong phòng vẽ tranh, cậu ấy có một quyển sổ, bên trong ghi chép rất kĩ về bệnh tình của ông nội, cậu ấy vẫn luôn biết rõ mọi chuyện, chỉ là không nói với ai mà thôi.”

“Trì tiểu thư, Tề Trình là em trai tôi, tôi nói như thế này có lẽ là có chút bất công với cô, nhưng cậu ấy xứng đáng với những thứ tốt nhất trên thế giới, tôi hy vọng sau này trước khi giận dữ với cậu ấy thì cô có thể nghĩ kĩ một chút.”

“Có lẽ yêu cầu của tôi hơi nhiều, da mặt cũng rất dày, cậu ấy có thể khỏe hơn, có thể ra khỏi nhà, tôi vô cùng biết ơn cô, nhưng tôi vẫn mong cô có thể khoan dung với cậu ấy hơn một chút, không phải bởi vì cậu ấy là người bệnh, mà bởi vì cậu ấy là Tề Trình.”

“Trong thời gian giám thuốc, có lẽ cậu ấy sẽ lộ ra nhiều mặt tốt tâm u ám hơn, nếu cô chịu không nổi thì có thể gọi điện thoại cho tôi hoặc Tề Bằng, cho dù muốn oán muốn giận thế nào cũng được, nhưng xin cô đừng bắt cậu ấy phải lựa chọn như hôm nay.”

“Lựa chọn của cậu ấy sẽ vĩnh viễn không có lợi cho bản thân cậu ấy, cô hiểu chứ?”

“... Hiểu rồi.” Giọng của Trì Trì Hàm càng thấp hơn, cô hít vào một hơi, sau đó mới lên tiếng: “Thật xin lỗi.”

Tề Ninh thở dài, chuyển đề tài: “Cậu ấy thế nào rồi?”

... Anh tỉnh ngủ rồi, bởi vì câu xin lỗi kia của Trì Trì Hàm mà đang chau mày nhìn cô.

“Nhịp tim và huyết áp đều bình thường, cơ thể cũng ấm áp rồi.” Trì Trì Hàm đưa tay ra che mắt anh lại: “Nếu thể lực cho phép thì chúng tôi sẽ cố hết sức để về trong đêm nay.”

“Đừng rời, cậu ấy chưa ăn cơm, cả ngày hôm nay đều chịu giày vò ở trong xe.” Trước khi cúp máy Tề Ninh còn cẩn thận dặn dò thêm một câu.

“... Được.” Trong khoảnh khắc cúp máy đó, Trì Trì Hàm không biết là nên bóp chết mình trước hay là nên bóp chết anh trước.

“Chị của anh?” Âm thanh của Tề Trình vẫn rất khàn, nghe qua không có chút sức lực nào, nhưng giọng điệu đã bình thường rồi.

“Ừ.” Trì Trì Hàm lại cúi tay vào trong thăm nhưng, sờ soạng lưng anh một lúc, cuối cùng cũng có chút hơi ấm rồi.

“Măng em sao?” Tề Trình hỏi rất dè dặt.

“Măng chúng ta.” Trì Trì Hàm trừng anh, chỉ là rốt cuộc cũng không muốn lãng phí thời gian mà tức giận với anh: “Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Tề Trình nhu mày lại.

Mỗi lần anh nghĩ xem muốn ăn cái gì đều có vẻ mệt mỏi như vậy, dường như anh làm cái gì cũng hết sức nghiêm túc.

“Vấn thần có được không?” Trì Trì Hàm nhện không được hôn xuống khóe mày anh.

Tề Trình sững sốt một lúc, cự tuyệt: “Anh chỉ muốn ôm em.”

Ấn cái gì đó có nghĩa là cô phải xuống giường.

“Như vậy sẽ đối chết...” Trì Trĩ Hàm ồ ào.

“Mi ăn liền?” Tề Trình nghiêm túc nghĩ tới một món ăn có thể nhanh chóng ăn xong để ôm Trì Trĩ Hàm.

Sau đó bị Trì Trĩ Hàm búng vào gáy một cái.

“Anh là muốn em bị Tề Ninh chém chết sao...”

Hôm nay đã đủ quá đáng rồi, giờ mà còn đút cho vị thiếu gia này ăn mì ăn liền thì có lẽ cô sẽ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

“Em sẽ nhanh thôi, mười phút là có ăn rồi.” Lúc xuống giường, nhìn thấy Tề Trình mờ to mắt muốn cự tuyệt nhưng lại sợ cô mắng, cô lại tới gần hôn xuống một cái: “Nhà của em có tôm khô vừa mới làm, thơm lắm.”

Tề Trình nuốt nước miếng một cái.

“Trong nước dùng bỏ thêm táo biển có được không? Thêm một ít lòng trắng trứng?” Trì Trĩ Hàm tiếp tục giúp anh miêu tả vắn tắt.

Tề Trình lại nuốt nước miếng một cái, rồi cuộc không tình nguyện gật đầu.

Trước khi Trì Trĩ Hàm ra khỏi phòng ngủ, anh lại hỏi một câu: “Không tức giận nữa sao?”

Trì Trĩ Hàm dùng bước, quay đầu lại: “Giận, nhưng mà chờ anh ăn no xong có sức lực rồi chúng ta mới tính sổ.”

...

Tề Trình kéo chăn lên một chút, ngọn đèn mờ nhạt, nhưng anh lại không hề cảm thấy xa lạ với hoàn cảnh này, dù sao bên cạnh đều là mùi hương của Trì Trĩ Hàm.

Cô thích màu xanh lam sao...

Trong phòng đều là mấy món đồ trang trí màu xanh lam...

Rất đẹp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Tề Trình rất thoải mái, trước hết là từng miếng từng miếng được bón ăn hơn nửa bát vắn tắt, sau đó dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau mặt, Trì Trĩ Hàm còn giúp anh thoa kem dưỡng da.

Hiện tại đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, vuốt thảm điện bên dưới người, nghỉ hoặc hỏi: “Tại sao bên chỗ chúng ta không có cái này?”

Trì Trĩ Hàm rất không thực nữ trung thất: “Bởi vì nhà anh có lò sưởi.”

“Nhưng mà cái này rất thoải mái.” Tề Trình vô cùng bướng bỉnh.

...

“Không thể dùng thường xuyên được, dùng nhiều sẽ bị nhiệt, anh vốn đã dễ mất nước rồi.” Trì Trĩ Hàm chỉ chỉ nửa cốc nước ấm và bát nhỏ đựng thuốc đã được chuẩn bị sẵn ở trên tủ đầu giường: “Anh uống thuốc trước đã, mặt nạ trong tủ lạnh của em đã sắp quá hạn rồi, em phải đi làm mặt nạ.”

“Anh cũng muốn.” Tề Trình nhìn Trì Trĩ Hàm, rất nghiêm túc.

...

Trì Trĩ Hàm tới gần, kề sát vào mặt Tề Trình.

“Hiện giờ anh đang rất phấn khích, là do thuốc sao?” Phấn khích rồi không còn giống anh nữa, thấy cái gì cũng tò mò.

Mấy thứ ở trên giường cô, từ thảm nhung cho đến gối đầu, cái gì anh cũng phải hỏi.

Nhất là thảm nhung, thậm chí bất Trì Trĩ Hàm lập tức lên mạng đặt mua luôn năm cái, còn cảm thấy giá rẻ quá...

Tề Trình gật đầu, mặt hơi đỏ lên, vô cùng thật thà: “Bây giờ thuốc phát huy tác dụng, còn có thể không ngủ được.”

Cho nên mỗi lần phát bệnh anh đều không muốn uống thuốc, cho dù có phải cắn nát môi cũng muốn giữ cho bản thân tỉnh táo.

Hôm nay thật sự không có cách nào, với tình huống hiện tại của anh thì muốn ra khỏi nhà chỉ có thể tạm thời dựa vào thuốc.

“Những cái khác thì sao?” Trì Trĩ Hàm ngồi ở bên giường, vươn tay sờ trán anh, kết quả bị anh kéo tới hôn một cái, hôn xong còn cười cong cả mắt.

“Những cái khác không có.” Giọng nói vẫn cứ thật thật thà thà.

...

“Sau khi thuốc hết tác dụng thì sao?” Trì Trĩ Hàm hoàn toàn không bị mỹ nam kế của anh làm cho dao động.

“...” Tề Trình trầm mặc một chút: “Đau đầu, buồn nôn, mất sức, sau đó liên tục không ngủ được.”

...

Cho nên anh muốn ra khỏi nhà có nghĩa là phải trả một cái giá lớn.

“Ngày mai không thể giảm thuốc, có đúng không?” Vất vả lắm mới điều chỉnh được đến trạng thái tốt nhất, kết quả lại biến thành như vậy.

“Đợi năm ngày nữa.” Tề Trình lại cầm lấy tay Trì Trĩ Hàm rồi hôn xuống, hạ kết luận: “Nhưng dù sao hiện giờ tâm trạng cũng đang rất tốt.”

Cho dù là do tác dụng của thuốc.

“Anh đã tốt hơn nhiều rồi, trước kia cho dù có uống cả một lọ thuốc thì cũng không thể ra khỏi nhà.” Tề Trình phấn khích bắt đầu an ủi Trì Trĩ Hàm, vẫn cứ kéo tay cô, lại lần nữa nhấn mạnh: “Thật sự đã tốt hơn nhiều rồi.”

Trước kia anh chưa từng nghĩ rằng mình có thể có một ngày như vậy.

Vừa rồi lúc đứng ở ngoài cửa nhìn chuông, trong đáy lòng anh còn có chút kiêu ngạo nhỏ.

Rất nhiều lúc anh đều không thể giống một người bạn trai, rồi cuộc hôm nay cũng đã có thể gõ cửa nhà bạn gái, cho dù chỉ nói được một tiếng thật xin lỗi.

“Khi nào thì thuốc sẽ hết tác dụng?” Hiện giờ Trì Trĩ Hàm thật sự không cách nào nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười của Tề Trình, anh chưa từng cười thoải mái như vậy, cho dù vào lúc tâm trạng tốt nhất thì lúc cười lộ lên mắt anh cũng không thể híp lại thành hình trăng lưỡi liềm như bây giờ.

Thì ra lúc anh thật sự vui mừng là như vậy.

Thì ra lúc sinh bệnh, cho dù có vui về thì lúc cười vẫn mang theo đau ốm.

“Đây là thuốc có tác dụng ngắn, hẳn là đến nửa đêm sẽ không còn tác dụng nữa, nhưng thật sự không sao đâu, mấy năm nay anh rất ít khi uống, gần như có thể không cần để ý đến tác dụng phụ.” Tốc độ nói chuyện của Tề Trình nhanh hơn bình thường, vội vội vàng vàng muốn Trì Trì Hàm biết rằng đây chỉ là một chuyện nhỏ.

Vấn đề lớn nhất của thuốc này là tính gây nghiện, lúc mới mắc chứng uất ức, anh còn lên lút uống, muốn duy trì sự phấn khích như vậy, nhưng mấy năm nay đã hoàn toàn bỏ rồi.

Anh không thích sự phấn khích do bệnh như vậy, bởi vì trí nhớ của anh bắt đầu dần trở nên mơ hồ, đã quên mất lúc mình còn bình thường có phải sẽ cười như vậy hay không.

“Anh nỗ lực tới tối em, không phải là muốn nhìn thấy em như bây giờ.” Tề Trình ngồi dậy, sau đó cười khổ một cái: “Tốt nhất là em ngồi xuống đi, hiện giờ anh ngồi dậy vẫn sẽ hơi choáng đầu.”

Một Tề Trình nói rất nhiều.

Cũng vẫn là Tề Trình có thể khiến trái tim Trì Trì Hàm nhói nhói đau.

Lại một lần nữa tự nhốt mình vào trong chăn, đáng hoàng ôm lấy Tề Trình, để anh không cần phải nửa ngồi nửa nằm nói chuyện với cô.

Anh cúi đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cô, con ngươi màu hổ phách sáng lấp lánh, thứ ánh sáng trong suốt trước giờ chưa từng có.

“Anh luôn muốn làm một người đàn ông ở bên cạnh em, trong lòng anh đã vụng trộm nghĩ tới rất nhiều chuyện, nhưng hiện giờ lại không làm được, cho nên ngay cả nói cũng không dám nói.”

“Bởi vì anh không dám chắc mình có thể khỏi hẳn hay không, cho nên thậm chí còn không dám hứa hẹn với em điều gì có liên quan tới tương lai, bao gồm cả một tình yêu chân chính, hiện giờ anh cũng không thể cho em”

“Vói tư cách một người bạn trai, anh đã rất kém cỏi rồi, nếu như ngay cả trong tình huống như hôm nay mà anh cũng không thể tới bên cạnh em, vẫn co đầu rụt cổ trong căn nhà kia chờ em tự nguôi cơn giận, giả bộ như không có việc gì mà trở về, anh không làm được.”

“Thích anh, em đã rất ngốc rồi.”

“Một cô gái ngốc như vậy, hiện giờ chỉ có anh có thể che chở cho em, anh rất muốn nỗ lực, em đã cho anh cơ hội, cho dù sẽ vì vậy mà phải trả một cái giá lớn.”

“Em xem, thuốc này cũng không hẳn là không có chỗ nào tốt, bình thường anh tuyệt đối không thể nói ra miệng những lời này, em có muốn ghi âm lại không? Anh có thể lặp lại lần nữa.” Tề Trình nói xong câu cuối cùng, nhìn khỏe mắt Trì Trì Hàm càng lúc càng đỏ hơn, chỉ có thể chuyển sang một đề tài khác.

Anh muốn an ủi cô, kết quả hình như là càng nói thì cô lại càng muốn khóc.

Có chút thất bại.

“Thậm chí anh còn không cách nào đứng lên lấy giấy cho em lau mặt.” Tề Trình sờ sờ gò má Trì Trì Hàm: “Đừng khóc có được không? Em ở cùng anh cứ luôn khóc.”

Khóc đến nỗi tim anh cũng thất lại.

“Anh... Sau này khỏi hẳn, anh cũng sẽ nói nhiều như vậy sao?” Trì Trì Hàm thút tha thút thít.

“...” Tề Trình suy nghĩ một lúc, gật đầu nhưng không chắc chắn lắm: “Có lẽ vậy, nhưng ấn tượng của anh đã rất mơ hồ.”

Hẳn là anh nói rất nhiều, trước kia những lúc cãi nhau với Tề Bằng anh luôn có thể nói tới mức khiến cho Tề Bằng không thể nhịn được nữa nhét thẳng tất chân vào trong miệng anh.

“Em không thích nói nhiều sao?” Hỏi rất dễ đặt.

Trì Trì Hàm lắc đầu.

“Chỉ có bề ngoài và tính cách thôi mà em cũng đã như vậy rồi, nếu thêm cả lời ngon tiếng ngọt nữa thì có lẽ em khỏi cần sống luôn.” Cô thật sự hối hận vì không ghi âm lại những lời lúc nãy rồi.

Đó là những lời êm tai nhất mà cô đã từng nghe.

Cho dù anh thật sự không làm được gì như những lời anh nói.

“Mau khỏe một chút có được không?” Trì Trì Hàm sờ mặt Tề Trình: “Anh cười rộ lên như vậy rất dễ nhìn.”

Thì ra lúc anh có sức sống là cái đáng về đó.

Nói rất nhiều, thích đối diện với người khác, cũng thích cười.

“Em không cần người che chở vẫn có thể sống rất tốt, người ngốc luôn có cái phúc của người ngốc.”

“Cho nên anh không cần thấy áp lực, chúng ta cứ dựa theo lời dặn dò của bác sĩ Triệu, chậm rãi một chút, chắc chắn có thể đi đến đích.”

“Anh đã là một người bạn trai rất rất tốt, hôm nay em chỉ là không có cảm giác an toàn thôi.”

“Một cô gái có thể lớn tiếng chất vấn bạn trai mình rốt cuộc có yêu có ấy hay không, là bởi vì trong lòng có ấy chắc chắn rằng anh ta yêu mình, nhưng hôm nay em lại đột nhiên không có tự tin.”

“Đáng về anh bài xích việc em ở bên ngoài như hôm nay khiến em cảm thấy anh cũng bài xích việc bản thân khỏi hẳn, khiến em cảm thấy, những lời anh đã đồng ý với em như sẽ phối hợp điều trị, chẳng qua là để cho em an tâm mà thôi.”

“Nhưng em thật sự không nên bắt anh lựa chọn, cho dù vào lúc khỏe mạnh thì chắc hẳn anh cũng sẽ lựa chọn điều bất lợi nhất cho bản thân.”

Cũng không biết rốt cuộc thì ai mới là kẻ ngốc.

Cô ôm lấy Tề Trình chà chà lên người anh, nhìn anh kéo chân lên, bọc lại cả hai người họ.

“Khỏi hẳn, cần dùng khi.” Tề Trình vuốt tóc Trì Trì Hàm: “Cần rất nhiều dùng khi.”

Anh đã ngăn cách với thế giới mười năm.

Đối với anh, khó nhất không phải là quá trình điều trị mà là sau điều trị, anh chính là một người bình thường.

Anh đã sớm quên mất đáng về bình thường của mình.

Cũng đã quên mất cảm giác đứng giữa nhiều người.

“Thật ra, công việc của anh không cần phải liên tục đi diện bên ngoài.” Trì Trì Hàm ngừng đầu: “Chỉ cần khỏi hẳn, em sẽ ở lại trong căn phòng đó cùng anh có được không?”

“Không ra ngoài cũng không sao hết, bình thường em cũng trạch muốn chết.” Trì Trì Hàm hùng dũng chỉ chi căn phòng ngủ lộn xộn của mình: “Nhìn đi, tất cả đều được mua trên mạng hết!”

...

“Anh còn muốn làm mặt nạ dưỡng da.” Đường như Tề Trình nghĩ tới cái gì, về mặt vô cùng nghiêm trang: “Thật đấy, anh già hơn em nhiều lắm.”

...

“Vậy hôm nay có thể quay về căn nhà lớn không?” Cô cảm thấy trạng thái của anh hẳn là không thể trở về được, đầu óc vẫn đang choáng váng, sau khi phấn khích có lẽ sẽ còn tệ hơn nữa.

“Đêm mai hãy đi.” Tề Trình suy nghĩ một lúc, có chút đặc ý: “Lúc ra ngoài anh mang thuốc đủ dùng một ngày.”

...

Thảo nào áo khoác của anh có nhiều túi như vậy...

Vừa rồi lúc tìm thuốc cô móc một túi áo được hai ba lọ thuốc, lúc đó đang hoảng sợ, gấp gáp đến mức cô chút muốn mắng người.

“Còn nữa...” Tề Trình do dự một lúc: “Anh vẫn luôn nghĩ xem phải đi toilet thế nào.”

Anh bị mất hết sức lực, hiện giờ không phải vấn đề có lạnh hay không, mà là vấn đề đã mất hết sức lực như thế rồi thì phải để cô đỡ đi toilet.

Anh vừa mới nói rằng anh muốn giống một người đàn ông, thế mà chỉ một giây sau đã phải đỡ bạn gái đỡ mình trong tình cảnh gần như lỵ toàn bộ đi toilet, hình ảnh như vậy thật sự...

“... Em có cái kia...” Trì Trì Hàm sững sốt một chút, đoán chừng cũng đang tưởng tượng đến hình ảnh kia, sau đó ngồi dậy: “Anh có thể mặc.”

Một chiếc áo choàng lông xù rất lớn.

“... Cái này được rồi.” Tề Trình thì thào: “Vậy mua nhé?”

...

“Có phải phần kích còn đi kèm với ham muốn mua sắm không?” Bị buộc phải lên mạng xem đồ lần nữa, Trì Trì Hàm tức giận đến nghiến răng.

“Chắc là vậy...” Giọng của Tề Trình có chút oan ức: “Thật ra mấy thứ kỳ quái mà em hay dùng ở căn nhà lớn, anh vẫn luôn rất tò mò là em mua ở đâu.”

“... Vậy tại sao không hỏi?” Trì Trì Hàm có chút không thể nào hiểu nổi.

“Mở miệng rất phiền phức.” Tề Trình tiếp tục trả lời rất đáng hoảng: “Nghe được âm thanh của bản thân cũng rất phiền.”

...

“Đến lúc thuốc hết tác dụng, em sẽ rất nhớ đáng về của anh hiện giờ.” Trì Trì Hàm có chút phiền muộn.

Rất biết điều rất thành thật, đã nói nhiều lại thêm miệng ngọt...

“Trước đó, em đi ra ngoài trước được không? Anh muốn đi tiểu.” Tề Trình khoác chiếc áo lông xù màu xanh lam thoát nhìn rất giống người khổng lồ, bắt đầu đi ngồi trên bồn cầu vẩy tay ra hiệu cho Trì Trì Hàm rời đi.

“... Anh ngồi tiểu em cũng không nhìn tới!” Trì Trì Hàm không chịu: “Hon nữa anh không có sức để tự đứng lên.”

“... Anh thật sự là đàn ông?” Tề Trình cắn răng: “Anh không muốn em làm việc này trong quá trình điều trị, để rồi sau này khi anh đã khỏe rồi, em lại chẳng còn chút vọng khác phái nào với anh nữa.”

“Sẽ không.” Trì Trì Hàm đã lui ra ngoài lại thở đầu vào: “Anh có diện mạo như thế lại còn có cơ bắp, bắt kể lúc nào em cũng có dục vọng khác phái với anh.”

...

Tề Trình và Trì Trì Hàm nhìn nhau.

Sau khi phát hiện ra những gì mình nói thì Trì Trì Hàm cũng cứng đờ tại chỗ.

“... Thuốc vừa nãy thật sự có thể khiến anh phấn kích, nhưng không thể khiến anh mất trí nhớ.” Tề Trình gần từng tiếng: “Tất cả những lời em nói, em đều có thể nhớ được.”

...

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng ngoan ngoãn lui ra ngoài.

“Xong rồi thì báo em, em đỡ anh đứng dậy.” Cô đứng ngoài cửa rống lên một tiếng: “Sau đó chúng ta sẽ làm mất nạ dưỡng da.”

“Được.” Tề Trình nhìn cửa nhà vệ sinh nhanh chóng được đóng lại, nhẹ nhàng thở ra.

Nụ cười trên mặt vẫn chưa biến mất.

Quả thật anh rất phấn kích.

Nhưng không phấn kích đến nỗi khiến anh nói nhiều như vậy.

Những lời này không liên quan gì đến tác dụng của thuốc, đây đều là những lời nghiêm túc mà bình thường anh vẫn luôn nói nhưng đã để nên rất lâu.

Không ở trong căn nhà lớn, dường như ở trong nhà Trì Trì Hàm sẽ cảm thấy áp lực nhỏ hơn.

Giống như cho mình thả lỏng một lần, sau đó lại trở lại căn nhà lớn, tiếp tục cố gắng điều trị để khỏi hẳn.

Ngày mai còn có thể thoải mái một ngày.

Tề Trình nheo mắt cười, anh biết tác dụng của thuốc chẳng chóng đờ được bao lâu nữa, nhưng cho dù chỉ yên lặng ở lại đây, nghĩ đến việc Trì Trì Hàm có quá lúc nào cũng có thể biến ra thứ gì đó như Doraemon thôi là anh đã cảm thấy vui vẻ.

“Tề Trình, em bỏ đồ lót của anh vào máy giặt để giặt rồi sấy khô trước, anh ngồi đó chờ em một chút.” Trì Trì Hàm nghiêng cổ lên hét.

“Được.” Tề Trình lên tiếng, quần lấy chiếc áo choàng trên người.

Lần nào Trì Trì Hàm cũng có thể tốt hơn so với những gì anh tưởng tượng.

Cô cũng như anh, quý trọng từng khoảnh khắc tâm trạng anh tốt đẹp, cho dù chỉ là nhờ tác dụng của thuốc.

Cô biết rõ rằng, mọi thứ đều bình thường là phương thức điều trị tốt nhất đối với anh.

Thực giác là thứ rất kỳ lạ, một người đã từng bị tổn thương mới có thực giác.

Ngày hôm nay lúc cô nói có nhớ ba, giọng nói nồng đậm nỗi buồn tới nỗi đến bây giờ nhớ lại anh vẫn cảm thấy lồng ngực bị đè nén.

Đối với cô, vết sẹo này là vĩnh cửu.

Người bình thường vĩnh viễn sẽ không chủ động nhắc tới vết sẹo sâu nhất trong lòng mình, chỉ có người đã đi qua, không còn để ý tới nữa mới có thể nói ra cho người khác nghe.

Trì Trì Hàm rất ít khi nhắc tới chuyện trong nhà, nếu có nhắc tới thì cũng đều là những điều tốt đẹp.

Bao gồm cả việc mẹ cô tái giá, cô đau tới nỗi muốn khóc cũng không khóc được, thế nhưng cũng chỉ ôm lấy anh khóc rống một hồi, sau đó lại tiếp tục cuộc sống của mình.

Lúc ban đầu anh chú ý tới cô là bởi vì cảm thấy dường như cô có khuynh hướng hậm hực, triệu chứng mộng du cộng thêm thích khóc thích cười.

Ở cùng lâu ngày, lại nhờ bác sĩ Triệu, rốt cuộc anh cũng khẳng định được rằng với tính cách của Trì Trì Hàm thì sẽ không có khả năng bị mắc chứng uất ức, khi đó anh mới hiểu ra, điểm mấu chốt trong lòng cô vững chắc tới mức nào.

Lúc đầu anh từng rất hăm mộ, nhưng sau này yêu rồi, anh lại chỉ còn đau lòng.

Cô chỉ bận rộn điều trị cho anh, không hề nhắc lại việc có muốn gặp mẹ hay không, sau đó ở trước mặt ba, cô nói có nhớ ba.

Có bao nhiêu cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Tề Trình phấn khích tới hơn nửa đêm, từ lúc trời sắp sáng, anh bắt đầu đau đầu, cũng dần nói ít hơn.

Đây là lần đầu tiên Trì Trì Hàm tận mắt chứng kiến, tính cách con người lại có thể nhờ tác dụng của thuốc mà sinh ra sự khác biệt rõ ràng như vậy.

Cũng là lần đầu tiên cô hiểu được về mặt của Tề Trình lúc nói đã quên mất tại sao phải chữa khỏi.

Cảm xúc của anh, thậm chí là tính cách đều đã bị thuốc ảnh hưởng, lại cộng thêm ảo giác con da tróc thịt bong trên cơ thể đều là những thứ anh cảm nhận được rõ ràng, anh đã từng rất nỗ lực muốn phân rõ cảm giác nào là do thuốc, cảm giác nào là chân thật, và rồi mười năm sau, anh đã quên mất.

Vào lúc rất tức giận, anh nói, ngay cả cô cũng không phân rõ được cảm xúc nào của anh là do bệnh, cảm xúc nào mới là chân thật.

Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến Tề Trình muốn tự sát.

Anh không muốn, cũng không hy vọng lại biến thành người bình thường, bởi vì anh đã quên mất, lúc còn bình thường rốt cuộc anh là dạng người nào.

Anh quên cảm giác bình thường, lại không muốn tiếp tục bị bệnh, cho nên mới có thể sinh ra ý nghĩ bi quan chán đời.

Rạng sáng 4 giờ hơn, Trì Trì Hàm báo cho bác sĩ Triệu về phát hiện này, mười phút sau, trạng thái email trở thành đã đọc.

Nhưng mà mãi vẫn không có hồi âm.

Trì Trì Hàm bắt đầu nóng lòng, lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể bận rộn, không ngừng giúp Tề Trình tìm đủ biện pháp để ngừng nổi.

Cho nên, vào lúc thuốc đã hết tác dụng gây phấn khích, Tề Trình nằm trên giường cau mày có nên lại cảm giác buồn nôn đến mức ngay cả bữa sáng cũng nuốt không trôi, Trì Trì Hàm nấu cho Tề Trình một bình trà trần bì, đưa cho anh hai lát gừng.

“Cái này... có thể giúp giảm nôn nghén, em không biết là có tác dụng gì với anh hay không.” Trì Trì Hàm nhúc dẫu, ngay cả phương pháp này cũng là cô nhờ Thích Tinh hỏi mẹ mình giúp.

Mặt cô hơi đỏ, vừa rồi lúc cô gọi điện thoại cho Thích Tinh báo cô ấy nhập hàng xong thì tạm thời khoan hãy về nhà, câu nói ‘mẹ kiếp cậu lừa người ta’ kia của Thích Tinh thật sự rất vang, vang tới mức khóe miệng Tề Trình cũng giật giật.

Sau đó nghe đến giảm nôn nghén, khóe miệng Tề Trình lại giật giật tiếp.

...

Trì Trì Hàm vô duyên vô cớ lại thẹn thùng.

Một Tề Trình phấn khích như hôm qua khiến cô hiểu ra được, thật ra hoạt động nội tâm của Tề Trình rất phong phú, chỉ là anh không nói ra miệng mà thôi.

Không nói mà chỉ nhìn vào biểu cảm, ngược lại càng thêm... ý tứ sâu xa.

“Uống hay không!” Trì Trì Hàm bị đáng vẻ muốn cười mà không dám cười của Tề Trình làm cho phát cáu, tức giận giậm chân một cái.

Sau đó lại cắn môi.

Vừa rồi cô giống như đang hôn đôi...

Cái kiểu hôn đôi khiến người ta nổi hết cả da gà...

...

Rốt cuộc cô cũng sa ngã rồi...

Trái tim nhỏ bé đã nhún nhúm lại, thế nhưng bên ngoài vẫn bướng bỉnh giả bộ như không có việc gì.

“Thích Tinh... là bạn của em?” Rốt cuộc Tề Trình vẫn tiếp nhận phương thuốc dân gian trị nôn nghén kia, uống một ngụm.

“Ừ, bạn cùng phòng hồi đại học.” Trì Trì Hàm ngồi xuống, bắt đầu giúp Tề Trình mát xa cổ tay: “Nghe nói ấn huyết đạo này có thể ngừng nôn.”

Đều là các mẹo vật dân gian tìm được trên mạng.

Cô cũng chỉ là muốn tìm việc để làm, bác sĩ Triệu không trả lời email khiến cả người cô vô cùng sốt ruột.

“Em chỉ có một người bạn là cô ấy?” Tề Trình lại uống một ngụm nữa.

“Có thể tiếp tục làm bạn chỉ có một mình cô ấy.” Trì Trì Hàm đáp rất đơn giản, sau đó nghiêng đầu nhìn Tề Trình thế mà lại chậm rãi uống gần hết chén trà trần bì: “Cái này có tác dụng thế nào?”

“... Cũng tạm.” Thật ra là không có tác dụng gì, anh uống cái này chủ yếu là vì mấy thứ này là do Trì Trì Hàm làm, hơn nữa ít nhiều gì cũng có chút công dụng của thuốc.

“Em đi ngủ một lát.” Trì Trì Hàm trào lên giường, chỉ chỉ cả chồng tiểu thuyết trên tủ đầu giường: “Những quyển sách thanh nhã nhất trong nhà em đều ở đây, nếu chán thì anh có thể đọc, nhưng mà tốt nhất là anh cũng ngủ cùng em một lát đi, buổi tối chúng ta còn phải quay lại căn nhà lớn.”

Cô không dám bận rộn nữa, Tề Trình rất miễn cảm, sợ anh hỏi đến thì cô sẽ không thể giấu diếm được.

Hơn nữa, bác sĩ Triệu không trả lời cũng có thể là do quá muộn, hoặc là cần phải có phương án điều trị mới, là cô đã quá vội vàng.

“Không thoải mái nhớ phải nói cho em biết.” Ôm lấy anh cọ cọ, dặn dò một câu sau đó nhắm mắt lại.

Trong lòng có tâm sự thì chắc chắn không thể ngủ sâu, nhưng dùng nền thơm hương trần bì có mùi rất dễ chịu, Tề Trình lại luôn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, giống như đang dỗ trẻ con.

Chớp mắt hơi cay, Trì Trì Hàm lại ôm anh chặt hơn một chút, mơ mơ màng màng, rốt cuộc cũng buồn ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm giác được Tề Trình cúi người xuống hôn cô một cái, cô bấu môi giống như không vừa lòng với nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước như vậy, giữa lúc ngủ mơ vẫn vô cùng bá đạo ôm lấy cổ Tề Trình.

Miệng Tề Trình có mùi trần bì, hương vị này rất giống anh, đều là thứ mùi dụ dụ lại dai dẳng.

Lúc hôn môi, ngón tay anh sẽ bắt giác vuốt ve vành tai cô, từng cái từng cái, lạnh lạnh, nhẹ nhẹ.

Sau đó dần dần thấy nóng lên.

Bởi vì ngón tay Tề Trình khẽ dùng chút sức, bắt đầu từ vành tai cô hướng xuống phía dưới một chút.

...

Rốt cuộc cảm giác buồn ngủ cũng biến mất, Trì Trì Hàm trợn mắt.

Mặt Tề Trình gần ngay trong gang tấc, anh cũng từ từ nhắm hai mắt lại, lông mi rung rung, nhìn gần có thể thấy mặt anh hơi đỏ lên.

Nhưng anh lại cau mày.

Giống như đang cố đè nén, lại giống như đang đắm chìm.

“Tề Trình...” Trì Trì Hàm hơi đẩy anh ra, giọng nói có chút run rẩy.

Tề Trình ngớ ra, cúi đầu nhìn đôi môi bị hôn đến mức hơi sưng lên, lại ôm lấy cổ.

“Thật xin lỗi.” Vừa rồi anh suýt chút nữa đã không nhận được.

Cô nằm trong lòng anh ngủ không yên ổn, khỏe mảy vẫn nhăn, anh hôn cô chỉ vì muốn cô gần mảy ra.

Sau đó lại bị cô ôm rồi hung hãn hôn lên.

Ý chí yếu ớt, trên người lại gần như trần trụi, Trì Trì Hâm mềm mại thom mát nằm ngay dưới người anh, thiếu chút nữa thôi anh đã tiếp tục kéo dài nụ hôn này.

“... Không phải là thật xin lỗi...” Trì Trì Hâm sắp bị Tề Trình ôm đến nghẹt thở: “Cái đó em... Sáng rồi...”

“...”

“... Em chủ động, anh đi xin lỗi làm gì?” Hời càng kỳ lạ hơn.

“...”

“... Không đúng, không phải nghe nói anh không thể làm được chuyện này sao?” Trì Trì Hâm hoàn toàn mơ hồ.

“...” Tề Trình hít sâu, tự nói với mình rằng Trì Trì Hâm đã rất kiềm chế, ít nhất cô không nói thẳng ra là anh không được.

Bạn gái của anh thật sự thích... nói năng nhăng cuội ra những lời rất kinh người.

“... Chỉ là sẽ tương đối khó...” Tề Trình ngừng lại một lúc, không biết phải nói cái từ kia ra như thế nào, dừng nói là bởi vì chứng sợ giao tiếp, mà với sự giáo dục anh đã nhận được, từ này cũng rất khó nói ra miệng trước mặt bạn gái.

Anh ngừng lại thật lâu, vừa cúi đầu đã phát hiện Trì Trì Hâm vẫn mang một vẻ mặt kỳ quái.

...

“... Lần sau để anh chủ động đi.” Thở dài, anh lựa chọn bỏ qua việc giải thích, xoa xoa bụng cô: “Đau sao?”

“Cũng tạm.” Trì Trì Hâm dán lấy người Tề Trình tiếp tục cọ xát, sau đó cứng đờ.

“... Trì Trì Hâm...” Tề Trình sắp nghiêng rầm nghiêng lộn.

“A...” Trì Trì Hâm cong mông lên cách ra một đoạn.

Khoảng cách này là lần trước cô phát rồ dùng phương thức như vậy để tỏ lộ, đây hình như là lần thứ hai ấy nhỉ...

Lúc trước ôm nhau cũng sẽ không như vậy...

Thật sự không thể trách cô...

Cô cho rằng anh không được...

Không phải hôm qua anh còn nói là anh không làm nổi chuyện những người bình thường yêu nhau nên làm sao...

“Là vì anh không mặc quần áo sao?” Vẫn không nhận được lòng hiếu kỳ.

Sau đó nghe được tiếng nghiêng rầm rầm của cô và Tề Trình, anh để cô ngồi im, không muốn nhìn thấy vẻ mặt hết sức tò mò của cô nữa.

“Ngủ đi.” Anh không muốn nói bất cứ cái gì.

“... Không buồn nôn sao?” Trì Trì Hâm lại bướng bỉnh ngẩng đầu lên.

“... Ừ.” Lại dè xuông.

“Không phải anh nói là sẽ mất ngủ sao?” Lại bật lên như lò xo.

“... Ngủ được!” Có thể cảm giác được phía sau câu nói kia mang theo một dấu chấm than khổng lồ.

“Nhưng mà em tỉnh...” Trì Trì Hâm tủi thân.

“...” Tề Trình hoàn toàn bị biến thành không phát câu nói: “Vậy em dậy trước đi?”

Anh rất muốn ép mình ngủ một lúc để dự trữ sức lực, nếu không đêm nay ra khỏi cửa, ở trước mặt Trì Trì Hâm anh sẽ phải chịu sự gầy vò vì phát bệnh, anh không muốn như vậy.

“Không cần!” Trì Trì Hâm chơi xấu, lại ôm lấy anh chà thêm hai lần, giọng nói còn rất hào hứng: “Cùng nhau ngủ chung!”

“...” Cùng nhau ngủ cần gì phải dùng giọng điệu như vậy, lại còn chà chà người anh.

Hơn nữa hai móng vuốt còn chơi xỏ thò vào bên trong thâm nhưng, ngón tay chọc chọc vào cánh tay anh, rồi lại làm như thế vô ý chạm rãi chuyển đến ngực anh.

“... Chơi vui không?” Tề Trình không thể nhịn được nữa, bắt lấy móng vuốt của cô, cúi đầu, thấy cô mò to đôi mắt tròn chớp chớp với anh.

“... Chơi vui!” Da mặt dày, đôi mắt tròn cười thành hình trăng lưỡi liềm.

“Không buồn ngủ sao?” Cả đêm cô đều bận chăm sóc cho anh, lúc anh phản kích thì ngồi nói chuyện phiếm với anh, lúc anh khó chịu thì giúp anh tìm đủ phương pháp làm dịu lực chú ý, quàng thâm trên mắt rất sâu.

“Buồn ngủ.” Trì Trì Hâm phản xạ có điều kiện ngáp một cái, trong lòng cô vẫn còn nghĩ đến email của bác sĩ Triệu, nhưng trên giường ấm áp, Tề Trình ở bên cạnh lại vẫn nhẹ nhàng giúp cô xoa bụng, loại hạnh phúc mỹ mãn này, lại thêm cảm giác sợ sẽ mất đi khiến cô càng trở nên tham lam.

Cô chưa thỏa mãn với trạng thái hiện tại của Tề Trình, cô muốn anh hoàn toàn hồi phục, muốn anh cười một cách thoải mái.

“Tề Trình.” Trì Trì Hâm ngửa đầu, hai người đang dựa vào nhau rất gần, ngửa đầu lên, mũi có thể chạm vào cằm anh.

“Hả?” Tề Trình vẫn đáp lại rất nhẹ nhàng, nghe được tiếng gọi của Trì Trì Hâm lại cảm thấy trên mặt ngửa ngửa như có bướm bướm bay qua.

“Anh nhất định phải khỏe lên đây, có được không?” Trì Trì Hâm nắm tay anh, giọng nói khẩn khoản trước giờ anh chưa từng nghe qua: “Không phải là khỏe theo cái kiểu để cho em yên tâm mà là thật sự khỏe lại ấy, có được không?”

Thần thể Tề Trình ở trong chân giật giật, thay đổi sang một tư thế có thể khiến anh dấn cả bàn tay lên bụng Trì Trì Hâm, động tác xoa bóp vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng không lập tức trả lời cô ngay.

Nói thật ra, lần này còn đáng chờ mong hơn những lần trước kia.

Bởi vì lần này, ngay cả chính anh cũng cảm thấy, có lẽ thật sự sẽ có hy vọng.

Nhưng không chắc chắn một trăm phần trăm rằng sẽ bình phục, cũng có khả năng sẽ mắc lại, mà mắc lại nhiều lần thì có nghĩa là có lẽ anh sẽ phải uống thuốc cả đời.

Cho nên lời hứa hẹn sẽ khỏe lên này, anh không biết nên nói thế nào.

“Em... thích bộ dáng của anh như hôm qua sau khi uống thuốc sao?” Chần chừ một lúc lâu, Tề Trình nhẹ giọng hỏi.

Sau đó khẽ thở dài một cái, dùng giọng điệu thương lượng: “Uống thuốc đó cũng được, nhưng mà không thể uống thường xuyên, nếu như em thích, một tháng anh uống hai lần được chứ? Nếu như tình trạng sức khỏe tốt thì uống ba, bốn lần cũng không sao.”

...

Trì Trì Hâm há hốc mồm.

Phản ứng đầu tiên chính là ngừng đầu cần vào cằm Tề Trình một cái, bởi vì cằm anh gần ngay trước mắt.

Rất tức giận...

Nhân nhượng một cách miễn cưỡng như thế này là cái quý giá.

“Anh nói lại lần nữa!” Miệng đang cắn cảm anh nên nói năng không rõ ràng, Trì Trì Hàm cảm thấy mình đang trên đường biến chất thành cún con.

Nhưng ngoại trừ làm như vậy ra, cô không biết còn cách nào khác để thể hiện sự phẫn nộ của bản thân.

Tề Trình nào dám nói nữa, cô cắn không mạnh, nhưng về mặt lại cộng thêm vị trí cắn của cô thật sự rất giống một chú cún con.

...

Trì Trì Hàm phát hiện ra cái khó nhất của yêu đương không phải là nhất thời nổi dưng khí, mà là sau khi nhất thời nổi dưng khí thì phải kết thúc thế nào.

Ví dụ như tình huống này, cô nên tiếp tục cắn nữa hay là đổi chỗ khác để cắn.

Miệng há ra hồi lâu nên bắt đầu tê cứng, Trì Trì Hàm hậm hực nhả ra, giờ tay áo lên lau cảm Tề Trình, vùi đầu ôm lấy anh.

“Ngủ đi.” Giọng nói không rõ lắm.

Mặc dù biết rằng hiện giờ Tề Trình không thể hứa hẹn với cô, nhưng cô đã hỏi ra như thế rồi, dù sao anh nói một câu anh sẽ cố gắng hết sức cũng được rồi.

Cô cũng chỉ vì anh quá tốt đẹp nên mới càng ngày càng thiếu cảm giác an toàn mà thôi.

Kết quả cái người này lại định uống thuốc để đỡ cô...

Càng nghĩ càng gần, lại bắt đầu cọ cọ trong chăn.

Sau đó...

“Sao anh lại vẫn còn...” Trì Trì Hàm cất giọng ảo não, bởi vì còn đang câu lại thêm kinh ngạc nên giọng nói trở nên rất kỳ quái.

Tề Trình thật sự xấu hổ, trong đầu anh vẫn còn đang nghĩ xem phải hứa hẹn với cô thế nào, kết quả cô đã đổi đề tài, hơn nữa còn là đề tài khó nói nhất.

Đương nhiên là anh vẫn còn...

Trong lòng vẫn đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc thì làm sao có thể lập tức hạ xuống ngay được...

Hương hồ ôn hương nhuyễn ngọc này còn thích cọ cọ khắp nơi như sâu bọ.

“Em đừng cọ nữa là sẽ không sao.” Bối cái người đang vùi trong chăn ra, tách ra một khoảng cách: “Ngủ đi, nghỉ một lát thôi cũng được.”

Trì Trì Hàm không nhúc nhích, chỉ cầm lấy bàn tay của Tề Trình đang xoa trên bụng cô, nắm lấy từng đầu ngón tay rồi lại buông ra.

Động tác theo bản năng, có chút kỳ lạ.

“Anh đã đồng ý với em rất nhiều lần rằng sẽ cố hết sức.” Rốt cuộc Tề Trình vẫn lên tiếng: “Nhưng thật sự anh không khống chế được kết quả.”

“Vậy anh có lòng tin chứ?” Ôm ôm.

“... Có.” Chỉ có một chữ, anh trả lời hơi do dự.

Nhưng lần này, anh thật sự có.

Trì Trì Hàm lại ngẩng đầu lên lần nữa, hôn xuống cảm anh, trên đó có một hàng dấu vết do đó, cô cắn không mạnh nên không nhìn thấy dấu răng.

“Lần sau không được uống thuốc.” Lời suy nghĩ của anh thật sự rất đáng sợ.

“... Được.” Tề Trình vẫn trả lời chậm rãi, giọng nói trầm thấp.

“Cùng nhau ngủ?” Trì Trì Hàm ngửa đầu lên rất cao, giờ tay phải lên thế thốt: “Em không cọ nữa.”

“... Được.” Lần này giọng nói trở nên nhẹ nhàng, mang theo vẻ bất đắc dĩ.

“Buổi trưa muốn ăn món gì?”

“Mì Dương Xuân đi.”

“Hai quả trứng?”

“Ừ...”

“Em yêu anh.”

“... Ừ.”

Trần bì vẫn ngát hương, rốt cuộc dưới giọng nói ngọt ngào mềm mại của Trì Trì Hàm, mí mắt Tề Trình cũng dần trở nên nặng trĩu, anh ôm lấy cô, nhắm mắt lại.

Anh sẽ cố hết sức, nhất định sẽ cố.

Hạnh phúc như vậy, thật sự không phải ai cũng may mắn có được, anh chiếm được, đột nhiên còn có ý nghĩ không thể buông tha.

Sẽ tốt thôi.

Đầu ngón tay đang đặt trên bụng Trì Trì Hàm hơi nhúc nhích, Trì Trì Hàm đã ngủ mơ màng lâu rồi một tiếng, xoay người ôm lấy anh, lại cọ tiếp.

...

Tề Trình cười khổ thờ dài một tiếng, đẩy Trì Trì Hàm ra một chút.

Rốt cuộc cũng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Ở căn nhà lớn Tề Trình chưa bao giờ mặc áo khoác, cho nên lần này là lần đầu tiên Trì Trì Hàm nhìn thấy đáng về Tề Trình ăn mặc chỉnh tề ngay ngắn.

Không hề ngoài dự đoán, đẹp tới mức khiến người ta đổ kỵ.

“Căng thẳng sao?” Trì Trì Hàm ngồi trên ghế sofa giúp Tề Trình quàng lại khăn cổ, quần kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt, sau đó lại đội mũ lên.

Sờ sờ tay anh, trong lòng bàn tay đã hơi ẩm ướt.

“Bọn họ đã nói chuyện với nhà ở tầng một rồi, bên ngoài cũng đã sắp xếp xong xuôi, trên đường chúng ta đi vào trong xe sẽ không gặp người nào.” Tri Tri Hàm cảm thấy chính mình cũng căng thẳng muốn chết, chà xát tay Tề Trình, đề nghị: “Nếu thật sự không được thì em sẽ cố gắng xuống, sức lực em rất lớn.”

Cô cắn chặt răng vẫn cố thể cố được, có lẽ Tề Trình mà nhắm mắt bất động thì sẽ dễ dàng hơn một chút.

Thần thể rất tự giác xoay người đưa lưng về phía Tề Trình, vỗ vỗ lên lưng mình, nhìn thấy Tề Trình vẫn không nhúc nhích, cô lại cau mày muốn nghiên cứu kiểu ôm công chúa.

“... Cứ đi đi thôi.” Tề Trình kéo khăn quàng cổ lên một chút, chỉ lộ ra nửa đôi mắt, nói chuyện ồm ồm.

Quả thật có hơi căng thẳng, nhưng lần này là nửa đêm, bên cạnh lại có Tri Tri Hàm, anh cảm thấy vẫn đề chắc hẳn không lớn.

Chỉ là lòng tự trọng bị vệt mặt nghiêm túc muốn nghiên cứu kiểu ôm công chúa của cô khiến cho vô vụn...

Nhưng cũng giảm bớt một chút căng thẳng.

***

Nhà của Tri Tri Hàm nằm trong một tiểu khu kiểu cũ, hàng hiên chật hẹp, đèn hành lang mờ tối, sau khi ra khỏi cửa, Tề Trình bắt đầu ngừng thở một cách vô thức, không ngờ lại bị Tri Tri Hàm nhìn ra, chỉ có thể túm tay cô, cúi đầu bước vội xuống dưới.

Anh có thể cảm giác được Tri Tri Hàm rất căng thẳng, bàn tay trước giờ vẫn luôn ấm áp lúc này lại lạnh lẽo, nắm tay anh chặt hơn, cả quá trình đều nhìn chăm chăm vào nhịp tim và huyết áp của anh.

Thậm chí anh còn cảm thấy, lúc này cả cô và anh đều đang ngừng thở.

Xe dừng cách lối thoát hàng hiên mấy bước, cửa xe mở ra, để không tạo áp lực cho Tề Trình, lái xe đã chui vào ghế điều khiển từ trước.

Tề Trình kéo Tri Tri Hàm lên xe rồi đóng cửa lại, chỉnh mình vòng sang một bên khác rồi ngồi lên, sau đó hai người quay mặt sang nhìn nhau, cả hai khuôn mặt đều đỏ bừng.

“Sao em cũng ngừng thở rồi?” Giọng nói của Tề Trình có chút khàn khàn, nâng tay giúp Tri Tri Hàm vén phần tóc rơi loạn trước trán ra sau tai.

“Chỉ... vô thức...” Tri Tri Hàm dường như vừa tìm lại được hơi thở, vừa rồi chạy quá nhanh, trong lòng lại kìm nén, lúc này đang le lười ra cười ha ha.

“... Ngốc.” Tề Trình xoa xoa mặt cô, nhắm chặt mắt, chịu đựng cảm giác đầu vầng mắt hoa do xe khởi động.

“Có phải là anh nên nằm ngửa ra hay không?” Tri Tri Hàm cau mày nhìn huyết áp đang tăng dần.

Rõ ràng hàng ghế sau của chiếc xe này đã được cải tạo, chỗ ngồi vô cùng rộng rãi, dây an toàn cũng được thiết kế cho một người nằm ngửa.

“Nằm ở đây.” Tri Tri Hàm vỗ vỗ vào đùi mình.

Cô rất căng thẳng, vô cùng căng thẳng, căng thẳng tới mức ngay cả việc cô am hiểu nhất là điều tiết không khí cũng chẳng biết làm thế nào.

“Anh không sao.” Tề Trình mập mạp môi, nghe lời Tri Tri Hàm nằm xuống, bởi vì lo cho cảm xúc của Tri Tri Hàm nên lại nhấn mạnh lần nữa: “Anh thật sự không sao.”

Có Tri Tri Hàm ở đây, đạo gần đây biểu hiện của anh đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất trong phổi không còn cảm giác cháy bỏng vì thiếu oxy, việc buồn nôn và đổ mồ hôi đã nằm trong phạm vi có thể khống chế được.

“Đây là thuốc, nếu nhịp tim và huyết áp vượt quá vạch này, tạm nhìn của anh bắt đầu mơ hồ, khi đó dứt cho anh một viên.” Tề Trình đưa cho Tri Tri Hàm một lọ thuốc có chưa từng thấy bao giờ, nâng tay lên cho Tri Tri Hàm nhìn máy theo dõi “Không cần quá lo lắng, anh cảm thấy tốt hơn nhiều so với lúc đến.”

Xe chạy rất chậm và êm, nhưng vẫn có tiếng ma sát từ bánh xe, đêm đã khuya, âm thanh như vậy bị phóng đại lên giữa màn đêm yên tĩnh, Tề Trình nhàu mày, cảm giác được cơ thể Tri Tri Hàm lại càng cứng lên.

“Anh không sao, nếu uống thuốc rồi mà vẫn không có phản ứng thì quay lại nhà em trước, nghỉ ngơi một lát rồi nói sau.” Tề Trình vỗ vỗ tay Tri Tri Hàm: “Không vội.”

Cũng không cần căng thẳng.

Mặc dù Tri Tri Hàm căng thẳng, nhưng kỳ lạ là như thế lại khiến anh có ảo giác giống như cô đang chia sẻ cơn đau của anh.

Hồ hấp của hai người cũng không ổn định, ngược lại lại khiến anh dần bình tĩnh lại.

Chỉ là đã mười năm liên tục không ra khỏi nhà, phản ứng đối với kích thích không thể biến mất toàn bộ, tiếng động bên ngoài cửa sổ xe vẫn khiến sắc mặt anh dần trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán từ những giọt li ti trở thành những giọt to như nước mưa.

“Là vì âm thanh sao?” Cửa kính xe ở hàng ghế sau đều là đặc chế, Tề Trình không nhìn thấy bên ngoài, thành phố S giữa đêm khuya vẫn tấp nập xe cộ, thỉnh thoảng sẽ có tiếng còi xe, có âm thanh đếm ngược của đèn xanh đèn đỏ.

Tề Trình gật đầu, gương người đẩy, nhét chiếc gối ôm ở trong góc xuống dưới lưng Tri Tri Hàm.

“Em quá căng thẳng rồi.” Sau khi nằm xuống lần nữa, Tề Trình bắt đầu giúp Tri Tri Hàm xoa bụng: “Đồ mồ hôi còn nhiều hơn cả anh.”

Lúc này rồi mà anh vẫn còn lo cho cô, trước khi ra khỏi nhà còn nhớ báo cô dán miếng giữ nhiệt.

Nhưng cô lại bối vì vấn đề cảm giác an toàn mà khiến anh chịu nhiều giày vò như vậy.

Mặc dù biết rõ đối với anh, ra khỏi nhà là một bước đột phá trọng đại, mặc dù hiện giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc làm sao để Tề Trình khỏi hẳn, nhưng lúc nhìn anh với sắc mặt tái nhợt, đồ đầy mồ hôi lạnh còn mím môi giúp cô nhẹ nhàng xoa bụng, cô vẫn cứ muốn bóp chết chính mình.

Cô cũng chỉ là có một lần đi coi đến đặc biệt đau, làm nũng đòi Tề Trình giúp cô xoa bụng, kết quả là Tề Trình liền coi đây như thói quen.

Một người đàn ông tốt như vậy...

“Em kể chuyện cổ tích cho anh nghe có được không?” Tri Tri Hàm giúp anh lau mồ hôi trên mặt, dịch chuyển chân để Tề Trình nằm thoải mái hơn một chút.

Việc cô có thể làm cũng chỉ là giúp anh dời lực chú ý, giúp anh có thể khống chế được nhịp tim và huyết áp vẫn đang không ngừng tăng.

Động tác trên tay Tề Trình dừng lại một chút, khước miệng khẽ cong lên một góc nhỏ nhoi, gật gật đầu.

Tri Tri Hàm yên tĩnh một lúc.

Lúc cô đưa ra đề nghị chỉ đơn giản là muốn giúp Tề Trình dời lực chú ý, sau đó Tề Trình gật đầu, đầu óc cô lại trống rỗng.

Dưới tình huống hiện tại, trong đầu cô không có câu chuyện cổ tích nào, báo cô nói về công thức nấu ăn còn mau hơn.

“Cái đó... Ngày xưa ngày xưa, có một ngọn núi...” Bắt đầu bịa.

“Sau đó, anh cũng biết đấy, trên ngọn núi chắc chắn có một ngôi miếu...”

“Ừ.” Tề Trình còn rất phối hợp lên tiếng, Tri Tri Hàm ảo não nhấn nhá cái mũi.

“Trong ngôi miếu có một vị lão hòa thượng...” Tri Tri Hàm nhắm mắt, chết thì chết đi.

“Sau đó có một ngày, có một nữ thí chủ đến miếu...”

“...” Tề Trình tròn mắt.

“... Anh đã biết sau đây em định kể gì rồi thì thôi.” Tri Tri Hàm khịt khịt mũi, trong lúc đầu óc trống rỗng, cô cũng không biết tại sao lại nghĩ tới đoạn truyện này...

“Thế giới tâm linh của em...” Tề Trình cau mày suy nghĩ hồi lâu, tìm được một từ để hình dung: “... thật sự một lời khó nói hết.”

“...” Tri Tri Hàm cẩu tay Tề Trình một cái, sau đó nhìn máy theo dõi: “Số đo không còn tăng nữa rồi.”

“Ừ...” Chính anh cũng cảm giác được hẳn là không còn vấn đề gì lớn nữa rồi.

Tri Tri Hàm lại giúp anh lau mồ hôi, cau mày: “Nhưng mà vấn đề mồ hôi.”

“Bình thường anh nhất định phải uống nhiều nước.” Thế chất của anh cho dù không phải lúc phát bệnh thì cũng dễ dàng đổ mồ hôi, buổi sáng lúc tập chạy bộ trong phòng thể hình, từ trên máy chạy bộ cho xuống mặt đất có thể gom lại được cả một vũng nước.

“Ừ.” Tề Trình cười cười, đầu óc vẫn choáng váng, nhưng có lẽ là do tác dụng của thuốc ngày hôm qua, trong xe rất yên tĩnh, âm thanh từ đồng xe cộ bên ngoài chậm rãi đánh vào huyết thái dương của anh, đau, nhưng không phải là không thể chịu đựng được.

Tâm tình yên ổn hơn một chút.

Nói một cách chính xác thì lần này cũng không hẳn là anh đã ra khỏi nhà, cùng lắm chỉ có thể xem như một món hàng hóa được vận chuyển giữa hai địa điểm mà thôi.

Không gặp phải người xa lạ, thậm chí ngay cả căn nhà mà Tri Tri Hàm đã lớn lên anh cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng tóm lại là đã ra khỏi căn nhà lớn.

Sau khi anh chuyển vào ở trong căn nhà lớn, điều mà người nhà muốn anh làm nhất là bước ra ngoài một bước, anh đã bởi vì Tri Tri Hàm và ông nội mà bước ra.

“Chờ phản ứng giảm thuốc nhẹ hơn một chút, em cùng anh đến thăm ông nội đi.” Tề Trình mở mắt ra, nằm ngửa mặt nhìn Tri Tri Hàm.

Tri Tri Hàm đang cúi đầu chọc chọc hăng mi của anh, bị anh đột nhiên mở mắt ra làm cho phát hoảng, đôi mắt tròn tròn lên.

Nháy nháy mắt một lúc mới gật gật đầu.

“Anh biết từ lúc nào?” Sau khi Tề Ninh nhắc nhở, cô chưa bao giờ chủ động nhắc tới chuyện này.

Bọn họ, bao gồm cả chính cô, đều luôn lo rằng tâm lý của Tề Trình sẽ không chịu nổi chuyện của ông nội, thậm chí bác sĩ Triệu còn coi như đây là mao hiểm lớn nhất trong thời gian giám thuốc.

Mọi người đều không biết rằng Tề Trình đã biết chuyện này từ lâu, hơn nữa còn chẳng nhắc tới chuyện này với bất kỳ ai, bao gồm cả cô.

Thật ra đều giống nhau.

Việc bọn họ giấu diếm Tề Trình và việc Tề Trình giả bộ không biết, đều giống nhau.

“Vào lúc gọi video lần đầu.” Anh nhìn thấy lọ thuốc ở đầu giường, sau khi cúp điện thoại đã tự đi tra xét tên thuốc.

Mấy lần gọi video sau, anh đều chụp màn hình mấy lọ thuốc, đại khái cũng đã biết, có lẽ mình không thể nào gặp được ông nội lần cuối.

Không thể nào không cảm thấy khó chịu, lúc tra được số thuốc đó là thuốc điều trị ung thư thời kỳ cuối, trước mắt anh gần như biến thành một mảng tối đen.

Mười năm, rốt cuộc ông nội của anh vẫn già đi.

Mà anh, suýt chút nữa đã trở nên nghiêm trọng hơn.

Sau đó trước khi anh lâm vào chứng tự bế nghiêm trọng hơn, Tri Tri Hàm cầm một quyển sách đi lên giường, dịch tới bên cạnh anh, chỉ vào một bức tranh minh họa trong đó, hỏi anh, đây là cái gì.

Đó là một quyển sách tiếng Pháp.

Từ sau khi mấy quyển tiểu thuyết của cô bị mất, tình huống cô sẽ tìm mấy quyển sách nước ngoài có nhiều tranh minh họa để nhìn hình đoán vật, đoán không ra thì sẽ chạy tới hỏi anh.

Một trò chơi vô cùng nhàm chán như vậy nhưng cũng có thể khiến cô hào hứng.

Cảm xúc cứ bị trì hoãn như vậy, sau đó anh bắt đầu chậm rãi tiếp nhận chuyện này.

Anh không biết bao giờ thì tin dữ sẽ đến, cứ nom nớp lo sợ chờ đợi, việc anh có thể làm cũng chỉ là tích cực phối hợp điều trị hơn.

Mãi đến khi anh vì áy náy với Tri Tri Hàm mà tìm được động lực và cơ hội để ra khỏi nhà.

“Nếu bọn em không giấu diếm anh, chuyện gì xảy ra cũng nói cho anh biết, vậy có phải trong lòng anh càng thoải mái hơn không?” Ngón tay Tri Tri Hàm còn đặt ở cạnh lồng ngực Tề Trình, lúc nói chuyện, ngón tay vô thức vạch một đường ở khoeo máy.

Tay cô đã khôi phục được nhiệt độ trước đó, lòng ngón tay mềm mại.

Tề Trình gật gật đầu.

“Cho dù anh không làm được gì, chỉ là nghe rồi lo lắng suy nghĩ, vậy cũng muốn biết sao?” Tri Tri Hàm lại hỏi, lần này ngón tay vạch lên trên, đến giữa hai hàng mày thì dừng lại, nhẹ nhàng vuốt nếp nhăn giữa khóe mày.

Tề Trình ngó ra, lại gật gật đầu.

“Ba em đột nhiên phát bệnh, sau khi được đưa tới bệnh viện làm phẫu thuật cấp cứu thì được chuyển thẳng tới phòng chăm sóc đặc biệt, ở trong đó, khoảng thời gian tỉnh thần tốt hơn kéo dài được hai, ba ngày.”

“Sau khi ba sinh bệnh, toàn bộ hợp đồng làm ăn đều bị người hợp tác cùng đoạt hết, đám người đó nơm nớp tới tận nhà, trong lúc xô xát với người ta mẹ em đã bị trật xương hông, trong nhà rồi tỉnh rồi mù, nhưng đến bệnh viện, em và mẹ đều già bộ như chưa hề xảy ra chuyện gì.”

“Bây giờ nghĩ lại, hẳn là ba em đã đoán được cái gì đó, em và mẹ không nói, ba cũng không hỏi đến, sau này khi tỉnh thần ba trở nên càng ngày càng kém hơn thì không còn ai còn tâm tư nào mà nghĩ tới chuyện này nữa. Lúc đó em cảm thấy, ba em nằm trên giường, chuyện gì cũng không giải quyết được, cho nên nói cho ba biết những chuyện đó cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Thật ra, nếu em và mẹ mà nói cho ba biết, nói không chừng ba em cũng sẽ có khát vọng sống sót thì sao?” Giọng nói của Tri Tri Hàm không lớn, nói rất chậm rãi, lúc hỏi ra câu này, khóe miệng đã mang theo nụ cười tự giễu: “Chỉ là khi đó em không hiểu được cái gì.”

Đây là lần hiếm hoi Tri Tri Hàm chủ động nhắc tới ba cô.

Tề Trình nhìn chằm chằm vào mặt Tri Tri Hàm, thấy khóe miệng của cô bắt đầu khẽ nhếch lên, sau đó lại kéo xuống.

“Cho nên em nghĩ, có phải em và mẹ đều đã xem nhẹ năng lực thừa nhận của bệnh nhân, ba em muốn biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, không hẳn là muốn lập tức hỗ trợ giải quyết, mà là muốn có thêm một ràng buộc với thế giới.”

Bệnh viện và căn nhà lớn đều là những nơi ngăn cách với thế giới đầy hi vọng ải ở bên ngoài, bởi vì bức tường kia, cho nên cũng không cách nào với tới thế giới bên ngoài.

Đối với Tề Trình, đối với ba cô, chuyện khiến người ta lo âu buồn phiền nhưng lại không cách nào thay đổi được thực ra chỉ là bọn họ muốn nhưng đã không thể nào tới gần được thế giới bên ngoài.

Biết những chuyện đó, thật sự không phải vì muốn thay đổi cái gì mà chỉ là hy vọng có thể có cảm giác được tham dự, không hoàn toàn tách rời khỏi thế giới bên ngoài, cũng không bị những người khỏe mạnh đẩy ra, như vậy sẽ có thêm một cái cơ để sống sót.

Đạo lý này, cô cũng chỉ đột nhiên hiểu ra hôm nay, khi nhìn vào mặt Tề Trình.

Về mặt muốn nói lại thôi càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn trong đầu cô, cảm giác muốn khóc nhưng đôi mắt càng lúc càng khô khốc lại càng bắt đầu trở nên nghiêm trọng.

“Rõ là...” Tri Tri Hàm biết mình lại cười: “Chết tiệt, cái tình da sần da cảm của em thật con mẹ nó đúng lúc.”

“... Tri Tri Hàm” Tề Trình vươn tay, che kín mắt cô: “Nhắm mắt lại, thả lỏng, như vậy mới có thể khóc được.”

“... Khóc cái rắm ấy.” Cô vẫn còn cái, giữa lúc này lại đột nhiên nhớ đến ba khiến cô bất ngờ, nhưng có làm thế nào cũng không để được cảm giác chua xót từ đáy lòng.

Nếu cô khóc, Tề Trình phát bệnh thì phải làm sao bây giờ?

Anh đã cố gắng duy trì nhịp tim và huyết áp bình thường như vậy, cô lại còn tóa ra năng lượng tiêu cực khắp nơi.

“Cứ đi cả đến là tâm tình em lại sa sút.” Lòng bàn tay hơi lạnh lạnh của anh vẫn che kín mắt cô, sức lực không lớn, nhưng mãi vẫn không rời đi.

Trì Trì Hàm nhắm mắt lại, bởi vì hơi lạnh trong lòng bàn tay anh, khóe mắt cô dần trở nên ẩm ướt.

“Anh còn chưa vô dụng tới mức đó.” Giọng nói của Tề Trình vang lên bên tai cô, dường như anh đã ngồi dậy, ôm cô vào lòng: “Hiện giờ tác dụng duy nhất mà anh có thể phát huy cũng chỉ có an ủi em mà thôi.”

“... Anh ngồi dậy mà đầu không choáng váng sao?” Giọng mũi dần nặng hơn, hai tay Trì Trì Hàm túm chặt lấy khăn quàng cổ của Tề Trình.

“Không hôn mê, có vẻ như em đã hút hết năng lượng tiêu cực rồi.” Giọng điệu như dỗ trẻ con.

Rốt cuộc lại khiến nước mắt của Trì Trì Hàm chảy ra.

“... Em cũng không biết em bị làm sao.” Chẳng hiểu sao lại từ ông nội của Tề Trình nghĩ tới ba, cô đã một mình nhiều năm nhưng chưa từng có lúc nào thấy khó chịu như thế này, tại sao lại nhắm vào lúc cô cùng Tề Trình quay lại căn nhà lớn mà biến thành như vậy.

“... Em rất chán ghét bản thân mình.” Nước mắt bắt đầu không ngưng lại được, Trì Trì Hàm kéo bàn tay Tề Trình đang che mắt cô xuống: “Em cảm thấy em không thể làm bạn gái của anh, em không xứng với anh.”

Tề Trình đen mặt, vào lúc cô nói cô không thể làm bạn gái của anh, hàm dưới của anh căng lên.

Sau đó nhìn thấy cô chẳng run chẳng sợ nắm lấy khăn quàng cổ của anh, lau mặt một cái.

...

“Những lời thế này, anh nghe xong sẽ phát bệnh.” Tề Trình nâng đầu Trì Trì Hàm lên, để cô tự nhìn máy theo dõi.

Trước khi khuôn mặt cô biến sắc, anh dùng một đầu khác của chiếc khăn quàng cổ để giúp cô lau những giọt nước còn đọng lại trên mặt.

“Anh không muốn nghe lại lần nữa.” Tiếng nói trầm thấp, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói, nói vô cùng trịnh trọng.

“Em...” Trì Trì Hàm ấp úng mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Về mặt và thái độ của Tề Trình đã giúp cô bình tĩnh lại, cô lại há miệng thở dốc, cuối cùng cũng chỉ có thể gật gật đầu.

Tề Trình đã có chút thay đổi rồi

Cô không biết bắt đầu từ khi nào thì quyền chủ động đã không còn ở trên người cô nữa.

Người đàn ông đã mắc bệnh mười năm thoát nhìn cô và ôn hòa lễ phép này, chậm rãi, từng chút từng chút một, bắt đầu chủ động.

Đoạn tình cảm này, người thổ lộ trước là cô, nhưng cho đến giờ, người dẫn đường đưa đoạn tình cảm này về hướng trọn vẹn lại là anh.

Thật kỳ lạ, một người đàn ông không đỡ nổi cô lúc cô vấp ngã, chỉ có thể ngã xuống cùng cô, thế mà lại có thể gây cho cô cảm giác được bảo hộ mãnh liệt như vậy.

Anh biết cô giận là vì thiếu cảm giác an toàn, vì muốn cho cô cảm giác an toàn mà anh bước ra khỏi thành lũy an toàn của mình; anh biết trong lòng cô có vết thương không thể đụng chạm vào, lúc cô không khóc được anh đã che mắt cô lại để cô tha lỏng; anh quan tâm tới từng cảm xúc nhỏ nhặt của cô, phân tích nguyên nhân, sau đó cũng có giải quyết từng chút một.

Chủ động một cách thầm lặng.

Sau đó, hôm nay, khi mồm miệng cô lại một lần nữa nói năng không có chừng mực, anh gần như ngang ngược nói với cô rằng, anh không muốn nghe những lời như vậy một lần nữa.

Trước khi khỏi bệnh, Tề Trình đã chủ động, bằng cách của Tề Trình, nỗ lực thực hiện lời hứa hẹn mà anh vẫn đặt trong lòng không nói ra cho cô nghe.

“Lần sau, em nên mang theo khăn tay bên người.” Tề Trình lại thay đổi đề tài, như thể đáng vẻ ngang ngạnh vừa rồi chỉ là ảo giác của cô: “Đã tốt hơn chút nào chưa?”

Trì Trì Hàm lại gật gật đầu.

“Tại sao mỗi lần nhắc tới ba em, em đều áy náy và đau lòng như vậy?” Hằng ghế sau không phải chỗ tốt để nói chuyện, nhưng rất hiếm khi Trì Trì Hàm chủ động nhắc tới ba mình, anh đã đợi cô chủ động trong thời gian dài như vậy, cũng chỉ có lúc này, cô đã chủ động nhắc tới, hơn nữa còn không định lập tức kết thúc đề tài.

Cho nên anh có chịu đựng cảm giác đầu vầng mắt hoa mà ngồi dậy, chịu đựng ánh đèn lúc ần lúc hiện bên ngoài cửa sổ xe, chuyển lực chú ý lên người Trì Trì Hàm, nhìn thấy cô bởi vì câu hỏi của anh mà sững sốt một chút, sau đó rũ mắt xuống.

“Không muốn thì đừng nói.” Anh nhanh chóng đau lòng vì vẻ mặt tuyệt vọng của cô trong nháy mắt đó.

Anh luôn thoáng cảm thấy đây có thể là nguyên nhân khiến cô chột cười chột khóc, hôm nay hỏi ra miệng, nhìn thấy vẻ mặt của cô mới thật sự khẳng định rằng, chuyện khiến Trì Trì Hàm khổ sở trong lòng nhất đến từ sự áy náy đối với chính ba mình.

Biết vậy là được rồi, anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ xuống lưng cô từng cái từng cái một.

Anh cũng không cần biết toàn bộ, chỉ cần biết nguyên nhân khiến cô khổ sở là được rồi.

Sau đó sẽ chậm rãi bù đắp chỗ trống trong lòng cô, ít nhất có thể khiến cô khóc ra những lúc khổ sở trong lòng.

Một người có tính cách hướng ngoại như cô mà dè dặt tới mức không khóc ra được, trong lòng khổ sở tới chừng nào.

***

“Phí điều trị trong phòng chăm sóc đặc biệt là một vạn sáu một ngày.” Trì Trì Hàm mở miệng, rúc đầu trong áo khoác của anh: “Ba em ở đó một tháng.”

“Chủ nợ vẫn liên tục tới nhà đòi nợ, tất cả tiền mặt lại đều đã nộp cho bệnh viện, vì vậy em đã nghĩ tới việc bán nhà.”

“Trước khi bán, em và mẹ tới bệnh viện tìm ba, khi đó ba đã rất yếu, bởi vì không đủ tiền nên dùng thuốc giảm đau không được tốt, cho nên trong mấy ngày cuối cùng, ba đau rất đau, vừa nhìn thấy em đã van nài em cho ba được giải thoát.”

“Bác sĩ tìm em và mẹ, nói rằng có thể cần nhắc thực hiện một lượt phẫu thuật nữa, xác suất thành công rất thấp, nhưng mà tốt hơn việc cứ lãng phí như vậy.”

“Khi đó mẹ em bị chủ nợ khiến cho trở thành suy nhược tinh thần, bác sĩ còn chưa nói xong, mẹ em đã bắt đầu khóc, chỉ là em ký, trong khoảnh khắc ký tên đó, trong đầu em thoáng qua một suy nghĩ.”

“Em nghĩ, cho dù phẫu thuật không thành công cũng chưa hẳn là chuyện xấu, như vậy là ba em đã có thể giải thoát rồi, mà em và mẹ cũng có thể giải thoát.”

“Sau đó, ba em thật sự không xuống được bàn mổ.”

Nói ra, cảm giác đè nén trong lòng cũng không giảm bớt.

Dựa theo cách nói của cô, phẫu thuật và tiếp tục lãng phí tiền bạc cũng chỉ khác nhau ở kiểu chết mà thôi, ba cô đã không thể cứu được.

Cô đã từng thử dùng lý do này để tự an ủi bản thân, cũng cho rằng mình đã bị lý do này thuyết phục rồi.

Nhưng mà mấy năm trôi qua, cô vẫn thỉnh thoảng nằm mơ, lúc ký tên đồng ý phẫu thuật, điều cô nghĩ tới trong lòng chính là giải thoát.

Tề Trình vẫn ôm cô.

Cô cũng duy trì tư thế được anh ôm trong lòng như vậy, không hề nhúc nhích.

Hai người đều không nói tiếp nữa.

Đã sắp đến vùng ngoại thành, xe cộ dần ít hơn, nhưng lại có người bắt đầu ấn còi.

Trì Trì Hàm vươn tay ra che kín lỗ tai Tề Trình, mặt vẫn chôn trong lòng anh.

Có những nỗi đau chỉ có chính bản thân mình mới có thể gánh chịu.

Cô không phải là dễ tâm vào chuyện vụn vặt, cũng không cảm thấy bối vì mình ký tên đồng ý phẫu thuật mới hại chết ba mình, cô chỉ đơn thuần là tự trách mình vì suy nghĩ khi đó.

Cô khổ sở cầu xin ba tiếp tục sống sót, cô không muốn làm một đứa bé không có ba.

Nhưng vào lúc ba cô buông tha sự sống, cô cũng muốn thuận theo ý ông mà buông tha.

Nếu chuyện xảy ra đối với người khác, cô nghe xong chắc hẳn sẽ đồng tình, sẽ khuyên người đó rằng đây là lẽ thường của đời người.

Nhưng chuyện đó lại xảy ra đối với chính cô, ý nghĩ khi đó liền trở thành vết thương không cách nào khép miệng, mỗi lần nhắc tới, vết thương sẽ lại nhức nhối thêm.

“Sẽ tốt thôi.” Lúc sắp đến căn nhà lớn, Tề Trình hôn lên trán cô: “Khóc không được cũng không sao cả, vẫn còn có anh.”

Anh luôn có cách khiến cô có thể phát tiết ra được, anh đã tự học tâm lý học gần mười năm, cuối cùng cũng không phải là vô ích.

“Ừ.” Trì Trĩ Hàm vẫn duy trì tư thế hai tay túm chặt khăn quàng cổ của anh.

“Còn muốn gặp mẹ em sao?” Tề Trình vẫn đang nhẹ nhàng vỗ lưng cô, hỏi hết sức dịu dàng.

Mãi một lúc lâu sau, lâu tới mức đã nghe được tiếng mở cổng sắt bên ngoài căn nhà lớn, Trì Trĩ Hàm mới trả lời: “... Muốn.”

Cô muốn hỏi mẹ xem tại sao bà lại có thể bỏ đi như vậy.

Cũng muốn hỏi mẹ xem, bà có còn nhớ rằng bà từng có một đứa con gái.

“Được.” Tề Trình xoa xoa đầu cô.

“Trước khi dừng xe, em phải rời xuống khỏi người anh.” Tề Trình dần vào bên tai Trì Trĩ Hàm, tốc độ nói hiểm khi nhanh như vậy: “Sau đó đút cho anh một viên thuốc.”

Trì Trĩ Hàm run lên, muốn ngừng đầu lên nhưng lại bị Tề Trình ra sức đè xuống.

“Tim bảo vệ khiêng anh đi vào.” Tề Trình vẫn còn đang dặn dò, giọng nói chưa có gì khác thường: “Sau đó tìm bác sĩ Triệu.”

“Bảo gì bác sĩ Triệu đến, em nói với ông ấy, vấn đề không phải là phản ứng uest ức mà dường như là chứng sợ giao tiếp, mấy năm trước đã từng có triệu chứng phát bệnh rồi.”

“Nhớ rõ, không liên quan tới em.”

Sau đó nói tay Trì Trĩ Hàm ra, ở ngay trước mặt Trì Trĩ Hàm đeo máy theo dõi mà lúc này đã lên lút coi ra, số đo trên máy nhanh chóng tăng lên.

Tề Trình đẩy Trì Trĩ Hàm ra, cầm lấy thùng rác bên cạnh chân, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, bắt đầu nòn lầy nòn đề.

Nhưng mà anh, giữa lúc hỗn loạn như vậy, đã coi khăn quàng cổ xuống, nhanh chóng che kín khuôn mặt Trì Trĩ Hàm.

Anh không muốn để cô nhìn thấy dáng vẻ của anh lúc nòn như vậy.

Vì muốn trấn an cô mà anh đã tháo máy theo dõi xuống.

Nhấn nhện đến một khắc cuối cùng, để cô có thể nói ra miệng nỗi đau trong lòng.

Anh vẫn luôn kéo tay cô, đến giây phút cuối cùng còn muốn dặn dò cô rằng, việc này không liên quan tới cô.

Cho nên Trì Trĩ Hàm không tháo khăn quàng cổ xuống, mãi cho tới khi tiếng nòn mưa biến mất.

Sau khi xe dừng lại, cô đút cho anh một viên thuốc, giúp anh quàng lại khăn quàng cổ, sau đó mở cửa, bình tĩnh gọi bảo vệ, nhìn bảo vệ dùng cánh đưa Tề Trình lên giường.

Trong phòng đã mờ lờ suối từ trước, Trì Trĩ Hàm chọn một cái chăn không quá dày.

Sau đó bấm điện thoại gọi cho bác sĩ Triệu.

Cả một ngày nay cô đều không nhận được email hồi âm của bác sĩ Triệu, cuộc gọi này cũng không ai nghe máy.

Trì Trĩ Hàm cúi xuống, lục lại danh thiếp học trò của bác sĩ Triệu, rồi cuộc cũng biết được, từ sau khi nhận được email của cô lúc bốn giờ sáng, bác sĩ Triệu liền bắt đầu họp, sau đó xử lý xong hai ca bệnh lại họp tiếp, đến giờ vẫn chưa ra khỏi phòng họp.

Cô nghe thấy bản thân bình tĩnh miêu tả triệu chứng của Tề Trình cho học trò của bác sĩ Triệu nghe, hơn nữa còn nhờ anh ta báo bác sĩ Triệu nhanh chóng tới đây một chuyến.

Sau đó nhìn thấy bản thân lấy bút ra, ghi chú tất cả những việc cô cần chú ý lúc này.

Sau khi làm xong mọi chuyện, cô tới bên cạnh giường, giúp người đã mơ mơ hồ hồ là Tề Trình lau vết bẩn bên khoe miệng.

Thấy Tề Trình mờ mắt he hé, nói với cô, chờ bác sĩ Triệu đến, báo bác sĩ Triệu gọi điện thoại thông báo cho mấy người Tề Ninh.

“Em đừng gọi, từ giờ điện thoại của họ cứ giao cho anh.” Anh vẫn cười cười, cầm lấy tay cô.

“Tề Trình.” Người này giờ đều rất bình tĩnh là Trì Trĩ Hàm đến giờ này vẫn rất bình tĩnh.

“Nếu như anh có chuyện gì thì em sẽ chết cùng anh.” Giọng điệu chắc như đinh đóng cột, không hề tức giận, cũng không có áy náy.

Tề Trình cười cười, nhắm mắt lại.

“Anh không dễ có chuyện như vậy.” Tím lấy tay cô, quơ quơ một cách vô lực.

Đương nhiên, cũng giống như cô, rất bình thản, không phải là giọng điệu hứa hẹn.

Đêm hôm đó, không ai trong hai người nói lời hứa hẹn.

Nhưng trong lòng đều biết rõ.

Đời này, bọn họ, cùng sống cùng chết.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Lần này tới, bác sĩ Triệu thế mà lại mặc áo blouse trắng, trần thế rất lớn, ngoài ông ấy và bác sĩ Lý đã lâu không gặp ra thì còn dẫn theo ba vị mặc áo blouse trắng ước chừng tuổi tác cũng xấp xỉ ông ấy.

Tề Trình vẫn còn lúc tỉnh lúc mê, Trì Trĩ Hàm vẫn luôn đưa theo yêu cầu của học trò của bác sĩ Triệu, ghi lại nhịp tim và huyết áp của Tề Trình, cứ cách mười phút lại nói chuyện để giúp anh duy trì tỉnh táo.

Cô rất bình tĩnh, khác với những lần lo lắng sợ hãi vì không cách nào đoán trước được kết quả trước đây, lần này, Tề Trình có chút khác biệt.

Trước kia, những lúc phát bệnh, sau khi nằm xuống Tề Trình rất ít khi nhìn người khác, mắt sẽ nhìn chăm chăm lên trần nhà, về mặt trông rỗng tới mức ngũ quan cũng trở nên mơ hồ.

Đó là tư thế của người mang bệnh, tư thế mặc cho số phận.

Nhưng lần này, Tề Trình vẫn luôn nhìn cô, nhìn cô nấp máy mỗi ghi lại các triệu chứng của anh, nhìn cô nhủ máy, nhìn cô đối diện với anh.

Thỉnh thoảng những lúc cô mấp máy môi hoặc nhủ máy thì anh sẽ lắc tay cô giống như làm nũng, thỉnh thoảng sẽ nâng tay chặn lại tầm mắt cô.

Cả người anh đã hết hết sức lực, nhưng lúc này đây, anh hoàn toàn không bỏ mặc cho số phận.

Hơn nữa sau khi bác sĩ Triệu đi vào với một trận thế vang dội, nhìn bản ghi chép các triệu chứng do Trì Trì Hàm ghi lại, còn kéo vào một đồng dụng cụ kiểm tra, anh còn gắt gắt đầu với Trì Trì Hàm.

“Cũng không tệ.” Bác sĩ Triệu hạ kết luận: “Kết hợp với email của cô, lần này không tệ.”

Trì Trì Hàm rất cuộc cũng cảm giác được hai chân mình đã nhũn ra như sợi mì, ngay cả đầu gối cũng không khống chế được mà run rẩy.

“Chỉ là lần này triệu chứng phát bệnh vô cùng nghiêm trọng, hẳn không phải là lần đầu tiên.” Câu nói tiếp theo là nói với Tề Trình: “Trước đó cũng đã từng có rồi.”

Tề Trình gật đầu.

Lần trước, lúc anh tức giận vì thái độ thoái mái của Trì Trì Hàm khi hỏi về bệnh sử của anh, anh cũng từng có triệu chứng này.

Chỉ là lúc đó không mấy để tâm, hơn nữa phản ứng kịch liệt cũng cảm giác buồn nôn và mất hết sức lực như vậy đã nhiều năm rồi không tái phát, anh cho rằng chỉ là ảo giác.

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ gần đây việc anh thường xuyên nôn mửa lúc nửa đêm cũng có liên quan tới phản ứng đáp lại kích thích như lần này.

“Như vậy là đúng rồi.” Bác sĩ Triệu nhìn về phía Trì Trì Hàm: “Chúng tôi có máy hạng mục kiểm tra cần phải tiến hành dưới điều kiện tuyệt đối yên tĩnh, cô tới bên đối diện chờ kết quả đi.”

Trì Trì Hàm theo bản năng nhìn về phía Tề Trình.

“... Đi đi.” Bác sĩ Lý vẫy tay như thể đang đuổi ruồi, cắt ngang tầm mắt hai người: “Có chịu thôi đi không hả? Một chút phản ứng mà hai người cứ như thể sinh lý từ biệt vậy, đi một chút đi, đừng làm lỡ việc khám bệnh của chúng tôi.”

...

Trì Trì Hàm chớp mắt.

Một chút phản ứng?

“... Có nghiêm trọng không?” Cô vẫn đứng bên cạnh giường như thể đã mọc rễ, anh nôn tới mức ý thức gần như mơ hồ như vậy mà chỉ là một chút phản ứng sao?

“Ai nói với cô như thế này là rất nghiêm trọng hả?” Bác sĩ Triệu cũng thấy khó hiểu quay đầu lại.

...

Vừa rồi cô còn nói muốn chết cùng...

Trước khi hai vị bác sĩ phá hư bầu không khí này đến, trong phòng đều tràn ngập hương vị tình yêu sống chết có nhau...

Bất giác cảm thấy mình đã phản ứng thái quá, Trì Trì Hàm đỏ mặt nhìn về phía Tề Trình.

Kết quả là Tề Trình đang yếu ớt nằm trên giường cũng lộ nụ cười nhàn nhạt trong đáy mắt.

...

Anh nói mình không để có chuyện như vậy, nhưng cũng nói việc này không liên quan gì tới cô.

Giữa tình huống hỗn loạn như vậy, cô cho rằng câu nói việc này không liên quan tới cô giống như nói với cô rằng cho dù chuyện gì xảy ra thì cũng không cần phải áy náy tự trách.

Từ sau khi bắt đầu nói chuyện yêu đương, Trì Trì Hàm cho rằng tất cả những câu không sao cả của Tề Trình đều là lời trấn an.

Kết quả, thì ra Tề Trình nói không liên quan gì tới cô thật sự là ý trên mặt chữ.

Cô không phải là nguyên nhân khiến anh sinh ra phản ứng đáp lại kích thích, thật sự là như vậy...

...

Trì Trì Hàm cảm thấy cả một đêm này đã diễn ra quá nhiều chuyện, mãi tới lúc trốn được tới bên đối diện, đóng cửa lại, vẫn cảm thấy mặt mình vừa đỏ vừa nóng.

Căn phòng bên phía đối diện đã bị cô biến thành kho chứa đồ ăn từ lâu, ngoại trừ một đồng đồ ăn ra thì cũng chỉ còn có một người rảnh rỗi là cô.

Rảnh rỗi thì dễ dàng suy nghĩ miễn man...

Dứt khoát lấy gạo và kê trong mấy cái hũ lớn ra nấu cháo, khi căn phòng ngập tràn mùi gạo thơm lừng thì lại vét sạch tủ lạnh, chuẩn bị một đồng món điểm tâm để an ủi tinh thần bị trắng muốn chết cùng Tề Trình của mình.

Bi trắng nhất chính là cô hết sức nghiêm túc.

Tề Trình cũng nghiêm túc.

...

Thở dài một tiếng, cắt củ cải vào nồi.

Màu đỏ trên má vẫn chưa hề giảm bớt.

***

Cái mà bác sĩ Triệu gọi là kiểm tra tốn rất nhiều thời gian.

Bên ngoài căn nhà lớn lần lượt có hai chiếc xe dừng lại, Tề Ninh và người đã lâu không gặp là Tề Bằng cũng đã tới, vừa tới đã đi thẳng tới chỗ Trì Trì Hàm, Tề Bằng quen tay quen chân mức cháo, ru rú cạnh bàn cơm dùng tốc độ gió cuốn mây trôi xử lý một mạch bốn bát cháo.

Còn Tề Ninh thì chỉ thản nhiên gắt gắt đầu với Trì Trì Hàm, đi thẳng vào phòng ngủ, để nguyên quần áo nằm xuống, sau đó thì không còn tiếng động gì nữa.

Ba giờ đêm.

Trong căn nhà lớn đèn đuốc sáng trưng.

Đến lúc bác sĩ Triệu đã kiểm tra xong tất cả các hạng mục, dẫn mấy bác sĩ cùng tới bên phía đối diện thì đã gần năm giờ sáng.

“Có thể xác định là triệu chứng sợ giao tiếp đã nặng hơn, nhưng chứng uất ức đã giảm bớt.” Bác sĩ Triệu cởi áo blouse ra, mở khuy áo sơ mi, cũng quen tay quen chân bắt đầu tìm bát ăn cơm, mấy bác sĩ khác cũng bắt chước làm theo.

“Phương án giảm thuốc phải sửa, thuốc trị chứng uất ức giảm một nửa so với dự định, cố gắng qua một đợt điều trị nữa sẽ hoàn toàn chấm dứt chứng uất ức, phương án điều trị chứng sợ giao tiếp tốt nhất vẫn là giải mã cảm hệ thống, nhưng đoán chừng dùng cho Tề Trình vẫn có chút mạo hiểm.” Bác sĩ Triệu ăn một miếng rau thập cẩm, dùng đũa chọc chọc vào trong đĩa: “Tiểu Trì, cái này cái này.”

Trì Trì Hàm không nói gì, chỉ chỉ vào cái hũ nhỏ đặt bên cạnh.

Bác sĩ Triệu cười ha ha một tiếng, thỏa mãn uống một ngụm cháo trắng.

“Triệu chứng đáp trả kích thích vẫn phải dùng thuốc để áp chế, nhưng cũng có thể xem xét để bắt đầu giảm liều lượng, sau khi trở về chúng tôi sẽ cân nhắc lại phương án giải quyết dựa trên vấn đề sợ giao tiếp của cậu ấy, nói tóm lại, cuộc kháng chiến kéo dài mười năm này rốt cuộc cũng đã nhìn thấy ánh rạng đông rồi.” Nội dung đoạn nói chuyện này rất nặng.

Nặng đến nỗi cả Tề Ninh và Tề Bằng đều đứng ngây ra, không có phản ứng gì.

Cũng nặng tới mức Trì Trì Hàm bị hơi cháo bốc lên bóng cả tay, sau đó híp mắt nhìn mọi người trong phòng qua lớp hơi nước.

Không mấy chân thật.

Bây, tám tháng trước, cô ở nơi này, vừa xắt thịt nướng vừa oán thán kẻ có tiền thì lắm kiểu phô trương.

Lúc ban đầu, cô còn cho rằng trên đầu cái người sống ở bên đối diện kia có một cái sừng.

Là một ông già có làn da trắng nõn, thoát nhìn thì gầy trơ xương nhưng lại có một bàn tay trẻ măng, thậm chí còn từng tưởng tượng đến cảnh nửa đêm bị người ta lên vào phòng hút máu.

Lúc ban đầu, cô cho rằng anh là một con quái vật đáng thương không thể bước ra ngoài ánh sáng.

Sau đó có lại bị con quái vật dụ dỗ ngày làm cho cảm động, cuối cùng từ thương xót biến thành đồng cảm, lại biến thành giúp đỡ một phen.

Bây, tám tháng sau, cô yêu con quái vật này, mấy tiếng trước, cô còn cùng con quái vật này hứa hẹn cùng sống cùng chết.

Trong một khắc kia, trong lòng cô thực sự đã tuyệt vọng.

Khát vọng sống sót của Tề Trình đã trở nên mạnh mẽ, nhưng anh lại liên tục phát bệnh, cho nên cô nghĩ rằng, cô phải thật sự là sẽ không thể tốt lên được.

Cho nên cô mới bình tĩnh như vậy.

Nhưng chỉ mấy tiếng sau, bác sĩ Triệu, người đã dụ dỗ cô bước từng bước vào cạm bẫy, uống cháo mà cô nấu cho Tề Trình, nói với cô rằng, cuộc kháng chiến kéo dài mười năm rồi cuộc cũng đã thấy được ánh rạng đông.

“Anh ấy... khỏe rồi?” Hối mội cách nom nớp lo sợ, thậm chí còn sợ hãi câu hỏi như vậy sẽ đánh vỡ cảnh tượng thiếu chân thực này, để cô phát hiện ra rằng đây chỉ là một giấc mộng.

“Không hẳn là khỏe rồi, chỉ có thể nói là nếu bệnh tình không nặng thêm nữa thì cậu ấy sẽ không tự sát.” Trả lời cô là một bác sĩ mà cô không biết do bác sĩ Triệu dẫn tới: “Hơn nữa phản ứng giảm thuốc vẫn tồn tại, một tháng này vẫn là thời kỳ mấu chốt của việc hồi phục.”

Tiếng nước nở vang lên, Trì Trì Hàm còn tưởng rằng cô đã khóc.

Vô thức quay đầu lại, phát hiện ra Tề Ninh cũng đang ngầy ra nhìn cô, mà ở giữa hai người là Tề Bằng đột nhiên ngồi xổm xuống đất che mặt.

“Nhìn đi, hai cái người không khóc được này chắc hẳn cũng có vấn đề về tâm lý.” Bác sĩ Triệu dùng đầu chỉ chỉ Tề Ninh và Trì Trì Hàm.

“Bao giờ thì có đi đón chồng cô về?” Lời này là hỏi Tề Ninh: “Cậu ta ngầy đấy, nửa đêm tôi chỉ muốn ném cậu ta từ trên lầu xuống luôn, tại sao vợ chồng hai người cãi nhau mà tôi lại là người chịu khổ?”

“Tôi đi bấy giờ luôn.” Tề Ninh làm một động tác như thể vâng lệnh, trước khi đi lại đột nhiên quay đầu, lấy từ trong túi ra một túi giấy dai: “Cái này cho cô.”

Trì Trì Hàm tới gần, nhận lấy.

Trong đầu cô vẫn còn tê dại, cho nên trên mặt không có biểu cảm gì.

“Ảnh chụp mẹ cô.” Tề Ninh đưa xong mới nhẹ giọng nhắc nhở: “Bao giờ bình tĩnh hơn một chút thì hãy xem sau.”

Trì Trì Hàm gạt đầu, ngầy ra nhìn Tề Ninh lại dùng tốc độ gió cuốn lái xe rời đi.

Lần này, rốt cuộc Tề Trình cũng tốt hơn rồi, rốt cuộc anh sẽ không tự sát nữa rồi.

Trên tay cô là ảnh chụp người mẹ mà cô vẫn luôn tìm kiếm

Sau lưng cô là rất nhiều bác sĩ, còn có một người có vóc dáng như thể Kinh Kong đang ngồi xổm trên sàn nhà khóc lóc nước mắt.

Trong đầu tê liệt, cô cảm thấy bản thân giống như một cỗ máy bị hỏng, hoàn toàn không biết tiếp theo nên làm cái gì.

“Cố đến bên đối diện trước đi, vừa rồi làm kiểm tra cậu ấy mất không ít sức lực.” Bác sĩ Triệu đi tới vỗ vỗ vai cô: “Tôi còn muốn thảo luận phương án với Tề Bằng, ký tên lĩnh tinh gì đó cũng cần người thân ruột thịt.”

“Sẽ tốt thôi.” Bác sĩ Triệu lại vỗ vỗ vai cô, nụ cười trên mặt ông ấy khiến Trì Trì Hàm có chút hoảng hốt.

Giống như rất nhiều năm trước, cô ngồi trên chiếc ghế cao trong phòng bệnh, chân ngắn không chạm đến đất, lắc lư đôi chân, cổ chấp kéo tay bà mình.

Cô không còn nhớ lúc ấy cô đang lo lắng chuyện gì, chỉ nhớ rằng người kia cũng vỗ vỗ vai cô như vậy, nói với cô rằng, sẽ tốt thôi.

Nụ cười giống nhau.

Cái cách khiến người ta yên lòng cũng giống nhau.

***

Mở cánh cửa có khóa mật mã ở bên đối diện ra, trong phòng có mùi thuốc rất nồng, có sự yên tĩnh quen thuộc, và không có bóng người.

Tề Trình nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường lớn, tay phải đang được truyền nước.

Gần đây tóc anh đã dài ra, che kín cái trán, vừa rồi làm kiểm tra khiến anh đỏ rất nhiều mồ hôi, tóc tai ẩm ướt.

Quần áo đã được thay, chiếc áo len màu tro trông có vẻ mỏng.

Trì Trì Hàm vòng chân bước về phía Tề Trình, tới tú quần áo lấy tắm thơm, lại đi vào phòng tắm lấy một chiếc khăn bông.

Đáy mắt Tề Trình đã có ý cười, tư thế nửa nằm nửa ngồi không hề nhúc nhích, vô cùng ngoan ngoãn chờ cô tới gần, thò lỗ giúp anh lau tóc một lượt, sau đó đắp thêm len cho anh.

Bàn tay anh lạnh ngắt, cho dù là sưởi hoạt động với công suất cao thì tay anh cũng chẳng có chút hơi ấm nào.

“Sao lại thay cái áo len mỏng vậy chứ.” Giọng điệu của Trì Trì Hàm có chút oán trách, nghe có vẻ rất bình thường.

“Cái này đẹp mắt.” Giọng của Tề Trình rất nhẹ, có phần yếu ớt.

Trì Trì Hàm ngừng đầu nhìn anh một cái, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu.

“Khó coi...” Cô cúi đầu phân bác một cách nghiêm túc: “Quá mỏng, khó coi.”

“Ừ.” Tề Trình tốt tính đáp lại một tiếng, kéo chiếc thảm lên một chút: “Vậy che thêm cái này.”

Trì Trì Hàm vẫn cúi đầu, túm chặt một góc thảm, không nói chuyện, cũng không cho Tề Trình dùng thảm để che cái áo len.

...

Bàn tay bên phải không được truyền nước của Tề Trình phủ lên bàn tay đang túm thảm của cô.

Bàn tay lạnh như băng, gầy trơ cả xương, ngón tay thon dài.

“Đây là áo len, khóc sẽ ngấm nước.” Tề Trình rất nghiêm túc cảnh cáo, giọng nói đã có chút khàn khàn.

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng ngừng đầu lên, muốn trừng anh, kết quả lại nhìn thấy khóe mắt đỏ ửng của anh, nước mắt của cô lập tức rơi xuống.

“... Thật sự sẽ ngấm nước đấy...” Tề Trình cúi đầu thờ dài, kéo Trì Trì Hàm vào trong lòng: “Anh rất thích cái áo len này.”

“Ừ.” Trì Trì Hàm nhanh chóng túm lấy phần áo trước ngực anh, bắt đầu hi mũi.

“Anh tốt hơn rồi.” Tề Trình vỗ lưng Trì Trĩ Hàm: “Chúng uất ức đã giảm nhẹ rồi.”

Bởi vì không thể tin được nên anh cố chịu đựng cảm giác kiệt sức, kiên trì làm kiểm tra hai lần.

Kết quả vẫn là đã giảm nhẹ

“Ừ.” Trì Trĩ Hàm bắt đầu nấc cụt.

“Nhưng chúng sợ giao tiếp đã nghiêm trọng hơn lúc bắt đầu mắc bệnh mười năm trước rồi.” Giọng của Tề Trình vẫn rất nhẹ, anh rất mệt, nhưng lại nhịn không được muốn nói ra.

Anh đã tốt hơn rồi, thì ra, cảm giác như có khối đá nặng đè trong ngực mà anh cảm nhận được trong mấy ngày gần đây không phải là ảo giác.

Chúng uất ức cường độ thấp, phần lớn người trưởng thành sống ở các thành phố lớn đều có.

Chỉ là một căn bệnh tâm lý nhỏ nhỏ có thể tự mình điều tiết, và có thể cắt đứt được.

“... Ừ.” Trì Trĩ Hàm cảm thấy mình sắp bị chết vì sặc nước mắt rồi.

“Bác sĩ Triệu nói, chúng uất ức giảm nhẹ là nhờ có em.” Giọng điệu nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn Trì Trĩ Hàm lại tìm một chỗ sạch sẽ khác trên áo len để lau mặt, anh thở dài: “Bác sĩ Triệu còn nói, chúng sợ giao tiếp nặng thêm, hẳn là cũng vì em.”

Cô gái từ khi vào phòng tới giờ không chịu nhìn thẳng vào anh rồi cuộc cũng ngừng đầu lên rồi.

Cô chỉ mới khóc chưa lâu, mắt còn chưa sưng lên, khóe mắt chớp chớp lộ ra đôi mắt to tròn, chớp mãi ừng ực và đôi môi trở nên đỏ phơn phớt do vừa nín khóc.

Nếu như không lên tiếng thì trông thật sự rất xinh đẹp.

Nhưng mà cô lại lên tiếng.

Cho dù đang nấc cụt, nói năng không rõ ràng, nhưng lại vẫn kiên quyết phải nói.

“Hôm nay em... nghĩ rằng anh sắp chết...” Bởi vì khóc mà giọng nói cao vút lên: “Nôn thành cái dạng đó...”

“Anh... đã nói là phản ứng sợ giao tiếp rồi!” Tề Trình dờ khóc dờ cười, không ngờ rằng cô lại bắt đầu tính sổ từ một chỗ xa xăm như thế.

“Em đâu có hiểu tâm lý học!” Cuồng loạn.

Cô làm gì biết phản ứng sợ giao tiếp là cái quý gì, so với chúng uất ức thì cái nào nhẹ hơn cái nào nặng hơn!

“...” Một chút da sần da cảm vì chúng uất ức đã giảm nhẹ của Tề Trình cũng bởi vì đáng về gào khóc cuồng loạn của Trì Trĩ Hàm làm cho bốc hơi không thấy tăm tích.

Biết rõ cái áo len này của mình ngấm nước, anh dứt khoát vỗ vỗ lên đùi mình: “Lên đây ôm đi, hôm nay anh không còn chút sức lực nào nữa.”

Nửa nằm nửa ngồi cũng rất mệt.

Cô gái khóc đến mức suýt thiếu oxy kia vô cùng linh hoạt leo lên, nhìn thoáng qua đùi anh một cách ghét bỏ, sau đó vén một góc chăn lên chui vào, ôm lấy eo anh, móng vuốt quen thuộc duỗi lên bụng anh.

...

“Bên đối diện còn có người...” Tề Trình bắt đầu đi, bọn họ còn chưa kết hôn, nếu cảnh này mà bị Tề Bằng Tề Ninh tóm được thì không hay cho lắm.

“Tề Ninh đến chỗ bác sĩ Triệu đón chồng cô ấy rồi, Tề Bằng hẳn là...” Trì Trĩ Hàm nghĩ một chút: “Anh ấy khóc còn kinh khủng hơn cả em, cho nên chắc hẳn là không có mặt mũi nào mà vào đây đâu.”

“Hơn nữa, cô vào thì cũng sẽ khóc ngay thôi.” Cô vừa khóc sụt sùi vừa lầu bả lầu bầu: “Em không sợ.”

...

Tay của cô rất ấm áp, dần dần người anh cũng thoải mái, mấu chốt nhất là dường như vừa lên giường thì cô liền nín khóc.

“Anh khỏe rồi.” Cô nức đầu, nói ồm ồm.

“Ừ.” Tề Trình xoa xoa đầu cô, nhìn cô ngừng đầu lên trợn mắt nhìn anh, sau đó lại càng vui đầu vào trong chăn sâu hơn.

“Nhưng mà không chân thực lắm.” Trì Trĩ Hàm vùi kín không hề hở, rất lâu sau mới cảm thán một câu, giọng nói không vang, vừa vặn đủ để hai người nghe thấy.

Cảm giác được cô khịt khịt mũi, có lẽ là cảm thấy mình hơi mất mặt nên thả bị nghẹt thở cũng không chịu thở đầu ra.

“Anh cũng thấy không chân thực lắm, cho nên anh làm kiểm tra hai lần.” Tề Trình nửa nằm nửa ngồi, nhìn bình nước truyền nhỏ từng giọt: “Đều là đã giảm nhẹ.”

Trĩ Trĩ Hàm không lên tiếng nữa.

“... Sẽ mắc lại sao?” Cô nhin một hồi lâu mới hỏi ra tiếng.

Bởi vì căng thẳng mà giọng nói trở nên khô khan.

Hình như bác sĩ Triệu đã nói rất nhiều, nhưng cô lại chỉ nhớ được hai từ là ‘tốt hơn’ và ‘ánh rạng đông’.

“Không đâu.” Lần này Tề Trình trả lời rất nhanh, thậm chí còn có vẻ chắc như đinh đóng cột.

Trĩ Trĩ Hàm chui ra khỏi chăn, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng.

“Có em ở đây, anh sẽ không mắc lại.” Anh cúi đầu đối diện với cô.

Biết có vòng vo một vòng lớn như vậy chỉ là muốn biết vấn đề này, cho nên anh trả lời hết sức nghiêm túc.

Chắc hẳn là cô thấy có chút kỳ quái, lúc trước ở trong xe anh nôn rất kịch liệt, lúc dạo dò có hơi gấp gáp, chỉ chọn mấy chữ quan trọng nhất, không ngờ cảnh tượng như vậy đã khiến cô hiểu lắm.

Lúc nghe thấy cô nói sẽ cùng chết với anh, trong lòng anh chỉ biết, anh chắc chắn sẽ không tự sát.

Trong lòng có một người anh không bỏ lại được.

Bất kể là lúc nào, cô cũng coi anh như bảo bối.

Vào lúc anh không có chút sức lực nào, ánh mắt cô nhìn anh cũng tràn đầy tin cậy.

Thế giới của anh, từ một người biến thành hai người.

Bước tiếp theo chỉ còn là phải bước ra ngoài như thế nào.

***

Truyền nước xong, Trì Trĩ Hàm đỏ mặt tiễn bác sĩ Triệu và Tề Bằng cũng đang đỏ mặt ra về.

Bọn họ đã bàn bạc rất lâu về phương án điều trị, dường như có một phần trong đó có liên quan tới cô.

Bác sĩ Triệu nói mình đã không ngủ suốt 24 tiếng, sắp đột tử từ nơi rồi, Tề Bằng thì phải chạy về thay phiên chăm sóc ông nội, cho nên Trì Trĩ Hàm không biết lấy một chữ về phương án này, chỉ biết là có liên quan tới cô, sớm hay muộn gì bác sĩ Triệu cũng sẽ tìm cô.

Phần khó khăn nhất đều đã qua rồi, phần còn lại cô không cần phải gấp gáp.

Trong căn nhà lớn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Truyền nước xong, tinh thần Tề Trình đã tốt hơn nhiều, anh ngồi trên giường bắt chước cô giăng rộng hai tay về phía cô, vẫy vẫy hai lần.

Trì Trì Hàm nhảy lên ôm lấy anh.

Cọ cọ mấy cái, đột nhiên ngừng đầu lên.

“Tại sao chúng sợ giao tiếp nghiêm trọng hơn lại là vì em?” Mãi mới bình tĩnh lại được, rốt cuộc Trì Trì Hàm đã bắt đầu tiêu hóa những lời vừa rồi của Tề Trình, cung phản xạ dài tới mức Tề Trình cũng đã sắp quên mất mình từng nói những lời đó.

“...” Tề Trình im lặng.

“Em... đầu có sợ giao tiếp.” Trì Trì Hàm rất oan ức.

“Bác sĩ Triệu không tìm em nói chuyện phương án sao?” Anh hỏi có chút kỳ quái.

“... Ông ấy nói mệt rồi để lần sau.”

“... À.” Tề Trình à có chút gần gũi.

“Sao thế?” Trì Trì Hàm khó hiểu.

“Không sao.” Để đầu cô xuống, dùng một chiều chưa lần nào thất bại: “Ngủ bù đi, anh hơi mệt.”

Anh không thêm nói phương án điều trị cho cô nghe, bởi vì anh cũng không đồng ý.

Cứ mặc kệ vị bác sĩ tràn đầy tình lực kia.

Lúc con buồn ngủ ập đến, Tề Trình mơ mơ màng màng kéo Trì Trì Hàm tới gần hơn một chút.

Hy vọng được chữa khỏi mà anh ấp ủ suốt mười năm, lúc này đây, đã có bước đột phá thực tế.

Nhưng mà hôm nay lại quá nhạt nhẽo.

Đương nhiên, là sự nhạt nhẽo vì mọi chuyện đều là nước chảy thành sông.

Nhưng ngược lại, anh lại có nhiều cảm giác an toàn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, Trì Trì Hàm đưa cho Tề Trình mấy bức ảnh mà Tề Ninh giao cho cô.

“Giúp em nhìn xem bà ấy sống thế nào.” Trì Trì Hàm cắn môi chấp tay sau lưng, đứng cách Tề Trình hai mét, thấy anh mở túi hồ sơ ra thì lập tức quay lưng lại.

Ảnh chụp cũng chỉ có hơn mười tấm, còn kèm theo hai mảnh giấy mô tả tình hình gần đây và phương thức liên lạc.

Tề Trình xem rất chậm, xem xong thì bỏ lại vào trong túi hồ sơ, gói kín lại, đi về phía trước hai bước, đưa cho Trì Trì Hàm từ phía sau lưng, xoa xoa đầu cô.

“Hắn là không quá tệ nhỉ?” Trì Trì Hàm cúi đầu nhìn chân hai người, cô mua mấy đôi dép lê tình nhân, thuần một màu lam nhạt hồng nhạt.

“Ừ.” Tề Trình lên tiếng, xoay Trì Trì Hàm sang đối diện với anh: “Từ từ rồi sẽ đến.”

Cô nhớ mẹ, lại không muốn nhìn thấy mẹ đã trở thành mẹ của người khác, cho nên chỉ có thể dùng cách thức như vậy để xác định bà ấy sống có tốt không.

Trì Trì Hàm gật đầu.

“Chờ đến lúc em muốn gặp, anh sẽ nghĩ cách.” Tề Trình lại xoa xoa đầu cô.

Trì Trì Hàm tiếp tục gật đầu.

“Những người khác nói mẹ em không tốt là vì bà ấy vứt bỏ gia đình, nhưng bà ấy cũng là mẹ em, em muốn gặp bà ấy là chuyện bình thường.”

“Em không bán nhà, không muốn cô độc đều rất bình thường, không cần quan tâm những người khác nói cái gì.”

Trì Trì Hàm ngẩng đầu, bước lên, ra hiệu cho Tề Trình khom người xuống một chút, sau đó dùng hai tay bắt lấy hai lỗ tai của anh, lắc lắc hai cái.

“Em không còn cô độc nữa rồi.” Giọng điệu kiêu ngạo.

“Sau này đừng có dùng giọng điệu của bác sĩ Triệu mà nói chuyện với em!” Hàm hừ.

Anh rất buồn bực, chỉ khẽ gật đầu hai cái, anh biết rõ trong lòng cô đang nghĩ cái gì.

“Còn nữa, tóc anh dài lắm rồi, có muốn cắt hay không?” Dài xuống tận mắt rồi.

Anh không gặp người ngoài, nhiều năm như vậy, tóc phần lớn đều là do bản thân anh tự cắt hoặc người nhà cắt giúp, có đôi khi lười thì để cho dài tới mức có thể buộc lại được rồi cắt thành đầu húi cua, kiểu tóc thì tùy tiện, ý vào về ngoài của mình đẹp rồi nên đầu tóc sao cũng được.

Tề Trình đứng thẳng, lỗ tai đỏ lên, càng làm nổi bật làn da trắng nõn của anh.

“Có phải là anh đã quá nhạy cảm rồi không?” Hỏi rất dè dặt.

Dường như cô không thích anh đoán được ý nghĩ của cô, người nhà anh cũng thường xuyên dùng cách nói đùa gồm mà oán giận anh quá nhạy cảm, bởi vì gần như không có chuyện gì có thể giấu diếm anh.

Từ nhỏ anh đã nhạy cảm, rất dễ nhìn ra hi vọng ái ố của người khác, đây chưa hẳn đã là chuyện tốt, bởi vì điều này nên từ nhỏ anh đã không có bạn bè.

Trì Trì Hàm sống rất đơn giản, hi vọng ái ố đều viết hết trên mặt, rất nhiều chuyện anh chưa cần đoán thì cô đã chủ động nói ra miệng, cho nên, anh cho rằng cô không dễ ý.

Gần đây hai người tiến triển rất nhanh, giai đoạn dè dặt cẩn trọng dò xét lẫn nhau ban đầu đi qua, dường như anh cũng có chút đặc ý vênh vào quá rồi.

“Quả thật là anh quá nhạy cảm.” Tề Trình tự hạ kết luận, xoa xoa đầu Trì Trì Hàm: “Sau này sẽ không như vậy nữa.”

“...” Trì Trì Hàm lại muốn nhéo lỗ tai anh rồi.

“Anh cảm thấy hiện giờ em đang nghĩ gì?” Túm chặt lấy Tề Trình đã hạ kết luận xong chuẩn bị đi vào phòng vẽ tranh, Trì Trì Hàm nghiêng đầu, cười tủm tỉm.

Lạnh ngắt...

“... Này.” Tề Trình cam chịu cúi người xuống.

Mặc dù anh không biết mình đã nói sai cái gì, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rất rõ sự tức giận trong đáy mắt cô.

Có chút đau lòng.

Vấn đề tính cách không thể sửa được, không phải cứ tự ép mình đừng nhạy cảm quá là có thể giả bộ như không nhìn ra.

Hon nữa, quả thật là anh rất dễ bị quan, không đủ tích cực.

Hiện giờ chứng uất ức đã giảm nhẹ, anh đang chậm rãi trở về làm người bình thường.

Mà có lẽ là Trì Trì Hàm sẽ nhanh chóng phát hiện ra rằng, thật ra một Tề Trình bình thường cũng chẳng có gì hấp dẫn.

Khi đó, anh nên làm gì đây?

Anh đã duy trì động tác xoay người một lúc lâu.

Trì Trì Hàm vẫn cứ nhéo lỗ tai anh, sau khi về mặt của anh trở nên âm đạm thì cô thờ dãi, ôm lấy cổ anh rồi hôn.

Ngày mai Tề Trình sẽ bắt đầu giảm thuốc, hôm nay vốn không nên khiến cảm xúc của anh nhấp nhô lên xuống quá nhiều, cho nên Trì Trì Hàm vẫn luôn cố kìm nén không hôn anh.

Nhưng rốt cuộc vẫn nhịn không được.

Về mặt u ám buồn bã, oan ức như vậy.

Mấy nụ hôn liên tục đều là bị động, bị động thuận theo, bị động hé miệng, lúc đầu lưỡi chạm vào nhau, anh nuốt một cái, sau đó tránh ra.

Anh đang cự tuyệt sự trấn an của Trì Trì Hàm.

Vì vậy nụ hôn càng khiến trong lòng anh khủng hoảng hơn.

Nhân tính là thứ rất kỳ lạ, trên thế giới này, có rất nhiều người có thể cùng nhau vượt qua hoạn nạn, nhưng đến khi hoạn nạn đã qua, sức thu hút sinh ra trong hoạn nạn giảm đi, cuối cùng sẽ càng lúc càng xa nhau.

Anh rất sợ sẽ như vậy.

Gióng như trong lòng anh thật sự rất sợ mình sẽ khỏi hẳn, không thể không quay lại với xã hội.

Trì Trì Hàm không kết thúc nụ hôn này, anh tránh đi nhưng cô cũng không hề gấp gáp.

Cố gắng nhẫn nại, tí mí cọ xát bờ môi anh, mắt nhắm lại, khóa miệng khẽ nhếch.

Tề Trình sững ra, cơ thể giật giật, hai tay đang thả bên cạnh người nắm lại thành quyền.

Gần đây Trì Trì Hàm thích nhất là nướng bánh ngọt, trên người tản ra hương sữa ngọt thơm, hơi thở nhẹ nhàng, mỗi lần đầu lưỡi anh né tránh, Trì Trì Hàm sẽ phát ra tiếng lẩm bẩm bắt mắt, giọng nói ngọt ngào êm ái.

Khó mà kháng cự được sự mềm mại ngọt ngào như vậy.

Hon nữa, ngoài lúc nấu cơm ra, anh chưa từng nhìn thấy đáng về cô nhẫn nại và chuyển chủ như vậy.

Trái tim đã bắt đầu mềm ra rồi.

Cô rất nghiêm túc muốn trấn an anh.

Đầu lưỡi hơi động đậy, chạm đến môi Trì Trì Hàm, bàn tay nắm thành quyền vừa buông lỏng ra lại xiết chặt, rốt cuộc vào lúc Trì Trì Hàm ra sức ôm cổ anh lần nữa, anh ôm lấy eo cô.

Sau đó Trì Trì Hàm cắn môi anh một cái, mở mắt nhìn thẳng vào mắt Tề Trình.

Trì Trì Hàm rất thích bắt nạt anh, nhưng kể cả dụng chạm tay chân thì cũng chưa từng dùng sức.

Nhưng lần này cô lại dùng sức.

Cắn một cái, sau đó nhanh chóng buông ra, tách tay Tề Trình, đi vào bếp.

“Buổi tối ăn có đi, em sẽ cho anh thêm chút đất.” Ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn anh.

Cô cũng chỉ hơi ngượng ngùng vì tâm tư bị nhìn thấu mà thôi, Tề Trình lại đã suy diễn sâu xa thành cả một vở kịch.

Đến cuối cùng ngay cả hôn cũng không dám.

Cánh tay ôm cô lại còn run rẩy.

Cho dù biết anh hay suy nghĩ nhiều, bản thân chứng sự giao tiếp cũng có liên quan tới việc thường xuyên tự trách mình, nhưng hẳn là lúc khỏe mạnh, Tề Trình cũng có tính cách như vậy.

Nhưng cô vẫn không chịu đựng nổi trước vẻ mặt u ám của anh.

Loại chuyện lo được lo mất này vẫn thích hợp với người có tính cách như cô hơn, chỉ cần nững nụ một chút, đòi hứa hẹn một chút là lại vui tươi hơn hờ chẳng nghĩ ngợi gì nữa.

Tề Trình quá dễ để tâm vào chuyện vụn vặt.

Hon nữa, anh vĩnh viễn sẽ không chủ động nói ra.

***

Bữa tối đương nhiên không thể nào thật sự ăn có và đất.

Trên thực tế, để ăn mừng chứng uất ức của Tề Trình đã giảm nhẹ, ngày mai bắt đầu giảm được, Trì Trì Hàm còn sang bên đối diện nướng một cái bánh ngọt nho nhỏ.

Tề Trình biết.

Buổi sáng anh còn bơi vì cái tên bánh ngọt cả rồi mà trong lòng ghét bỏ mất mấy phút.

Cô còn nhờ lái xe đi mua giúp không ít đồ ăn, hiện giờ anh chỉ cần không rượu chè ăn uống quá độ là được, mấy món cần kiêng đã được giảm dần, cho nên bữa cơm này còn phong phú hơn cả cơm tất niên.

Sau đó đến buổi chiều lại đột nhiên trở thành như vậy rồi.

Tề Trình bị Trì Trì Hàm bỏ lại trong phòng khách, vẫn cứ đứng yên không nhúc nhích, nhìn Trì Trì Hàm ở trong bếp cắt thịt thành lát mỏng, thêm bột vào canh, để qua một bên, làm một chút sườn chua ngọt cho anh.

Không thể ăn được dầu mỡ, cho nên cô dùng nồi chiên chân không.

Sau đó rửa cá lư, khéo léo cắt khía cả hai mặt, ướp kĩ gia vị chuẩn bị hấp.

Động tác của cô rất trôi chảy, một đồng nguyên liệu tán loạn trong bếp chỉ chốc lát đã biến thành từng đĩa từng đĩa nguyên liệu đã qua sơ chế, đồ ăn còn chưa hạ nồi nhưng chỉ nhìn qua sự kết hợp màu sắc cũng đã đủ thêm ăn.

Tề Trình nhấp máy môi.

Đến món thứ tư, cô vẫn không chịu liếc ánh lấy một cái.

Anh đứng đã lâu, chân đã bắt đầu tê.

Canh bấp với xương sườn trong nồi đã bắt đầu sôi sùng sục, Trì Trì Hàm đang cúi đầu bấm thịt nạc, không cần nhìn, theo bản năng dùng tay lấy vung xuống.

Lúc đụng phải hơi nước thì hít vào một hơi.

Hôm qua ở bên đối diện ngón tay cô bị bỏng đỏ ửng, lúc sáng ngủ dậy anh vừa mới bôi thuốc mỡ cho cô, kết quả lại bị bỏng lần nữa.

Tề Trình lại nhấp máy môi.

Lê chân đi tới tủ thuốc lấy thuốc mỡ, lại lê chân đi tới phòng bếp, cầm lấy tay Trì Trì Hàm dội nước lạnh, lau khô, sau đó bôi thuốc.

Giống như đang đổi, anh cũng không muốn nhìn cô.

Bôi thuốc xong thì lập tức xoay người.

Trở lại phòng khách nơi anh bị cô bỏ mặc, đứng yên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

...

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng ngừng đầu.

Như cười như không nhìn thoáng qua Tề Trình.

Anh đứng bất động ở đó, mím môi, rướn thẳng lưng.

Ngang ngược muốn chết...

Ngang bướng y như con trâu vậy...

Những lúc tức giận, sức lực lớn tới mức có thể đi làm vận động viên được...

“Tôi đây giúp em rửa rau.” Rốt cuộc vẫn quyết định buông tha cho anh.

Lúc mới thích anh đã biết tính anh nhạy cảm, xem bệnh sử dày cộm của anh, đương nhiên cũng biết anh hay nghỉ ngơi tiêu cực, dễ dễ tâm vào chuyện vụn vặt.

Chỉ là nói đến chuyện tình cảm, ít nhiều gì cũng hy vọng anh có thể tin tưởng cô một chút.

Anh đã từng tích cực, lúc ban đầu hai người thật trọng thắm dò lẫn nhau, sau khi anh nghỉ thông suốt thì đã tràn đầy tinh thần của một người bạn trai thực sự.

Sau đó, hôm nay, chỉ vì một câu oán giận của cô, anh lại nhanh chóng co rụt lại rồi.

Nhất là sau khi phát hiện ra mình có thể sắp khỏi hẳn.

Anh rất sợ trở thành người bình thường, rất sợ trở về xã hội, cũng rất sợ cô không thích đáng về bình thường của anh.

Cô biết.

Cho nên mới bỏ mặc anh ở trong phòng khách, muốn để chính anh mở miệng nói.

Kết quả vẫn là bại trận.

Anh hơi nhàu mày đi tới, nhận lấy rau họ trong tay Trì Trì Hàm, mở vòi nước ra, cúi đầu rửa rau.

Không lên tiếng.

Vẫn đang khó chịu.

Tay Trì Trì Hàm dính chút bột mì, đưa tới chóp mũi anh, vẽ lên đó một chấm tròn màu trắng.

Tề Trình ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt ướt sũng, càng thêm ảm ức hơn.

“Chân có tê không?” Hôm qua vừa mới nôn tới mức mất nước, hôm nay đã cố kìm nén cơn giận đứng trong phòng khách hơn bốn mươi phút.

Động tác trên tay Tề Trình dừng một chút.

Nhìn đám rau họ xanh um tươi tốt, gắt gắt đầu.

Trì Trì Hàm thở dài.

Đi tới rửa tay cho cả hai người, đóng vòi nước lại, lau khô tay.

Kéo anh ngồi xuống ghế sofa, còn cô thì ngồi trên thảm trải sàn, bấu mỗi giúp anh xoa bóp căng chân.

Tề Trình vẫn đang ảm ức, lại không thích từ trên cao nhìn xuống dính đầu Trì Trì Hàm như vậy, đẩy đẩy tay Trì Trì Hàm ra, chính mình cũng ngồi xuống thảm trải sàn.

Trì Trì Hàm liếc mắt nhìn anh một cái, dịch mõng, ngồi xuống bên cạnh anh.

Tề Trình nhún nhún.

Vươn tay ra, kéo góc áo Trì Trì Hàm.

“Em biết tại sao anh lại giận dữ, anh cũng biết tại sao em lại giận dữ không?” Trì Trì Hàm nhìn anh một cái, bột mì trên mũi dính rất chặt, dưới ánh sáng mờ mờ, màu da của anh gần như cùng màu với bột mì.

“Anh có thể không tin bản thân mình, nhưng không thể không tin em.” Nói ra một câu có logic rất kỳ quái, nhưng Tề Trình lại nghe hiểu được.

“Em đã xem hết truyện tranh của anh rồi, trong truyện của anh cái gì cũng có.”

Thật sự đúng là cái gì cũng có, bạn sẽ rất khó tưởng tượng được rằng một người mắc chứng hăm hực tự nhốt mình mười năm lại có thể vẽ ra được những cuốn truyện tranh phong phú như vậy, tình thân, tình bạn, thậm chí là tình yêu đều rất sâu sắc, đủ loại kết thúc.

Trong thế giới truyện tranh, Tề Trình không hề có điều gì cấm kỵ.

“Em cũng xem qua toàn bộ bệnh sử của anh rồi, anh cũng biết là bên trong bệnh sử của anh cái gì cũng về.” Trì Trì Hàm lại liếc mắt nhìn Tề Trình một cái, nhìn anh mất tự nhiên dúi mắt đi.

Trong bệnh sử của anh thật sự cái gì cũng về, bao gồm những bộ phận có thể bị ảnh hưởng do uống thuốc trị uất ức, bác sĩ Triệu về cực kỳ tã thực...

“Em hiểu rõ chỗ này của anh.” Trì Trì Hàm chỉ chỉ vào ngực Tề Trình: “Cực kỳ hiểu.”

“Cho nên, anh sợ cái gì chứ?” Trì Trì Hàm kẻ sất vào, nghiêng đầu hỏi anh.

Tề Trình im lặng.

“Anh tin rằng em sẵn sàng vì một anh không trọn vẹn mà chết, nhưng lại không tin rằng em sẽ tiếp tục yêu một anh hoàn toàn chính chính, tại sao chứ?” Trì Trì Hàm hỏi hết sức nghiêm túc.

Tề Trình theo bản năng túm lấy tay Trì Trì Hàm, sợ có hỏi xong sẽ đứng dậy đi vào bếp, bỏ mặc một mình anh ngồi ngây ra ở đây.

Bởi vì không biết trả lời vấn đề này như thế nào, cho nên anh hoang mang.

Bản tay túm tay cô bắt đầu dùng sức, mảy càng nhiều chặt hơn.

“Buông lỏng ra.” Trì Trì Hàm giúp anh lau bột mì dính trên chóp mũi, nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay đang lờ lửng cả gần xanh vì dùng sức của anh: “Xiết đứt tay em rồi tối nay phải ăn đất thật đấy.”

“...” Tề Trình giống như vừa tỉnh dậy từ trong giấc mộng, lập tức buông tay.

Anh biết sự kỳ quái của mình là do đâu mà có, biết vấn đề mấu chốt của mình là ở việc không muốn trở lại làm người bình thường, cũng biết rõ, cả buổi chiều Trì Trì Hàm kháng kháng so đo với anh như vậy chỉ là vì muốn nghe chính miệng anh nói ra những lời này.

Anh biết tại sao mình lại không nói, bởi vì nói rồi thì sẽ có thể lập tức giải quyết, mà anh thì lại không muốn giải quyết.

Tất cả những chuyện này, anh đều biết.

Nhưng anh lại không biết do đâu mà mình tức giận.

Lúc Trì Trì Hàm liên tục không nhìn đến anh, trong lòng anh chậm rãi nổi lên cơn giận, mãi cho đến vừa rồi anh theo bản năng dùng sức túm lấy tay Trì Trì Hàm, cơn giận trong lòng anh sôi trào tới mức gần như không khống chế nổi.

Anh không thích Trì Trì Hàm dùng cách phớt lờ để so đo với anh, thậm chí bởi vì không yên lòng mà lại bị bóng tay lần nữa.

Rất không thích.

Vô cùng căm ghét.

Loại cảm xúc này không hề liên quan gì tới bệnh tật.

“Em có thể cãi nhau với anh.”

“Cũng có thể ra sức cắn anh như vừa rồi.”

“Phát tiết sự bất mãn ra ngoài một chút, hỏi ra miệng những lời em muốn hỏi, những lời em muốn nghe chính miệng anh nói ra.”

“Anh vẫn luôn biết, giữa hai chúng ta có sự ăn ý rất kỳ lạ, cho nên anh cũng biết rõ, cả buổi chiều em ở trong phòng bếp phớt lờ anh là muốn khiến anh chính miệng nói ra rằng anh không muốn khỏi hẳn.”

“Em không thể...” Tề Trình ngừng một chút, nhu mày: “... như vậy được.”

Thậm chí anh còn rất ghét việc phải nói ra rằng cô ở trong phòng bếp phớt lờ anh.

Anh thì rằng có cử vừa khóc vừa kêu gào rằng anh không yêu cô, sau đó lau hết nước mắt nước mũi lên người anh, bắt anh ôm lấy đồ dành nói rằng anh không muốn hỏi phục.

Anh không cần sự yên lặng như vậy.

“Anh sợ điều đó.”

“Sau này chúng ta sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, nếu lần nào em cũng như vậy thì sẽ thành thói quen.”

Sau đó sẽ càng ngày càng trầm mặc, càng lúc càng xa.

Anh không thích cách thức giao tiếp của người trưởng thành bình thường.

“Anh không muốn như vậy.” Tề Trình lập lại lần nữa, rất nghiêm túc, cau mày, giống hệt lúc lúc cảnh cáo cô không được nói những lời như là không muốn làm bạn gái của anh.

Trì Trì Hàm mất một chút thời gian mới lý giải được những lời lộn xộn vừa rồi của Tề Trình.

Thực sự hiểu ra rồi mới phát hiện ra người sai là cô.

Dùng chiến tranh lạnh để ép Tề Trình phải thừa nhận chuyện gì đó, cô đã từng làm một lần.

Lần đó, cô khiến Tề Trình ra khỏi nhà.

Lần đó, là vì cô không có cảm giác an toàn, mà nguyên nhân khiến cô thiếu cảm giác an toàn, ngoài việc Tề Trình không thích đáng về cô ở bên ngoài ra thì còn có việc Tề Trình gần như lạnh lùng cúp điện thoại của cô.

Sau đó, hôm nay, cô lại hồ đồ lặp lại lần nữa.

Ngay trước mặt Tề Trình, muốn ép anh xin lỗi, muốn ép anh chủ động mở miệng.

Trước kia mỗi lần hai người giận dỗi đều thì cuối cùng đều luôn có thể làm hòa.

Cho nên cô mới không kiêng nể gì. Nếu không phải bởi vì bị bóng, có lẽ cô sẽ dễ dàng đứng yên ở đó cả một buổi chiều.

Lúc trước cô bảo Tề Trình đừng hèn mọn như vậy, Tề Trình nhớ rõ, cũng cố gắng thực hiện.

Nhưng chính cô lại quên.

“Anh không thích em phớt lờ anh.” Tề Trình hiểu được về mặt của Trì Trì Hàm, rốt cuộc cũng dịu lại, giọng nói trở nên từ tốn.

“Em làm rất nhiều đồ ăn, trên mâm cũng dọn xong bốn món rồi mà vẫn chưa nhìn anh lấy một cái.”

“Anh mất rất nhiều sức lực mới có đủ dũng khí ôm lấy em, nhưng em lại cắn anh, phớt lờ anh.”

“Có muốn làm người bình thường hay không, rất quan trọng sao?”

“Quan trọng hơn cả anh sao?”

Rốt cuộc tức giận đã hoàn toàn biến thành tui thân, Tề Trình kéo bàn tay của Tri Tri Hâm đang đặt trên bắp chân anh, ôm lấy cái người đã hơi ngáy ra ở bên cạnh, kéo cô tới trước mặt anh, đặt cô ngồi lên chân anh.

Mấy ngày nay anh đều tập thể dục theo thời gian biểu, Tri Tri Hâm mới phát hiện ra thật ra anh cũng có sức lực.

“Quan trọng hơn cả anh sao?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Anh...” Tri Tri Hâm nuốt một ngụm nước miếng: “Anh quan trọng.”

“Vậy tại sao vì loại chuyện này mà cả buổi chiều đều không nói chuyện với anh?”

...

Rõ ràng chỉ có hơn bốn mươi phút.

Nhưng mà hiện giờ anh đang tui thân hết như một đứa trẻ.

“Vậy chúng ta tiếp tục hôn?” Nghĩ mãi mà vẫn không ra phương án giải quyết, Tri Tri Hâm chỉ có thể kéo tay Tề Trình đặt lên eo, chính mình thì nhích lên trước một chút.

Tề Trình sùng sốt một lúc.

Sau đó gật gật đầu, trong mắt vẫn đầy vẻ tui thân.

“Không được phớt lờ anh.” Anh ôm chặt hơn một chút, bởi vì đang hôn môi mà lời nói không rõ ràng.

Chuyện bệnh tình, chuyện điều trị, anh đã có bác sĩ.

Anh không muốn Tri Tri Hâm cũng giống như bác sĩ, dùng phương thức này để ép anh nhìn thẳng vào vấn đề tâm lý của mình.

Anh không biết vừa rồi mình nói có rõ ràng không, cho nên nụ hôn có chút vội vàng.

“Tề Trình.” Tri Tri Hâm thở hổn hển, kéo rộng khoảng cách giữa hai người: “Anh biết rõ hôm nay đi cà của em còn chưa đi có đúng không?”

“...”

“Còn nữa, lúc em phớt lờ anh, anh đi tới chỗ em sớm hơn một chút, như vậy không phải là đã không có việc gì sao?”

“Vậy có chuyện gì cũng phải để em vừa khóc vừa nháo mới có thể giải quyết được?”

“Anh thật đúng là không biết phân rõ phải trái mà...”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Miêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Giống như dự đoán của bác sĩ Triệu, phản ứng giảm thuốc của Tề Trình có chút nghiêm trọng.

Phản ứng rõ ràng nhất là mất ngủ, vì đề phòng mất ngủ nên trên đơn thuốc của Tề Trình luôn có thành phần an thần, nhưng vẫn không có tác dụng.

Hai ngày liên tục Tri Tri Hâm tỉnh lại giữa đêm đều phát hiện giường của Tề Trình bỏ trống, phòng vệ tranh sáng đèn.

Đến buổi tối ngày thứ ba, Tri Tri Hâm dứt khoát treo lên giường Tề Trình, đến lúc anh lại lên炕 đứng dậy đi vào phòng vệ tranh thì cổ cuốn lấy anh y như bạch tuộc.

Một giờ sáng.

Tề Trình nhìn đồng hồ báo thức, nhàu mày.

“Em còn chưa ngủ?” Anh rất ngoan ngoãn theo cô lên giường từ mười một giờ, vẫn nằm yên không nhúc nhích tới tận một giờ.

Mặc dù thỉnh thoảng Tri Tri Hâm sẽ gặp mộng du, nhưng chất lượng giấc ngủ không tệ, anh cho rằng hai tiếng là đã đủ để khiến Tri Tri Hâm ngủ say.

“Ôm ngủ...” Tri Tri Hâm lăm bắm một câu, nhắm mắt lại, mò mẫm tới mũi của Tề Trình, sau đó hướng lên trên, ngón cái và ngón trỏ nhéo góc mũi anh: “Vật lý trị liệu nhãn khoa nói rằng đây là huyết Tĩnh Minh*.”

* Theo trung y, huyết Tĩnh Minh (còn gọi là Tĩnh Minh, Lệ Không, Lệ Không, Mục Nội Tử) có tác dụng làm cho hai con người trong mắt (tĩnh) sáng lên (minh).

“Đã hai ngày nay anh không ngủ, mắt không khó chịu sao?” Mắt cô vẫn nhắm, mơ màng buồn ngủ, giọng nói cũng khàn khàn.

“...” Tề Trình nhích đầu lại gần Tri Tri Hâm, để cô không cần vươn tay lên cao quá.

Để mặc cho cô nhéo một lát, anh mới vươn tay ra đề tay cô xuống.

“Ngủ đi.” Ôm cô vô vớ.

“ Vẫn không ngủ được sao?” Tri Tri Hâm dùng mặt cọ cọ áo ngủ của anh, sau đó hai móng vuốt bắt đầu theo thói quen chui vào bên trong quần áo anh.

“Ừ...” Tề Trình lên tiếng, thờ dãi: “Bây giờ biến thành cả hai người đều không ngủ được rồi.”

“Có muốn thử phương pháp của em một chút không?” Tri Tri Hâm ngừng đầu, bởi vì vừa tỉnh ngủ nên đôi mắt hai mí của cô biến thành hai ba lớp, trông mắt càng to hơn.

“Em từng mất ngủ rồi sao?” Tề Trình tò mò một chuyện khác.

“... Nói thừa.” Tri Tri Hâm trợn mắt, đứng dậy xuống giường.

Tề Trình vẫn cảm thấy Tri Tri Hâm mặc áo ngủ đi đôi dép lê to đùng đi tới đi lui trong phòng rất giống một người tí hon lạc vào vương quốc người khổng lồ, đương nhiên là trước giờ anh chưa từng dám nói ra miệng cái cách hình dung này của mình.

Thật sự rất đáng yêu.

Giống như hình ảnh trong truyện cổ tích vậy, trông rất âm áp.

Cô chỉnh nhiệt độ lò sưởi xuống rất thấp, vì muốn làm nhiệt độ trong phòng mà còn mở cửa sổ một lúc.

Sau đó chạy tới tủ phía sau giường lấy rất nhiều chăn, cầm cái iPad của cô, run run rẩy rẩy treo lên giường.

Nhiệt độ thật sự hơi thấp.

Càng khỏi nói đến một người vẫn luôn ở trong căn phòng duy trì nhiệt độ ổn định 25 độ C suốt cả năm như anh, cho dù có rúc vào trong một chiếc chăn dày cộm thì vẫn cảm thấy lạnh tới mức lông tơ dựng thẳng.

“Em mở mấy độ đấy?” Anh không hiểu tại sao như vậy lại có thể trị chứng mất ngủ.

“19, lò sưởi nhà anh chỉ có thể chỉnh xuống mức thấp nhất là 19 độ.” Giọng nói của Tri Tri Hâm lại còn có vẻ tức nuối: “Vốn là nhiệt độ càng thấp thì càng hữu hiệu.”

“...”

Tề Trình chỉ có thể tiếp tục chui vào trong chăn, nhìn cô cúi đầu lướt Ipad, mãi mới tìm thấy một video, mở ra, cài đặt chế độ phát lặp.

Sau đó ném Ipad sang một bên, nhanh chóng lui vào trong lòng Tề Trình.

“Lạnh quá...” Nàng ngủ mơ hồ không rõ.

Ipad bắt đầu phát ra âm thanh, một giọng nữ, không có ngữ điệu gì, đang đọc tên các loại thuốc bắc.

...

“Vào mùa hè, đắp chăn mở điều hòa là dễ ngủ nhất, hiệu quả cũng tương tự như thế này.” Trì Trì Hàm chỉ chỉ vào tấm chăn dày: “Hơn nữa nghe nói nhiệt độ thấp có thể khiến người ta dễ buồn ngủ hơn.”

...

Tề Trình không muốn nhắc nhở cô rằng nhiệt độ thấp dễ gây buồn ngủ hơn, nhưng cũng đồng nghĩa với việc làm giảm thân nhiệt.

“Còn video này là một thứ vô khí thần kỳ.” Trì Trì Hàm búi mũi chỉ vào Ipad: “Người này đọc tên thuốc bắc suốt năm tiếng đồng hồ liên tục, không có ngữ điệu, cũng không có nghỉ lấy sức, giống như phản nhân loại vậy. Anh nhắm mắt lại nghe một tiếng, nếu còn chưa ngủ được thì tính là em thua.”

...

Cho nên lại là một biện pháp kỳ quái không biết được cô tìm từ đâu ra.

Dù rằng giọng nữ kia thật sự khiến người ta bất giác thả lỏng, có phần giống như lúc nhỏ mỗi lần lên lớp nghe được tiếng giáo viên giảng bài thì đều vô cùng dễ dàng đi vào giấc ngủ.

“Vậy cứ thử xem...” Chỉ đơn giản là vì muốn trấn an cô.

Nhiệt độ lò sưởi quá thấp, anh đắp chăn kín mít, hai người nằm tở bên trong, mơ hồ cảm thấy thỏa mãn, Trì Trì Hàm lại ngáp một cái, khiến anh cũng ngáp theo như bị lây truyền.

Giọng nữ kia vẫn đều đều, anh nhắm mắt lại một cách vô thức.

Người trong lòng đã dần dần ngủ, hơi thở hòa cùng giọng đều đều đều trong video, giữa căn phòng trống trải chỉ có trong chiếc chăn này là ấm áp.

Lúc chuẩn bị ngủ thiếp đi, trong lòng anh còn gầy dựa theo bản năng, rốt cuộc mùa đông có lạnh hay không, anh nhớ rất rõ là mấy phút trước cô gái kia còn nói là mùa đông không lạnh lắm.

Sau đó ý thức thật sự mơ hồ.

Buổi sáng tỉnh lại, đối mặt với khuôn mặt tươi cười đắc ý của Trì Trì Hàm, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là, thật sự có chút phản nhân loại...

Loại phương pháp này mà lại có thể có tác dụng với anh...

***

Bác sĩ Triệu xuất hiện vào ngày thứ mười của đợt giảm thuốc, trong mười ngày này, tuy rằng thỉnh thoảng phương pháp trị mất ngủ của Trì Trì Hàm rất tác dụng, nhưng so với những lần giảm thuốc trước kia, tình trạng thân thể của Tề Trình đã tốt hơn rất nhiều.

Đây vốn là một chuyện rất vui mừng, nhưng Trì Trì Hàm lại cảm thấy, Tề Trình có địch ý với bác sĩ Triệu, chính là cái loại địch ý của chú cún con trốn trong góc phòng lên lút nhe răng ra với người xa lạ.

“Đứng rồi, cháu đã nói với Tiểu Trì về chuyện phương án mới chưa?” Bác sĩ Triệu tháo ống nghe xuống, đeo kính lão lên, bắt đầu viết bệnh án, hỏi một cách thờ ơ.

Câu trả lời của Tề Trình là chậm rì rì kéo áo lên, nằm ngửa, kéo chăn lên trùm kín đầu.

...

Trì Trì Hàm phát hiện ra cảm nhận đầu tiên của mình đối với cảnh tượng này không phải là buồn cười mà là có chút đau lòng.

Trước việc là một bệnh nhân thì trước hết Tề Trình còn là một người đàn ông ba mươi tuổi.

Chắc chắn anh không muốn mình phải dùng cách thức ngây thơ như vậy để ngăn chặn chuyện anh không mong muốn, nhưng ngoài trừ cách thức này, anh không còn lựa chọn nào khác.

Thật ra, lòng tự trọng của Tề Trình rất mạnh.

Lúc bác sĩ bóc áo anh lên để làm kiểm tra, anh đều sẽ tránh tầm mắt của Trì Trì Hàm, dần dần, vào những lúc anh làm kiểm tra, Trì Trì Hàm sẽ tìm lý do để rời khỏi tầm mắt anh.

Đối với sự dụng chạm từ người khác, anh vẫn sẽ có ảo giác buồn rất, cho nên cho dù là bác sĩ thì cũng sẽ cố gắng hết sức để giảm thiểu diện tích dụng chạm trong lúc làm kiểm tra cho Tề Trình, phần lớn thời gian đều chỉ dùng ngón tay chọc chọc, thoạt nhìn lại càng đáng thương hơn.

Tề Trình ghét nhất là cô cảm thấy anh đáng thương.

Cho nên, Trì Trì Hàm không tiếp lời của bác sĩ Triệu, chỉ đi tới ngồi bên cạnh giường, tay trái vươn vào trong chăn, mò mẫm nắm lấy tay Tề Trình, khảy khảy trong lòng bàn tay anh.

Tề Trình xoay người lại, hai tay nắm lấy tay trái của Trì Trì Hàm, đưa tới bên miệng hôn một cái.

Hai người hoàn toàn không thêm đề ý tới bác sĩ Triệu, dán chặt lấy nhau.

Lúc viết bệnh án, bác sĩ Triệu trợn trừng mắt qua cặp kính lão, trong lòng ông ấy có chút phiền muộn, ông ấy hao hết tâm trí mới tìm được một Trì Trì Hàm cả tính cách lẫn bối cảnh đều thích hợp để tham gia phương án điều trị, rốt cuộc cũng bị Tề Trình dụ mất rồi...

Trông cô nhóc kia bây giờ có dự đoán thể nào cũng không dụ được cô đứng chung một chiến tuyến với ông ấy nữa rồi.

Cất bút xong, bác sĩ Triệu ho khan một tiếng.

Không ai để ý đến ông ấy.

“Cả anh và chị của cháu đều đã ký tên vào phương án này rồi, đã nhìn thấy ảnh rạng đông rồi, chỉ cần gắng một chút nữa, sau này sẽ là những ngày tốt đẹp.” Bác sĩ Triệu vỗ vỗ bệnh án xuống bàn: “Hơn nữa, hai người đều còn trẻ, một chút như vậy mà cũng không gắng được, sau này cuộc đời còn dài như vậy, hai người định mấy chục năm đều không rời khỏi nhau sao? Ngày nào cũng dính chặt lấy nhau như thuốc cao bôi trên da chó? Năm nay Tiểu Trì cũng chỉ mới có 25, cháu không muốn để cho con bé ra ngoài thăm thú một chút sao? Bắt con bé suốt mấy chục năm sau này đều phải ở nhà nấu cơm cho cháu mỗi ngày sao?”

“... Rốt cuộc là phương án gì?” Trì Trì Hàm là hỏi Tề Trình, anh kháng cự tới mức đỏ cả mồm hời lạnh rồi.

“Cần có phối hợp hai việc, việc thứ nhất có liên quan tới phương pháp giải mã cảm hệ thống.” Rốt cuộc bác sĩ Triệu cũng tìm được chỗ trống để xen lời vào: “Tề Ninh nói cô sắp phải quay video mỹ thực mùa xuân, địa điểm quay được dời tới bên đối diện.”

“Mỗi lần quay có bao nhiêu người?”

“... Khoảng chừng trên dưới 20 người, toàn bộ đều tới bên đối diện, có phải là nhiều người quá không?” Cô không có ý kiến gì đối với phương pháp giải mã cảm hệ thống, chỉ lo không biết Tề Trình có chịu được nhiều người xa lạ như vậy hay không.

Hậu trường quay video thường ồn ào hỗn loạn, cô còn lo rằng thân phận và bệnh tình của Tề Trình sẽ bị người ta phát hiện.

“Tề Ninh có thể làm tốt chuyện giữ bí mật, phương diện này cô cũng đã được lĩnh giáo rồi, quên rồi sao?” Bác sĩ Triệu cười ha ha: “Hơn nữa giải mã cảm hệ thống phải chờ đợt giảm thuốc kéo dài một tháng này kết thúc thì mới có thể tiến hành, quá trình cụ thể thế nào, Tề Ninh sẽ liên lạc với người đại diện của cô, đến lúc đó cô chỉ cần cứ quay video như bình thường là được.”

“Phải nhớ không được để cho người khác biết rằng cô là từ bên phía đối diện tới, cứ coi như nhà họ Tề thu mua công ty của cô, sau đó thì cung cấp hậu trường quay video là được.”

“Đợt điều trị sẽ tiến hành theo chất lượng, bắt đầu từ âm thanh, sau đó mới có thể mở camera, hẳn là Tề Trình cũng sẽ đồng ý với điều này.” Bác sĩ Triệu cúi xuống, nhìn không được, vẫn muốn chế giễu Tề Trình: “Chăn dày như vậy cháu không ngại sao? Tay Tiểu Trì ăn ngon vậy sao?”

...

Tề Trình mang khuôn mặt đỏ bừng chui ra khỏi chăn, đối diện với Trì Trì Hàm cũng có khuôn mặt đỏ bừng, Trì Trì Hàm thề lưỡi với anh.

“Một việc khác nữa là có lẽ cháu cần phải tham dự vào đời điều trị giảm thuốc.” Chỗ Tề Trình chui ra, bác sĩ Triệu mới tiếp tục đề tài, sau khi nói xong thì cời kính lão, ngồi trước bàn máy tính của Tề Trình quan sát phản ứng của anh.

Không có phản ứng gì, ngoại trừ vẻ kháng cự thì không có hiện tượng gì giống như bị kích thích.

Quả thật là những lúc ở bên cạnh Trì Trì Hàm, Tề Trình không giống một người mang bệnh cho lắm.

“Chúng sợ giao tiếp của Tề Trình nặng thêm có một phần nguyên nhân rất lớn là vì cậu ấy đã thỏa mãn nhu cầu giao tiếp ở trên người cô.”

“Tình huống cậu ấy có chút phiền phức, những người mắc chứng sợ giao tiếp bình thường khác, cho dù sợ đám đông nhưng vẫn phải vì mưu sinh mà không thể không ra khỏi cửa.”

“Nhưng Tề Trình không gặp phải vấn đề mưu sinh, cho dù cả đời không ra khỏi cửa thì cậu ấy cũng sẽ không chết đói, vốn dĩ là có nhu cầu giao tiếp thì ít nhiều cũng có chút động lực, bấy giờ cô lại đều đã loại bỏ hết vấn đề này của cậu ấy, chính cậu ấy lại cảm thấy chứng uất ức giảm nhẹ coi như cảnh báo đã được giải trừ, tâm lý bài xích việc điều trị chứng sợ giao tiếp lại càng nặng hơn.”

“Loại triệu chứng này cũng giống như bệnh nhân mắc chứng uất ức nghiện một loại thuốc nào đó, cho rằng loại thuốc đó có thể duy trì trạng thái tâm lý ở mức tương đối cân bằng, một khi loại bỏ loại thuốc này, trạng thái cân bằng sẽ lập tức biến mất.”

“Chỉ sau một đêm lại trở về vạch xuất phát.” Những lời cuối cùng này là bác sĩ Triệu nói cho Tề Trình nghe.

Ngoài dự đoán là Tề Trình không hề dời mắt đi mà đối diện với bác sĩ Triệu, sau đó nhàu nhàu mày, có chút bất mãn, nhưng trong thời gian ngắn lại không tìm được lý do để phản bác.

“Những lúc Trì Trì Hàm không có mặt, cháu sẽ không chịu đối diện với cháu.” Bác sĩ Triệu vẫn nhìn Tề Trình: “Chú thấy rất rõ, lúc có và không có mặt Trì Trì Hàm, cháu ở hai trạng thái hoàn toàn khác nhau.”

...

“Cho nên ông muốn tôi làm cái gì?” Trì Trì Hàm cắt ngang lời nói của bác sĩ Triệu.

Cô và Tề Trình đều rất rõ ràng, trong lời nói của bác sĩ Triệu mười phần thì có bảy bảy, tám phần là những lời vô nghĩa chỉ để điều hòa bầu không khí, một hai câu có tính dẫn dắt thì được giấu trong những lời vô nghĩa đó, nhưng lại có lực sát thương rất mạnh.

“Cho Tề Trình giảm thuốc một tháng, một tháng này có hãy rời khỏi căn nhà này, đoạn tuyệt mọi liên hệ với Tề Trình.”

“Nếu cậu ấy có thể sống sót qua một tháng này thì mới có thể tính là thật sự thành công.”

“Một tháng?” Trì Trì Hàm há hốc mồm

“Tôi vốn tính là hai tháng, nhưng mà Tề Trình phản đối kịch liệt quá nên mới đổi thành một tháng.” Bác sĩ Triệu lại còn tỏ vẻ ảm ức.

“Anh đã có kè mặc cả thế rồi sao không nói thẳng với ông ấy là một tuần luôn?” Trì Trì Hàm thấp giọng oán trách Tề Trình.

“... Em muốn rời khỏi anh một tuần? Bảy ngày? Không gặp mặt, không liên lạc?” Tốc độ nói của Tề Trình bỗng chốc trở nên nhanh hơn, anh cau mày, đối con người màu hồ phách thẫm màu hơn.

...

Rõ ràng hai người kia đã hoàn toàn chẳng thêm đề ý đến ông ấy nữa rồi.

Bác sĩ Triệu lại sinh lòng phiền muộn, hiện giờ bệnh nhân cũng thật là khó trị, lắm chuyện, còn không biết báo ơn, tốt xấu gì Trì Trì Hàm cũng là do ông ấy tìm ra.

“Một tháng là mức thấp nhất rồi, giảm thuốc chưa từng có chuyện một tuần.” Bác sĩ Triệu hết sức bất đắc dĩ.

“Nhưng mà cho dù chỉ có một ngày tôi cũng không đồng ý.” Trì Trì Hàm nhìn bác sĩ Triệu, bởi vì lời này của cô mà hơi thở của người đàn ông ở phía sau cũng trở nên khê hơn.

“Tôi không phải thuốc của anh ấy, có lẽ chứng uất ức giảm nhẹ chứng sợ giao tiếp nặng hơn đều có liên quan tới tôi, thỉnh thoảng những lúc tức giận tôi cũng tự thấy rằng tôi là thuốc, cần phải hạn chế, nhưng trên thực tế thì trong lúc yêu đương với anh ấy, tôi chưa từng phải kiềm chế cái gì, cho dù mọi người định nghĩa vai trò của tôi trong phương án điều trị như thế nào đi chăng nữa thì Tề Trình cũng chưa từng coi tôi là thuốc.”

“Dù sao tôi cũng cảm thấy mấy người đã hiểu lắm quan hệ giữa tôi và Tề Trình, chuyện yêu đương của chúng tôi vẫn luôn không liên quan gì tới việc điều trị, không liên quan gì tới tình cảm ổn định không ổn định mà ông lo lắng trước kia, hai người chúng tôi vẫn thỉnh thoảng giận dỗi nhau, chiến tranh lạnh với nhau, giống như những cặp trai gái bình thường yêu nhau khác, tình cảm của chúng tôi chưa từng có triệu chứng bệnh.”

“Ông cảm thấy có tôi ở đây nên Tề Trình mới dám đối diện với ông.” Trì Trì Hàm cười cười: “Thật ra cũng là bởi vì có anh ấy ở đây nên tôi mới dám nói ra những lời này.”

“Yêu đương vốn là như vậy, có anh ấy và không có anh ấy là hai loại trạng thái, thậm chí ngay cả trạng thái tinh thần cũng khác hẳn nhau, ông không thể coi điều này như một bệnh lý cần điều trị.”

“Thật ra tôi tin rằng, với trạng thái tinh thần hiện giờ của Tề Trình, cho dù không có tôi thì anh ấy cũng có thể tự mình điều tiết được, chứng uất ức vẫn sẽ giảm nhẹ, chứng sợ giao tiếp cho dù không tốt lên thì cũng sẽ không xấu đi, một tháng này, tâm tình anh ấy sẽ căng thẳng, nhưng mà nhất định sẽ vượt qua được.”

“Nhưng mà như thế thì có nghĩa gì chứ? Những ngày Tề Trình khôi phục đều rất quý giá, cuộc đời anh ấy có tới một phần ba thời gian là bị chứng uất ức tra tấn, ba mươi ngày này, đối với anh ấy hay là đối với tôi thì đều là một loại lãng phí.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Trong ấn tượng của bác sĩ Triệu, Trì Trì Hàm chưa từng dùng phong thái như thế để nói chuyện.

Tự tin, lập trường rõ ràng.

Cho dù biết rằng trong tính cách của cô có một phần cứng cỏi thì cũng thường xuyên vì tuổi tác, chiều cao và diện mạo của cô mà bất giác coi cô chỉ như một cô bé con.

Lúc trước chọn cô, ít ỏi nhiều nhiều cũng có nguyên nhân là gia cảnh của cô, nếu là con gái một trong gia đình bình thường thì làm gì có nhà ai yên tâm để cô ở cùng một người mắc bệnh tâm lý chứ.

Cô thiếu tiền, là kẻ một mình, không có gen di truyền về phương diện này, nếu gặp phải vấn đề thì tâm lý vẫn rất tốt.

Tìm cô, cả mức độ mạo hiểm lẫn chương ngại vật đều là nhỏ nhất.

Trong lòng bác sĩ Triệu biết, ông ấy tìm Trì Trì Hàm cho Tề Trình là chuyện đối gạt lương tâm, bởi vì điều này nên nhà họ Tề cho Trì Trì Hàm một mức giá cao tới lủi lười.

Lúc nói chuyện với Trì Trì Hàm về phương án điều trị, phần lớn thời gian cô đều yên lặng bị động, bị ông ấy đảo hồ gài bẫy, từng bước từng bước một dẫn dắt tới điểm mấu chốt của phương án điều trị.

Ông ấy biết trong lòng Trì Trì Hàm từng oán thâm ông ấy rất nhiều lần, nhưng trong lòng cô nhóc này có một cán cân, chỉ cần không làm vỡ thế cân bằng của cán cân trong lòng cô thì cô sẽ cười cười cho qua.

Hôm nay xem ra đã đụng vào điểm mấu chốt của cô rồi.

Cô cự tuyệt việc buộc chung chuyện tình cảm của cô với phương án điều trị, nói năng vô cùng mạch lạc.

Khéo là ở chỗ, mười một ngày trước, Tề Trình nói với ông ấy những lời có ý tứ y hệt, anh nói bất kể Trì Trì Hàm rời đi bao lâu thì anh cũng sẽ không xuất hiện phản ứng giảm thuốc, loại phương án này không cần thiết.

Lúc đó, ông ấy chỉ coi những lời đó của Tề Trình là do mắc bệnh tâm lý lâu ngày nên nhận thức lộn xộn.

Ông ấy cũng không tin rằng chuyện tình cảm có mục đích ban đầu là trị bệnh này lại thật sự có thể biến Tề Trình thành cái đáng về đó, Trì Trì Hàm sẽ vì điều trị mà dè nén bản tính của mình, hơn nữa, bản thân chuyện tình cảm này vốn đã là một loại mạo hiểm.

Cho nên ông ấy cũng không dễ tâm, kèm với đó, ông ấy cũng ôm thái độ bị quan đối với việc Tề Trình chuyển biến tốt hơn.

Nhưng hôm nay Trì Trì Hàm đã làm ông ấy lay động một cách đúng lý hợp tình.

Tinh cách của cô không phải là kiểu giả vờ, lý do đúng lý hợp tình mà cô đưa ra là cô cảm thấy chuyện yêu đương của mình rất bình thường, cho dù đối tượng yêu đương của cô là một người đàn ông chỉ cần phát bệnh là chỉ có thể kiệt sức nằm trên giường.

Ông ấy vì điều hết sức đơn giản này mà cảm động, cũng thấy xấu hổ cho những suy nghĩ trong lòng mình, nhưng về khía cạnh chuyên môn, ông ấy lại không cách nào vượt qua được.

“Tiểu Trì à...” Bác sĩ Triệu cảm kính lão gõ gõ lên mặt bàn, tốc độ nói rất chậm: “Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn rất tin tưởng cô, loại lòng tin này đến từ việc tôi rất tin vào chuyên môn của mình, tôi đã quan sát cô rất lâu, thông qua các loại kiểm tra mà xác định được rằng cô thật sự có thể tham gia vào phương án điều trị. Cho nên mặc dù trong suốt quá trình cô đã phạm lỗi nhiều lần, những chuyện đã xảy ra, ngoài việc báo Tề Trình uống thuốc đúng giờ ra thì những cái khác cô đều không hoàn toàn làm theo ý tứ của tôi, nhưng tôi cũng chưa từng nói điều gì, cô có biết là vì sao không?”

Trì Trì Hàm lắc đầu.

Tề Trình ở phía sau lo rằng nội dung cuộc nói chuyện như vậy sẽ khiến Trì Trì Hàm không thoải mái nên đã ngồi dậy, ra về để phòng.

“Tôi là thầy thuốc, không phải là người đối địch với hai người, đừng có nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó.” Bác sĩ Triệu đỡ khốc đỡ đau: “Tôi biết cô có thể nói như vậy là vì mức độ tiếp nhận của Tề Trình đối với phản ứng chân thật của cô rất cao.”

“Nhưng mà lần này không hẳn giống như vậy, lần này liên quan đến điểm mấu chốt trong điều trị.” Bác sĩ Triệu hiểu khi nói năng thành khẩn như vậy, không vòng vo cũng không làm dấy bầu không khí: “Cho dù về mặt tình cảm tôi đã bị cô thuyết phục, nhưng về mặt chuyên môn, tôi không thể nào đồng ý được.”

Trì Trì Hàm nhủ này: “Ông hy vọng tôi sẽ thuyết phục ông về mặt chuyên môn?”

Đây không phải là bắt nạt người ta sao... Cô thì biết cái gì về tâm lý học chứ.

“Hoặc là cô thể đưa ra phương án thay thế chứng minh những lời cô vừa nói, cô rời khỏi Tề Trình, cậu ấy sẽ nhờ nhưng, nhưng vẫn có thể tự mình điều tiết cảm xúc tiêu cực, giống như những người bình thường.”

Trì Trì Hàm ngẩng ra một lúc, cô vẫn nói không lại được bác sĩ Triệu, dùng hết sức lực cũng chỉ đủ chống đỡ được phần mở màn...

“Thật sự không phải là tôi cố ý làm khó hai người, quá trình hai người ở chung tôi đã thấy rõ ràng, tôi cũng xem như là một nửa bà mối.” Bác sĩ Triệu mở miệng lần nữa đã là giọng điệu gài bẫy quen thuộc: “Nhưng mà tình trạng hiện tại của Tề Trình chính là thế này, cậu ấy không muốn trở thành người bình thường, theo ý cậu ấy, hiệu quả như hiện giờ đã là điểm cuối của quá trình điều trị.”

“Nhưng chúng sợ giao tiếp vẫn còn chưa được điều trị, phản ứng đáp trả kích thích của Tề Trình vẫn còn, cậu ấy vẫn chưa ra được khỏi nhà.”

“Hiện giờ hai người còn trẻ, tình yêu đang trong giai đoạn nồng nhiệt, cảm thấy mọi chuyện đều có thể giải quyết, nhưng cô có từng nghĩ tới hay chưa, nếu thêm mười năm nữa mà Tề Trình vẫn như hiện giờ, cô có tự tin rằng sẽ có thể khiến chứng uất ức của cậu ấy không tái phát nữa không?”

“Nếu tái phát một lần nữa, cô cảm thấy cậu ấy còn có thể khỏe lại sao?”

Cái bẫy này rất nặng.

Trì Trì Hàm á khẩu không trả lời được.

Bởi vì những gì bác sĩ Triệu nói hoàn toàn là sự thật, vấn đề quan trọng nhất đối với Tề Trình hiện giờ là bản thân anh không muốn hoàn toàn khỏi hẳn.

Đối với ba chữ ‘người bình thường’ kia, anh vô cùng bài xích.

“Nhưng tách ra một tháng cũng không có nghĩa là những tình huống mà ông nói sẽ có thể giải quyết được.” Giọng nói của Trì Trì Hàm đã yếu hơn một chút, khật khịt mũi.

“Mức thấp nhất rồi, đây là cột mốc quan trọng được tích lũy từ vô số ca bệnh tương tự.” Bác sĩ Triệu lại gõ gõ kính lão: “Không phải là tôi không chịu nói lý, so với chuyện tình cảm giữa những người trẻ tuổi như hai người thì tôi còn tin vào khoa học hơn, tin vào kinh nghiệm hơn.”

Trì Trì Hàm giật gật, đang muốn nói nữa thì tay lại bị Tề Trình tóm lấy.

“Tại sao bác sĩ Triệu lại cảm thấy, cháu sẽ trở lại vạch xuất phát?” Giọng nói của Tề Trình truyền tới từ sau lưng cô, Trì Trì Hàm quay đầu, nhìn thấy Tề Trình cũng đang nhìn cô, trong đáy mắt có ý cười.

Ý cười âm áp.

“Quả thật cháu rất bài xích việc mình sẽ trở thành người bình thường, bởi vì cháu cảm thấy cháu không thể nào dung nhập trở lại xã hội.”

“Nhưng mà cháu không hề từ chối điều trị, đợt giảm thuốc này, mấy phương án như là để Trì Trì Hàm quay video ở bên đối diện mà cháu nói, cháu đều tiếp nhận, chưa hề phản đối.”

“Tại sao chú lại cảm thấy như vậy là chưa đủ?”

Bác sĩ Triệu vẫn đang gõ gõ cặp kính lão của mình, không trả lời ngay lập tức.

Trì Trì Hàm lại trừng mắt, phát hiện ra mấy vấn đề mà Tề Trình hỏi cũng là sự thật.

“Tại sao chú lại cảm thấy, Trì Trì Hàm ở cùng với cháu chỉ có thể là suốt mấy chục năm sau sẽ đều giam mình trong này nấu cơm cho cháu mỗi ngày?”

“Bác sĩ Triệu, lần kiểm tra vừa rồi, chú biết rõ thể lực cháu không tốt nhưng vẫn không ngăn cản cháu đưa ra yêu cầu kiểm tra thêm lần nữa, thực ra là bởi vì chính chú cũng không tin.”

Không tin vào kết quả có được từ các số liệu, cho nên mới dễ mặc cho anh kiểm tra thêm lần nữa, cho dù phức tạp, hao tổn trí nhớ.

...

Mắt Trì Trì Hàm càng mở lớn hơn, bị Tề Trình dùng ngón tay khẽ búng xuống gáy một cái.

“Ngốc nghếch.” Giọng của anh rất nhẹ, có chút bất đắc dĩ.

Vừa bắt đầu thương lượng đã để lộ hết cả con át chủ bài, đến cuối cùng bị bác sĩ Triệu đẩy thẳng vào hố.

Một người hoàn toàn không biết gì về tâm lý học như cô sao có thể thắng được chuyên gia.

“Cô ấy tin rằng cháu đã chuyển biến tốt đẹp còn hơn tất cả mọi người.” Tề Trình nhìn bác sĩ Triệu, cười có chút bất đắc dĩ: “Chú còn chuyên nghiệp hơn cả cháu, cho nên hẳn chú cũng biết rằng với triệu chứng như hiện giờ của cháu, thứ cháu thiếu nhất chính là lòng tin.”

“Phương án còn ổn thỏa hơn, đơn giản hơn cả phương án mang tính thử nghiệm này của chú.”

“Hiện giờ vấn đề cần bàn không phải là ở việc giảm thuốc mà là ở chú.”

Hiệu quả điều trị trước mắt đã không còn có thể định nghĩa là một cột mốc quan trọng trong điều trị theo ý nghĩa ban đầu nữa rồi.

Bởi vì tiến triển quá nhanh, bởi vì nguyên nhân chủ yếu dẫn tới sự tiến triển là tình yêu giữa hai người, thứ mà bác sĩ Triệu cũng cho rằng không đáng tin.

Đề đảm bảo không có bất kỳ sai sót nào, bác sĩ Triệu luôn luôn có ý định kiểm chứng.

“Thật ra với tình huống trước mắt của cháu, việc cần làm chỉ là cần nhắc tình hình cụ thể để giảm thuốc dần dần, cộng với tiến hành điều trị theo phương pháp giải mã cảm hệ thống là được, cháu sẽ phối hợp.”

“Cháu không muốn lãng phí ba mươi ngày này chỉ để kiểm chứng xem kết quả kiểm tra trước đó có chính xác không.”

...

Trì Trì Hàm chớp chớp mắt.

Tề Trình trông thật nghiêm túc, thật chuyên nghiệp.

Anh rất nghiêm túc thảo luận phương án điều trị của anh với bác sĩ Triệu, hơn nữa còn rất háng hái.

“... Anh thật đẹp trai.” Trĩ Trĩ Hàm nhìn nhìn cái mũi, hai mắt biến thành hình trái tim.

Lỗ tai Tề Trình đỏ lên, bàn tay đang nắm tay cô mất tự nhiên giật giật, giống như không quen được khen như vậy.

...

Rất muốn hôn anh...

Tại sao bác sĩ Triệu còn chưa ra về...

“Cháu...” Bác sĩ Triệu liên tục vuốt nhẹ cặp kính lão trong tay: “Thật sự đã thay đổi rất nhiều.”

Mỗi ngày Trĩ Trĩ Hàm đều viết email miêu tả kĩ càng tình trạng tinh thần trong ngày của Tề Trình cho ông ấy, thực ra ông ấy biết rõ sự tiến triển của Tề Trình, kết quả kiểm tra và các số liệu là không thể gạt người.

Ông ấy đưa ra phương án ba mươi ngày cũng chỉ là để đảm bảo không có bất kỳ sơ suất nào, ông ấy không muốn nỗ lực suốt mười năm sẽ thất bại chỉ trong gang tấc.

Cần thận trọng lại, đây là khúc mắc của ông ấy.

Bởi vì lúc đầu đã dùng thủ đoạn không đủ khách quan để đưa Trĩ Trĩ Hàm vào phương án điều trị này, cho nên theo bản năng cảm thấy không đáng tin.

Quả thật ông ấy cũng cảm thấy, chỉ có ba mươi ngày mà thôi, đối với hai người trẻ tuổi mà nói thì chẳng mấy chốc đã qua.

Nhưng lại thật sự không ngờ được rằng như vậy sẽ đụng vào điểm mấu chốt của Trĩ Trĩ Hàm, cũng không ngờ được rằng Tề Trình sẽ vì lời đáp trả của Trĩ Trĩ Hàm mà nói chuyện mạch lạc như vậy.

“Cho dù không có ba mươi ngày này thì sau khi đột giảm thuốc kết thúc, Tiểu Trĩ cũng cần phải trở lại cuộc sống bình thường, chuyện này, cháu cần phải làm.” Bác sĩ Triệu lại đeo kính lão lên, mở bệnh án ra bắt đầu viết.

“Cháu sẽ.” Tề Trình gật đầu.

Anh không thích đáng về Trĩ Trĩ Hàm bị hỏi tới á khẩu không trả lời được, chỉ có thể hít hít mũi.

Trước kia anh cũng đã từng thảo luận phương án điều trị với bác sĩ Triệu, nhưng có tính công kích như vừa rồi vẫn là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên bác sĩ Triệu đứng trước mặt anh nhắc tới chuyện về Trĩ Trĩ Hàm rời khỏi cuộc sống của anh ba mươi ngày, suy nghĩ đầu tiên trong lòng anh chính là bác sĩ Triệu không tin tưởng.

Với tính cách của anh, chỉ cần trong lòng có nút thắt thì sẽ lập tức không chủ động nữa.

Mãi cho tới hôm nay, Trĩ Trĩ Hàm đứng chắn trước mặt anh, nói rằng tình yêu của họ chưa từng có triệu chứng bệnh.

Những lời này để lại ảnh hưởng trong lòng anh còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Từ trước tới giờ, thứ anh thật sự để ý cũng chỉ là thái độ của Trĩ Trĩ Hàm đối với anh, rốt cuộc là vì anh là bệnh nhân, hay là cô thật sự thích anh.

Anh vẫn luôn cố gắng hết sức để né tránh vấn đề dễ đi vào ngõ cụt này, có hỏi cũng không dám hỏi kĩ.

Không ngờ rằng lại nghe được câu trả lời dưới tình huống như vậy, cũng không ngờ rằng lúc Trĩ Trĩ Hàm nói lại không hề có một chút do dự.

Đáng vẻ rất đương nhiên.

Là cái đáng vẻ khiến tim anh đập thình thịch lúc ban đầu.

Cô vẫn không hề thay đổi, thật tốt.

***

Bác sĩ Triệu cảm thấy mình có chút không vui.

Trĩ Trĩ Hàm chờ Tề Trình, ông ấy còn có thể tự giễu rằng cô nhóc do mình tìm tới bị Tề Trình dụ đi, nhưng mà Tề Trình thẳng thắn vạch trần sự thiếu lòng tin của ông ấy bằng một phương pháp có tính công kích như vậy thật sự khiến ông ấy có chút mất mặt.

Bệnh nhân suốt mười năm qua của ông ấy.

Lần này dường như đã thật sự bước ra khỏi con đường của cậu ấy rồi.

Thật sự sắp khỏe lại rồi...

“Ngài trước hết là bạn của ba cháu, sau đó mới là bác sĩ của cháu.”

“Cháu còn có thể thảo luận các vấn đề tâm lý với ngài, hơn nữa, ngài cũng biết, cháu không thể nhanh chóng khỏi hẳn như vậy.”

Con đường còn rất dài, hiện giờ họ vui vẻ chỉ là vì rốt cuộc cũng đã đi đúng đường rồi mà thôi.

Lúc này lại dõ giọng xưng ‘ngài’.

Vừa rồi lúc vạch trần bóc mẽ ông ấy thì cứ chú chú chú.

Bác sĩ Triệu hừ hừ.

Quyết định thôi không chế nhạo cậu ta trước mặt bạn gái nữa, thu hồi bệnh án, giao cho Trĩ Trĩ Hàm đơn thuốc và liều thuốc đã được sửa lại.

“Uống đúng liều ghi ở đây, ngày mai tôi sẽ cho người đưa thuốc tới.” Bác sĩ Triệu nghĩ một chút: “Trong khoảng thời gian này cô phải chú ý trạng thái tâm lý của cậu ấy nhiều một chút, nếu cậu ấy dần mất đi hứng thú với những việc bình thường hay làm thì nhớ phải báo cho tôi trước tiên.”

“Được.” Trĩ Trĩ Hàm đứng lên nhận lấy đơn thuốc.

“Tôi đi đây, dù sao hai người cũng không chào đón tôi.” Rốt cuộc bác sĩ Triệu cũng có chút tức giận.

“Bên đối diện có điểm tâm tôi đã làm xong, trong hai cái bình nhỏ, bên trên dán nhãn màu xanh.” Trĩ Trĩ Hàm cười, lúc tiễn bác sĩ Triệu ra khỏi cửa còn cố ý bồi thêm một câu: “Còn nữa, mấy cái bình mà lúc trước ông lấy có thể trả lại cho tôi không? Tôi sắp hết bình rồi.”

...

Bác sĩ Triệu tiếp tục hừ hừ.

Quyết định tiếp tục tốt bụng không chế nhạo cô nhóc này ở trước mặt bạn trai, dù sao cô nhóc này cũng quá dễ bắt nạt, bạn trai người ta sẽ đau lòng.

Cứ để ông ấy đóng vai người ác đi.

Ông ấy cũng chỉ là một bác sĩ mà thôi, chẳng lẽ lại thật sự đi chia rẽ hai người họ sao.

Hừ.

Yêu đương thì gọi làm sao?!

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Môi Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bác sĩ Triệu vừa nhắc chân rồi đi, Tề Trình ở đằng sau đã dán lấy Trì Trì Hàm như con chó lớn, đi theo Trì Trì Hàm nhìn cô sửa soạn lại mấy lọ thuốc để cất.

Trì Trì Hàm tay nhỏ, lại lười đi lấy đồ chứa, dứt khoát xoay người, để Tề Trình xòe tay ra làm khay đựng.

Lúc này đây cái khay hình người khéo léo ngoan ngoãn đang chớp mắt, đáng vẻ như đang chờ được khen ngợi.

“Hiện giờ tâm trạng em đang rất sôi trào, chờ em bình tĩnh hơn một chút rồi sẽ khen anh.” Trì Trì Hàm đi cả nhắc, xoa mặt Tề Trình, đáng vẻ rất đàn ông.

“Sôi trào... cái gì?” Một người mắc chứng uất ức như Tề Trình không hiểu được tâm trạng sôi trào là cảm giác như thế nào.

“Chính là nếu không kìm nén một chút thì hiện giờ có lẽ em sẽ lật quần áo anh rồi để anh xuống giường hôn mạnh.” Trì Trì Hàm mang tâm trạng sôi trào có cách hình dung hết sức tà thực: “Anh thật ngầu, lại có thể khiến người như bác sĩ Triệu sửa lại phương án điều trị.”

...

Tề Trình bị cách hình dung tà thực như vậy làm cho sợ tới mức tay run một chút, sau đó luống cuống nhặt lấy lọ thuốc suýt chút nữa đã rơi xuống sàn nhà.

Thật ra bác sĩ Triệu rất thường xuyên sửa phương án điều trị ấy...

Nhưng mà hiện giờ anh cũng không có tâm tình gì mà giải thích.

“Em cũng chỉ là một cô gái mà thôi, sao lại có thể nói chuyện...” Sôi trào... như vậy.

Mẫu chốt là lần nào cũng chỉ nói mà không làm...

“Chỉ một thế mà thôi, cũng đâu có dám xuống tay thật...” Trì Trì Hàm vẫn còn đang rất phiền muộn, tóm lấy cái khay hình người kéo tới gần tủ trong góc, mở cửa tủ ra: “Anh không thích sao?”

...

Cũng không phải là không thích.

Tề Trình bối rối một lúc, đành phải thay đổi đề tài.

“Lọ thuốc đều trống không cả rồi, còn muốn cất lại làm gì?” Ngăn tủ này trước kia bị bỏ trống, Trì Trì Hàm mua rất nhiều hộp nhỏ, bỏ tất cả các lọ thuốc rỗng của anh sau mỗi lần đổi thuốc vào một hộp nhỏ, viết rõ ngày tháng và triệu chứng của anh sau khi uống thuốc.

Việc này rất rườm rà, thế nhưng Trì Trì Hàm lại kiên trì làm liên tục mấy tháng.

“Em muốn giữ làm kỷ niệm.” Trì Trì Hàm cúi đầu viết ngày tháng, ở phía sau ngày tháng còn viết thêm rằng lúc uống những thuốc này, Tề Trình ói mấy lần, mất ngủ mấy ngày: “Sau khi đánh thẳng giấc, thỉnh thoảng ngoảnh đầu nhìn lại những thứ này chắc hẳn sẽ cảm thấy rất vĩ đại.”

Cuộc sống sau này không thể nào thuận buồm xuôi gió, những lúc gặp khó khăn thì sẽ nhìn vào ngăn tủ này, ngắm lại hạnh phúc tâm thường mà bọn họ đang có là do Tề Trình dùng cái giả lớn thế nào để dối lấy, như vậy sẽ có thêm dũng khí.

“Dù sao cũng không tốn bao nhiêu sức lực.” Sau khi nói xong, có lẽ là cảm thấy bản thân quá ngây thơ nên cô khịt khịt mũi, nở nụ cười ngây ngô.

Tề Trình cúi mặt, lại nâng mắt lên, bước tới gần hai bước, bắt đầu thì mi nghiền cứu ngăn tủ, nơi ghi dấu thứ được cô gọi là quá trình đánh giấc.

Anh đã trải qua rất nhiều thứ, liên tục mất nước, nhịp tim liên tục thất thường.

Tay chân không có sức lực, thường xuyên nôn mửa, rụng tóc, cân nặng đột nhiên tăng lên hoặc sụt giảm.

Tất cả đều được Trì Trì Hàm ghi lại tỉ mỉ, dùng những tờ giấy nhớ có màu sắc khác nhau, trân trọng cất giữ trong ngăn tủ khuất nhất này, tạo thành bệnh sử của anh.

“Lỡ như thất bại thì sao?” Tề Trình nhìn Trì Trì Hàm, hỏi hết sức nghiêm túc.

“Vậy thì em sẽ cùng anh làm lại.” Trì Trì Hàm không dừng lấy một giây, đáp lại rất đương nhiên: “Kết cục tệ nhất cũng chỉ là chứng uất ức của anh trở nên nghiêm trọng hơn, không còn lưu luyến gì đối với thế giới này.”

“Em đã nói rồi, cùng lắm là cùng nhau ra đi.” Giọng điệu của Trì Trì Hàm vẫn như bình thường: “So với thế giới này, em còn thích anh hơn.”

“Kết cục tệ thứ hai chính là chứng sợ giao tiếp của anh không thể chữa khỏi được.”

“Như vậy cũng không sợ, chỉ cần có Internet, có chuyên phát, thực ra ru rú trong nhà cả đời là giấc mộng của rất nhiều người, em cũng là một trong số đó.” Trì Trì Hàm chớp chớp mắt: “Em không có chứng sợ giao tiếp, nhưng em cũng không thích xã giao... Em đã từng kể cho anh nghe chưa nhì, trong công ty bọn em có một cô nàng, mỗi lần gặp em đều sẽ chăm học khiêu khích nói em là con gái nuôi của Lâm Kinh Vũ, anh hiểu được ý của cái từ con gái nuôi này chứ?”

Trì Trì Hàm bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Cô hình dung kết cục tệ nhất như happy ending vậy.

“Vậy tốt nhất thì sao?” Tề Trình nhin không được muốn hỏi.

“Tốt nhất chính là anh hoàn toàn hồi phục, làm chuyện bản thân anh muốn làm, công việc của em thành công mỹ mãn, lấy được một số tiền kèch xù từ chị anh, anh làm họa sĩ truyện tranh, em tiếp tục làm đầu bếp, yêu đương, nếu thích hợp thì sẽ ở bên nhau cả đời, có lẽ còn sinh một đứa bé.” Phần sau giọng điệu của Trì Trì Hàm hơi kỳ lạ, giọng chần: “Không được, sau đó nữa thì tự anh nghĩ đi, em ngại ngủng.”

...

Tề Trình không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào.

Đây không phải là cảm giác hạnh phúc, trong lòng lằng lằng, là thứ cảm xúc liên quan đến niềm vui, mà cảm giác hạnh phúc chỉ là một phần nhỏ trong đó.

Trì Trì Hàm nói như thể cuộc đời anh không thể nào có bad ending vậy.

Bất kể là kết cục nào thì cô cũng sẽ ở bên anh.

“Anh muốn kết cục tốt nhất.” Tề Trình cảm giác được trong đáy lòng mình có một thứ gì đó đang chậm rãi thành hình, liên quan tới khát vọng hạnh phúc, liên quan tới việc theo đuổi một cái kết trọn vẹn.

“Ừ.” Trì Trì Hàm xoay người, nghiêm túc nhìn anh: “Những lời anh đã nói với bác sĩ Triệu hôm nay khiến em cảm thấy chúng ta chắc chắn sẽ có kết cục tốt.”

Rốt cuộc cô cũng đã bình tĩnh lại, rốt cuộc cũng đã có thể khen anh.

“Có một chuyện thật sự rất thần kỳ.” Trì Trì Hàm ngửa đầu nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tề Trình: “Sau khi em động lòng với anh cũng đã từng kháng cự.”

“Bởi vì đã từng trải qua, cho nên em thật sự rất sợ người mình quan tâm rồi cuối cùng cũng sẽ từ biệt thế giới này ở ngay trước mặt em.”

“Nhưng mà sau khi thật sự ở bên cạnh anh, em chưa từng hối hận.” Trì Trì Hàm nghiêng đầu, hai mắt sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm vào Tề Trình: “Rất thần kỳ.”

Tề Trình đang lặng lẽ cố gắng hít sâu, anh giấu máy theo dõi trên cổ tay ra phía sau, không muốn để Trì Trì Hàm nhìn thấy những số đo đang gần chạm ngưỡng.

Bây giờ đến phiên tâm tình của anh sôi trào.

Thật sự sôi trào rồi mới phát hiện ra cách hình dung vừa rồi của Trì Trì Hàm chính xác tới mức nào.

“Chờ anh khỏe hẳn, chúng ta kết hôn đi.” Trước khi uống thuốc, Tề Trình ấn chặt máy theo dõi trên cổ tay, nhìn Trì Trì Hàm, hỏi hết sức nghiêm túc.

“Chúng ta kết hôn, chờ đến khi kết quả kiểm tra thân thể không còn vấn đề gì nữa thì sinh một đứa bé.” Chính là kết cục tốt nhất.

“Ừ...” Trì Trì Hàm dựa vào ngăn tủ, gật gật đầu, sau đó đột nhiên không nhìn được cười: “Nếu bác sĩ Triệu mà biết vì cái kích thích của ông ấy mà chúng ta lên lút định hôn ước thì có phải ông ấy sẽ tức chết không.”

“... Không đâu.” Tề Trình thật sự không hiểu nổi tại sao vào lúc này rồi mà Trì Trì Hàm còn có thể nghĩ đến người khác.

“Nhưng mà hôm nay anh thật sự rất ngầu.” Trì Trì Hàm không nhìn được lại khen.

Lời câu hôn của mình được đáp ứng một cách quái lạ như vậy, Tề Trình cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhủu nhủu mồm, sau đó nhớ tới vấn đề mà vừa rồi vẫn luôn muốn hỏi.

“Ngay từ đầu em đã phản rất rõ ràng giữa việc điều trị và việc thích anh, vậy tại sao thỉnh thoảng vẫn nghe theo ý kiến của bác sĩ Triệu, cố ý kích thích anh?” Giống như ngày nào đó để anh đứng ngây ra trong phòng khách chỉ vì muốn nghe chính miệng anh thừa nhận rằng mình không muốn trở thành người bình thường.

“Tề Trình.” Trì Trì Hàm trả lời vô cùng nghiêm túc: “Em nhận tiền, chị anh trả lương cho em rất cao, thỉnh thoảng lương tám trời đấy, em phát hiện ra phải làm một chút chuyện em nên làm...”

...

“Bảo em ký cái hợp đồng kia em lại không chịu ký.” Giận đến muốn nghiền răng.

“Anh không thể trở thành ông chủ của em được.” Trì Trì Hàm chém đinh chặt sắt.

“Tại sao?”

“Hình ảnh như vậy rất kỳ quái.” Giọng của Trì Trì Hàm yếu hơn một chút.

“...” Tề Trình đột nhiên mất hết hứng thú hỏi tiếp.

“Giống kiểu như từ đầu bếp bá đạo và ông chủ xinh đẹp.” Trì Trì Hàm bướng bỉnh kiên trì nói hết lời, sau đó túm chặt lấy Tề Trình đã xoay người đi: “Anh đi đâu thế?”

“Đốt sách.” Tề Trình rất bình tĩnh, những cuốn sách mà anh tịch thu cả đời này sẽ không có ngày gặp lại Trì Trì Hàm nữa.

“... Có mấy quyển không được xuất bản nữa đấy!” Trì Trì Hàm vô cùng đau đớn trông theo bóng lưng Tề Trình kêu rên.

Còn có rất nhiều quyển là sách yêu thích mà...

Có mấy quyển còn nguyên đóng gói nữa đấy...

“Vừa rồi anh mới cầu hôn với em, chắc em cũng biết chứ...” Sau một hồi im lặng thật lâu, Tề Trình mới không cam tâm tình nguyện hỏi thêm một câu.

“... Ừ.” Trì Trì Hàm lên tiếng.

“Vậy em đồng ý rồi sao?” Giọng điệu dè dặt.

“Vậy hẳn của anh đâu?” Trì Trì Hàm có thể nghe ra được sự khó chịu trong giọng anh, liếc mắt hỏi.

“Đấy.” Tề Trình lục ra bản hợp đồng trước kia bị Trì Trì Hàm chế bai: “Toàn bộ tài sản của anh đều ở trong này, tự em đi mua.”

...

“Vậy là muốn làm ông chủ xinh đẹp?”

“...”

“Nào! Cho anh nhứ ý! Lên giường nằm xuống!” Giọng điệu vô cùng bá đạo, chỉ một giây sau lại biến thành tiếng hét chói tai: “Mẹ nó, Tề Trình anh cũng biết cần người!”

“Em thật là...” Tề Trình hoàn toàn cạn lời, vui đâu trong cổ Trì Trì Hàm, lỗ tai đó bùng.

Thì ra anh cũng sẽ có một ngày như vậy.

Ở bên cạnh cô gái mình thích, bị làm cho tức đến mức bắt đắc dĩ, thậm chí còn há miệng cắn người.

Có lẽ chính anh cũng chưa phát hiện ra.

Căn nhà lớn này đã dần dần không còn là một cái lồng xiềng nữa.

Bọn họ rất may mắn.

Gặp được nhau, gặp được đúng người.

***

Đợt giảm thuốc sau đó của Tề Trình, các phản ứng giảm thuốc bắt đầu mang tính lặn, trước kia vốn chẳng thích ăn ngọt, bây giờ lại biến thành vô cùng thích các món điểm tâm thật ngọt.

Chúng mất ngủ đã khá hơn nhiều, chỉ là dễ mệt mỏi.

Nói càng ngày càng ít, thậm chí có đôi khi lười nói chuyện còn bày trò gõ vào vách tường với Trì Trì Hàm, đồng ý thì gõ một cái, không đồng ý thì gõ hai cái.

Nhưng thái độ đã tích cực hơn rất nhiều.

Không thích nói chuyện nhưng thích cười nhiều hơn, thích bám người hơn.

Đến giờ cơm thì sẽ bám dính lấy sau lưng cô như chú chó mang hình người, thấy món nào không thích ăn thì sẽ dùng tay chọc vào cổ cô, càng không thích ăn thì lại càng chọc.

“Anh còn lộn xộn nữa là em sẽ lấy đầu hất lên người anh đấy.” Trì Trì Hàm lấy rau cần ra, bị chọc vào cổ phải rụt rụt liên tục: “Tránh ra, ngứa chết mất.”

Người ở đằng sau thờ dài, hai tay ôm lấy eo cô.

Đã sắp cuối tháng tư, thời tiết đã bắt đầu nóng lên, Trì Trì Hàm sợ nóng, lúc nấu cơm chỉ mặc một chiếc áo phông mỏng, bị cánh tay hơi lạnh của Tề Trình ôm chặt lấy khiến cô nổi lên một lớp da gà.

“Hôm nay anh làm sao thế?” Trì Trì Hàm bắt đắc dĩ xoay người, đối diện với đôi mắt ướt sũng của Tề Trình.

Mấy hôm trước cũng dính chặt, thế nhưng dính đến mức chỉ hận không thể đi theo luôn vào trong nhà vệ sinh thì đến hôm nay mới là lần đầu tiên cô thấy.

Cực tuyệt Tề Trình đã khó, cực tuyệt Tề Trình cố ý tỏ ra dễ thương lại càng khó hơn.

Trì Trì Hàm bị sắc đẹp mê hoặc xoay người lại, sau đó giọng nói lập tức trở nên dịu dàng: “Khó chịu sao?”

Tề Trình cau mày lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu.

...

Có loại ảo giác như đã trở lại khoảng thời gian trao đổi thông qua camera.

“Trong lòng không thoải mái.” Có lẽ chính Tề Trình cũng ý thức được rằng chỉ dựa vào lắc đầu gật đầu thì không thể nào nói rõ được tâm trạng hiện tại của mình, thấp giọng thì thầm xong thì lại tiếp tục dán lấy người Trì Trì Hàm không chịu buông.

“Là do giảm thuốc sao?” Trì Trì Hàm sợ tới mức lập tức kéo tay anh đến để xem máy theo dõi, tất cả các số đo đều bình thường, trên người anh cũng hoàn toàn khô ráo, không hề đổ mồ hôi lạnh.

“Không phải.” Tề Trình vẫn nhủu mồm: “Chỉ là... buồn.”

Suy nghĩ một lát, lại thay đổi cách dùng từ hình dung: “... Nôn nao.”

Bắt đầu từ lúc chiều, trong lòng anh lơ đãng có cảm giác nôn nao, mí mắt bắt đầu giật giật, trước kia anh chưa từng bị như vậy.

Anh chưa bao giờ trải qua giai đoạn giảm thuốc như hiện giờ, nghĩ rằng chắc đây là một phản ứng giảm thuốc nhưng cũng không để tâm lắm.

Chỉ là trong lòng càng lúc càng nôn nao, đến cuối cùng chỉ có thể dán chặt lấy Tri Tri Hâm mới có thể an tâm hơn một chút.

“Buổi chiều bác sĩ Triệu có hội thảo, buổi tối gọi điện thoại hỏi một chút đi.” Tri Tri Hâm nhón chân lên hôn Tề Trình một cái: “Trong lòng không thoải mái thì chúng ta không ăn rau cần nữa.”

“Buổi sáng em mới hái được một ít mã lan đầu* ở ngoài vườn, xào lên nhé?” Cô vốn định hái làm nhân bánh sủi cào, bây giờ xem ra chỉ có thể lấy ra để dỗ Tề Trình rồi.

* mã lan đầu (Kalimeris indica) là một loài thực vật có hoa thuộc họ Cúc.

Cái đầu đang đặt trên cổ cô giật giật hai lần.

“Thịt kho tàu?”

Đầu lại giật hai lần.

“Canh cà chua nấu măng khô?” Tri Tri Hâm lại tiếp tục đọc tên đồ ăn.

Dường như cái đầu hơi nghiêng một chút, sau đó lại tiếp tục giật hai lần.

“Tề Trình, có phải là em rất lùn không?” Lúc ngắt mã lan đầu anh thấy chú chó hình người động đậy vài cái, như thể tư thế nằm sắp không được thoải mái lắm.

Chú chó trong hình người Tề Trình đang mệt rồi, nghe được câu hỏi của cô thì gật đầu theo bản năng, còn thuận miệng ừ một tiếng.

Sau đó bị Tri Tri Hâm hăm hừ xoay người, hung dữ nheo tai một cái.

Trong lòng vẫn thấy nôn nao, nhưng khóe mắt đã dần thả lỏng một chút.

Tri Tri Hâm đang rất cố gắng dời lực chú ý của anh.

Sau khi ở bên cạnh cô, cảm giác căng tràn trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt tới mức khiến anh cảm thấy rằng thật ra sự nôn nao như vậy cũng chỉ là một loại cảm xúc mà thôi.

***

Một giờ đêm.

Rốt cuộc sự nồn nao trong lòng Tề Trình cũng đã có đáp án.

Chạy tới là vợ chồng Tề Ninh, họ không đi thẳng vào nhà mà đứng bên ngoài ấn chuông cửa.

Mở cửa là Trì Trì Hàm vẫn đang còn ngủ gật.

“Ông nội sắp không qua khỏi, bảo Tề Trình chuẩn bị một chút, cố gắng đến gặp mặt ông lần cuối.” Tề Ninh vẫn túm lấy Chu Cảnh Thuộc đứng bên cạnh, hơn nửa đêm vẫn mặc đồ công sở, đôi môi tò son đỏ mọng, nhìn tư thế giống như đang muốn đi đánh giặc: “Cô cũng đến cùng đi, ăn mặc trang trọng một chút, bên phía bệnh viện cũng không yên ổn.”

“... Được.” Trì Trì Hàm lui về sau một bước, để cho vợ chồng Tề Ninh đi vào.

Tề Trình đã tỉnh, ngồi ở trên giường, sắc mặt tái nhợt.

Cảm giác nồn nao khiến anh cả đêm ngủ không ngon, liên tục gặp ác mộng.

Thì ra là thế.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Lần này ra khỏi cửa nhanh hơn so với dự đoán.

Bốn người đều không nói gì, Tề Trình đã xuống giường đi vào nhà vệ sinh, Trì Trì Hàm để ý thấy anh còn có ý cạo râu.

Có kinh nghiệm từ lần ra khỏi nhà trước đó, lần này chờ Tề Trình và Trì Trì Hàm ăn mặc chỉnh tề xong xuôi, vừa đi ra khỏi cửa thì chiếc xe chuyên dụng đã qua cái tạo đã chờ sẵn, toàn bộ xe đều màu đen, ngon đến bật sáng giữa màn đêm trống trải.

Không hiểu sao Trì Trì Hàm lại cảm thấy căng thẳng trong lòng.

“Chỉ ngồi xe với bọn em.” Tề Ninh giúp Tề Trình mở cửa xe, gạt gạt đầu với Chu Cảnh Thuộc, Trì Trì Hàm để ý thấy phía sau mang tai Tề Ninh có một mảng hói nhỏ nho nhỏ, bởi vì động tác gạt đầu mà trở nên nổi bật hơn một chút.

Nhận thấy ánh mắt của Trì Trì Hàm, Tề Ninh vuốt tóc ra sau tai, che khuất phần hói kia, coi như không có việc gì, dặn dò chu đáo: “Thuộc và kim tiêm chị đã lấy từ chỗ bác sĩ Triệu, nếu giữa đường cảm thấy không thoải mái thì lập tức nói với chị.”

“Đêm nay toàn bộ công sau của bệnh viện đều đã được xử lý xong xuôi, không có bất kỳ ai khác, chúng ta còn khoảng ba tiếng đồng hồ, nếu trong vòng ba tiếng mà vẫn chưa đến được thì em hãy gọi video cho ông nội.” Sau khi đóng cửa xe, Tề Ninh lấy từ trong túi ra một cái khẩu trang, nhưng lại đưa cho Trì Trì Hàm “Ồ công có phồng viên, phải để phòng chuyện ngộ nhỡ.”

“Em không thể che mặt, đến lúc đó cần phải ngồi cạnh cửa sổ để phóng viên mà chúng ta mời đứng từ xa chụp một vài tấm ảnh, nếu không ngày mai sẽ có tin đồn em đã qua đời hoặc là đã bị đuổi khỏi nhà họ Tề.” Tề Ninh muốn nâng tay lên vỗ vỗ vai Tề Trình, nhưng mới đưa tay ra được một nửa thì lại khựng lại, chuyển thành vỗ nhẹ lên chân Trì Trì Hàm.

Tề Trình khẽ gạt đầu.

Anh đang để dành sức lực để chuẩn bị đối mặt với tất cả những thứ cần phải đối mặt phía trước.

Trì Trì Hàm vẫn nắm chặt cánh tay đeo máy theo dõi của anh, từ khi xe bắt đầu khởi động cho tới khi đã chạy tới con đường lớn hơi ồn ào, trong lòng bàn tay Tề Trình vẫn không có mồ hôi lạnh, hô hấp và các chỉ tiêu khác cũng đều bình thường.

Thật sự rất bình thường.

Trì Trì Hàm bị sự bình thường như vậy khiến cho vô cùng bất an.

“Tôi đã dọn dẹp hết toàn bộ đoạn đường hai người đi, nhưng cửa trước của sau phòng bệnh của ông nội đều có người của tổng giám đốc Cổ, tất cả mọi người đi vào phòng bệnh đều phải ký thỏa thuận giữ bí mật.” Tề Ninh dặn dò rất nhanh, có ấy vẫn luôn chú ý số đo trên máy theo dõi, bởi vì không thể đụng vào Tề Trình nên cô ấy ngồi sát cửa xe, sống lưng vẫn thẳng tắp: “Tôi sẽ nghĩ cách điều động đám người ở cửa sau, nếu thật sự không làm được thì có lẽ cần Trì Trì thu ký một chữ, là thỏa thuận giữ bí mật rất bình thường, nội dung là nếu ông nội mất thì trong vòng mấy ngày tới không được tiết lộ cho người ngoài biết chuyện.”

Tề Trình rụt tay một chút, Trì Trì Hàm gạt gạt đầu.

“Chỉ cần nói với bọn họ rằng cô là bạn gái của Tề Trình là được, về bệnh tình của Tề Trình, ngoại trừ người nhà họ Tề ra thì không có ai khác biết.”

“Cậu ấy sống cùng ba, lần này cũng chỉ vì gặp mặt ông nội lần cuối nên mới về nước, đây là bản thảo của tôi công bố với bên quan hệ xã hội, cô đọc sơ qua một chút là được.” Tề Ninh đưa cho Trì Trì Hàm một tờ giấy A4.

Có ấy cũng giống như Trì Trì Hàm, bởi vì sự bình thường của Tề Trình lúc này mà có chút bất an.

Tề Trình lắc đầu, Trì Trì Hàm để ý thấy ngón tay anh hơi run run, sau đó dùng một chút sức, nhìn nghiêng thì thấy hàm dưới của anh hơi căng lên, hàm răng đang nghiền chặt.

Anh đang muốn nồn nồn nhưng lại không nói ra.

Trì Trì Hàm cúi đầu, ngón cái và ngón trỏ bắt đầu giúp Tề Trình xoa bóp huyết đạo trên cổ tay, cô không biết có thể giúp được bao nhiêu, nhưng cô biết rằng Tề Trình rất muốn đi gặp ông nội anh.

Tề Trình cúi đầu, khoe miệng hơi nhếch lên một góc khiến khóe mắt Trì Trì Hàm bắt đầu chua xót.

“Còn gì nữa?” Anh hỏi Tề Ninh, giọng điệu rất điềm tĩnh.

Tề Ninh điều chỉnh hô hấp một chút.

Từ trước tới giờ, sinh lão bệnh tử của người trong nhà bọn họ đều không chỉ là chuyện riêng trong nhà mình, đám cổ đông nhìn vào, giới truyền thông cũng nhìn vào, thậm chí nhóm cổ dân đầu tư cổ phiếu mỗi ngày chỉ chờ nghe ngóng một chút tin tức cũng nhìn chăm chăm vào họ.

Có ấy vốn định chọn một vài lời mầu chốt, sợ nói nhiều sẽ khiến phản ứng của Tề Trình nghiêm trọng hơn, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Dù sao bệnh viện cũng không phải là nhà mình, cho dù có ấy có sắp xếp chu đáo thế nào thì cũng khó đảm bảo rằng sẽ không có cả lạt lười.

Từ trước tới giờ, Tề Trình vẫn luôn là đứa bé nhậy cảm hiểu chuyện tới mức cả nhà bọn họ đau lòng không nổi.

“Chuyện của tổng giám đốc Cổ hẳn là em biết cả rồi chứ.” Tề Ninh hỏi xong, Tề Trình liền gạt gạt đầu.

Thực ra tới tận bây giờ bọn họ chưa từng nói, nhưng Tề Trình luôn có cách biết được.

“Ông nội có một phần di chúc bổ sung vẫn chưa công chứng, cho nên lúc em đến phòng bệnh của ông nội thì luật sư Lý có ở đó.”

“Phần di chúc này liên quan đến 4% cổ phần của tập đoàn mà ông nội vẫn chưa bàn giao lại, đều để lại cho em, cho nên, chắc chắn bên phía tổng giám đốc Cổ sẽ không đồng ý.”

Anh ta đã làm loạn trong phòng bệnh mấy lần, bởi vì Tề Trình vẫn chưa lộ diện nên làm loạn thì làm loạn, lần nào cũng không giải quyết được gì.

“4% này sẽ quyết định ai mới là cổ đông lớn nhất tập đoàn, chắc chắn tổng giám đốc Cổ sẽ không buông tay, ông nội sợ phiền toái nên đã bàn bạc với luật sư Lý, chờ đến khoảng khắc cuối cùng đầu óc còn minh mẫn mới tiến hành đóng dấu công chứng.”

Không ai biết về bệnh của Tề Trình, một đám người xa lạ đàng đàng sát khí đột ngột xuất hiện sẽ gây kích thích lớn tới mức nào đối với Tề Trình, bọn họ ngay cả thứ cũng không dám.

Có ấy và Tề Bằng đã vận dụng tất cả các mối quan hệ nhưng vẫn lo sẽ có sơ hở.

“Đêm nay Tri tiểu thư cần phải luôn luôn ở bên cạnh Tề Trình, lơ như thật sự có người xông tới thì cô phải dẫn cậu ấy đi trước, những chuyện còn lại tôi và anh cả sẽ xử lý.”

“Bệnh của Tề Trình không thể để cho người ta phát hiện ra.” Lúc nói những lời này, ánh mắt Tề Ninh nhìn Tri Trì Hàm có vẻ bi thương: “Tình trạng thân thể hiện giờ của cậu ấy không cho phép bị người ta đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, giá cổ phiếu công ty cũng không cho phép.”

Trong đầu Tri Trì Hàm đột nhiên nghĩ tới một câu mà bà cô từng nói khi trước, lúc đó, người bạn họ tác kìa của bà cô đề nghị mở rộng quy mô nhưng bà cô phản đối.

“Tiền ấy à, có một cái mốc, vượt qua cái mốc này rồi thì cuộc sống của con sẽ thay đổi.”

Người nhà họ Tề đã vượt qua cái mốc này.

Cuộc sống mưu sinh của bốn, năm vạn người, vô số cô dân, những đối thủ cạnh tranh như hổ rình mồi, cùng với những cổ đông có thể kéo bạn xuống ngựa bất cứ lúc nào.

Ông cụ đã sắp lằm chung kìa, đến khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, vẫn hết lòng hết dạ che chở cho vương quốc do ông ấy một tay dựng nên.

***

Tề Trình chống cự được đến cổng sau bệnh viện, lúc xuống xe hơi lao đảo một chút, sắc mặt tái nhợt, uống một viên thuốc.

Tề Ninh sắp xếp vô cùng chu đáo, qua cổng sau chi vãi bà bước là đã đến thang máy lên khu nội trú của bệnh nhân đặc biệt, cách rất xa cổng sau có mấy bóng người nhìn không rõ lắm, có thể mơ hồ nghe được tiếng đèn flash chớp nháy.

Tay Tề Trình đã bắt đầu ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không nói chuyện, dựa vào vách thang máy, cúi đầu nhắm mắt dự trữ sức lực.

Trái tim Tri Trì Hàm thất thành một cục, bị cảm giác dính dính ẩm ướt trong lòng bàn tay Tề Trình khiến cho cô hít thở cũng thấy đau đớn.

Tề Ninh vừa xuống xe liền liên tục gọi điện thoại, khỏe mày nhũu chặt, chỉ cần Tề Trình thở mạnh hơn một chút thì cô ấy sẽ lập tức dừng cuộc nói chuyện lại, liếc mắt nhìn mấy kiểm tra trên tay anh.

Mọi người đều đang rất căng thẳng.

Tất cả những điều này chỉ là để Tề Trình gặp mặt ông nội anh lần cuối.

Đối với người bình thường thì đây là chuyện hết sức đơn giản, nhưng đối với Tề Trình, điều này còn mạo hiểm hơn cả phản ứng đáp trả kích thích ở mức độ kịch liệt.

Đối với Tề Trình, bệnh viện là một hoàn cảnh vô cùng xa lạ, mùi nước sát trùng, không gian với thứ màu sắc đơn điệu, cùng với hành lang trống trải chỉ cần cất bước nhẹ cũng có thể tạo nên tiếng vang.

Anh bắt đầu thấy hoa mắt choáng đầu, sau khi đi ra khỏi thang máy lại uống thêm một viên thuốc.

“Thuốc này được uống tới đa là mấy viên?” Rốt cuộc Tri Trì Hàm cũng nhịn không được, cầm lấy lọ thuốc trong túi Tề Trình bỏ vào trong cái túi to của áo mình.

Tề Ninh đi trước dẫn đường quay đầu lại, gió nằm ngón tay về phía Tri Trì Hàm, cô ấy vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, bước chân rất nhanh.

“Anh không sao.” Tề Trình đỏ mặt hơi lạnh đầm đìa, cười cười với Tri Trì Hàm.

Không có người ngoài, ánh sáng trên hành lang lại bị Tề Ninh chính xuống mức thấp nhất có thể, ngoại trừ cảm giác áp lực do hoàn cảnh xa lạ thì phản ứng của anh cũng không tính là lớn lắm.

Để anh có thể gặp mặt ông nội lần cuối, Tề Bằng và Tề Ninh đã chuẩn bị suốt hai tháng, thậm chí ở trong video cuộc gọi, ông nội anh vẫn liên tục xác nhận tiền độ điều trị với anh.

Mức độ mạo hiểm quá cao.

Mạo hiểm không chỉ trên phương diện sức khỏe của anh, mà còn mạo hiểm về việc bệnh tình của anh bị công chúng biết tới.

Nhưng chuyện anh muốn gặp ông nội lại không có bất kỳ ai mở miệng ngăn cản, ngay cả người từ xưa tới nay ghét nhất mạo hiểm là Tề Ninh cũng không hề phản đối lấy một câu.

Chuyện này, đối với anh, đối với ông nội, thậm chí đối với tất cả người nhà họ Tề, đều có ý nghĩa quá lớn.

Anh đi ra ngoài, có nghĩa là gia đình đã vì bệnh của anh mà tan tác suốt mười năm nay cũng sẽ thay đổi.

Anh biết.

Lúc này không phải là cố hết sức, mà là buộc phải làm.

***

Phòng bệnh của ông nội Tề Trình nằm ở vị trí tận cùng hành lang, trước và sau có hai cánh cửa.

Phòng viên truyền thông không có cách nào lên được tầng dành cho bệnh nhân đặc biệt này, phần lớn đều canh giữ ở cạnh thang máy, mấy người Tề Ninh đi vòng qua thang máy, chẳng khác nào đi vòng qua đám truyền thông.

Còn lại chính là đám người do tổng giám đốc Cổ phái tới để yêu cầu tất cả những người đi vào phải ký thỏa thuận.

Tề Ninh đi rất nhanh, Tề Trình vì nhịp tim và huyết áp mà bị bỏ lại ở đằng sau mấy bước, Tri Trì Hàm dắt tay anh, lúc sắp đến nơi, cô cảm giác được Tề Trình ươn thẳng lưng lên.

Lúc đến gần hơn một chút, cô lăm ra tư thế tay trong tay thông thường của các cặp đôi yêu nhau.

“Tôi chỉ không muốn gây chuyện ở trước phòng bệnh của ông nội, nhưng ông hãy nghĩ cho rõ ràng, sau chuyện này, ông có còn muốn tiếp tục lăn lộn ở thành phố S nữa không?” Giọng của Tề Ninh bị đè xuống rất thấp, bởi vì có tình trạng điểm trông có vẻ độc ác nên trông giống như một người khác.

Người đàn ông trung niên ngăn trước cửa có ý định đi tới gần Tề Trình bắt anh ký tên khựng bước lại.

Tề Trình cố gắng duy trì tư thế đứng thẳng, Tri Trì Hàm lạnh mặt, tay hơi dùng sức.

Anh sắp không chịu đựng được nữa, cô biết.

Từ cái khoảnh khắc người đàn ông kia đứng lên, anh bắt đầu không còn hít thở nữa.

“Tôn Hoa Vinh, ông dám nhích chân lên một bước thử xem.” Không phải Tề Ninh không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Tri Trì Hàm, nhưng cô ấy vẫn không nhúc nhích, đứng trước phòng bệnh, vào lúc người đàn ông trung niên kia dừng bước, lại định đi về phía Tề Trình thì cô ấy lạnh lùng nói một câu như vậy.

“Tổng giám đốc Tề, thỏa thuận cần phải ký, nếu không bệnh tình của chủ tịch Tề bị truyền ra ngoài, bất cứ ai cũng không chịu nổi trách nhiệm.” Rốt cuộc người đàn ông trung niên kia vẫn không dám, quay đầu nhìn về phía Tề Ninh.

Ông ta đã sắp bị người phụ nữ này gây vồ đến phát điên rồi, ông ta đứng canh giữ ở đây một tháng, cứ cách vài ngày cô ta lại đến tìm ông ta gây chuyện một lần.

Bây giờ lại dùng đến một lý do quá mức kỳ dị, nói rằng bộ dạng ông ta quá xấu, làm ô uest ánh mắt người nhà cô ta.

Thật muốn tìm một cơ hội giết chết người phụ nữ này.

Hiện giờ nhà họ Tề miệng cộp gan thò đầu dựa vào sự chống đỡ của người phụ nữ này, chờ ngày cô ta ngã xuống, ông ta chắc chắn sẽ là người đầu tiên giẫm chết cô ta.

“Hít thở.” Tri Trì Hàm thấp giọng nhắc nhở, bàn tay còn lại đưa cho Tề Trình một viên thuốc, thấy Tề Trình nhanh chóng nuốt xuống, nhắm mắt lại cô không chế nhịp tim.

Viên thứ ba rồi

Trong lòng cô yên lặng ghi nhớ.

“Tôi không muốn ông làm ô uest ánh mắt người nhà tôi.” Tề Ninh mang giày cao gót không nhanh không chậm đi tới, rút bản thỏa thuận trong tay người đàn ông trung niên, đưa cho Tri Trì Hàm.

Tri Trì Hàm nhanh chóng ký tên, một tay cầm tờ giấy, nghiêng người ngăn lại lăm mắt người đàn ông trung niên, cần mòi nhìn Tề Trình nâng tay lên, trong lòng bàn tay ẩm ướt tới nỗi suýt không cầm được bút.

“Cút.” Tề Ninh nện bản thỏa thuận đã được ký xong lên mặt người kia, mồi mấp máy.

Tri Tri Hâm nhìn sắc mặt người kia biến thành màu gan heo, cầm bàn thoa thuận nhanh chóng rời đi, cùng lúc đó, Tề Bằng mở cửa phòng bệnh ra, ra hiệu cho Tề Trình và Tri Tri Hâm lập tức đi vào.

“Tôn Hoa Vinh gọi điện thoại cho tổng giám đốc Cổ tới đây mất chừng khoảng mười phút, nhưng ông ta vốn đa nghi, sẽ cho rằng chúng ta chỉ đưa tới một Tề Trình giả, tôi đã đóng thang máy lên tầng này, nếu bọn họ phải đi thêm năm tầng thì sẽ có thể tranh thủ được thêm hai mươi phút.” Sau khi Tề Trình vào cửa, Tề Ninh bắt đầu dặn dò: “Anh cả sẽ canh giữ cửa trước và cửa sau, có thể tiếp tục chống đỡ được thêm mười phút, cho nên, em có thời gian bốn mươi phút đồng hồ.”

“Cửa sổ bên trái chỉ có đặt một chén trà màu xanh lá, em đứng ở đó để phóng viên chụp ảnh tầm một phút đồng hồ.”

“Nếu thật sự có chuyện không ổn, Tri tiểu thư, cô dẫn cậu ấy đi ra từ cửa sau trước, đã nhớ đường tới thang máy rồi chứ?”

Tri Tri Hâm gật đầu.

“Bệnh của ông nội em cũng biết rồi đấy, từ chối phẫu thuật và dùng thuốc, nhiều nhất cũng chỉ có thể gắng gượng được tới hừng đông, em chưa chắc đã có thể ở lại tới phút cuối cùng, cố gắng tâm sự với ông nội nhiều một chút.” Tề Bằng đóng cửa lại, nhốt mình và Tề Ninh ở ngoài cửa.

“Thuốc.” Tề Trình vẫn gắng gượng tới lúc cửa đóng lại mới thấp giọng lên tiếng.

Viên thứ tư rồi.

Tri Tri Hâm lại đếm thắm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mui!* của Em được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

“Tiểu Trình Tử?” Phòng bệnh mà ông nội của Tề Trình đang ở là một căn phòng rất lớn, từ cửa sau đi vào còn có một phòng khách nhỏ, ông nội Tề Trình nghe được tiếng đóng cửa thì lập tức cao giọng hỏi một câu.

Giọng điệu nghe có vẻ vô cùng khòe khoắn.

Hồi quang phản chiếu.

Tề Trình dựa vào bên cạnh tường hít sâu mấy cái, tháo máy theo dõi xuống, lúc đứng thẳng lên trông có vẻ rất có tinh thần, anh xoa xoa mặt Tri Tri Hâm, kéo tay cô, đẩy cửa đi thẳng vào phòng bệnh.

Là anh kéo tay cô.

Bởi vì ánh mắt này mà tay chân Tri Tri Hâm lạnh lẽo.

Anh... đã uống thuốc từ trước rồi.

Lúc một mình đánh răng thay quần áo ở trong nhà vệ sinh. Mặc dù cô hoàn toàn không biết anh lấy thuốc từ đâu ra.

Bốn viên thuốc sau đó, ngoại trừ viên thuốc mà cô đưa cho anh, những viên khác đều là tính toán thời gian rồi mới uống để kéo dài tác dụng.

Tháo nào lúc lên xe anh không có gì khác thường.

Tháo nào dọc đường đi anh đều không nói chuyện, cô lại mơ hồ cảm giác anh đang nhắm mắt tính toán một mình.

Anh chưa bao giờ giấu diếm cô.

Cho nên đến phút cuối cùng, lúc đối diện với cô, ánh mắt áy náy đã làm bại lộ tất cả.

Nhưng đã quá muộn rồi, cô nhìn thấy ông cụ tiểu tụy nửa nằm nửa ngồi trên giường kia đang vẫy tay với hai người.

Ông cụ cười rất tươi, mà lòng bàn tay Tề Trình cũng dần trở nên khô ráo.

“Ngồi đi, ngồi đi.” Ông nội Tề chỉ vào mấy cái ghế dựa bên cạnh giường, chờ hai người ngồi xuống, lại nhủ máy: “Lại gần thêm chút nữa đi, ông hoa mắt, nhìn không rõ lắm.”

Tề Trình cười, nhấc ghế lên trước hai bước, dựa vào giường.

Vì nụ cười đó mà lần đầu tiên Tri Tri Hâm cảm nhận được rõ ràng cái được gọi là dao cùn cắt thịt.

Từng nhát từng nhát, theo từng vẻ mặt thoát nhìn có vẻ tỉnh táo bình thường của Tề Trình, lưỡi dao cùn cứa xuống miệng vết thương, máu thịt lẫn lộn.

“Đây chính là cô nhóc giúp cháu điều trị chứng sợ giao tiếp phải không?” Ông nội Tề gật gật đầu với Tri Tri Hâm.

Tri Tri Hâm đứng lên, xoay người, chào ông cụ một tiếng.

Đã từng chào hỏi nhau rất nhiều lần qua các cuộc gọi video, nhưng dù sao lần này cũng không giống như thế.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng họ mặt đối mặt với nhau.

“Trình Tử, cháu tới chỗ luật sư Lý trước, có mặt hợp đồng cần cháu tự tay ký tên.” Ông nội Tề bữu môi với Tề Trình, chỉ chỉ vào người đàn ông vẫn luôn ngồi trong góc mìm cười với bọn họ.

Tri Tri Hâm đã từng nhìn thấy người này trên TV nhiều lần, hình như là người phát ngôn của nhà họ Tề, nhìn tư thế của Tề Trình lúc đi tới thì hẳn ông ấy cũng rất quen thuộc với Tề Trình.

“Không sao đâu, luật sư Lý nhìn thẳng nhóc lớn lên, nếu năm đó không phải là cậu ta kiên trì muốn đưa Tề Trình tới chỗ bác sĩ Triệu thì sợ là tình trạng của Tề Trình còn nghiêm trọng hơn.” Ông nội Tề cười, sau đó lại vỗ vỗ lên giường mình: “Ngồi gần hơn một chút, để ông nhìn cháu cho rõ.”

Tri Tri Hâm hơi đỏ mặt, thu lại ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Tề Trình, ngồi xuống bên cạnh giường của ông nội Tề.

“Chuyện của cháu, ông đều biết rồi, người nhà ông vì thẳng thộc Tề Trình mà đã làm chuyện rất quá đáng với cháu.” Ông nội Tề khác hoàn toàn với ông cụ trong tưởng tượng của Tri Tri Hâm, ánh mắt không hề đục ngầu, ý thức rất rõ ràng, lúc nói chuyện vẫn rất có sức lực, khô mà nghĩ ra được một ông cụ không thể gắng gượng được tới hừng đông làm sao có thể tràn đầy sức sống như vậy.

Tri Tri Hâm không biết tiếp lời thế nào, Tề Trình cũng vì những lời của ông nội mà quay đầu lại, khòe mày hơi nhú.

“Vị kia nhà ông ra đi quá sớm, có lẽ đã sớm không chờ nổi ông, đi đầu thai làm người trước rồi.” Ông nội Tề cười: “Cho nên xuống đó, ông phải đi gặp ba cháu một mình, nói thật là trong lòng có hơi sợ.”

Tri Tri Hâm cúi đầu.

Từ trước tới giờ, ở trước mặt người lạ, cô đều rất khéo léo, tươi cười khôn khéo, ứng xử cũng khôn khéo.

Thực ra, ngoài việc là ông nội của Tề Trình thì ông cụ Tề cũng là một người cô chẳng quen biết.

Nhưng hôm nay, cô lại suýt vì mấy câu nói của ông nội Tề mà rơi nước mắt.

Không hiểu sao trong lòng lại bắt đầu thấy chua xót, càng nghĩ càng thấy oan ức, hơn nữa còn vì lời của ông cụ mà thương cảm.

“Nhà ai mà chẳng ngậm đắng nuốt cay nuôi con nuôi cái, nhà ông lại thấy cháu là lỗi một mình, từng thiếu tiền bạc mà dùng thủ đoạn kéo cháu vào nhà họ Tề, cái này áy à, chắc là phải uống với ba cháu thêm mấy chén mới có thể nói chuyện đáng hoàng được.” Ông nội Tề cười cười, cười xong mới nói: “Con nhóc này, trong lòng cháu có vướng mắc phải không, không sao cả, cứ để đó, chờ Tề Trình khỏe rồi cháu cứ từ từ gầy vò nó.”

Tri Tri Hâm cúi đầu xuống phì cười một tiếng, lại ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tươi cười đã thoáng hiện lên kìm động tiền: “Sao có thể chứ, dù sao cũng đã trả cho cháu rất nhiều tiền.”

Ông nội Tề cũng cười ha ha theo, mấy thứ dụng cụ dán chặt trên người vang lách cách, không hiểu sao trong phòng bệnh lại bỗng nhiên trở nên vui vẻ.

“Nhà ông chi có tiền, thích nhất chính là người thiếu tiền, đây là bệnh, phải trị.” Ông nội Tề cười tới mức ho khan hai tiếng, thấy Trì Trì Hâm thu nụ cười lại thì khoát khoát tay với cô: “Nhưng mà cho dù gặp ba cháu, ông cũng vẫn có thể gắng gượng chống nạnh lên mà nói, Tiểu Trình Từ nhà ông đáng để cháu gả.”

Mặt Trì Trì Hâm lại đỏ thêm một chút, bên phía Tề Trình đã ký xong giấy tờ, anh đi tới ngồi xuống, vươn tay ra nắm lấy tay cô.

Trong lòng bàn tay vẫn khô ráo.

Trì Trì Hâm cúi đầu, giấu vẻ nóng trong mắt.

“Cháu có tiền đồ hơn anh cả cháu đấy, vừa rồi ông bảo nó tím vọ, thẳng nhóc đó lại nói luôn với ông là nếu ông chết thì nó định tìm một người đàn ông.” Ông nội Tề xì một tiếng: “Từ nhỏ đã thích nhìn chằm chằm vào ngực con gái nhà người ta rồi, giờ lại đi nói với ông là muốn tìm đàn ông.”

“...” Trì Trì Hâm không dám ngắt đầu lên.

“Anh ấy định tìm một người đã ngoài 35 tuổi.” Tề Trình cười theo, giọng nói có vẻ vẫn bình thường.

“... Cả nhà có một mình nó là nhà khoa học, kết quả lại chỉ có mình nó tin vào chuyện lời nguyện rủa sao?” Ông nội Tề cũng bị làm cho bật cười: “Đọc sách nhiều năm như vậy đều bỏ đi đâu hết rồi.”

“Ông nội, di chúc...” Tề Trình cúi xuống: “Có phải ông nên nghĩ lại một chút.”

Anh ký vào bản thỏa thuận rồi mới biết được, đây không chỉ là 4% cổ phần công ty mà còn có hai chi nhánh chế tạo linh kiện tàu thuyền với mức lợi nhuận hằng năm lên tới trên 300% cũng được chuyển giao cho anh.

Cho nên, cũng khó trách kẻ họ Cổ kia ngay cả một ông cụ sắp chết cũng không định buông tha.

Tất cả những thứ có thể giữ vững quyền làm chủ của nhà họ Tề, ông nội không hề vứt bỏ cái nào.

“Thằng con trai này của lão Cổ...” Ông nội Tề lắc đầu: “Thực sự không phải là ông có thành kiến, nhưng thằng con trai này của lão Cổ thật sự thiếu khả năng quan sát đại cục.”

“Nó định mở nhà máy hóa chất.” Ông nội Tề chỉ nói bảy chữ đã thành công khiến cho Tề Trình nuốt xuống lời từ chối đã lên đến miệng: “Ông thừa nhận là vì làm giàu, ông cũng từng làm chuyện vi phạm lương tâm, nhưng mà cái chuyện mở xưởng gia công hóa chất này thật sự không thể làm được, đây là làm hại mấy thế hệ con cháu.”

Tề Trình im lặng.

“Ninh Ninh chống đỡ nhiều năm như vậy, vẫn chưa làm mất chút quyền khống chế nào.” Ông nội Tề nhìn Tề Trình: “Nhưng mà cháu cũng biết đấy, cứng quá thì dễ gãy, con bé đặc biệt lại quá nhiều người, một khi bị giáng xuống, hậu quả thế nào ông hoàn toàn không dám nghĩ tới.”

“Cháu và Tề Bằng cũng không am hiểu việc làm ăn, ông đi rồi thì gọi Trường Thanh và Trường Minh về đây đi, chuyện làm ăn của Trường Thanh ở Nga cũng nên ngừng lại thôi, một người đàn ông lớn từng ấy rồi, kiếm được chút tiền như vậy mà ngày nào cũng gửi ảnh cho ông lên mặt.”

“Mặc dù Trường Minh đã kết hôn lần nữa, có gia đình mới, có đứa con khác, nhưng nói gì thì cũng là ba ruột của Ninh Ninh, con nhóc Ninh Ninh này gả bộ như mình là trẻ mồ côi cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai.”

“Việc này ông đã nói với Tề Bằng rồi, bây giờ nhắc lại với cháu lần nữa, tập đoàn có thể tìm một người chuyên nghiệp để quản lý, bảo Ninh Ninh ủy quyền để con bé có thể chuyên tâm làm việc mình muốn làm cũng không có vấn đề gì, nhưng mà phải nhớ một điều, thẳng con này của lão Cổ không dùng được.”

“Cho dù ngày nào đó nhà họ Tề chúng ta thật sự bị thẳng nhóc đó hất xuống, mấy đứa đều phải ngừng hết những chuyện mình muốn làm, làm sao để xử nó càng thâm càng tốt. Những người còn lại trong tập đoàn đều là đám anh em cũ của ông, nếu mấy đứa mà làm nó sụp đổ, cho sau này xuống dưới đó, đừng hòng có được một ngày lành.”

Tề Trình gật đầu.

Trì Trì Hâm đứng bên cạnh cũng chỉ có thể gật đầu theo.

Lúc vào phòng bệnh, Tề Trình đã tháo máy theo dõi xuống, cô hoàn toàn không biết rốt cuộc tình hình của anh hiện giờ là thế nào.

Không khí trong phòng bệnh cách xa những gì cô tưởng tượng.

Không có khóa kén suốt mười lăm năm, ông cụ cũng không yếu tới mức hơi thở mong manh, hai ông cháu họ, một người nằm, một người ngồi, nói chuyện với nhau đều là về công việc.

Trì Trì Hâm có chút hối hận, lúc đầu bởi vì thái độ của Tề Ninh mà cô bài xích nhà họ Tề quá mức, thành ra mức độ hiểu biết của cô đối với người nhà họ Tề gần như bằng không.

Cô không biết nhà họ Cổ mà ông nội Tề nhắc đến là ai, cũng không biết vì sao ông cụ sắp lâm chung mà hai người con trai đều không ở bên cạnh, thu xếp mọi thứ chỉ có cháu trai cháu gái.

Cùng Tề Trình ở trong căn nhà lớn ngăn cách với bên ngoài nên cô cũng quên mất rằng, Tề Trình cũng là một phần của nhà họ Tề.

Nếu Tề Trình không mắc bệnh, vậy thì thế giới của anh và thế giới của cô sẽ cách xa nhau như thế chân trời góc biển.

“Mấy năm nay bệnh của cháu đã trở nên nghiêm trọng hơn, Tề Bằng vẫn luôn giấu ông, nhưng mà cháu cũng biết đấy, Tiểu Triệu là văn bối của ông, thiếu chút nữa đã nhận làm con trai nuôi, nó không thể nào giấu diếm được ông.”

“Từ trước tới giờ ông chưa từng lo rằng cháu sẽ tự sát, con cháu nhà chúng ta, có thể có người đánh giấc thua, nhưng tuyệt đối sẽ không có ai đầu hàng.” Ông nội Tề nói rất kiêu ngạo, thờ hờn hèn mấy hồi, sau đó bình tĩnh lại một chút: “Lễ tang của ông, cháu không cần đến nữa.”

Tề Trình ngắt đầu lên, muốn nói gì đó nhưng lại bị ông nội Tề phát tay ngăn lại.

“Người đã chết rồi, đốt cái xác mà thôi, không cần phải mất công đi một chuyến.”

“Lễ bảy ngày thì quay về phía đông bắc nấu cho ông chút gì đó để ăn, đốt chút tiền giấy, sau này lễ tết cũng cứ như vậy là được.” Ông nội Tề vẫn cứ mỉm cười: “Ông nội một rồi, cũng già rồi, đã cô độc một mình quá lâu, thỉnh thoảng cũng nhớ bà nội cháu, bây giờ lớn tuổi, hình dáng bà nội cháu thế nào cũng sắp quên mất rồi.”

Ông nội Tề thờ dài, nhấc tay lên, dường như muốn giữ chặt tay Tề Trình, nhưng nhấc lên được một nửa lại thả xuống.

Tề Trình nghiêng người về phía trước, chủ động cầm tay ông nội.

Ông nội Tề sợ run lên một cái, vỗ vỗ vào mu bàn tay Tề Trình.

“Thôi, một lần cuối cùng, đau cũng chịu đựng đi.” Ông nội Tề lại vỗ vỗ mu bàn tay Tề Trình: “Nhiều năm như vậy rồi, cháu còn trách ông nội sao?”

Tề Trình lắc đầu, mỉm cười, lắc đầu rất mạnh.

Anh biết ông nội có ý gì, năm ấy triệu chứng sợ giao tiếp của anh gần như đã thôi hẳn, sinh nhật 65 tuổi của ông, bởi vì bệnh của cháu trai mới khỏi mà Tề Vọng Đạt dẫn Tề Trình vừa mới khỏi phục ra gặp khách khứa, cuối cùng làm cho anh tái phát.

Lần phát bệnh này khiến Tề Trình chuyển đến ở trong căn nhà lớn, ở một mạch mười năm.

Đây là lớp ngăn cách giữa Tề Vọng Đạt và con trai Tề Trường Thanh, cũng là ngòi nổ khiến Tề Trường Thanh bỏ đi Nga.

Năm đó, nhà họ Tề bắt đầu xuất hiện dấu hiệu đổ vỡ, Tề Trình đều biết, chỉ là lúc đó đã bắt lực.

Ông nội Tề nói xong những thứ đó thì bắt đầu im lặng, Tề Trình cũng cúi đầu nắm tay ông nội.

Trì Trì Hâm nhìn không được nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, chỉ còn lại có 15 phút.

Nhưng biểu cảm của Tề Trình vẫn rất bình tĩnh, bàn tay nắm tay ông nội vẫn không nhúc nhích, không có dấu hiệu như đang nhìn đau.

Trì Trì Hâm bắt an dịch người một chút, bởi vì động tác của cô mà ghế dựa chà vào nền đá cẩm thạch, phát ra tiếng vang rất lớn giữa phòng bệnh yên tĩnh.

Tề Trình ngắt đầu, liếc mắt nhìn Trì Trì Hâm một cái, khẽ miệng mang theo nụ cười.

Trì Trì Hâm cứ như vậy bị anh làm cho đông cứng, cảm giác được dường như ông nội Tề cười nói gì đó với cô, sau đó Tề Trình cũng cười theo.

Vô cùng không thích hợp.

Tề Trình là người rất có chủ kiến, bình tĩnh, hơn nữa còn rất có kế hoạch, về điểm này, Trì Trì Hàm đã hoàn toàn hiểu rõ sau hết lần ngoài ý muốn này tới lần ngoài ý muốn khác.

Nhưng cô cho rằng, Tề Trình cho dù có chủ kiến thế nào thì cũng sẽ có một giới hạn.

Ví dụ như, cô gần như không nhìn thấy Tề Trình phản đối Tề Bằng và Tề Ninh, ở trước mặt bọn họ, phần lớn thời gian Tề Trình đều biểu hiện như một cậu em trai mới lớn, để mặc cho họ sắp xếp tất cả mọi chuyện, anh chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời.

Cho nên cô căn bản không ngờ được rằng, đêm nay, cô không cách nào kéo được Tề Trình ra theo đường cửa sau trước khi mọi hỗn loạn xảy ra.

Tề Ninh và Tề Bằng cũng không ngờ tới.

Tất cả mọi người đều không xem một người ngay cả lúc ở giữa hoàn cảnh xa lạ cũng không đứng vững nổi như Tề Trình là một người trưởng thành có năng lực hành động.

Cũng không ngờ được rằng, Tề Trình có kế hoạch của anh.

Bây giờ nghĩ lại, Tề Ninh liên tục dằn dò, nhưng gần như không có câu nào khiến Tề Trình thật sự gật đầu.

Trì Trì Hàm thật sự bắt đầu hoảng.

“Tề Trình...” Cô mở miệng, túm chặt góc áo Tề Trình.

Cô không biết anh có kế hoạch gì, chỉ biết là một Tề Trình thoát nhìn giống một người bình thường như bây giờ quá mức xa lạ.

Nhất là Tề Trình chỉ nhìn cô một cái rồi cầm tay cô.

“Yên tâm.” Anh an ủi cô, dưới ánh mắt đi dóm của ông nội Tề, anh xoa xoa tóc cô: “Dù sao thì em cũng phải học cách tin tưởng anh.”

...

Ông nội Tề cười to, sau đó ho khan một trận.

Trì Trì Hàm bị ánh mắt như vậy của anh và nụ cười tươi của ông nội Tề biến thành tay chân luống cuống, trong đầu hoảng loạn, chỉ còn lại ba chữ lớn: xong đời rồi.

Kế hoạch này của Tề Trình dường như còn bao gồm cả ông nội Tề.

Hai người vẫn luôn trò chuyện về công việc, thỉnh thoảng tâm sự về tình hình điều trị của Tề Trình, hoàn toàn không để ý tới thời gian đang từng giây từng phút trôi qua, cùng với tiếng ồn bỗng nhiên trở nên lớn hơn ở bên ngoài.

Trong mắt Tề Trình có sự trấn định trước giờ chưa từng có, thậm chí còn chẳng rút tay ra, lặng lẽ cầm tay Trì Trì Hàm, mười ngón đan chặt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay cô trấn an.

Trong nháy mắt của bị đá văng ra đó, điều mà Trì Trì Hàm đang nghĩ chính là lúc ở trong nhà vệ sinh một mình, rốt cuộc Tề Trình đã uống thuốc gì.

Thuốc gì mà có thể khiến anh bình tĩnh tới mức đó.

Có thể khiến anh rút cuộc cũng thỏa mãn được ước nguyện, đứng chắn trước người cô, chặn ánh đèn flash chớp lóe đang xông về phía cô và ông nội.

Tề Bằng gần như ngây người, thậm chí còn buông lỏng bàn tay vẫn luôn túm chặt lấy một gã béo.

Anh không ngờ được rằng Tề Trình vẫn còn ở đây, vừa rồi Tề Ninh đã vận dụng cái tính lù nhù nào cũng có thể khiến người ta tức chết của mình mà giữ chân gã béo họ Cổ được thêm mười phút, gần 50 phút, thế nhưng Tề Trình vẫn còn chưa rời đi.

Cùng xông tới với gã béo họ Cổ còn có sáu, bảy phóng viên cầm súng đạn, đối với Tề Trình, nhân vật truyền kỳ xuất hiện trong vô số lời đồn đoán nhưng lại chưa từng nhìn thấy người thật này, các phóng viên gần như mất hết lý trí.

Thậm chí đã quên mất người vào cùng là tổng giám đốc Cổ, người được đồn đại là có thể sẽ lật đổ nhà họ Tề.

Tấn suất đèn flash chớp lóe khiến trước mắt Trì Trì Hàm biến thành một mảng tối đen, cô theo bản năng túm lấy Tề Trình đang chắn trước người mình, giữa tiếng ồn ào hỗn loạn, cô dán lấy lỗ tai của anh mà hỏi: “Anh còn có thể uống thêm mấy viên thuốc nữa?”

Tề Trình đã chuẩn bị hết thảy cho kế hoạch hôm nay từ lâu, chuyện cô có thể làm cũng chỉ là đứng đó, trong tay nắm giữ thuốc của anh, theo dõi từng biểu cảm nhỏ của anh, trông giữ mọi phương hướng mà anh có thể ngã xuống.

Tề Trình đang đánh một trận vượt qua năng lực của mình.

Vì nhà họ Tề, dưới sự ngầm đồng ý của ông nội, anh bày ra một kế hoạch chặt chẽ chu đáo, trước màn ánh đèn flash chớp lóe, anh vươn thẳng thắt lưng, mặt không biểu cảm, lần đầu tiên Trì Trì Hàm nhìn thấy đôi con ngươi màu hổ phách lạnh lùng xa cách tới mức khiến cô run lên trong lòng.

Nhưng anh vẫn nắm tay cô, vào lúc cô nhỏ giọng hỏi anh, anh lắc đầu khẽ tới mức khó có thể nhận ra.

Anh không thể lấy uống thuốc nữa, mặc dù không đeo máy theo dõi nhưng anh biết rõ rằng, dưới tác dụng của thuốc, hiện giờ tim anh đang đập mạnh tới nỗi tiếng đập có thể xuyên thấu tới tận màng tai.

Trấn định tới mức ngay cả mồ hôi lạnh cũng không đổ, nhưng các bộ phận trong cơ thể lại rất thành thật, luôn có dấu hiệu báo trước.

***

“Đây thật sự đúng là... Tề Trình?” Tổng giám đốc Cổ bị đám phóng viên xô dạt sang một bên, vất vả lắm mới có thể chen qua đám người, bước đến gần hai bước, hỏi rất không chắc chắn.

Nhà họ Cổ và nhà họ Tề coi như bạn tri kỷ, anh ta và Tề Trình chỉ cách nhau mấy tuổi, lúc mười mấy tuổi còn từng đánh nhau.

Mười mấy năm không gặp, anh ta trở thành tên mập nặng gần một tạ, mà Tề Trình lại trở nên cao lớn hơn, đẹp mắt hơn.

Đẹp mắt như một cô gái vậy.

“Nếu anh muốn giải quyết chuyện đi chúc thì đuổi đám phóng viên ra ngoài hết đi.” Giọng nói của Tề Trình mang theo ý cười, vẫn rất dịu dàng, giọng nói không lớn nhưng đủ để tất cả mọi người trong phòng bệnh đều có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng không hề cả lăm, không hề bốc đồng, chỉ chọn ra những từ mấu chốt mà bản thân anh muốn nói.

Vành mắt Tề Bằng đỏ lên, hết nhìn ông nội lại mím môi nhìn sang Trì Trì Hàm đang đứng sau lưng Tề Trình.

Đứa em trai ngốc của anh ta.

Đứa em trai ngốc mà từ sau khi biết đi chúc thì đuổi đám phóng viên ra ngoài hết đi, vẫn luôn không nói lời nào, im lặng tới mức khiến anh ta thấy kỳ quái.

Giữ chặt Tề Ninh đang muốn xông vào, kéo qua một bên, tay nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho bác sĩ Triệu.

“Đề cậu ấy thử xem.” Tề Bằng thấp giọng khuyên Tề Ninh: “Cậu ấy đã sắp khỏe rồi, nút thắt trong lòng phải để cậu ấy tự cởi.”

“Cậu ấy cũng muốn ọ lại tới phút cuối cùng.” Đây cũng là ông nội của Tề Trình, đi thăm ông một chuyến lại giống như tên trộm, chất chứa từng giây từng phút, thậm chí còn chẳng thể tiễn đưa ông nội một đoạn đường cuối cùng.

Anh ta vỗ vỗ bả vai Tề Ninh, thấy cô ấy nắm chặt nắm tay, nhìn lại bước chân muốn bước về phía trước.

“Có việc thì chúng ta chịu trách nhiệm.” Cho dù thật sự bởi vì bệnh tình của Tề Trình bị bại lộ mà giá cổ phiếu tập đoàn tuột dốc, cổ đông bạo động, nhà họ Tề bị hất ra khỏi tầng quản lý tập đoàn.

Những chuyện này đều không quan trọng bằng Tề Trình.

“Mẹ nó, tôi còn nghĩ là cậu chết rồi.” Tổng giám đốc Cổ đã béo tới mức không thể nào nhìn rõ được ngũ quan, vươn tay ra muốn nện lên vai Tề Trình một cái, cuối cùng lại vì chiều cao cách biệt mà chỉ có thể ảo não nện vào ngực Tề Trình: “Mười mấy năm rồi, thẳng nhóc cậu tròn gòii thật.”

Tề Trình không né tránh, vẻ mặt cũng không thay đổi.

Bàn tay đang nắm tay Trì Trì Hàm đột nhiên bóp chặt, sau đó lại chậm rãi thả lỏng.

“Ảnh đã chụp rồi, cũng đã chứng thực được là tôi vẫn còn sống, đây là phòng bệnh, phòng viên có thể đi rồi.” Tề Trình nhìn thẳng vào mắt tổng giám đốc Cố, giọng điệu vẫn rất ung dung.

Nhưng những người quen thuộc với anh đều biết rằng, anh bắt đầu bớt lời rồi.

Anh không quen bị đụng chạm, hơn nữa còn là bị người như vậy đụng chạm.

Tổng giám đốc Cố cúi đầu làm một động tác nhỏעות bực, nở một nụ cười tục tằn, sau đó quay đầu, vung cánh tay vừa ngắn vừa béo của mình lên: “Tôi nói không sai chứ, người mà mấy người muốn chụp chắc chắn sẽ xuất hiện vào một khắc cuối cùng, ảnh cần chụp cũng đã chụp rồi, giải tán giải tán thôi.”

“Đã nói rồi mà, việc lớn như đi chúc này, sao có thể để cho mấy người ra về tay không phải không nào.” Tổng giám đốc Cố cười cười: “Làm gì có ai không thích tiền, mấy người cho rằng người nhà họ Tề làm tiền rồi thì không có hứng thú với tiền nữa sao.”

...

Nói thật, ông chủ trước đây của công ty của Trì Trì Hàm cũng coi như là một kẻ còn đồ lập nghiệp, thỉnh thoảng cũng sẽ phun ra vài câu thô tục, nhưng một người ở tầng lớp thượng lưu mà lại như tổng giám đốc Cố thì đây vẫn là lần đầu tiên Trì Trì Hàm nhìn thấy.

Tây trang quý phái và giày da sáng bóng cũng không cách nào che giấu được sự thấp kém vô si thấu tận xương gan.

Thậm chí, sau khi phòng viên rời khỏi, dưới tình huống tất cả người nhà họ Tề đều có mặt, anh ta còn cười hi hi uy hiếp ông nội Tề: “Ông lớn à, đến lúc này rồi, chết rồi cũng không thể mang theo chuyện làm ăn xuống mồ được, phong thủy nhà ông không tốt, con trai đều chạy trốn cả, để lại mấy đứa cháu trai cũng không muốn theo nghiệp ông, chỉ có một đứa cháu gái chống đỡ.”

“Ông nhắm mắt buông tay rồi thì hết chuyện, chỉ thương cho cháu gái ông còn chưa hết tháng ở cữ, tóc đã rụng gần hết, tôi nghe thư ký nói, cô ta mà tây trang thì thật sự sẽ không dám gặp người khác.” Nói xong lại nở nụ cười vô si, như thể chuyện mình nói rất buồn cười vậy.

“Cái tài trước đó còn chưa đủ đau sao?” Đường như Tề Ninh vô cùng quen thuộc với cái dáng vẻ vô si của tổng giám đốc Cố, mắt cũng chẳng thèm chớp lấy một cái: “Cho anh mười phút, có việc gì thì nói, chỗ này nhỏ, anh đứng đây chật chội.”

“Còn nữa, ba phòng viên vừa rồi tôi đã báo trợ lý giữ lại rồi, đều còn chưa ký thỏa thuận giữ bí mật đâu, ngài cũng thật là rộng lượng.” Tề Ninh cong cong khóe môi dò mòng: “Chuyện thỏa thuận này vẫn nên để ngài tự giải thích với hội đồng quản trị vậy, mặc dù bên thủ là phong cách của ngài, nhưng mà rõ ràng là như vậy thì không được tốt lắm.”

“...” Đám thịt béo núc ních trên mặt tổng giám đốc Cố rung rung, đôi mắt híp dẹt ngược, đặt móng ngồi xuống trước giường ông nội Tề, cái ghế lung lay, thể mà anh ta vẫn ngồi vững được.

“Ký đi, nhân lúc mọi người đều đang ở đây.” Cái chân vừa béo vừa ngắn bắt chéo lên, dậm thật trên mặt lại run lay bầy.

“Cậu thật đúng là không coi mình như người ngoài.” Ông nội Tề vẫn không nói chuyện bỗng dưng cười lạnh một tiếng: “Cái thứ cậu đưa ra đó, tôi đã xem hết rồi, Ninh Ninh quả thật không hợp với hai chi nhánh này, cho nên tôi đã giao lại cho Tề Trình.”

“Trước khi cậu tới, cái gì cần ký thì đã ký rồi, tôi cũng gần đến lúc nhắm mắt buông tay, cho nên đi chúc cũng đã được công chứng rồi.” Ông nội Tề nhắm mắt, thở hổn hển một hơi: “Cố Triết, ba cậu dùng một quả thận để cứu mạng con trai tôi, những gì nên trả, tôi đều đã trả rồi.”

“Mấy năm nay, Ninh Ninh đã vì quả thận này của ba nó mà có nín nhịn cậu, nước sông không phạm nước giếng, để mặc cho cậu gây sức ép nhiều lần, sổ sách không minh bạch nó cũng giúp cậu bù mấy lần.”

“Biết cậu cầu kết với mấy cô đồng muốn đá nhà họ Tề xuống, nó cũng chỉ chạy tới chỗ tôi phát tiết chứ không đi tìm cậu gây phiền toái.”

“Nhưng cậu cũng đừng vì vậy mà cho rằng nhà chúng tôi không có ai khác nữa.”

Nhìn khuôn mặt Cố Triết đã chuyển sang màu gan heo, ông nội Tề thở dài: “Mấy thứ mà cậu gọi là chứng cứ trốn thuế lậu thuế của tôi, trước khi tôi sinh bệnh, cái gì cần giao nộp thì đều đã giao nộp rồi, Ninh Ninh làm việc sạch sẽ hơn tôi rất nhiều, cậu không tìm được lỗ hổng của nó nên bắt đầu nhét dần bả cho chồng nó, cũng chỉ có thẳng khốn mắt dạy như cậu mới đi làm loại chuyện này.”

“Tôi đã nhin lâu lắm rồi, thậm chí đến trước khi cậu xông vào đây, tôi còn định sẽ tha cho cậu.” Ông nội Tề quay đầu, gât gât đầu với lật sư Lý vẫn đang đứng bên cạnh đợi lệnh từ nãy tới giờ: “Tất cả cảm tình mà Ba Cố để lại cho tôi đều bị cậu xóa sạch rồi.”

“Cậu tự nhìn đơn kiện này của luật sư Lý đi, nếu từ chức luôn thì tôi sẽ báo Ninh Ninh bồi thường cho cậu chút tiền, mấy khoản nặng nhất này tôi đều có chứng cứ, tạm thời tôi sẽ giữ cho cậu.”

“Nếu như cậu cảm tiền bồi thường rồi đang hoảng tử tế qua ngày, tôi sẽ mang theo mấy khoản này xuống dưới đất, nhưng nếu cậu còn không suy nghĩ cho kĩ xem bản thân nặng được mấy phân mấy lượng mà tiếp tục ép buộc mấy đứa nhỏ nhà chúng tôi, mấy khoản này cộng lại cũng đủ cho cậu phải ăn cơm tù cả đời rồi.”

“Đi đi.” Ông nội Tề phất phất tay: “Đến cái ngày này mà còn phải nhìn mặt cậu cũng thật là xúi quẩy.”

...

Tề Ninh độc miệng như vậy chắc hẳn là được di truyền từ ông nội Tề.

Mặc dù người này không đáng để đồng tình nhưng Trì Trì Hàm vẫn theo bản năng mà bắt đầu nhìn chăm chăm vào cái người béo núc ních với sắc mặt càng ngày càng không ổn kìa.

Tại sao Tề Ninh và ông nội Tề đều không hiểu rằng, có một số người, sau khi xuống tay độc ác thì sẽ là cá chết lưới rách.

Cái người đứng trước phòng bệnh kia nhìn Tề Ninh với ánh mắt ngoan độc, cùng với cái người béo núc ních đang chuyển sắc mặt từ đỏ sang xanh này.

Cô nhích người, muốn lấy cái ghế dưới chân để đánh tới trước khi anh ta thẹn quá thành giận mà nổi điên.

Nhưng cô lại không nghĩ tới hình thể của Cố Triết.

Gã béo đột nhiên xông tới muốn bắt đồ bình đường khí phía sau ông nội Tề, cô dùng ghế thì không thể ngăn được.

Hơn nữa phía trước cô còn có một Tề Trình hiện đang trong thời kỳ khôi phục sức khỏe.

Tề Trình mà cô cho rằng đã chuẩn bị một kế hoạch hoàn chỉnh.

Theo bản năng, trong đầu cô cảm thấy mình nên báo vệ cho Tề Trình.

Trong khoảnh khắc Cố Triết xông tới, anh dùng tay bóp chặt cổ Cố Triết.

Sau đó bởi vì quán tính mà lui về sau hai bước, không muốn đụng phải Trì Trì Hàm và ông nội, loáng xoáng một tiếng nện người vào tường.

Chuyện xảy ra trong phút chốc, Cố Triết cũng lập tức bị Tề Bằng to lớn như con gấu lắc lắc hai tay túm lấy nệm ra cửa cho trợ lý.

Trì Trì Hàm sợ tới mức nước mắt đã có nén cả buổi tới lập tức chảy ra hết.

“Lung anh thế nào rồi?” Mặc dù bức tường nhẵn bóng, nhưng hôm nay Tề Trình đã phải làm nhiều chuyện vượt qua phạm vi khả năng của anh rồi.

“Em... cảm ghê lắm gì?” Tề Trình cau mày hỏi: “Giúp anh đánh anh ta?”

“...” Trì Trì Hàm nghẹn lời.

“... Đi rửa tay giúp anh.” Anh vẫn đuổi cái tay đã bóp cổ Cố Triết lúc nãy: “Đều là mỡ cả...”

“...” Trì Trì Hàm nấc cụt.

Tề Trình đi tới, kẻ sát vào lỗ tai cô, hơi đỏ mặt: “Bây giờ anh chị anh cũng sắp muốn bóp chết anh rồi, em đi ra ngoài với anh, có lẽ anh... cần phải tiêm.”

“Anh muốn đi cùng ông nội một đoạn đường cuối cùng, có được không?” Giọng điệu gần giống như làm nũng, hoàn toàn không phải là đáng vẻ lạnh lùng xa cách như lúc ở trước mặt mọi người.

Vẫn là Tề Trình của cô.

“Mấy người... đến giúp đi...” Trì Trì Hàm xoay người về phía Tề Bằng và Tề Ninh: “Vừa rồi tôi... thật sự suýt bị hù chết rồi...”

Gào khóc...

“Anh ấy còn muốn tìm nữa...” Tiếp tục gào khóc: “Tôi ở cùng ông nội Tề... Nhiều người... đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Tề Ninh nói chỉ được uống nhiều nhất là năm viên thuốc, trước khi ra khỏi nhà Tề Trình đã uống năm viên, lại cộng thêm bốn viên vừa rồi, thuốc quá liều là chuyện đương nhiên.

Ở đầu bên kia điện thoại, bác sĩ Triệu vừa nói ‘hồ đồ’ vừa hóng hớt kết cục của Cố Triết, còn luôn miệng bảo Tề Ninh chờ thêm một chút, ông ấy đang từ sân bay chạy tới.

“Còn muốn tìm gì nữa? Hiện giờ cậu ấy bình tĩnh tới mức cô có lấy dao chém cậu ấy cũng không hề chớp mắt.” Tề Ninh mớ loa ngoài nên những lời này của bác sĩ Triệu rất rõ ràng: “Thuốc này chính là cái thứ mấy năm trước cậu ấy bị nghiện, đoán chừng ngày mai cậu ấy sẽ phát sốt, kiệt sức, ngoài ra còn ảnh hưởng tới tim phổi, ảnh hưởng tới năng lực tình dục, trong lòng cậu ấy biết rất rõ.”

...

“Còn nữa, có phải là cậu ấy tháo máy theo dõi xuống rồi không? Tôi đã thấy rất lạ mà, tháo nào số đo lại giống hệt như hôm qua. Ông già kia ơi, cháu nội ông thật đúng là tự học thành tài, còn làm được hacker luôn đấy, không đeo máy theo dõi mà còn có thể cài đặt để phát lại số liệu đo được trước đó, nhân tài đấy...”

...

Vậy mà ông nội Tề lại còn cười ha ha không ngừng, đáng về rất kiêu ngạo.

Tri Trì Hàm lại nắc cụt.

“Dù sao uống thuốc rồi cậu ấy chắc chắn cũng sẽ phải tìm Bào Lý, chuyện thân thể này không do tôi quản, tôi cũng lười quản.” Bác sĩ Triệu quẳng luôn cục rắc rồi này.

Bên phía ông ấy vẫn vang lên tiếng xe cộ qua lại, nói xong câu kia thì ngừng một hồi mới lại cao giọng tiếp tục, nhưng là gửi lời hỏi thăm ông nội Tề: “Ông già ơi, gắng gượng nhé, tôi vẫn còn có một bất ngờ dành cho ông đấy.”

“Bất ngờ? Cậu định đốt đàn bà cho tôi mang xuống dưới đó luôn sao?” Ông nội Tề cười tới mức toàn bộ nếp nhăn trên mặt đều dồn lại một chỗ: “Được, tôi chờ cậu.”

Nói chuyện bình thường, hoàn toàn không liên quan gì tới sinh lý từ biệt.

Nước mắt của Tri Trì Hàm lại bắt đầu rơi xuống không ngừng được.

Trong phòng bệnh còn chưa hề có không khí bi thương.

Thế nhưng lại khiến cho cô, một người không mang họ Tề, lúc đầu còn vô cùng oán ghét người nhà họ Tề, khóc hệt như một tên ngốc.

“Khóc trông khó coi chết mất.” Ông nội Tề tỏ ra ghét bỏ: “Ông đã nói rồi, qua năm nay ông đã 76, chết thì cũng là hi tang, khóc lóc cái gì?”

“Đến ngời cả đi.” Ông nội Tề chỉ chi mọi người trong phòng bệnh, luật sư Lý cười, lại đi ra phòng khách bên ngoài lấy mấy cái ghế dựa vào, mấy người vây quanh giường bệnh, thoạt nhìn rất náo nhiệt.

“Chồng cháu đâu?” Lúc hỏi câu này, ánh mắt ông nội Tề hơi híp lại, thế mà Tề Ninh lại thật sự mất tự nhiên mớ to mắt.

“Cháu cho là ông thật sự lắm cẩm rồi sao? Mấy phóng viên xông vào đây tới hơn một nửa đều là những gương mặt quen, nếu Tiểu Trình Từ không ở lại thì cháu định làm cái gì?” Ông nội Tề hừ một tiếng: “Vói chút mảnh khỏe này của Cố Triết mà lâu như vậy cháu cũng không có hành động gì, ông chi biết là cháu muốn tự tìm rắc rối.”

“Ôm con đi, giao Trình Từ cho Tiểu Trì, bên ngoài thì đuổi chồng đi, bên trong thì để Tề Bằng ở lại đây giờ trò gậy ông đập lưng ông sao?” Ông nội Tề lại hừ một tiếng: “Ông già này đến lúc hấp hối rồi còn để cho cháu bày trò?”

“Ông nội!” Tề Ninh nhủ mảy.

“Muốn khiến Cố Triết mang tiếng xấu không cách nào rõ mình được sao? Ép một ông lão sắp chết phải sửa đi chút? Muốn lợi dụng dư luận làm lớn một vô luân phải không?” Ông nội Tề ngăn Tề Ninh đang có ý định mở miệng, khoát khoát tay: “Cháu nghĩ rằng ông không biết chuyện cháu đã bảy trận này hơn một năm, muốn thừa dịp lần này một lượt tóm gọn sao?”

“Đó là một nửa giang sơn của tập đoàn, cháu đánh xuống một gậy này mà không sợ đánh trúng mình sao?”

“Động tác cuối cùng của Cố Triết hôm nay hẳn là cháu đã thấy rồi chứ? Cái loại óc heo như nó mà bị ép đến bước cuối cùng rồi cũng sẽ chó cùng rứt gấu, huống hồ sau lưng nó còn có mấy con sâu mọt?”

“Ông cũng nói đó là sâu mọt rồi.” Mối Tề Ninh dẫu lên một chút, thế mà lại có đáng về như đang làm nũng, Tri Trì Hàm ở bên cạnh sợ tới mức lại nắc cụt.

“Cháu cứ từ từ mà làm không được sao? Tại sao nhất quyết lại phải đối phó luôn một lần? Lười như vậy sao?” Ông nội Tề lại ho khan mấy tiếng: “Sau này ông không còn cơ hội dạy dỗ cháu nữa, đêm nay coi như là bài học cuối cùng đi.”

“Đánh bại từng người một, đảo góc tường nhà người ta mới là biện pháp gây chia rẽ nhanh nhất, cho dù chỉ số thống minh của cháu cao tới mức nào, năng lực có lớn tới đâu mà còn khinh thường cái loại óc heo như Cố Triết, mười tên Cố Triết xông ra đòi gết cháu thì cũng chỉ mất vài phút là đã có thể đè chết cháu rồi.”

“Đừng quá nóng vội, đừng cho rằng giải quyết hết mọi chuyện trước khi ông đi là có thể khiến ông an tâm nhắm mắt.”

“Chuyện này cháu còn phải học hỏi Tiểu Trì, vừa rồi lúc ông làm Cố Triết kích động, chỉ có Tiểu Trì đứng ngồi không yên vẫn luôn muốn lấy ghế ra phóng thù, chỉ có một mình con bé để ý thấy về mặt Cố Triết càng ngày càng không ổn.” Ông nội Tề vươn tay ra, chỉ chỉ mấy người cháu trai cháu gái của mình: “Mấy đứa còn lại đều không có phản ứng gì, đều cảm thấy ông dạy dỗ người ta như vậy là rất đúng, thậm chí Tề Bằng còn không chịu tập trung, lấy đi động ra không biết là đang gửi cái gì.”

“... Cháu đang gọi điện thoại cho bác sĩ Triệu.” Tề Bằng oan ức.

“Còn cháu nữa!” Ông nội Tề hừ một tiếng, nhìn về phía Tề Trình: “Vói cái cân nặng kia của Cố Triết, cháu nghĩ sao mà lại lấy tay ra can nó lại? Ngay cả Tiểu Trì còn biết tìm ghế, vậy mà phản ứng đầu tiên của cháu lại là bóp cổ, ông cũng thấy mệt thay cho cháu nghĩ ra được cái này!”

“...” Tề Trình bất an dịch dịch người, nhưng trả lời lại rất thành thật: “Chỗ đó của anh ta là nhỏ nhất... Chỗ khác cháu không tóm được.”

...

“Ông thật sự...” Khuôn mặt gầy gò của ông nội Tề đầy bất đắc dĩ, tạm dừng một chút, sau đó lại chán thành dặn dò: “Mấy đứa đều sống quá thuận buồm xuôi gió, mặc dù Trình Từ mắc bệnh nhiều năm, nhưng ngoại trừ thân thể ra thì cuộc sống của chúng nó thực ra cũng tốt hơn nhiều so với người bình thường.”

“Ông đi rồi, mấy đứa cũng mất đi một người có thể che chở, ông không lo chuyện tình cảm của ba đứa, ông lo là lo nữa đời trước cung chiều quá rồi lại thành ra hại mấy đứa.” Ông nội Tề thở dài, những lời cuối cùng là nói với Tề Ninh: “Làm việc, hoặc là làm cho thật tuyệt tình, đánh cho đối phương vĩnh viễn không thể xoay người được, hoặc là làm cho thật đẹp, khiến đối phương cho dù có lật mình cũng không thể bới móc được sai lầm của cháu, ông đã nói lời này với cháu bao nhiêu lần rồi? Kể cả chết lười rách như Cố Triết, bao nhiêu năm nay cháu chưa gặp đủ sao? Cháu đã làm mẹ rồi, cái mạng này không còn là của một mình cháu nữa rồi.”

Tề Ninh cúi đầu, không thanh minh nữa.

“Con nhóc này, cháu đưa Trình Từ đi rửa tay trước đi đã.” Ông nội Tề im lặng một hồi, không còn tiếp tục dạy dỗ Tề Ninh nữa mà vòng sang đề tài khác, nhìn Tri Trì Hàm chỉ chi tay vào nhà vệ sinh: “Nó đã gio tay cả một hồi lâu rồi, ông nhìn cũng thấy mệt.”

“... A.” Giọng của Tri Trì Hàm còn mang theo giọng mũi vì vừa mới khóc xong.

“An ủi con bé một chút.” Ông nội Tề vỗ vỗ tay Tề Trình: “Từ lúc theo cháu vào phòng bệnh tới giờ, con bé cứ mơ mơ màng màng.”

***

Tề Trình vừa vào nhà vệ sinh xong liền đóng luôn cửa lại, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Tri Trì Hàm, thấp giọng giải thích: “Vi gái bấy dăm người kia mà chị anh đã bảo anh rẽ làm một vài chuyện không được tốt lắm, nói ra trước mặt em, sợ là lòng tự trọng của chị ấy chịu không nổi.”

“... Ừ.” Tri Trì Hàm vẫn ngây ra.

“Bị dọa sợ rồi sao?” Tề Trình xoa xoa tóc cô, đẩy mắt hiện lên vẻ áy náy: “Trước đó anh chỉ biết là ông nội muốn dạy dỗ chị anh một bài, mãi cho tới sau khi tôi đây nói chuyện rồi anh mới biết là sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đó không tiện nói rõ với em.”

Cho nên anh ngồi ở vị trí sát cửa, chỉ cần có động tĩnh là sẽ lập tức đứng lên chắn phía trước cô.

Trì Trì Hàm vẫn cúi đầu, giúp anh cời khay cổ tay áo, xắn lên, xong xuôi rồi mới mở vòi nước.

Tề Trình hé miệng, tắt vòi nước, sau đó ngón tay dùng chút sức, ép Trì Trì Hàm ngẩng đầu lên.

Trên mặt Trì Trì Hàm vẫn còn đọng nước mắt, vẻ mặt lúng túng, liếc Tề Trình một cái xong lại muốn cúi đầu xuống.

“... Làm sao thế hả?” Tề Trình nhủ mảy.

“Chỉ là... cảm thấy bản thân thật vô dụng.” Trì Trì Hàm lại cúi xuống, định rửa tay cho anh: “Vội cái tình huống như hôm nay, em lại không thể giúp được gì.”

“Em cũng không dám hỏi anh có thể gắng gượng chống đỡ như bây giờ tới lúc nào thì sẽ sụp đổ.” Nước trong vòi hơi nóng, ngón tay Trì Trì Hàm rụt lại một cái, chỉnh cho nước lạnh hơn: “Rửa tay trước đi.”

Tề Trình để cho cô kéo tay anh xuống phía dưới vòi nước, không nói chuyện.

“Thực ra ngay từ đầu ông nội anh đã giải thích cho em chuyện của Cố Triết.” Giọng của Trì Trì Hàm yếu xìu: “Anh đã sớm biết, ông cố tình nói cho em nghe.”

Lúc đó cô còn thấy kỳ lạ là tại sao lúc nói chuyện ông nội Tề đều hướng về phía cô.

“Ông sợ sau đó em sẽ trách anh giấu diếm em, cho nên mới giải thích trước.” Trì Trì Hàm bóp nước rửa tay ra: “Bọn anh... đều rất đề ý tới suy nghĩ của em...”

Ngay cả vào lúc này...

Vẫn còn đề tâm đến cảm giác của cô...

Cho nên trong lòng cô rất khó chịu...

Cảm giác đã không giúp được gì lại còn gây trở ngại...

Tề Trình đi lên trước hai bước, vây Trì Trì Hàm ở trước ngực, đầu đặt trên vai cô, là tư thế quen thuộc của hai người dạo gần đây.

“Mấy năm nay... anh đều có cảm giác như thế.” Giọng của Tề Trình rất nhẹ: “Nhờ có em, đến hôm nay anh mới có thể làm được một chuyện gì đó.”

“Dù rằng cách thức... cũng không tốt lắm.” Tề Trình đóng vòi nước lại: “Đừng rửa nữa, đủ sạch rồi.”

Trì Trì Hàm xoay người, vùi vào trong lòng Tề Trình.

“Anh còn có thể gắng gượng được bao lâu nữa?” Thật sự tới gần rồi mới phát hiện ra nhịp tim của anh đập rất nhanh.

“Gắng được đến phút cuối cùng.” Giọng điệu của Tề Trình hết sức kiên định.

“Em thích ông nội anh...” Giọng nói càng rầu rĩ hơn.

Cô thật sự rất thích ông cụ này, dù rằng đây mới là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nhau.

“Ừ, anh biết.” Tề Trình cúi đầu, hôn hôn tóc cô.

“Đi ra ngoài đi.” Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng ngẩng đầu lên, đối diện với Tề Trình.

Khó vượt qua nhất hẳn là người nhà.

Một ông cụ tốt như vậy, cuối cùng vẫn phải cáo biệt thế gian.

Ông cụ cứ kêu gào đây là hi tang, kêu gào rằng mình sống lâu rồi một lần rồi, nhưng đến những giây phút cuối cùng vẫn dạy cho đứa cháu gái mà mình lo lắng nhất một bài học, từng câu từng chữ đều không bỏ mặc được bọn họ.

Người nhà họ Tề đều không khóc, thậm chí khóc mất Tề Trình còn chẳng hề ứng phó, bọn họ đều rất yên tĩnh, mỉm cười ngồi trước giường ông cụ, nói chuyện phiếm với ông cụ, nghe ông gần từng tiếng sắp xếp chuyện hậu sự của chính mình.

Trì Trì Hàm bị bầu không khí như vậy khiến cho trong lòng đau nhói, nhưng rốt cuộc vẫn bất chước Tề Trình, yên tĩnh đi cùng ông cụ một đoạn đường cuối cùng.

“Đừng khóc, nếu không ông sẽ không nở đi.” Trước khi ra khỏi nhà vệ sinh, Tề Trình cẩn thận lau sạch nước mắt trên mặt Trì Trì Hàm.

Trì Trì Hàm nhớ kỹ, cô vẫn luôn cúi đầu, nhìn Tề Ninh chốc chốc lại khảy khảy móng tay.

Nhìn Tề Bằng lấy đi động ra lướt lên lướt xuống cho ông nội Tề xem ảnh chụp vũ trụ.

Nhìn Tề Trình, dù trên mặt đã hơi phẫn hồng mặt tự nhiên nhưng vẫn nắm chặt tay ông nội.

Đến lúc trời sắp sáng, phòng bệnh càng trở nên náo nhiệt hơn, bác sĩ Triệu chạy tới dẫn theo Tề Trường Thanh, chồng của Tề Ninh là Chu Cảnh Thuộc không biết là đón được Tề Trường Minh từ chỗ nào tới.

Người nhà họ Tề rốt cuộc cũng đã đoàn viên ở trước giường bệnh của ông cụ Tề.

Chỉ là hai người đàn ông trung niên đã rời nhà đi rất lâu rồi kia, lúc đến đôi mắt đã sưng phồng, nhưng câu nói đầu tiên sau khi mở miệng lại là trách ông nội Tề đến phút cuối cùng rồi mà còn không tìm người báo cho bọn họ biết.

“Đi khắp thế giới cũng không tìm thấy ai nhận làm cha ba!” Tề Trường Thanh với khuôn mặt giống Tề Bằng như đúc tức giận tới mức tiếng nói cũng không còn rõ ràng.

Mà Tề Trường Minh, vừa đi vào, nhìn thấy Tề Ninh trông mất nhìn thì nhanh chóng đi tới phía bên kia giường, nhắm mắt làm ngơ.

“Mấy người trong phòng này đều có khúc mắc, tôi vốn còn muốn ra đi yên lặng một chút, kết quả cả mấy người đều là một đám bất hiếu cả.” Ông nội Tề thở dài, rõ ràng tinh thần ông cụ đã không còn tốt như hồi đầu, trên mặt bắt đầu xuất hiện màu tro xám, chỉ là rốt cuộc cũng yên lòng rồi.

“Những chuyện nên nói tôi đều nói với mấy đứa trẻ rồi, nhiều năm qua, nhà họ Tề nháo thì nháo, nhưng cùng lắm cũng chỉ là chạy xa một chút, cũng không có ai thực sự trở mặt.”

“Bây giờ bệnh của Tiểu Trình Từ đã dần tốt hơn, Ninh Ninh cũng đã kết hôn có con, khúc mắc giữa mấy đứa cũng nên hóa giải đi thôi, ai có thể trở về thì hãy trở về. Ba đưa trẻ cần người trông coi.”

“Mấy đứa đều đã về cả rồi, lễ tang của ba làm lớn một chút, sau đêm nay có lẽ có một khoảng thời gian Tiểu Trình Từ không thể xuống giường được, không cần đến dự lễ tang, những người khác đều đến cả đi, lâu lắm rồi nhà họ Tề không náo nhiệt.”

“Như vậy... cũng tốt...”

“Sẽ không còn ai nói nhà họ Tề chúng ta không có người nữa...”

“Đoàn viên rồi... là tốt rồi...”

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, điều mà ông cụ nhắc tới chính là đoàn viên.

Ông cụ đã mỉm cười ra đi, rốt cuộc không còn gì vương bận nữa.

Tiếng nức nở đầu tiên là do Tề Ninh phát ra.

Sau đó rốt cuộc không khí đau thương cũng tràn ra khắp phòng bệnh.

Cuối cùng, trước lúc rời đi, Tề Trình đập đầu ba cái trước đi thế ông nội.

Lúc lên xe đã sốt cao tới bốn mươi độ.

Giống như ông cụ đã đoán trước, lần này Tề Trình nằm trên giường bệnh một tuần.

Đến lễ bảy ngày, ở góc đông bắc của căn phòng bày ra một bàn tế phẩm, đốt tiền giấy suốt một đêm.

“Anh sẽ cứ mãi tiếp tục khó chịu trong lòng.” Vào cái hôm Tề Trình mất ngủ ngồi dậy ra suốt cả một đêm, Trì Trì Hàm ôm lấy anh: “Cả đời này, mỗi lần nhớ tới ông, anh đều sẽ khó chịu, sẽ cảm thấy trong lòng đau đớn, đau đến mức khó thở.”

“Nhưng mà sẽ quen thôi.”

“Vĩnh viễn sẽ nhớ ông, sẽ học được cách tinh thoảng lại tới trước mộ ông nói chuyện, đợi đến lúc già đi sẽ lại nghĩ xem mình có làm ra chuyện gì khiến ông mắng hay không, lại nghĩ tiếp, đến lúc gặp lại lần nữa, có khi nào sẽ bị ông gõ đầu hay không.”

“Tề Trình, rồi sẽ quen thôi, quen rồi sẽ qua thôi.”

Miệng vết thương vẫn luôn nằm đó.

Đợi đến lúc đau đến chết lịng thì sẽ trở thành một phần cuộc sống của anh, phần còn sống của anh, phần trưởng thành của anh.

Bởi vì cuộc sống vẫn luôn hướng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bài học mà ông nội Tề dạy cho Tề Ninh trước khi lâm chung đã sinh ra ảnh hưởng gì đối với Tề Ninh thì Trì Trì Hàm không rõ.

Nhưng trong vòng một tháng sau khi ông nội Tề mất, sản nghiệp nhà họ Tề đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tề Trường Minh và Tề Trường Thanh tiếp nhận phần lớn việc làm ăn của nhà họ Tề, mà vợ chồng Tề Ninh lại chuyển trọng tâm công việc sang nghiệp vụ mà Tề Trường Thanh mới mang về, Chu Cảnh Thuộc thường xuyên chạy ngược chạy xuôi giữa Nga và thành phố S, so với cái ban đầu được đồn đại là con rể cuối cùng sẽ thừa tóm quyền hành nhà họ Tề thì dường như vợ chồng Tề Ninh đã trở nên nghèo túng hơn rất nhiều.

Nhưng Trì Trì Hàm lại phát hiện ra, Tề Ninh đã tươi cười nhiều hơn một chút, cũng rất ít khi tỏ màu son đỏ thẫm như cái hôm ông nội Tề qua đời.

Trì Trì Hàm từng rất tò mò không biết rốt cuộc Chu Cảnh Thuộc đã làm cái gì, nhưng Tề Trình chỉ xoa xoa đầu cô, nói với cô rằng, từ năm mười sáu tuổi Chu Cảnh Thuộc đã bắt đầu thích Tề Ninh, anh ta có thể vì Tề Ninh mà làm bất cứ chuyện gì.

Tên Cố Triết nhảy loi choi như thằng hề tới đó cuối cùng vẫn bị bắt bỏ tù, bị phán hai mươi năm, vì việc này mà nhà họ Cố náo loạn ở nhà cũ của nhà họ Tề suốt mấy ngày, cuối cùng Tề Trường Minh nổi giận, dẫn bọn họ tới bệnh viện, đòi moi thận của mình ra trả lại thì bọn họ mới chịu chấm dứt.

Nhà họ Tề vẫn là một sự tồn tại truyền kỳ ở thành phố S, mà căn phòng lớn vẫn là một nơi ngăn cách an toàn trong lúc sản nghiệp nhà họ Tề đất rung núi chuyển.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, hiện giờ ngay cả bác sĩ Triệu cũng xác nhận rằng, Tề Trình thật sự đang bước đến giai đoạn hồi phục cuối cùng rồi.

Có thể là vì anh đã cùng ông nội đi đến đoạn đường cuối cùng, cũng có thể là vì nguyên nhân dẫn đến chứng uất ức của Tề Trình đến từ chính chứng sợ giao tiếp, sau khi nhu cầu giao tiếp được Trì Trì Hàm thỏa mãn, tỷ lệ tái phát chứng uất ức đã giảm bớt.

Cho dù là vì nguyên nhân nào thì lần này, cách Tề Trình điều tiết cảm xúc đối với sinh lý từ biệt cũng đã hết sức bình thường, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều người bình thường.

Đợt giám thuốc thứ hai, ngoại trừ việc dùng thuốc quá liều phải kéo dài thời gian thêm một tuần thì không xảy ra điều gì ngoài ý muốn nữa, thậm chí anh còn chủ động yêu cầu sau khi đợt giám thuốc tới kết thúc thì sẽ dùng phương pháp giải miễn cảm hệ thống để vượt qua chứng ngại tiếp xúc tay chân.

Trong khoảng thời gian ngắn nhất, Trì Trì Hàm đã chứng kiến một người đàn ông từ chỗ đắp kín chân không dám gặp người, đến hiện tại đã có thể thân nhiên đối diện, nói chuyện lưu loát, biểu đạt một cách chính xác toàn bộ cảm xúc hi nộ ái ố của chính mình.

Mà Trì Trì Hàm, cũng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đã hoàn toàn bị thoái hóa, là kiểu thoái hóa có biểu hiện về mặt hành động như là đồ gì đặt ở trên cao thì sẽ không tự đi lấy, rửa rau rửa bát thì không thèm làm nữa, là kiểu thoái hóa có biểu hiện về mặt cảm xúc là muốn khóc thì đã có thể khóc được.

***

Lần đầu tiên Tề Trình tự đi ra khỏi căn nhà lớn một mình là một tình huống rất bình thường.

Buổi sáng, anh theo thời gian biểu Trì Trì Hàm để ra cho anh mà tập thể dục rồi tắm rửa, lúc đi ra khỏi nhà vệ sinh thì nhìn thấy Trì Trì Hàm treo nửa người trên ngưỡng cửa sổ, hai cái đùi lắc lư giữa không trung.

Trời đã cuối tháng năm, Trì Trì Hàm rất sợ nóng, từ sáng sớm đã mặc quần đùi áo phông, hai cái chân trắng nõn không tính là thon dài nhưng vẫn rất cân xứng lắc lư hai lần thì dụng vào bệ cửa sổ.

“... Sắp ngã tới nơi rồi.” Tề Trình rất bất đắc dĩ bước tới, vươn tay ra ôm lấy eo cô, muốn giúp cô xoa xoa phần chân vừa bị dụng cho dõ lên, bàn tay vươn ra được nửa đường thì khựng lại rồi thu về.

Gần đây anh có một chuyện rất phiền muộn.

Là nỗi phiền muộn do trời càng ngày càng nóng, Trì Trì Hàm càng ngày càng mặc ít vải hơn.

Chỉ tiếp xúc tay chân bình thường cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng nhiệt độ cơ thể và làn da nhẵn nhụi trên người cô.

“Chỗ đó! Mấy hôm trước có một con sóc mẹ vừa mới sinh một ổ sóc con!” Hoàn toàn không hiểu được nỗi phiền muộn đó, Trì Trì Hàm rướn nửa người trên ra bên ngoài cửa sổ, miêu tả với giọng điệu cảm phẫn: “Sau đó vừa rồi có hai con sóc khác đã đến tha hết đồ ăn mà sóc mẹ giấu cho sóc con rồi.”

“... À.” Tề Trình dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mặt Trì Trì Hàm, tay kéo áo phông xuống che lại phần eo bị lộ ra hơn một nửa vì cô nằm sắp trên cửa sổ.

“Có phải sóc chỉ ăn hạt cứng không?” Trì Trì Hàm bám lấy cổ Tề Trình, trượt từ trên cửa sổ xuống, đứng vững, không hề để lỡ giây nào, lập tức chạy vào phòng bếp.

“Ừ, ngoài hạnh nhân và điều Brazil ra thì đều được hết, táo cũng có thể cho nó ăn.” Đã quen bị Trì Trì Hàm coi như bách khoa toàn thư, Tề Trình theo bản năng trả lời, mấp máy môi cố nén xuống cảm giác mất mát vì bị Trì Trì Hàm ngó lơ.

* Điều Brasil (còn gọi là 'ba tây lặt' theo phiên âm từ tiếng Trung Quốc – danh pháp khoa học: Bertholletia excelsa) là một loài thực vật có hoa trong họ Lecythidaceae.

Anh vẫn không cách nào quen được với cảm giác bị Tri Tri Hàm phốt lỏ, nhưng đã bắt đầu chậm rãi học được cách dè nén lại cảm giác mất mát này, chờ đến khi lực chú ý của Tri Tri Hàm lại đặt lên người anh thì anh sẽ dính thêm mấy phút.

“Em đi cấp thức ăn thay sóc mẹ.” Tri Tri Hàm ôm trong lòng một đồng lõa đựng hạt cứng, chạy tới cửa sổ thì quay đầu: “Sấy khô tóc đi, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Tề Trình tiếp tục hé miệng, lần này ngay cả khóe mày cũng nhu lại.

Trong lòng Tri Tri Hàm có hạt cứng mà hôm qua anh chưa ăn hết...

Còn thừa sáu hạt...

Anh không được ăn đầu mỡ, không được ăn quá nhiều hạt cứng, một ngày Tri Tri Hàm chỉ cho anh ăn ba hạt, hôm qua đếm thấy còn có thể ăn thêm hai ngày, trong lòng anh còn thấy vui mừng...

Nhưng lại không thể tranh phần với sóc được...

Huống hồ mấy con sóc mới sinh này còn nhỏ xiu...

Anh hơi rầu rĩ đi vào nhà vệ sinh, cầm một cái khăn bông khô ráo, vừa lau tóc vừa đứng dựa vào cửa sổ nhìn Tri Tri Hàm đút cho sóc ăn.

Cách Tri Tri Hàm gọi tên khu vườn tư nhân ở bên ngoài này luôn loạn tử tung, từ khu rừng hoang vắng lúc ban đầu cho đến rừng cây nhỏ, thỉnh thoảng còn khen đây là một địa điểm lý tưởng để giết người giấu xác.

Diện tích của khu vườn này quả thật hơi lớn, anh nhớ là có sáu, bảy người làm vườn gì đó định kỳ tia tới chăm sóc nơi này, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ ra khỏi cửa, mười năm nay người thân tới thăm anh cũng chỉ là lái xe tới sau đó lại lái xe về, khu vườn này thật sự biến thành một nơi hoang tàn vắng vẻ.

Đầu hạ, thám thực vật trong vườn đã vô cùng rậm rạp, Tri Tri Hàm mặc một chiếc áo phông màu trắng, sau lưng in hình vẽ một quả dâu tây màu đỏ, vô cùng bắt mắt giữa bụi cỏ.

Khóe miệng Tề Trình hơi cong lên, nhìn cô cẩn thận lấy hạt cứng ra, đặt cả đám ở chỗ lúc trước sóc mẹ giấu đồ ăn.

Sóc mẹ đứng nhìn cô từ rất xa, cái mũi người người mấy cái, chậm rãi đến gần cô.

Hình ảnh rất đẹp đẽ, khóe miệng Tề Trình lại cong lên chút nữa, sau đó cứng ngắc.

“Tri Tri Hàm.” Anh gọi tên cô.

“Hử?” Tri Tri Hàm quay đầu, khuôn mặt tươi cười, lúm đồng tiền sâu hoắm giữa má, chỉ vào phía sóc mẹ cất giọng khoe khoang: “Anh nhìn kia, sóc mẹ đi tới đây rồi!”

Ngón tay cầm khăn bông của Tề Trình dùng sức tới mức các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh: “Thấy được rồi, em ngồi yên không động đấy thì nó sẽ nhảy tới.”

“A.” Tri Tri Hàm đã nuôi thói quen tắt cả những trí thức mà Tề Trình nói đều đúng, cô xoay người, tiếp tục chuyển tâm nhét hạt cứng vào chỗ giấu đồ ăn của sóc mẹ.

Cửa sổ sát đất chỉ cao một mét, với chiều cao của Tề Trình thì chỉ cần lấy tay chống là có thể nhảy qua.

Tề Trình hép mắt lại nhìn thoáng qua bụi cỏ ở phía sau lưng Tri Tri Hàm nửa mét, khẽ cắn môi, thật sự chống tay lên nhảy ra.

Lúc đặt chân xuống đất vẫn còn đi dềnh lẹo trong nhà.

Vì tiếng động mà sóc mẹ đứng yên tại chỗ một lát, rướn cổ lên trừng mắt.

Tri Tri Hàm quay đầu, nhìn thấy Tề Trình đã đứng ở bên ngoài, chỉ trong nháy mắt đã làm ra động tác trừng mắt y hệt sóc mẹ.

“... Em đừng động đấy.” Tề Trình cầm trong tay một nhánh cây dài mới nhặt được, lúc đến gần Tri Tri Hàm thì dùng nhánh cây khua khua ra phía sau lưng cô.

Có tiếng cái gì đó rơi xuống đất, sau đó là một hồi tiếng sột soạt.

“Vừa rồi phía sau lưng em có một con rắn đang bò.” Tề Trình nhẹ nhàng thờ phảo, vứt bỏ nhánh cây trong tay.

Tri Tri Hàm vẫn duy trì động tác trừng mắt, ôm chặt đám hạt cứng trong lòng.

Sau khi nghe xong lời nói của Tề Trình thì chớp chớp mắt, cứng ngắc lặp lại một câu: “Một con rắn... đang bò?”

“Ừ.” Tề Trình vươn tay ra ước lượng: “Màu đen, chắc hẳn là không có độc...”

...

Tri Tri Hàm lại chớp chớp mắt.

Sau đó nhảy bật lên như con thỏ, nhanh chóng nhảy lên người Tề Trình, bấu lấy cổ anh, hai chân quấn ngang hông anh, đám hạt cứng rơi tán loạn trên đất, cô còn sợ hãi cúi đầu trừng mắt: “Ồ đâu?”

“... Anh đuổi đi rồi!” Tề Trình theo bản năng dùng sức nâng mông Tri Tri Hàm lên, trong ấn tượng của anh, anh vẫn là người đàn ông không ôm nổi cô.

Kết quả... ôm rất vững.

Cái tay đang nâng mông Tri Tri Hàm của anh bắt đầu nóng lên.

“Tại sao lại có rắn...” Trì Trì Hàm vẫn còn đang trong trạng thái xù lông.

Nghĩ tới vừa rồi sau lưng mình thế mà lại có một con rắn, hai chân cô lại càng dùng sức quẩn lấy Tề Trình, coi anh như cây cột.

“Sang hè, vườn ở bên cạnh núi thỉnh thoảng sẽ có rắn bò vào, nhưng mà cũng không có độc.” Mặt Tề Trình bắt đầu ửng đỏ, bàn tay đang nâng mông cô dần dần có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại qua lớp vải jeans không quá dày, trong đầu ong ong: “Em... có muốn xuống trước không?”

Lần này anh thật sự sắp chảy máu mũi rồi.

Trì Trì Hàm dứt khoát lắc đầu, nghĩ đến khả năng dưới chân mình có thể có rắn đang ẩn nấp, cô chỉ hận mình không thể lơ lửng giữa không trung.

...

Hon nữa, cô bắt đầu cảm thấy có chỗ nào đó không được ổn lắm.

Cúi đầu nhìn xuống mặt cô một lúc, ánh mắt liếc đến đôi dép lê trên chân Tề Trình.

Ngẩng đầu, tiếp tục nhìn Tề Trình một lúc nữa.

“... Anh... đi ra ngoài rồi sao?” Rốt cuộc cô cũng nhận ra được chỗ nào không ổn.

Vừa quay đầu lại nhìn thấy anh đã nhận ra, sau đó bị rấn lăm cho sợ tới mức quên mất.

“... Anh... ra bằng cách nào?” Hỏi xong lại cảm thấy đây không phải là trọng điểm, lại bổ sung thêm một câu: “Không khó chịu sao?”

Cô biết anh sợ nhất là hoàn cảnh xa lạ, mặc dù bên ngoài căn nhà lớn cũng không phải là chỗ quá xa lạ với anh, nhưng mà Tề Trình đã gần mười năm không trải qua việc hoàn toàn ở bên ngoài như thế này rồi.

Không cảm thấy khó thử hay buồn nôn sao?

Tề Trình lắc đầu.

Hiện giờ trọng điểm nằm ở xúc cảm trên hai tay...

“Anh thử dịch chuyển một chút xem?” Trì Trì Hàm vươn một bàn tay ra sờ sờ trán Tề Trình, trong thời gian giảm thuốc anh rất dễ phát sốt, bác sĩ Lý nói là vì khả năng miễn dịch thấp, cơ thể tự điều tiết.

Tề Trình rất nghe lời dịch người sang trái sang phải một chút.

“Không khó chịu.” Trả lời rất khẳng định.

Ánh mặt trời buổi sáng không quá chói chang, chiếu lên tóc Tề Trình, tạo nên hình ảnh rất lạ lẫm.

Tề Trình trông có vẻ hơi cứng ngắc, cánh tay vẫn không nhúc nhích, mặt hơi đỏ.

Tóc còn chưa lau khô hết, trên trán vẫn dính vài giọt nước.

Nhìn cô rất chăm chú, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Em rất muốn khóc...” Trì Trì Hàm khịt mũi.

“... Đây cũng không hẳn là một bước đột phá lớn.” Tề Trình thì tháo giải thích: “Hoàn cảnh nơi này không xa lạ, hon nữa anh nhảy qua cửa sổ là vì nhìn thấy sau lưng em có rắn...”

Nếu cho anh đủ nhiều thời gian để làm chuẩn bị về mặt tư tưởng, Trì Trì Hàm lại không gặp nguy hiểm gì, anh không biết bản thân anh có dũng khí mà bước ra khỏi cửa căn nhà lớn hay không.

Nhưng đã có lần đầu tiên như vậy thì lần thứ hai sẽ dễ hơn rất nhiều.

“Em không phải nói cái này.” Trì Trì Hàm tiếp tục khịt mũi.

Rốt cuộc Tề Trình cũng cảm thấy hai cánh tay của mình bắt đầu tê tê, động dẩy hai lần, phát hiện ra thật ra anh không cần dùng sức nâng mông Trì Trì Hàm như vậy thì Trì Trì Hàm cũng có thể vòng lấy người anh rất vững.

Cô đang coi anh như cây cột.

...

Tề Trình có chút mất mát lặng lẽ nâng tay lên, đặt ở ngang hông cô.

Sau đó phát hiện ra, xúc cảm càng... vì diệu.

“... Vậy em đang nói cái gì?” Tề Trình đỏ mặt tiếp tục nói chuyện, thật ra với tình huống hiện giờ, người muốn khóc nên là anh mới đúng.

“Lần đầu tiên đi ra khỏi căn nhà lớn, một ngày có ý nghĩa kỷ niệm như vậy, thế mà anh lại đi dép lê trong nhà.” Trì Trì Hàm oán thán cúi đầu, nhìn xong lại càng thêm buồn bực: “Hon nữa còn đi đôi xấu như vậy.”

“... Em xuống trước đi đã.” Tề Trình quyết định kết thúc đoạn đối thoại không hề có dinh dưỡng này.

“Em không!” Trì Trì Hàm càng ôm chặt hơn: “Bên dưới có rắn.”

“... Anh đuổi đi rồi!” Để tài không có dinh dưỡng này vẫn còn tiếp tục: “Anh sắp ôm không nổi rồi!”

“Anh già vờ, vừa rồi cái tay đặt trên mông em còn động dẩy hai cái.” Trì Trì Hàm trừng anh.

“...” Tề Trình cảm thấy mình sắp bốc hơi dưới ánh mặt trời rồi.

“Ôm em vào nhà!” Ôm cô anh cọ cọ hai cái.

Cô đã phát hiện ra sức lực anh không hề nhỏ, nhiều lần cô làm loạn anh đều coi cô như hàng hóa bùng đến bùng đi từ nơi này tới nơi khác.

“Hon nữa em không hề động đến đám hạt óc chó của anh.” Trì Trì Hàm tiếp tục cười hi hi.

“Cái gì?” Tề Trình bị buộc phải đi vào nhà, còn chưa kịp phản ứng.

“Chính là đám hạt óc chó một ngày ăn ba hạt của anh đấy, em cho sóc ăn là đám hạt óc chó định dùng để làm bánh.” Trì Trì Hàm vươn ngón trỏ ra chọc chọc lên mặt Tề Trình: “Xấu chưa, đến đồ ăn cho sóc cũng muốn tranh!”

“...” Tề Trình hé miệng, tay bắt đầu dịch xuống, nâng mông Trì Trì Hàm lên xóc xóc.

“Nhưng mà đám hạt rơi xuống đất này thì phải làm sao đây?” Trì Trì Hàm nháu mày, lực chú ý bị chuyển khác dời đi: “Em không có gan mà đi nhặt lại đâu.”

“Sóc sẽ tới chuyên đi thôi.” Đã sắp tới cửa lớn, Tề Trình ngừng bước một lúc: “Đến lúc đó bảo người làm vườn mua thêm chút thuốc đuổi rắn rắc quanh vườn, vậy là có thể thoải mái đi lại ở chỗ này rồi!”

“A.” Trì Trì Hàm gật đầu tùy ý: “Cho nên mông em và eo em, chỗ nào ôm thoải mái hơn?”

“...” Tề Trình đang bước lên bậc thềm, suýt chút nữa đã bị sặc nước miếng mà chết.

“Tay anh cứ đi lên đi xuống nấy lần, em tò mò...” Trì Trì Hàm cắn môi, chớp chớp hai mắt, lúm đồng tiền biến thành hai cái đóm.

“... Em thật phiền...” Rốt cuộc Tề Trình cũng nhịn không được.

“Mùa hè mặc ít quần áo quá có phải không?” Trì Trì Hàm giống như tên trộm.

“... Nhập mặt mũi!” Tề Trình lớn tiếng.

“Trời nóng thêm chút nữa ở nhà em sẽ mặc áo dày, đến lúc đó anh phải làm sao đây?” Trì Trì Hàm vui tươi hơn hờ nháp mặt mũi, sau đó lại vui tươi hơn hờ được Tề Trình ôm về phòng.

“Khi đó hẳn là đã hết đợt giảm thuốc rồi.” Tề Trình im lặng một lúc, thở mà lại trả lời.

“A?” Trì Trì Hàm đang có tâm tình đùa giỡn, chưa kịp có phản ứng.

“Đến lúc đó, em mặc gì cũng được.” Tề Trình đỏ mặt, nhìn vào mắt Trì Trì Hàm.

“...” Trì Trì Hàm há hốc mồm, hiểu ra rồi lại nhịn không được, thấp giọng thì thào một tiếng.

“Muốn làm trộm nhà lại không có gan.” Giọng nói của Tề Trình có ý cười, anh hôn lên trán cô, ra hiệu cho cô đứng xuống: “Sau khi giảm thuốc xong thì đừng có ăn nói lung tung nữa.”

“Anh sẽ tưởng thật.” Bốn chữ cuối cùng, anh nói rất nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Sau khi đợt giảm thuốc thứ hai của Tề Trình kết thúc, các chỉ tiêu sức khỏe và tâm lý đều đạt chuẩn, vì vậy, Trì Trì Hàm cảm nhận được sự nhiệt tình của Tề Trường Thanh.

Ông ấy đưa cho cô một tấm thẻ...

Nguyên văn là: “Dùng tùy ý, muốn dùng thẻ nào thì dùng thẻ ấy, mua nhà mua xe gì cũng được, không có hạn định.”

...

Vóc người của Tề Trường Thanh không khác Tề Bằng là bao, dùng bàn tay như móng vuốt gấu đặt tấm thẻ vào lòng bàn tay cô, dặn dò xong thì lái xe rời đi y như gió cuốn.

“... Tại sao ba anh... lại không vào nhà?” Trì Trì Hàm giống như đang mộng du, cảm tấm thẻ nghe nói là không có hạn định đi vào nhà.

“Ông ấy vẫn cảm thấy nguyên nhân trực tiếp khiến anh sinh bệnh là do ông ấy.” Tề Trình đứng yên bên cạnh cửa sổ nhìn ánh đèn xe đã khuất xa, về mặt bị bóng đêm che phủ.

“Không sao đâu, chờ anh khỏe rồi đi tìm ông ấy cũng được.” Trì Trì Hàm vô cùng không yên lòng cất tiếng an ủi, vẫn dùng hai tay nâng tấm thẻ.

“Em nâng nó làm gì?” Tề Trình xoay người liền nhìn thấy Trì Trì Hàm đang nhìn chăm chăm vào tấm thẻ ngân hàng một cách kỳ dị, chút phiền muộn trước đó cũng vì lời an ủi qua loa của cô mà tan thành mây khói.

Quả thật, chờ anh khỏe hẳn rồi đi tìm ông ấy thì cũng như thế thôi.

Khúc mắc không dễ coi bỏ như vậy, chờ đến lúc ông ấy đã coi bỏ được khúc mắc trong lòng mình, những thứ khác cũng không còn là vấn đề nữa.

“Ba anh nói tấm thẻ này có thể dùng để mua nhà mua xe không có hạn định...” Trì Trì Hàm nâng hai tay lên cao hơn một chút để Tề Trình nhìn rõ tấm thẻ.

“... Ừ.” Tề Trình không đoán được câu tiếp theo Trì Trì Hàm sẽ nói cái gì, cho nên trả lời rất dè dặt.

Bởi vì mỗi khi Trì Trì Hàm dùng cái loại vé mặt này thì đều rất không bình thường.

“Em muốn thờ nó!” Quả nhiên, bước tiếp theo cô đã kéo dép lê loẹt có loẹt quẹt đi tới bàn máy tính của anh, tìm một cái hộp bỏ tấm thẻ vào, sau đó leo lên chiếc ghế dài, nhét lên góc trong cùng của giá sách.

Lấy một quyển sách rất dày che lên.

Tề Trình nhìn thoáng qua tên sách, khỏe miệng gật gật: Sự nghiệp ác ma...

...

Thật sự đúng là hợp lý một cách kỳ quái...

“Em không cần sao?” Anh nhớ lúc ban đầu cô tới đây là vì tiền.

Nhưng ở chung với nhau lâu như vậy cũng rất ít khi nhìn thấy cô thật sự thiếu tiền.

“Tiền lương chị anh trả cho em cũng đủ rồi.” Trì Trì Hàm lắc đầu: “Hơn nữa lần trước anh về cho em mấy bức tranh đăng lên Weibo có hiệu quả rất tốt, hai tháng nay số tiền em được chia đã nhiều hơn rất nhiều.”

Nháy xuống ghế, vỗ vỗ bụi trên tay.

“Tấm thẻ kiểu như vậy là thần khí, cần được dùng trong trường hợp khẩn cấp.” Trì Trì Hàm nghiêng đầu: “Ví dụ như nhà anh chẳng may phá sản gì gì đó.”

Tề Trình: “...”

“À mà ba anh đã đóng gói món thịt kho tàu mà buổi tối chúng ta định ăn để mang về rồi, cơm tối chúng ta ăn lâu cho đơn giản nhé?” Trì Trì Hàm giấu thẻ xong thì làm như không có việc gì đi vào phòng bếp.

“Thật ra em có thể dùng.” Tề Trình đi theo cô vào phòng bếp, nhìn nhìn nguyên liệu trên bàn, lại tới tủ lạnh cầm một hộp thịt nguội.

“... Nhà anh đúng là đều là động vật ăn thịt cả.” Trì Trì Hàm tròn mắt: “Em vẫn luôn... phân rõ giữa anh và nhà anh.”

“Ừ.” Tề Trình ôm lấy cô từ phía sau, đi qua đi lại giúp cô rửa những thứ cần rửa.

Điều mà cô nói, anh đã phát hiện ra từ rất lâu rồi.

Cô cũng không thích hỏi chuyện nhà họ Tề, cô tin tưởng và gần gũi anh bao nhiêu thì lại xa cách người nhà họ Tề bấy nhiêu.

“Không nói rồi được.” Có lẽ Trì Trì Hàm cảm thấy sự kỳ lạ của mình rất khó giải thích, cau cau cái mắt: “Nhà anh rất giàu, em có cảm giác những người có tiền như vậy thì tam quan cũng khác. Hơn nữa, cảm giác rất phức tạp, không phải là cảm thấy họ người xấu, chỉ là... không cùng một thế giới với em.”

Không phải là loại tính cách mà liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu được.

Mỗi người đều có chuyện xưa, mỗi người đều có lòng phòng bị đối với người ngoài.

“Lúc hoảng loạn em sẽ nói linh tinh, cho nên theo bản năng không muốn xuất hiện nhiều cùng bọn họ.” Trì Trì Hàm ngửa đầu lên nhìn Tề Trình, cười hi hi: “Hôn nữa, em tiêu tiền của anh là vui rồi.”

Ngẫm lại cảm giác dùng thẻ của anh để quét sạch giỏ hàng mấy hôm trước, cô đã cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Tề Trình nhện không được búng xuống gáy của cô, cũng không nói gì, tiếp tục dán lấy cô, chạy đi chạy lại giúp cô làm lâu, nhìn cô thái độ ăn làm nước lâu.

“Anh có để ý hay không?” Trì Trì Hàm cắt một khối thịt nguội nhét vào miệng Tề Trình.

Tề Trình lắc đầu.

“Bọn họ không phải người thích thân mật gần gũi, ai cũng bận rộn lắm việc.” Tề Trình nuốt xong miếng thịt nguội mới mở miệng: “Như em rất tốt.”

Theo anh, mỗi lần người nhà đến đây đều đóng gói một chút đồ ăn mang về đã là biểu hiện thân mật nhất rồi.

“Nhưng mà anh rất thích thân mật.” Trì Trì Hàm lại cắt một miếng dưa chuột nhỏ, muốn nhét vào miệng Tề Trình.

Kết quả Tề Trình phản ứng rất nhanh ngửa đầu ra, cau mày ghét bỏ: “Anh không muốn màu xanh.”

Trì Trì Hàm trợn mắt, bỏ dưa chuột vào ngâm trong miệng, đối diện với Tề Trình.

Tề Trình bối rối một chút, vẫn nhện không được, cau mày miệng đối miệng ngâm dưa chuột, đen mặt nhai hai miếng.

“Có lẽ anh tương đối giống mẹ anh.” Tề Trình ôm lấy Trì Trì Hàm từ phía sau, cọ cọ tóc cô: “Anh trai anh từng nói, mẹ anh cũng rất nhạy cảm.”

Động tác thái thức ăn của Trì Trì Hàm dừng lại, cúi đầu, cảm giác được hơi thở của Tề Trình vẩn vơ bên tai.

Đây là lần đầu tiên anh nhắc tới mẹ mình ở trước mặt cô.

“Chắc hẳn mẹ anh rất thân đẹp.” Lòng mềm nhũn, nhện không được xoay người ôm lấy anh, xoa xoa đầu anh, lại vỗ vỗ lưng anh.

“Ừ...” Tề Trình ôm lại, giờ tinh trẻ con than thở một câu: “Cả ba và anh trai anh đều giống y như gấu.”

Trì Trì Hàm mở to mắt: “Em còn cho rằng chỉ có mình em nghĩ như vậy.”

“... Trong lòng nghĩ như vậy là được rồi, đừng nói ra miệng.” Tề Trình bật cười: “Nói ra thì thẻ của em sẽ bị mất đấy.”

“Được!” Trì Trì Hàm gật đầu.

“Để anh ôm thêm một lát, ngày mai truyện lên kệ rồi, anh có hơi căng thẳng.” Tề Trình vẫn không buông tay, anh thật sự rất thích mùi thơm ngọt trên người Trì Trì Hàm, không hiểu sao cứ nghĩ thấy là lại cảm thấy yên tâm.

“Được!” Trì Trì Hàm tiếp tục gật đầu, lại xoa xoa đầu anh.

“Đừng có thêm cả rớt nữa.” Tề Trình đã được ôm, tiếp tục đưa ra yêu cầu.

“... Không được.” Suýt chút nữa đã bị anh lừa gạt, Trì Trì Hàm giận đến mức cầu anh: “Tuần trước anh ăn thịt cá tuần rồi, huyết áp cao bao nhiêu rồi hả?”

“...” Tề Trình hừ một tiếng.

“Kén ăn kỳ cục!” Trì Trì Hàm bị tiếng hừ hừ của anh chọc cho khí thế bị giảm mất một nửa.

“Tại sao em lại không kén ăn?” Tề Trình đã ngoan ngoãn rời khỏi Trì Trì Hàm, đáng hoàng đi rửa cả rớt, anh chọn củ nhỏ nhất, lúc rửa còn cau mày.

“Em không ăn hải hương và vỏ quế.” Trì Trì Hàm bị Tề Trình vây ở cạnh bồn rửa, tắt nước sôi phối hợp với Tề Trình rửa rau: “Còn có hoa quả chua, hoa quả cần nhà hạt em cũng không thích, đúng rồi, em cũng không thích chuối!”

“... Kén ăn kỳ cục.” Tề Trình nhăn cái mũi nhăn lại.

“Xứng đôi!” Trì Trì Hàm mặt dày cảm thán, đầu móng lên đẩy Tề Trình đi ra xa một chút: “Đồ ăn rửa xong rồi thì đi ra ngoài đi, anh ở trong này em sẽ nhện không được mà bị trảm mê trong sắc đẹp của anh đấy.”

Tề Trình đỏ mặt lùi về sau, bị câu nói xứng đôi kìa của cô đổ đổ cho cả người khoan khoái, khỏe miệng luôn không khống chế được mà giờ cao.

“Đúng rồi, anh đã ký hợp đồng mới với nhà xuất bản.” Lùi một đoạn rồi mới nhớ tới chuyện chính.

“Hả?” Trì Trì Hàm ngừng động tác trong tay, xoay người.

“Gia hạn thêm năm năm nữa.” Tề Trình trông giống như chỉ đang kể lại một sự thật.

“A.” Trì Trì Hàm gật đầu theo bản năng, sau đó xoay người tiếp tục thái đồ ăn.

Để lại Tề Trình đứng bên cạnh quầy bar, mỉm cười, chờ Trì Trì Hàm quay đầu.

Có mất tâm một phút đồng hồ mới tiêu hóa được tin tức quan trọng này, sau đó bỏ dao xuống, thiết chối tai xông tới dùng sức ôm lấy anh.

Tề Trình cười thành tiếng.

Anh biết rằng cô sẽ hiểu.

Trong sinh mệnh của anh, truyện tranh đã từng là thứ anh dùng để tiếp tục hô hấp và tồn tại.

Vào lúc tuyệt vọng nhất, anh vẫn gắng gượng muốn vẽ xong một quyển truyện cuối cùng rồi mới rời đi.

Thậm chí vì lấy tư liệu mà tìm đầu bếp riêng, rồi biết đến cô.

Anh sẵn lòng gia hạn hợp đồng năm năm.

Có nghĩa là, những ngày tuyệt vọng rồi cuộc cũng đã qua rồi.

Anh sẵn lòng bắt đầu lại lần nữa, anh cũng sẵn lòng cho một nhà xuất bản xa lạ lời hứa hẹn năm năm.

Có nghĩa là, chuyện tự sát đã thật sự cách anh rất xa rồi.

Niềm vui khó hiểu đó, chưa chắc những người khác đã có thể hiểu được, nhưng anh biết, Trì Trì Hàm chắc chắn sẽ hiểu được.

“Em cho anh thêm hai miếng bacon!” Cô vui mừng thưởng thêm cho anh.

Gò má hồng hào, khỏe miệng khẽ nhếch, trong mắt có giọt nước long lanh vì vui mừng.

“Anh không cần.” Tề Trình cúi đầu, hôn lên môi Trì Trì Hàm: “Anh muốn đổi lấy cái này.”

Có lẽ, từ trước tới giờ, không phải là hạnh phúc sẽ không đến.

Chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

***

Bởi vì tình hình khôi phục của Tề Trình rất tốt nên đến đợt giảm thuốc lần thứ ba, bác sĩ Triệu đề nghị tiến hành điều trị chứng sợ giao tiếp và giải mã cảm hệ thống cùng lúc.

Mà Trì Trì Hàm rốt cuộc cũng bắt đầu chậm rãi trở về cuộc sống ban đầu.

Video mỹ thực mùa xuân bị hoãn lại vì chuyện ông nội Tề và chuyện Tề Trình dùng thuốc quá liều, cho nên trong lúc video còn chưa được quay, trên tài khoản weibo chỉ có thể đăng video bánh nướng hai mùa xuân hạ.

Kịch bản gốc và đội ngũ đều đã được quyết định, bởi vì địa điểm quay được chọn ở phòng đối diện bên căn nhà lớn nên Lâm Kinh Vũ phải dẫn theo đạo diễn và mấy trợ lý tới hiện trường dựng cảnh, chuẩn bị đèn đóm và các dụng cụ quảng cáo cho nhà tài trợ.

Camera bên phía Tề Trình vẫn luôn tắt, vì không muốn để đạo diễn phát hiện ra Trì Trì Hàm sống ở đối diện nên mấy hôm nay Trì Trì Hàm đều ra khỏi nhà từ lúc sáng sớm, sau đó họp mặt với đạo diễn ở bên ngoài căn nhà lớn.

Đạo diễn và Trì Trì Hàm rất quen thuộc, là một người đàn ông ngoài ba mươi, trước kia từng hợp tác quay video mấy lần, vừa thấy mặt đã ôm Trì Trì Hàm lắc lắc như điên.

“Sắp hai năm không gặp rồi nhỉ? Có nặng thêm ít nhất là mười cân* rồi đấy.” Giọng nói của đạo diễn rất vang, căn phòng bên này lại yên tĩnh, Trì Trì Hàm thề rằng chắc chắn Tề Trình có thể nghe được.

* cân = 0.5 kg

...

Có hơi buồn bực.

Hầm hừ giãy dụa muốn xuống.

“Anh mới nặng ấy!” Tức chết mất...

“Chỗ này có thể quay ngoại cảnh không, tôi cảm thấy quang cảnh khu rừng này rất được đấy.” Đạo diễn vỗ vỗ đầu cô như đang vỗ đầu một con thú nhỏ, bắt đầu ngắm nghía bốn phía căn nhà lớn.

“Không được!” Trì Trì Hàm lăm lăm, vẫn còn cảm thấy vô cùng đau đớn vì chuyện nặng thêm mười cân này.

“Cô nói không tính.” Đạo diễn cười lườm cô, lại vuốt tay vỗ vỗ đầu cô: “Tôi gọi điện thoại hỏi một chút.”

Sau đó, di động của Trì Trì Hàm liên vang lên.

...

Trì Trì Hàm lui ra sau mấy bước, nhỏ giọng nghe máy.

Cô không đoán được rằng Tề Trình sẽ gọi tới vào lúc này, có hơi lo rằng giọng của đạo diễn quá lớn sẽ khiến Tề Trình không thoải mái.

“... Anh không thoải mái.” Giọng của Tề Trình nghe giống như đang tức giận hơn: “Hôm nay báo bọn họ về đi.”

...

Trì Trì Hàm chớp chớp mắt mấy cái.

“Em về đi, anh nhớ em rồi.” Tề Trình tiếp tục dùng giọng điệu giận dỗi, ngay cả trợ từ ngữ khí* cũng không muốn thêm: “Anh ta ôm em, còn vỗ đầu em.”

* trợ từ ngữ khí là những từ được thêm vào cuối câu để biểu hiện ý khẳng định, phủ định, nghi vấn,...

“Đôi dạo diễn đi?” Cái người tự xưng là không thoải mái nào đó bói vì Trì Trì Hàm mãi không hé răng mà chột dạ, càng lúc càng bắt đầu nói nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 65

Bởi vì giọng của Tề Trình rất nghiêm túc, cho nên Trì Trì Hàm theo bản năng do dự một chút.

Lâm Kinh Vũ ở cách đó không xa vẫy tay với cô, vẻ mặt giống như có chuyện muốn nói.

“Đừng nháo nữa.” Mặt Trì Trì Hàm có hơi đỏ, dè giọng nói xuống rất thấp: “Bọn họ dựng cảnh chỉ chốc lát nữa là xong rồi, anh ngoan ngoãn chờ em một lúc.”

“Anh không có nháo.” Có thể là bởi vì phòng của Tề Trình rất yên tĩnh, giọng của Tề Trình rất nghiêm túc, cho nên bốn chữ này khiến Trì Trì Hàm sợ run lên một lúc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ sát đất trong phòng Tề Trình.

Sau đó cuộc gọi đã bị cắt đứt rồi.

...

Trì Trì Hàm nhìn thoáng qua di động, có chút khó tin.

Sau đó hí mắt nhìn về phía cánh cửa sổ sát đất đã che kín rèm.

Tề Trình ở phía sau rèm cửa sổ, ngón tay tái nhợt túm một góc rèm, giữa bóng tối về mặt của anh không mấy rõ ràng.

Anh biết rõ rành rành là cô ghét nhất việc anh cúp điện thoại.

Lần trước cúp điện thoại đã ép anh ra khỏi cửa, là bởi vì anh không thích đáng về cô ở bên ngoài.

Vậy lần này thì sao?

Chỉ đơn giản là không thích cô ở cạnh người khác phải?

Vậy cô còn bị cúp điện thoại mấy lần nữa?

Dù sao, cô còn rất nhiều đáng về khác ở bên ngoài mà Tề Trình chưa từng nhìn thấy.

Còn gần đáng lên từng chút từng chút một.

Lâm Kinh Vũ thấy cô vẫn đứng yên tại chỗ thì cau mày đi tới.

Trì Trì Hàm nhượng nhượng mày về phía Tề Trình, ném di động vào trong túi, coi như không có việc gì đi về phía Lâm Kinh Vũ.

Đổi chết luôn đi!

Thực ra vừa rồi, chỉ cần giọng nói của Tề Trình lại yếu ớt thì thân thêm một chút, cô lẽ cô đã thật sự bảo bọn họ về trước rồi.

Sau khi ở cùng Tề Trình cô mới phát hiện, thật ra cô cũng là kẻ yếu đến hồ đồ.

Phần lớn thời gian, Tề Trình là lựa chọn đầu tiên trong đầu cô.

Lần cúp điện thoại này thật sự rất đúng thời điểm.

“Chuyện gì thế?” Đi tới chỗ Lâm Kinh Vũ rồi mới phát hiện ra sắc mặt ông ta không được dễ coi cho lắm.

“Còn nhớ Nhậm Tuấn Hữu chứ?” Lâm Kinh Vũ cũng vừa mới cúp điện thoại xong, giọng điệu không tốt lắm.

“...” Trì Trì Hàm sững sốt một chút, cái tên này rất quen.

“Là cái kẻ sao chép công thức nấu ăn của mẹ cô rồi nói là do cha anh ta làm, sau đó bị công ty ám thầm đuổi việc đấy!” Lâm Kinh Vũ thật sự đang rất giận, vươn tay gõ đầu cô: “Cô đã nhập cái vai ngắn cách thế giới này quá sâu rồi đấy cô có biết không?”

“... A.” Trì Trì Hàm che đầu.

“Anh ta mở chương trình phát sóng trực tiếp, vẫn là nền tảng này.” Lâm Kinh Vũ đưa cho Trì Trì Hàm nhìn hình ảnh trên di động.

“Nền tảng lớn nhì.” Trì Trì Hàm cảm thán một câu, sau đó lập tức che đầu lui về sau.

“Tôi thật là...” Lâm Kinh Vũ có vẻ hết sức phẫn nộ: “Tóm lại là cô cần thận một chút cho tôi, tôi đã từng tiếp xúc với cậu ta mấy lần, âm ngoan nhò mọn, thật sự không phải là cái tính cách bị đuổi việc rồi cũng chưa có động tĩnh gì như bây giờ.”

“Dù sao anh ta cũng không thể lại đi sao chép công thức nấu ăn nữa.” Trì Trì Hàm nghĩ không ra mình có cái gì giá trị mà phải cần thận: “Tôi chỉ là chủ tài khoản mỹ thực, hiện giờ anh ta đã là chủ một chương trình mỹ thực, lĩnh vực hoạt động cũng khác nhau rồi!”

“Thì cũng là lĩnh vực mỹ thực, vừa rồi bộ phận quan hệ xã hội của công ty gọi điện thoại tôi nói rằng anh ta già võ ra về đáng thương trong lúc quay trực tiếp.” Lâm Kinh Vũ có chút đau đầu: “Ám chỉ rằng cô có ô dù, công ty chỉ vì một việc nhỏ đã đuổi việc anh ta.”

“Chỉ rõ họ tên luôn sao?” Trì Trì Hàm nhủ mảy.

“Không có, nhưng mà trước khi anh ta ra khỏi công ty đã dính vào vụ việc sao chép công thức nấu ăn, fan hai bên đều biết rõ tình hình, không cần chỉ rõ họ tên thì cũng biết là cô.” Lâm Kinh Vũ liếc cô: “Phiền toái là ở chỗ cô quá thật có ô dù.”

“...” Trì Trì Hàm có chút mất tự nhiên, nhìn thoáng qua ô cửa sổ vẫn kéo kín rèm.

“Cô định cứ tiếp tục làm mãi sao?” Lâm Kinh Vũ cũng theo ánh mắt Trì Trì Hàm nhìn thoáng qua cửa sổ, sau đó xoay người nhìn nhìn đạo diễn vẫn đang gọi điện thoại gần đó, đề giọng xuống: “Người kia ở đây?”

“...” Trì Trì Hàm cúi đầu.

Cô có chút khó chịu.

Tê Trình dần bình phục, cô cũng dần quay trở lại cuộc sống của mình.

Sau đó phát hiện ra, căn nhà lớn tách biệt và cuộc sống của cô cách nhau rất xa.

Gần nửa năm liên tục ngắn cách đã khiến rất nhiều đồng nghiệp này ra đủ loại đồn đoán kỳ lạ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Lâm Kinh Vũ nói với cô những lời này.

Cô cũng biết, ông ta đã bắt đầu cần nhấc đầu bếp mới, chuẩn bị cho việc cô có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Hai ngày trước lúc gặp cô, Thích Tinh cũng vô cùng buồn bực hỏi cô, cô phải cố thật sự định cứ như vậy mà già vào nhà giàu hay không, cô ấy cảm thấy với chỉ số thông minh của cô mà già vào nhà giàu thì sẽ bị hai chữ nhà giàu này ăn đến mức cạn cũng không còn.

“Cậu thử bàn bạc với người đàn ông của cậu một chút xem nếu thật sự ở cùng nhau thì cậu có thể không cần bỏ công việc của cậu hay không?” Thích Tinh nhủ mảy khuyên nhủ: “Mặc dù công việc này không phải để mưu sinh nhưng cũng là công việc mà cậu thật sự thích, để đến được vị trí hiện tại đã phải chịu biết bao khổ sở, cậu thật sự không làm nữa sao?”

Tất cả mọi người ở bên cạnh cô đều đã quên rằng, cô là kỹ hợp đồng, nửa năm nay cô vẫn làm đầu bếp, vẫn dốc lòng dốc sức vì chuyện ăn uống của Tê Trình, vẫn mỗi tháng lĩnh lương đều đặn.

Từ trước tới giờ cô đều không nghĩ rằng sẽ buông bỏ cái nghề này.

Nhưng thái độ của những người bên cạnh sau khi cô quay trở lại cuộc sống trước kia khiến cô có loại ảo giác rằng, chẳng lẽ là chính cô đang tự lừa mình dối người.

“Tạo sao lại phải nghỉ?” Trì Trì Hàm vẫn cúi đầu, sự tức giận vì vừa rồi bị Tê Trình cúp điện thoại cộng thêm cảm giác chán nản vì bị hiểu lầm lần nữa khiến giọng điệu cô trở nên mất ổn định: “Tôi từng nói tôi muốn bỏ nghề đầu bếp rồi há?”

“Trọng tâm công tác là ở hợp đồng, là ông đã giúp tôi xem qua rồi bảo tôi ký, ông đã quên rồi sao?” Bàn hợp đồng mà Tê Trình nói là vẫn còn lỗi hỏng, bàn hợp đồng mà Lâm Kinh Vũ và ông chủ đều đã xem qua nhưng lại đều không có ý kiến gì về lỗi hỏng đó.

Câu nói cuối cùng kia hơi lớn giọng, đạo diễn đang ngắm nghía cảnh sắc xung quanh dừng bước, sờ sờ cái mũi, lại bắt đầu đi vào trong rừng.

Lâm Kinh Vũ im lặng.

Trì Trì Hàm hít sâu hai lần, cũng im lặng.

Cô không định nói chuyện này ra.

Đứng ở lập trường của Lâm Kinh Vũ và ông chủ, người nhà họ Tê là không thể trêu vào, huống hồ nhà họ Tê còn mua luôn quyền kinh doanh công ty bọn họ.

Dù là lúc đó cô chỉ ra lỗi hỏng, bảo Tê Ninh sửa lại thì cũng chỉ là thay đổi góc độ thay đổi phương pháp nói chuyện mà thôi.

Đáng thương cho những con người nhỏ bé trong xã hội.

Tất cả mọi người đều biết rõ quy tắc của người trưởng thành.

Cho nên, ngay từ lúc ban đầu, cô đã không hề trách Lâm Kinh Vũ.

Khoảng thời gian cô ở lại căn nhà lớn đã khiến bọn họ cũng đặt luôn cô vào cùng chỗ với người nhà họ Tê.

Không nói được một cách rõ ràng, nhưng thật sự có cảm giác xa lánh.

“Hợp đồng còn mấy tháng nữa?” Lâm Kinh Vũ đá lên hòn đá nhỏ trên mặt đất một cái.

“Năm tháng, cộng thêm mấy ngày.” Trì Trì Hàm hít hít cái mũi.

“Còn gia hạn nữa không?” Lâm Kinh Vũ lại đá hòn đá nhỏ lúc này trở về.

“... Không phải ông là người đại diện của tôi sao?” Đáp ngay lập tức.

“Bọn họ trả tiền lương rất cao, tất nhiên là tôi hy vọng sẽ gia hạn hợp đồng, nhưng mà như thế thì có phải là có chút công tư không rõ ràng không?” Lâm Kinh Vũ chấp tay sau lưng, nhìn cô.

“Vốn dĩ tôi nấu cơm là vì muốn nhận tiền mà!” Chỗ nào công tư không rõ ràng hả?

“Vậy được.” Lâm Kinh Vũ liên tục vỗ vai Trì Trì Hàm: “Có những lời này của cô là được rồi.”

“Nhưng mà nếu anh ấy đã hồi phục thì không được tính phí điều trị nữa, ông chỉ có thể đòi giá của đầu bếp...” Sau khi nói một câu đúng lý hợp tình thì cảm thấy có chút mất mát.

Thật ra ngoài trừ nấu cơm ra, trên phương diện điều trị, việc cô làm nghiêm túc nhất cũng chỉ là theo dõi anh uống thuốc và gửi email mỗi tối, vừa nghĩ như vậy lại thấy mức tiền lương này quá thật đủ để khiến Lâm Kinh Vũ gộp chung cô vào với nhà họ Tê.

Lâm Kinh Vũ nghiêng nghiêng đầu trừng cô.

Sau đó tiếp đón vị đạo diễn ở gần đó đang hết sức buồn chán nhưng lại không dám bước tới: “Vào đi thôi, vào trong nhìn thử xem?”

Lúc bước lên bậc thềm, ông ta nhỏ giọng oán trách Trì Trì Hàm một câu: “Con nhóc chết tiệt này, thật là con mẹ nó thủ dai!”

Trì Trì Hàm cúi đầu cười.

Ánh mắt lại liếc về phía phòng của Tê Trình.

Anh đã đi vào, rèm cửa sổ lại kín mít.

Di động cũng không vang lên nữa.

Hai người bọn họ cần phải giải quyết cái thói quen xấu chỉ cần một câu không hợp ý là sẽ lập tức cúp điện thoại này.

Anh rất dễ để tâm vào chuyện vụn vặt.

Mà cô lại rất ghét anh đột ngột chiến tranh lạnh như vậy.

Mỗi lần bị anh cúp điện thoại, cô đều càng nghĩ càng tức giận.

***

Cô đã thu dọn phòng bên đối diện, đưa tất cả các thiết bị chữa bệnh có liên quan tới Tề Trình lên căn phòng nhỏ trên tầng ba rồi khóa lại, phòng ngủ lúc trước cô ngủ cũng đã khóa lại, sợ nhiều người nhiều miệng, lỡ như bị người khác nhìn ra manh mối gì, truyền ra ngoài sẽ gây bất lợi cho Tề Trình.

Nhưng như thế cũng không thể ngăn được lời tán thưởng của đạo diễn.

“Sau này tất cả các video chúng ta cứ đến đây quay đi!” Đạo diễn kích động xoa xoa tay, lại muốn ôm lấy Trì Trì Hàm nhưng bị cô nhanh nhẹn tránh được.

“Cô nhìn độ cao này, ánh sáng này, còn cả quang cảnh xung quanh nữa.” Đạo diễn không hề để ý, tiếp tục xoa xoa tay: “Quay ở đây chắc chắn sẽ tạo được hiệu quả cao gấp mấy lần trước kia đấy!”

“Tôi e là không được đâu.” Lâm Kinh vũ đã bắt đầu báo mấy người trợ lý bày biện vật dụng của các nhà tài trợ, nghe được giọng điệu phấn khởi của đạo diễn thì không hề nề nang gì dội một chậu nước lạnh.

“Tại sao?” Đạo diễn cau mày khó chịu.

“Đây là sản nghiệp nhà họ Tề, tâm tư của kẻ có tiền thế nào, anh hỏi tôi tôi đi hỏi ai đây.” Lâm Kinh Vũ trả lời rất thuận miệng, chỉ là đáp xong thì lờ mờ Trì Trì Hàm một cái.

Trì Trì Hàm hít hít cái mũi.

Sau khi đi vào đây, cô cũng không được tự nhiên.

Bởi vì cô phát hiện ra, camera đang mở.

Chúng sợ giao tiếp không hề khá hơn chút nào, thế mà lúc này Tề Trình lại đi mở camera.

Hiện giờ trong căn phòng này có ít nhất là sáu, bảy người đang đi tới đi lui, cảnh tượng ồn ào, hỗn loạn.

Anh đây là... muốn cô lo chết sao?

“Tiểu Trì! Chỗ đó dễ lấy ánh sáng đấy! Cô ngăn người cái gì thế?” Đạo diễn đi tới vô đầu cô một cái, xoay người, kẻ sát lồ tại Trì Trì Hàm nhỏ giọng nhắc nhở: “Yêu đương rồi sao? Muốn xem điện thoại? Làm việc trước đi đã, nếu không tôi sẽ ném điện thoại của cô vào trong chảo dầu đấy!”

“...” Trì Trì Hàm đỏ mặt đẩy đạo diễn ra, theo bản năng lại nhìn thoáng qua camera.

“Đứng ở đây này!” Đạo diễn chẳng để ý tới vẻ mặt rối rắm của cô, nửa lời nửa kéo cô tới bồn rửa ở chính giữa phòng.

“Cô biết rõ vóc dáng cô mà, thấp có một đoạn như vậy, tôi phải đặt cô đúng chỗ thì mới có thể làm nổi bật được bộ ngực của cô.” Đạo diễn lại bắt đầu chỉ tay năm ngón.

Anh ta rất thích nói mấy lời này.

Tất cả mọi người đều đã quen, lúc có người mẫu nam thì anh ta còn nói năng kỳ quái hơn.

Cho nên mọi người vẫn cứ người nào tự bận việc người nấy, Trì Trì Hàm đành hoảng đứng ở vị trí đã được vạch ra cho mình, nghe lệnh làm bộ thái thức ăn, rửa rau, xoay người.

Vắt và lăm lăm tranh thủ được vài giây rảnh rỗi giữa một loạt lời la nhai của đạo diễn, chăm chú nhìn lên camera.

...

Đóng rồi.

Không chỉ đóng mà còn xoay ống kính đi 180 độ.

Quay đuôi về phía cô.

...

Thế này xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66

Thời gian dựng cảnh cũng không dài, Trì Trì Hàm cũng phối hợp hoàn thành một công thức nấu ăn, hơn một tiếng là đã xong việc.

Vốn dĩ vì Tề Trình mà định không tham gia các công việc phía sau, nhưng lúc này Trì Trì Hàm lại ở lại.

Giống như lúc còn chưa quen biết Tề Trình, cô ở lại cùng xác nhận kịch bản gốc và thời gian chèn quảng cáo vào.

Đều là những công việc Trì Trì Hàm rất quen thuộc, làm cũng dễ nhập tâm.

Trước đó lúc quyết định thực đơn, vì chăm sóc cho Tề Trình nên cô chỉ tiến hành gọi video mấy lần, bây giờ là mặt đối mặt hợp lại, cô mới phát hiện ra có mấy món đã không hợp mùa, những nguyên liệu được gọi là có tác dụng trị liệu cũng chưa chắc đã có vào mùa này.

Càng xấu hổ hơn chính là có mấy công thức đã bị Nhậm Tuấn Hữu làm trong chương trình trực tiếp rồi.

Điểm vượt trội lớn nhất của chương trình trực tiếp chính là tính tức thời, cho dù chất lượng video của Trì Trì Hàm có cao tới đâu thì cũng không phải là người đầu tiên nữa rồi.

Hướng hỏ trong lúc trực tiếp Nhậm Tuấn Hữu còn giả bộ lơ đãng “đề lộ” cái gọi là quy tắc ngầm trong quay video.

“Người ta đều không lộ mặt, tìm vài người có vóc dáng không khác lắm, tùy tiện làm vài món, thế là mọi người đều cho rằng đó là do chính đầu bếp tự tay làm sao? Như thế là quá ngây thơ rồi.” Giọng của Nhậm Tuấn Hữu không tệ, khuôn mặt qua camera làm đẹp thì cũng thuộc dạng được được, ra sức để thấp giọng nói ra mấy câu đó khiến cho dư luận bùng nổ, rào rào ủng hộ.

Cho nên lúc này đây, người chẳng bao giờ lộ mặt, ôm ấp tình cảm văn nghệ như Trì Trì Hàm trở nên vô cùng bị động.

Cho nên cuộc họp này diễn ra rất nghiêm túc.

Tất cả các video mỹ thực hai mùa xuân hạ, Trì Trì Hàm đối gần một nửa thực đơn, có vài món trong số đó là những món mà gần đây có nghĩ ra cho Tề Trình.

“Trước khi quay một ngày tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu cho thực đơn, sau đó gửi kịch bản qua email cho biên tập và đạo diễn.” Trì Trì Hàm dựa lưng vào ghế, khẽ miệng hơi nhếch lên: “Tôi không tin rằng Nhậm Tuấn Hữu lại có thể đi trước một bước làm ra được thực đơn độc nhất vô nhị của tôi trong chương trình trực tiếp.”

Nếu như vậy, chắc chắn trong công ty có người mật báo cho Nhậm Tuấn Hữu.

Trước kia anh ta bị đuổi việc, trong mấy tháng này không thiếu những lời đồn như là cô ngu với cấp trên để được vị trí số một trên kênh mỹ thực, giữa thời đại mà phần lớn mọi người đều căm ghét người giàu này, những người như anh ta rất dễ tìm được người ủng hộ.

Nhưng cô cũng không ngại bị người ta đồn thổi là có chỗ dựa.

Cô và Tề Trình vốn là yêu đương bình thường, nhà họ Tề vốn đã là chỗ dựa vô cùng vững chắc, ngay từ đầu cô đã không có ý định che giấu.

Đây cũng chẳng phải chuyện xấu.

Không cần phải thấy mặt mặt, cũng không cần phải giấu diếm.

Cô chỉ là không muốn làm một người không có chút bản lĩnh nào, chỉ có thể dựa vào ô dù.

Cô tôn trọng công việc của mình, cũng thật lòng thích công việc này.

Nhờ công việc này mà cô mới quen được Tề Trình.

Cũng nhờ công việc này mà cô mới có thể thanh toán được một phần nợ nần rồi tỉnh rồi mù trong nhà, giữ lại căn phòng mà ba để lại cho cô.

Cô chưa từng nghĩ rằng, một ngày nào đó cô sẽ vì tình yêu mà bỏ công việc này, cô cảm thấy đây là chuyện rất đương nhiên.

Hon nữa hôm nay trước khi bị Tề Trình cúp điện thoại, cô còn cảm thấy, có lẽ Tề Trình cũng nghĩ như vậy.

Trì Trì Hàm đột nhiên lại nhìn thoáng qua chiếc camera đang quay ngược.

Cả ngày bận dựng cảnh chọn thực đơn rồi họp, trong lòng đã bớt giận anh chuyện cúp điện thoại.

Chỉ là di động vẫn mãi không vang lên nữa.

Các số đo của máy theo dõi trên tay anh vẫn đều rất bình thường.

Hắn là anh lại đang ru rú trong phòng vẽ tranh.

Đề đề phòng, cô đã chuẩn bị xong bữa trưa bỏ trong tủ lạnh, không biết anh giận như vậy rồi cô còn nhớ hâm nóng mà ăn không.

Cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ anh mím môi, hơi chau mày lại.

Trong lòng mềm đi một chút, chụp một bức ảnh chiếc bánh ngọt mà Lâm Kinh Vũ mang tới, gửi cho anh một tin wechat hỏi anh có muốn ăn hay không.

Bất ngờ là Tề Trình nhanh chóng nhấn lại.

Bốn chữ.

“Không đói, cảm ơn.”

...

Trì Trì Hàm nuốt xuống câu nói tục đã ra đến miệng, mặt không đổi sắc vút đi động vào trong tủ.

Cô không nên để ý đến anh trước!

Cảm ơn cái đầu anh đấy, đồ thiếu gia trẻ con!

***

Cả một ngày bận rộn, đến lúc xong việc, già bộ đi ra khỏi căn nhà lớn cùng mọi người, chào tạm biệt nhau thì đã là hơn sáu giờ tối.

Trời vẫn còn chưa tối hẳn, Trì Trì Hàm đứng bên cánh cổng sắt nhìn theo mọi người rồi đi, lại cúi đầu đi loay quanh cổng một hồi.

Mãi cho tới khi ông chủ báo vệ áy này cười hi hi báo cô, bên chỗ Tề Trình không mở camera, để anh ở một mình như vậy, bọn họ không yên tâm lắm.

Giữa lúc đang chán nản, dù chỉ là một chuyện nhỏ thì cũng có thể khiến cô càng chán nản hơn.

Lúc lễ bước quay trở lại căn nhà lớn, điều mà Trì Trì Hàm nghĩ trong lòng là hình như đến cả tư cách được gần gũi cô cũng không có.

Ngay cả tư cách gần gũi người bạn trai cúp điện thoại của cô, quay đuôi camera về phía cô suốt cả ngày mà cô cũng không có.

Lòng càng nóng hơn, nhất là lúc nhìn thấy rèm cửa sổ trong phòng Tề Trình vẫn kéo kín mít.

Đã lâu lắm rồi bọn họ không kéo kín rèm như vậy, hôm nay kéo lại là vì chuyện dựng cảnh quay.

Nhưng mọi người đã đi rồi, Tề Trình vẫn không kéo rèm ra.

Di động cũng vẫn không có động tĩnh gì.

Lúc ấn mặt mũi, thậm chí Trì Trì Hàm còn hít sâu một hơi, muốn áp chế năng lượng tiêu cực đang dâng trào.

Bởi vì nhân tố bên ngoài, bởi vì tâm tình, đây là lần nghiêm trọng nhất.

Là lần nghiêm trọng nhất kể từ khi cô ở cùng Tề Trình, thậm chí còn khiến cô bắt đầu hoài nghi ý nghĩa tồn tại của đoạn tình cảm này.

Sau đó cô phát hiện ra.

Cửa không mở được.

Lúc đầu còn tưởng rằng do tinh thần cô hoảng loạn nên nhập sai mật mã, hoàn toàn không để bụng, lại nhập lại lần nữa.

Vẫn sai.

...

Mím môi, từng nút từng nút, hoàn toàn không hề nhập sai cái nào.

Vẫn là ba tiếng nhắc nhở.

Tề Trình đã sửa mật mã.

Trì Trì Hàm trừng mắt nhìn, cắn môi, lại nhập lại thêm một lần.

Vẫn sai.

Không phải cô không biết mật mã quán lý, Tề Trình cũng biết rằng đối mặt mã không thể nào ngăn được cô.

Trì Trì Hàm không thể kìm nén được cảm giác muốn cười.

Đoán chừng anh là đang muốn cô nổi giận đừng đừng nhập mật mã quán lý rồi vào phòng giao to rống lớn với anh.

Từ trước tới giờ anh đều không thích phương thức ở chung của người trưởng thành, anh thích có nơi rõ ràng.

Số lần hai người họ cãi nhau không nhiều lắm, lại đều sử dụng biện pháp chiến tranh lạnh với đối phương.

Nhưng mà.

Anh dựa vào cái gì?

Mắc bệnh thì giới lắm sao?

Cô là bạn gái của anh, dựa vào cái gì mà đã bị cúp điện thoại rồi còn bị sửa mặt mũi vào nhà?

Mặt không đối sắc lấy đi động ra, bấm số của Tề Trình.

Tề Trình nhận máy, anh lên tiếng trước, tiếng nói có chút khàn khàn sau cả một ngày không nói chuyện.

“Anh sửa mặt mũi rồi sao?” Trì Trì Hàm nghe được câu hỏi của mình.

Toàn bộ lý trí của cô đều bị thiêu đốt gần như không còn, chỉ còn có sự phẫn nộ muốn kéo anh cùng nhau tức chết.

“... Ừ.” Tề Trình lên tiếng: “Bởi vì có...”

“Không muốn em vào nhà?” Trì Trì Hàm cắt ngang.

“... Không phải.” Lần này Tề Trình trả lời rất nhanh.

“Hôm nay bác sĩ Triệu không ở thành phố S, Tề Ninh ở Nga, anh trai anh cũng không ở đây.” Trì Trì Hàm cúi đầu: “Em sợ anh gặp chuyện không may, cho nên vẫn sẽ ngủ ở bên đối diện, anh mở camera lên để bảo vệ có thể nhìn thấy.”

“Ngày mai, em sẽ liên hệ với ba anh.” Tốc độ nói của Trì Trì Hàm rất nhanh, không định để Tề Trình nói chuyện: “Sau đó em sẽ chuyển ra.”

“Tề Trình, anh cúp điện thoại của em, em có thể nhin, cả một ngày anh tỏ thái độ quái gờ với em, em chủ động cầu hòa, anh nói với em là không đối cảm ơn, em cảm thấy em cũng có thể nhin.”

“Nhưng mà anh lại sửa mặt mũi.”

“Cho dù em biết mặt mũi quản lý, em cũng biết rõ anh sửa lại mặt mũi chỉ là vì muốn phát tiết cảm xúc.”

“Nhưng em cũng sẽ không vui.”

“Ngay cả đi dạo một vòng mà em cũng bị chú bảo vệ gọi về nhà, bởi vì để anh ở nhà một mình không an toàn.”

“Em ghét anh.” Nói xong câu cuối cùng kia, cô lập tức cúp điện thoại.

Trở lại bên đối diện.

Khóa trái cửa lớn.

Khóa trái cửa phòng.

Không rửa mặt không tắm rửa không đánh răng, để nguyên quần áo nằm luôn lên giường.

Cô không hề muốn để ý anh có phải là bệnh nhân hay không.

Anh có rất nhiều người quan tâm, còn cô thì chỉ có chính cô.

Cái người duy nhất quan tâm tới cô kia đã cúp điện thoại của cô, còn sửa lại mặt mũi.

Cái cảm giác muốn khóc cũng không khóc được này thật đáng ghét.

Trời vẫn còn chưa tối hẳn, nhưng cô lại mệt tới nỗi không muốn nói dù chỉ một câu, nghĩ thậm chí mặc kệ vậy mà ngủ.

Mơ mơ màng màng, lại nghĩ có phải đi cả đến rồi không.

Cảm xúc trở thành như vậy...

Mơ mơ màng màng, nghe được hình như có tiếng động rất lớn giống như tiếng đập cửa.

Cô ôm gối đầu, ngủ càng sâu hơn.

Dù sao trên đời này cũng không có ai tìm cô.

Liên quan đến gì tới cô.

***

Cuối cùng cô bị tỉnh giấc vì quá nóng.

Thời tiết đầu hạ, bị vây trong một cái chăn đối cực dày, phía sau còn bị người ôm chặt.

Theo bản năng đá chân ra, lại bị người kia chặn tay chân lại, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích nổi.

...

“Anh thật là phiền...” Trì Trì Hàm mơ mơ màng màng oán giận một câu, sau đó mơ mơ màng màng cảm giác vành tai bị người kia hôn một cái, càng giận hơn.

“Em ghét anh.” Giọng nói lẫn với tiếng nước nở.

Sau đó dường như bị ôm chặt hơn nữa.

Rất cuộc nóng tới mức không chịu được nữa, mở mắt ra một chút.

Cô vẫn đang ngủ ở bên đối diện, quần áo vẫn là bộ cô mặc trước khi nằm xuống.

Chỉ là bị mồ hôi làm cho dính dính.

Chấn trên người quá nặng, người đàn ông phía sau lại ôm chặt cứng.

Không thoát mái nhích nhích người.

“Tề Trình?” Lên tiếng mới phát hiện ra giọng của mình đã khàn khàn như thể bị xe nghiền qua.

“Anh ở đây.” Tề Trình trả lời rất nhanh, mu bàn tay lạnh lạnh phủ lên trán cô.

Trì Trì Hàm xoay người, ôm ngược lại anh như mọi ngày, than thở một câu: “Nóng chết mất.”

“Ngoan, ra mồ hôi là tốt rồi.” Dường như Tề Trình vừa hôn lên trán cô, giọng nói có chút căng thẳng.

Cảm giác trên người chậm rãi khôi phục.

Ý thức cũng dần bắt đầu tỉnh táo.

Trì Trì Hàm chậm rãi ngẩng đầu.

Tề Trình cau mày, mặt trắng bệch, vẫn đang giúp cô xoa bụng.

Cô... thật sự là đi cả đến rồi sao?

Trước khi đi cả đến...

Anh đổi mặt mũi.

Anh còn cúp điện thoại của cô.

Bọn họ cãi nhau rồi.

“Anh vào bằng cách nào?” Rốt cuộc cô cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, cô nhớ rõ là đã khóa trái tất cả các cửa rồi.

“Phá cửa đi vào.” Thân thể Tề Trình hơi căng lên, sau đó nghiêm chỉnh trả lời.

“...” Trì Trì Hàm ngẩng đầu, nhìn ra cánh cửa hoàn toàn rộng mở.

“Anh cúp điện thoại của em.” Lúc này mà tỉnh số thì có chút kỳ quái, nhưng cô vẫn không nhận được.

“Hôm qua em lấy đi động của anh chơi trò chơi tới tận nửa đêm, vẫn chưa sạc pin...” Giọng Tề Trình vẫn căng thẳng: “Lúc anh gọi điện thoại cho em, còn chưa để ý tới lượng pin thì đã hết sạch pin rồi.”

...

Lần này đến lượt Trì Trì Hàm há hốc mồm ngẩng đầu lên.

Đối diện với khuôn mặt tái nhợt của Tề Trình.

“Sau khi sạc pin muốn gọi lại cho em...” Câu tiếp theo anh chưa nói, miệng mấp máy một cái, đáng vẻ không vui cho lắm.

... Trì Trì Hàm biết anh muốn nói cái gì, sáu đó là hành vi hơi thái quá của vị đạo diễn kia.

“Em hỏi anh có muốn ăn bánh ngọt không, anh nói với em là không đói cảm ơn.” Số sách cần phải tính còn rất nhiều.

“Anh đang tức giận...” Nhất là lúc vị đạo diễn kia nói muốn làm nổi bật bộ ngực của cô.

“Anh còn sửa lại mặt mũi cửa.” Mắt Trì Trì Hàm có hơi đỏ.

“Mặt mũi cửa được cài đặt ba tháng đổi một lần, anh không đổi, là em cài đặt, sinh nhật của anh.” Tề Trình ngừng một chút: “Tháng trước em mới lấy máy tính của anh để cài đặt.”

...

Cô quên mất.

“Em phát sốt, 38 độ rưỡi...” Bởi vì sự im lặng như vậy mà Tề Trình có chút luống cuống tay chân: “Lúc anh đi vào, em luôn miệng kêu đau bụng đau đầu.”

“Anh tính ngày thứ, chắc là cũng sắp đến ngày...” Tề Trình do dự một chút: “Hạ sốt rồi, nếu bụng còn đau thì đầu giường có thuốc em vẫn hay uống.”

Sức khỏe của cô vốn rất tốt, sau khi tính ngủ thì nhiệt độ cơ thể cũng đã trở lại bình thường rồi.

Trì Trì Hàm vẫn cứ im lặng.

“Anh... về bên đối diện.” Tề Trình nói Trì Trì Hàm ra rồi ngồi dậy, giúp cô chỉnh lại chăn: “Chăn đôi quá nóng, nếu đêm em lạnh thì có một cái chăn đơn ở bên phải giường em.”

“Ngày mai anh sẽ bảo lái xe đưa em về, anh sẽ gọi điện thoại giải thích với bọn họ.” Tề Trình ngừng lại một chút: “Không sao đâu, anh sẽ không phát bệnh, em cũng đừng thấy khó chịu trong lòng.”

Tề Trình đứng bên cạnh giường, ngừng một hồi lâu.

“Anh đã ăn cơm trưa rồi, em không cần phải lo bữa tối, anh sẽ gọi đồ ăn bên ngoài.”

Lại là một hồi yên tĩnh.

Rốt cuộc anh cũng bị sự yên tĩnh đó làm cho không còn đường lui.

“Vậy anh đi trước, có việc gì thì có thể gọi cho số điện thoại này, điện thoại của anh... tạm thời không dùng được.” Tề Trình xoay người, đưa cho Trì Trì Hàm một tờ giấy nhỏ, muốn sờ thử nhiệt độ trên trán Trì Trì Hàm lần nữa, tay giờ ra được một nửa thì lại rút trở về.

“Trong tủ lạnh có miếng dán hạ sốt, nhưng anh cảm thấy chắc là do đến kỳ nên tâm tình em không được tốt lắm, ngủ một giấc là sẽ không sao nữa, miếng dán hạ sốt rất lạnh, anh sợ em đau đầu, tốt nhất là thuốc giảm đau cũng uống ít thôi, trong ngăn kéo, phía bên phải anh có bỏ mấy túi giữ nhiệt.” Tề Trình đứng thẳng, phát hiện ra cuối cùng cũng không còn chuyện gì để dặn dò nữa: “Anh đi trước, ngày mai sẽ không tiễn em.”

Anh xoay lưng lại, bước đi không do dự.

Trì Trì Hàm ngồi dậy, xác định mình thật sự bị cảm, đầu óc choáng váng phải mất một chút thời gian mới có thể tiêu hóa hết những lời Tề Trình vừa nói.

Anh đi rồi.

Khom người nhấp mặt mũi, sau đó mở cửa.

Lúc xoay người đóng cửa thì nhìn thấy Trì Trì Hàm đang ngẩn ra nhìn nên động tác ngừng lại.

Trì Trì Hàm cảm môi, cách hai cánh cửa đã bị đập đổ, cùng Tề Trình nhìn nhau giữa bóng tối.

Giữa bóng tối, Tề Trình vẫn không nhúc nhích.

Trì Trì Hàm cảm môi càng lúc càng mạnh.

Cuối cùng, dường như anh thở dài một hơi, đi trở lại, nhìn cô, lại không biết nên nói cái gì.

Trì Trì Hàm cũng không biết nên nói cái gì.

Cô khó chịu cả một ngày, làm hết đủ loại tiết mục của một người bạn gái chịu âm ức, thậm chí còn phát sốt.

Kết quả, chỉ là vì điện thoại anh hết pin, anh có chút ghen tuông, và đầu óc mau quên của cô.

Xốc chăn lên, ngồi dậy, bắt đầu leo lên người anh, cảm giác được cơ bắp trên người anh căng cứng, nhưng vẫn không dám nằng nặc cô lên như trước kia.

“Cửa bị phá như vậy rồi, em ngủ không được.” Mãi cho tới khi đã ôm được cổ Tề Trình, ngửi được mùi thuốc trên người anh, Trì Trì Hàm mới yên tâm.

Anh không cúp điện thoại của cô.

Cũng không sửa lại mặt mũi mở cửa.

Là cô đã gom toàn bộ cảm xúc tiêu cực lại một chỗ rồi giận chó đánh mèo.

“Vậy sang bên đối diện?” Tề Trình do dự một chút: “Buổi đêm anh có thể đi vào phòng vẽ tranh.”

...

Ý là bọn họ phải chia giường.

Hình như giữa lúc tức giận, cô đã nói ghét anh, còn nói muốn về nhà...

Trong lòng cô rút lại một chút, không dám ngừng đầu lên nhìn anh nữa, lúc này cũng chỉ có thể rầu rĩ rồi gất đầu...

Cánh tay nằm nhũn chẳng có chút sức lực nào, Tề Trình không nâng cô, đi được hai bước cô đã bắt đầu bị trượt xuống.

Cô nhắm chặt mắt, mặc kệ để ngã chết luôn...

Tề Trình dừng lại, đứng im bối rối một lúc, rốt cuộc vẫn vươn tay ra ôm lấy cô, vững vàng xốc cô lên.

“Không có sức sao?” Giọng của anh rất nhẹ.

Trì Trì Hàm tiếp tục gất đầu, chôn mặt trong cổ anh quyết định ngày hôm nay không chịu đứng dậy nữa.

“Có đói bụng không?” Vào nhà xong, Tề Trình dùng lưng đóng cửa lại.

Anh vô cùng tức giận.

Cuộc điện thoại đó Trì Trì Hàm nói quá nhanh, ngay cả cơ hội xen mồm vào anh cũng không có.

Áp đặt lên đầu anh một đồng chuyện anh không hề làm, dùng dùng nói hết một lèo còn tổng kết bằng một câu cô ghét anh.

Trong khoảnh khắc bị cúp điện thoại đó, anh mới biết được trên người mình thật sự có gen nóng nảy của người nhà họ Tề, anh ném vỡ điện thoại đi động, sau khi phát hiện cửa đối diện bị khóa trái thì đập luôn cửa.

Anh muốn hỏi cô xem rốt cuộc là tại sao cô lại có thể ra được kết luận như vậy.

Đang tức đến muốn xị khói, lại nhìn thấy Trì Trì Hàm một mình cuộn tròn trên giường, lòng lập tức mềm nhũn.

Cô đang phát sốt nhẹ.

Mây nhàu rất chặt, mơ mơ màng màng ôm lấy anh, oán trách anh thật đáng ghét.

Vì thế anh thật sự không giận nổi nữa, nhất là đến lúc cô hoàn toàn tỉnh hẳn, sau khi giải thích rõ ràng, cô còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong lòng vẫn có khúc mắc, cho nên vừa rồi dằn dò xong, anh kiên quyết xoay người, muốn cả hai bình tĩnh lại một chút, nhưng rồi lại nhìn thấy ánh mắt bất lực lại ảo não của cô.

Anh không cách nào cứng rắn nổi với cô.

Cô là Trì Trì Hàm, là cô gái anh vẫn thế trong lòng là sẽ cứng chiều cả đời.

“Trong tủ lạnh vẫn còn sủi cào, có muốn ăn không?” Đặt cô lên giường, để cử môn duy nhất trong tủ lạnh anh có thể đun nóng lên để ăn.

Trì Trì Hàm liên tục lắc đầu, ôm lấy cổ anh không chịu buông ra.

“Anh vẫn còn đang tức giận, rất rất giận.” Tề Trình thở dài, không nỡ để cô buông tay, chỉ có thể để mặc cho cô kéo luôn cả anh lên giường.

Trì Trì Hàm lại co rụt một chút.

“Em ghét anh.” Cô kiên quyết, vùi đầu trong lòng anh, nhắc lại rất rõ ràng, hai tay nắm lại thành quyền, lại vẫn cứ ôm lấy cổ anh không chịu buông tay.

...

“... Anh nên trả lời thế nào?” Giọng của Tề Trình đã rất bắt đầu dĩ, xoa xoa tóc cô, cúi đầu hôn xuống cái đầu không chịu ngừng lên của cô.

Không giận nữa rồi...

Cô âm ức như vậy, cái đáng về ngang ngược không chịu xin lỗi cũng không chịu để anh đi đó khiến anh hoàn toàn không giận nổi nữa.

Cũng chỉ là một chút việc nhỏ.

Giữa trai gái yêu nhau, chút hiểu lầm nhỏ nhỏ thế này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Anh không phải là hoàn toàn không có lỗi, sau khi sạc pin xong cũng không nói cho cô biết anh cúp máy chỉ là vì điện thoại tự động tắt nguồn.

Cô quên trước quên sau, quên mất hôm nay là ngày đối mặt mã cũng là chuyện rất bình thường.

Chỉ là không khéo, tất cả mọi chuyện lại đụng vào nhau, thân thể cô lại không thoải mái.

“Ăn một chút thôi có được không? Em không thể nhịn đói được.” Nghĩ thông suốt xong lại bắt đầu quan tâm cô.

Cũng âm ức cả ngày rồi.

Sau khi điện thoại tắt nguồn, anh nhìn về mặt cô lúc nói chuyện với người đại diện dường như cũng không được tốt lắm.

Khép kín ở trong căn nhà này hơn nửa năm, sau khi trở lại cuộc sống bình thường, cảm xúc của cô không được tốt lắm.

Vừa rồi lúc nói bảo vệ không để cô đi dạo, mặc dù đang giận nhưng anh vẫn bị sự âm ức của cô làm cho trong lòng hơi nổi lên.

Đương nhiên anh biết cô không thoải mái.

Chỉ là từ trước tới giờ cô vẫn luôn cười hi hi, lúc ôm anh thì mặt mày đều tràn đầy hạnh phúc, cho nên anh cho rằng, cô ở cùng anh rất vui vẻ.

Cho nên có đôi lúc sẽ quên mất những áp lực mà cô phải gánh vác.

Thình thoảng thân thể anh không thoải mái, cô sẽ tìm một chỗ anh không nhìn thấy, hít hít mũi nghĩ xem phải gọi điện thoại nói với người nhà anh thế nào.

Vì chăm sóc cho anh mà cô đã dần cách xa bạn bè người nhà, ngay cả video thực này cũng là vì muốn giúp anh tiến hành giải mã cảm hệ thống nên mới chuyển thành một cuộc họp ở đây.

Có những thứ mà anh và người nhà đều cho là đương nhiên, thật ra đều là Trì Trì Hàm cười cười nhượng bộ.

Chỉ là cô không nói ra mà thôi.

“Thật xin lỗi, anh không nên vì vị đạo diễn kia mà bực bội với em cả ngày.” Thấy cô vẫn không nhúc nhích cái đầu, Tề Trình nhàu mày, càng đau lòng hơn.

Quả thật, anh không nên đối cả một ngày.

Vào lúc cô phiền lòng, nếu anh có thể chịu đựng một chút thì hôm nay cô đã không đến mức không khống chế được như vậy.

...

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng ngừng đầu lên.

Mặt đỏ bừng bừng, môi cắn mạnh tới mức in rõ vết răng.

Con người trong mắt đen lị, nhưng không có hơi nước.

Cô không khóc.

Cô chỉ là sợ hãi sau khi phát hiện ra cả ngày đều chỉ là hiểu lầm.

Cô luôn luôn bày ra cho anh mặt tốt nhất của cô.

Độc lập kiên cường tích cực lạc quan, giữa lúc bệnh tình của anh đi vào ngõ cụt, cô đã kéo anh ra khỏi vùng bùn.

Cô chưa từng cố tình gây sự ở trước mặt anh như vậy, trong khoảnh khắc nhập mặt mở cửa bị báo sai, trong lòng cô thật sự kích động đến mức muốn nói ra hết những lời độc ác nhất.

Thật ra cô vẫn luôn là như vậy, lúc cảm xúc dâng trào thì sẽ kích động tới mức không còn đầu óc nữa.

Lần đầu tiên không biết bệnh tình của Tề Trình đi tìm anh bất chuyện là như vậy, sau này biết rõ anh có bệnh lại bởi vì tò mò mà thường xuyên thử nghiệm mức độ đổ mồ hôi lạnh của anh cũng là như thế, thậm chí còn gián tiếp buộc Tề Trình ra khỏi nhà.

Tuy nhiên, tất cả sai lầm phạm phải đều có kết quả tốt.

Khẩn trọng tiềm thức cô cho rằng, cô cũng không làm sai cái gì.

Sau đó hôm nay, cô chiến tranh lạnh với anh cả một ngày, gào to rống lớn với anh, sau khi phát hiện là hiểu lầm thì chỉ có thể dùng phương thức vỗ lại túm anh không buông.

Cuối cùng người nói xin lỗi lại biến thành Tề Trình.

“Anh không thể cứ như vậy...” Về ẩm ướt trong đáy mắt Trì Trì Hàm biến thành thật sự đau lòng: “Không thể chuyện gì cũng suy nghĩ từ góc độ của em được.”

“Lúc em không vui, cố tình gây sự tổn thương anh, anh có thể tức giận.”

“Lúc em đáng ăn đòn...” Trì Trì Hàm lại cắn môi: “Anh cũng có thể đánh...”

Ví dụ như hôm nay.

Ví dụ như lúc cô nóng giận chỉ hận không thể kéo anh cùng nhau tiến vào vực sâu.

“Anh đã từng thử rồi.” Ngón tay Tề Trình dùng chút lực, muốn tách cánh môi đã sắp bị Trì Trì Hàm cắn nát: “Đời này anh chưa bao giờ tức giận như vậy.”

“Cho nên anh ném vỡ điện thoại đi động, không tìm bảo vệ mà dùng ghế phá cửa đối diện, trước khi nhìn thấy em, anh thật sự rất muốn đánh em.”

“Nhưng mà vẫn không nổi.” Khẽ nhàu mày: “Môi sắp bị cắn nát rồi, em dùng sức như vậy làm gì?”

“Em không phải là người tùy hứng cố ý giận dỗi, em ẩm ướt chắc chắn là có lý do.”

“Sau này có lẽ chúng ta vẫn sẽ âm ỉ với nhau, chuyện hiểu lầm như hôm nay có lẽ vẫn sẽ xảy ra.”

“Nhưng đều cố gắng nói rõ ra hết với nhau có được không? Anh nói với em là đi động của anh hết pin, em cũng nói cho anh biết là công việc của em không thuận lợi.”

“Anh hay để ý chuyện vụn vặt, cũng hay âm thầm hờn dỗi.”

“Em thì dễ dàng lúc càng giận, đến cuối cùng không thể cứu vãn được thì lại bắt đầu nói hươu nói vượn.”

“Chúng ta đều cố gắng để mỗi người lui một bước có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giọng của Tề Trình vẫn hết sức dịu dàng.

Thấp thấp trầm trầm, âm cuối từng chữ đều khiến Trì Trì Hàm ngứa ngáy bên tai.

Tinh táo nghĩ lại, những chuyện khiến cô không khống chế được cảm xúc đều là chuyện rất nhỏ, chỉ là tất cả dồn lại một chỗ, lại gặp thời kỳ nhạy cảm do gần đây công việc của cô không thuận lợi.

Phần lớn các cặp trai gái yêu nhau sẽ gặp rất nhiều chuyện nhỏ.

Cô đã từng gặp rất nhiều cặp yêu nhau, bởi vì những chuyện vặt vãnh hằng ngày này, nói ra những lời vô tâm, cuối cùng thật sự làm tổn thương đối phương.

Bởi vì biết.

Cho nên càng cảm nhận rõ sự đáng quý của Tề Trình.

Nhất là sau khi phát hiện ra nếu không có Tề Trình, cô cũng sẽ đi theo con đường nói ra những lời vô tâm này, cũng sẽ tự tay đẩy tình yêu của mình vào con đường đổ lỗi rồi tra tấn lẫn nhau này.

May mắn là Tề Trình.

Cánh tay ôm cô anh càng lúc càng chặt hơn, cuối cùng dứt khoát cọ lên người anh, dè dặt xuống ôm chặt.

Mùi thuốc trên người anh vẫn như vậy, nhàn nhạt, hơi đắng.

Nhiệt độ cơ thể của anh vẫn rất thấp, trời đầu hạ, thế nhưng đầu ngón tay vẫn lạnh lạnh.

Anh rất dễ đổ mồ hôi, mặc dù không phải là mồ hôi lạnh, nhưng những lúc thẹn thùng, trán anh vẫn sẽ lấm tấm những giọt nước li ti đọng lại.

Anh đấu tranh với chứng uất ức mười năm, vào lúc chuẩn bị cáo biệt thế gian vẫn còn muốn sắp xếp ổn thỏa cho cuộc sống của cô.

Anh vì cô mà ra khỏi nhà, vì cô mà nhảy qua cửa sổ, vì cô mà cố nén chứng sợ giao tiếp mở camera ra.

Ở bệnh viện, vào lúc chính mình ốc không mang nổi mình ốc, nhịp tim đập kịch liệt, anh ngồi ở cạnh cửa, giúp cô chặn ánh đèn flash từ các phóng viên, giúp cô cản lại gã béo kia.

Anh luôn đặt cô ở vị trí số một, cho dù gần đến mức phá hư cửa, cho dù bị lời lẽ không có chừng mực của cô làm cho giận tới mức quyết định chia giường, thì lúc nói chuyện với cô anh vẫn rất dịu dàng, chuẩn bị miếng dán hạ sốt, túi giữ nhiệt, thậm chí nhìn không nói đáng về bất lực của cô, thờ dãi xong lại quay ngược trở lại ôm cô.

Anh thật sự rất rất tốt.

Người đàn ông mà cô yêu, tốt hơn phần đông mọi người trên thế giới này.

“Tề Trình...” Trì Trì Hàm lâu bà lâu bầu, lần qua lần lại như con giun, vrom móng vuốt phủ lên mặt Tề Trình: “Anh thật soái.”

“...” Tề Trình bị cô cho nháp nhồm không yên, lại vì ba chữ kia mà đỏ mặt.

“Em muốn ăn sủi cào.” Cái người nằm sắp trên người anh lại bắt đầu thói quen cọ cọ.

“Anh đi đun.” Tề Trình đánh cam chịu, xoa xoa đầu cô, ngồi dậy.

“Em còn muốn nước tương!” Móng vuốt của Trì Trì Hàm còn chưa rời khỏi mặt anh, vỗ vỗ, lại xoa xoa.

“... Anh không biết làm nước tương.” Tề Trình bắt lấy hai cái móng vuốt đang làm loạn: “Đừng có xoa, trên mặt anh có mồ hôi.”

“Mồ hôi cũng thơm!” Trì Trì Hàm rất cố chấp thể hiện lớp da mặt dày.

“...” Động tác của Tề Trình dừng lại, hơi hơi nhủu mày, kéo tay cô xuống, nhìn cô: “Vậy tại sao lại ghét anh?”

...

Trì Trì Hàm bị anh nhìn tới mức chỉ có thể chớp mắt.

“Em nói bốn lần.” Tề Trình vẫn rất nghiêm túc.

“...” Đây là từ từ rồi tính số đây, Trì Trì Hàm há hốc mồm: “... Em chỉ đang dối...”

“Dối cũng không được ghét anh.” Giọng Tề Trình vẫn rất nghiêm túc: “Lúc tức giận anh cũng đâu có ghét em.”

...

“Được...” Trì Trì Hàm gạt đầu.

Rốt cuộc Tề Trình cũng cong cong khóe miệng, vò vò tóc cô: “Đun sủi cháo?”

“Ừ.” Trì Trì Hàm tiếp tục gạt đầu, lúc cãi nhau cũng không khóc, thể mà bị anh vò đầu hai cái mắt đã đỏ ửng.

“Em dạy anh làm nước tương?” Độ cong khóe miệng càng lớn hơn, con ngươi màu hổ phách lấy lại độ âm quen thuộc.

“Được.” Trì Trì Hàm theo anh rời giường, cúi đầu, lại ngẩng đầu.

“Dép lê của em còn ở bên đối diện...” Cả quá trình cô còn chưa chạm chân xuống đất cơ đấy...

“Anh công em đi, đau bụng thì đừng đi chân trần.” Tề Trình xoay lưng lại, ngồi xổm xuống, hai tay đưa ra sau vẫy vẫy Trì Trì Hàm.

“... Có phải chúng ta làm hòa quá nhanh rồi không?” Cô ghé vào lưng Tề Trình, sai Tề Trình dùng kéo cắt hành tây, làm rất tự nhiên, tự nhiên tới mức cô gần như quên mất hơn mười phút trước bọn họ còn chẳng muốn mở miệng nói chuyện với nhau.

“Em còn muốn lâu thế nào nữa?” Tề Trình hỏi lại, cái kéo đang cắt hành tây lắc lắc hai cái.

“...” Trì Trì Hàm thức thời rụt cổ không dám hỏi lại.

“Vị đạo diễn kia...” Tề Trình vẫn đang cúi đầu: “... sau này sẽ còn tới nữa sao?”

“Ừ, anh ta là đạo diễn chính, hai tháng tới anh sẽ thường xuyên nhìn thấy anh ta.” Trì Trì Hàm trả lời vô cùng ngoan ngoãn.

Tề Trình hừ hừ.

“Lần sau anh ta mà ôm em thì em sẽ giẫy ra.” Trì Trì Hàm tiếp tục ngoan ngoãn.

Động tác trong tay Tề Trình ngừng một chút, lại hừ hừ một tiếng.

“Anh ta ăn nói kiểu như thế đấy, ở lâu anh sẽ phát hiện ra thật ra con người anh ta cũng không tệ, hơn nữa ngôn ngữ ồng kính cũng rất cao siêu, cắt hành tây cũng có thể quay thành hiệu quả như nhà hàng Michelin.” Trì Trì Hàm ở sau lưng anh hip hip mắt cười.

“Tại sao anh lại phải ở lâu với anh ta?” Tề Trình khó chịu.

Im lặng một chút, lại tiếp tục khó chịu: “Truyện tranh của anh cũng rất cao siêu.”

“Ừ.” Lúm đồng tiền trên má Trì Trì Hàm đã sắp không thu lại được.

“Bán rất đắt.” Tề Trình lại bổ sung.

“Ừ.” Trì Trì Hàm gạt đầu rất mạnh.

“Đừng có nhện cười.” Tề Trình nhện không được lấy hành lá vỗ vào đầu Trì Trì Hàm, lỗ tai hơi đỏ lên.

Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng bật cười thành tiếng, nhìn thấy lỗ tai Tề Trình hoàn toàn đỏ ửng, sau đó thấp giọng lầm bầm một câu tiếng địa phương: “Vừa khóc vừa cười, lẻo méu thất cổ.”

Bọn họ chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Một người đàn ông ấm áp như vậy chắc chắn sẽ khỏe lại.

Trì Trì Hàm ôm lấy cổ anh, hạnh phúc tới mức sống mũi cũng cay cay.

***

Trong video mỹ thực này của Trì Trì Hàm, Tề Trình lại lần nữa cung cấp bản gốc tranh vẽ, lần này anh còn cho ra phiên ngoại bản Internet của truyện tranh, các công thức nấu ăn được dùng đều nằm trong video mỹ thực lần này của Trì Trì Hàm.

Cho nên Weibo của Trì Trì Hàm nổi sóng một phen.

Nếu lần trước, nhóm fan còn cảm thấy Trùng Ất và Trì Trì Hàm chỉ là quan hệ hợp tác thương mại thì lần này, đã có không ít người bắt đầu suy đoán quan hệ giữa nữ đầu bếp này và Trùng Ất.

Ngay cả Lâm Kinh Vũ cũng nhận không được bắt đầu tò mò.

“Sao người ta lại giúp cô như vậy?” Tranh thủ thời gian rảnh giữa lúc quay video, Lâm Kinh Vũ nhìn số lượt xem video, về mặt lẫn lộn giữa vui mừng như điên và bất an nên có chút kỳ quái.

Trì Trì Hàm theo bản năng đưa mắt nhìn camera, sau đó lắc đầu rất vô tội: “Tôi không biết, đều là Tề Ninh hỗ trợ.”

“Trùng Ất tự tiện Tề Ninh sao?” Một họa sĩ truyện tranh khiêm tốn như vậy mà lại làm ra loại chuyện này thì thật đúng là khó bề tưởng tượng.

Trì Trì Hàm tiếp tục lắc đầu, nói lăng sang chuyện khác: “Bên phía Nhậm Tuấn Hữu thế nào rồi?”

Người này rõ ràng là nhắm vào cô rồi.

Video mỹ thực theo mùa đầu tiên của cô chủ yếu nhằm vào bữa sáng, cho nên món ăn đầu tiên là bánh trứng ít béo.

Video được đăng lên vào buổi tối, trong chương trình trực tiếp Nhậm Tuấn Hữu làm món y đúc, giữa quá trình gấp vỏ sò lỗi, vừa mắng tục vừa làm đồ ăn cháy đen, sau đó ném vào thùng rác.

“Thật đúng là không thể làm theo từng bước như trong video hướng dẫn được, lãng phí nguyên liệu nấu ăn của tôi.” Lúc Nhậm Tuấn Hữu nhìn về ống kính châm chọc công thức nấu ăn của cô, Trì Trĩ Hàm đang ru rú trong phòng Tề Trình xem chương trình trực tiếp của anh ta.

Gật đầu nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Đồ tiểu nhân!” Dùng ngón tay chỉ vào màn hình.

“Người xấu!” Tiếp tục dùng ngón tay chọc màn hình.

Sau đó Tề Trình lấy mất Ipad của cô.

“Đi ngủ!” Tề Trình hạ lệnh.

“...” Trì Trĩ Hàm chớp mắt: “Lúc này anh nên bá đạo mà nói rằng, đừng sợ, anh sẽ thu mua nền tảng video này để xử anh ta!”

“...” Tề Trình nhìn cô một cái, rất thành thật: “Anh không mua nổi.”

“...” Trì Trĩ Hàm nhăn cái mũi.

“Hơn nữa nền tảng chương trình này có thù oán với nhà anh.” Tề Trình lấy điện thoại ra tìm tư liệu đưa cho Trì Trĩ Hàm xem: “Nhà đầu tư cho nền tảng này vốn là đối thủ một mắt một còn với nhà anh.”

“...” Trì Trĩ Hàm ngồi dậy nhìn đi động của Tề Trình.

“Cho nên chuyện này em chỉ có thể ngủ, bởi vì rõ ràng là anh ta sẽ không hề dằn bỏ qua như vậy.” Để điện thoại đi động xuống, Tề Trình lạnh nhạt nói.

“Vậy em phải làm sao bây giờ...” Trì Trĩ Hàm có chút há hốc mồm.

Trước hôm nay, cô đều chẳng coi Nhậm Tuấn Hữu là chuyện đáng để tâm.

Sao chép công thức nấu ăn, bị đuổi việc, chuyển sang làm chủ chương trình trực tiếp, trong lúc trực tiếp thì châm chọc khiêu khích cô, đối với cô, những hành vi này đều thật thấp hèn.

Cô cũng không chỉ trông cậy vào Weibo để kiếm tiền, mắng nhau với loại đàn ông thô tục hèn kém này, cô cảm thấy rất vô nghĩa.

Người ta muốn làm việc vô lại, cô âm ỉ với anh ta chẳng phải là cũng tự đặt mình vào cùng chỗ với anh ta sao.

Sự nghiệp của cô đang trong thời kỳ thăng hoa, cô không hề muốn vì anh ta mà tự làm giảm trình độ của mình.

Nhưng Tề Trình nói như vậy khiến cô chột tính ra, trong nháy mắt việc này liền trở nên thật phức tạp.

“Anh ta sẽ không nhịn nổi, chờ anh ta lộ bài đi.” Tề Trình kéo Trì Trĩ Hàm đang vô cùng lo lắng vào trong ngực: “Đừng nghĩ đến anh ta nữa, dạo này tối nào em cũng xem chương trình trực tiếp của anh ta.”

“...” Trì Trĩ Hàm nhịn không được bắt đầu chui ra.

“... Em đừng có lộn xộn.” Tắt đèn cũng có thể cảm giác được Tề Trình vừa nói vừa cau mày.

Lần giảm thuốc này của anh rất gầy vò.

Bác sĩ Lý là bác sĩ chủ trị, cho nên đợt điều trị này, phần lớn là bởi bỏ thân thể.

Đương nhiên, cũng bao gồm bù đắp vấn đề mà trước kia anh thiếu hụt nhất.

Bác sĩ Lý bắt anh cầm dục.

“Nếu hai người định sau này sẽ sinh con thì tôi đề nghị đợi đến lúc đợt điều trị kết thúc, kiểm tra chất lượng tinh trùng rồi hãy bắt đầu.” Lời này là bác sĩ Lý kéo anh đến nhà vệ sinh để nói, lúc nói cực kỳ vui vẻ.

“Chỉ là gần đây thuốc tôi kê có hơi mạnh, tự cậu xem rồi làm đi.”

Vỗ vò vai anh hết sức vô trách nhiệm.

Việc này anh còn chưa nói với Trì Trĩ Hàm, không biết phải mở miệng thế nào.

Nhưng mà cứ tiếp tục cọ thế này thì thật sự sẽ xảy ra chuyện.

“Tại sao gần đây anh cứ... vừa chạm vào là có phản ứng?” Trì Trĩ Hàm hỏi hết sức nghi hoặc.

“... Anh vào phòng vệ tranh.” Tề Trình đánh phải cam chịu, ngồi dậy bật đèn.

“Em nằm ngửa, không chạm vào!” Trì Trĩ Hàm lập tức lăn sang một bên, giờ tay tò thái độ.

“...” Tề Trình tắt đèn, thờ dãi một hơi giữa bóng đêm: “Hay là em cứ hỏi anh chuyện Nhậm Tuấn Hữu đi.”

Sao mà cô có thể không chạm vào được.

Trời mùa hè nóng bức lại dán chặt làm anh sắp nghẹn tới mức sinh bệnh...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Trì Trì Hàm nhận được điện thoại của Thích Tinh trong lúc đang xem video, Tề Trình không có mặt.

Bởi vì hiệu quả điều trị rất tốt, bác sĩ Triệu tăng cường độ điều trị giải miễn cảm hệ thống cho Tề Trình, cho nên vừa mới sáng tinh mơ, Tề Trình đã được chiếc xe chuyên dụng của anh đưa ra khỏi nhà, nghe nói là đi loanh quanh gần đây, đến chiều mới được đưa về nhà.

Cả buổi sáng Trì Trì Hàm chẳng làm gì chỉ xem điện thoại, nhịp tim và huyết áp của Tề Trình đều hơi cao, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể khống chế được.

Quá trình điều trị bệnh tâm lý thật kỳ diệu.

Dường như sau khi khúc mắc được hóa giải, uống thuốc tương ứng với giai đoạn điều trị là có thể chuyển biến tốt đẹp tới mức mắt có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đối với hai người bạn họ, bệnh của Tề Trình giống với cảm mạo phát sốt thông thường hơn, chỉ cần cẩn thận một chút, uống thuốc đúng giờ là chắc chắn sẽ khỏi phục.

Mấy ngày nay, thậm chí ngay cả ba của Tề Trình cũng bắt đầu gọi video nói chuyện với anh về một số công việc ở công ty, theo ý tứ của ba Tề Trình, hai chi nhánh mà ông nội Tề để lại cho Tề Trình trong di chúc, chờ anh khỏe hẳn rồi sẽ giao lại cho anh.

Mọi người đều đang chuẩn bị cho việc Tề Trình khỏe hẳn.

Dường như tất cả mọi chuyện đều đang dần trở nên tốt hơn.

Thuận lợi tới mức khiến cô cảm thấy, có phải tất cả mọi khổ cực đời này rốt cuộc cũng đã sắp hết rồi.

Sau đó, một cú điện thoại của Thích Tinh gọi tới làm cô đỡ người ra.

“Tớ chắc chắn đó là mẹ cậu, nhưng mà bà ấy đi cùng cô cô cậu rồi, tớ không kịp ngăn bà ấy lại.” Giọng của Thích Tinh rất gấp gáp: “Nếu không hay là thế này, tớ tìm cô cô cậu xác nhận lại, xem có thể lấy được phương thức liên hệ của mẹ cậu không.”

“Ồi chào, nếu mà cô cậu ở đó thì tốt rồi, tớ thật sự là thoát cái không phản ứng kịp để cho bà ấy đi mất rồi.” Thích Tinh vẫn đang tiếc nuối: “Nhưng mà trông bà ấy có vẻ cũng không tệ, sắc mặt rất tốt, quần áo và trang sức trên người đều rất đắt tiền.”

“Tóm lại cậu đừng vội, bà ấy đã tới tìm cậu thì chắc chắn sẽ tiếp tục tìm nữa, mấy ngày này tớ sẽ không đi đâu hết chỉ canh giữ ở nhà cậu, nhất định sẽ lấy được phương thức liên hệ của bà ấy.” Trì Trì Hàm vẫn im lặng khiến tốc độ nói của Thích Tinh càng lúc càng nhanh: “Mẹ nó, cậu nói với tớ một câu đi, cậu cứ như vậy tớ lại hoảng đấy.”

“Thích Tinh.” Trì Trì Hàm nhắm chặt mắt: “Trước đó Tề Ninh đã tìm được bà ấy rồi, bà ấy đã gả cho một Hoa Kiều ở Nga, bây giờ còn có một đứa con trai.”

“Tớ không biết... có nên gấp lại bà ấy không.” Tìm được mẹ đã từng là nguyện vọng lớn nhất của cô.

Nhưng mà hiện giờ, nguyện vọng này lại trở nên vô cùng khó xử.

“Có gấp hay không để sau rồi tính.” Thích Tinh nhanh chóng ra quyết định: “Trước hết tớ sẽ nghĩ cách giúp cậu lấy số điện thoại liên lạc của bà ấy.”

“Cậu cần bà ấy cho cậu một lời giải thích, nếu không cả đời này khúc mắc của cậu cũng sẽ không thể hóa giải.” Thích Tinh do dự một chút, vẫn hỏi ra miệng: “Bây giờ cậu còn mong du không?”

“Chắc là... không còn nữa.” Thích Tinh cũng không biết rằng gần đây buổi đêm cô cũng không ngủ một mình: “Đã lâu rồi tớ không còn những vết trầy xước kỳ quái trên người nữa.”

“Vậy là tốt rồi...” Thích Tinh thở dài: “Chắc là cô cô cậu sẽ nhanh chóng gọi điện thoại cho cậu thôi, cậu làm chuẩn bị tư tưởng cho tốt, bà ấy nói cái gì cũng đừng để trong lòng, dù sao thì mấy năm nay bà ấy vẫn luôn giúp đỡ cậu.”

“Ừ.” Trì Trì Hàm cúi đầu: “Thích Tinh, cảm ơn.”

Người bạn duy nhất, vào lúc cô nghèo túng nhất, đã không bỏ đi xuống giếng, không xì xào bàn tán.

Người bạn duy nhất, vào lúc cô hoàn toàn tuyệt vọng, đã nói với cô rằng con người cuối cùng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thật ra, cô vẫn rất may mắn.

Gặp được Thích Tinh, gặp được Tề Trình.

Nhưng giống như Thích Tinh nói, cô vẫn rất muốn biết tại sao mẹ cô lại vứt bỏ cô vào lúc khó khăn nhất.

Người mẹ đã mang thai mười tháng, cùng nhau chung sống vui vẻ hai mươi năm

Hai người rất ít khi cãi nhau, cho dù lúc đi học thành tích của cô luôn không được tốt lắm, nghỉ giữa giờ đọc tiểu thuyết bị giáo viên tịch thu báo phụ huynh, lúc về nhà, mẹ cô cũng sẽ không mắng cô, chỉ bảo cô tự suy nghĩ một chút, nếu không muốn đi học thì có hứng thú với thứ gì khác không.

Nếu thật sự có thì ba mẹ nhất định sẽ cố gắng hết sức để ủng hộ.

Nhưng không ngờ rằng đến lúc cô thật sự nghỉ ra thì cô đã chẳng còn ba mẹ.

Cô vẫn luôn là đứa bé được nuôi trong hũ mật, được cưng chiều mà lớn lên.

Mẹ của cô, vì làm cho cô một chiếc váy công chúa cho Halloween mà thức tới rạng sáng.

Người mẹ như vậy, cuối cùng lại vì nợ nần, vì người chồng đột nhiên qua đời, lại bỏ rơi cô.

Cô không cách nào hiểu được.

Những lúc một mình, thậm chí cô còn từng nghĩ đến những đoạn phim cầu huyết trên TV.

Trong lòng cô vẫn cảm thấy, năm đó mẹ cô ra đi là vì cô.

Kết quả Tề Ninh lại nói với cô rằng, mẹ cô đã lập gia đình và sinh con, hơn nữa còn sống rất tốt.

Trì Trì Hàm cắn môi, theo bản năng nhìn về phía camera.

Tối đen như mực, đèn khởi động không sáng.

Lúc ban đầu cô chỉ vì phương án điều trị mới bước vào cuộc sống của Tề Trình, chẳng biết từ lúc nào lại đã biến thành như bây giờ.

Vừa gặp phải chuyện không vui đã muốn ôm lấy anh theo bản năng.

Cơ thể hơi lạnh lạnh.

Vòng ôm đầy rộng.

Cùng với mùi thuốc nhàn nhạt.

***

Video sau đó quay không được thuận lợi lắm.

Lúc đầu là đạo diễn đòi hỏi, không nói góc độ trộn bột mì của cô quay không đẹp thì lại nói bột trộn ra nhìn muốn nôn.

Sau đó Trì Trì Hàm trộn đi trộn lại cùng một loại bột suốt ba tiếng đồng hồ thì đạo diễn mới không tìm được góc độ nào nhìn muốn nôn nữa.

Sau đó là Lâm Kính Vũ.

Thật ra Lâm Kính Vũ là một người đại diện rất được, bao che khuyết điểm, lần nào cũng sẽ cố hết sức để giúp người trong tay mình lấy được số tiền công lớn nhất.

Cho nên cho dù tất cả mọi người đều biết ông ta có tính cách con buôn thì gặp chuyện lớn cũng vẫn có rất nhiều người muốn tìm Lâm Kính Vũ làm người đại diện.

Từ trước tới nay ông ta đều rất giỏi kiềm chế.

Thế nhưng vào lúc cô vấp và lấm mới tìm được góc độ trộn bột tốt thì ông ta lại đột nhiên đập đồ ghế, miệng mắng mấy câu thô tục hiếm khi nghe được từ miệng ông ta.

Mọi người, bao gồm cả đạo diễn, đều dừng công việc trong tay lại.

Trì Trì Hàm mỉm cười, đón lấy chiếc đi động Lâm Kinh Vũ quăng tới.

Mười mấy ngày nay vẫn lo lắng Nhậm Tuấn Hữu sẽ có động tĩnh, rốt cuộc anh ta cũng tung ra con át chủ bài.

Một bức thư từ luật sư.

Kiện cô: vu cáo, làm tổn hại danh dự, yêu cầu bồi thường 150 vạn nhân dân tệ.

Đương nhiên, một kẻ vô cùng thích lộ mặt như Nhậm Tuấn Hữu chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lộ mặt, lá thư này còn kèm theo một đoạn video.

“Tôi muốn kiện, không phải bởi vì hiện giờ tôi sống không tốt.” Nhậm Tuấn Hữu ngừng một chút, mắt hơi hướng xuống phía dưới, khóe miệng khẽ cong lên một cách mỉa mai: “Vì một cái công thức nấu ăn từ thuở xa lắc xa lơ chẳng biết là thuộc sở hữu của ai mà khiến tôi đánh mất công việc đầu bếp, tìm thấy quần làm loạn chương trình trực tiếp của tôi.”

“Các người đều nói chỉ phí sao chép rất thấp, hôm nay tôi muốn nói một câu có hơi khác.”

“Chỉ phí phản sao chép cũng rất thấp.”

“Tôi rất may mắn, cho dù bị chen ép tới mức muốn làm đầu bếp cũng không được thì vẫn có người coi trọng tài hoa của tôi để tôi làm chủ chương trình trực tiếp, nhưng không có nghĩa là sự căm giận trong lòng vì thế mà biến mất.”

“Hon một trăm vạn tiền bồi thường này, nếu có thể thắng kiện, tôi sẽ quyên góp toàn bộ.”

“Tôi cũng không thích tiền, tôi chỉ không nuốt trôi nổi con tức này.”

Trì Trì Hàm lấy đi động ra, tay hơi run run.

Trường quay rất yên tĩnh, video cô vừa xem được đăng công khai.

Cô không ngờ rằng một người lại có thể vô si tới mức đó, không hề có giới hạn, làm hại người ta rồi lật mặt một cái, sau đó hất toàn bộ nước bắn lên người người bị hại.

Sắc mặt Lâm Kinh Vũ đã rất tệ, vội vàng quay về công ty liên hệ bộ phận pháp luật và quan hệ xã hội để bàn bạc đối sách.

Đạo diễn khoát khoát tay, dứt khoát kết thúc công việc trước thời gian.

Lâm Kinh Vũ đi lên trước kéo Trì Trì Hàm, đôi phương khí thế rào rạt, đòi bồi thường một số tiền khổng lồ, lại giả vờ đáng thương giả vờ cao thượng, kích động một đám fan đòi lột da Trì Trì Hàm.

Cũng may, Trì Trì Hàm chưa bao giờ sử dụng tài khoản Weibo kia như tài khoản riêng của mình, thông tin cá nhân rất ít, lại chưa bao giờ lộ mặt, lúc trước nghỉ ngơi nội bộ công ty có người tiết lộ thực đơn trong video, sau khi trở về Lâm Kinh Vũ đã yêu cầu ông chủ tra xét cẩn thận, lúc này sẽ không có ai tiết lộ thông tin cá nhân của Trì Trì Hàm.

Trì Trì Hàm sợ trong lúc đang tiến hành giải mã cảm hệ thống Tề Trình phải chịu áp lực lớn, cố nhịn không gọi điện nhắn tin cho anh, cuối cùng vẫn tìm Tề Ninh.

Không biết tại sao, ở trong lòng Trì Trì Hàm cảm thấy Tề Ninh làm việc đáng tin hơn ba của Tề Trình một chút.

Hon nữa, đối với Tề Ninh thì loại chuyện thế này cũng thật sự không phải chuyện gì lớn lao to tát.

Trì Trì Hàm và Lâm Kinh Vũ vào tới công ty thì nhà họ Tề cũng đã phải luật sư tới, bốn người, trong đó có một người đã gấp trong phòng bệnh của ông nội Tề lúc trước, ông nội Tề nói đó là luật sư Lý, người đã nhìn Tề Trình lớn lên.

Là luật sư đại diện cho nhà họ Tề, luật sư Lý xuất hiện khiến bộ phận pháp lý của công ty đầy thắc mắc.

Trận thế có phần quá lớn.

Lần này Lâm Kinh Vũ lại nhận được ý muốn hỏi lại, chỉ là ánh mắt nhìn Trì Trì Hàm có chút phức tạp.

Tâm tình Trì Trì Hàm cũng có chút phức tạp.

Từ một khía cạnh nào đó mà nói, cô trở thành ân nhân cứu mạng của Tề Trình, mà nhà họ Tề cũng luôn dùng cách thức thế này để báo đáp lại cô.

Cũng không phải là không tốt.

Chi là vừa rồi cô gọi điện thoại không phải là vì muốn nhà họ Tề tìm luật sư cho cô.

Cô chỉ là theo thói quen nói cho người nhà họ Tề biết vị trí hiện tại của cô, để tránh Tề Trình trở về lại không tìm thấy cô mà thôi.

Nhưng Tề Ninh đã nhanh chóng tìm đoàn luật sư nòng cốt của nhà họ Tề đưa tới đây.

Thật ra, mọi người đều biết rằng chút việc nhỏ này thật sự không cần dùng đến đội ngũ cao cấp như vậy.

Cũng khó trách quản lý bộ phận pháp lý mặt xám như tro tàn.

Anh ta cũng không biết phải cung cấp tài liệu gì cho đội ngũ toàn tinh anh này, cả quá trình đều chỉ lo lau mồ hôi.

Tất cả mọi người đều bắt đầu trở nên mất tự nhiên.

Cô biết tâm tình mình đang hết sức phức tạp.

Cô vẫn cảm thấy, ở một số phương diện nào đó, hành vi của Tề Ninh và ba Tề đều là theo bản năng, thật ra cũng không coi cô như bạn gái của Tề Trình.

Bọn họ chỉ là đã quen không phản bác lại yêu cầu của Tề Trình, theo thói quen, Tề Trình muốn cái gì thì liền cho anh cái đó.

Mà sau khi mọi thứ dần trở nên tốt đẹp, cô lại bắt đầu trở nên nhay cảm với “cái gì” đó.

Cho dù là ba Tề cho có một tấm thẻ ngân hàng không có hạn định, hay là Tề Ninh cung cấp đội ngũ hàng đầu của nhà họ Tề.

Đều là căn cứ vào việc cô là ân nhân cứu mạng của Tề Trình, không giống như ông nội Tề, tán gẫu vài ba câu việc nhà, lại nói xuống dưới đó có lẽ sẽ bị ba cô mắng.

Vấn đề tiếp nhận này thật sự rất vi diệu.

***

Cuộc họp này kéo dài suốt cả một buổi chiều.

Giữa chừng luật sư Lý còn gọi đội ngũ quan hệ xã hội của nhà họ Tề tới.

Phòng họp nhỏ nhỏ chật ních người, đề tài thảo luận lại cực kỳ hưa thừa.

Tinh thần rất rõ ràng, Trì Trì Hàm không đưa ra được chứng cứ để chứng minh món ăn mẹ nấu là công thức bí truyền độc nhất vô nhị của nhà mình, mà đối phương cũng không đưa ra được chứng cứ chứng minh Trì Trì Hàm vu cáo Nhậm Tuấn Hữu sao chép công thức nấu ăn, bởi vì từ đầu tới cuối trên Weibo của Trì Trì Hàm cũng chỉ đăng một hình ảnh công thức nấu ăn từ ba năm trước, hơn nữa người đăng bài còn không phải là Trì Trì Hàm.

Có nghĩa là lá thư này của luật sư là vô tác dụng.

“Tác dụng cảnh cáo lớn hơn giá trị thực tế.” Luật sư Lý cười cười: “Căn đây rất nhiều tài khoản VIP thích bày trò này, tìm một văn phòng luật để đăng tin lên Weibo, chỉ là cảnh cáo một chút thôi, thật sự ra tòa cực kỳ ỉ.”

“Nếu như thật sự có chuyện này, đội ngũ quan hệ xã hội của công ty sẽ tìm đối phương để hòa giải ngừng tư, như thế cô không hề hay biết gì, thật ra để ý cũng vô ích thôi.” Luật sư Lý vừa cười một chút vừa nhìn thoáng qua Trì Trì Hàm: “Nhưng

mà ý tứ của Tề Tiểu thư là, đạo gần đây người này rất đáng ghét, bảo chúng tôi thử xem có thể mượn cơ hội lần này, tìm chuyện gì đó để tố cáo anh ta hay không.”

Phần còn lại của cuộc họp không liên quan gì tới Trĩ Trĩ Hâm nữa.

Bọn họ và bộ phận pháp lý bắt đầu kiểm tra tất cả các điều khoản hợp đồng của Nhậm Tuấn Hữu khi còn ở công ty này, bên phía luật sư Lý cũng đưa ra một chồng dày tư liệu về toàn bộ công việc diễn xuất và thù lao nhận được của Nhậm Tuấn Hữu trong thời gian này.

Chắc hẳn thu hoạch được không ít.

Đến lúc cuộc họp gần kết thúc, mấy đồng nghiệp trong bộ phận pháp lý đều nở nụ cười tươi rói trên mặt, hai mắt cũng sáng lên.

Trĩ Trĩ Hâm và Lâm Kinh Vũ chỉ có thể tiếp tục đưa mắt nhìn nhau, sau đó cố nhịn ý định muốn ngáp một cái.

“Tôi vốn định không hỏi.” Lâm Kinh Vũ tựa vào cửa phòng họp, dùng giọng nói to hơn tiếng muỗi kêu một chút mà mở miệng: “Rốt cuộc sao chuyện lại thành ra thế này?”

“Tôi cũng không biết.” Lần này Trĩ Trĩ Hâm lắc đầu rất chân thành.

“Tôi vốn nghĩ là cô dựa được gốc cây to, nhưng trận thế này thật sự không giống tác phong của tổng giám đốc bá đạo.” Rõ ràng Lâm Kinh Vũ đang kéo Trĩ Trĩ Hâm ra khỏi phòng họp.

Dù sao cũng chẳng có ai để ý đến bọn họ.

Ngoại trừ lúc đầu ra, cả buổi chiều hai người bọn họ chỉ là người tiếp khách mà thôi.

“Bây giờ tôi bắt đầu cảm thấy, có phải nhà họ Tề nợ tiền cô không đấy?” Lâm Kinh Vũ vuốt cằm bắt đầu đoán mò.

...

Trĩ Trĩ Hâm cười khổ.

Cho nên thật sự không phải là cô nghĩ nhiều.

Đây quả thật chính là cách thức trả ơn.

Mà thật ra nếu cô có thể thuyết phục được bản thân đừng già mồm như vậy thì có lẽ sau này cô có thể sống như một Mary Sue*.

* Mary Sue chỉ nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được nhiều chàng trai yêu thích dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, được cho là tác giả áp đặt những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật.

Không lo ăn mặc, có một người bạn trai cao phú soái, có vấn đề gì thì đã có gốc cây lớn để dựa.

Nhưng mà...

Trĩ Trĩ Hâm nhìn phòng họp vẫn đang khí thế ngất trời, ngăn người.

Cô chính là vấn cứ già mồm...

Bọn họ có thể kiện Nhậm Tuấn Hữu, cũng có thể dòi anh ta ra khỏi tầm mắt cô.

Trĩ Trĩ Hâm chưa bao giờ nghĩ ngờ năng lực làm ra những chuyện thế này của nhà họ Tề.

Nhưng mà thực ra, cô chỉ muốn Nhậm Tuấn Hữu xin lỗi, thừa nhận rằng anh ta đã sao chép công thức của mẹ cô, thừa nhận rằng anh ta vu cáo cô, rút lại thư của luật sư, thay bằng thư xin lỗi.

Cô biết rõ, về yêu cầu này, chỉ cần cô nói ra thì chắc chắn sẽ có thể thỏa mãn được.

Dùng trận thế như thế một quan tòa thế này, muốn thỏa mãn rất đơn giản.

Chỉ là mãi cho tới lúc cuối cùng, tiền luật sư Lý về, tươi cười cúi đầu nói cảm ơn, cô vẫn không nhắc tới dù chỉ một chữ.

Trước lúc đi luật sư Lý còn giữ cô lại.

“Cô cũng biết phía sau nhà đầu tư cho nền tảng trực tiếp của Nhậm Tuấn Hữu là ai, Tề Ninh bảo tôi tới chính là muốn lợi dụng vụ án này làm nước cờ đầu.” Võ vổ vai cô, bảo cô yên tâm bớt lo: “Không sao đâu, việc nhỏ mà thôi.”

Trĩ Trĩ Hâm gật đầu.

Cùng với Lâm Kinh Vũ, duy trì vẻ mặt tươi cười.

Bọn họ là thật lòng giúp đỡ.

Giúp cô một chuyện lớn.

Cô cũng thật lòng biết ơn.

Nhưng mà...

“Tại sao tôi lại nghĩ ngợi nhiều như vậy!” Sau khi tiền luật sư Lý đi, Trĩ Trĩ Hâm bắt đầu dùng đầu đập vào cửa thang máy: “Không nghĩ ngợi nhiều thì lại cố tình mọc thêm một thất khiếu linh lung tâm*!”

* thất khiếu linh lung tâm có nghĩa là ‘trái tim bảy lỗ’, trong “Phong thần diễn nghĩa”, nhân vật Tỳ Can có trái tim bảy lỗ, về sau bị Đát Kỷ hãm hại, lấy mất trái tim. Cúm từ này được dùng để chỉ những người rất thông minh, lương thiện.

“...” Lâm Kinh Vũ không chớp mắt nhìn cửa thang máy đang mở ra: “Thất khiếu linh lung tâm này của cô là thứ mà mọi người đều có, dù sao cả cuộc họp chiều nay đều chẳng có ai hỏi đến tâm tình của cô.”

“Cô có thể thích người nhà bọn họ đã có nghĩa là trái tim cô không có lỗ nào rồi, chẳng qua chỉ là đầu óc vẫn giống người bình thường mà thôi.” Lâm Kinh Vũ vỗ về tóc mình: “Nói chuyện với đối phương một chút đi, nói về cái ý tưởng linh lung tâm của cô ấy.”

“Không cùng thế giới thì góc độ nhìn thế giới cũng sẽ khác nhau, chưa hẳn đã là ác ý.”

“Nhưng nếu cô không nói thì bọn họ sẽ vĩnh viễn không biết.”

Nhìn con số hiển thị tầng của thang máy dần tăng lên, Lâm Kinh Vũ nhích lại gần Trĩ Trĩ Hâm, dùng bả vai thúc cô một cái: “Nhưng mà rốt cuộc là cô yêu đương với ai rồi hả?”

“Tình yêu thương vô bờ bến...” Sau khi thang máy ngừng lại, Lâm Kinh Vũ lắc lắc đầu, ung dung thông thả đi ra khỏi thang máy, để lại một mình Trĩ Trĩ Hâm lại kích động muốn đập đầu vào thang máy.

Việc này không liên quan gì tới Tề Trình.

Đối tượng cô cần bày tỏ linh lung tâm là Tề Ninh...

Còn chẳng bằng để cô đi đập đầu vào thang máy luôn đi...

Nhưng nếu mà không nói thì trong lòng cô sẽ rất khó chịu.

Tề Trình đã đối với cô rất rất tốt, đoạn tình cảm này cũng rất rất tốt.

Cho nên, cô chắc chắn phải nói, kéo người ở thế giới khác là Tề Ninh và ba Tề đến cùng độ cao với cô để nói chuyện một chút.

Không nhất thiết phải có kết quả.

Cô chỉ không muốn giữa mình và Tề Trình có một bóng mờ nào đó.

***

Lúc bị đánh thức bởi tiếng di động thì Trì Trì Hàm còn đứng nghiên cứu bụi bặm trong một góc nào đó của thang máy.

Chẳng thèm nhìn màn hình đã nghe máy luôn, giọng nói nghe có vẻ ịu xù.

Bên kia điện thoại im lặng một chút, Trì Trì Hàm đưa điện thoại ra trước mặt nhìn thoáng qua một cái, lập tức nháy dưng lên.

“Anh tiến hành điều trị xong rồi sao?” Cô rất nhớ anh.

“Ừ.” Tề Trình cúi đầu lên tiếng: “Hôm nay em không ổn sao?”

“... Ừ.” Trì Trì Hàm cũng hạ giọng theo.

“Tan làm chưa?”

“Rồi, em quay lại văn phòng lấy túi là có thể về rồi, bữa tối muốn ăn cái gì?” Trì Trì Hàm ra khỏi thang máy, cố gắng để giọng nói trở nên nhẹ nhàng.

Anh đã đi dạo bên ngoài cả ngày.

Nhịp tim và huyết áp vẫn luôn hơi cao, hẳn là người cũng mệt rồi.

Tất cả những chuyện này của cô đều là chuyện nhỏ.

“Để đến tối rồi nói, anh đang ở dưới lầu công ty em.” Giọng của Tề Trình vẫn rất ổn định: “... Em đừng chạy, chậm chậm thôi, anh chưa đi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối cùng, ngay cả túi Trì Trì Hàm cũng không lấy, ra khỏi thang máy rồi lao thẳng đến chỗ Tề Trình dừng xe, thờ hồn hên mở cửa ra, phản ứng đầu tiên chính là kéo tay anh nhìn máy theo dõi.

“Anh không sao.” Tề Trình đưa cho cô một chai nước khoáng, vận mở nắp chai: “Đã báo em đừng chạy rồi.”

“...” Trì Trì Hàm nhận nước, sau đó ngẩng ra nhìn Tề Trình lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho cô.

Sắc mặt anh không tốt lắm, so với mấy ngày nay trên mặt đã có chút huyết sắc thì sắc mặt đã tái nhợt hơn rất nhiều.

Tóc hơi ẩm ướt, bị ép phải đi dạo một mình cả ngày, chắc hẳn là đã đổ rất nhiều mồ hôi.

Bởi vì một môi nên con người càng nhạt màu.

Nhưng lại vẫn dậu dàng tới mức khiến cô muốn khóc.

“Trên người cả hai chúng ta đều là mồ hôi.” Trì Trì Hàm nghiêng đầu.

“Hả?” Tề Trình dừng động tác lại.

“Cho nên ôm nhau thì đừng có ai ngại trên người người kia có mồ hôi.” Trì Trì Hàm nhếch miệng, dùng tư thế ôm thú bông để ôm lấy Tề Trình, xoa xoa mái tóc ướt dẫm mồ hôi của anh.

“... Mấy hôm trước em còn báo mồ hôi của anh cũng thơm.” Giọng của Tề Trình mang theo ý cười, ôm lại cô, cũng xoa xoa tóc cô.

“Thật là tốt.” Trì Trì Hàm nhắm mắt, thờ dãi.

Không bao giờ có thể tìm được một người như vậy nữa, cũng không bao giờ có thể gặp được một người mà cho dù chỉ nhìn thấy tên cũng có thể khiến lòng cô dâng trào như thủy triều như vậy nữa.

***

Sau khi cô lên xe, chiếc xe yên ổn rồi đi, ra khỏi bãi đỗ xe, âm thanh ồn ào bên ngoài càng lúc càng lớn.

Hơn sáu giờ tối là thời gian tan tằm của phần lớn dân công sở, kẹt xe khiến tiếng còi xe to nhỏ nối tiếp nhau một cách không kiên nhẫn, trán Tề Trình lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Quá trình điều trị giải mẫn cảm hệ thống của anh vẫn chưa tính là thành công, phản ứng đáp trả kích thích khi ở giữa đám đông vẫn không khác với lúc dùng thuốc trước kia là bao, chỉ là không cùng phát tác với chứng uất ức nên nhìn qua có vẻ nhẹ hơn rất nhiều.

Bởi vì cơ thể anh căng thẳng và đổ mồ hôi nên Trì Trì Hàm buông vòng tay đang ôm anh ra, đổi thành che tai anh.

Hai người đối diện, trong mắt in ảnh ngược của đối phương, đều nhuu chặt mày, vẻ mặt giống nhau một cách thần kỳ.

Sau đó, không hẹn mà cùng bật cười.

“Hiện giờ rốt cuộc em cũng hiểu được tại sao anh lại không muốn bình phục rồi.” Lúm đồng tiền thấp thoáng trên má Trì Trì Hàm, cô thờ dãi: “Mới chỉ nửa năm mà em cũng đã không thích ứng được rồi.”

Tề Trình tựa lưng vào ghế, ý cười lúc này còn chưa biến mất.

“Nếu anh hoàn toàn khỏe hẳn thì sẽ làm gì nhỉ?” Trì Trì Hàm có chút tò mò.

Trong khoảng thời gian này có mất rất nhiều sức lực để bù đắp nửa năm bỏ trống kia, những lúc mệt mỏi sẽ nghĩ đến anh.

Thứ anh cần phải bù đắp là mười năm trắng.

“Chắc hẳn là anh vẫn sẽ giống như bây giờ.” Tề Trình hơi neho mắt lại, nâng tay, lòng ngón tay lạnh lạnh mà nắm vành tai Trì Trì Hàm, tiếp tục híp mắt, cười cười nhìn cô rụt rụt cổ.

“Anh chi muốn chữa khỏi những chức năng cơ thể đã bị bệnh ảnh hưởng, hẳn là cuộc sống vẫn sẽ như thế này.” Anh không định sẽ rời khỏi căn nhà lớn: “Chỉ là những lúc cần thiết thì có thể ra khỏi cửa mà không có chương ngại.”

Ví dụ như đưa đón cô đi làm.

Ví dụ như với tình huống như hôm nay, có thể giúp cô làm được chút gì đó.

“Không quay lại nhà họ Tề làm việc sao?” Trì Trì Hàm hỏi lời này có chút dè dặt.

“Hai chi nhánh này sẽ giao cho người chuyên nghiệp quản lý.” Tề Trình cười cười: “Anh cũng không có khiếu kinh doanh.”

“Cho dù có khỏi phục hay không thì anh cũng không thích đám đông, cũng không thích quá ồn ào.”

“Uống thuốc mười năm, không thể nào vẫn vui tươi cởi mở như trước kia.”

Tề Trình lại duỗi tay ra, tiếp tục sờ lỗ tai Trì Trì Hàm.

Làm cho cô bị lạnh co rúm người lại, làm đi làm lại không biết mệt.

Cuối cùng chọc cho cô tức giận, bị cô hung dữ trừng mắt một cái, vui cả đầu vào trong lòng anh.

“Tâm tình đã tốt hơn chút nào chưa?” Tề Trình dừng động tác lại, xoa xoa tóc cô.

Cuối cùng bầu không khí cũng không còn trầm lặng như lúc vừa lên xe nữa rồi.

Thật ra cô rất dễ dỗ dành, ôm rồi xoa xoa mấy cái là sẽ đỡ một cười hi hi ngay.

“Nhìn thấy anh là đã tốt hơn nhiều rồi.” Trĩ Trĩ Hàm nói ồm ồm: “Mẹ em đã về nước, đến nhà em tìm em, sau đó bị cô em dẫn đi rồi.”

“Em có hơi sợ, không biết tại sao bà ấy lại tìm em, cũng không biết cô em sẽ nói với bà ấy cái gì, buổi chiều em đã gọi cho cô em mấy lần nhưng đều không có ai nghe máy.”

“Ừ.” Giọng của Tề Trình trầm thấp.

“Buổi chiều Nhậm Tuấn Hữu đăng một bức thư của luật sư, kiện em tội phi báng.” Trĩ Trĩ Hàm ngẩng đầu, bởi vì vui đầu vào lòng anh nên cái mũi bị cọ cho đỏ đỏ: “Lần đầu tiên em nhìn thấy tên em trên thư của luật sư, còn nữa, số lượt chuyển tiếp Weibo đã vượt quá mười vạn...”

“Nhưng buổi chiều mấy người luật sư Lý do Tề Ninh tìm đến đã nói là đối phương không có chứng cứ chứng minh em nói anh ta sao chép, chuyện sẽ nhanh chóng được giải quyết.” Trĩ Trĩ Hàm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Lúc ra về luật sư Lý cũng nói với em chuyện người đầu tư cho nền tảng, việc này bọn họ sẽ tiếp tục tiến hành.”

Lần này Tề Trình không lên tiếng, chỉ vỗ vỗ đầu cô.

Cô cúi đầu, nhìn nhìn máy theo dõi.

Vừa rồi bên ngoài xe có tiếng chuông đồng, nhịp tim Tề Trình nhanh hơn một chút.

Sau đó hai người lại cau mày nhìn thoáng qua, chớp mắt mỗi, trong mắt đều có ý cười.

Những chuyện trước kia cần chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón địch, bởi vì có kiểu đối diện ẩn ý này nên bây giờ lại xen lẫn chút cảm xúc ái muội.

“Sắp về đến nhà rồi.” Tề Trình cúi đầu nhìn nhìn bản đồ trên di động, mỉm cười.

“Ừ.” Trĩ Trĩ Hàm gật đầu, bởi vì từ “nhà” này mà yên tĩnh một chút.

“Sau khi về nhà, chúng ta đi dạo bên ngoài một lát?” Tề Trình vươn tay ra nắm tay cô, quơ quơ.

Trĩ Trĩ Hàm ngẩng đầu.

“Mưa hè, bên ngoài có dóm dóm.” Ở trong xe, con người trong mắt Tề Trình trông có vẻ rất ảm áp: “Trước kia lúc còn một mình, anh chỉ có thể nhìn qua cửa kính.”

“Được.” Trĩ Trĩ Hàm mỉm cười gật đầu.

Nhà đây.

Đã rất lâu rất lâu rồi, cô không nghe có ai nhắc tới từ này với mình.

***

Trĩ Trĩ Hàm sửa kế hoạch đi bên ngoài một chút của Tề Trình thành một bữa cơm dã ngoại.

Thực đơn quay video ban ngày vẫn là trứng rán cộng thêm bánh rau tươi hải sản, bởi vì công việc kết thúc trước thời gian nên còn dư lại không ít cà chua, rau xanh và hải sản.

Trĩ Trĩ Hàm nhanh nhẹn dùng cà chua và sò đun một nồi nước dùng, bụng nồi nước nóng hơi hơi ra thì lại phát hiện Tề Trình vẫn đang ngăn người nhìn chằm chằm cái giá nướng.

“Vẫn còn chưa nhóm lửa sao?” Trĩ Trĩ Hàm cũng chaoáng váng theo, đây là giá nướng điện tử, chỉ cần mở nguồn điện rồi bỏ than củi lên là được rồi.

Trong lòng cô nghĩ chắc hẳn là Tề Trình không có kinh nghiệm ăn cơm dã ngoại bên ngoài, cho nên tự cho là mình chu đáo, phân cho anh phần việc đơn giản nhất...

“... Anh bụng đói.” Để Tề Trình nhận lấy cái nồi, Trĩ Trĩ Hàm bắt đầu kéo dây điện mở nguồn quăng than củi vào.

Tề Trình vẫn cứ mím môi, bụng cái nồi nhìn có vẻ vô cùng ngon miệng, đây mắt bị hơi nước thổi mờ.

“Làm sao thế hả?” Than lửa nhanh chóng đỏ lên, Trĩ Trĩ Hàm nhận nồi rồi mới phát hiện ra dường như Tề Trình không được vui lắm.

“Không sao.” Tề Trình cười cười.

Chỉ là trong thoáng chốc đó, anh chợt nhớ tới lai lịch của cái giá nướng này.

Bốn năm trước, anh từng có một lần chuyển biến tốt đẹp.

Bác sĩ Triệu đề nghị anh ra ngoài đi dạo một vòng quanh nhà, anh vẫn mãi không chịu.

Đến cuối cùng, ông nội mua cái giá nướng, muốn dùng mệ thực hấp dẫn anh.

Cuối cùng đương nhiên là thất bại. Bốn năm sau, ông nội đi rồi, mà đến tận bây giờ anh vẫn không biết dùng cái giá nướng này.

Hiện giờ đã sắp khỏi hẳn, anh lại không cách nào nhớ ra nổi tại sao lúc trước lại không chịu ra khỏi phòng.

“Có hơi nhớ ông nội thôi.” Tề Trình xoa xoa đầu Trĩ Trĩ Hàm: “Cái giá này là do ông nội mua.”

“Thào nào lại xin như vậy...” Trĩ Trĩ Hàm vỗ đầu: “Cái giá kiểu này đã ngừng sản xuất rồi, bây giờ muốn mua hàng cũ cũng khó.”

Tề Trình cười tí mắt.

“Em thật sự rất thích ông nội anh.” Tất cả những chuyện có liên quan đến ông nội anh, Trì Trì Hàm đều khen đến mức dùng hết sức lực.

Cho dù chỉ là một cái giá nướng đã hơi cũ.

Trì Trì Hàm đỏ mặt, nhân nhân cái mũi, dọi cho nước sôi, bỏ rau rĩa đã cắt xong từ trước, khoai môn cắt nhỏ, tôm tươi và bạch tuộc vào nồi nước dùng.

“Sau khi ba em gặp chuyện không may, người thân trong nhà bớt đi nhiều, người sợ bị liên lụy thì già bộ như không biết em, người nhìn trùng căn phòng mà ba để lại cho em thì bắt em bán nhà.” Trì Trì Hàm quấy nước canh trong nồi một lát, chờ sôi rồi múc một muôi lên thử một ngụm, sau đó đưa cho Tề Trình: “Đã đủ mặn chưa?”

Tề Trình ghé tới thử một ngụm, gật gù đầu: “Vừa vặn.”

“Cho nên em rất hâm mộ nhà anh, mặc dù ít người nhưng tình cảm đều rất sâu đậm.” Trì Trì Hàm múc thêm một bát canh đưa cho Tề Trình: “Anh có một người ông rất tốt.”

Có bậc trưởng bối như vậy thì trong nhà mới có phúc, có gốc rễ.

Cho dù con cháu có xảy ra chuyện gì, có đi xa đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ luôn trở về, bởi vì gốc rễ ở đây.

Trì Trì Hàm nấu nước dùng khá đặc, bỏ thêm không ít hải sản, thử một chút, thơm ngon tới mức tâm tình cũng thoải mái.

Trong rừng có tiếng dế mèn kêu, xa xa có vài con đom đóm.

Than củi cháy gần hết sẽ vang lên tiếng nổ lách tách, càng làm nổi bật màn đêm yên tĩnh.

Tề Trình quay đầu, nhìn Trì Trì Hàm đang chuyên tâm cầm đũa vớt vỏ hàu.

“Anh có phương thức liên hệ của mẹ em, trong mớ tư liệu lần trước em đưa cho anh có số điện thoại của bà ấy.”

Chiếc đũa của Trì Trì Hàm động đậy một chút, vỏ hàu lại rơi vào trong bát.

“Có muốn gọi điện thoại cho bà ấy không?” Tề Trình hỏi rất dịu dàng: “Anh vẫn luôn ở đây, nếu khó chịu, anh cũng sẽ có cách làm cho em khóc được.”

Trì Trì Hàm duy trì tư thế cầm bát không nhúc nhích.

“Nếu mộng du, anh sẽ gọi em tỉnh.” Giọng của Tề Trình càng dịu dàng hơn.

Trì Trì Hàm ngừng đầu.

“Quả nhiên anh đã nhìn thấy em mộng du.”

“Ừ.”

“Rất xấu sao?”

“Xấu, nhưng mà chỉ có mình anh nhìn thấy.”

“...”

Than củi lại bắn ra hoa lửa, ánh mắt Trì Trì Hàm bị hoa lửa làm sáng lên.

“Có phải bà ấy... tôi từ biệt em không?” Rốt cuộc vẫn hỏi ra.

Rối rắm cả một ngày, giữa lúc bị một đồng chuyện loạn tất tạo khác làm cho mơ hồ, thực ra trong lòng cô vẫn luôn nghĩ đến vấn đề này.

Bà ấy đã tái hôn, có con khác, cuộc sống cũng không quá tệ.

Lại chọn thời điểm này mà trở về tìm cô.

Có phải là để từ biệt lần cuối hay không.

Gặp rồi, cô liền hoàn toàn trở thành trẻ mồ côi.

Tề Trình thờ dãi.

Buồng bát, lấy đi động của cô, nhìn tờ giấy, nhập số điện thoại của mẹ cô vào, sau đó đưa cho cô.

“Tính cách của anh rất bị quan, chuyện em hỏi anh, anh sẽ nghĩ đến kết cục tệ nhất, gọi đi.” Quơ quơ đi động, lặp lại một câu: “Tệ nhất cũng chỉ là như thế thôi.”

Dường như cô đã từng dùng những lời như vậy để khuyên anh.

Tệ nhất cũng chỉ là như thế mà thôi.

Thì ra, loại tình huống này, đến lúc thật sự xảy ra ở trên người mình, vẫn sẽ muốn trốn tránh.

Cả buổi chiều đều không nhận được điện thoại của cô cô, ngoại trừ lo lắng ra thì thật ra cô vẫn còn cảm thấy có chút may mắn.

Cảm thấy vẫn còn chưa chuẩn bị tốt, cho dù trong lòng biết rằng có lẽ cả đời này cô cũng không cách nào chuẩn bị tốt được chuyện này.

Quá thật, đúng như những gì Thích Tĩnh nói, có cần một lời giải thích cuối cùng, cho dù trong lòng cô đã sớm biết rõ, lời giải thích này, mẹ cô đã sớm cho cô đáp án.

Rốt cuộc cũng gọi đi, chuông vang vài tiếng, có người nghe rồi.

Bên kia điện thoại là giọng nói cô rất quen thuộc.

Giọng nói mà cô muốn nghe nhất những lúc tủi thân, những lúc không có tiền, những lúc đói bụng, những lúc bị bệnh.

“Mẹ...” Cô cúi đầu, gọi một tiếng, tay nắm thành quyền.

“Bé à?” Mẹ cô rất ngạc nhiên: “Sao con lại có số điện thoại của mẹ?”

“Cô cô con đưa cho con rồi sao? Buổi chiều bọn mẹ cãi nhau âm ỉ một trận, mẹ còn cho rằng bà ấy sẽ không nói cho con biết mẹ đã về rồi.” Vẫn là dáng vẻ trong ấn tượng của cô, nói hơi nhiều, thích tự hỏi tự đáp.

Tay Trì Trì Hàm nắm thật chặt.

Cô chưa từng đòi số điện thoại, cho dù là vào lúc bị chủ nợ đòi gặt gao nhất, cô cũng chưa từng tắt máy.

Mẹ cô không còn nhớ số điện thoại của cô rồi.

“Là thế này, số nợ ba con để lại còn bao nhiêu nữa?” Giọng của mẹ cô không có phách phồng gì lớn, cũng... không gằn gữ.

Chỉ giống như một vị trưởng bối ân cần hỏi thăm.

“Mẹ hỏi cái này làm gì?” Trì Trì Hàm nhắm mắt, than lừa lại nỗ lực ra, cô rụt vai lại.

Tề Trình đi tới, yên lặng ôm lấy cô.

“Đề trả chứ.” Đường như mẹ cô bị giọng điệu của cô làm cho bật cười: “Con bé ngốc này, con thật sự cho rằng số tiền này một mình con trả được hết sao?”

“Vậy thì phải bao lâu nữa chứ, dù sao con cũng phải lập gia đình, định mang nợ đi lấy chồng sao?”

“...” Trĩ Trĩ Hàm lại trợn mắt, không rõ rốt cuộc mẹ cô muốn làm cái gì.

“Lần này mẹ chỉ có thể về hai ngày, hôm nay đã cãi nhau ầm ĩ với cô cô con một trận rồi, nhưng mà bà ấy cũng cảm phiền rồi.”

“Hai trăm vạn, con cầm trả trước đi, phần còn lại, con gửi số tài khoản của con tới số điện thoại này, mấy tháng nữa mẹ sẽ gửi phần còn lại cho con.”

“Mẹ đã lập gia đình lần nữa rồi, sống cũng không tệ, còn sinh cho con thêm một đứa em trai.”

“Mẹ biết mấy năm nay con sống không dễ dàng, nhưng mà số tiền đó đều là tiền riêng mẹ góp được, thật ra cũng rất khó khăn, con đã trưởng thành rồi, nhưng em trai còn vẫn còn rất nhỏ, cho nên cũng không bỏ đi được.”

“...” Trĩ Trĩ Hàm cảm thấy mũi mình giống như bị người ta đánh mạnh một cái, đau nhức đến tận hốc mắt, sau đó con đau lan tràn đến tận gáy.

“Nghe cô cô của con nói, cuộc sống của con cũng không tệ, lương cao, gần đây còn làm đầu bếp riêng ở nhà họ Tề.”

“Số tiền ba con nợ, con không cần phải lo nữa, để mẹ trả cho hết.”

“Việc mẹ có thể làm cũng chỉ có thể này, con trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện mẹ không cần nói rõ nữa, chăm sóc tốt cho bản thân có được không?”

“Còn nữa, số điện thoại này, hiện giờ mẹ định cư ở nước ngoài, con gọi tới chắc hẳn mẹ sẽ không nghe máy, con có chuyện gì thì có thể gửi tin nhắn, nhất là chuyện tiền mặt, có chủ nợ tìm con thì con cứ gửi tin nhắn cho mẹ, có nghe không?”

“Sau đó mẹ sẽ gọi lại mừng bọn họ sao?” Trĩ Trĩ Hàm cười ra tiếng: “Ngay cả sống ở nước nào mẹ cũng chẳng nói cho con, gửi tin nhắn là để trong lòng mẹ bớt áy náy sao?”

“Số điện thoại của con chưa từng đổi, mấy năm nay, ngay cả một cái dấu chấm câu mẹ cũng không gửi cho con.”

“Con đã tìm rất lâu, toàn bộ tiền kiếm được, ngoài trả nợ ra thì đều ném vào tin tìm người.”

“Mẹ, đây là bốn năm, không phải là bốn tháng.”

“Còn chẳng bằng mẹ nói mẹ không muốn về!”

Kết cục thế này gọi là gì?

Cô đã trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện không cần phải nói rõ.

Mẹ cô sống rất tốt, có chồng có con trai cũng có tiền, cho nên, sau khi trả hết nợ, coi như cô không có người mẹ này.

“Mẹ không có thu nhập mà.” Mẹ cô cũng nóng nảy: “Mẹ chỉ là một người phụ nữ, không có thu nhập, mang theo một đứa con gái còn chưa tốt nghiệp đại học, sáu trăm vạn tiền nợ đấy, mẹ còn có thể làm sao?”

“Bốn năm đã là tốt lắm rồi, con cho là mẹ con còn trẻ sao? Lấy được số tiền này để trả nợ là dễ lắm sao?”

“Bé à, thực tế một chút đi.”

“...” Trĩ Trĩ Hàm hít sâu.

Phía sau, Tề Trình giật lấy chiếc điện thoại cô đang bóp chặt, cắt đứt cuộc gọi.

“Không gọi nữa.” Anh vỗ vỗ lưng cô: “Sau này không cần gọi tới số điện thoại này nữa.”

“Số tiền này, tự em có thể trả hết được.” Trĩ Trĩ Hàm ngắt đầu.

“Ừ.” Tề Trình gật đầu.

“Kết cục còn tệ hơn kết cục bị quan nhất mà anh nghĩ.” Trĩ Trĩ Hàm duy trì tư thế ngắt đầu.

“Ừ.” Tề Trình tiếp tục gật đầu.

“Cho nên phải làm sao bây giờ?” Trĩ Trĩ Hàm hỏi lại hoàn toàn là theo bản năng.

Trong đầu cô trống trơn.

Đã từng xem trên TV rất nhiều cảnh mẹ con xa cách lâu ngày mới gặp lại, đều là ôm nhau khóc rống lên.

Nhưng mẹ cô lại bảo cô thực tế một chút.

“Lúc đó em cũng không có thu nhập mà.” Trĩ Trĩ Hàm thì thảo tự nói, ngoan ngoãn nghe lời thực tế một chút, sau đó rốt cuộc trong cái đầu trống rỗng cũng bắt đầu cảm thấy tủi thân.

Tề Trình thở dài một hơi, ôm lấy cô đi vào bên trong căn nhà lớn.

Trĩ Trĩ Hàm cúi đầu, rất ngang bướng muốn nhìn máy theo dõi của anh, sau khi xác định các số đo không có vấn đề gì thì lại ngắt đầu.

“Anh không uống thuốc đấy chứ?” Cau mày rất nghiêm túc.

“Không có.” Tề Trình lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên anh phát hiện ra sự khác biệt giữa cuộc sống của anh và Trĩ Trĩ Hàm, anh vẫn luôn biết rằng quá khứ của Trĩ Trĩ Hàm gặp ghềnh nhấp nhô, nhưng tận mắt thấy thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Bởi vì mấy phút trước, cô vẫn còn đang khen ông nội anh.

Bởi vì những lúc cô ở bên cạnh anh, tất cả các chuyện xảy ra đều rất nhẹ nhàng.

Cho nên anh chưa từng cảm nhận được loại gặp ghềnh nhấp nhô này ở khoảng cách gần như thế.

Tình cảm giữa anh và người nhà cô đánh cũng không mất, câu mà người nhà bọn họ thường nói nhất là, chúng ta là người nhà họ Tề.

Mang theo sự kiêu ngạo.

Cho nên người từ nhỏ đã suy nghĩ bi quan, lại mang theo chứng uất ức như anh, kết cục tệ nhất có thể nghĩ đến cũng chỉ là một lời từ biệt nhẹ nhàng.

Mẹ Trĩ Trĩ Hàm lại khác, bà sống những ngày an ổn, cho nên chỉ muốn xác nhận xem con gái sống thế nào, cuối cùng đều tự cáo biệt, đều tự lo cho cuộc sống của riêng mình.

Lời nói ở đầu bên kia điện thoại, anh đều nghe được.

Nhưng lại không thể phân xét được cái gì.

Quan hệ cốt nhục, xa cách bốn năm, lời khuyên duy nhất lại là thực tế một chút.

Để bù đắp lại, mẹ cô chọn cách trả nợ, trả hết, mối quan hệ với con gái cũng kết thúc.

Lúc này anh cảm thấy may mà Trĩ Trĩ Hàm giống ba cô, cho dù là về tính cách hay là về tam quan.

“Hiện giờ năng lượng tiêu cực của em có phản bùng nổ.” Cô gái trong lòng vẫn còn đang thì thảo, hoảng loạn, không biết làm thế nào: “Em về nhà một chuyến trước đã có được không? Em gọi điện thoại cho Tề Ninh.”

“Hiện giờ chắc anh có thể ở một mình chứ? Mở camera?”

“Thuốc đặt trong hộp ở tủ đầu giường của anh, em bỏ theo tuần, ngày mai là gần màu xanh lam.”

“Chắc là em không cần nhiều thời gian để bình tĩnh lắm đâu.”

“Anh để em về nhà trước đã có được không?” Lái nhai, nghĩ ra cái gì thì nói cái đó.

“Anh đừng có nhìn em như vậy.” Trì Trì Hàm cúi đầu: “Em cũng đâu phải là không có ai cần.”

“25 tuổi rồi, cũng không phải mới chỉ 15.”

“Vứt bỏ thì vứt bỏ, không có bà ấy, bốn năm nay em vẫn sống rất tốt.”

...

“Tề Trình...” Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng không chịu đựng được nữa, túm lấy anh gắng sức muốn xuống đất: “Anh bắt em đợi ở đây, em sẽ xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?” Rốt cuộc Tề Trình cũng mở miệng.

Trì Trì Hàm ngớ ra.

“Khóc không được thì đừng khóc.” Tề Trình đứng giữa căn phòng trống trải, trong lòng ôm Trì Trì Hàm, nói rất rõ ràng: “Năng lượng tiêu cực tạm thời không phát tiết được cũng không sao cả.”

“Thật sự khó chịu quá thì cứ ngủ một giấc, ngày mai lại thử lại xem có thể khóc được không.”

“Anh không thể nào đồng cảm được, nhưng hiện giờ cảm xúc của anh cũng không ổn định lắm.” Tề Trình cúi đầu: “Anh cũng rất giận.”

“Bà ấy dựa vào cái gì mà bảo em thực tế một chút? Dựa vào cái gì mà không cần em?”

Quả thật cảm xúc của Tề Trình rất bất ổn.

Từ trước tới giờ anh đều rất ôn hòa, lúc không vui thì sẽ nói ít, âm cuối trong lời nói sẽ trở nên cụt ngắn.

Câu hỏi vừa rồi của anh, mỗi chữ đều không có âm cuối.

Không khí yên tĩnh trở lại.

Bàn tay Trì Trì Hàm đang túm anh đòi xuống đất dừng lại.

Lúc nước mắt chảy ra rơi lên áo phông của Tề Trình, thậm chí cô còn chẳng nhận ra mình đã khóc rồi.

“Hôm nay có lẽ em thật sự sẽ gặp mộng du.” Trì Trì Hàm cười khổ.

“Ừ.” Âm cuối trong lời nói của Tề Trình vẫn không dài.

“Hiện giờ em không có chút cảm xúc nào.” Ngay cả đau lòng cũng không.

“Anh biết.” Vỗ vỗ đầu cô.

“Chờ em phản ứng kịp, anh để em về nhà ở hai ngày đi.”

“Không được.”

“Có lẽ em sẽ ném đồ tứ tung, biến thành một người đàn bà chanh chua chửi đổng lung tung, sau đó ra tay với anh.”

“...”

“Xấu lắm, em không muốn để anh thấy.”

“...”

“Chúng ta để cái giá nướng ở bên ngoài như vậy sẽ có cháy.”

“Sẽ có người đến dọn.”

”Tề Trình...”

“Hử?”

“Cảm ơn...”

“Ừ...”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Cuối cùng Trì Trì Hàm cũng không đi gặp mẹ cô, ném toàn bộ ảnh chụp và tư liệu vào thùng rác.

Chiều hôm đó, cô cô của cô đánh cả buổi chiều để giúp cô trả nợ, hai trăm vạn, chọn mấy món nợ gần đến hạn nhất.

“Tiền này là do mẹ ruột cháu đưa, cô cô sợ cháu dứt dây thần kinh não không nhận, cho nên dứt khoát giúp cháu trả rồi.” Bên kia điện thoại, cô cô thở dài: “Số nợ còn lại, tự cháu trả cũng được, đưa số tài khoản cho mẹ cháu cũng được, tự cháu quyết định.”

“Nhưng mà, coi như bà ấy không có quan hệ gì với nhà họ Trì chúng ta nữa, loại mẹ mà đến cả con gái mình cũng không cần này, cô gặp lần nào sẽ mắng lần đó.” Cô cô ngừng một chút, giọng điệu chậm dần: “Tiểu Hàm à, nhìn về phía trước đi.”

“Những ngày khó khăn nhất của cháu đã qua rồi, nhìn về phía trước, cháu còn trẻ, đừng vì việc này mà tự làm khổ mình.” Cô cô thở dài, nói xong thì im lặng một lúc lâu, lại thở dài.

Bà rất muốn mắng mẹ cô mấy câu, nhưng rốt cuộc vẫn không nở nhiều lời ở trước mặt Trì Trì Hàm.

Năm đó anh trai bà cười người phụ nữ kia chính là vì về bề ngoài như hoa như ngọc và tính cách dịu dàng, trước lúc kết hôn trường bối đã từng khuyên can, nói rằng người phụ nữ như thế sẽ không thể đồng cam cộng khổ cả đời.

Kết quả người anh trai từ nhỏ tới lớn vẫn luôn khỉ phách kia của bà đồng dạng tuyên bố rằng, không cần phải cộng khổ, ông ấy sẽ cung chiều vợ mình cả đời.

Chẳng ai ngờ được rằng, cả đời của anh trai bà quá ngắn, người phụ nữ kia cũng chẳng thể cộng khổ, chỉ thương cho đứa con của hai người, mới hai mươi tuổi mà thôi, thế mà đã nhìn rõ lòng người dễ đổi, một đứa bé vốn đang được com bung nước rút, cuối cùng lại chỉ có thể dựa vào việc làm com cho kẻ có tiền để kiếm sống.

“Cháu đã gửi số tài khoản cho bà ấy rồi.” Lúc nói những lời này, Trì Trì Hàm đang sửa soạn thuốc tuần sau cho Tề Trình, thuốc trị chứng uất ức thật thú vị, rõ ràng là một căn bệnh tâm lý u ám như vậy, viên thuốc lại sặc sỡ đủ loại màu sắc: “Bà ấy muốn trả thì cứ để bà ấy trả đi, hằng tháng cháu vẫn sẽ gửi tiền vào tài khoản như trước đây, để đề phòng chuyện ngộ nhỡ.”

“Số tiền này tạm thời cứ để đó, bao giờ nhận được tiền bà ấy gửi, cháu nhất định sẽ trả lại cho bà ấy.” Cô không muốn để mẹ cô yên lòng, cả đời này cũng không muốn.

Nhưng biện pháp duy nhất mà cô có thể nghĩ ra để khiến bà ấy không yên lòng cũng chỉ có cái này.

Mẹ cô không cần cô nữa, từ đầu tới cuối đều không cho cô con đường vấn hồi.

Có lẽ, vài năm nữa, nỗi oán trách của cô sẽ dần phai nhạt, nhưng trong lòng vẫn sẽ có một chỗ như vậy, hoàn toàn trống rỗng, bẽ mặt sâu góc.

Không buồn không vui.

***

Mẹ chiếm cứ phần lớn suy nghĩ của Trì Trì Hàm. Đợt giảm thuốc này của Tề Trình dù đủ thuận lợi nhưng phản ứng đáp trả kích thích và cảm giác sợ hãi đám đông lại vẫn không có chuyển biến tốt đẹp nào.

Số lần bác sĩ Triệu và bác sĩ Lý cãi nhau càng lúc càng nhiều, âm ỉ mãi cuối cùng Trì Trì Hàm cũng hiểu ra được, thật lâu thật lâu trước kia, các y tá nói chuyện phiếm nói rằng thân thể Tề Trình đã thiếu hụt là có ý tứ gì.

Nói một cách đơn giản, phản ứng đáp trả kích thích với tâm lý căng thẳng trong thời gian dài khiến nhịp tim của Tề Trình tăng lên, cho nên bác sĩ Lý vô cùng không đồng ý với phương án điều trị giải miễn cảm hệ thống càng lúc càng triệt để của bác sĩ Triệu.

“Ông phải làm cho tới khi trái tim cậu ấy sinh bệnh thì mới chịu bỏ qua có đúng không? Mười năm đều đã như thế rồi, tại sao đến lúc sắp khỏi lại phải gấp gấp như thế?” Lúc bác sĩ Lý nói bảo, trên người Tề Trình còn mang miếng dán giám sát nhịp tim, ông ấy cao giọng gào thét, Tề Trình vô tội chớp chớp mắt với Trì Trì Hàm đang nhủu mày ngồi bên cạnh.

“Nếu bệnh của cậu ấy còn không giải quyết, thêm một thời gian ngắn nữa Tiểu Trì không cần cậu ấy nữa, cậu ấy chắc chắn sẽ lập tức quay trở lại như lúc đầu đấy ông có tin không?” Giọng của bác sĩ Triệu cũng chẳng chịu thua kém bác sĩ Lý: “Ông là bác sĩ, chẳng lẽ không biết rằng gốc rễ chưa trị dứt thì ngọn cành có trị thế nào cũng vô dụng sao?”

Lần này đến lượt Trì Trì Hàm cau mày chớp chớp mắt với Tề Trình đang đen mặt...

“Ông là bác sĩ, chẳng lẽ lại không biết tầm quan trọng của trái tim đối với cơ thể sao?” Bác sĩ Lý gào thét đáp lại: “Là tự ông đường ngang ngõ tắt dựa vào Tiểu Trì để điều trị chúng uất ức, bây giờ thì thế nào? Cảm thấy biện pháp này hỏng rồi sao? Sợ rồi sao? Tôi thấy chính ông mới có vấn đề tâm lý đấy!”

...

“Cái đó...” Trì Trì Hàm nhấc tay, sau đó bị hai vị bác sĩ kia đồng thời trừng mắt: “Nếu là trong bệnh viện, nội dung thảo luận kiểu thế này không được để cho bệnh nhân nghe thấy.”

...

Hai vị bác sĩ tiếp tục trừng cổ.

“Bọn họ đang nổi giận với anh.” Bị ép nằm trên giường làm kiểm tra nhịp tim một tiếng đồng hồ, Tề Trình hết sức bất đắc dĩ, vươn tay nắm tay Trì Trì Hàm, ngón tay chọc chọc lòng bàn tay cô.

“Cháu cũng biết đấy à?” Bác sĩ Triệu liếc mắt: “Cho nên mỗi lần lái xe chở cháu ra ngoài, cháu đều quan sát kĩ bản đồ, biết ở chỗ nào đông người nhất, rồi chuẩn bị sẵn tâm lý cho điều này, đây là có ý?”

“... Cháu cũng sợ.” Tề Trình bóc miếng dán trên người, ngồi kho: “Cho nên cứ đến gần giao lộ là cháu sẽ không tự chủ được mà phòng ngự trước.”

“Cho nên đây chính là một nút chết, đáng lẽ lúc trước không nên để cho cháu tự học tâm lý!” Bác sĩ Triệu giậm chân.

“Tóm lại là không được, nửa tháng này trái tim cậu ấy phải nghỉ ngơi, nửa tháng sau xem tình huống thế nào rồi sẽ quyết định sau!” Bác sĩ Lý dứt khoát.

...

“Thật hung dữ...” Trì Trì Hàm nhìn hai người đàn ông trung niên tức giận đi ra khỏi cửa, lại đều không quên đi sang bên đối diện lấy điểm tâm được làm riêng cho mình, nhẩn nhẩn cái mũi với Tề Trình.

“Đợt điều trị không có hiệu quả...” Tề Trình ngồi vào mép giường, ôm lấy Trì Trì Hàm, giọng nói có chút uể oải.

“Cứ từ từ rồi sẽ đến, nghỉ ngơi nửa tháng rồi lại tiếp tục, chắc chắn sẽ có cách.” Trì Trì Hàm vỗ vỗ đầu anh: “Không biết tại sao em lại rất tin tưởng bác sĩ Triệu.”

Mặc dù trông chẳng đáng tin chút nào.

“Anh không muốn từ từ.” Tề Trình không ngừng đầu lên, giọng nói ồm ồm.

“Hử?” Trì Trì Hàm có chút bất ngờ.

“Thuốc của bác sĩ Lý rất phiền...” Tại Tề Trình bắt đầu dõ lên, giọng nói có hơi khàn khàn là lạ.

“...” Trì Trì Hàm bị giọng nói của Tề Trình làm cho khó hiểu, nuốt nước miếng một cái, mặt cũng bắt đầu ửng đỏ.

Còn từ từ nữa anh thật sự sẽ nghẹn chết mất...

Càng lúc càng gần ngày Trì Trì Hàm mặc áo dây rồi...

***

Lúc Tề Ninh về nước không nói cho bất kỳ ai biết.

Mười một giờ đêm, cô ấy vừa xuống máy bay liền đến thẳng chỗ Tề Trình, không vào cửa mà ngồi ở trong xe gọi điện thoại cho Trì Trì Hàm.

“Già bộ như đây là điện thoại quảng cáo làm phiền.” Vừa bắt đầu đã ập xuống một câu như vậy khiến Trì Trì Hàm sững sốt một chút, sau đó lại nhanh chóng thêm một câu nữa: “Có cúp điện thoại đi vệ sinh, sau đó gọi lại cho tôi.”

“Phải làm cho giống, cô cũng biết là Tề Trình rất nhạy cảm.” Cô ấy lại dận dò một câu.

“... Tề Trình đang tắm.” Trì Trì Hàm đi đến cửa nhà vệ sinh nhìn thoáng qua, bổ sung một câu: “Vừa mới đi vào, vừa mới bắt đầu.”

Mấy ngày nay anh ở nhà cố gắng duy trì nhịp tim ổn định, lúc cô quay video ở bên đối diện đều không mở camera.

“Cô đi đóng hết router trong nhà trước, sau đó cắt mạng tất cả các thiết bị mà Tề Trình có thể dùng để lên mạng, bao gồm cả máy theo dõi trên tay cậu ấy.” Tề Ninh ngừng một lát: “Thôi, máy theo dõi không cần tắt, những cái khác thì tắt hết, di động, Ipad, laptop, máy tính để bàn.”

“Tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra cái có nào, nhưng mà từ trước tới giờ cô đều có rất nhiều cái có kỳ quái, cô phải thuyết phục Tề Trình để bắt đầu từ ngày mai, cậu ấy cho cô về nhà một tháng.” Tề Ninh nghe được tiếng Trì Trì Hàm chạy trong phòng, giọng nói bình tĩnh hơn một chút: “Còn nữa, lý do tắt mạng, cô cũng nghĩ một cái có đi.”

“...” Trì Trì Hàm ngừng một lát: “Nói rằng tôi không muốn nhìn thấy những bình luận ác ý trên mạng?”

Chuyện Nhậm Tuấn Hữu đã trôi qua năm ngày, khác với những gì luật sư Lý nói lúc đó rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, trên mạng vẫn đang liên tục lan rộng, Trì Trì Hàm không biết mấy người Tề Ninh có tính toán gì không, cho nên trong lúc rất nhiều bình luận ác ý nhắm thẳng vào Weibo của cô, cô lựa chọn không nhìn đến.

Vừa vặn là có thể lấy cái này ra làm có.

“Được! Có thể!” Tề Ninh nhanh chóng hạ kết luận.

“Nhưng tại sao tôi lại phải về nhà một tháng?” Trì Trì Hàm tắt mạng của tất cả các thiết bị xong thì hỏi lại.

“Việc này không liên quan nhiều tới cô, hơn nữa cũng chưa chắc phải cần tới một tháng.” Tề Ninh gõ gõ tay lái, nhủu mày theo thói quen.

Về cách sắp xếp của Tề Ninh, Trì Trì Hàm cũng theo bản năng đồng ý.

Tiếng nước trong nhà vệ sinh nhỏ đi, cô nghe được Tề Trình cao giọng hỏi một câu, điện thoại của ai.

“Đừng nói là điện thoại của tôi.” Tề Ninh nhanh chóng ngăn cản.

“Thích Tĩnh.” Trì Trì Hàm phản ứng rất nhanh, sau đó hạ giọng: “Tề Ninh, tôi biết hiện giờ không phải lúc nói những chuyện này.”

“Tôi và cô giống nhau, hiện giờ Tề Trình là mạng của tôi, tôi muốn biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Tất cả mọi chuyện của anh ấy đều liên quan tới tôi.”

“...” Tề Ninh im lặng.

Trì Trì Hàm cắn môi, lần đầu tiên, cô xung đột chính diện với Tề Ninh.

“Cô làm việc... quá cảm tính.” Đường như Tề Ninh còn đang nghĩ xem có cách nói nào uyển chuyển hơn không, cuối cùng từ bỏ: “Có chút khôn vặt, nhưng đầu óc không tốt.”

“...” Trì Trì Hàm gạt gạt khỏe miệng, bỏ qua việc tranh cãi, duy trì im lặng.

“Bất cứ chuyện gì liên quan tới Tề Trình, tôi đều sẽ không mạo hiểm, nói cho có kết luận sẽ khiến tôi yên tâm hơn là để cho cô lạnh chanh lâu lâu dựa vào cảm tính mà làm việc.” Tề Ninh cự tuyệt rất dứt khoát: “Kết luận hiện tại chính là, cô và Tề Trình tạm thời không tiện ở cạnh nhau, sau này địa điểm quay video của cô sẽ được dời đến nơi khác để tiện hành, nhưng mà tôi cam đoan là sân bãi sẽ không thua kém chỗ này.”

“Tề Ninh.” Lần đầu tiên Trì Trì Hàm không gọi cô ấy là Tề tiểu thư: “Trước kia tôi cảm thấy, tình cảm giữa tôi và Tề Trình tốt là được, duy trì khoảng cách với bọn cô sẽ không có ảnh hưởng gì tới tình cảm của chúng tôi.”

“Nhưng đối với Tề Trình, bọn cô lại rất quan trọng.”

“Tề Trình nói bọn cô đều là người điềm tĩnh, không thích tình cảm thân mật, cho nên tôi có duy trì khoảng cách cũng không có vấn đề gì, nhưng tôi phát hiện ra, sau khi cảm thấy tôi và anh ấy sẽ không thể rời khỏi nhau, tôi sẽ để ý đến thái độ của bọn cô.”

“Tôi không có gen điềm tĩnh của nhà họ Tề, tôi cần có tin tưởng tôi.”

“Người sẽ ở cạnh Tề Trình cả đời là tôi.”

Tề Ninh im lặng thật lâu, bên tai cô ấy có tiếng gỗ gõ vào tay lái một cách thiếu quy luật.

“Tề Trình rất quen thuộc với cách bọn cô gấu điểm anh ấy, đổi lại là tôi lạnh chanh lâu lâu không ra bài ra vở gì, anh ấy sẽ tin.” Trì Trì Hàm cảm thấy miệng lưỡi mình khó khốc.

Cô thật sự rất sợ Tề Ninh...

Ngay từ lúc đầu đã sợ.

Bây giờ chỉ nhiều lời thêm mấy câu, cô đã cảm thấy sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi.

“Anh ấy sắp tắm xong rồi.” Tiếng nước trong nhà vệ sinh đã nhỏ lại rồi.

“Tôi muốn ở cạnh một mình có hai tiếng, cô có thể làm được không?” Rốt cuộc Tề Ninh cũng mở miệng: “Không được để cho Tề Trình nghỉ ngơi, không để cho cậu ấy biết tôi đã về nước, hai tiếng.”

“Được!” Trì Trì Hàm nhanh chóng nhận lời.

“Một khi khiến cậu ấy nghỉ ngơi, những lời cô vừa nói, tôi sẽ coi như chưa từng nghe thấy.” Tề Ninh dặn dò một câu.

“Được!” Trì Trì Hàm gạt đầu, cúp điện thoại, vọt luôn vào nhà vệ sinh.

“Trì Trì Hàm!” Cho dù Tề Trình có phản ứng nhanh thế nào thì cũng chỉ cần cầm một cái khăn lông che lại bộ phận quan trọng, mặt không biết là vì bị hơi nước hun nóng hay là bị cô dọa mà đỏ ửng.

“Xảy ra chuyện khẩn cấp.” Mặt Trì Trì Hàm cũng hơi đỏ: “Em ra ngoài hai tiếng có được không?”

“...” Tề Trình lau mặt một cái: “Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm rồi.”

“Ừ, cho nên em sẽ về trước hai giờ.” Trì Trì Hàm đáp lại rất nhanh.

“...” Tề Trình nhấp máy môi.

“Thích Tĩnh giăng hồ kêu cứu.” Hai tay Trì Trì Hàm tạo thành chữ thập.

“...” Tề Trình vẫn nhấp máy môi.

“Em để lại số điện thoại của Thích Tĩnh cho anh, em cam đoan nửa tiếng sẽ gọi điện thoại cho anh một lần.” Trì Trì Hàm theo thói quen muốn tiến lên túm tay Tề Trình, duỗi được một nửa lại phát hiện nếu túm thì khăn lông của anh sẽ rớt, cô hơi xấu hổ, vò vò đầu.

“...” Mặt Tề Trình càng đỏ hơn: “Em ra ngoài trước, chờ anh hai phút, anh đi cùng em.”

“Anh đang kiểm tra nhịp tim, không thể ra ngoài! Hơn nữa trong lúc con gái bọn em nói chuyện với nhau anh sẽ rất ngại.” Trì Trì Hàm cắn răng, hạ chiêu độc: “Cô ấy là người bạn duy nhất của em.”

“... Về trước hai giờ?” Rốt cuộc Tề Trình cũng bị thuyết phục.

“Em cam đoan!” Trì Trì Hàm nhấc tay.

Lui ra ngoài được nửa bước lại đột nhiên quay đầu, khiến Tề Trình lại một lần nữa nhanh chóng tìm quần áo che bộ phận quan trọng lại.

“Cái đó... Em chỉ muốn nói với anh là em đã ngắt toàn bộ mạng trong nhà rồi, anh mà chán thì cứ đọc sách hoặc là đi ngủ luôn cũng được.”

“Em không muốn nhìn thấy những bình luận kia, rõ ràng là sao chép lại cứ nhất quyết nói là mình vô tội.” Cau cái mũi.

“... Được.” Tề Trình luống cuống tay chân, hai lần bị cô xông vào cửa, hơn nữa, vẻ phẫn khích của cô không được bình thường cho lắm.

“Em không sao chứ?” Vẫn rất lo lắng, cầm khăn tắm đi ra, trên người vẫn còn bọt xà phòng chưa rửa sạch.

Trì Trì Hàm đang mang giày, nhìn anh đi ra, chỗ ngón tay về phía anh.

“Đi vào đi! Cắm mào đấy!” Rất hung dữ.

“...” Tề Trình nhanh chóng rút nửa người lại vào trong nhà vệ sinh.

“Số điện thoại của Thích Tĩnh em dán trên tủ lạnh, em sẽ về ngay thôi.” Trì Trì Hàm lại cam đoan lần nữa, lần này không còn hùng hùng hổ hổ nữa: “Em không sao, thật sự không có vấn đề gì đâu.”

“... Đi đường cẩn thận.” Khóe mày Tề Trình vẫn không giãn ra.

Nhìn cô tùy ý phát phát tay rồi lập tức xò ra ngoài, sau đó là tiếng cô nói rõ vị trí cho lái xe, cùng với tiếng động cơ ô tô đi xa dần.

Cô có việc.

Anh không thể nào tin được là Thích Tĩnh.

Chỉ là anh không muốn truy hỏi.

Khoảng thời gian này cô rất khó khăn, hiện giờ khó lắm mới có một việc khiến cô hơn nửa đêm còn phẫn khích như vậy.

Phẫn khích như thể chiến sĩ chuẩn bị ra trận đánh gặc vậy.

Hai tiếng.

Hắn là sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tri Trì Hàm dẫn đủ một bộ, thậm chí còn bảo người lái chiếc xe chuyên dụng được dành cho cô đi loanh quanh bên ngoài một vòng rồi mới lên xe của Tề Ninh.

Lúc lên xe còn gọi điện thoại cho Thích Tĩnh.

“Hai giờ đấy, đừng quên nhé.”

“Lý do giăng hồ kêu cứu thì cậu nghĩ giúp tớ...”

“Cái khác thì đợi ngày mai tôi sẽ nói với cậu.” Tề Ninh ngồi ở ghế lái lại bắt đầu gõ xuống tay lái, Tri Trì Hàm nhanh chóng cúp điện thoại.

“Cậu ấy sẽ không tin.” Tề Ninh đã đoán được đại khái cô đã dùng lý do gì.

“Vậy thì cũng phải làm như thật.” Tri Trì Hàm cảm điện thoại, mở màn hình thu được từ camera trong phòng Tề Trình: “Tề Trình sẽ không tin, nhưng anh ấy sẽ cho tôi hai tiếng.”

Tề Ninh im lặng.

Từ lúc ban đầu cho tới tận bây giờ, cảm giác của cô đối với Tri Trì Hàm không thể nói là rất tốt.

Giống như tư liệu ban đầu cô điều tra được, trái tim Tri Trì Hàm không xấu, con người cũng đơn thuần hơn cô tưởng tượng.

Nhưng mà lại rất hay gây rắc rối, cuối cùng lại còn để cho Tề Trình đứng ra biện hộ giúp, hết lần này đến lần khác nói với cô rằng, bởi vì Tri Trì Hàm không coi anh là bệnh nhân nên đôi khi sẽ quên mất hậu quả.

Có tình là vấn đề cốt lõi trong quá trình điều trị của Tề Trình lại nằm ở chỗ Tri Trì Hàm không coi Tề Trình là bệnh nhân.

Lão Triệu nói rằng đây là duyên phận, cô thấy quan hệ của hai người này càng lúc càng tốt nên cũng chỉ có thể chấp nhận.

Dù sao thì ngay từ ban đầu cũng chẳng có ai nghĩ rằng phương án này sẽ có tác dụng.

Đối với người có thân thể như Tề Trình thì có thể kết hôn đã là việc nằm ngoài dự kiến của rất nhiều người rồi.

Tóm lại là chuyện tốt.

Nhưng mà cô vẫn không thích Tri Trì Hàm lắm.

Mãi cho tới hôm nay, Tri Trì Hàm bị ép cho nóng nảy, thốt ra những lời kia.

Những lời đó không khiến cô xúc động, nhưng thật sự đã nhắc nhở cô rằng, cho dù cô có thích Tri Trì Hàm hay không thì cô lẽ cô ấy cũng sẽ trở thành em dâu của cô.

Cho dù cô không tin có ấy thì cũng cần phải chung sống với nhau cho tới khi tin tưởng lẫn nhau mới thôi.

“Xế chiều hôm nay bộ phận quan hệ xã hội của công ty chúng tôi mới ngăn lại một đợt tin đồn.” Tề Ninh nói thẳng vào chuyện chính: “Có một đợt, bởi vì từ khóa rất ít gây chú ý, hơn nửa đều rải rác ở một số ít diễn đàn nhỏ, cho nên đến tận bây giờ mới bị phát hiện.”

“Ngày Nhậm Tuấn Hữu gửi thư luật sư đó, đối phương đã đồn thổi chuyện này ở phạm vi nhỏ, là tin tức nói rằng Trùng Ất là bệnh nhân mắc chứng uất ức mức độ nặng.”

“...” Tri Trì Hàm, người một phút trước vẫn còn đang nghĩ xem nên nói thế nào để khơi thông suy nghĩ của Tề Ninh về việc này, nhanh chóng ngừng đầu lên.

“Tôi xuống máy bay là nửa tiếng trước, lần sóng tin tức này đã bị bộ phận quan hệ xã hội ngăn lại, trong vòng nửa tiếng sau khi tôi xuống máy bay, một nhóm thủy quân vẫn liên tục đăng bài lên Weibo, tác phong làm việc giống y đúc công ty đối thủ, cho nên tôi hoàn toàn có lý do để nghi ngờ rằng, lần sóng tin tức tiếp theo sẽ chỉ ra rằng Tề Trình chính là thân phận thật của Trùng Ất.”

“Cô cũng biết rõ hậu quả nếu việc này bị tung ra ngoài.” Hình dạng đôi mắt của Tề Ninh không giống với người nhà họ Tề, dài hẹp hơn, lúc nheo lại sẽ khiến người ta không rét mà run.

“Dù là Nhậm Tuấn Hữu hay là cô thì cũng chỉ là mần đạo đầu, nội dung chính của vở kịch này là nhị thiếu gia nhà họ Tề là bệnh nhân mắc chứng uất ức nghiêm trọng và chứng sợ giao tiếp.”

“Tề Trình vừa mới thừa kế hai chi nhánh có hiệu quả kinh doanh và lợi nhuận tốt nhất tập đoàn, cho nên cô phiếu chắc chắn sẽ rất giá.” Tề Ninh nhìn Tri Trì Hàm: “Mà quá trình điều trị của chúng ta cũng rất có khả năng sẽ vì chuyện này mà bị hủy hoại chỉ trong giây lát.”

Tri Trì Hàm có loại cảm giác hít thở không thông.

Đến từ nỗi áp lực của việc không kịp phòng bị.

“Phương án xử lý có ba loại.” Tề Ninh vẫn bình tĩnh: “Loại thứ nhất, đơn giản thô bạo nhất, chính là hủy đi thanh danh của đầu bếp Tri Trì Hàm.”

“Ra thông báo, chỉ ra rằng toàn bộ tranh của Trùng Ất mà cô cung cấp đều là giả, công ty của Trùng Ất truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với cô, thêm vào đó là thừa nhận đã vu cáo Nhậm Tuấn Hữu, tất cả nước bắn đều hắt lên cái tên đầu bếp Tri Trì Hàm này, làm dìm lực chú ý của dư luận, tranh thủ thời gian đi giải quyết vấn đề thực sự.”

“Chuyện bồi thường và lên tòa sẽ bị truyền thông và dư luận làm âm lên, cô cần phải tham dự, nhưng sẽ không cần lộ diện, chúng tôi chỉ hủy tài khoản Weibo kia. Còn cô, có thể đổi một cái tên khác, dùng những tài nguyên tốt nhất của công ty, trong vòng hai năm tới, bắt đầu lại lần nữa.” Tề Ninh cười cười: “Đây là phương án tối thích nhất, tiếc là tôi còn muốn làm chi gái của Tề Trình, tôi mà thật sự làm chuyện này thì có lẽ Tề Trình sẽ phát bệnh luôn.”

...

Trong nháy mắt đó, chán Tri Trì Hàm mềm nhũn.

Phương án này, nếu Tề Ninh yêu cầu thì cô sẽ làm.

Mạng của Tề Trình và cô đưa ra so sánh với tài khoản Weibo do công ty kinh doanh kia, cái nào nặng cái nào nhẹ đương nhiên vừa nhìn đã rõ.

Nhưng mà, Tề Ninh lại không chọn phương án này.

Thậm chí còn nhanh chóng đưa ra phương án thứ hai.

“Loại thứ hai, có mức độ mạo hiểm cao nhất đối với sức khỏe của Tề Trình, chính là đưa cô và cậu ấy cùng tới Mỹ.”

“Mặc dù tôi không tin tưởng cô cho lắm, nhưng vai trò của cô đối với Tề Trình luôn rất tích cực, hai người tới Mỹ, chờ cho chúng tôi xử lý xong mọi chuyện thì trở về.”

“Đây là phương án dự bị, tạm thời Lão Triệu và lão Lý còn chưa chịu ký tên, cô cũng biết là đạo gần đây nhup tim của Tề Trình không ổn định, đi máy bay đường dài ảnh hưởng quá lớn tới sức khỏe của cậu ấy.”

“Loại thứ ba, là cô và Tề Trình tách khỏi nhau một tháng.”

“Cần nhà lớn này rất an toàn, không có ai có thể tiến vào, cho dù có dùng kỹ thuật chụp trên không cao cấp nhất cũng không chụp ra được hành vi của Tề Trình ở bên trong, trước khi tổ quay video của cô vào đây thì chưa từng có tin tức nào về việc Trùng Ất mắc chứng uất ức bị truyền ra ngoài.”

“Chúng tôi đang tiến hành điều tra tất cả các thành viên trong tổ quay video, mặc dù máy ảnh máy quay các loại không thể vào được bên trong nhưng cô và Tề Trình cũng không thể có tiếp xúc gì nữa, trước khi chúng tôi tìm ra được người để lộ bí mật.”

“Nếu đối phương đã có thể tra ra được bệnh của Tề Trình, thì chúng tôi cũng hoàn toàn có lý do để tin rằng, bọn họ cũng biết quan hệ giữa cô và Tề Trình, chỉ có một mình Tề Trình ở trong căn nhà kín thì sẽ không thể xảy ra chuyện gì, cô là điểm đột phá, sau khi có rời khỏi đây, chúng tôi vẫn sẽ đặt tiêu điểm của truyền thông lên người cô, cô cần phải thừa nhận với truyền thông rằng cô và Trùng Ất đang trong quan hệ yêu đương, hơn nữa phải dẫn dắt hướng phát triển của dư luận, bộ phận quan hệ xã hội sẽ chuẩn bị bản thảo, cô chỉ cần ra mặt giải thích là được, đầu tiên là lên án việc tiết lộ bệnh tình là bạo lực mạng, ngăn cản đối phương tiến thêm bước tiếp theo, thứ hai là tranh thủ thời gian để chúng tôi điều tra.”

“Về điểm này, tôi hết sức tin tưởng rằng cô có thể làm tốt.”

“Lão Triệu rất vui vẻ, dù sao ông ấy cũng định dùng cô để tiến hành cắt thuốc.”

...

Phương án của Tề Ninh đều đã tính toán chu toàn mọi mặt.

Điều được ưu tiên hàng đầu là cảm nhận của Tề Trình, chuyện giá cổ phiếu lại trở nên không quan trọng nữa.

Tri Trì Hàm đôi mắt mất, nhìn thấy móng tay Tề Ninh, vào cái đêm ông nội Tề qua đời, Tề Ninh không khóc, cứ luôn dùng móng tay sắc nhọn khầy khầy đến mức lộ ra to máu.

Bác sĩ Triệu đã từng nói với bác sĩ đồng hành của ông ấy rằng, cả cô và Tề Ninh đều là người có vấn đề về tâm lý.

Cô biết vấn đề của mình là vì mất đi người nhà, bị mẹ bỏ rơi.

Còn Tề Ninh, hẳn là vì áp lực quá lớn.

Những áp lực khổng lồ trong lúc điều hành tập đoàn mà có nghĩ cô cũng chẳng dám nghĩ tới.

Cho nên, trước khi ra đi, người ông nội Tề huyền tiếc nhất chính là Tề Ninh.

“Có thể có loại thứ tư hay không.” Cô vẫn quyết định mở miệng, lần này ngoài vì Tề Trình ra thì cũng là vì ông nội Tề, vì những móng tay sắc nhọn loang lõ vết máu của Tề Ninh đêm hôm đó: “Để Tề Trình tự lựa chọn.”

“Chúng ta không thể giấu diếm anh ấy, anh ấy biết tất cả mọi chuyện.”

Tề Ninh yên lặng.

Trong rừng, tiếng dế mèn và tiếng ếch to nhỏ nối tiếp nhau, Tri Trì Hàm có chút lo lắng.

“Triều thư.” Lúc nói lời này, Tề Ninh không nhìn về phía Tri Trì Hàm: “Tôi nhớ rằng ngay từ lúc ban đầu, tôi từng nói với cô rằng, so với lương tâm thì tôi còn tin vào tiền hơn.”

Tri Trì Hàm không hề rằng.

“Bối vì bằng giá rõ ràng, dễ kiểm soát hơn.” Giọng nói của Tề Ninh mang theo vẻ lạnh lùng: “Tôi cực kỳ ghét những thứ không thể kiểm soát được.”

“Hôm nay tôi cho cô hai tiếng, không phải để ngồi đây nghe cô khuyên tôi xem nên dùng phương án nào, tôi ngồi ở đây là để cho cô nghĩ ra một cái cơ để rời khỏi Tề Trình một tháng, và xác nhận rằng cái cơ này không có gì đáng nghĩ.” Tề Ninh lại bắt đầu gõ tay lại: “Thời gian của tôi và cô đều rất quý giá, hai tiếng này, người của bộ phận quan hệ xã hội trong công ty đang giành giật từng giây từng phút nhằm chuyển hướng phát triển của dự luận cho phương án thứ ba, ở nơi cô không nhìn thấy trong rừng cây này, bảo vệ, các thiết bị ngăn chặn mạng, đội ngũ y bác sĩ chuẩn bị ứng phó cho tình huống Tề Trình đột nhiên phát bệnh đều đã sẵn sàng đợi lệnh.”

“Phương án thứ ba được định ra sau khi người nhà họ Tề và bác sĩ Triệu cùng nhau bàn bạc thảo luận chứ không phải là nhất thời kích động nghĩ ra, bốc đồng ấu trĩ, chưa suy nghĩ đến hậu quả đã muốn nói toàn bộ mọi chuyện cho Tề Trình như vậy.”

Phương án đã được quyết định sẵn.

Cô chỉ là đối tượng chấp hành, giống hệt như những lần trước kia.

“Tôi không bốc đồng ấu trĩ.” Tri Trì Hàm tự từ mình phải bình tĩnh, Tề Ninh cao tại thượng và vĩnh mất hất hàm sai khiến đã quen, nếu máy đủ lý lẽ thì cô ấy sẽ có thể bị thuyết phục.

“Tôi không thể nghĩ ra được lý do gì để có thể rời khỏi Tề Trình một tháng mà lại khiến Tề Trình không có lý do gì để phản đối. Mấy hôm trước mẹ tôi về nước, cho tôi hai trăm vạn bảo tôi hãy thực tế một chút, ngay cả chuyện thể này mà lúc tôi đưa ra yêu cầu muốn về nhà để khôi phục tâm tình, Tề Trình cũng cự tuyệt.” Tri Trì Hàm cố giữ giọng bình tĩnh hơn một chút, nhìn về phía Tề Ninh: “Tôi và Tề Trình quen nhau chưa lâu, thời gian tham gia vào quá trình điều trị cũng chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, nhưng trong vòng mấy tháng này, tất cả mọi chuyện mà mấy người muốn giấu anh ấy đều chưa từng có chuyện nào thành công, anh ấy có quyết định riêng của mình, thậm chí quyết định đó còn mạo hiểm hơn là nói mọi chuyện cho anh ấy biết.”

“Tề Trình thông minh hơn tôi rất nhiều, anh ấy làm việc có kế hoạch, hơn nữa kế hoạch còn hết sức chu toàn. Nếu chúng ta không nói rõ chuyện này với anh ấy, bất anh ấy phải tin một cái gì đó tôi rời đi một tháng, anh ấy sẽ vì sợ cô gây khó dễ cho tôi mà đồng ý.”

“Sau đó, anh ấy sẽ tránh né mọi người, dùng một phương thức mà anh ấy có thể làm được để giải quyết chuyện này. Cô đã từng nói với tôi rằng, lựa chọn của Tề Trình vĩnh viễn là làm tổn hại bản thân để giúp đỡ người khác, anh ấy đã ở trong căn nhà lớn này mười năm, anh ấy tự học tâm lý học, có thể hack máy theo dõi trên tay, có thể giấu thuốc để đi gặp ông nội trong điều kiện có tôi ở bên cạnh suốt 24 tiếng, anh ấy còn quen thuộc với căn nhà lớn này hơn tất cả chúng ta, chúng ta không phòng được anh ấy.”

“Đã phòng không được, vậy tại sao không thể nói thẳng luôn với anh ấy, cho anh ấy biết nguyên nhân chúng ta có ba phương án đó, để anh ấy cân nhắc lợi hại, cũng để anh ấy nói cho chúng ta biết rằng anh ấy có phương án gì.”

“Ít nhất cũng có thể để phòng anh ấy sẽ lựa chọn phương thức còn cực đoan hơn.”

“Tề Trình đã sắp khỏe hẳn rồi, năng lực tự duy và hành động đều hoàn thiện hơn trước kia, anh ấy vô cùng ghét việc chúng ta không tin tưởng anh ấy.”

Tri Trì Hàm thờ dốc một hơi.

Cô rất sợ phải nói cả tràng như vậy để phản bác người khác, cô cũng rất ghét xung đột chính diện, đây là thứ mà cô vô cùng không am hiểu.

Sau khi tuôn ra hết tất cả những lời muốn nói, thấy Tề Ninh im lặng, cô chỉ có thể bắt đầu ngăn người.

Tề Trình đã dạy cô, lúc đàm phán không thể vừa bắt đầu đã bày ra toàn bộ con át chủ bài của mình, hình như có... lại nhện không được rồi.

Nhưng mà lần này cô không thể thất bại.

Theo bản năng, cô phản đối việc giấu diếm Tề Trình giữa thời điểm thế này.

Giống như chuyện ông nội Tề, áp lực mà Tề Trình có thể gánh vác lớn hơn nhiều so với những gì bọn họ tưởng tượng, cho anh thời gian chuẩn bị, anh có thể làm được vô cùng tốt.

Tề Ninh cân nhắc rất lâu, rốt cuộc cũng quay đầu lại.

So với lần đầu tiên gặp mặt, Tri Trì Hàm đã trắng hơn một chút, tóc cũng cắt ngắn rồi.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau cũng không vui vẻ, cô vội vã dùng tiền để sai khiến cô ấy, còn cô ấy lại vì lòng tự trọng bị tổn thương mà sau này mỗi lần gặp mặt đều cố hết sức để duy trì khoảng cách với cô.

Một cô gái thù rất dai.

Quen biết gần một năm, lần đầu tiên cô bị cô gái mà ban đầu cô không mấy để mắt này thuyết phục.

Tri Trì Hàm quả thật có bốc đồng, nhưng không hề ấu trĩ.

“Cô cảm thấy cô có thể thuyết phục được Tề Trình dùng phương án thứ ba?” Để cho Tri Trì Hàm công khai chuyện tình cảm của hai người, để cho truyền thông nã đạn vào, trở thành trung tâm của dự luận.

“Tôi chỉ cảm thấy nếu giấu diếm anh ấy thì chắc chắn sẽ còn tệ hơn.” Tri Trì Hàm cắn răng, ép bản thân phải đối diện với Tề Ninh.

“Vậy cứ thử xem, cô đi thuyết phục cậu ấy, tôi tiếp tục sắp xếp những chuyện khác.” Tề Ninh mỉm cười, kỳ lạ là nụ cười vô cùng rõ ràng: “Nhớ rằng hiện giờ trái tim cậu ấy không thể chịu kích thích, cho dù muốn ra mặt thì cũng phải được bác sĩ Lý đồng ý trước.”

“Được.” Tri Trì Hàm gật đầu.

“Tôi sẽ thử tin tưởng cô.” Tề Ninh cúi đầu, lấy kẹo cao su ra: “Cô đi trước đi, chuyện chặn mạng vẫn phải làm, để cậu ấy nhìn thấy những bình luận này thì sẽ không tốt cho thân thể, tôi sẽ chờ cho đến khi xác định rằng không có vấn đề gì rồi sẽ đi.”

“Được.” Tri Trì Hàm mở cửa xe ra ngoài, do dự một lúc, xoay người: “Cô có thể gọi tôi là Tri Trì Hàm hoặc Tiểu Trì.”

“...” Tề Ninh đang bóc vỏ kẹo cao su, động tác ngừng một chút, đưa cho Tri Trì Hàm một miếng: “Tôi không thích quá thân mật với người khác.”

“Cho nên tôi mới không báo cô gọi tôi là Tiểu Hàm.” Mặt Tri Trì Hàm hơi đỏ.

“...” Tề Ninh không nói gì.

“Còn nữa, cảm ơn cô đã cử luật sư Lý tới giúp tôi.” Tri Trì Hàm nhắm mắt cắn răng, dứt khoát nói hết: “Chỉ là trận thế quá lớn, tôi có chút kính sợ.”

“Cô không thích có chỗ dựa?” Tề Ninh hỏi lại.

“...” Trì Trĩ Hàm nuốt nước miếng một cái.

“Có quan hệ thì phải dùng.” Giọng của Tề Ninh nghiêm túc hơn một chút: “Cô sẽ nhanh chóng phải công khai quan hệ với Trùng Ất, trận thế sẽ còn lớn hơn nữa.”

“Cô đã muốn ở cùng Tề Trình cả đời thì nên chuẩn bị tâm lý, nhà chúng tôi làm gì thì trận thế cũng đều rất lớn.” Nhìn thấy mặt Trì Trĩ Hàm càng lúc càng đỏ, Tề Ninh thở dài: “Nhưng mà tôi hiểu rõ ý của cô, chuyện lấy tiền nê vào người cô như thế này, sau này chúng tôi sẽ không làm nữa.”

“Giá trị quan bất đồng, đường có hơi dài, từ từ rồi sẽ tới vậy.” Tề Ninh khoát khoát tay, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

“Còn nữa, sau khi hết bận cô có thể tới căn nhà lớn một chuyến không? Ở trong tù bên đối diện tôi có bỏ mấy lọ bánh mì óc chó, ăn sẽ tốt cho tóc.” Trì Trĩ Hàm nói xong liền lập tức đóng cửa.

“...” Tề Ninh quay cửa kính xe xuống, nhìn cô một cái, sau đó mở đèn trước cửa xe: “Đi đường cẩn thận.”

“Được.” Trì Trĩ Hàm quay đầu cười.

Cô cố gắng hết sức, may mắn là Tề Ninh cũng đã cố gắng hết sức.

Đường còn dài, nhưng tóm lại là đã bắt đầu đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muối Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc quay trở lại căn nhà lớn, Tề Trình đang ngồi đọc sách trên ghế sofa.

Cô nhớ rằng trước kia Tề Trình không thích bộ sofa trong phòng khách, thà rằng ru rú trên chiếc ghế sau bàn máy tính với bầu ánh sáng u ám cũng kiên quyết không chủ động ngồi trên ghế sofa.

Anh thật sự đã bình thường hơn rất nhiều, những điều cấm kỵ càng ngày càng ít, ý nghĩ muốn chữa khỏi cũng càng ngày càng kiên định.

“Còn chưa tới hai tiếng.” Tề Trình ngẩng đầu nhìn đồng hồ trước mặt.

“... Vậy em đi ra ngoài chờ cho đủ hai tiếng rồi về nhé?” Trì Trĩ Hàm nhai kẹo cao su trong miệng, động tác cời dép sandal dừng lại, cười hi hi nhìn Tề Trình.

“...” Tề Trình hé miệng, đứng lên, đi đến bên cạnh Trì Trĩ Hàm, đỡ lấy thân thể thoáng lung lay của cô, xoay người giúp cô cời đôi sandal đã lâu cô không đụng đến.

“... Chị anh về rồi sao?” Tề Trình khẽ nhủ thầm: “Em đi ra ngoài là để gặp chị ấy?”

“Anh... là yêu quái sao?” Trì Trĩ Hàm sợ tới mức sắp nấc cụt: “Sao anh biết được?”

“Kẹo cao su của em, mỗi lần xuống máy bay chị ấy đều ăn kẹo cao su nhãn hiệu này, có nhân cà phê, em ăn rồi đến đêm sẽ không ngủ được.” Tề Trình nói xong thì nghiêng đầu, giống như có hơi nghi hoặc: “Nhưng mà rất hiếm khi chị ấy đưa thứ này cho người khác.”

“... Máu chốt là rất khó ăn.” Trì Trĩ Hàm tỏ vẻ đau khổ.

Quả thật là khó ăn tới mức phản nhân loại, cô nhai cả đoạn đường đến tận giờ trong miệng toàn là vị thuốc.

“Bối vì đây là kẹo cao su quân dụng, nhớ ra đi.” Tề Trình bị vẻ mặt đau khổ của Trì Trĩ Hàm chọc cho bật cười, đưa cho cô một tờ khăn giấy.

“Chị ấy tìm em có chuyện gì?” Tề Trình nhìn cô đi chân trần vọt vào phòng bếp súc miệng, nhìn cô nhe răng trợn mắt xoay người, xông tới ôm lấy anh.

Hương thơm nhẹ nhàng còn mang theo mùi vị cây cỏ trong rừng.

“Em vừa từ trong rừng về?” Tề Trình lại nhủ thầm, nhấc tay cô lên, quả nhiên có bốn, năm cái nốt muỗi đốt: “Không ngứa sao?”

Trĩ Trĩ Hàm hút muỗi, đi ra ngoài một vòng về da sẽ đỏ ửng.

“Quên mất.” Trì Trĩ Hàm tùy ý gãi một chút, kiêng chân kéo đầu Tề Trình xuống, đầu môi lên nhỏ giọng oán giận: “Mùi thuốc.”

Mặt mày Tề Trình dậu đi hẳn.

Môi đụng chạm một chút, liếm nhẹ.

“Ngọt.” Giọng Tề Trình nhỏ xíu.

“Rõ ràng là đắng...” Trì Trĩ Hàm bị lời nói của Tề Trình chọc cho đỏ mặt, thẹn thùng oán giận một câu, ôm lấy thắt lưng anh không lên tiếng nữa.

“Xây ra chuyện gì rồi sao?” Giọng của Tề Trình rất ổn định.

Tề Ninh về nước, Trì Trĩ Hàm ngắt hết mạng trong nhà trước khi đi ra ngoài, một người đoảng như cô vậy mà còn nhớ đặt lên tủ đầu giường cái điện thoại không có chức năng gì kia.

Chỉ có lúc đối đầu với bệnh của anh thì cô mới thận trọng như vậy.

Đều là dấu hiệu có chuyện không may.

Chỉ là không biết lần này họ có nói với anh hay không.

Mấy ngày nay nhịp tim của anh được không chế rất tốt, ngoại trừ buổi sáng lúc tập chạy tim đập nhanh hơn ra thì thời gian khác gần như không có gì bất thường.

Thuốc mà bác sĩ Triệu và bác sĩ Lý kê cũng càng ngày càng nhẹ, giai đoạn giảm thuốc khó khăn nhất đã qua rồi.

Anh cảm thấy chắc hẳn mình đã có thể gánh vác được càng lúc càng nhiều việc, chỉ là không biết người nhà có cho phép hay không.

Lúc trở về Trì Trì Hàm cũng không hề né tránh ánh mắt của anh, lúc nhắc tới Tề Ninh cũng hết sức bình thản.

Cho nên, anh liền có thêm một chút hy vọng.

Hy vọng có thể tới gần người bình thường hơn.

***

Trì Trì Hàm không hề giấu diếm

Tề Trình vẫn ngồi im lặng trên sofa lắng nghe, cúi đầu tỉ mỉ giúp Trì Trì Hàm thoa thuốc tiêu sưng lên vết muỗi cắn trên cánh tay và trên đùi cô, cánh tay mang máy theo dõi đặt nghiêm chỉnh ở nơi Trì Trì Hàm có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào.

Biểu hiện của anh rất bình tĩnh.

Cho dù biết bệnh tình của mình đã bị công ty đối thủ biết, cho dù biết chắc chắn cuối cùng bọn họ sẽ công bố tin tức này ra khiến cuộc sống của anh biến đổi đến mức long trời lở đất thì biểu hiện của anh vẫn rất bình tĩnh.

Bình tĩnh tới mức Trì Trì Hàm bắt đầu sợ.

“Anh... không sao chứ?” Đầu cô bắt đầu muốn bùng nổ, toàn bộ sự tự tin trước mặt Tề Ninh lúc này đều đã mất sạch.

“Tại sao chị anh lại có thể đồng ý cho em nói chuyện này với anh?” Tề Trình im lặng một lúc lâu, cất tiếng hỏi lại là một vấn đề khác.

“Em dùng tình yêu và dũng khí...” Trì Trì Hàm muốn làm dịu bầu không khí yên tĩnh, nói xong mấy chữ thì bắt đầu nhỏ giọng: “Anh bình tĩnh như vậy em rất sợ...”

“Anh không sao, anh chỉ rất tò mò không biết chị anh bị em thuyết phục như thế nào.” Tề Trình bôi thuốc tiêu sưng xong thì đẩy nắp lại, đứng lên đi rửa tay: “Loại chuyện này, bọn họ đã định ra phương án thì sẽ tiến hành luôn.”

Trì Trì Hàm đi theo phía sau anh như cái đuôi nhỏ, khom người nhìn máy theo dõi của anh.

“Bọn họ đã định ra phương án rồi, nhưng em cảm thấy nếu không để anh biết thì anh sẽ lên kế hoạch xấu.” Sau khi xác định huyết áp và nhịp tim của anh thật sự không có gì thay đổi thì Trì Trì Hàm mới thở nhẹ ra một hơi, giọng nói cũng thoải mái hơn một chút: “Hơn nữa chỉ số thông minh của anh rất cao, anh mà lên kế hoạch thì thường thường em khó mà biết được.”

“...” Tề Trình dừng bước, quay đầu lại nhìn có một cái: “Thuốc mà anh lên uống để đi gặp ông nội vẫn luôn để trong tủ trong nhà vệ sinh, em đã từng xem qua rất nhiều lần rồi.”

Cô vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện anh giấu thuốc rồi lên uống, đến giờ vẫn còn ghi thù.

“Cho nên anh thông minh còn em thì ngốc nghếch.” Không biết đến cái gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

...

Tề Trình có chút bất đắc dĩ, nửa tay xong thì búng búng ngón tay còn ướt nhẹp, giọt nước bắn lên trán lên chớp mũi cô, lông la lông lánh.

“Quý thủ dai.” Tề Trình nhàu mấy chọc lỗ tai cô, nhìn cô lập tức xù lông lên nghe răng trợn mắt với anh.

Không khí... còn yên ổn hơn cả trong tưởng tượng của cô.

“Thật sự không sao chứ?” Trì Trì Hàm tiếp tục bám theo anh như cái đuôi nhỏ: “Nếu không sao thì chúng ta cứ dựa vào phương án thứ ba mà tiến hành, ngày mai em về nhà trước có được không?”

Mím môi, cau mày, còn có phần căng thẳng.

“Không tính là hoàn toàn không sao cả.” Rốt cuộc Tề Trình cũng dừng bước lại, xoay người, nhìn cô đang đi phía sau như cái đuôi, có chút bất đắc dĩ: “Anh đang nhầm tên thuốc bác.”

Đây không phải là việc nhỏ.

Sau khi Trì Trì Hàm nói ra tất cả mọi chuyện, anh vẫn đang cố gắng tiêu hóa.

Để kiểm soát nhịp tim, anh tách các điểm mâu thuẫn ra thành từng bộ phận nhỏ, cảm thấy cấu kinh thì lập tức bắt đầu nhầm tên thuốc bác.

Hơn nữa cô gái vẫn đang căng thẳng bám dính sau lưng anh này làm phân tán một phần lực tập trung của anh, anh phát hiện ra, sau khi biết được toàn bộ chân tướng, anh vẫn có thể kiểm soát được trái tim đang nhảy loạn lên và huyết áp của mình trong phạm vi có thể không chế được.

“Cho anh nửa tiếng.” Nhịn không được, nhéo nhéo mặt cô: “Đã không tin anh như vậy mà còn dám đối đầu với chị anh?”

Tinh cách Tề Ninh độc đoán cố chấp thế nào anh là người hiểu rõ nhất, cũng bởi vì tinh cách của cô ấy như vậy cho nên nhiều năm nay người theo dõi anh uống thuốc, ép anh thử nghiệm phương án mới luôn luôn là Tề Ninh.

Anh cũng biết Trì Trì Hàm luôn luôn hơi sợ Tề Ninh, là gan của cô không lớn, đối với người sắc sảo như Tề Ninh, từ trước tới giờ cô đều ôm suy nghĩ tránh được càng xa thì càng tốt.

Anh rất cảm động.

Lại vẫn cứ muốn khống chế cảm xúc để không kích động.

Lúc dõi lực chú ý sang hướng khác, thấy cô đang trợn tròn mắt nhìn mình chăm chăm, trong lòng anh nhói đau.

Anh thật sự muốn khôi phục nhanh hơn một chút, không cần khống chế cảm xúc, sẽ không còn phản ứng đáp trả kích thích nguy hại cho sức khỏe nữa.

Mãi mãi về sau, ở bên cạnh cái người đang lo lắng này cả đời.

“Tin tưởng và lo lắng là hai chuyện khác nhau mà, Tề Ninh và Tề Bằng cũng rất tin tưởng anh đấy, nhưng mà chỉ cần gặp chuyện là sẽ muốn đóng gói anh lại rồi giấu đi.” Trì Trì Hàm dứt khoát giữ chặt một góc chiếc áo phông của anh: “Nếu không thoải mái thì phải nói với em, Tề Ninh nói đội ngũ y bác sĩ đều đã đợi ở bên ngoài rồi.”

“Ừ.” Tề Trình gật đầu, sau đó cười khổ nhìn Trì Trì Hàm càng lúc càng kể tới sát hơn: “Em cũng phải cách xa anh một chút.”

Cô luôn luôn là nhân tố khiến anh khó kiểm soát nhịp tim nhất, nhất là hiện giờ hai người đều mới tắm xong chưa lâu, mùi dầu gội đầu trên tóc đều giống nhau như đúc.

“...” Trì Trì Hàm đỏ mặt nói tay ra.

“Đi dẹp vào.” Sau khi cô đi vào, trong lòng anh vẫn luôn suy nghĩ, đến tận bây giờ mới phát hiện ra cô vẫn còn đi chân trần.

“À...” Bị Tề Trình cau mày đuổi đi, Trì Trì Hàm có chút tủi thân đi ra cửa lồng dép lê của mình vào, cảm điện thoại gửi cho Tề Ninh một tin nhắn để thông báo tình trạng trước mắt của Tề Trình, sau đó ngồi xỏm ở cạnh cửa, tủi thân nhìn chăm chăm Tề Trình đang đứng trong phòng khách nhìn cô.

Gần đây anh cũng không cho cô chạm vào...

Hôn cũng chỉ phớt phớt qua một lát.

Lúc này, cô rất muốn ôm lấy anh rồi an ủi anh như trước kia, nhưng anh lại không cho cô chạm vào...

“Trì Trì Hàm...” Tề Trình cố nhịn, nhưng lại vẫn không thể nào không nhìn có gái đang ngồi xỏm kia: “Thuốc trước kia anh dùng có tác dụng phụ.”

“Hử?” Trì Trì Hàm chớp mắt mấy cái, không rõ ý tứ của anh cho lắm.

“Sẽ ảnh hưởng tới chất lượng tinh trùng.” Mặt Tề Trình bắt đầu đỏ lên, sau đó liếc mắt nhìn máy theo dõi: “Hiện giờ đang trong thời gian dưỡng bệnh, bác sĩ Lý kê cho anh một số loại thuốc.”

Trì Trì Hàm tiếp tục chớp mắt.

“Vô cùng... dễ sinh ra phản ứng” Kiên trì nói xong, đến gần vài bước, ngồi xổm xuống đối diện với Trì Trì Hàm “Không tốt cho quá trình khôi phục... Cũng không tốt đối với trái tim cho lắm...”

...

Trì Trì Hàm hóa đá.

Theo bản năng che lại cổ áo phồng của mình.

“... Em đi thay quần dài.” Mặt đỏ tới mức muốn nổ tung

“... Em không nóng sao?” Anh sợ lạnh, nhiệt độ điều hòa trong nhà cũng mờ không cao, Trì Trì Hàm thường xuyên chỉ động đây một lát là cả người đã đỏ mỗ hời.

“Em có thể nhện!” Trì Trì Hàm vô cùng nghiêm túc.

...

Lần này đến phiên Tề Trình đỏ mặt.

Thật ra anh không hiểu rõ lắm, tại sao không khí lại có thể biến thành như vậy.

Thật ra tin tức mà Tề Ninh mang tới rất nghiêm trọng, chỉ nhánh mà anh thừa kế là ngành chiến lược của công ty trong năm năm gần đây, có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với giá cổ phiếu.

Mà chính anh cũng chưa chuẩn bị tâm lý cho việc xuất hiện trước công chúng, bởi vì không biết nếu công khai sẽ gặp phải những vấn đề gì, cũng không biết mấy vấn đề này có tạo thành kích thích đối với tâm lý đã sắp khôi phục của anh hay không.

Nhưng mà đã... biến thành như vậy rồi.

Cả phòng đều là mùi vị ái muội.

“Em...” Trì Trì Hàm thật sự đi thay quần dài, sau đó đi ra mặc tạp dề đi vào phòng bếp: “Em làm một chút đồ ăn khuya cho mấy người Tề Ninh.”

“Cô ấy đang tiến hành ngăn chặn mạng, còn cả bảo vệ an ninh cho khu vực xung quanh.” Trì Trì Hàm nghĩ ngợi: “Muốn phong tỏa tất cả mọi góc độ có thể bị quay phim hoặc chụp ảnh, chắc là phải tới nửa đêm”

“Đề anh rửa rau.” Tề Trình đứng lên, cũng đi theo vào phòng bếp.

“Chị anh mà biết thì sẽ tức giận...” Cô vẫn luôn nghĩ nếu chuyện cô bắt nhệ thiếu gia nhà họ Tề rửa rau mà bị người nhà họ Tề biết, có khi nào cô sẽ bị quần áo...

“Chị ấy sẽ không đâu, nhà bọn họ cũng là anh rể anh rửa rau.” Tề Trình đáp lại rất nhanh.

“... Sau đó cô ấy nấu cơm?” Giọng của Trì Trì Hàm bất giác cao hơn.

“Sau đó mẹ chồng chị ấy nấu cơm...” Giọng của Tề Trình nhỏ lại.

“Cắt...” Trì Trì Hàm bêu môi.

“Bữa khuya làm món gì?” Anh cảm giác được tư thế chuẩn bị vết sạch tủ lạnh của Trì Trì Hàm, thậm chí còn bắt đầu chạy sang bên đối diện.

“Làm một chút mì lạnh đơn giản, sau đó làm thêm gà kho là được rồi.” Trì Trì Hàm nhìn chân gà cánh gà và trứng gà trong tủ lạnh, quay đầu hỏi Tề Trình: “Anh có muốn ăn không?”

“Muốn.” Tề Trình gật đầu: “Nhưng mà em không cho anh ăn đêm”

Anh đã duy trì thói quen ngủ sớm dậy sớm rất lâu rồi.

“Hôm nay là tình huống đặc biệt, không cần theo kế hoạch của em.” Hai tay Trì Trì Hàm ôm đầy nguyên liệu nấu ăn, cười hi hi nhìn Tề Trình nhận lấy, cô lại kiễng chân lên hôn một cái làm phần thưởng.

Sắp bắt đầu trận đánh rồi.

Chỉ là lúc này đây, dường như đang rất hạnh phúc.

Mọi người, đều ở cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Đối với đồ ăn, người Trung Quốc có rất nhiều nguyên tắc cực đoan và cứng nhắc mà người nước khác không cách nào giải thích được.

Rất nhiều mối quan hệ ngoại giao của người thể hệ trước được thiết lập dựa trên việc ăn uống.

Tề Ninh ngồi trên ghế sofa, nhìn chân gà và cánh gà mà Trì Trì Hàm gấp vào bát mì cho mình, không hiểu sao trong lòng lại chột nghĩ đến hai câu nói trên.

Trì Trì Hàm làm rất nhiều đồ ăn khuya, số lượng đủ để chia cho tất cả nhân viên tăng ca đêm nay.

Lúc gửi tin báo bọn họ đến ăn bữa khuya, thật ra cô cảm thấy đây là vẽ vời thêm chuyện.

Phúc lợi của tập đoàn không hề tệ, đến giờ đương nhiên sẽ có nhân viên hậu cần phụ trách trợ cấp bữa ăn khuya thế này.

Chỉ là không mấy yên tâm về việc Tề Trình biết chán tướng, hơn nữa ảnh chụp bữa ăn khuya của Trì Trì Hàm quả thật rất hấp dẫn.

Cô đề nhân viên hậu cần tiếp đón mọi người vào căn nhà lớn ăn bữa khuya, hơn nữa còn yêu cầu đảm bảo hành lang tuyệt đối yên tĩnh, lúc ăn cơm phải đóng cửa lại.

Tất cả mọi người đều rất câu nệ, bởi vì biết người sống bên đối diện là một bệnh nhân quan trọng, cũng bởi vì từ trước đến giờ Tề Ninh đều không hỏi đến những chuyện vụn vặt thế này.

Cho đến khi, có người nếm được mùi vị của món mì lạnh nướng.

Cho đến khi, một đồng gà kho nóng hôi hổi và salad trộn bày ra đầy một bàn, nhân viên hậu cần đóng cửa lại xong thì xoa xoa tay tán thưởng rằng mùi vị chân gà kho quả thật là mỹ vị nhân gian.

Mọi người mới thật sự bắt đầu thả lỏng chân tay.

Ăn cơm nghỉ ngơi trong nhà chảnh chảnh là thoải mái hơn nhiều so với việc ở trong rừng cho muỗi đốt, huống hồ đồ ăn còn vô cùng ngon miệng.

Cảnh tượng dần dần náo nhiệt, Trì Trì Hàm lạnh lẽo kéo áo Tề Ninh, nháy nháy mắt mấy cái với cô ấy.

Cô và Tề Trình yên lặng núp trong phòng của Tề Trình, hai người vây quanh một đĩa mì lạnh và một nồi gà kho.

“Tề Trình nói người nhà bọn cô thích ăn thịt, cho nên cố ý để lại cho cô.” Trì Trì Hàm bùng lên cho cô một bát mì to to bự bự, bên trong đầy chân gà và cánh gà, màu sắc đỏ tươi, hương vị mê người: “Đa gà thì cô ăn đi, ăn không hết có thể để lại cho Tề Trình một cái, hôm nay anh ấy có thể ăn thêm một cái chân gà nữa.”

Tề Ninh im lặng.

Cô nói không thích thân mật là nói thật lòng.

Sự nhiệt tình không chút khách khí như vậy khiến khắp người cô đều cảm thấy bái xich.

Nhưng Tề Trình lại nháy mắt với cô mấy cái, hết như lúc anh mới mười tuổi.

Khi đó, bà cô vừa mới cưới người phụ nữ khác, người phụ nữ này vì muốn gây dựng mối quan hệ tốt với cô mà làm rất nhiều chuyện chỉ có mẹ ruột mới làm.

Ví dụ như, vào ngày sinh nhật thì nấu cho cô một bát mì, sau đó vuốt tóc cô đồ đồ gọi bà ấy là mẹ.

Kết quả là cô hất cả bát mì còn nóng sôi lên mặt người phụ nữ kia, còn bà cô thì tát cô một cái.

Cô trốn vào vườn hoa không có người ngó ngàng ở nhà cũ của nhà họ Tề, lại đụng phải Tề Trình cũng đang trốn bên trong.

Khi đó Tề Trình cũng như thế này, khỏe miệng mang theo ý cười ôn hòa, nháy mắt với cô mấy cái.

Chức đĩa bóc hết da gà, bỏ một miếng thịt gà vào trong miệng, hương vị vừa vặn, ngon miệng lại non mềm, là hương vị mà cô thích ăn nhất.

Đột nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Mệt tới mức đầy mắt cô bắt đầu chậm rãi xuất hiện hơi nước.

“Chỉ còn bảy ngày nữa là em có thể tiến hành đợt điều trị tiếp theo rồi.” Tề Trình chủ động mở miệng khiến Tề Ninh ngoài ý muốn nhũn mủn.

“Đội ngũ quan hệ xã hội của chúng ta có thể chống đỡ được bảy ngày hay không?” Tề Trình nhìn Tề Ninh, hỏi rất thành khẩn.

Tề Ninh nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống, dường như rất lâu rất lâu rồi, không có ai thảo luận với cô về vấn đề này.

Cô đã quen tự mình định ra bốn, năm phương án, gửi cho mọi người, giải quyết theo đầu phiếu, vừa nhanh vừa chính xác.

Sau đó, thành bại của phương án thế nào đều quy trách nhiệm cho cô.

“Bảy ngày quá dài.” Cô nghe được mình bình tĩnh trả lời: “Hôm nay đã nổi lên một đợt dư luận, đối phương cũng không phải kẻ ngốc, đến ngày mai dư luận bùng nổ lên đến đỉnh điểm, chắc chắn bọn họ sẽ tung ra nhiều tin tức hơn.”

“Chúng ta vẫn còn chưa tìm ra được người tiết lộ bí mật, cho nên vẫn còn chưa nắm chắc rốt cuộc đối phương biết được bao nhiêu.”

“Soufflé xong rồi.” Trì Trì Hàm đeo một đôi găng tay chịu nhiệt amiăng to vĩ đại bung tôi ba cái chén chén.

Tề Trình múc một muỗng, sau đó dưới cái nhìn chăm chăm của Trì Trì Hàm, anh yên lặng thổi hai hơi.

“Anh ấy... hôm qua đã ăn canh nóng.” Ý thức được Tề Ninh đang nhìn, Trì Trì Hàm đỏ mặt giải thích.

Tề Ninh chau mày, tiếp tục chuyển tâm dùng đĩa bóc da trên đùi gà.

“Nếu đề cho người khác biết bệnh tình của em, cô phiếu sẽ bị ảnh hưởng tới mức nào?” Đáng vẻ cậu em trai vừa thổi soufflé vừa bỏ vào trong miệng khiến cô bất giác đưa thìa sang, múc một muỗng bánh ngọt xộp mềm trong chiếc chén màu hồng nhạt.

“Ước tính giảm khoảng trên 30%.” Tề Ninh vẫn trả lời rất bình tĩnh.

Trì Trì Hàm cho sữa đặc và caramel vào giữa soufflé, mùi vị rất nhẹ, vào miệng là tan, Tề Ninh nhịn không được lại ăn thêm một miếng.

“Hội đồng quản trị có thể chấp nhận không?” Tề Trình lại hỏi.

Động tác chuẩn bị ăn thêm miếng nữa của Tề Ninh dừng lại, lần này cô thật sự kinh ngạc.

Em trai của cô chủ động như đã biến thành một người khác.

Hơn nữa còn rất trẻ con, thấp giọng xin xỏ Trì Trì Hàm cho anh thêm một miếng mì lạnh nướng.

Cô hơi ngơ ngác nhìn Trì Trì Hàm cuộn miếng mì lạnh trong nước một vòng, sau đó nhét vào miệng Tề Trình, đầy mắt còn nằng ý lên án.

Hoàn toàn là ánh mắt mà chỉ cần cô bước chân ra khỏi cửa thì em trai cô chắc chắn sẽ bị bắt nạt.

Nhưng mà Tề Trình lại cười rất ấm áp.

Thỏa mãn ăn hai miếng, thậm chí còn cúi đầu cười cười.

Cái đáng về một cậu nhóc ngốc nghếch đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt...

...

Lúc Trì Trì Hàm nói anh đã sắp khỏe hẳn, trong đáy lòng cô có phần do dự.

Dù sao mười năm nay Tề Trình đã tái phát rất nhiều lần.

Thật ra ở sâu trong đáy lòng, cô vẫn luôn chuẩn bị tâm lý cho việc Tề Trình sẽ tái phát, thậm chí còn chuẩn bị tâm lý cho việc Trì Trì Hàm sẽ bỏ của chạy lấy người, bọn họ sẽ phải đưa Tề Trình tới Mỹ.

Nhưng mà anh...

Đầu chỉ là không còn giống trước.

“Hội đồng quản trị có thể tiếp nhận được mức sụt giảm 30%, nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta phải đáp ứng trong vòng nửa năm sẽ tăng trở lại 50%.” Tề Ninh trả lời vô cùng bình tĩnh, ăn một miếng mì lạnh, ép com sóng đang cuộn cuộn trong lòng xuống.

“Chúng ta có thể làm được sao?” Tề Trình lại hỏi, sau đó cúi đầu có chút xấu hổ: “Phương diện này em không hiểu lắm.”

“Nếu ổn định được hai chi nhánh này thì tuyệt đối có thể làm được.” Giọng của Tề Ninh dịu hơn: “Em muốn công khai bệnh tình của mình?”

“Tại sao lại phải công khai?” Người hỏi là Trì Trì Hàm.

Tề Ninh nắm lấy toàn bộ gia sản của mình ra mà cược rằng, đối với đoạn đối thoại vừa rồi giữa bọn họ, Trì Trì Hàm nghe không hiểu lấy một chữ.

“Chỉ là chuyện sớm muộn.” Tề Trình cười cười với Trì Trì Hàm: “Hơn nữa nếu như tin tức mà đối phương nhận được là chứng uất ức mức độ nghiêm trọng thì rất có lợi đối với chúng ta.”

Tề Ninh gạt đầu, lại cúi đầu lột da gà.

Cô đã ăn hai cái chân gà rồi...

Thật là phiền muộn...

Em trai có thể mà lại đang bình tĩnh lập mưu gài bẫy người khác...

Thật... thần kỳ...

“Em không muốn để Trì Tiểu... Trì Trì Hàm đối mặt với giới truyền thông, ưu thế này sẽ không thể hiện được. Bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn đứng ra nói những điều này không có sức thuyết phục, lúc trước vì không muốn người ta tra ra thân phận của Trùng Ất nên công ty đại diện và tất cả các mối quan hệ pháp lý của em đều không liên quan tới nhà họ Tề.” Rốt cuộc Tề Ninh cũng buông bát sau khi ăn xong cái chân gà thứ ba, bắt đầu ăn soufflé: “Để cô ấy đứng ra, thừa nhận tình cảm với em, hơn nữa diễn sao cho mình không nói nhưng ai cũng có thể thấy được rằng quả thật Trùng Ất bị bệnh rất nặng thì mới thể hiện được ưu thế này.”

Tề Ninh nói xong thì nhìn thoáng qua Trì Trì Hàm, bổ sung: “Chỉ cảm thấy cô ấy có thể diễn tốt.”

Tề Trình vẫn duy trì sự im lặng.

Trì Trì Hàm cũng không nói chuyện, thật ra cô không hiểu tại sao buộc phải công khai bệnh tình của Tề Trình cho lắm, cũng không hiểu được tại sao việc đối phương biết rằng Tề Trình mắc bệnh nghiêm trọng lại là ưu thế đối với bọn họ.

Cũng tương tự, cô càng không hiểu tại sao ngay từ đầu Tề Ninh lại tin rằng cô có thể diễn tốt trước mặt giới truyền thông.

Cô chưa từng đối mặt với truyền thông, quay video dưới sự hỗ trợ của một đội ngũ cố định và hợp báo là hai chuyện khác nhau.

“Chỉ hiểu được suy nghĩ không muốn Trì Trì Hàm đứng ra làm tấm bìa chắn cho em, nhưng lần này không giống vậy, lần này là một ván cờ.” Tề Ninh ngừng một chút: “Hôm nay Trì Trì Hàm bảo chị hãy bắt đầu từ tin tưởng cô ấy, bởi vì sớm hay muộn gì cô ấy cũng sẽ trở thành em dâu của chị, nhưng mà em cũng biết tính chị rồi đấy, chị đồng ý là bởi vì em chứ không phải bởi vì chị thật sự tin tưởng cô ấy.”

...

Trì Trì Hàm đen mặt một chút, có loại kích động muốn cướp soufflé trên tay cô ấy về.

“Nhưng hôm nay nhìn thấy em, chị lại bắt đầu tin tưởng cô ấy.” Tề Ninh buông thìa trong tay xuống: “Cô ấy đứng ra cũng có thể khiến đám cổ đông hiểu rõ cô ấy có thể làm được những gì, chị không muốn đến lúc hai đứa kết hôn lại vẫn còn mấy tin tức xì xào kiểu như hai đứa không xứng đôi.”

“Hắn là em hiểu được nỗi lo lắng của chị, chị chính là vết xe đổ.” Tề Ninh nói xong câu cuối cùng, muốn vỗ vỗ tay Tề Trình nhưng giờ ra được một nửa thì lại nhìn thấy Trì Trì Hàm yên lặng đưa tay ra đặt ở giữa bọn họ.

...

Tề Ninh hơi sững ra, bình tĩnh thu tay lại.

Tề Trình nhìn qua cô vẻ rất bình thường, suýt chút nữa cô đã quên mất phản ứng của anh đối với việc động chạm vẫn còn chưa đỡ.

“Không nhất thiết phải là bây giờ, bộ phận quan hệ xã hội của chúng ta có thể chống đỡ được bốn ngày, thời gian bốn ngày này cũng đủ để điều tra đội ngũ quay video cho Trì Trì Hàm rồi.” Tề Ninh ho một tiếng: “Trì Trì Hàm chỉ cần xuất hiện vào ngày thứ năm là được, nhưng mà chị không hy vọng cô ấy sẽ ở đây cho lắm.”

“Không cho đối phương biết rằng chúng ta đã biết việc bọn họ biết Trùng Ất và em là cùng một người cũng có lợi đối với chúng ta.”

Nói khá vòng vo.

Nhưng Trì Trì Hàm đã hiểu ra rồi.

Tề Ninh không biết rốt cuộc là đối phương đã biết bao nhiêu, cho nên muốn bảo vệ Tề Trình trước khi mọi chuyện ổn thỏa, để cô đi ra ngoài chắn trước một đợt.

Nếu như đối phương vẫn cho rằng Tề Trình là một bệnh nhân mang bệnh nặng, định lợi dụng tin tức này để chen ép có phiếu của tập đoàn nhà họ Tề, vậy thì Trì Trì Hàm tung hỏa mù ra bên ngoài sẽ khiến tin tức này càng có vẻ đáng tin hơn.

Sau đó, Tề Trình sẽ công khai rằng thật ra bệnh tình của mình đã chuyển biến tốt đẹp.

Đây là ưu thế mà Tề Trình và Tề Ninh nói đến.

Nếu ngay từ đầu được đồn đại rằng bệnh nặng tới mức lúc nào cũng có thể tự sát, vậy thì Tề Trình công khai bệnh tình thực sự chắc chắn sẽ tạm thời trấn an được cổ đông.

“Tôi không có ý kiến gì về việc này.” Bây giờ mà thôi, hơn nữa còn có chuyện quan trọng phải làm: “Nhưng mà, Tề Trình sẽ công khai bệnh tình như thế nào? Mớ hợp báo sao? Hiện giờ anh ấy có thể làm chuyện này sao?”

“Em có ý kiến.” Tề Trình vẫn phản đối: “Cố ấy có thể tới tham dự họp báo, nhưng tất cả bản thảo phải đưa cho em xem qua trước, hơn nữa cô ấy cũng không thể chuyển ra ngoài.”

“...” Trì Trì Hàm bị sự ngang ngạnh của anh làm cho chân tay luống cuống, nhất là sau khi nói xong anh còn nhanh chóng túm lấy tay cô ở trước mặt Tề Ninh.

“Không phải là ý kiến của cô ấy, là ý kiến của em.” Tề Trình mở miệng ra trước khi Tề Ninh lên tiếng, Trì Trì Hàm nhìn chăm chăm mấy theo dõi, hé miệng, quả nhiên là số đo đã tăng lên: “Em phải tham dự buổi họp báo với trạng thái tốt nhất, bảy ngày này mà không có cô ấy thì mức độ mạo hiểm sẽ rất cao.”

“...” Tề Ninh yên lặng.

Cô cũng nhìn thấy đường số liệu trong máy theo dõi trên cổ tay Tề Trình đã bắt đầu thay đổi màu sắc.

“Phương thức đàm phán này không công bằng.” Cô chỉ chỉ theo dõi trên cổ tay anh: “Hơn nữa với tình trạng hiện giờ của em thế này thì định mở họp báo thế nào?”

Mới chỉ cự tuyệt cô mà đã không khống chế nổi cảm xúc rồi.

“Dùng video thì sao?” Trì Trì Hàm ở bên cạnh nhìn hai chị em đang trong trạng thái gắng gỏi co nhau, rụt rè đặt câu hỏi: “Nếu như gọi phóng viên sang bên đối diện, để Tề Trình trả lời câu hỏi qua video thì sao?”

“Bởi vì phóng viên cũng chỉ là muốn nhìn thấy người sống mà thôi, về bệnh tình của anh ấy, bên phía bác sĩ Triệu có thể chứng thực, vấn đề của Tề Trình khi đối diện với màn hình không lớn, trước đó lúc tôi quay video anh ấy lên kút mở camera quan sát mấy lần, còn cho rằng tôi không phát hiện ra.”

“...” Tề Trình đỏ mặt.

“Nhưng mà cậu ấy không thể cứ dính lấy cô như vậy!” Tề Ninh vẫn cự tuyệt.

“Dù sao cũng phải kết hôn mà.” Trì Trì Hàm nghiêng đầu: “Dính thì cứ dính.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mãi cho tới khi Tề Ninh ra khỏi cửa, Tề Trình vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi trạng thái đờ mịt.

Về mặt chị gái anh hết như bị sét đánh trúng.

Đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy Trì Trì Hàm thể hiện lớp da mặt dày trước mặt Tề Ninh một cách đúng lý hợp tình như vậy.

“Em...” Anh đỏ mặt, nhìn cái người chỉ chờ Tề Ninh rời đi xong liền lập tức vùi người xuống giường chỉ lộ ra hai cái chân trước mặt anh kia: “Đến đây.”

Trì Trì Hàm quơ quơ cái chân sang trái sang phải, biểu đạt một cách trọn vẹn tâm trạng xấu hổ tới mức chỉ muốn dời đến một hành tinh khác.

...

Tề Trình nhìn chăm chăm máy theo dõi, phát hiện ra rằng ngay cả nhắm tên thuốc bắc cũng không có tác dụng gì nữa.

Dứt khoát không để ý đến vấn đề nhịp tim hay huyết áp nữa, đi tới bên cạnh giường, ngồi xuống, túm lấy tấm chăn của Trì Trì Hàm.

Trì Trì Hàm lăm bắm một tiếng, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng.

“Anh muốn hôn em” Mặt Tề Trình cũng chẳng đẹp hơn cô bao nhiêu: “Anh muốn cưỡi máy theo dõi ra rồi hôn em”

“...” Trì Trì Hàm cảm thấy cô có thể nghe được tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh.

“Coi như đang tập chạy.” Tề Trình cau mày nhìn đường số liệu trên máy theo dõi nhanh chóng đổi màu, cời ra.

Trước khi hôn còn giữ tính cách thiếu gia, ra lệnh: “Nhắm mắt lại.”

Đương nhiên là không được.

Tề Ninh còn ở bên đối diện...

Đương nhiên đây không phải là trọng điểm.

Trong nháy mắt bị hôn lên đó, đầu óc Trì Trì Hàm hoàn toàn tê liệt.

Trọng điểm là lúc này, Tề Trình có chút khác...

Bọn họ đã từng hôn nhau rất nhiều lần, chuẩn chuẩn lướt nước, dầm nước mát, ngọt ngào, thậm chí còn có chút mơ mộng.

Nhưng đều không giống với lần này, chỉ vừa chạm vào nhau, lòng tơ khắp người cô đều đã nhanh chóng dựng thẳng.

Hơi thở của Tề Trình có chút dồn dập, khuôn mặt hai người đều đỏ bừng, cùng với tấm chăn mỏng mềm mại ở giữa hai người.

Anh không dè dặt như trước kia, lúc này, anh mang theo sự tấn công có phần liều mạng.

Ít nhất phản ứng của anh khi ở trên người cô cũng khiến cô ngay cả bản thân cũng bắt đầu đỏ ửng lên.

“Tề Trình...” Đầu óc Trì Trì Hàm nhào ra như hồ dán, mãi cho tới khi Tề Trình hôn xong, bắt đầu từ môi cô chạm rãi đi chuyển xuống, trong đầu cô mới nổi lên hồi chuông cảnh báo: “Hiện giờ... có được hay không...”

Cô nhớ rằng Tề Trình đã nói phải cảm dục, để sau này sinh con.

...

Động tác của Tề Trình dừng lại, vùi trong người cô mà thở.

“Cái đó... Chỗ anh đang vùi đầu...” Trì Trì Hàm gần như không hít thở nổi: “... là ngực của em”

...

“Còn nữa...” Trì Trì Hàm cảm thấy, con người, chỉ cần còn sống thì phải nói ra cho rõ ràng: “Cái đó của anh... chọc phải em rồi...”

Giật gật nửa người dưới.

...

Rốt cuộc Tề Trình cũng động đậy nửa người trên, thoát nhìn có vẻ cực kỳ phẫn nộ.

“Sau này trong lúc chúng ta...” Anh vẫn không nói được mấy chữ kia ra miệng: “Tốt nhất là em đừng nói chuyện.”

Trì Trì Hàm cắn môi đỏ mặt nín cười.

“... Em cố ý?” Quà thật Tề Trình sắp tức chết.

“Đã nói là phải chịu đựng để sau này sinh em bé.” Trì Trì Hàm ồm ồm.

...

Tề Trình nhện không được lại cúi đầu, hôn một cái.

Lần này chỉ phớt nhẹ.

Sau đó xoay người, thành thật đeo máy theo dõi lên.

Xoa xoa đầu Trì Trì Hàm, ôm cô vào trong ngực.

“Anh phải khỏe lên thôi.” Thờ dài, ngửa đầu, lại phát hiện ra, đã rất lâu rồi anh không nhìn chăm chăm lên trần nhà như vậy.

“Bối vì muốn sinh em bé?” Trì Trì Hàm nói tiếp theo bản năng.

Thật ra cô đã thẹn thùng muốn chết, xúc cảm vừa rồi cùng với hormone trên người Tề Trình.

Rất muốn chảy máu mũi.

Cái trán bị Tề Trình gõ một cái không nặng không nhẹ, sau đó là tiếng cười cổ nín của anh.

“Bối vì em đã cho rất nhiều người hy vọng, khiến bọn họ tin tưởng anh, thậm chí còn sẵn lòng để anh chia sẻ gánh nặng.” Đối với mạch máu thẳng đuột tới mức hết lời để nói của cô, Tề Trình chỉ có thể giải thích kĩ càng hơn: “Ba anh, chị anh, có lẽ sau này còn có cả hội đồng quản trị.”

Vấn đề nếu bình phục rồi thì phải làm sao để trở về xã hội mà anh vẫn luôn phiền muộn, dường như trong lúc bất tri bất giác đã được giải quyết rồi.

Thì ra thật sự chỉ là một ý niệm.

Cuộc sống vẫn luôn có đủ loại vấn đề, trốn tránh hay giải quyết, thật ra cũng chỉ là một ý niệm.

“Thật ra vừa rồi nếu không phải là đứng về phía anh một cách vô điều kiện thì em rất tán thành Tề Ninh, kế hoạch của Tề Ninh thật sự ổn thỏa hơn.” Trì Trì Hàm ở trong lòng anh, ngừng đầu lên: “Bây ngày thật sự không lâu, chuyện này thật sự không phải là việc nhỏ.”

Thật ra Tề Ninh nói đúng, về sau bọn họ sẽ còn sống với nhau lâu dài.

“Em cũng không có kinh nghiệm bị giới truyền thông truy hỏi, một mình ở trong nội thành, lại bị người ta dò theo suốt 24 tiếng, anh sẽ lo.” Tề Trình cúi đầu, lại nhin không được hôn lên trán cô một cái: “Em sẽ sợ hãi.”

Người có lá gan nhỏ tới mức từ khi biết trong khu rừng nhỏ có thể có rắn thì mỗi lần đi trong rừng đều cố chạy thật nhanh như vậy, anh không yên tâm để cô đi ra ngoài đối mặt với việc này.

“Mặc dù về phía truyền thông đã sắp xếp ổn thỏa, các vấn đề được hỏi cũng sẽ được đưa cho em xem trước.” Giọng nói khàn khàn của Tề Trình đã khôi phục được một chút, đêm khuya yên tĩnh, trong căn phòng trống trải vang lên giọng nói dịu dàng của anh: “Nhưng nhiều người như vậy, khó đảm bảo được sẽ không có sai sót, hơn nữa truyền thông thời nay không giống như trước kia, vì giành giật tin tức, hành vi của bọn họ đôi lúc sẽ quá khích, anh sợ đến lúc đó em không ứng phó được.”

...

Cho nên vừa rồi những lời anh nói với Tề Ninh chỉ đơn giản là để ứng phó Tề Ninh.

Thảo nào Tề Ninh lại không để ý đến anh...

“Tề Ninh rất tin tưởng em.” Trì Trì Hàm muốn phân rõ phải trái với anh.

“Tập đoàn nghiêm cấm Tề Ninh tham gia tất cả các hạng mục của bộ phận quan hệ xã hội là có nguyên nhân.” Tề Trình cười khổ: “Theo chị ấy, lực tương tác của em cũng đủ để ứng phó tất cả công kích từ bên ngoài rồi.”

...

Trì Trì Hàm nháy mắt.

“Chị ấy từng mắng người dẫn chương trình trong một lần tham gia chương trình trực tiếp trên TV...” Nụ cười của Tề Trình càng có vẻ bất đắc dĩ hơn: “Bởi vì người dẫn chương trình kia cứ hỏi chuyện anh về anh đi ở rể, cho nên chị ấy nổi giận ngay trong chương trình trực tiếp, chắc hẳn là trên mạng có video đấy, em tìm kiếm thử thì biết ngay thôi.”

“Mắng tuy vậy câu, tiện thể nói ra chuyện người dẫn chương trình bao dưỡng tình nhân, cho nên chị ấy xem như bị giới truyền thông cách sỏ vỉnh viễn rồi.” Tề Trình giải thích vô cùng kĩ càng: “Với tiêu chuẩn của chị ấy, đương nhiên là chị ấy rất tin tưởng em.”

...

“Hon nữa, anh sẽ không ngủ được.” Hai tay Tề Trình dùng sức kéo Trì Trì Hàm vào trong ngực: “Không có em anh không ngủ được.”

Anh khó mà trở lại những ngày yên tĩnh trước kia nữa.

Lúc ngủ thỉnh thoảng Trì Trì Hàm sẽ ngáy nhẹ, thỉnh thoảng sẽ có tiếng ngáy rất bá đạo, nhưng anh đã quen với tiếng hít thở của cô.

Đôi khi yên tĩnh lại thấy bầu không khí như vậy ngột ngạt tới mức cả người bị dè nén.

Trì Trì Hàm ôm lại anh.

Trong tính cách của Tề Trình cũng có phần bất chấp chẳng quản thứ gì khác.

Trì Trì Hàm và người nhà họ Tề vì thương anh nên rất nhiều lúc sẽ thuận theo anh.

Có đôi lúc Trì Trì Hàm cảm thấy, Tề Trình đã mắc bệnh mười năm mà vẫn có tính tình trẻ con chắc là có liên quan tới sự dung túng này.

Chỉ là Trì Trì Hàm thật sự không ngờ rằng, lần này Tề Ninh lại không tiếp tục dung túng, cô ấy tìm bác sĩ Triệu và bác sĩ Lý, vừa mới sáng sớm đã đột kích.

Thật sự mới chỉ là sáng sớm, hai cái người mới tới hơn nửa đêm mới đi ngủ kia ngồi trên ghế sofa, vẫn còn buồn ngủ.

Tề Ninh nhai kẹo cao su, đã thay một bộ quần áo khác, rõ ràng là cả đêm không ngủ.

“Cò còn nhớ cái đề nghị đưa cháu đến quảng trường mà trước kia chú nói không?” Không biết bác sĩ Triệu lại mới nhận được kích thích từ chỗ nào, lần này lại đeo một cái khuyên tai, chỉ đeo một cái, còn là một cái khuyên tai trắng trắng cũ cũ bẩn bẩn.

Tề Trình gật đầu.

Bác sĩ Triệu chống lại tầm mắt của Trì Trì Hàm, vô cùng đắc ý: “Cò phải rất muốn giúp tôi lau sạch khuyên tai không? Hay là cảm thấy không cân xứng?”

...

Trì Trì Hàm lựa chọn giữ im lặng.

“Mấy ngày nay có một ca rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cũng không có cách nào, bác sĩ cũng khổ mả.” Bác sĩ Triệu – trông chẳng khổ chút nào – oán giận một câu, sau đó quay trở lại chủ đề chính: “Lão Lý không đồng ý là vì cảm thấy chuyện này sẽ tạo nên kích thích quá lớn cho trí não của cháu, nhưng hôm qua Tề Ninh tìm chú nói chuyện, sau khi bọn chú thảo luận thì cảm thấy chuyện này vô cùng khả thi.”

“Cháu sử dụng video để mở hộp bóng trong hoàn cảnh quen thuộc, việc này vô cùng phù hợp với tình hình sức khỏe của cháu, hơn nữa còn rất sát với phương án điều trị mà sau đây cháu sẽ tiến hành.” Đường như bác sĩ Triệu có hơi kích động, đứng lên rồi lại ngồi xuống, đi loang quanh một vòng, hỏi hết sức chân thành: “Cò môn điểm tâm nào không?”

...

“Bánh mì sữa bỏ?” Trì Trì Hàm đứng lên đi vào bếp, lại bị bác sĩ Triệu ngăn lại.

“Cò để Tề Ninh đi đi, tôi còn có mấy lời muốn nói với hai người.”

... Trì Trì Hàm và Tề Ninh đối diện nhau.

Tề Ninh yên lặng đứng lên.

“Trong tủ lạnh có sữa, trong ngăn giữ tươi có bánh mì.” Trì Trì Hàm đáp ứng, đứng ngồi không yên.

“Cò yên tâm, Tề Ninh không hạ độc vào sữa của cò đâu.” Bác sĩ Triệu cười ha ha.

Bác sĩ Lý thở dài bất đắc dĩ, quyết định kéo chủ đề cuộc nói chuyện trở về.

“Mấy hôm nay cậu khổng chế nhịp tim rất tốt, các chỉ tiêu trong lúc kiểm tra sức khỏe cũng không tệ, cho nên lần điều trị này tôi có thể ký tên, nhưng điều kiện tiên quyết là Tiểu Trì phải chuyển ra ngoài.” Bác sĩ Lý bữu môi: “Lão Triệu nói được một nửa lại đòi ăn là vì không muốn tự mình mở miệng nói với cậu điều này, đồ tiểu nhân gian trá!”

...

“Tề Ninh nói rõ tất cả mọi chuyện với chúng tôi là để đảm bảo quá trình điều trị sẽ không có bất kỳ sơ suất nào, trước tiên chúng tôi đảm bảo quá trình công khai bệnh tình của Tề Trình không có gì sơ suất, để Tiểu Trì chuyển đi, đối mặt với giới truyền thông là phương án ổn thỏa nhất.”

“Tôi là bác sĩ, trong trường hợp đã biết rõ có một phương án rất tốt thì sẽ không gặt đầu với một phương án khác tương đối mạo hiểm” So với bác sĩ Triệu thì bác sĩ Lý nói chuyện thẳng thắn hơn nhiều, phần lớn đều là những lời không chứa cho người khác cơ hội để thương lượng.

Hắn là lúc bọn họ tới Tề Trình đã lường trước được điều này, cho nên toàn bộ quá trình anh đều không lên tiếng.

“Em đã sắp khỏi rồi, chị không thể nào cứ chiều em nữa.” Tề Ninh đưa cho Tề Trình một ly sữa nóng, đặt phần điểm tâm còn lại lên bàn trà.

“Tề Trình...” Trì Trì Hàm nắm tay anh, nhìn anh lại giờ tính trẻ con, yên lặng không nói chuyện.

Tóc tai lộn xộn, nhìn qua lại có vẻ nên cắt rồi.

Có một chút râu ria, càng làm nổi bật gương mặt trắng nõn của anh.

Không thể nào không đau lòng. Cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên họ gặp nhau, anh cuộn tròn ở trong chăn, ở trên giường với cái tư thế vừa đáng thương lại vừa buồn cười, chân tay luống cuống.

Cô vô cùng khát vọng anh sẽ khỏe hẳn, cô vô cùng mong muốn nhìn thấy anh lại cười tới mức hai mắt cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, vì khát vọng này, cô cảm thấy cô có thể phối hợp làm bất cứ chuyện gì.

“Tề Trình, hãy nghỉ lại những tin tức bị truyền ra ngoài lúc chị kết hôn, sau đó nghĩ đến những điều Tiểu Tri sắp trải qua trong thời gian tới đây, lần này cô ấy chuyển ra ngoài sẽ tốt hơn nhiều so với việc đến cuối cùng lại bị người ta đào bới đủ mọi điều.” Lời này của Tề Ninh hẳn là nguyên nhân khiến rốt cuộc Tề Trình cũng bị lay động.

Mãi sau này Tri Trì Hàm mới biết được, trước khi Tề Ninh và Chu Cảnh Thuộc kết hôn, bởi vì hội đồng quản trị không cho phép lại cộng thêm sự chèn ép từ đối thủ cạnh tranh mà từng bị hất rất nhiều nước bẩn, giả tiền từng món ăn trong nhà Chu Cảnh Thuộc mỗi ngày đều bị bới ra, sau này Tề Ninh kiên quyết không bỏ qua, kiện tất cả đám thủy quân ra tòa thì tình hình mới dần dần lắng xuống.

Cô gả cho Tề Trình, bởi vì gả thế nên khả năng bị bới móc như vậy là rất cao.

Ngay cả một buổi họp báo đã được sắp xếp ổn thỏa mà Tề Trình cũng không muốn để cô phải gồng gánh một mình, nói gì đến chuyện dư luận xào xáo.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 75

Nhưng phần lớn thời gian, lý trí và tình cảm của con người hoàn toàn tách biệt.

“Thuốc em đã chia theo ngày, là màu cầu vồng, anh mà quên thì chỉ cần nhắm màu cầu vồng là biết uống nào trong tuần thôi.” Tri Trì Hàm bắt đầu chạy lăng xăng khắp phòng: “Đồ cam vàng lục lam chăm tím, rất đơn giản, đừng có uống lỉnh lỉnh!”

Sau khi giám sát Tề Trình uống thuốc cô mới phát hiện ra, cái đáng về cầm cái bát nhỏ nghiêm túc uống thuốc của Tề Trình hoàn toàn là giả tạo. Anh chọn thuốc uống theo màu, còn thường xuyên lười nghĩ xem hôm nay mình đã uống thuốc này hay chưa, hoàn toàn là tùy duyên...

“Một ngày ba bữa má Lulu sẽ tới giúp, nếu không muốn ăn thì ở bên đối diện em có cái một ít đồ điểm tâm, anh có thể lên qua đó mà lấy, tỷ lệ muối em đã tính toán cả rồi, ăn một ít cũng không có vấn đề gì quá lớn.” Máy Tri Trì Hàm vẫn nhưu chặt.

“Máy theo dõi không được còi ra, camera phải mở suốt 24 tiếng, đi toilet thì đừng đóng cửa, nếu không em sẽ báo người ta xông vào đấy.” Lại lăng xăng một vòng nữa, cần mẫn đứng giữa căn phòng trống trải, bắt đầu kiểm việc để làm: “Anh chỉ có một mình sao lại ở trong cái phòng lớn thế này chứ, quá trống trải...”

Trống trải đến mức khóe mắt cô đã bắt đầu đỏ lên.

“Em không đi thì sẽ không trống nữa.” Tề Trình ngồi ở chiếc ghế dựa phía sau bàn máy tính, một nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối.

Tri Trì Hàm xách mấy cái túi nhỏ, cần mẫn trừng anh.

“Đã luyên tiết như vậy thì cần gì phải đồng ý với bọn họ.” Tề Trình thờ dãi, đứng lên giúp cô xách mấy cái túi treo tay cô: “Anh đưa em về có được không? Cái xe kia của anh không nhìn thấy được mấy người đâu.”

“Không được, anh phải khống chế nhịp tim.” Mắt Tri Trì Hàm đã đỏ ửng.

Tề Trình yên lặng.

“Em đến nơi sẽ gọi video cho anh.” Tri Trì Hàm khịt khịt mũi: “Ban ngày có thời gian rảnh rồi thì em sẽ cố gắng cứ cách hai tiếng gọi video cho anh một lần. Tề Ninh đã gỡ bỏ các thiết bị rồi, anh có thể lên mạng bình thường.”

“Cho dù vậy anh cũng không được đi tìm mấy tin tức kia, đọc được sẽ khó chịu, hơn nữa anh cũng cần khống chế lại được mấy bình luận đó.” Tri Trì Hàm lại khịt khịt mũi bổ sung một câu.

Tề Trình tiếp tục yên lặng.

“Ở bên kia có Thích Tĩnh giúp em, cho nên em không phải là một mình, hẳn là cũng sẽ không sợ lắm đâu.” Nước mắt lăn vài vòng trong khóe mắt, nhưng cô vẫn bướng bỉnh không chịu để nó rơi xuống: “Lúc em ở cùng Thích Tĩnh sẽ rất dũng mãnh, nếu thật sự có phóng viên dám xông lên chụp ảnh, bọn em sẽ lập tức dùng di động chụp lại sau đó đăng lên Weibo, anh cũng biết đấy, fan Weibo của em rất nhiều.”

“Bản thảo phỏng vấn sẽ đưa cho anh xem trước, đến lúc đó anh gọi video dạy em trả lời thế nào có được không?” Tri Trì Hàm nói liên tục không ngừng, nếu im lặng thì cô lẽ có sẽ khóc thật.

Rõ ràng người gạt đầu là cô, bây giờ phải đi, trong lòng lại như bị cắn xé.

“Bây giờ rất ngắn, chỉ là một phần tư đợt giảm thuốc của anh mà thôi.” Tri Trì Hàm nhìn chăm chăm con người trong mắt Tề Trình, màu hồ phách nơi đáy mắt bắt đầu tối đi: “Em phải học cách đối phó với đám truyền thông, còn phải nghiền ngẫm câu trả lời, sau họp báo, trên mạng chắc chắn sẽ có những bình luận ác ý, cũng sẽ có những người ủng hộ, đến lúc đó em còn phải đối mặt với từng cái một, cho nên bây giờ sẽ nhanh chóng qua thôi.”

“Anh vừa ký họp đồng truyền tranh, ngay cả dân ý còn chưa về, vừa vận tranh thì bây giờ này hãy làm luôn đi, còn nữa, bây giờ sau, người đánh gặc sẽ là anh rồi.” Thao thao bất tuyệt mãi chưa chịu dừng.

Giọng nói hơi run rẩy, nhưng từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười, nước mắt vẫn không chịu rơi xuống.

“Đây là lần cuối cùng.” Rốt cuộc Tề Trình cũng nhịn không được mà mở miệng, trong lòng anh vẫn có chút giận dữ, chỉ là thêm một chút mạo hiểm mà thôi, anh cảm thấy anh hoàn toàn có thể gánh vác được, thế nhưng mọi người, bao gồm cả cô, lại vẫn lựa chọn phương án ổn thỏa hơn.

Mặc dù giận nhưng vẫn có thể hiểu được.

Dù sao thì nếu phương án thất bại, ngay cả anh cũng không thể gánh vác được hậu quả.

“Sau này sẽ không bao giờ xa nhau nữa.” Đáng về Tri Trì Hàm cố nhịn không khóc khiến lòng anh quặn thắt, thậm chí còn khó chịu hơn cả cảm giác hoang mang vì xa cách bây giờ.

Cô cũng lưu luyến.

Từ trước tới giờ cô làm việc đều rất tùy hứng, rất ít khi nghiêm túc lo lắng đến hậu quả.

Trong mấy tháng ở cạnh anh này, cô đã chín chắn hơn rất nhiều, cũng ân nhân hơn rất nhiều.

“Sau này sẽ không cần phải chịu ảm ức như vậy nữa.” Vì lấy đại cục làm trọng, vì bệnh tình của anh.

“Sau này sẽ còn như vậy.” Trĩ Trĩ Hàm ngược đời nhất đâm lẹ lên nhìn anh: “Cũng chỉ có người ngốc nghếch như anh mới cho rằng dùng sức của một mình anh là đã có thể khiến em không phải chịu ảm ức.”

“Thế giới này rất tàn nhẫn, tất cả mọi người đều phải trải qua sống và chết, cuộc sống muôn màu đủ dạng, trước khi chết, mỗi người đều thương tích chồng chất.”

“Trước khi biết anh, em rất sợ đến lúc mình thật sự vĩnh biệt thế gian sẽ không tìm thấy một người khiến em không buồn xuống được.” Không phải cô không biết cái thời khắc mẹ bỏ cô mà đi có ý nghĩa gì, cũng không phải không biết sớm muộn gì Thích Tĩnh cũng sẽ kết hôn sinh con, trọng tâm cuộc sống sẽ lệch đi, nhưng chính bởi vì biết rõ, cho nên cô mới lừa mình dối người nói muốn đi tìm mẹ.

Để mẹ có đủ thời gian tìm lấy một lý do.

Để bản thân có thể có một lý do mà lưu luyến thế gian.

Cho nên cô đã rất may mắn vì đã gặp được Tề Trình.

“Đây không phải là lần cuối cùng, sau này chúng ta chắc chắn sẽ còn gặp phải những chuyện không hay, chỉ là từ nay về sau, đều không cần phải một mình đối mặt nữa rồi.” Kiễng chân, hôn lên môi Tề Trình: “Chỉ cần không phải một mình là đã rất tốt rồi.”

Tề Trình hôn đáp trả có chút vội vàng.

Cánh tay đeo máy theo dõi của anh giấu ra sau lưng, cánh tay còn lại ôm chặt cổ gái trong lòng.

Máy theo dõi đã được bác sĩ Triệu nâng cấp một lần nữa, vào những lúc thế này sẽ phát ra ánh sáng đủ màu đủ dạng, còn có thể vui vẻ phát bài hát Đi học, nhắc nhở anh hiện giờ cần phải khống chế dục vọng.

Anh đề Trĩ Trĩ Hàm đã hôn tới mức mơ màng lên cạnh tường, vào lúc gần như không khống chế nổi, anh thở hắt hắt nói sẽ chờ cô.

Bọn họ còn tương lai rất dài.

Cho nên cũng đủ niềm tin rằng, sự chờ đợi lúc này sẽ biến thành kỷ ức ngọt ngào về sau.

***

Ra khỏi căn nhà lớn, Trĩ Trĩ Hàm mới biết được Tề Ninh đã bình tĩnh tới cái trình độ thế nào.

Tin tức bị tước ra chưa tới hai mươi tiếng, dư luận trên mạng đã bùng nổ như lửa lan đồng cỏ, tất cả các tác phẩm của Trùng Ất đều lên bảng từ khóa tìm kiếm hot, cùng với đó là những từ khóa tìm kiếm khác có liên quan tới sao chép, chấp bút thay, chứng uất ức.

Vì Weibo hạn chế số lượt trích dẫn không được vượt quá 500, để tránh giới hạn này, đám người tung tin vội đều đăng tin lên mấy diễn đàn vô danh nào đó rồi chụp ảnh màn hình, cả đám đều bày ra vẻ mặt hóng hớt.

Trong các ảnh chụp màn hình, phần lớn đám người đó tập xung la fan của Trùng Ất, nói là từ bốn năm trước Trùng Ất đã không cách nào chấp bút nữa, cũng có cái nói là Trùng Ất đã tới Mỹ điều trị bằng liệu pháp sốc điện nhiều lần, nghiêm trọng tới mức để lại di chứng mất trí nhớ, tinh thần đã hoàn toàn suy sụp, còn có người nói vì báo hộ cái tên Trùng Ất này mà tất cả các tác phẩm có liên quan do phòng công tác của Trùng Ất công bố suốt bốn năm nay đều là do người khác chấp bút thay.

Mỗi cuốn truyện của Trùng Ất đều có một đề tài khác biệt, cho nên những lời giống thật nhưng lại không phải thật này rất dễ khiến người ta nhận định sai lầm.

Hai mươi tiếng, bởi vì tài khoản Weibo phòng công tác của Trùng Ất vẫn giữ yên lặng, cho nên đám fan vốn vẫn tin rằng Trùng Ất không sao đã bắt đầu dao động, dư luận đã dần dần không thể khống chế.

Giao viên do Tề Ninh phái tới để dạy Trĩ Trĩ Hàm cách đối mặt với đám truyền thông là một vị mỹ nữ, họ Tô tên Thu, trước kia lúc mấy người luật sư Lý tới thảo luận vụ án Nhậm Tuấn Hữu, cô ấy đã từng xuất hiện với tư cách đại diện của bộ phận quan hệ xã hội, cho nên xem như hai người đã từng gặp nhau một lần.

“Đừng xem nữa, trong số này có một phần tư là do chúng ta góp sức thêm dầu vào lửa.” Tô Thu đi tới rút chiếc Ipad trong tay Trĩ Trĩ Hàm, hất cầm chỉ chỉ về phía nhà ăn: “Tới bên kia ngồi đi, chuẩn bị lên lớp.”

Tô Thu và Tề Ninh nói chuyện chỉ thích nói trọng điểm, bạn nghe không hiểu thì chính là khả năng tiếp thu của bạn kém cỏi, cô ấy mạnh vì gạo, bạo vì tiền, hơn nữa còn rất am hiểu việc giảng giải.

“Chính ta nói một chút về tiền đồ tổng thể trước.” Ngón tay Tô Thu thon dài, son móng tay màu đen, cầm một cái bút viết lên tấm bảng trắng hai chữ Trùng Ất to đùng, sau đó giao bút lại cho Trĩ Trĩ Hàm: “Cò cảm thấy hiện giờ dư luận trên mạng có chỗ nào quái lạ thì viết ra hết đi.”

Trĩ Trĩ Hàm vừa mới bị một đợt bạo lực Internet làm cho đầu óc choáng váng, nhìn thấy hai chữ này thì đầu óc càng thêm vô dụng.

Quan tâm quá ắt sẽ loạn.

Vừa rồi trong đầu cô đều là các người bịa đặt các người vu khống các người phỉ báng các người đều đi chết hết đi, tay cầm bút cũng hơi run run.

Tô Thu không nói gì, ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, đôi mắt hoa đào híp lại nhìn cô.

“...” Trĩ Trĩ Hàm bị nhìn cho lúng túng, cần cắn môi, ăn nói thật thà: “Ngoại trừ muốn bọn họ chết hết đi, tôi không có ý nghĩ gì khác.”

Tô Thu nhanh chóng cầm di động của Trĩ Trĩ Hàm chụp được về mặt vừa rồi lúc cô nói câu đó, sau đó ném trả di động cho cô: “Nhớ rõ cảm xúc vừa rồi và về mặt như trên bức ảnh này, đến buổi họp báo sẽ cần dùng.”

...

Trĩ Trĩ Hàm tròn mắt há mồm.

“Thật ra dư luận trên mạng cũng có tính quy luật, tin tức về Trùng Ất vừa được tung ra thì dư luận sẽ lập tức nghiêng về một phía, không có ai bác bỏ tin đồn, giữ thái độ im lặng, người ta sẽ thi nhau suy đoán, đám fan từ chỗ ủng hộ và bảo vệ lúc ban đầu sẽ dần chuyển thành thất vọng như hiện giờ, chỉ mất hai mươi tiếng đồng hồ.” Tô Thu cầm bút gõ gõ lên hai chữ Trùng Ất: “Cò không thấy rất quái lạ sao? Không có bất kỳ ai ủng hộ, đám người tự xưng là biết chuyện thì lại càng lúc càng vẫn hay ảnh đẹp chứng cứ xác thực, độ hấp dẫn càng lúc càng cao, mọi người đều vô cùng cảm phấn, muốn giành cho họa sĩ truyện tranh Trùng Ất này tan thành tro bụi luôn.”

Trĩ Trĩ Hàm lại bắt đầu nắm tay, sau đó Tô Thu tiếp tục chụp ảnh.

...

“Những kẻ tung tin vu dập này thường thường sẽ có phe đối lập, tình huống để cho những kẻ này giành được ưu thế như vậy chỉ có thể chứng minh được một điều.” Giọng của Tô Thu trầm xuống, nhìn vào mắt Trĩ Trĩ Hàm gần từng tiếng: “Phía ủng hộ cho Trùng Ất, tức là chúng ta, sẽ hy sinh cái tên Trùng Ất này để bảo vệ người phía sau.”

Tô Thu có ý trầm giọng, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy, khiến cho Trĩ Trĩ Hàm có chút khó thở.

Không có sức lực mà nghĩ xem rốt cuộc những lời cô ấy nói có lý hay không, cô chỉ gật đầu theo bản năng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Về mặt của Tô Thu dần thả lỏng, sau đó cả người dựa vào lưng ghế, xoa xoa máy thờ dài: “Tôi mà dạy được cô thì chắc là thật sự có thể tăng lương rồi.”

“...” Từ lúc Tô Thu nói chuẩn bị lên lớp, Trĩ Trĩ Hàm đã để mặc cho cô ấy dẫn dắt cảm xúc của mình, hoàn toàn bỏ qua quyền được lên tiếng.

Có lẽ cả đời này cô không có duyên với quan hệ xã hội, làm đầu bếp thật đúng là một công việc tốt...

“Trước khi Tề nhị thiếu mở họp báo, bộ phận quan hệ xã hội chúng tôi và cô chỉ cần làm một việc, chính là khiến đối phương hoàn toàn tin rằng, hiện giờ chứng uất ức của Tề nhị thiếu đang ở trạng thái không thể khống chế được, không có năng lực hành vi, không thể nào thừa kế được hai chi nhánh mà ông cụ Tề giao lại.” Tô Thu nhìn về mặt Trĩ Trĩ Hàm rồi cười cười, bổ sung: “Cò yên tâm, tôi tới hôm qua tôi mới biết rằng người được cất giấu trong căn nhà lớn chính là Tề nhị thiếu. Mấy năm nay đám người thân tin của chị Ninh vẫn luôn lên đoán rằng người ở trong căn nhà lớn kia có thể là trưởng bối nhà họ Tề hoặc là người yêu thực sự của Tề Ninh.”

“...” Trĩ Trĩ Hàm toét miệng, tỏ vẻ mình đã cảm nhận được sự hài hước của Tô Thu.

“Để đối phương hoàn toàn tin tưởng, trước khi Tề nhị thiếu lộ diện, chúng ta cần phải liên tục thất trận.” Tô Thu nhàu hàng mày xinh đẹp, thờ dài hết sức ưu thương: “Nhưng bộ phận quan hệ xã hội của chúng ta thật sự hiếm khi bại trận, muốn dẫn cho giống bại trận thật thì phải hy sinh rất lớn.”

“Cho nên khiến đối phương tưởng rằng chúng ta sẽ vứt bỏ cái tên Trùng Ất để bảo vệ sự an toàn của Tề nhị thiếu là bước đầu tiên.” Rốt cuộc Tô Thu cũng nói vào chuyện chính: “Trong lúc đối phương đang bối nhọ Trùng Ất, chúng ta sẽ khéo léo ném ra một chút lời nghe có vẻ rất chân thật. Nhưng đồng thời cũng phải bỏ thêm ít câu thiếu căn cứ để tung hỏa mù, khiến đối phương nhầm tưởng rằng chúng ta đang kéo dài thời gian để bảo vệ Tề Trình, cũng khiến đối phương cho rằng chúng ta đang rối tung lên, đánh phải quyết định buông tha cho bút danh Trùng Ất này.”

“Cô có thể thấy rằng, đợt dư luận này chưa hề dính dáng gì tới cô.” Tô Thu mở Ipad ra tìm kiếm từ khóa Trì Trì Hâm, trước mắt cô vẻ rất sạch sẽ: “Trùng Ất làm việc luôn luôn với cùng khiêm tốn, hợp tác với cô là lần duy nhất anh ta đưa truyền tranh ra ngoài, hiện giờ vẫn còn chưa dính dáng gì tới cô là vì thủy quân cả hai phía đều cảm thấy còn chưa tới thời cơ. Hơn nữa, lúc chúng tôi buông tha cho cái tên Trùng Ất sẽ có ý tránh tên của cô, khiến đối phương tưởng nhầm rằng chúng tôi đang bảo vệ cô. Đây là thứ mà người ta vẫn hay gọi là thả mồi.”

... Trì Trì Hâm đã bị lức lư từ này tới giờ, không biết có nên vui mừng vì cái kiểu thả mồi này hay không, dù sao nguyên văn lời cô ấy nói cũng là “khiến đối phương tưởng nhầm rằng chúng tôi đang bảo vệ cô”.

“Bộ phận quan hệ xã hội của đối phương và chúng tôi đã chạm trán nhau vô số lần, muốn khiến bọn họ tin tưởng là rất khó. Nhưng mà chúng ta cũng có ưu thế, nhà họ Tề bao che khuyết điểm đã có tiếng, về mặt lý luận mà nói, gần như không có khả năng bị Ninh buông tha cho bút danh Trùng Ất này, cho nên sau khi đối phương thử vài lần thì chắc chắn sẽ tin.” Tô Thu cười cười với Trì Trì Hâm: “Sau đó bước tiếp theo là tôi lượt cô rồi.”

“Chúng tôi sẽ thuê một đám thủy quân rác nười để hắt nước bẩn, bọn họ sẽ hắt nước bẩn rất ác liệt, nhất là lợi dụng sự thiếu hiểu biết của công chúng đối với bệnh tâm lý, để người ta hình dung Trùng Ất thành một kẻ lập dị, có trái tim thủy tinh.” Tô Thu lại nhìn Trì Trì Hâm chăm chăm, Trì Trì Hâm liền ưỡn thẳng lưng lên theo bản năng, tập trung lắng nghe những lời tiếp theo của cô ấy: “Lãnh đạo bộ phận quan hệ xã hội của đối phương cũng đa nghi như tôi, cho nên lúc phát hiện ra chúng ta buông tha cho bút danh Trùng Ất thì chắc chắn sẽ do dự, cô là nhân tố mấu chốt để cởi bỏ sự do dự của anh ta, nhưng trước mắt, tôi vô cùng lo lắng với nhân tố cô đây.”

* trái tim thủy tinh là ngôn ngữ mạng chỉ tính cách hướng nội, nhạy cảm, tự ti, dễ bị chuyển của người khác mà mềm lòng, đau buồn, dễ bị tổn thương vì hành vi và lời nói của người khác.

“... Tề Ninh cảm thấy tôi có thể làm tốt.” Trì Trì Hâm đáp ứng muốn khiến Tô Thu tin tưởng.

Mặt Tô Thu gạt gạt, dù sao thì cũng là sắp nhà mình, cô ấy cũng không thể nói gì quá độc miệng, cuối cùng cũng chỉ hừ hai tiếng coi như khích lệ.

Tề Ninh?!

Không có Tề Ninh ở đây, ít nhất công sức mà bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn phải bỏ ra cũng có thể giảm đi một nửa...

“Cô chỉ cần làm hai chuyện, chuyện thứ nhất là phải khiến công chúng tin rằng tình yêu của bọn cô vô cùng bền vững, về điểm này, cô chỉ cần thể hiện một cách chân thành, tôi cảm thấy chắc hẳn là có thể lừa gạt được.” Tô Thu nói hết sức tiêu cực, nhất là đối với chuyện thứ hai: “Chuyện thứ hai, là điểm mấu chốt.”

Cô ấy dừng lại ngay chữ mấu chốt, Trì Trì Hâm ứa mồ hôi lạnh ưỡn thẳng lưng lên.

Trước kia lúc còn đi học mà giáo viên có thể gắng bài như vậy thì có lẽ cô đã có thể đậu đại học trọng điểm rồi...

“Cô cần phải hỏi tưởng lại lúc cô nhìn thấy bệnh tình của Tề nhị thiếu nghiêm trọng nhất, tưởng tượng một chút xem nếu vào lúc đó mà bệnh tình của anh ta bị phanh phui, mà cô lại yêu anh ta sâu sắc, vậy thì cô sẽ làm gì?” Lúc Tô Thu nói những lời này, giọng điệu không hề có gì nhấn nhá, hết sức bình thản.

Nhưng mà từng chữ từng chữ đều đánh sâu vào trong lòng, đều khiến trái tim nhói lên.

Vào lúc nghiêm trọng nhất, trao đổi giữa bọn họ chỉ có thể dựa vào camera và tiếng gõ ở đầu giường, anh không thể nào gặp người khác, cứ thấy có người là sẽ trốn đi.

Nếu vào lúc đó mà bệnh tình của anh bị phanh phui, nếu vào lúc đó cô đã yêu anh.

Sẽ rất thảm nhĩ...

Còn thảm hơn trong tiểu thuyết...

“Cô có thời gian bốn ngày để khiến mình hoàn toàn chìm trong cảm xúc kia.” Tô Thu cũng không gấp gáp: “Ưu thế của cô là ở chỗ chưa từng trải qua chuyện thể này, lời cô nói tương đối dễ khiến người khác tin tưởng, cho nên sức cảnh giác của đối phương đối với cô sẽ nhỏ đi.”

“Đặt mình vào trong cảm xúc đó, chân thành trả lời từng vấn đề, chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng, buổi họp báo hôm đó có phải để mọi người biết rằng cô và Trùng Ất là thật lòng yêu nhau, chứng uất ức cũng là một căn bệnh, giống như các bệnh tâm lý khác, ngoài mặt có kịch liệt phủ nhận bệnh tình của Trùng Ất, nhưng trên thực tế thì bởi vì chưa từng trải qua trận thế lớn như vậy nên luống cuống tay chân.”

“Cô phải để công chúng tin chắc rằng Trùng Ất có bệnh, hơn nữa còn bắt đầu đồng cảm với anh ta.” Tô Thu vẽ một vòng tròn lên cái tên Trùng Ất: “Cái tên Trùng Ất này có thể bắt đầu lại lần nữa hay không, buổi họp báo của Tề nhị thiếu có thể diễn ra bình thường hay không, đều phụ thuộc vào cô.”

“Trước mắt nếu giá cổ phiếu của tập đoàn giảm 30% thì tương đương với 1340 triệu USD.” Giọng của Tô Thu vẫn rất điềm tĩnh: “Thu nhập bình quân của giới tri thức ở thành phố S là 20 vạn nhân dân tệ một năm, nói như vậy, lần này bộ phận quan hệ xã hội của chúng ta sẽ phải đề thuả số tiền bằng thu nhập cả đời của bao nhiêu cán bộ tri thức, không cần tôi phải tính rõ ra cho cô chứ.”

...

Đây là áp lực thực sự.

Thảo nào Tề Trình lại phản đối... Thật sự anh không phải vì muốn dính chặt lấy nhau, mà vì lo rằng cô sẽ không chịu được áp lực lớn như vậy.

***

“Bà chỉ phụ trách bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn cần anh có bề ngoài thật là...” Trong lúc gọi video với Tề Trình, Trì Trì Hâm mất rất nhiều thời gian để tìm từ ngữ hình dung: “Khuyên quốc khuyên thành... Không đúng... là hại nước hại dân!”

“Áp lực lớn quá thì về đi, không phải không có em thì không hợp báo được.” Trong video, Tề Trình vẫn liên tục cau mày: “Trong lúc quay video em không hề lộ mặt, tập đoàn hoàn toàn có thể tìm được một người có vóc dáng tương tự để thay thế cho em.”

Người nhà bọn họ được dạy dỗ về chuyện kinh doanh từ lúc còn là trẻ con, cho nên anh biết rất rõ Trì Trì Hâm sẽ phải trải qua chuyện gì.

Cho dù có ở trong màn hình cười duyên đáng, lúm đồng tiền sâu hóm, anh cũng có thể nhìn rõ vẻ lúng túng của cô, tìm người thay thế quả thật rất mạo hiểm, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là để cô phải chịu ảm ức.

“Em không chịu.” Trì Trì Hâm bủi môi: “Em không muốn nhìn thấy người khác đứng trước mặt giới truyền thông mà thừa nhận đang yêu đương với Trùng Ất.”

“...” Tề Trình nấp máy môi.

“Lại nói tiếp...” Trì Trì Hâm ngừng một lát, ánh mắt nhìn về một phía khác, sau đó hỏi một cách dễ dặt: “Thích Tĩnh đang ở đây, anh có muốn chào hỏi với cô ấy không?”

Thích Tĩnh muốn nhìn khuôn mặt thật của Tề Trình từ rất lâu rồi.

Vì chuyện của cô mà mấy ngày nay cô ấy cũng không đi nhập hàng, chọn mấy sản phẩm vẫn đảm bảo chất lượng để giao cho các cửa hàng, phí tổn cao hơn không ít.

Tề Trình gạt đầu, giờ máy theo dõi trên cổ tay đến trước màn hình: “Có thể, gần đây anh không chế rất tốt.”

Lý do để trước đó họ có thể tràn đầy tự tin mà thuyết phục bác sĩ Triệu như vậy, là thật sự tồn tại.

Tề Trình không bởi vì cô rời đi mà không khống chế được, tình yêu của họ, ngay từ ban đầu, đã không phụ thuộc vào quỹ đạo điều trị mà là vì thật sự hấp dẫn lẫn nhau.

Trong vòng hai ngày sau khi Trì Trì Hâm rời đi, ngoài giấc ngủ ra thì những cái khác của Tề Trình đều gần như rất bình thường.

Thậm chí lúc chào hỏi với Thích Tĩnh, anh còn vì vẻ dễ dặt của Thích Tĩnh mà cười thân thiết hơn.

“... Cậu nói với tôi không phải cậu trông mặt mà bắt hình dong?” Sau khi nhìn thấy người thật, Thích Tĩnh thật sự chỉ muốn bóp chết Trì Trì Hâm: “Thế này mà không gọi là trông mặt mà bắt hình dong?”

Người đàn ông trên màn hình ngoài sắc mặt hơi tái ra thì thật sự rất hoàn mỹ.

Về ngoài, hành vi, lời nói, tất cả đều là hoàn mỹ trong hoàn mỹ.

Trì Trì Hâm đỏ mặt, đối diện với Tề Trình trên màn hình, đáy mắt cũng có ý cười.

“Cô ấy nhớ anh muốn chết, buổi đêm mộng du còn ôm tôi chế tôi lùn.” Thích Tĩnh nhanh miệng tố cáo, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi màn hình: “Bánh quy của tôi tiêu rồi!”

“... Em lại mộng du sao?” Tề Trình nhủ mảy.

“...” Trì Trì Hàm trừng mắt với Thích Tinh, nét mặt trở nên dịu dàng, giọng nói nhỏ nhẹ: “Em nhớ anh rồi...”

“Lúc tớ bỏ bánh quy vào lò nướng thì hai người mới bắt đầu chat video, một lò bánh quy của tớ nướng cũng 30 phút, rồi thức ăn cho chó thế này là hơi quá rồi đấy nhé!” Giọng nói oang oang của Thích Tinh được truyền vào trong cuộc gọi, Tề Trình ho một tiếng, mặt cũng đỏ lên.

“Chờ anh khỏe rồi chúng ta cùng mời cô ấy đi ăn cơm đi.” Tề Trình cười nhìn Trì Trì Hàm trợn trắng mắt với Thích Tinh.

Lúc này, anh không hề có tí tí bài xích nào.

Đáng vẻ cô ở bên ngoài sáng sủa như ánh mặt trời vậy, nhưng lúc này anh lại không hề thấy chói mắt chút nào.

Bởi vì khác hẳn với mấy lần trước.

Lúc này, anh xác định rằng bản thân chắc chắn có thể tham dự vào.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Phương thức Tô Thu cổ vũ người ta thật sự quá mức liều mạng.

Có ấy một mặt báo Trì Trì Hàm tích cực xem những bình luận hủy hoại thanh danh Trùng Ất khiến người ta sôi máu do nhân mã hai bên tung ra, sau đó còn tìm mấy người tự xưng là trợ lý từng bị Trùng Ất ghê lạnh trong lúc làm việc, lên án Trùng Ất cả tâm lý lẫn sinh lý đều không hoàn chỉnh, tài khoản Weibo vẫn giữ thái độ im lặng như ngầm thừa nhận khiến cộng đồng mạng càng lúc càng bùng nổ.

Mặt khác cô ấy lại cứ lái nhái bên tai cô về tồn thất cổ phiếu của tập đoàn, về tồn thất kinh tế của cái tên Trùng Ất này, còn nói nếu có thất bại, cái tên Trùng Ất này sẽ bị đim nghiêm trọng đồng lõa đồn đến mức không cách nào xoay người, sau đó sẽ hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là buổi họp báo của Tề Trình có thể thành công hay không, bước cuối cùng của phương án điều trị có thuận lợi hay không.

Liên tục 4 ngày 16 tiếng bị oanh tạc, Trì Trì Hàm từ chỗ cảm thấy áp lực lớn tới mức đau bụng ù tai lúc ban đầu, đến bây giờ thì chỉ muốn họp báo nhanh chóng diễn ra, chết sớm siêu sinh sớm.

Đến ngày thứ ba, trong một số bình luận bên dưới đã có người hỏi đến quan hệ giữa Trùng Ất và đầu bếp nữ duy nhất mà anh từng hợp tác là Trì Trì Hàm, tin tức này từ chỗ lo thơ lác đác đã nhanh chóng bị truyền đi với khí thế lửa cháy lan đồng cỏ.

Bên phía Tô Thu, lúc ban đầu thì dùng thủ đoạn thô bạo trực tiếp nhất là xóa bình luận và bài đăng, sau đó khi tin tức đã lan tràn thì lại chọn cách thức giống như đánh buông tha cho thân phận Trùng Ất, và thân phận của Trì Trì Hàm nhanh chóng bị người ta bỏ ra.

“Trước hết là buông bỏ Trùng Ất, sau đó lại buông bỏ cô, để đối phương nghĩ rằng chúng ta không thể không lui, cô lại cho đối phương một liều an thần, nếu như vậy mà họ còn không lọt bẫy thì Tô Thu tôi từ nay sẽ rời khỏi giới quan hệ xã hội.” Tô Thu vỗ vỗ bả vai Trì Trì Hàm, lại cho cô thêm một áp lực mới, hôm nay móng tay cô ấy sơn màu vàng, lúc cười lên, Trì Trì Hàm cảm thấy cả người cô ấy đều phát sáng lấp lánh.

Thật sự chẳng giống người nữa, cô thật muốn đưa cô ấy lên bàn thờ...

Một ngày trước cuộc họp báo, Tề Trình và cô chat video tới rất khuya, diễn thử hết lần này tới lần khác để đảm bảo họp báo sẽ diễn ra suôn sẻ.

Thật sự đến giai đoạn cuối cùng, Tề Trình lại không còn khuyến cô từ bỏ nữa.

Ngược lại anh vô cùng nhẫn nại xác nhận từng câu hỏi, giọng điệu trả lời, chủ ý tới từng biểu cảm nhỏ nhoi trên khuôn mặt, từng động tác nhỏ theo thói quen.

Anh lo lắng, trong suốt quá trình có nhiều lần nín thở theo dõi trên tay đã phát nhạc, khỏe mảy anh vẫn khẽ nhủu, lúc hỏi thì lại cất giọng dịu dàng khiến trong lòng Trì Trì Hàm rung động.

Có cảm giác được nâng niu như châu báu, ngọt ngào tới mức khiến cả người cô như được ngâm trong hũ mật.

“Nếu căng thẳng quá, trả lời sai cũng không sao cả, dù sao thì vẫn còn có anh.” Tề Trình do dự một chút: “Cái tên Trùng Ất này, vứt đi thì thôi, dù sao anh cũng đâu có ném bút vẽ, đổi cái tên cũng chẳng sao cả.”

“... Anh hack hết các thiết bị ngăn chặn mạng rồi?” Nếu không sao anh có thể biết chi tiết như vậy, Tề Ninh còn chưa nhắc lấy nửa chữ về tiến trình kế hoạch ở trước mặt Tề Trình.

“Ừ.” Tề Trình thú nhận rất thẳng thắn.

“...” Trì Trì Hàm cắn môi, không muốn nói chuyện.

Cô thu hồi lại cảm giác ngọt ngào vừa rồi.

“Em nói anh không cãi lại được, cho nên anh thử cãi lại họ một chút.” Tề Trình lắc camera trên máy tính một chút, cười lắc đầu: “Kết quả là em đúng, anh cãi không nổi...”

“...” Anh lại nói sang chuyện khác rồi.

“Nhịp tim không có vấn đề gì chứ?” Cái gì anh cũng hack được, khó mà đảm bảo rằng anh không hack luôn mấy cái bình luận đó.

“Không sao, anh không để ý đến cái tên kia như vậy đâu, anh chỉ thích vẽ tranh mà thôi.” Tề Trình cười: “Anh sợ tim không chịu nổi, cho nên sau khi xuất hiện tên em thì anh không xem nữa.”

Biết rõ tất cả chuyện này chỉ là một ván cờ, thế nhưng vẫn không chịu nổi cánh Trì Trì Hàm bị đám cư dân mạng ác ý bình phẩm từ đầu tới chân.

“Họp báo ngày mai cũng không cho anh xem.” Trì Trì Hàm rất nghiêm túc: “Em nói nghiêm túc đấy, nếu anh dám xem thì em sẽ nổi đóa lên.”

“... Được.” Tề Trình gật đầu.

“Tuyệt đối không được xem!” Trì Trì Hàm gần giọng nhìn chằm chằm vào camera.

“Được.” Tề Trình vẫn gật đầu, cam đoan chắc chắn hơn một chút: “Chuyện đã đồng ý với em, anh chưa bao giờ đổi ý.”

Anh biết năng lực thừa nhận của mình, anh không muốn phụ sự nỗ lực của Trì Trì Hàm trong mấy ngày nay, cho nên họp báo ngày mai, cho dù Trì Trì Hàm không dặn thì anh cũng sẽ không xem.

Anh phải dùng trạng thái tốt nhất để đối mặt với buổi họp báo của mình, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt công chúng sau mười năm, lần đầu tiên trong vòng mười năm này anh đã có thể vì người nhà, vì người con gái mình thích mà chủ động làm được một việc gì đó.

Để mọi thứ được kết thúc.

Để câu nói đoàn viên mà ông nội đã nói trước lúc mất kia trở thành sự thật.

***

Lúc bước vào đại sảnh buổi họp báo, Trì Trì Hàm phát hiện ra phương thức cổ vũ của Tô Thu hết sức hiệu quả.

Tất cả câu trả lời cô đã thuộc lòng, ở mấy hàng ghế đầu của dãy ghế dành cho phóng viên có vài người mà Tô Thu đặc biệt dặn dò trước, cũng mặc quần áo mà trước đó đã định sẵn và có vị trí riêng.

Cô hoàn toàn không hề căng thẳng, thậm chí vào khoảnh khắc ánh đèn flash chớp lóe liên tục, cô nhanh chóng cúi đầu xuống, hai tay giống như vô thức kéo kéo chiếc áo vest đang mặc, lúc bước lên bục phát biểu, đôi giày cao gót còn hơi nghiêng ngả một chút.

Cộng thêm hôm nay có trang điểm cô vẻ nhợt nhạt, hình ảnh lọt vào trong mắt người khác tuyệt đối là bị ép buộc, bị bắt nạt, đúng hình tượng một cô gái cố gắng hết sức để bảo vệ tình yêu của mình.

Ngay từ đầu buổi họp báo đã diễn ra hết sức thuận lợi, các vấn đề được hỏi đều là những vấn đề đã được chuẩn bị trước, lúc trả lời có thể hiện những động tác nhỏ mà Tô Thu đã cố ý dặn dò, hơn nữa hôm qua đã diễn thử với Tề Trình, thoạt nhìn có vẻ trống cổ vẻ vừa bắt lại vừa đáng thương.

Lúc thừa nhận quan hệ với Trùng Ất, cô găt đầu hai cái, sau đó không ngừng lên nữa.

Tóc cô cũng được cố ý tạo kiểu, xõa tung ra một cách hỗn loạn, giống như đứa bé không biết phải làm sao.

Lại lần nữa ngừng đầu lên để trả lời câu hỏi, trong mắt Trì Trĩ Hàm đã rung rung nước mắt, sau đó phồng vắn càng trở nên thuận lợi hơn.

“Tôi và Trùng Ất vì công việc nên mới tiếp xúc với nhau, sau đó lâu ngày sinh tình, giống như các cặp đôi yêu nhau bình thường.” Lúc nói những lời này, giọng Trì Trĩ Hàm rất nhẹ, khẽ cúi đầu xuống, lộ ra lúm đồng tiền: “Anh ấy... rất tốt.”

Giống như không thể nói rõ được tại sao lại là rất tốt, Trì Trĩ Hàm hơi mất tự nhiên, sau đó đề cao giọng bổ sung thêm: “Anh ấy vô cùng vô cùng tốt.”

Ghi chú của Tô Thu đối với đoạn này là, về mặt giống như một đứa bé không dám chắc chắn.

Ít nhiều gì cũng có yếu tố diễn xuất.

Nhưng Trì Trĩ Hàm nói mấy câu này lại vô cùng chân thành, chân thành tới mức tất cả phóng viên ở đây đều yên lặng một lúc.

“Cho nên ý tứ của cô là chứng uất ức của Trùng Ất tiền sinh cũng không nghiêm trọng tới mức không thể yêu đương được?” Phóng viên A đột nhiên chen lời.

“Anh ấy không mắc chứng uất ức!” Trì Trĩ Hàm gần như lập tức trùng mắt lại một cách phần nộ: “Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, chúng tôi có quyền khởi kiện những người tung tin đồn nhảm!”

“Không mắc chứng uất ức vậy tại sao dưới tình huống như vậy vẫn không chịu lộ diện? Được nhận giải Will Eisner vốn là niềm kiêu ngạo của người trong nước, trong lúc trao giải anh ấy không xuất hiện, chúng tôi có thể cho là khiêm tốn.” Vấn đề mà phóng viên B hỏi rất dài, trước đó đã được dự tính sẵn, tạo điều kiện cho Trì Trĩ Hàm tiến vào phần đoạn tiếp theo: “Nhưng dưới tình huống toàn thể mọi người đều đặt ra nghi vấn như bây giờ, là một nhân vật của công chúng thì có phải là nên có trách nhiệm đứng ra giải thích rõ hay không?”

Trì Trĩ Hàm hít vào một hơi.

Đây là bước ngoặt của toàn bộ quá trình phỏng vấn, sau câu hỏi này là cô đã có thể bắt đầu cổ kim nén nước mắt, lên án đám phóng viên và cộng đồng mạng rằng nếu Trùng Ất thật sự có chứng uất ức thì sự bức ép của mọi người như bây giờ chẳng khác gì đẩy anh vào chỗ chết, sau đó chính là một chuỗi dài những lời thoại nghe qua giống như tẩy não cho mọi người về chứng uất ức.

Vấn đề máu chó này, cô đã thuộc lâu lâu, hít sâu một hơi, hai tay nắm lấy đưa ra phía sau, làm xong những động tác nhỏ đã được dàn dựng trước, vừa chuẩn bị mở miệng thì bị một vị phóng viên mặc áo gile màu kaki ngắt ngang.

“Chúng ta có thể dừng đi theo quá trình truyền thông không? Tổ chức theo đuổi chân lý của phóng viên đều đã bị tiền án mòn hết cả rồi sao?” Vị phóng viên kia hip mắt liếc Trì Trĩ Hàm một cái, lộ ra vẻ mặt khinh thường, nhếch miệng cười cười: “Hiện giờ trên Weibo đang bùng nổ như vậy, đám fan bị kích động đã bắt đầu tố chức kháng nghị với nhà xuất bản, một tác giả truyện tranh từng nhận được giải thưởng có sức ảnh hưởng quốc tế lại tạo ra ảnh hưởng tiêu cực như thế đối với xã hội, thế mà bản thân vẫn chưa lộ diện.”

“Tôi muốn hỏi Trì tiểu thư một chút, có đơn phương đứng ra như vậy có phải chỉ vì Trùng Ất và cô từng hợp tác hai lần hay không. Chúng tôi cũng không biết hai người có thật là người yêu hay không, cũng không biết rốt cuộc hôm nay cô đứng ra như vậy là có mục đích gì, thậm chí còn không biết rốt cuộc cô có quen biết Trùng Ất tiền sinh hay không.” Lúc nói chuyện, phóng viên kia vẫn nhìn cô chăm chăm với ánh mắt khinh thường: “Thời đại này có rất nhiều người không thêm đề ý đến đạo đức làm người, lợi dụng danh tiếng của người khác, tôi hy vọng Trì tiểu thư không phải, nhưng chúng tôi cần cô đưa ra chứng cứ, chỉ dựa vào hai lần hợp tác thì thật sự không thể nào chứng minh được cô là bạn gái của Trùng Ất tiền sinh.”

“Nếu có không phải là bạn gái của Trùng Ất tiền sinh thì thật sự không có tư cách đứng ở đây rung rung nước mắt lên án truyền thông và dư luận bịa đặt.”

...

Trì Trĩ Hàm cố nhịn, ép mình không được nhìn về phía Tô Thu ở phía sau cánh gà.

Vấn đề này không nằm trong đề cương được định sẵn.

Hiện trường được quản lý chặt chẽ nhưng vẫn để lọt người không nên cho vào.

Hon nữa vừa vào đề đã đứng ở vị thế đạo đức của người làm truyền thông, lại còn thẳng thắn chất vấn thân phận của cô, thậm chí còn chất vấn toàn thể phóng viên tham dự buổi họp báo.

Điều này chứng minh rằng cô đã sắp thành công rồi.

Cô không thể nhìn thấy những bình luận bên dưới chương trình trực tiếp buổi họp báo, nhưng đối phương đã đứng ngồi không yên như vậy thì có nghĩa là dư luận đã bắt đầu nghiêng về phía cô, bước tiếp theo khiến mọi người tin rằng Trùng Ất thật sự mắc chứng uất ức nhưng vẫn kiên trì về tranh sẽ trở nên dễ dàng hơn, đến cuối cùng khi mọi người đều đã biết Trùng Ất mắc chứng uất ức, hon nữa còn đồng cảm với hoàn cảnh của anh, vậy là nhiệm vụ của cô đã trọn vẹn rồi.

Tìm bắt đầu đập nhanh hơn, cô không nói nên lời, phát hiện ra thế mà mình lại đột nhiên trở nên căng thẳng ngay khi thành công đã ở trước mắt.

Vấn đề mà vị phóng viên này đặt ra đã từng được Tô Thu đề cập tới trong lúc học, cho nên bọn cô đã chuẩn bị kĩ càng, đáng lẽ ra cô không nên căng thẳng. Nhưng khi thành công đã ở trước mắt cô lại phát hiện ra rằng mình rất khát vọng thành công, sau đó cảm giác căng thẳng cứ chậm rãi trào lên.

Trì Trĩ Hàm cắn môi.

Cô im lặng hồi lâu, lâu tới mức phóng viên bên dưới bắt đầu đưa mắt nhìn nhau, còn có mấy phóng viên nhìn về mặt không được tốt lắm cũng bắt đầu rục rịch định nhân lúc cô hoảng loạn đề hỏi thêm một vài câu khiến cô hoàn toàn lúng túng.

Di động đặt ở dưới bục phát biểu cũng sáng lên một lúc, hẳn là Tô Thu đã phát hiện ra sự bất thường của cô nên định dùng phương án dự bị.

Cô còn không lên tiếng thì coi như thất bại.

“Tôi...” Trì Trĩ Hàm mở miệng, phát hiện giọng của mình bắt đầu run run, hai tay nắm lấy nhau ra sức ấn lên hô khẩu: “Tôi rất muốn nói là tôi có chứng cứ có thể chứng minh quan hệ tình cảm giữa tôi và Trùng Ất, anh ấy từng về chân dung của tôi, nếu cần thì bây giờ tôi có thể gửi cho mọi người.”

Đây là câu trả lời được vạch ra sẵn trong lúc học, vì thế Trì Trĩ Hàm còn bảo Tề Trình vẽ cho có mấy tấm chân dung để làm bằng chứng.

Hon nữa còn có tiết mục nhỏ xen vào giữa chừng.

Tề Trình gửi cho cô rất nhanh, cho nên cô phát hiện ra là anh từng lên vẽ đáng vẽ của cô rất nhiều lần, ngủ, nấu ăn, nằm sấp trên cửa sổ ngắm sóc, tươi cười ngọt ngào.

Trì Trĩ Hàm tiếp tục hít sâu.

“Nhưng nếu các người đã có ác ý hoài nghi thì các người cũng có thể nói những chứng cứ này là giả, giống như trước đó nói rằng Trùng Ất tìm người chấp bút thay.”

“Tôi không muốn chuyện tình cảm của mình bị người khác suy đoán lung tung như vậy, sợ dĩ có buổi họp báo hôm nay là vì cư dân mạng và giới truyền thông đã đảo bới ra tin tức của tôi, bản thân tôi không muốn nhìn thấy người mình yêu bị chửi bới trên mạng như vậy cho nên mới đứng ra.”

“Trùng Ất không tìm người chấp bút thay, không sao chép, nhiều năm nay tất cả các tác phẩm đứng tên anh ấy đều là do chính anh ấy vẽ, nếu các người chĩa mũi nhọn vào việc này, phòng công tác của Trùng Ất sẽ tìm luật sư theo dõi cùng.”

“Trùng Ất...” Giọng Trì Trĩ Hàm thấp hơn một chút, đến lúc ngừng đầu lên lần nữa thì đã có đáng vẽ cổ nén nước mắt: “... cũng không có... bệnh.”

Bởi vì căng thẳng nên cô đã quên mất phải thể hiện động tác thế nào, trong lúc đầu óc trống rỗng, cô chỉ nhớ Tô Thu bảo cô thử tưởng tượng nếu hiện giờ Tề Trình đang mắc bệnh nghiêm trọng, cô đứng trên bục phỏng vấn thanh minh cho người đàn ông mình yêu, vậy thì cô sẽ làm gì.

Cô sẽ kích động, sẽ luống cuống tay chân.

“Chứng uất ức là một căn bệnh rất đáng sợ, nó không liên quan gì tới lập dị hay là trải tim thủy tinh, nó là bệnh, là căn bệnh đến từ đầu óc.”

“Các người còn dùng ác ý mà suy đoán như vậy nữa thì chính là đang giết người.”

Ba chữ cuối cùng, Trì Trĩ Hàm ngừng đầu lên, nhìn tất cả phóng viên bên dưới mà nói, nói rất rõ ràng, không hề ngắt nghỉ.

Đúng lúc này bên phía tổ chức lên tiếng yêu cầu tạm dừng, lấy lý do cảm xúc kích động đề đỡ Trì Trĩ Hàm đi xuống, người phụ trách phòng công tác của Trùng Ất – người mãi chưa chịu lộ diện – đi lên bục phỏng vấn, lại chỉ dùng giọng điệu máy móc mà tuyên bố rằng sẽ khởi kiện tất cả những người tung tin đồn trên mạng.

Cuộc họp báo kết thúc mỹ mãn.

Lúc đi vào hậu trường, Tô Thu ôm Trì Trĩ Hàm hôn một cái.

“Vừa chuẩn! Hiệu quả còn tốt hơn lúc chúng ta diễn thử!” Sau đó lại ôm rồi định hôn cái nữa nhưng đã bị Trì Trĩ Hàm dùng đi động ngăn lại.

“Phần sau tôi quên mất lời thoại...” Đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể dựa vào trực giác.

“Cho nên hiệu quả của phần sau là tốt nhất!” Tô Thu vui vẻ, bên trong đôi mắt hoa đào tràn ngập tình yêu: “Hon nữa cũng đã nhắc nhở tôi rằng, tất cả các sự kiện của bộ phận quan hệ xã hội sau này, tốt nhất cô và chị Ninh đều không nên lên tiếng”

“... Không thành công?” Tri Tri Hàm có phần không hiểu lời của Tô Thu cho lắm.

“Tự cô xem đi.” Tô Thu đưa máy tính cho cô.

Độ hot rất tốt, trong mười từ khóa tìm kiếm hot trên Weibo thì có tới bốn từ khóa là những nội dung liên quan; đánh giá rất tốt, cô chưa từng lộ diện trước mặt công chúng, lần này lộ diện đã giúp Weibo mỹ thực của cô có thêm mấy chục vạn fan, hơn nữa vẫn còn đang gia tăng; dư luận phát triển theo hướng bọn họ đã dự tính sẵn, nhóm fan lại bắt đầu liên kết lại, vô cùng cảm phần yêu cầu xóa một số tài khoản, về phần vị phóng viên giữa chúng đứng lên làm cô khó xử kia, có người nào đó mới ra được là anh ta đã từng viết bài si nhục giới nữ trên một tờ báo nhỏ nào đó, vì vậy Weibo của anh ta bị mắng tới mức đành phải tắt bình luận.

Quần chúng hóng hớt bắt đầu đứng về phía Trùng Ất, tất cả mọi người đều ần ý không nhắc tới những chuyện liên quan tới chứng uất ức, nhóm fan bắt đầu lên tiếng vì thần tượng, trong danh sách các đề tài hấp dẫn trên Weibo có trên một đề tài là ‘chứng nào Trùng Ất còn về thì chứng đó chúng ta còn đọc’.

Tâm tình Tri Tri Hàm rất phức tạp.

Cô là người tham dự suốt từ đầu tới cuối, cho nên biết rõ phía sau sự bùng nổ của dư luận thế này có bao nhiêu bàn tay đang thao túng.

Cuộc họp báo rất thành công.

Bởi vì đoạn vị phóng viên kia xen lời khiến Tri Tri Hàm căng thẳng không nói được bị người ta cắt ra ghép thêm nhạc rất phù hợp, rất nhiều người phản tích đủ các chi tiết như là kiểu tóc, sắc mặt, ngón tay lúc đó hơi co lại, chớp mắt hơi đỏ, nước mắt muốn rơi xuống nhưng lại không rơi được, từ đó phán đoán rằng tình cảm giữa cô và Trùng Ất rất sâu đậm.

Nhưng vào lúc đó, thực ra trong đầu cô lại hoàn toàn trống rỗng.

...

“Quan hệ xã hội... thật đáng sợ.” Tri Tri Hàm thật lòng thật dạ cảm thán.

“Cho nên mới không hợp với cô.” Tô Thu vỗ vỗ mặt cô: “Vấn đề hiện giờ không phải là hiệu quả có tốt hay không, hiện giờ hiệu quả có hơi quá tốt rồi.”

“...” Tri Tri Hàm mờ mịt.

“Cố cảm thấy nếu như lúc này đối phương thả ra tin tức Trùng Ất chính là Tề nhĩ thiếu, hơn nữa còn công bố rằng anh ta mắc chứng uất ức nghiêm trọng tới mức không thể nào tự lo liệu cho cuộc sống của mình, có phải là sẽ bị cư dân mạng nhỏ nước bọt cho chìm luôn không?” Tô Thu nhướng một bên lông mày: “Đề mọi người phát hiện ra rằng lần qua lần lại hỏi lâu, rồi cuộc đây lại chỉ là một cuộc chiến thương mại, có phiếu của chúng ta sẽ tuyệt dốc, nhưng đối phương kim nén lâu như vậy, đến lúc tung ra lại chỉ có thể khiến giá cổ phiếu biến động tạm thời, cô cảm thấy bọn họ sẽ cam tâm sao?”

“... Cho nên?” Tri Tri Hàm đã lằm vào cảnh giới hoàn toàn nghe không hiểu.

“Cho nên tạm thời bọn họ sẽ không tung ra lời đồn đoán này...” Tô Thu buông lỏng tay: “Hiện giờ thời cơ không đúng, lúc đó cô không nên nói là bọn họ đang giết người, mặt bằng đạo đức đặt cao quá, bọn họ không dám chơi nữa.”

...

“Tôi nói hoàn toàn là sự thật.” Giọng của Tri Tri Hàm thấp xuống: “Lúc đó tôi rất hoảng, chỉ có thể đặt mình vào tình huống Tề Trình bệnh nặng, tôi nói giết người là thật.”

“Nếu vào lúc đó mà tin tức này bị tung ra thì chắc chắn ảnh sẽ sự sát.” Tri Tri Hàm nhìn Tô Thu: “Tôi không phải vì quan hệ xã hội mà nói những lời này.”

“Tôi biết.” Tô Thu hạ khóa máy xuống: “Lần này có thể áp chế toàn bộ dư luận cũng là nhờ cô đủ chân thành.”

“Nhưng vấn đề vẫn là vấn đề, đối phương không công khai, không khiến dư luận xoay ngược lại một chút thì cuộc họp báo công bố chứng uất ức đã sắp khôi phục của Tề Trình sẽ không thể diễn ra, có lẽ phải tạo một chút áp lực thôi.” Không biết có phải vì vẻ mặt vừa rồi của Tri Tri Hàm không mà giọng nói của Tô Thu cũng nhẹ nhàng hơn một chút: “Cho nên vẫn phải phiền cô làm chút chuyện.”

“Chuyện gì?” Tri Tri Hàm hỏi.

“Nhậm Tuấn Hữu.” Tô Thu chỉ nói ba chữ, nhìn khoe mày Tri Tri Hàm giật giật một chút thì cười cười, neho đôi mắt hoa đào: “Chúng ta vẫn còn một con cò chưa động đến mà, có phải tôi là người rất cơ trí không nào?”

...

Việc mà Tri Tri Hàm làm sau đó có chút ngu xuẩn.

Lần này hiệu quả rất tốt, nói toạc ra là cô thực hiện kế hoạch rất hoàn mỹ, cho nên dư luận mới có thể hoàn toàn nghiêng về một phía khiến đối phương mất đi cơ hội lên tiếng.

Mà Nhậm Tuấn Hữu, người Tri Tri Hàm đã gần như quên khuấy mất, vẫn còn đang nói xấu cô trong các chương trình trực tiếp của mình.

Chuyện có lẽ hết sức đơn giản, dùng tài khoản Weibo của mình để đăng nhập vào nền tảng chương trình trực tiếp, chuyện có lẽ hôm nay rất lớn, quả nhiên Nhậm Tuấn Hữu lại một lần nữa chế nhạo cô trong chương trình trực tiếp, ám chỉ lần này có phỏng vấn là đã được luyện sẵn theo bản thảo từ trước đó, hơn nữa còn nói rõ ra là chỗ dựa của cô rất vững chắc, anh ta không thể chọc vào, vụ việc lần trước còn chưa kéo ra tòa mà anh ta đã bị người ta chèn ép, vẫn vẫn mây mây.

Tri Tri Hàm làm một việc rất đơn giản, bấm nút chia sẻ, đăng kèm một chữ: Biến. Mười phút sau thì nhanh chóng xóa đi.

Thật ra đây cũng không tính là chuyện lớn nhưng lại biến thành vết nứt trên vỏ quả trứng, bị người có ý nắm được thóp thì đánh vỡ quả trứng là chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Một số người lúc đầu thấy có đáng thương đã bị chữ ‘biến’ này của cô dọa chạy, sau đó một số người có lòng thì phổ cập cho mọi người biết án oán giữa cô và Nhậm Tuấn Hữu, sau đó rồi cuộc dư luận trên mạng cũng vang lên những tiếng nói khác.

“Xong rồi!” Rồi cuộc Tô Thu cũng thở ra một hơi dài, nhìn Tri Tri Hàm, đáy mắt là vẻ vui mừng thật sự.

Từ thời khắc này, một cuộc chiến tranh thương mại đậm mùi khói súng nổ ra, nhà họ Tề hoàn toàn nắm quyền chủ động.

***

Lúc Tri Tri Hàm ấn mặt má mở khóa thì đã gần một giờ sáng, căn nhà lờn vốn yên tĩnh, cho nên âm thanh đột ngột vang lên khiến Tri Tri Hàm thè lưỡi giữa bóng đêm — cô vốn muốn cho anh một niềm kinh ngạc, kết quả là còn chưa vào cửa thì đã bại lộ rồi.

Căn phòng vẫn trống vắng như lúc trước, từ sau khi Tri Tri Hàm chuyển vào ở, Tề Trình rất ít khi tắt đèn đêm, cho nên trong phòng tỏa ra ánh sáng ảm áp.

Giờ phút này, người đàn ông mà cô sớm chiều mong nhớ đang ngồi trên chiếc ghế dựa phía sau bàn máy tính, mặt không biểu cảm nhìn cô, không rõ cảm xúc.

“... Sao anh còn chưa ngủ?” Cô cho rằng về đến nhà sẽ nhìn thấy một mỹ nam say giấc, còn cố ý không nhìn hình ảnh theo dõi từ camera.

“Ngủ trên giường thì sẽ không thấy được.” Giọng Tề Trình có chút khàn khàn vì vừa thức giấc, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Tri Tri Hàm phát hiện ra dép lê của mình vẫn hết như trước khi cô đi, quần áo cô tiện tay ném xuống cũng chưa hề bị động đến.

Mỗi ngày đi làm về sinh đều đến quét dọn, chắc chắn má Lư cũng sẽ thu dọn đồ đạc, có thể còn nguyên xi như vậy chắc chắn là Tề Trình không cho động đến.

Sống mũi hơi cay, cô đứng ở cửa, giăng rộng hai tay về phía Tề Trình.

“Không ôm em sao?” Giọng nói vô cùng từ thán.

Tề Trình đứng lên, bước hai bước, sau đó bước chân nhanh hơn.

“Anh sợ là đang nằm mơ.” Giọng Tề Trình càng khàn hơn: “Bởi vì vẫn còn hai ngày nữa.”

Hôm nay là ngày thứ năm.

“Em về ngủ với anh.” Tri Tri Hàm dùng mặt cọ cọ trong ngực Tề Trình, neho đôi mắt lại hết như một con mèo lười: “Quảng thăm trên mắt anh đen sì rồi này.”

“Ừ.” Giọng Tề Trình rất dịu dàng, cánh tay ôm cô rất dịu sức, khoe mày vẫn luôn nhũn chặt suốt mấy ngày nay rồi cuộc cũng đã có thể thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mươi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần này Trì Trì Hâm có thể gặp mặt Tề Trình trước như vậy đương nhiên cũng là do Tô Thu sắp xếp.

“Lần phỏng vấn này của cô và chuyện cô lên tiếng sau đó rất có giá trị giải trí, cho dù cả hai phía đều không ra mặt thì mấy ngày nay cũng sẽ có phóng viên giải trí chụp ảnh cô.” Trước lúc ra về Tô Thu ôm một bình rượu mơ đã đóng gói kĩ lưỡng, hôm nay trong lúc trang điểm cô ấy về thêm một vệt đen bên mắt phải làm điểm nhấn, lúc nói chuyện càng thêm vẻ kiều diễm khác người: “Đến lúc đó có phóng viên chụp được cảnh cô nửa đêm đến căn nhà lớn của nhà họ Tề, lại đào sâu bối kĩ thì sẽ đào ra được quan hệ giữa cô và Tề nhĩ thiếu thỏi.”

“Tạo một chút áp lực cho đối phương, buộc bọn họ đả lao phải theo lao.” Tô Thu nháy mắt mấy cái, vệt đen cũng theo đó mà chớp chớp: “Tôi thích nhất là không có chút sơ hở nào.”

“Em cảm thấy cô ấy thật sự rất lợi hại.” Trì Trì Hâm ở trên giường hoa chân múa tay vui vẻ thuật lại toàn bộ quá trình, ánh mắt nhìn Tề Trình sáng ngời.

“Anh nghĩ rằng em sẽ sợ.” Tề Trình mỉm cười, vuốt sợi tóc bị rối loạn trên gò má vì động tác hoa chân múa tay của cô ra phía sau.

“Sợ đến mức quên lời...” Trì Trì Hâm hít hít cái mũi, chợt dạ cười ha ha: “Video trực tiếp buổi phỏng vấn không thể cho anh xem được, rất dọa người...”

“Được.” Tề Trình vẫn mỉm cười, con ngươi màu hổ phách nhàn nhạt, dưới ánh đèn ấm áp, dường như hàng mi cũng phản chiếu ánh sáng màu hổ phách.

...

Trì Trì Hâm đột nhiên cảm thấy hơi nóng, mặt bắt đầu đỏ lên.

“Cái đó...” Cô khẽ mấp mí môi, dùng giọng nói rất nhẹ, than thò một câu: “Em về nhà mấy ngày lại béo thêm rồi...”

“Áp lực lớn quá cứ ăn ăn ăn.” Mặt vẫn hơi đỏ, chớp chớp mắt mấy cái, sau đó hết sức đáng thương vén quần áo lên lộ ra cái bụng đã có ngấn: “Anh xem! Bụng có thịt luôn rồi này!”

“...” Mặt Tề Trình càng sẫm màu hơn, yết hầu lần lần lộn xuống, kéo áo ngủ của cô xuống, lờn tiếng: “Không có thịt!”

Vòng eo nhỏ nhắn, trắng bóng, chồi cả mắt anh.

Trì Trì Hâm cười híp mắt, vô cùng vô cùng quen thuộc dán lấy người Tề Trình, bắt đầu cọ cọ.

“Mấy theo dõi biết hát đấy...” Tề Trình vừa thờ dãi lại vừa nhện không được tiếp tục ôm chặt cô gái mềm yếu ngát hương trong lòng.

“Bài ‘Đi học’ à?” Trong giọng nói của Trì Trì Hâm đầy ý cười.

“Ừ...” Âm cuối của Tề Trình cũng cao lên.

“Bác sĩ Triệu thật là...” Trì Trì Hâm phát hiện ra thế mà cô lại không tìm thấy một từ thích hợp để hình dung bác sĩ Triệu.

“... Cho nên em đừng có cọ, bài hát đó làm mất hứng lắm.” Tề Trình xoa xoa đầu cô, giọng nói yếu ớt.

“Bao giờ thì anh mới tốt lên đây...” Trì Trì Hâm vui đầu trong lòng anh oán giận.

“Thứ năm tuần sau là có thể kiểm tra sức sống rồi.” Tề Trình trả lời theo bản năng, sau đó yên tĩnh, cúi đầu: “Em là đang hỏi cái nào tốt lên?”

“... Cái này.” Lỗi tại Trì Trì Hâm cũng đó, trả lời hết sức dũng cảm, nhưng đầu lại mãi không chịu ngẩng lên.

Tề Trình ho một tiếng, mặt cũng đỏ theo.

Sau đó trong căn phòng yên tĩnh vang lên đoạn nhạc thiếu nhi vô cùng vui vẻ: “Mặt trời chiếu trên cao, hoa tươi cười với em...”

...

“Đúng là mất hứng thật.” Trì Trì Hâm gật đầu thừa nhận.

“Chờ xong buổi họp báo anh sẽ hack nó.” Tề Trình cười.

Trì Trì Hâm gật đầu, ôm càng chặt hơn, mùi thuốc trên người Tề Trình chắc phải rất lâu rất lâu sau này mới có thể dần biến mất. Mười năm nay thân thể anh tổn hao rất nhiều, sau này sẽ phải mất mười năm hoặc hai mươi năm để từ từ điều dưỡng.

Thế nhưng đối với họ, thứ mùi đáng chất này lại đại diện cho hy vọng và sống lại.

Lúc con buồn ngủ ập đến, Trì Trì Hâm lại một lần nữa ôm chặt Tề Trình như một đứa bé đang làm nũng.

“Tề Trình Tề Trình Tề Trình Tề Trình...” Một loạt tiếng gọi, âm cuối ngọt tới mức khiến cả người Tề Trình nhũn ra: “Em rất nhớ anh...”

Ngọt ngào ngây thơ đáng yêu.

Tề Trình vỗ vỗ lưng cô, hôn lên trán cô.

Sau đó bài hát Đi học lại vang lên lần nữa.

“... Thôi, bây giờ anh đi hack luôn.” Giọng của Tề Trình hết sức bất đắc dĩ, cũng có cảm xúc thẹn quá thành giận vì bị cắt ngang giữa chừng lần nữa.

Trì Trì Hâm cười thành tiếng.

“Ngủ ngủ, em thật sự đi ngủ đây.” Giơ tay lên đảm bảo như trẻ con, vẻ mặt nghiêm túc.

...

“Tốt quá.” Sau khi nằm xuống, Tề Trình mỉm cười thờ dãi một hơi.

Loại cảm giác trong lòng hoàn toàn thỏa mãn này thật là tốt.

***

Quả nhiên phần sau phát triển đúng theo hướng Tô Thu dự kiến.

Ảnh chụp nửa đêm Trì Trì Hâm đi đường vòng lên lút vào căn nhà lớn nhà họ Tề bị chụp được, cô còn mặc quần áo lúc tham dự buổi phỏng vấn, cũng không có kinh nghiệm bị chụp ảnh nên không biết che giấu.

Có người tung tin công ty đại diện của Trì Trì Hâm đã bị nhà họ Tề thu mua năm ngoái, người thu mua chính là Chu Cảnh Thước, người chồng khó mà đoán được là người tốt hay người xấu của Tề Ninh.

Chuyện trái chiều này còn mang theo yếu tố hào môn, độ nóng dần tăng lên, quần chúng hóng hớt bắt đầu đưa ra đủ loại suy đoán.

“Tại sao anh cũng có phần?” Tề Bằng về nước hỗ trợ bày ra vẻ mặt buồn bực.

Trên tay anh ta cầm ảnh chụp chung của mình và Trì Trì Hàm đã qua photoshop, tiêu đề là rốt cuộc ai mới là người yêu thật sự của nữ đầu bếp, là họa sĩ truyện tranh hay nhà khoa học?

“...” Tề Ninh nói là phải san đều hóa lực.” Trì Trì Hàm nói một cách uyển chuyển.

Trên thực tế, sau khi công hiến chồng mình, nguyên văn lời nói của Tề Ninh là cả nhà phải đứng ra chia sẻ...

Đối với loại đi dóm ngầm này, Trì Trì Hàm cảm thấy giữa cô và Tề Ninh tồn tại một khoảng cách về thể hệ.

Tề Trình vẫn không nói chuyện, về mặt nghiêm túc ngồi ở sau bàn máy tính bận việc.

Tề Bằng tò mò đi tới nhìn thoáng qua, sau đó cạ lời: “Em ấu trĩ nhĩ?”

Trì Trì Hàm cũng đi theo tới.

Tề Trình bày ra vẻ mặt nghiêm túc, xóa Tề Bằng khỏi ảnh chụp chung, sau đó photoshop dán mặt mình lên.

Mấy năm nay anh không chụp ảnh, ảnh được dán vào là ảnh được chụp từ mười năm trước.

Không nói tiếng nào, cẩn thận tỉ mỉ chỉnh sửa ảnh.

Người tự nhận là da mặt dày như Trì Trì Hàm cũng bắt đầu không dám nhìn nữa.

Tề Trình im lặng nhìn hai khuôn mặt trong ảnh, đó mặt mỉm cười.

Sau với mười năm trước, anh có thêm một chút ngại ngùng, nhưng rốt cuộc trong mắt cũng không chỉ có tuyệt vọng nữa.

Khóe mắt Tề Bằng lại bắt đầu đỏ lên, để tránh cho mình bật khóc, anh ta vỗ vai Trì Trì Hàm, bắt đầu đi lục tủ lạnh nhà bọn họ kiếm đồ ăn.

“Nhanh lên nào, chắc hẳn là sắp công bố thôi, Trùng Ất chính là Tề Trình rồi nhĩ?” Thật ra Trì Trì Hàm cũng không chịu nổi cảnh bị gán ghép linh tinh như gần đây, gần như tất cả đàn ông nhà họ Tề đều đã bị photoshop cả.

Chỉ có Tề Trình không có ảnh chụp là không bị photoshop, thảo nào hôm nay anh lại quyết định tự mình ra tay...

“Hắn là ngay sau đây sẽ công bố thôi, đối phương bị đặt ở thế bí, cho dù có cảm thấy không ổn lắm thì cũng không kịp thu tay về nữa.” Tề Bằng lôi ra một cái hộp giấy, bên trong là một đồng dạng gel màu hồng hồng: “Đây là cái gì?”

Có mùi thơm thơm.

“Để hạ sốt.” Trì Trì Hàm nhanh chóng đứng lên trước khi anh ta bỏ vào trong miệng: “Không ăn được, anh muốn ăn gì tôi làm cho anh.”

“Em dùng sao?” Tề Bằng nhàu mày, hỏi Tề Trình: “Đắp lên trán?”

Tề Trình gật đầu, trong nhà người thường xuyên phát sốt chỉ có mình anh.

“Mau hồng đấy!” Tề Bằng vô cùng đau đớn.

“Hai người thật sự rất thích hợp với màu hồng đấy.” Trì Trì Hàm nói rất đương nhiên, hai anh em đều là cái dạng mau nước mắt: “Muốn ăn cái gì?”

“Mì.” Hai kẻ mau nước mắt kia đồng thanh.

“Mì thịt tảng?” Trì Trì Hàm nhìn nhìn số đồ được dự trữ trong tủ lạnh, cong mắt nghiêng đầu thăm dò.

“Được.” Hai kẻ mau nước mắt lại thích ăn thịt kia tiếp tục đồng thanh.

Đầy đường như là lần đầu tiên kể từ sau khi mắc bệnh, Tề Trình và Tề Bằng ở cạnh nhau một cách tự nhiên như vậy.

Không ai nhắc lại lóp ngáy cách trong quá trình điều trị, chỉ tự nhiên như vậy, quay trở lại những ngày tháng trước kia.

“Trong nhà quả thật cần phụ nữ.” Lúc Trì Trì Hàm đội mũ đầu bếp lên, Tề Bằng cảm khái.

“Đây là của em.” Tề Trình không hề chần chừ.

“...” Tề Bằng nghiêng mắt, rốt cuộc cũng rút ra kết luận: “Sau này em khỏe hẳn rồi sẽ rất phiền.”

“Vâng.” Tề Trình không phủ nhận, vui đầu xuống tiếp tục công trình photoshop của mình.

Anh nhớ ra, lúc còn nhỏ mấy cái tát Tề Bằng dùng để nhét vào miệng anh đều là tất sạch.

... Cho nên không có gì phải sợ.

Tám giờ tối.

Tề Bằng vẫn ở lại căn nhà lớn không chịu đi.

Bên phía Tề Ninh thả ra một đợt dư luận cuối cùng, đăng lên một bức ảnh.

Trong ảnh, sắc mặt Tề Trình tái nhợt, môi tím tái, khép mắt để mặc cho Trì Trì Hàm đỡ lên xe.

Là ảnh chụp hóm ông nội qua đời, anh dùng thuốc quá liều bị sốt cao được đưa về nhà.

Trong ảnh, sắc mặt Tề Trình ồm ỷu, nhưng cho dù như vậy thì sự thân mật giữa anh và Trì Trì Hàm vẫn rất rõ ràng.

Đây là ảnh chụp trong khoảnh khắc bọn họ mở cửa xe chuẩn bị bước lên, vì Tề Trình không muốn đặt hết sức nặng cho thể lên người Trì Trì Hàm nên cánh tay dùng sức bám lấy cửa xe cố đứng vững, mà ánh mắt Trì Trì Hàm vẫn luôn đặt trên người Tề Trình, một bàn tay nắm lấy hồ khẩu trên tay anh, giúp anh phân tán cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

Ngày đó rất hỗn loạn.

Bọn họ không còn nhớ rõ tình cảnh cụ thể, nhưng lại nhờ bức ảnh này mà ký ức được tái hiện lại.

Ba người đều không nói gì, yên lặng một hồi lâu, Tề Bằng vỗ vỗ vai Trì Trì Hàm: “Rốt cuộc cũng có ảnh chụp chung rồi.”

Khác với ảnh được photoshop, trong bức ảnh này toát lên cảm giác hài hòa mà chỉ những người yêu nhau thật sự mới có.

Bình luận lập tức bùng nổ.

“Đây là Trùng Ất sao? Nhìn qua có vẻ như bệnh rất nghiêm trọng!”

“A a a a a, bề ngoài của Trùng Ất đẹp trai như vậy sao!!!!”

“23333, đây mới là tin tức chân thực này, mấy tin trước kia đều là đồn nhảm...”

* 23333 là ngôn ngữ mạng, thường được dùng trong các bình luận thay cho hahahaha hoặc lol.

“Má ơi má ơi má ơi, mấy người không nhìn thấy sự kích thích dâng đầy trong bức ảnh này sao? Hai người này đang thả bom chúng ta mà!”

“Tôi đã nói là Tiểu Tri nhà chúng tôi sẽ không bắt cả hai tay mà! Ngồi chờ đối phương bị bẻ mặt!”

“Rất đẹp trai rất đẹp trai rất đẹp trai a a a, nhìn qua rất đẹp, trời ạ...”

...

Tề Trình yên lặng tắt bình luận.

Dường như trọng điểm hơi lệch rồi thì phải...

Đúng như dự kiến, vào lúc Tề Trình đuổi về nhà cũ, đối phương rốt cuộc cũng tuôn ra tin tức Tề Nhị thiếu chính là thân phận thực của Trùng Ất.

Những bình luận thật sự quan tâm Tề Trình kế thừa bao nhiêu tài sản, hay là tin tức này ảnh hưởng tới kinh tế của tập đoàn thế nào chỉ có lẽ tề vài cái, toàn bộ bình luận bên dưới đều là ‘a a a, đẹp trai đẹp trai đẹp trai’.

Nhóm fan nhiệt tình đáng sợ tới nỗi, chỉ cần có người nói một câu liên quan tới bệnh tình của Tề Trình hoặc Trùng Ất thì Weibo của người đó sẽ bị một loạt bình luận mắng ‘không có đạo đức’, ‘tội phạm giết người’ đánh sập.

Mức giảm 30% của giá cổ phiếu mà Tề Ninh đã dự đoán, sau khi làn sóng tin tức này bùng nổ lại chỉ biến động một mức nhỏ là 5%.

Mọi người thật sự quan tâm rốt cuộc bệnh tình của Tề Trình ra sao, nhưng lý do phần lớn là vì anh rất đẹp trai, người như vậy thì sao lại gặp chuyện không may chứ...

Trong điện thoại Tô Thu cười đến thắt cả bụng: “Sớm biết như vậy thì ngay từ đầu chị Ninh tung ảnh luôn có phải tốt hơn không? Giá trị nhan sắc có thể lập tức giết chết tất cả mọi hoạt động quan hệ xã hội đấy! Tôi phí sức lực làm gì chứ!”

...

“Giá trị nhan sắc của người bạn trai này của cô có hơi quá rồi.” Tô Thu không gọi anh là Tề Nhị thiếu nữa: “Tôi được xem ảnh chụp trước đây, đẹp tới mức tôi cũng muốn tề ra quần.”

...

Sâu trong lòng Tri Tri Hàm rất tán thành với cách hình dung này.

Lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt Tề Trình, cô cũng phải mất mấy ngày mới vượt qua được cảm giác khó chịu.

“Người thật còn đẹp hơn.” Tri Tri Hàm vô cùng tự hào tuyên bố.

...

Tề Trình vốn đã cạn lời với hướng phát triển của sự việc, bây giờ đến nhìn cũng chẳng muốn nhìn cô nữa.

“Vậy cuộc họp báo vẫn tiến hành chứ?” Trận chiến vốn ác liệt như vậy cuối cùng lại chỉ có một kết luận là Tề Trình rất đẹp trai, Tri Tri Hàm hỏi rất không chắc chắn.

“Tiến hành chứ.” Tô Thu khẳng định: “Chị Ninh nói đám cô đồng rất có hứng thú đối với hiệu quả quảng cáo như vậy, hiện giờ phái trung lập cũng đã đứng về phe chúng ta rồi. Thật sự là bọn cô đã nghiêm túc quá rồi, trên đời này làm gì cũng phải xem mặt, bạn trai cô có khuôn mặt thế này, mấy chuyện trước đó thật sự không cần làm.”

...

Tri Tri Hàm ghen cười nhìn Tề Trình rốt cuộc không nghe nổi nữa đứng dậy đi vào phòng vẽ tranh, cô ấn tắt loa ngoài, cười rồi nói chuyện với Tô Thu thêm mấy câu, lúc nói tạm biệt, Tô Thu vẫn còn đang cảm khái giá trị nhan sắc của Tề Trình.

Đẹp trai tới mức đó sao...

Ngay cả người vốn đã đẹp xuất sắc, còn gặp qua vô số người đẹp như Tô Thu mà cũng khen không dứt miệng.

“Tề Trình!” Tri Tri Hàm cao giọng gọi: “Ra đây cho em nhìn một cái!”

“... Nhàm chán!” Giọng nói thẹn quá thành giận của Tề Trình.

“Sau này anh biến thành cao phú soái không được bỏ em đâu đấy!” Tri Tri Hàm bĩu môi gằn cổ lên.

“... Anh vẫn luôn là...” Cuối cùng Tề Trình cũng đi ra, nuốt lấy ba chữ cao phú soái, ngồi xuống bậc thang nhìn xuống Tri Tri Hàm đang ngồi dưới đất ngựa đầu lên nhìn anh: “Đã sắp vào thu rồi, đừng có ngồi trên đất, chờ trái thâm xong rồi lại ngồi!”

Mãi vẫn chẳng hiểu được tại sao có sofa mà cô lại cứ thích ngồi dưới sàn.

Nhiu nhàu mây, nghỉ xem sau này trong nhà có nên trái thêm một tầng đệm lót chống ẩm hay không.

“Anh chê bai em!” Tri Tri Hàm gục đầu làm ra vẻ mặt là chẳng chực khóc.

“...” Tề Trình bất đắc dĩ, đi xuống lầu.

Kéo cái người giống như đứa bé đang ngã dưới đất kia lên, vỗ vỗ mông cô, trên quần ngủ có cảm giác lành lạnh.

“Lần sau đi cả đến lại đau bụng.” Cau mày tròng cò.

“Anh thật sự trông còn đẹp hơn trên ảnh...” Tri Tri Hàm hoàn toàn không để ý đến anh: “Anh không được để ý đến đám con gái trên mạng khen anh đẹp trai muốn sinh khi con cho anh đâu đấy.”

“... Anh, tại sao phải sinh khi con?” Tề Trình có chút không hiểu.

Tri Tri Hàm sững sốt một chút.

“Hơn nữa, tại sao anh lại phải để ý đến bọn họ?” Đám người trên mạng đó chẳng biết đáng về ra sao, cũng không biết tuổi tác tính cách thế nào.

Tri Tri Hàm lại sững sốt một chút.

“Làm sao thế?” Tề Trình xoa xoa mặt cô, vừa rồi còn cười hi hi, bây giờ đột nhiên lại ngầy ra rồi.

“Anh... có phải thật sự sẽ không cảm em không?” Cung phản xạ của cô giống như bị chặt đứt, vừa rồi, trong nháy mắt đó mới đột nhiên ý thức được rằng Tề Trình thật sự vẫn luôn là cao phú soái.

Anh bị ốm, cô có thể tùy ý chiếm lấy anh.

Nhưng nếu anh khỏe rồi thì sao, sau khi thể giới của anh phong phú hơn rồi thì sao?

Tại sao... cho tới tận bây giờ cô vẫn chưa từng nghĩ tới vấn đề này?

...

Tề Trình im lặng.

Bởi vì chuyện của bà mẹ mà Tri Tri Hàm luôn là một người thiếu cảm giác an toàn, giữa hai người bọn họ, mỗi lần quan hệ tiến triển thêm một chút thì cô đều sẽ dùng giọng điệu giống như đứa mà nói anh không được bỏ cô.

Lúc ban đầu anh còn trả lời rất nghiêm túc, về sau lại dần dần phát hiện ra rằng thật ra trả lời nghiêm túc cũng vô dụng.

Cô vẫn sẽ cứ lo lắng, hỏi với giọng điệu đùa giỡn như vậy chỉ là một loại phát tiết mà thôi.

Nhưng hôm nay cô lại rất nghiêm túc, ý cười lúc trừu tức anh vừa rồi vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất nhưng đáy mắt đã tràn ngập vẻ mê man.

“Em theo anh vào phòng vẽ tranh.” Tề Trình dắt tay cô.

Trì Trì Hàm mở to mắt.

Cô vẫn chưa từng đi vào phòng vẽ tranh, lần trước biết bên trong có than củi và thuốc nhuộm, cô có ý định đi vào, nhưng Tề Trình nói bên trong có những tranh anh vẽ trong khoảng thời gian u ám nhất, anh không muốn cô xem rồi sẽ khó chịu.

Cho nên kể từ ngày đó, hai người bọn họ có thêm một sự ân ý mới.

Cô không nhắc đến chuyện vào phòng vẽ tranh nữa, mà phòng vẽ tranh của Tề Trình cũng không bao giờ đóng cửa nữa.

“Sao thế?” Trì Trì Hàm đột nhiên có chút bất an, lúc bước lên cầu thang thì nắm lấy tay vịn không dám bước tiếp.

Tề Trình quay đầu, tay dắt tay biến thành mười ngón tay đan chặt.

“Đi theo anh.” Giọng của anh rất kiên định, máy theo dõi trên tay khẽ lắc lên một cái.

Trì Trì Hàm nói bàn tay đang giữ tay vịn cầu thang.

Không hiểu sao tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Phòng vẽ tranh rất lớn, hoàn toàn khác với khung cảnh chật chội chất đầy tranh vẽ mà Trì Trì Hàm tưởng tượng, hơn phân nửa không gian tầng ba là phòng vẽ tranh, nhưng lại không có cửa sổ, tối đen như mực.

“Khi đó không thích nhìn ra bên ngoài.” Tề Trình giải thích, bật đèn lên: “Cho nên chỉ giữ lại hai ô trống để lắp cửa thông gió.”

Bởi vì ánh sáng đột ngột nên Trì Trì Hàm híp mắt, sau đó há miệng ra.

Chỉ này hẳn là do Tề Trình tự tay tự dọn, trong không gian rộng lớn kín mít như vậy, trên bốn bức tường đều là tranh của anh, treo rất nhiều, màu sắc rực rỡ, đẹp tới mức trái tim Trì Trì Hàm đột nhiên bắt đầu đập điên cuồng.

Cô không hiểu nghệ thuật, đối với tranh vẽ cô cũng chỉ có hai loại cảm nhận trực quan là đẹp mắt và khó coi.

Nhưng những bức tranh treo đầy tường của Tề Trình lại khiến cô thấy hơi ngẹt thở, bố cục và cách phối màu cô không hiểu nổi, còn có đủ loại nụ cười đầy dữ tợn giữa nền đen... và cả cái hôn trong tranh.

Rất đẹp.

Là vẻ đẹp chấn động lòng người, cho dù chỉ khẽ hít thở cũng sẽ cảm thấy trái tim tê liệt.

“Đây là toàn bộ mười năm nay của anh.” Tề Trình dắt Trì Trì Hàm tùy ý đi khắp phòng vẽ tranh như đang mộng du, anh đứng ở cạnh cửa, hai tay đặt sau lưng.

Trì Trì Hàm xoay người, khóe mắt cô hơi đỏ, có thứ cảm xúc kích động mà chính cô cũng không rõ.

Mười năm của Tề Trình, mười năm nỗ lực gắng gượng giữa tối tăm và tuyệt vọng thỉnh thoảng mới nhìn thấy chút màu sắc, thần kỳ là cô lại có thể cảm ứng được tất cả những điều này.

Loại cảm giác nghi ngờ sự tồn tại của sinh mệnh và sự tuyệt vọng không cách nào tiếp tục sống sót này, thế mà cô lại có thể cảm nhận được.

Hai mắt cô nhắm lại, mơ hồ nhìn thấy Tề Trình lấy ra một chiếc hộp nhưng màu xanh lam, mở ra, bên trong sáng lấp lánh.

“Anh vốn định cuộc họp báo ngày mai kết thúc rồi mới nói.” Tề Trình ngừng một lát, hít sâu một hơi, cười khó: “Nhưng mà hiện giờ anh hơi căng thẳng.”

“Bên trong phòng vẽ tranh này là tất cả những gì xấu xí nhất của anh, vào lúc chứng uất ức nghiêm trọng nhất, anh vẽ mấy bức tranh đâm máu trên bức tường này.” Tề Trình chỉ chỉ về bên trái: “Đôi lúc cảm thấy thoải mái hơn một chút, anh sẽ dùng những màu sắc tương đối rực rỡ vẽ ra một vài bức tranh khá ôn hòa. Mười năm trôi qua, gặp được em, lúc thật sự nhận ra rằng dường như mình đang dần chuyển biến tốt hơn, anh phát hiện ra, thật ra trên bốn bức tường này, những bức tranh màu sắc nhiều hơn những bức tranh xấu xí u ám.”

“Tính anh nhạy cảm, dễ để tâm vào chuyện vụn vặt, lúc gặp khó khăn thì sẽ có nhện không nói ra.” Trì Trì Hàm đã che miệng khóc thành tiếng, khóe mắt Tề Trình đã đỏ ửng, anh hỏi: “Anh có cần tiếp tục nói không? Hay là đưa nhẫn cho em luôn?”

“Tiếp tục!” Trì Trì Hàm vừa khóc vừa cười: “Anh có thể đợi em đi mặc một cái váy đẹp mất một chút, lấy máy ảnh chụp một bức ảnh cầu hôn đẹp mắt không?”

Thậm chí dép lê trên chân cô còn một cái màu đỏ một cái xanh lam... Áo ngủ trên người thì nhần nhần nhum nhum.

“... Vậy anh quý ở đây chỗ?” Tề Trình đỏ mặt dè dặt.

“Không cần! Anh tiếp tục đi!” Trì Trì Hàm chảy nước mũi hung dữ với anh.

Khóe mắt Tề Trình càng đỏ hơn.

“Vào cái ngày biết kết quả kiểm tra sức sống của tinh trùng sẽ thế nào, em tự đẩy mạnh tiêu thụ bản thân trước mặt anh, em nói em cũng không tệ.” Tề Trình lại hít sâu, Trì Trì Hàm đã quý xuống theo sở nhịp tim của anh, bị anh cười né tránh: “Khi đó, suy nghĩ duy nhất trong lòng anh là, anh dựa vào cái gì chứ.”

“Vào lần bị kích thích sau khi từ nhà em trở về đó, em nghĩ rằng anh bệnh rất nặng, kiên định nói với anh rằng em sẽ sống chết cùng anh, lúc đó, anh lại không cự tuyệt. Bởi vì lúc đó trong lòng anh đã mơ hồ xuất hiện ánh sáng, cảm thấy có lẽ chúng ta thật sự sẽ giống như em nói, sẽ có kết cục tốt.”

“Em thật thần kỳ, chỉ dùng thời gian mấy tháng đã có thể khiến anh quý ở đây, nói cho em biết anh dựa vào cái gì.” Tề Trình cười, lại hít một hơi nữa.

“Anh cũng tính là có tiền, vóc dáng cũng coi là cao, ngoại hình chắc là cũng coi như không tệ.”

Trì Trì Hàm bị làm cho bật cười, kéo áo phông của anh lau nước mũi.

“Mặc dù tính cách anh nhạy cảm, nhưng mà rất xứng đôi với em.” Tề Trình lại ngừng một lát: “Sức khỏe của anh không tốt lắm, nhưng được cái ưu thế là nhà anh thật sự rất giàu, cũng đủ chi trả tiền thuốc, cho nên chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Trì Trì Hàm hít mũi.

“Anh không biết kết quả kiểm tra sức sống của tinh trùng sẽ thế nào, nhưng anh đã lên xác nhận với bác sĩ Lý rồi, cùng lắm là năm năm là chúng ta đã có thể sinh con được rồi, anh tính rồi, khi đó em vẫn chưa tới ba mươi.”

“Gà cho anh, anh sẽ cưng chiều em, che chở cho em, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ em.” Tề Trình cảm nhận, đẩy cô gái vẫn đang ghé vào người anh lau nước mắt nước mũi ra xa một chút: “Hơn nữa, tất cả quần áo của anh đều có thể cho em lau nước mũi...”

“Em khóc tới mức mắt sắp sưng không thấy được gì nữa rồi!” Trì Trì Hàm bắt đầu nấc cụt.

“Lúc cầu hôn, đàn ông có được khóc không?” Tề Trình dè dặt giọng nói.

“... Làm sao mà em biết được...” Trì Trì Hàm lại bắt đầu nức nở.

“... Vậy anh có nhận một chút.” Tề Trình bắt đầu hít sâu.

“Còn nữa, nhần lớn quá, lúc nấu cơm không tiện.” Trì Trì Hàm đã quên mất nhần này là do cô tự lấy lên xem hay là Tề Trình đưa cho cô, giữa lúc hỗn loạn, suy nghĩ của cô rất thực tế.

“Vậy mua thêm một cái nhần nhỏ.” Tề Trình thương lượng với cô.

“Hiện giờ tìm anh đập như thế rồi, ngày mai họp báo phải làm sao đây?” Cung phản xạ của Trì Trì Hàm lại đi đường vòng.

“Đã như thế này họp báo cũng không còn quan trọng nữa rồi.” Tề Trình trả lời có chút bất đắc dĩ, anh cũng không ngờ rằng cuối cùng sẽ trở thành như vậy.

“Vậy điều trị phải làm sao đây?” Trì Trì Hàm lại bắt đầu hít mũi.

“Chắc là cầu hôn càng thẳng hơn so với họp báo...” Tề Trình biết rõ mình vẫn đang cố gắng hít sâu: “Vừa rồi lúc hít sâu hình như anh kiểm soát được việc đó mờ hơi rồi.”

...

Trì Trì Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“... Mắt em...” Tề Trình có chút không biết phải hình dung thế nào: “Ngày mai họp báo em sẽ làm sao?”

“...”

“...”

“Mẹ nói!” Trì Trì Hàm phút chốc tỉnh táo lại, dùng dùng chạy xuống dưới tầng: “Miếng dán mắt giảm sưng đầu rồi?”

“Ngăn thứ hai trong tủ lạnh.” Tề Trình cười, cúi đầu nhìn máy theo dõi, lúc nước mắt nhỏ lên cổ tay, trái tim anh lại bắt đầu cảm thấy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối buổi họp báo, Trì Trì Hàm từ chối xuất hiện trước ống kính.

Nguyên nhân là mắt cô thật sự sưng lên như hạt óc chó...

Thật ra lúc đầu vẫn còn tạm, mặc dù mún cầu hôn của Tề Trình quá bất ngờ, nhưng dùng miếng dán mắt thì về cơ bản là cũng đã đỡ hơn nhiều.

Vấn đề là Tề Trình vẫn còn đợt tấn công tiếp theo.

Sau khi hai người đều đã bình tĩnh lại, trong miệng anh cắn cây kẹo que năng lượng thấp do Trì Trì Hàm làm, rất nghiêm túc hỏi cô: “Sau này anh nên gọi em là bà xã hay là bé con?”

...

Sau đó, cái người vất vả lắm mới ngừng khóc được kia giật miếng dán mắt xuống, bắt đầu gào khóc.

Cô cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ với việc mình bật khóc như vậy, nhưng lúc nghe Tề Trình dùng giọng nói dịu dàng như thế gọi cô là bé con, trong lòng cô giống như có một vết nứt.

Vết nứt kia mở ra vùng đất hoang vu trống rỗng vì đã bị người thân vứt bỏ.

Sau đó cô hoàn toàn không dừng lại được.

Đến lúc Tề Trình hoảng hốt chẳng biết làm gì đánh lên mạng tìm truyện cười để dỗ cô, cô lại càng khóc kịch liệt hơn.

Sau đó, khóc không ngừng lại được nữa cho tới khi máy theo dõi bắt đầu vang lên bài ca Đi học.

“Em mà mắt rồi.” Trì Trì Hàm tìm mấy cái gối ôm ngồi ở dưới bàn ngẩng đầu lên nhìn Tề Trình, tuyên bố như vậy, hai con mắt sưng phồng: “Em sẽ ngồi ở chỗ này tham gia họp báo cùng anh, ôm đùi anh cổ vũ cho anh.”

...

Khóc miệng Tề Trình giật giật.

Hôm nay chắc chắn cô sẽ không chịu xuất hiện trước ống kính, bởi vì nghe nói cô là chủ tài khoản Weibo có trăm vạn fan, cần phải có chút hình tượng.

Anh cũng không ngờ được chỉ là cầu hôn thôi mà hôm sau mặt bà xã nhà anh đã sưng thành cái đầu heo như vậy...

“Không cần ở đây với anh đâu, anh không sao.” Anh thật sự không có vấn đề gì, vốn có một chút căng thẳng thì cũng bị sự kiện cầu hôn qua làm tiêu tan hết rồi.

Ai mà ngờ được rằng kể từ lúc đeo nhãn lên tay, vợ anh bắt đầu gào khóc hơn bốn tiếng đồng hồ...

Anh cảm thấy tổ chức tâm lý của mình đã được Trì Trì Hàm rèn luyện cho vô cùng khỏe mạnh...

“Em mà không ở cạnh anh thì sẽ bị chị anh trừ lương.” Trì Trì Hàm có mớ đôi mắt sưng phồng ra thành một đường nhò: “Vợ anh cực kỳ thiếu tiền.”

“...” Tề Trình ngẩng đầu nhìn máy theo dõi, bên phía đối diện vẫn có rất nhiều người đi đi lại lại điều chỉnh các loại máy quay, còn hơn một tiếng nữa là bắt đầu cuộc họp báo: “Em định sau này cứ dùng cái có này mà đối phó với anh?”

Bị Tề Ninh trừ lương đã sắp biến thành cái có vạn năng của Trì Trì Hàm những lúc cô lười quan tâm, anh đã muốn hỏi câu này từ rất lâu rồi.

“... Lại nói, về vấn đề này em cũng có chút lo lắng, đến lúc chúng ta thật sự kết hôn rồi em vẫn còn phải tiếp tục làm đầu bếp riêng của anh sao?” Trì Trì Hàm rướn người lên: “Hay là giống như trước đây, làm đầu bếp bán đồ ăn ngoài, thỉnh thoảng được anh bao một vài tuần?”

Lấy được tiền thuê của chồng là cái cảm giác giống như ra cửa trước vào cửa sau...

Hướng hồ Tề Trình thật sự đưa tất cả tài sản của cả hai người họ đều đứng tên cả hai... bao gồm cả số nợ của cô...

“Nếu như làm đầu bếp bên ngoài thì có lẽ ban ngày em sẽ không ở nhà...” Trì Trì Hàm hỏi nhều khòe máy: “Hôn nữa nếu bị người ta bao thì có thể anh sẽ không gặp được em suốt một, hai tuần.”

“...” Tề Trình nấp máy môi, hiện giờ câu nói mà anh nghe chói tai nhất chính là không gặp được cô, vô cùng chán ghét.

Hôn nữa cái gì gọi là bị người ta bao chứ.

“Chỉ quay video mỹ thực thì sao?” Tề Trình cũng theo đó mà chau mày, cúi đầu.

“Sẽ chết đói.” Trì Trì Hàm trợn trắng mắt, trong lúc mắt đang sưng phồng thì đây là một hành động có độ khó cao: “Weibo chỉ chia phần trăm cho em rất ít, chỉ phí quay video lại cao.”

“Hôn nữa chuyện này bạn anh cũng không được giúp em, nếu tăng phần trăm hoa hồng hoặc là bỏ chi phí quay video thì lại biến thành người trong nhà kiếm tiền của người trong nhà, em sẽ thấy không cam lòng.” Trì Trì Hàm cúi đầu: “Quên đi, để em nghĩ lại một chút.”

“Ngoại trừ việc bị người ta bao mấy tuần, những cái khác đều được.” Tề Trình vỗ vỗ đầu cô: “Làm đồ ăn bán bên ngoài có thể sang bên đối diện để làm, em không nấu cơm thì anh ăn cái gì?”

“...” Cô cảm thấy sau khi khỏe hơn, Tề Trình đã để ý thêm rất nhiều chuyện.

Ôm lấy đùi anh gật gật đầu, ngáp một cái.

“Đi ngủ một lát đi.” Rốt cuộc Tề Trình vẫn thấy thương cô đã khóc suốt cả một buổi tối: “Họp báo chỉ có một tiếng thôi, xong anh sẽ gọi em.”

“Máy theo dõi...” Trì Trì Hàm nắm lấy tay phải của anh, mười ngón tay đan chặt nhau, không muốn ngừng cái đầu heo của mình lên làm hồng bầu không khí hài hòa, gãi gãi lòng bàn tay anh: “Em sẽ ở đây, anh khó chịu em sẽ giúp anh ngắt nguồn điện.”

“Được...” Tề Trình cười cong mắt.

Kéo tấm chăn trên ghế dựa che lại nửa người cô.

“Miếng dán mắt.” Xoa xoa mặt cô, nhìn cô cau mày nhe răng trợn mắt miếng dán mắt lên, sau đó lăm bắm một câu, gối đầu vào đùi anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tề Trình cúi đầu, bên tai nghe được âm thanh đếm ngược, anh đang giúp Trì Trì Hàm vượt sợi tóc bị rối loạn, bởi vì quá mức quyền luyến xúc cảm mềm mại bên má cô nên hơi thất thần.

Kết quả, hình ảnh đầu tiên của cuộc họp báo chính là Trùng Át kiểm Tề nhị thiếu dụ đáng ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt với ống kính, bởi vì quá đột ngột nên khuôn mặt anh rất gần ống kính, gần tới mức có thể nhìn rõ hàng mi cong dài cùng với đôi con ngươi màu hổ phách của anh.

...

Các nữ phóng viên đều đỏ mặt, trên nền tảng trực tiếp đã hoàn toàn bùng nổ.

Sau đó... đề tài chính mà Tề Ninh vất vả lắm mới bảo Tô Thu xoay về được lại bị lệch đi rồi.

Lúc ban đầu còn rất bình thường, phóng viên của mấy tạp chí lớn đều là người do Tề Ninh sắp xếp, các câu hỏi đều liên quan tới chuyện làm ăn của tập đoàn, ví dụ như anh có ý kiến gì đối với việc vì anh mà giá cổ phiếu của tập đoàn dao động, anh có sự sắp xếp chiến lược nào đối với hai chi nhánh mũi nhọn đang được tập đoàn xem trọng nhất, hay là sức khỏe của anh có thể gánh vác được áp lực lớn như vậy hay không, vân vân.

Tề Trình trả lời vô cùng trang trọng và đơn giản, chỉ là giọng điệu của anh nhẹ nhàng, tốc độ nói không nhanh, cho dù nụ cười trên mặt rất lạnh nhạt và xa cách thì cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy anh là một người điềm tĩnh nhưng chân thành.

Giọng điệu của phóng viên khi đặt câu hỏi cũng bắt gặp nhẹ nhàng hơn một chút, chậm hơn một chút.

Trì Trì Hàm vẫn không hề nhúc nhích, mãi cho tới khi có phóng viên đề nghị Tề Trình nói qua về tình huống điều trị của anh một chút thì cô mới gỡ miếng dán mắt xuống nhìn máy theo dõi trên tay Tề Trình.

Giọng nói của Tề Trình vẫn điềm tĩnh, bàn tay ở bên ngoài ống kính xoa xoa đầu cô như đang xoa đầu một chú chó nhỏ.

...

Trì Trì Hàm hơi đỏ mặt.

Anh thật sự không hề căng thẳng chút nào...

Thật sự đã... thay đổi rất nhiều.

Sau khi hỏi mấy câu hỏi mấu chốt liên quan đến tập đoàn và sức khỏe của anh, phần tiếp theo vốn nên hỏi về Trùng Át, khoảng cách giữa truyền tranh và tài chính khá xa, mấy phóng viên yên tĩnh trở lại, một nữ phóng viên còn trẻ tuổi giờ tay lên, mặt hơi đỏ, màn dạo đầu chính là: "Xin chào thầy Trùng Át, tôi là fan trung thành của thầy."

Hiện trường vang lên một trận tiếng cười thiện ý, khuôn mặt của cô nàng phóng viên trẻ tuổi lại càng đỏ hơn.

Trì Trì Hàm cảm giác được Tề Trình cũng khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là mặt anh đầy ý cười.

"Tôi muốn hỏi thầy một chút, đề tài của cuốn truyện tiếp theo của thầy là gì? Có thể tiết lộ một chút không ạ?" Đường như nữ phóng viên chột nôi lên dừng khí mới dám đặt câu hỏi, âm cuối cũng cao lên.

"Có thể." Tề Trình dùng giọng điệu càng ôn hòa hơn.

Trì Trì Hàm bắt giác cong môi, vươn tay lên bàn mò đi động của mình, muốn mờ ra xem trực tiếp cuộc họp báo của anh.

Tề Trình dừng lại, cô nén cười nhìn Trì Trì Hàm dẫu môi nhắm mắt mà măm trên bàn hỏi lâu, cẩn thận lấy đi động xuống bên dưới bàn, sau đó cúi đầu chính về chế độ im lặng, ôm đi động bắt đầu xem trực tiếp.

Đáng thương hết như một chú cún nhỏ vậy...

"... Thật xin lỗi." Anh tạm dừng hỏi lâu khiến cô nàng phóng viên kia càng ngày càng lúng túng: "Chú đề của cuốn truyện tiếp theo của tôi sẽ là chứng tấu ức."

Bàn tay đang lướt điện thoại của Trì Trì Hàm dừng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh cũng đang cúi đầu, cười dịu dàng.

"Sẽ lấy chính thầy làm nguyên mẫu sao?" Giọng nói của cô nàng phóng viên kia hơi run lên, bình luận dưới video trực tiếp là một loạt a a a.

"Sẽ không, tôi vẫn đang thương lượng với biên tập về dân ý cụ thể." Khác với lúc trả lời các câu hỏi về tập đoàn, đối với các câu hỏi về truyền tranh, anh trả lời kĩ hơn một chút.

Cho nên không khí phần sau của cuộc phỏng vấn đã thay đổi.

Ban đầu là có người hỏi Tề Trình thích ăn cái gì, sau đó còn hỏi tới tận nhóm máu, chòm sao, thậm chí là hình mẫu phụ nữ mà anh yêu thích.

Tất cả câu trả lời của Tề Trình đều giống nhau: Thật xin lỗi, đây là vấn đề riêng tư.

Nhưng sáu câu này anh lại nói rất ôn hòa, dưới bình luận bắt đầu ào ào một đồng câu hỏi riêng tư, bên phía tổ chức trực tiếp phân chia mấy câu hỏi này, một đồng phóng viên bắt đầu nóng lòng muốn thử.

...

Trì Trì Hàm ở dưới bàn nội tâm rít gào.

Muốn cô chết sao! Người mà mấy người coi trọng đã có chủ rồi! Có thấy trứng bỏ câu* trên tay tôi đây không hả!

* Trứng bỏ câu chỉ những viên kim cương có kích thước lớn và chất lượng cao, bắt nguồn từ chiếc nhẫn với viên kim cương lớn và có hình dạng giống như quả trứng bỏ câu trong bộ phim "Sắc giới".

Tức giận và bất bình, cô cầm đi động mở camera trước nhìn thoáng qua hai mắt của mình, sau đó yên lặng tắt màn hình.

...

Quên đi, cô cảm thấy mình vẫn còn có thể nhận được.

"Tốt nhất mọi người hãy sử dụng thật tốt một tiếng đồng hồ này." Trong máy quay truyền đến giọng nói của Tô Thu.

Trì Trì Hàm thờ nhẹ một hơi, cuối cùng thì vẫn có người giúp cô.

Kết quả Tô Thu lại nói tiếp một câu mang ý đùa giỡn: "Chúng sơ giao tiếp của Tề nhị thiếu vẫn đang trong giai đoạn hỏi phúc, sau này sẽ không còn cơ hội phỏng vấn như thế này nữa, cho nên hãy hỏi những vấn đề mấu chốt một chút."

...

"Anh đã xem cuộc phỏng vấn Trì Trì Hàm chưa ạ?" Vị phóng viên đặt câu hỏi thoát nhìn mới ngoài ba mươi, cả cuộc họp báo đều không hề có không khí áp lực nên không miệng cô ấy cũng mang theo nụ cười như những người khác.

"Chưa xem." Tề Trình lắc đầu: "Cô ấy không cho."

...

Trì Trì Hàm mặt không đổi sắc nhìn bên dưới bình luận là một loạt 333*.

* 333 là ngôn ngữ mạng chỉ mụ hôn hoặc thả tim

“Fan và cư dân mạng rất tò mò về chuyện tình cảm giữa hai người, anh có thể tiết lộ cho chúng tôi một chút được không?” Đây là câu hỏi thứ hai của nữ phóng viên kia, vì đã sẵn sàng đón nhận câu trả lời sáu chữ kia của anh nên đã chuẩn bị hỏi đến câu thứ ba.

Không ngờ rằng Tề Trình im lặng một chút, tiếp tục dùng giọng nói hết sức ôn hòa của anh trả lời rất rõ ràng: “Hôm qua tôi đã cầu hôn cô ấy, thành công rồi.”

...

Trì Trì Hàm nhanh chóng ngừng đầu lên, sau đó ầm một tiếng đụng vào góc bàn, nhìn không được rên lên một tiếng.

Âm thanh rất vang.

Tất cả mọi người còn chưa kịp nhận ra chuyện gì thì người được phỏng vấn đã không còn tung tích nữa rồi.

“Em đừng cái gì thế?” Tề Trình chui theo vào bên dưới bàn tò về khó mà tin được, cái bàn làm việc này lớn như vậy, anh sợ cô bị cụng đầu nên tay vẫn luôn đặt ở góc bàn gần cô nhất để đề phòng, không ngờ rằng thế mà cô lại đụng vào góc bàn phía bên kia.

“Sao cái gì anh cũng nói thế!” Trì Trì Hàm đau đến mức mắt nỏ đom đóm: “Cái này không phải là chuyện riêng tư sao?”

“... Không thể nói ra sao?” Tề Trình hỏi lại khá chậm.

“...” Cái giây của Trì Trì Hàm đang được bàn tay to rộng của anh xoa bóp, cô không nhìn được về mặt anh nhưng cảm giác được anh hơi sững người một chút.

Cô phải nói thế nào để giải thích là mình chỉ thẹn thùng quá đây...

“Không phải là không thể được...” Trì Trì Hàm bắt lấy tay anh, ngừng đầu lên.

Quả nhiên, bờ môi Tề Trình khẽ nhấp lên, đáy mắt nhàn nhạt, cảm xúc không được tốt lắm.

Anh không phải là kiểu người chuyện gì cũng nói, ngược lại, anh trông có vẻ ôn hòa nhưng thật sự lại giữ khoảng cách với người khác, thế mà vừa rồi anh lại nói ra chuyện đã cầu hôn, lúc nói còn nở nụ cười.

Dáng vẻ thật lòng chia sẻ niềm vui.

“Em chỉ thẹn thùng thôi.” Trì Trì Hàm đỏ mặt: “Anh lại nghĩ đi đâu rồi hả?”

Tề Trình vẫn mỉm cười, nhưng vẻ mặt đã dịu đi một chút.

“Đau.” Trì Trì Hàm lại kéo tay anh ra sau gáy.

“... Ngốc nghếch.” Tề Trình chun mũi.

“Trước kia anh không nói em như thế.” Giọng của Trì Trì Hàm rất tử tế.

“Có nói, nói ở trong lòng.” Tề Trình phản bác lại, rất cuộc trong giọng nói đã có ý cười.

“Nói trước mặt nhiều người như vậy thật là ngại quá...” Trì Trì Hàm chọc anh một cái, hệt như con mèo con.

Rất cuộc Tề Trình nhìn không được nữa nhếch khóe môi lên, khóe mày cũng giãn ra.

Anh đã khỏe hơn rất nhiều, cho nên có thể cảm giác được cách thức Trì Trì Hàm đối xử với sự nhạy cảm của anh.

Gống như vừa rồi, cô nhẹ nhàng bằng quơ giải thích một câu, sau đó liền bắt đầu nói lảng sang chuyện khác, chờ đến khi anh thật sự thả lỏng rồi mới dùng giọng điệu làm nũng mà oán giận sự nhạy cảm của anh.

Phương thức xử lý rất thích hợp với anh, cảm xúc tiêu cực thường chỉ xuất hiện chỉ trong nháy mắt, chờ đến khi bình tĩnh lại sẽ nhận ra mình lại vừa mới đắm đuối vào ngõ cụt.

“Hon nữa, không phải anh đang hợp báo sao?” Bị ánh mắt mang theo ý cười của Tề Trình làm cho choáng váng mắt một lúc, rất cuộc Trì Trì Hàm cũng nhận ra tại sao ngay từ đầu mình đã có cảm giác kỳ quái rồi.

“Ừ.” Tề Trình gật đầu.

“... Còn chưa kết thúc?” Trì Trì Hàm bắt đầu kinh sợ.

“Anh không biết, không nghe thấy tiếng gì nữa.” Anh vội vàng chui xuống xem cô bị đụng thế nào, cho nên anh cũng như cô hoàn toàn không biết tình huống bên ngoài thế nào.

... Xong rồi xong rồi xong rồi.

Trì Trì Hàm nhanh chóng chui ra khỏi gầm bàn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Các phóng viên đều đã đi rồi, chỉ còn một mình Tô Thu đang nhám chán sửa móng tay.

“Ngày lúc Tề Trình vừa cúi thụp xuống tôi đã báo bọn họ ra về trước rồi.” Tô Thu nhếch miệng, cười tới mức Trì Trì Hàm thấy lạnh cả sống lưng: “Chỉ là chương trình trực tiếp vẫn còn đang tiếp tục, bộ thiết bị thu âm này có hiệu quả tốt thật đấy.”

...

“À, còn nữa, cà phê đen có thể giúp tiêu sưng.” Tô Thu đeo túi lên vai, trước khi chạy lấy người còn bổ sung thêm một câu.

“Hả?” Trì Trì Hàm cảm thấy trên đầu mình đã bắt đầu bốc khói.

“Mất.” Tô Thu chỉ chỉ vào mắt mình, vút cho cô một ánh mắt đầy ý tứ.

Sau đó lắc mông đi tắt mấy quay.

“A a a a!” Trì Trì Hàm xoay người ôm Tề Trình vào nhảu vừa kêu: “Em muốn tìm chỗ trốn! Em muốn tìm một cái động để tự chôn sống mình!”

Vừa rồi cô mới liếc mắt nhìn thử một cái, bình luận bên dưới video trực tiếp đều là ‘ha ha ha ha, thật là không có tiền đồ, cầu hôn thôi mà mất đã sung thành như vậy’; hoặc là ‘mẹ nó tôi cứ nghĩ có phải Trùng Ất nuôi chó hay không, suốt cả buổi họp báo cứ cúi đầu cười như vậy, hóa ra là bà xã trốn dưới gầm bàn sao!’.

...

“Không được, sau này chúng ta cũng tuyệt đối không được xem lại video trực tiếp này.” Trì Trì Hàm túm gấu áo sơ mi của Tề Trình, nói rất nghiêm túc.

“Được.” Trên mặt Tề Trình đầy ý cười, nhìn không được lại bỏ đá xuống ghế: “Lần này chắc là chị anh sẽ thật sự trừ lương của em rồi.”

“... Trước kia anh không phải là thế này!” Trì Trì Hàm cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu.

“Trước kia chỉ là anh không nói ra thôi.” Tề Trình cười xoa xoa đầu cô.

Có thể nói ra được thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Lần họp báo này rất thành công, còn vang dội hơn cả lần trước của Trì Trì Hàm.

Tuy rằng giá cổ phiếu không lập tức tăng lên, nhưng tập đoàn cũng không vì bệnh tình của Tề Trình mà gặp tổn thất quá lớn, ngược lại còn nhờ độ nóng của làn sóng này và hình tượng ôn hòa chân thành của Tề Trình mà đã tăng thêm không ít hiệu quả quảng cáo cho sản phẩm mới đưa ra thị trường, sau khi cổ đông nhận được giấy chứng nhận từ phía bác sĩ thì rốt cuộc cũng không còn ai chất vấn về di chúc của ông nội Tề nữa.

Rốt cuộc nỗi lo lắng vẫn luôn cố giấu kín của nhà họ Tề cũng hoàn toàn được giải quyết, toàn bộ mọi chuyện đều chấm dứt bằng một phương thức mà tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

“Qua đợt này là có thể ngừng uống tất cả các loại thuốc lên quan đến chứng uất ức rồi.” Bác sĩ Triệu gỡ kính lão xuống: “Sau này bác sĩ chủ trị sẽ đổi thành Lão Lý, bên phía chú chỉ cần hằng tháng đến kiểm tra lại đúng lịch là được rồi.”

“Mấy theo dõi phải đeo thêm nữa năm nữa, nhưng mà tự cháu cũng thường xuyên tự ý tháo xuống rồi, chú cảm thấy tác dụng của thứ này cũng không lớn lắm.” Bác sĩ Triệu híp mắt liếc Tề Trình một cái, tiếp tục lái nhái: “Về mặt điều trị bằng việc gây kích thích thì cuộc họp báo cũng không tính là rất thành công, may mà cháu đã cáo hôn trước đó một ngày.”

Mặt Trì Trì Hàm đỏ lên.

“Về sau sẽ căn cứ vào tình trạng sức khỏe của cháu để sắp xếp phương án điều trị tương ứng, nhưng cá nhân chú cảm thấy cháu đã khỏi hẳn rồi.”

Tề Trình ngẩng đầu lên.

Trên khuôn mặt già nhưng chẳng chịu đựng dần của bác sĩ Triệu thoáng qua một tia cảm xúc khó đoán.

“Cháu là bệnh nhân của chú, nhưng trong lòng cháu và chú đều biết rõ ràng, thật ra cháu cũng là người học trò mà chú tâm đắc nhất.” Bác sĩ Triệu nhìn Tề Trình, đáy mắt thấp thoáng ánh nước: “Cháu mất đi khát vọng sống sót, chú là người đầu tiên biết đến, tìm Tiểu Trì tham gia vào quá trình điều trị là đi ngược lại lương tâm mà cũng trái với ý đức, nhưng cháu cũng biết đấy, thật ra lúc đó chú cũng không hy vọng vào phương án này lắm, chỉ là vì...”

“Sự quan tâm cuối cùng trước lúc lâm chung.” Tề Trình cười, nói ra những chữ bác sĩ Triệu không cách nào nói được thành lời: “Cháu vẫn luôn biết rõ.”

Đương nhiên là anh biết.

Trước khi Trì Trì Hàm đến, anh biết các số liệu kiểm tra của mình đã gần đạt giá trị tối hạn, cho nên anh cả của anh vẫn luôn có ý đồ gây mê cho anh rồi đưa anh ra nước ngoài, ngay cả người cho rằng lúc đó anh chỉ mắc chứng sợ giao tiếp như Tề Ninh cũng cảm giác được tình huống của anh không ổn.

Bác sĩ Triệu muốn giúp anh về xong cuốn truyện cuối cùng, đề nghị Tề Ninh mời đầu bếp tới sống ở bên đối diện, vốn là hy vọng đoạn đường cuối cùng của anh sẽ không quá mức cô đơn.

Anh đều biết rõ.

Bên cạnh anh đầy những tấm lòng tốt đẹp, lúc anh sinh bệnh, những tấm lòng này sẽ khiến anh cảm thấy áp lực tới mức nghẹt thở, anh từng bài xích, cũng từng vì không có sức lực gắng gượng mà buông tay.

Mãi cho tới lúc gặp được Trì Trì Hàm.

Mãi cho đến khi cô mộng du, dựng thẳng ngón trỏ trước ống kính camera thờ dãi một tiếng, những lời mĩa mai cô thốt ra lúc đó đều là những lời đã nằm trong đáy lòng anh nhưng lại không có sức lực mà thốt ra.

“Trời không tuyệt đường sống của ai.” Bác sĩ Triệu cảm khái, ông đã hành nghề y nhiều năm, biết rằng trên thế gian này có rất nhiều bệnh, việc mà bác sĩ có thể làm chỉ là cố gắng hết sức.

Nhưng nhiều năm như vậy rồi, ông cũng đã từng nhìn thấy nhiều kỳ tích.

Những người giống như Tề Trình, hoặc thậm chí là bệnh còn nghiêm trọng hơn cả anh, nhưng cuối cùng lại có thể dựa vào chính bản thân mình mà vượt qua.

Những lúc làm bác sĩ cũng không cách nào xoay chuyển được trời đất, trong lòng ông cũng mong ngóng ý trời.

“Cháu thật sự đã khỏi hẳn rồi.” Bác sĩ Triệu vỗ vỗ bả vai Tề Trình, không nhìn đến Trì Trì Hàm ngồi bên cạnh đã đổi sắc mặt: “Đã gần bốn tháng cháu không hề gặp ảo giác, cháu biết rõ nên làm thế nào để vượt qua các phản ứng do tiếp xúc da thịt, cảm giác buồn nôn đó mở hơi lạnh không hít thở nổi khi đứng nơi đông người, thậm chí cháu còn có thể đi ra phương án còn phù hợp với chính cháu hơn cả phương án của chú.”

“Phương án của chú, nhưng quyền lựa chọn nằm trong tay cháu, bởi vì trong cảm nhận của chú, cháu đã là người bình thường.” Bác sĩ Triệu cúi đầu cười cười: “Chỉ đáng tiếc là phương án của cháu vĩnh viễn không thể làm lại.”

Người giống như Trì Trì Hàm, ông dốc hết sức cũng chỉ có thể tìm được một người.

“Cháu vẫn luôn rất may mắn.” Tề Trình vươn tay ra, cầm tay bác sĩ Triệu, mỉm cười, chính thức bắt tay nói lời cảm ơn như những người bình thường.

Có thể gặp được bác sĩ Triệu, có thể có một gia đình như vậy, có thể để anh đợi được Trì Trì Hàm.

Phương án của anh không thể làm lại.

Nhưng anh muốn nghĩ cách đáp trả lại sự may mắn đó.

***

Sau khi bác sĩ Triệu ra về, Trì Trì Hàm im lặng một hồi lâu.

Cô im lặng náu cảm với thái độ vô cùng khác thường, lúc ăn cơm cũng không để ý đến sự cân đối trong việc ăn uống của Tề Trình, ngày người ăn xong phần mình, sau đó chờ Tề Trình ăn xong rồi thu dọn bát đĩa đi rửa.

Tề Trình cũng rất yên tĩnh.

Đáng vẻ áy náy giống như đã làm sai việc gì đó.

Anh vẫn đứng bên cạnh Trì Trì Hàm nhìn cô nấu cơm, nhìn cô rửa bát, cũng không tới gần thêm một bước, dù rằng anh cảm thấy trong cuộc sống sau này, hai việc rửa rau và rửa bát nên do anh làm.

Sức ăn của hai người bọn họ cũng không quá lớn, hai đĩa đồ ăn mặn một bát canh hai bát cơm, chẳng mấy chốc đã rửa xong.

Trì Trì Hàm tắt vòi nước, lau khô tay, xoay người.

Không nhìn Tề Trình, chỉ cúi đầu chậm rãi bước tới trước mặt anh, ôm lấy anh.

“Thật xin lỗi.” Tề Trình nói rất nhẹ, dần sát lỗ tai cô.

Người nhà bọn họ, bác sĩ Triệu và thậm chí là cả bác sĩ Lý, bởi vì đứng ở góc độ muốn quan tâm tới anh trong khoảng thời gian cuối cùng của sinh mạng mà đã dùng tiền, thậm chí còn dùng cả thỏa thuận để ép buộc cô.

Còn anh, vào lúc không rảnh mà để ý đến, vẫn luôn biết điều đó.

Nhưng lại ngậm đồng ý.

Bởi vì anh cũng từng ích kỷ, cảm thấy mình đã không thể nào chữa được nữa, nếu đến lúc chết mà ở bên đối diện vẫn có một người sống ở đó thì cũng coi như một niềm an ủi.

Cho dù anh nhanh chóng nhận ra được điều đó không ổn, vội vã muốn ký với Trì Trì Hàm một bản thỏa thuận khác, nhưng dù sao thì trước lúc nhận ra, anh cũng đã ngậm đồng ý.

Bọn họ đã chọn một cô bé mồ côi bị người nhà vứt bỏ, một cô bé mồ côi vì sống sót mà nỗ lực kiếm tiền, thế nhưng vẫn kiên trì với quan điểm sống của mình.

Vì tìm cô bé mồ côi này mà bác sĩ Triệu còn đi lật lại kho bệnh án cũ của mình.

Thứ mà ông ấy nhìn trúng cũng chỉ là tinh thần lạc quan vui tươi coi mở và hoàn cảnh bơ vơ không nơi nương tựa của cô.

“Thật xin lỗi.” Anh nói thêm một lần nữa, trái tim bắt đầu nhói đau.

Anh biết áp lực của cô quá lớn, cho nên lúc mới chuyển đến bên đối diện, gần như cứ vài ba đêm thì cô sẽ mộng du một lần.

Anh cũng biết Tề Ninh uy hiếp cô, còn biết anh rêu anh có thể vì Tề Ninh mà làm ra được những chuyện thế nào.

Thậm chí người nhà bọn họ còn tráo tráo tới mức lợi dụng cả mẹ Trì Trì Hàm.

Anh đều biết rõ, thế nhưng việc anh có thể làm lại chỉ là gạt gạt camera hai cái để nói rõ buổi tối mình muốn ăn thịt lợn hay thịt bò.

“Chút quan tâm cuối cùng trước lúc lâm chung...” Giọng nói của Trì Trì Hàm truyền ra từ trong ngực anh, nghẹn ngào, run run: “Rõ ràng bác sĩ Triệu nói với em rằng khả năng anh được chữa khỏi là 40%.”

...

Tề Trình nhắm mắt, vỗ vỗ lưng cô.

“... Sẽ tái phát sao?” Cô gái trong lòng anh ngừng đầu lên, giọng nói vẫn nghẹn ngào nhưng lại cần mỗi hơi rất nghiêm túc.

“Anh cảm thấy là sẽ không đâu.” Tề Trình đối diện với cô, đôi con ngươi màu hổ phách nhìn cô chăm chú.

Anh đã khỏi hẳn rồi.

Anh biết vấn đề của mình ở đâu, cũng không nghĩ đến chuyện giải quyết vấn đề, chỉ vì cô mà nỗ lực thử bước đi trên con đường này, từng chút từng chút một, anh đã dần khỏi.

Một cách rõ ràng, thậm chí là có thể vẽ ra một con đường hoàn chỉnh.

Vấn đề của anh nằm ở chứng sợ giao tiếp, năm mươi mấy tuổi anh vì nghĩ đến mẹ mà trong lòng cũng tin rằng già cho nhà họ Tề có nghĩa là người anh yêu sẽ ra đi trước tuổi 35.

Khi đó, anh cảm thấy cái tuổi 35 này xa xôi như thể cả đời cũng không chạm tới được.

Bọn họ đều nói anh thắm mẩn cô gái kia.

Nhưng đối với anh, càng chấn động hơn là việc cô gái tốt đẹp anh thắm mẩn lại đứng trước mặt bạn bè nói ra những lời mà mỗi câu mỗi từ đều gắn lưỡi dao, lời nói độc ác tới mức khiến anh hoài nghi cái từ “tốt đẹp” này.

Chắc hẳn là từ cái khoảnh khắc đó anh đã bắt đầu nghi ngờ lòng người, bởi vì nghi ngờ, cho nên anh bắt đầu bài xích việc ba ép anh đến trường.

Đây là nguyên nhân gây bệnh.

Không liên quan tới việc thắm mẩn.

Đó chỉ là lần đầu tiên trong cuộc đời anh sinh ra sự ngờ vực đối với lòng người.

Anh nhớ còn non trẻ đâu có ngờ được rằng, loại cảm xúc này sẽ kéo dài dằng dặc tới mười năm, cuối cùng khiến cho gia đình anh tan vỡ.

“Thực ra ban đầu lúc chị anh ý mạnh hiếp yếu, em không hề bài xích. Bởi vì từ đầu tới cuối chị ấy đều dựa theo hợp đồng, mà em thì chưa xem qua hợp đồng, thường thường chỉ cần Lâm Kinh Vũ đồng ý thì em sẽ ký tên.” Trì Trì Hàm vẫn là cái đáng về anh quen thuộc, lúc nhạy cảm thì sẽ giả ngu, lúc xung đột lợi ích thì sẽ giả vờ như mình không hiểu gì: “Chị ấy trả tiền lương rất cao, phúc lợi khi làm đầu bếp cho nhà họ Tề rất tốt. Bây giờ nghỉ lại, nếu lúc đó Tề Ninh mà nói tất cả mọi chuyện cho em biết, nói với em rằng nấu cơm cho anh chỉ là sự chăm sóc cuối cùng trước lúc anh lâm chung thì cô lẽ em vẫn sẽ ký tên.”

“Cho nên cho dù thái độ ban đầu của bọn anh thế nào thì với cái giá mà Tề Ninh đưa ra, em đều sẽ nhận.”

May mà không ai nói thẳng ra rằng đây chỉ là chút quan tâm chăm sóc cuối đời.

Nếu không có lẽ cô đã chẳng có dũng khí mà đi bắt chuyện với Tề Trình.

“Thật may mắn...” Trì Trì Hàm nghĩ lại mà sợ, càng ôm anh chặt hơn.

Cho nên, thật sự không có gì đáng để xin lỗi cả.

Đã rất lâu rồi cô không mộng du, cũng rất lâu rồi cô không còn rơi vào trạng thái trong lòng muốn khóc nhưng cả người lại cứ muốn cười.

Nguyên nhân khiến Tề Trình giữ cô lại, có chút lưu luyến đối với nhân thế chính là cảm thấy cô có dấu hiệu sắp lâm vào chứng uất ức.

Anh biết rõ sự khờ sớ của chứng uất ức, cho nên đã quyết định trước lúc ra đi sẽ dùng những kiến thức anh học được trong mười năm qua để dùng lên người cô.

“Thật may...” Âm cuối bị Tề Trình chiếm đoạt, anh cười máy theo dõi xuống, khoe mắt đó Ừng, anh và cô, giữa những câu từ lời thôi vương vãi đó, lại một lần nữa xác nhận rằng, bọn họ là không thể thay thế.

***

Lúc bác sĩ Lý làm kiểm tra sức sống của tình trùng thì bủi bủi môi với Trì Trì Hàm: “Cô sang bên đối diện một chuyển, thiết bị và bác sĩ đều ở đó rồi, coi như kiểm tra sức khỏe.”

...

“Tại sao trong nhà anh còn có cả mấy thứ để kiểm tra phụ khoa nữa?” Trước khi đi, Trì Trì Hàm nhéo thắt lưng Tề Trình một cái.

“Trước kia anh luôn nghi ngờ rằng...” Tề Trình cũng dè dặt giọng: “... ông nội có thể sẽ mua cho anh một cô vợ người Việt.”

“...” Trì Trì Hàm cảm thấy cô không tiếp lời nổi.

“Ông muốn anh có thể để lại đời sau, lại sợ càng trao đổi thì sẽ càng hỏng bét, cho nên sẽ tìm một người không thể trao đổi được với anh.” Tề Trình chớp mắt với cô: “Cho nên anh còn cố ý học tiếng Việt.”

...

“Em cảm thấy em không hiểu chút nào về anh hết.” Trước khi đi sang bên đối diện, Trì Trì Hàm u oán nhìn anh một cái.

Lúc đó Tề Trình đang cầm cốc giấy chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh.

Bác sĩ Lý ngừng đầu lên giữa một đồng thiết bị: “Hay là để Tiểu Trì và cậu cùng vào nhà vệ sinh, như vậy có phải sẽ nhanh hơn một chút không?”

Một giây trước khi Tề Trình định gạt đầu, Trì Trì Hàm dùng tốc độ chạy đua 100 m để vọt sang bên đối diện.

Sau đó điện thoại vang lên.

“Anh không có cách nào đo được.” Giọng của Tề Trình hết sức ảu não.

“...” Trì Trì Hàm thờ dốt, cô vừa chạy đến nơi, hiện giờ đang đứng trước gương kiểm tra phụ khoa.

“Video mà bác sĩ Lý đưa cho anh hoàn toàn...” Giọng Tề Trình thấp xuống, lỗ tai Trì Trì Hàm đó tới mức muốn rì máu.

...

“Bác sĩ...” Trì Trì Hàm cắn răng, nhìn vị bác sĩ phụ sản lạ mặt: “Ngài có thể cho tôi mười phút không? Tôi sẽ lập tức quay lại?”

“Được, cô uống nhiều nước vào.” Bác sĩ phụ sản khoát khoát tay: “Nếu chưa kết hôn thì không thể đi quá giới hạn đâu đấy.”

...

Trì Trì Hàm rút gào trong bụng, nhìn cuộc điện thoại vẫn còn tiếp diễn.

“Hình như anh... có thể rồi.” Giọng nói của Tề Trình ở đầu bên kia hơi khàn.

“... Có thể cái gì?” Bởi vì giọng nói khàn khàn của Tề Trình mà Trì Trì Hàm nuốt nước miếng một cái, đi vào trong phòng đóng cửa lại, bởi vì chỉ có một mình nên lại có thêm dũng khí.

“...” Tề Trình chỉ để lại cho cô tiếng hít thở.

“... Rốt cuộc đàn ông phải làm kiểm tra thế nào?” Trì Trì Hàm vô cùng thuần khiết, nhớ tới cái cốc giấy Tề Trình cầm trước khi vào nhà vệ sinh: “Anh lấy cốc giấy đi vào làm cái gì?”

“...” Tiếng hít thở ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên trở nên lớn hơn, Tề Trình vẫn không nói chuyện.

“... Thật sự phải tự mình động thủ?” Thật ra Trì Trì Hàm rất vô tội, trước đó, cô vẫn cho rằng cái gọi là kiểm tra sức sống gì đó là chuyện hết sức cao siêu, mãi cho tới khi nhìn thấy cái cốc giấy có vẽ đơn sơ kia, cộng thêm tiếng hít thở lúc này của

Tề Trình.

“... Cảm mến.” Từ xưa tới giờ Tề Trình vẫn luôn rất ôn hòa, thế nhưng lúc này giọng nói lại mang theo lửa giận.

“... Em có thể xem mấy video mà bác sĩ Lý đưa cho anh không?” Hôn hết thấy là lòng hiếu kỳ, thật sự cô rất thích bắt nạt Tề Trình, đặc biệt là dưới tình huống này.

“Tri Tri Hàm...” Giọng Tề Trình khàn tới nỗi cô không kịp nhìn khuôn mặt đang càng lúc càng đỏ hơn: “Trước kia anh cũng chưa nói, thật ra anh cũng thù rất dai.”

...

Hơi thở của Tri Tri Hàm nhanh hơn một chút.

“Thù cực kỳ dai...” Giọng Tề Trình càng khàn hơn: “Cho dù kết quả lần này thế nào thì anh cũng đã ghi thù rồi đấy.”

...

“Tối xong rồi.” Tri Tri Hàm nhanh chóng cúp điện thoại, mỉm cười với bác sĩ phụ khoa.

Thình thoảng cô sẽ quên mất.

Tề Trình đã ‘bè khóa’.

Cái loại ‘khóa’ bị bệnh mười năm nhưng vẫn có thể biểu đạt được hormone trong người mình một cách vô cùng chuẩn xác.

Cô cứ nhấp nhồm không yên cho tới khi tất cả các bác sĩ đều đã về hết, cô trở lại phòng Tề Trình, nhìn thấy ánh mắt anh.

“Bác sĩ Lý nói...” Tề Trình nhìn cô: “Sức sống vẫn không lý tưởng lắm.”

Tri Tri Hàm cũng không biết tại sao mình lại thờ ơ nhẹ ra một hơi.

“Nhưng mà có thể bỏ lệnh cấm rồi.” Tề Trình vẫn nhìn cô chăm chăm: “Hạn chế tần suất là được.”

“Tần suất gì cơ?” Tri Tri Hàm cảm thấy nóng quá.

“Một tuần hai lần?” Tề Trình đi tới, sờ lên vành tai hơi nóng của cô.

“Có được không?” Anh hỏi, đôi con ngươi màu hổ phách chậm rãi biến thành màu đen lấp lánh.

Tri Tri Hàm cảm thấy hít thở không thông, lại cảm giác được mình vừa gặt đầu.

“Mặt em đỏ lắm...” Giọng Tề Trình nhanh chóng khàn đi, giống như mấy lần trước khi anh dọa rằng mấy theo dõi sẽ phát nhạc.

“... Mặt anh cũng đỏ.” Tri Tri Hàm không cam lòng yếu thế đáp lại, sau đó lại có phản kháng rõ ràng tại sao lúc này mà mình còn không chịu thua.

Tề Trình cười.

“Anh vẫn cho rằng đến lúc em mặc áo dây thì chắc là anh đã khỏe hẳn rồi.” Kết quả là phải đợi tới tận khi thu đã sang, anh mới chính thức được bãi bỏ lệnh cấm.

Khiến cô cả mùa hè này đều phải mặc áo phông quần dài đàng hoàng từ tế.

Tri Tri Hàm thờ hoi gáp, cho dù đầu ngón tay lành lạnh của Tề Trình đụng đến nơi nào thì cũng khiến cô có cảm giác như anh đang chạm lửa.

“Chúng ta phải tránh thai.” Giọng nói khàn khàn của Tề Trình mang theo hơi nóng khiến người ta đỏ mặt: “Nhưng mà anh còn chưa mua đồ tránh thai.”

Chần Tri Tri Hàm nhún ra, theo bản năng từ một tiếng.

Cảm giác được động tác của Tề Trình ngừng một chút, kéo ra một khoảng cách với cô.

Mặt anh cũng đỏ, khuôn mặt vốn trắng nõn nên sắc đỏ trông có vẻ đậm lẹ. Đuôi mắt anh cũng hơi đỏ, Tri Tri Hàm từng thấy anh khóc, nhưng cô lại chưa từng nhìn thấy nơi đó đỏ như vậy, theo bản năng cảm thấy xấu hổ.

“Ngày mai?” Tề Trình hỏi hết sức trịnh trọng.

...

Tri Tri Hàm ngo ngẩn gặt đầu, sau đó còn ngo ngẩn bổ sung thêm: “Vậy ngày mai em mặc áo dây.”

...

Lúc Tề Trình ôm lấy cô cất tiếng cười bên cổ cô, thật ra cô vẫn còn chưa kịp định thần lại.

Cô cũng không quen với dáng vẻ có tính xâm lược như vậy của Tề Trình.

Nhưng vẫn bị sự trêu chọc của anh làm cho cả người ngứa ngáy.

Cô... đã từng là người được tìm tới để chăm sóc cho anh những ngày cuối đời...

Đối tượng được chăm sóc là Tề Trình.

Tổ hợp ngũ quan này ghép lại với nhau, chính là người đàn ông cho dù chỉ khẽ cười một chút đã khiến cô nhận không được muốn móc tim móc phổi đưa cho anh.

Thật may mắn...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Có một số việc không thể nói trước được.

Hai cái người không có chút kinh nghiệm nào trong phương diện này, sau cảm giác lo lắng ban đầu thì lại bắt đầu lúng túng.

Cửa ải khó qua đầu tiên là... mua đồ tránh thai.

Anh không thể đi ra khỏi nhà để mua, anh cũng không thể để Tri Tri Hàm đi mua, càng không thể phân phó nhân viên ở bên đối diện đi mua giúp.

Vì vậy vào lúc Tri Tri Hàm mở rạp chiếu phim ra bắt đầu xem, Tề Trình móc điện thoại đi động ra, mỉm cười, đỏ mặt.

Anh dùng phần mềm bán hàng trên mạng, tìm các siêu thị ở vùng lân cận, sau đó hoàn toàn rơi vào vùng bùn.

...

Tại sao lại có nhiều loại như vậy...

Chất lượng, kiểu dáng, độ dày, độ lớn, thậm chí còn cả mùi thơm...

...

Chóp mũi Tề Trình bắt đầu đỏ mỏ hôi.

Thậm chí anh còn không biết phải xác định kích thước thế nào...

Đôi này anh bắt đầu cảm thấy tò mò về phương diện này là lúc khoảng mười sáu tuổi, lần đầu tiên lên lút đi lục kho dự trữ của Tề Bằng, sau đó bị Tề Bằng tấn cho một trận.

Từ trước tới giờ anh đều rất nghe lời Tề Bằng, cho nên từ sau lần đó, anh cũng không tò mò nữa.

Sau khi bị bệnh thì lại càng chẳng có hứng thú.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn Trì Trì Hàm đang ngồi thẳng đuột, lỗ tai cô vẫn còn chưa hết đỏ, cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một cái.

Trần Tề Trình cũng bắt đầu đỏ mỏ hôi, anh biết chắc chắn Trì Trì Hàm biết anh ngồi một mình cạnh quầy bar làm gì — bởi vì cô đang xem một bộ phim tiếng Pháp mà quên bật phụ đề tiếng Trung...

Nhưng mà cô vẫn xem không chớp mắt, y như thật vậy.

Khẽ cắn răng.

Anh bắt đầu tìm trên mạng, nghiên cứu kỹ càng từ kích thước to nhỏ cho đến độ dày mỏng, đến phẩm chất, cuối cùng không nhận được còn tiện thể nhìn qua kiểu dáng và mùi thơm.

Mãi cho đến khi bộ phim tiếng Pháp kia gần đến hồi kết, anh mới rờn rờn mỏ hôi mua một hộp bao cao su tránh thai đầu tiên trong đời, lúc âm thanh xác nhận thanh toán thành công vang lên, sống lưng thẳng tắp của Trì Trì Hàm rõ ràng đã thả lỏng một chút.

Hai tiếng rười...

Trì Trì Hàm gào thét trong lòng...

Lần đầu tiên cô mua băng vệ sinh cũng không tốn nhiều thời gian như vậy!!!

“Anh đi tắm trước đi!” Tề Trình cảm thấy như vừa hoàn thành một nhiệm vụ trọng đại, giọng nói nhẹ nhõm hơn một chút, đi được mấy bước thì quay đầu lại nhắc nhở Trì Trì Hàm: “Từ đầu tới giờ em vẫn không mở phụ đề tiếng Trung.”

...

Trì Trì Hàm cắn răng nghiêng lợi quay đầu, đối diện với đôi mắt cười thành hình trăng khuyết của Tề Trình.

“Bây giờ mỗi lần em nhìn anh đều thấy trên mặt anh có bốn chữ màu vàng chói lóa.” Giọng Trì Trì Hàm chẳng có gì thú vị.

Tề Trình hơi nường mày.

Trì Trì Hàm ngạt thở, bây giờ anh lại còn nường mày...

“Ngày, mai, sẽ, lảm!” Trì Trì Hàm đưa tay ra, chỉ vào bốn phía trên mặt Tề Trình, cất tiếng trầm bổng: “Phía sau còn có một cái dấu chấm than.”

...

Tề Trình cứng đờ tại chỗ.

“... Rất xấu hổ sao?” Anh sắp bốc hơi tại chỗ.

“Ừ.” Trì Trì Hàm ra sức găt đầu.

Tề Trình tới gần, chỉ chỉ mỏ hôi trên trán mình, cười khò: “Vừa rồi anh đã phải hít thở sâu rất nhiều lần.”

... Chỉ vì mua một hộp bao cao su tránh thai.

“Tại sao lúc những cặp đôi khác ở cạnh nhau lại không xấu hổ?” Trì Trì Hàm đẩy thắc nắc, nửa quỳ trên ghế salon cầm khăn giấy giúp Tề Trình lau sạch mỏ hôi trên mặt.

Đầu ngón tay đụng phải mặt anh, ánh mắt hai người giao nhau, Trì Trì Hàm theo bản năng cảm thấy miệng khô lưỡi khô liếm môi một cái, sau đó im lặng nhìn yết hầu Tề Trình lẩn lẩn xuống một cái.

“Bây giờ trong đầu hai kẻ cầm thú chúng ta đều là cái này...” Trì Trì Hàm kêu rên, ôm gối ôm, đập đầu vào gối hai cái.

Tề Trình mặt đỏ bừng cũng dứt khoát ngồi xuống, học theo Trì Trì Hàm, ôm gối ôm ngăn người.

“Hay là để em hỏi người khác một chút?” Trì Trì Hàm dùng bả vai huyếch huyếch Tề Trình.

“... Hỏi ai?” Giọng Tề Trình căng thẳng đến mức khô khốc, ho khan một tiếng.

... Thích Tình cũng là một cô gái độc thân, thậm chí anh chàng nào đó đã năm năm nhưng đến nay vẫn còn chưa tỏ tình thành công.

Người mà cô biết, tuổi tác không cách biệt quá nhiều, có kinh nghiệm yêu đương...

“Tề Ninh?” Trì Trì Hàm nói xong thì lập tức tự mình phủ định: “Xong rồi, bây giờ đầu óc em đã mất hết năng lực suy nghĩ rồi.”

“...” Tề Trình phát hiện ra, lần này anh lại rất đồng ý với mấy lời nói huơu nói vượn của Trì Trì Hàm.

“Tô Thu?” Trong đầu Trì Trì Hàm lóe lên hình ảnh cô nàng quan hệ xã hội kiểu diêm như hoa kia.

“... Ai?” Tề Trình nghi ngờ.

“... Tình ra em và cô ấy cũng không thân thiết, hỏi cô ấy chuyện này chắc chắn sẽ bị cô ấy cười nhạo.” Trì Trì Hàm lại một lần nữa bỏ qua.

“Bài viết trên mạng?” Trì Trì Hàm với năng lực suy nghĩ sinh động lại có ý tưởng mới.

Tề Trình không lên tiếng.

Trì Trì Hàm quay đầu, phát hiện ra vẻ mặt của anh lúc nhìn cô rất kỳ dị.

“... Có phải anh đang mắng thầm em trong bụng không?” Trì Trì Hàm nhàu mày.

“Không phải.” Tề Trình ỉc đầu, trả lời bàng hoàng: “Anh cảm thấy em bây giờ không hợp để suy nghĩ.”

“Đều tại anh!” Trì Trì Hàm gằn dừ.

“Ừ.” Tề Trình nhò giọng thừa nhận, sau đó rất oan ức bổ sung thêm một câu: “Thật ra em mà không nói ra bốn chữ kia thì sẽ khá hơn một chút.”

Đã “màu vàng chói lóa” rồi lại còn “dấu chấm than”, miêu tả quá cụ thể khiến cảm giác của anh cũng như vậy.

“Vậy tại sao anh mua bao tránh thai lại phải mua lâu như vậy?” Trì Trì Hàm buông gối xuống, xoay mặt nhìn Tề Trình.

Tới đi! Tồn thương lẫn nhau!

“...” Tề Trình yên lặng giờ mấy theo dõi lên, sau đó bị Trì Trì Hàm dùng tay gạt xuống.

“Không lấy cái này ra dọa được đâu nhé!”

Yên lặng...

Mất to từng mất to...

Người không nhận được trước là Trì Trì Hàm, cuối cùng lúm đồng tiền như ẩn như hiện cũng lộ ra.

“Trời à, hai người chúng ta quá lóng ngóng.” Lóng ngóng tới mức đầu ngón chân cũng co quắp.

“Ừ...” Tề Trình cũng cười, dựa vào ghế salon day day khòe máy.

“Còn một việc nữa.” Trì Trì Hàm gác đầu lên gối ôm, lười biếng ngóc lên: “Anh chi mua một hộp sao?”

“Cái gì?” Tề Trình cho là mình nghe lầm.

“Anh chi mua một hộp sao?” Trì Trì Hàm hỏi lại lần nữa: “Em thấy anh dùng phần mềm bán hàng trên mạng, bọn họ không cung cấp túi đựng, chỉ bỏ trong túi nilon màu trắng, chú bảo vệ chi cần nhìn một cái đã biết là cái gì.”

“...” Tề Trình há miệng, chớp chớp mắt mấy cái.

“Cho nên đáng lẽ anh nên mua thêm một ít đồ, bỏ chung một chỗ sẽ bớt xấu hổ hơn một chút.” Trì Trì Hàm nhìn anh, đâm thêm một nhát nữa: “Nếu không ngày mai chú bảo vệ sẽ cầm một hộp bao cao su gõ cửa nhà chúng ta.”

“Cho nên mỗi lần mua băng vệ sinh em đều cố ý mua cả một đồng đồ.” Trì Trì Hàm nhìn Tề Trình đang ngáy người, cười hi hi, đứng lên vỗ vỗ đầu anh: “Em đi tắm trước.”

...

Đùa giỡn thành công.

Cô vui muốn chết, lúc đóng cửa lại để tắm thì còn khe ngăm nga bằng cái chất giọng ngừ âm không đầy đủ, cách cửa cũng có thể nghe được tiếng cười.

Tề Trình dựa vào ghế salon, nhìn lên trần nhà, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng sâu.

Thì ra hạnh phúc cũng có thể gom góp từng chút một, càng lúc càng nhiều, giống như nỗi đau thương.

Thì ra, nhìn trần nhà từ những góc độ khác nhau, cho dù là nhìn suốt mười năm, cũng sẽ nhìn ra những cảnh sắc khác nhau.

***

Lúc chú bảo vệ đưa hộp đồ kia tới, Tề Trình vừa mới chạy bộ xong, Trì Trì Hàm nín cười xách một túi đồ tới thả xuống trước mặt Tề Trình.

“Anh phải tăng lương cho chú bảo vệ đấy!” Trì Trì Hàm nghiêng đầu cười, túi nilon trong tay kêu loạc xoạc.

Để tránh lúng túng nên chú bảo vệ bỏ thêm vào bên trong túi nilon rất nhiều món quà vặt như bánh quy bánh ngọt các loại, cái túi nilon căng phồng lên.

Vì mới chạy bộ buổi sáng nên mặt Tề Trình hơi đỏ, anh đưa đầu ngón tay ra búng lên thái tai Trì Trì Hàm một cái.

Li lợm

Da mặt cũng chẳng dày hơn anh bao nhiêu, thế mà hết lần này tới lần khác cứ thích cười nhạo anh.

“Lát nữa em phải ra ngoài, tắm hơn bốn giờ sẽ về, cơm trưa đã bỏ trong tủ lạnh, dùng hộ vì sông hăm lại rồi hăng ăn.” Trì Trì Hàm che lỗ tai cười cười, cô đang bận tìm son môi, quay đi quay lại không tìm được điện thoại di động của mình: “Điện thoại của em đâu rồi?”

“Trên ghế salon.” Tề Trình lau khô mồ hôi, chuẩn bị đi vào phòng vệ sinh để tắm, suy nghĩ một chút lại quay đầu: “Cái túi mà hôm qua em bảo là phải mang theo đặt ở ngăn tủ thứ hai từ cửa đi vào.”

Động tác của Trì Trì Hàm dừng lại, để chân trần lạch bạch chạy tới, bụng mặt Tề Trình hớn một cái làm phản thưởng.

“Vào thu rồi đừng có đi chân trần.” Tề Trình nghiêm mặt, nhưng đáy mắt đầy vẻ dịu dàng: “Hôm nay sẽ tìm người tới trải thảm trong nhà, chiều em về chắc là cũng xong rồi.”

Cô rất thích ngồi trên sàn, dép lại thường xuyên mất tăm mất tích, anh dứt khoát trải thảm mùa đông trước cho ổn.

Lại nghĩ một chút, bọn họ cũng đã biết nhau hơn một năm rồi.

“Vậy hôm nay anh làm gì?” Nhiều người tới trải thảm như vậy, chắc chắn anh phải tìm chỗ tránh đi.

“Sang bên đối diện.” Tề Trình xoa xoa mặt cô, ôm cả người cô lên thả trên chân mình, hai người cùng tay cùng chân đi tìm dép cho cô: “Thằng này anh phải nộp dân ý rồi.”

“Viết về chứng uất ức không có vấn đề gì chứ?” Trì Trì Hàm dứt khoát leo lên người Tề Trình, lúc hộp báo cô đã muốn hỏi câu này rồi, cô hơi lo lắng rằng Tề Trình sẽ phải hồi tưởng lại những chuyện không vui trước đây.

“Sẽ không sao đâu, truyện tranh sẽ lấy nguồn từ những trường hợp công khai mà anh biết đến trong mấy năm nay, anh muốn có thêm nhiều người hiểu về chứng uất ức.” Tề Trình nâng eo cô lên để cô có thể thoải mái hơn một chút: “Lần cuối cùng em đi dép là lúc nào?”

Tìm khắp nơi mà đều chẳng thấy dép cô đâu.

“Từ tối qua đã không đi rồi.” Trì Trì Hàm nhăn mũi cười với anh.

Chi cần có đi chân trần thì chắc chắn sẽ được Tề Trình ôm đi tới đi lui, lâu ngày cô bắt đầu thích việc gấu dép của mình đi.

“Lấy cái túi giúp em, đi thẳng ra huyền quan đổi giày luôn đi.” Trì Trì Hàm bắt đầu coi Tề Trình như vật để cười mà điều khiển: “Nếu như em ký hợp đồng phát sóng trực tiếp thì mỗi tháng phải làm chương trình 80 tiếng, đến lúc đó chúng ta cũng ăn cơm ở bên đối diện luôn nhé?”

“Ừ.” Mặt Tề Trình hơi trầm một chút, nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Hay là không thích em làm chương trình trực tiếp?” Trì Trì Hàm nghiêng đầu.

“Ừ.” Lần này đáp rất nhanh.

“Tại sao thế?” Từ sau khi Lâm Kinh Vũ giúp cô đàm phán về hợp đồng phát sóng trực tiếp này, Tề Trình vẫn cứ tỏ vẻ không vui lắm, nhưng lại không giống như hoàn toàn không muốn có làm

“Ghen.” Tề Trình nhìn cô, bắt chước cô nhăn mũi.

Dáng vẻ Trì Trì Hàm lúc nẫu cơm rất đẹp mắt, anh không muốn bị người khác nhìn thấy.

Nhưng cô lại yêu thích công việc này.

Cho nên cũng chỉ có thể... làm quen thôi.

Trì Trì Hàm cười híp mắt như thể vừa nghe được lời ngon tiếng ngọt, lúc đi giày còn ngoắc ngoắc tay với cái người không vui lắm kia.

“Không lộ mặt.” Cô chớp chớp mắt với Tề Trình một cách thần bí: “Ở trong hợp đồng em yêu cầu thêm một mục là không lộ mặt.”

Cô đồng ý với hợp đồng phát sóng này, ngoài việc đối phương vô cùng chân thành ra thì một trong những nguyên nhân khiến cô gật đầu là không cần lộ mặt.

“Em cũng không thích trao đổi với người xa lạ, nhất là ở cái nơi người ta có thể nói đủ thứ chuyện mà không cần chịu trách nhiệm như trên mạng. Nhưng mà nền tảng trực tiếp này đồng ý để em không lộ mặt, có bộ phận chuyên môn phụ trách quản lý bình luận, hơn nữa giữa chúng em cũng không cần tương tác với bọn họ.” Trì Trì Hàm nhìn Tề Trình, lúm đồng tiền thấp thoáng: “Cho nên em mới đồng ý.”

Tề Trình gật đầu, anh đang đi lấy túi xách và điện thoại di động cho cô.

“Cộng thêm việc trước đây trong chương trình trực tiếp Nhậm Tuấn Hữu nói em cắt ghép video, còn dùng người đóng thế.” Trì Trì Hàm bủi mủi một cái: “Trong lòng em vẫn không thoải mái lắm.”

Mặc dù khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện khiến cô không có thời gian mà để ý tới chuyện này nhưng mỗi lần nhớ tới vẫn cảm thấy khó chịu.

“Hay là mua lại nền tảng đó đi, đá anh ta xuống rồi để em lên?” Tề Trình đề nghị rất chân thành.

“... Không phải anh đã nói là anh không đủ tiền sao.” Trì Trì Hàm cạn lời.

“Có thể vay mà.” Tề Trình vẫn rất nghiêm túc: “Chắc chắn chị anh có.”

...

Không biết tại sao Trì Trì Hàm cứ như thế mà bị cảm động.

Giống như vô số lần trước đây, không phải lời ngon tiếng ngọt, không liên quan gì đến “anh yêu em”, người đàn ông trước mặt cô này không phải là không chuyện gì không làm được, cũng không thể nào lấy tay che trời.

Lời nói và hành động của họ đều rất bình dị, cô chịu thiệt thòi thì anh sẽ ra sức an ủi, cũng sẽ gắng hết sức nghĩ cách giúp cô.

Đây là tình yêu mà cô vẫn luôn hướng tới.

Cũ gạo dầu muối, bình dị tầm thường, có những nỗi phiền muộn, nhưng phần lớn sẽ không thắng nỗi hạnh phúc.

“Đề từ em thôi.” Trì Trì Hàm lại hôn Tề Trình một cái: “Không cần phải phí sức vì loại người đó.”

Cuộc sống của cô càng ngày càng tốt, đương nhiên người kia càng ngày càng đáng ghét, người có tâm mắt hạn hẹp như vậy thì chắc chắn sẽ chẳng nhận được kết quả tốt đẹp.

Giá trị lợi dụng lớn nhất có lẽ cũng chỉ là con cò tiền phong để dẫn dắt tới chuyện bệnh tình của Tề Trình, bởi vì ván cờ đã thất bại nên dường như anh ta cũng không còn vị trí trên nền tảng kia nữa.

“Nhớ lấy số hộ khẩu.” Trước khi cô ra cửa Tề Trình còn dặn dò một câu, cười nhìn Trì Trì Hàm phất tay với anh một cái rồi nháy chân sáo ra cửa.

Dựa theo phương án, anh chỉ còn hai tuần nữa là có thể thử đi ra khỏi nhà.

Có thể đưa đón cô đi làm.

Có thể... cùng đến Cục Dân chính.

***

Ban ngày hai người đều bận rộn, đến lúc Trì Trì Hàm trở về đã là gần năm giờ, ăn cơm tối rồi thu dọn xong xuôi, hai người đều rất ăn ý bắt đầu thay quần áo đi tắm.

Cô cảm một cái váy dây, màu đen, hơi trong suốt.

Lần trước sau khi Tề Trình nói anh sẽ tương thật, cô nóng đầu lên mà mua cái này, nhưng đến giờ vẫn còn chưa mặc lần nào.

Kết quả tắm xong lại phát hiện ra cô không dám ra khỏi cửa.

Hình như hơi... trong suốt quá.

“Tề Trình...” Mỏ cửa hé nhỏ giọng gọi một tiếng, mặt đỏ như trái cà chua: “Giúp em lấy một bộ quần áo ngủ bình thường.”

Một phút sau Tề Trình mới đi tới, nhưng trong tay trống không.

“...” Trì Trì Hàm định giải thích: “Cái này quá kích thích, không thích hợp trong lần đầu tiên.”

Tề Trình đỏ mặt nhưng cũng không động đậy, anh vừa mới tắm xong, trên người tản ra mùi thuốc diu dịu dễ ngửi.

“Ra đây nhìn thử đã.” Giọng điệu bình tĩnh.

“...” Trì Trì Hàm cảm thấy cả người mình đều bắt đầu đỏ lên: “Anh đừng hời hợt.”

Ban đầu cô nghĩ quá đơn giản, cũng quá mức tin tưởng mấy cuốn truyện tổng tài bá đạo kia, thậm chí còn không mặc nội y.

Trong khoảnh khắc đi ra đó, vì xấu hổ mà da đỏ trên người đều biến thành màu hồng, cô mất tự nhiên vô vàn mái tóc còn ướt, mấy lọn tóc ẩm ướt dán vào bên cạnh cổ trắng ngần, giọt nước men theo xương quai xanh gợi cảm chảy tới nơi không nhìn rõ nào đó.

Quả thật có hơi trong suốt.

Chỉ nhìn được thấp thoáng mờ mờ, không rõ được cái gì, nhưng lại khiến người ta suy nghĩ xa xôi hơn cả nhìn rõ không sót cái gì.

“... Anh đi lấy áo ngủ cho em” Tề Trình hít thở sâu mười mấy cái, sau đó chọn buông tha, quả thật có hơi kích thích.

“Em sấy tóc trước đi.” Nghĩ nghĩ một chút lại xoay người, đẩy cái người đang vì thẹn thùng mà đầu ngón chân cũng co rúm lại kia vào trong nhà vệ sinh.

Lúc đầu ngón tay đụng vào bả vai cô, hai người đều sững lại.

“Anh sấy giúp em.” Tề Trình đã bắt đầu hành động theo bản năng.

Mặc dù kích thích, nhưng dường như anh lại khôngỡ để cô thay quần áo.

Tiếng máy sấy tóc giữa căn phòng yên tĩnh nghe rất vang, hôm nay Trì Trì Hàm trông có vẻ vô cùng yên lặng, ôm đầu gối ngồi trên băng ghế dài, một bên đắp áo tuột xuống, cô cắn môi kéo lên.

Trong nhà vệ sinh vừa nóng vừa ẩm ướt chỉ còn lại tiếng hít thở càng lúc càng rõ ràng của hai người.

Cô không nhớ rõ tóc mình được sấy khô từ lúc nào, chỉ có thể cảm giác được Tề Trình đang càng lúc càng kề sát.

Giữa lúc hoảng loạn, trước lúc bắt đầu, dường như cô nghe thấy anh cắn răng hỏi một câu có thể hay không.

Hắn là cô đã gặt đầu.

Một giây sau đó, bị đau đến tỉnh lại.

“Anh đi ra mau!” Tất cả sự lạng lạng kiểu diêm mà cô tưởng tượng đều biến mất, trong tiếng kêu đau của cô mang theo âm thanh sục sùi nức nở.

Tề Trình khẽ cắn răng làm theo.

Hai người đều rùng rùng mồ hôi.

Trì Trì Hàm bắt an nhúc nhích một cái, đối diện với khuôn mặt ướt rượt mồ hôi của Tề Trình.

“Một lần nữa?” Có thể hiện trọn vẹn tinh thần anh dừng của mình.

Sau đó...

“Không được không được không được!” Bàn tay túm sau lưng Tề Trình dùng quá sức, gần như sắp cào đến chảy máu: “Đau...”

Cắn môi, nước mắt ẩm ướt lăn vòng trong khóe mắt.

Chết tiệt, tại sao tới tận bây giờ đều không có ai nói cho cô biết chuyện này lại đau như vậy.

Lần này, Tề Trình ngừng một lúc rồi mới làm theo.

Nằm trên người cô, thờ rất mạnh, cơ bắp trên người cũng trở nên căng cứng.

Trì Trì Hàm lại có chút đau lòng.

“Nếu không...” Cô vừa mở miệng đã bị Tề Trình che miệng lại.

“Anh thử một lần nữa thôi, nếu không được thì hôm nay không làm nữa.” Khóe mắt anh cũng vì nhẫn nại mà đỏ ửng, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng, dù rằng đã khàn đến mức không rõ tiếng.

Trì Trì Hàm gật đầu.

Lần này, cô cố nhịn.

Lưng cô căng cứng, mỗi cái chạm, sau đó chạm rãi phát hiện ra cảm giác đau dần biến mất.

“Đỡ hơn chút rồi.” Trì Trì Hàm sờ lên khuôn mặt ướt ướt của Tề Trình.

“... Anh không xong rồi.” Tề Trình chôn trong cổ cô, hơi thở đều là hơi nóng.

“... Hử?” Trì Trì Hàm không phản ứng kịp.

“Lần này không tính.” Giọng Tề Trình mang theo vẻ ảo não.

...

Trì Trì Hàm đột nhiên hiểu ra.

“Cái đó, bọn họ nói lần đầu tiên là như vậy, nam mau nữ đau...” Cái này có xem như an ủi không.

Dường như bà vai bị anh cắn mạnh một cái.

Tề Trình đứng dậy, cầm chân che lên mắt cô.

“Lần này không tính!” Anh sắp tức chết.

“A!” Trì Trì Hàm giương khóe miệng lên lộ ra lúm đồng tiền.

“Cũng không được tính vào hai lần một tuần.” Tề Trình được vui đôi tiên.

“Được.” Khóe miệng Trì Trì Hàm giương cao hơn.

Từ trong chân lên lút nhìn Tề Trình đứng dậy, đoán là anh định đi vào nhà vệ sinh, nhưng quay đầu lại phát hiện ra cô cũng mở hơi ướt đầm.

Dứt khoát dùng chân bọc cô ôm cứng vào trong.

“Có phải anh lên tập cơ không đấy.” Trì Trì Hàm chọc chọc.

“... Ừ.” Tâm trạng Tề Trình vẫn không được tốt lắm.

Trì Trì Hàm hít một hơi, ôm cổ anh rồi vùi đầu vào trong ngực anh.

“Lần đầu tiên sao...” Giọng nói mềm mềm yếu yếu.

“Ừ...” Tề Trình hôn tai cô một cái, nhìn cô rụt cổ lại.

“Lần đầu tiên.” Rốt cuộc giọng nói cũng trở nên dịu dàng.

Lần đầu tiên của bọn họ.

Lần đầu tiên mà anh nghĩ là cả đời này sẽ không có.

Xảy ra vào ngày họp đồng một năm của Trì Trì Hàm chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Bác sĩ Triệu tháo ống nghe xuống: “Vấn đề không lớn lắm, gặp kích thích tim đập quá nhanh cộng thêm không đủ oxy dẫn đến hôn mê thôi.”

“Thời gian yếu sức khỏe cậu ấy không tệ, bây giờ lên cơn sốt, tốt nhất là dựa vào sức đề kháng để vượt qua thôi.” Bác sĩ Triệu nhìn Trì Trì Hàm: “Tôi không truyền nước cho cậu ấy, cô dùng khăn ẩm giúp cậu ấy hạ nhiệt, ăn uống thanh đạm vài ngày, cứ nằm tĩnh dưỡng thân nhiệt một lần, nếu như sốt trên ba mươi chín độ thì gọi điện thoại cho tôi ngay, thuốc giảm sốt và nước để truyền tôi đều để bên đối diện, bên kia có y tá thay ca trực liên tục suốt hai mươi tư giờ.”

Trì Trì Hàm vẫn giữ im lặng gật đầu, không nói thêm câu nào.

“Cô đi ra đây với tôi một chuyện.” Bác sĩ Triệu thở dài, chỉ chỉ ra cửa bên đối diện.

Tề Trình vẫn đang hôn mê, trên trán dán miếng dán giảm sốt, sắc mặt tái nhợt chẳng có chút huyết sắc.

“Nhập tim cậu ấy vừa mới khỏi phục, tạm thời chưa tỉnh nhanh như thế đâu, cô đi ra đây với tôi trước đã.” Bác sĩ Triệu nhìn Trì Trì Hàm, lại nói thêm một lần, lần này cao giọng hơn một chút.

Trì Trì Hàm cúi đầu, rốt cuộc cũng đứng dậy theo bác sĩ Triệu đi ra cửa.

“Tề Ninh báo tôi dặn cô, nếu tình trạng của Tề Trình ổn định thì tạm thời đừng báo cho Trường Thanh biết, tính lâu ta nóng nảy, biết Tề Trình làm xằng làm bậy thì chắc chắn sẽ nổi đóa.” Bác sĩ Triệu đứng trong hành lang, hai tay chấp sau lưng.

Trì Trì Hàm gật đầu.

“Lần đầu tiên nhì.” Bác sĩ Triệu cười: “Cô ở đây đã hơn một năm, lần đầu tiên gặp phải cảnh bệnh của Tề Trình tái phát nhì?”

Trì Trì Hàm cắn môi.

Hôm nay cô không ở nhà, tháng sau bắt đầu làm chương trình trực tiếp, trước đó còn rất nhiều chuyện phải bàn bạc, cho nên gần đây cô rất bận rộn.

Tề Trình vẫn phối hợp với phương án điều trị, nhưng Trì Trì Hàm lại không biết rằng anh tự mình gia tăng áp lực điều trị.

Kế hoạch hôm nay vốn là buổi sáng để tái xế đưa anh đi một vòng nội thành, đến buổi trưa đồng người sẽ tránh khu vực náo nhiệt, đến tầm hai, ba giờ chiều thì sẽ đến chờ dưới lầu công ty cô.

Kết quả buổi trưa Tề Trình xuống xe ở khu vực đông người, vào tiệm hoa mua một bó hoa, gắng gượng được đến lúc lên xe thì ngất xỉu.

Chuyện quá mức bất ngờ, vào lúc mà mọi người đều cho rằng anh đã khỏi hẳn.

“Mặc dù tôi đã nói với Tề Trình rằng bây giờ cậu ấy đã hết bệnh, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cô, hết bệnh mà tôi nói khác với hết bệnh mà các cô nghĩ.”

“Cậu ấy là một người chưa tiếp xúc với xã hội, mười năm này, bởi vì tài lực của nhà họ Tề và thế lực của nhà họ Tề ở thành phố S mà cậu ấy được bảo bọc không chế vào đâu được.”

“Công ty quản lý mà cậu ấy ký hợp đồng là do bạn học của Tề Bằng mở, từ người đại diện cho tôi biên tập đều là những người đáng tin cậy do Tề Bằng và Tề Ninh tìm tới, kể cả như thế thì nhà họ Tề cũng không hề tiết lộ với bọn họ rằng người sáng tác truyện tranh là Tề Trình em trai họ.”

“Trong vòng mười năm, cái tên Tề Trình này thậm chí còn không chân thật bằng cái bút danh Trùng Ất, thật ra điều này cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Tề Trình lúc trước càng ngày càng chán đời.”

“Bởi vì cậu ấy quá khát vọng khỏi hẳn, cho nên mới bắt đầu tuyệt vọng.”

Trì Trì Hàm ngừng đầu lên nhìn bác sĩ Triệu.

Bác sĩ Triệu cười cười với cô, quay đầu về phía ô cửa sổ nhỏ mà Trì Trì Hàm đã từng dùng để đưa com cho Tề Trình.

“Hôm nay bị tái phát cũng không tính là chuyện lớn, cũng không ảnh hưởng tới quá trình điều trị toàn thân của cậu ấy, nhưng nếu như không xử lý tốt, để cậu ấy cứ tự ép buộc mình như vậy thì với tình huống thần thể trước mắt của cậu ấy, chuyện này rất nguy hiểm.”

“Tôi gọi cô ra đây là muốn hỏi cô một chút, có biết nguyên nhân khiến cậu ấy vội vàng muốn hòa nhập vào đám đông như vậy chứ?” Bác sĩ Triệu quay đầu nhìn Trì Trì Hàm.

Cách nói chuyện của bác sĩ Triệu vẫn là kiểu vòng vo khiến người ta rất khó nắm bắt vấn đề chủ chốt, đợi đến lúc thái lỏng sẽ bắt gặp trả lời vấn đề của ông ấy.

Nhưng Trì Trì Hàm lại hiểu được ý của bác sĩ Triệu.

Ông ấy sợ cô gấu điểm, ông ấy sợ lúc không chỉ có hai người bọn họ với nhau Tề Trình phải gánh chịu áp lực mà trước mắt anh không thể gánh được, cho nên Tề Trình mới dùng đến phương thức nóng vội như thế.

Tình cảm giữa bác sĩ Triệu và Tề Trình rất sâu, sâu tới mức đã đánh mất năng lực phán đoán từ lâu, bác sĩ Triệu biết rõ, trong phạm vi có thể kiểm soát được, ông ấy vẫn luôn lựa chọn phương án nuôi thả.

Cho tới hôm nay, Tề Trình đột nhiên hôn mê ngoài ý muốn.

Toàn bộ quá trình nói chuyện bác sĩ Triệu đều rất ấn tượng, ngấm ngấm chịu đựng cơn giận, sợ nói nhiều sẽ phá hỏng tình cảm giữa hai người.

“Chắc là anh ấy muốn cùng tôi đến Cục Dân chính lĩnh giấy chứng nhận.” Trì Trì Hàm không hề gấu điểm: “Tình cảm của hai chúng tôi ổn định, anh ấy đã bắt đầu có kế hoạch cho tương lai, khi anh ấy nhận thấy mình đã lãng phí mười năm sinh mệnh, anh ấy cũng thấy nóng lòng.”

“Cho dù chúng ta có dùng bao nhiêu từ ngữ chính xác để miêu tả tâm tình của anh ấy trong mười năm nay thì chúng ta cũng không phải là anh ấy.” Trì Trì Hàm nhìn bác sĩ Triệu: “Dù từ đầu tới cuối tôi đều có thể hiểu được nỗi đau của anh ấy thì tôi cũng không có tư cách nói rằng tôi đồng cảm.”

“Anh ấy vì chữa bệnh mà gấp gáp tới mức nào tôi cũng đều có thể hiểu được, cũng có thể tha thứ được.”

“Bác sĩ Triệu, cái này không liên quan tới tình yêu, anh ấy là một người đàn ông rất có trách nhiệm, nếu như anh ấy đã cam kết thì chắc chắn sẽ thực hiện.” Khóe mắt Trì Trì Hàm hơi đỏ: “Cho nên tôi sẽ không khuyên anh ấy dừng gấp gáp, bởi vì trong mắt tôi, cho dù bệnh tâm lý của anh ấy nghiêm trọng tới mức nào thì anh ấy cũng là một con người, dưới nguyên tắc này, việc anh ấy đã làm hôm nay không sai.”

“Hết bệnh mà ngái nói và hết bệnh mà tôi nghĩ không giống nhau, tôi và anh ấy ở cạnh nhau, tôi chưa hề cảm thấy anh ấy có chút bệnh tâm lý nào, có lẽ có đôi lúc sẽ không muốn nói chuyện, lúc kích động sẽ trông rất đáng sợ, nhưng đây chẳng qua chỉ là phương thức biểu đạt của anh ấy mà thôi.”

“Hôm nay, trong cái khoảnh khắc mở cửa xe đi ra ngoài mua hoa đó, chắc chắn anh ấy cảm thấy mình có thể vượt qua được, anh ấy gắng gượng được tới lúc lên xe mới ngất đi, cũng nói rằng từ đầu tới cuối anh ấy vẫn biết rõ mình đang cố gắng vượt qua cái gì.”

“Anh ấy không hề nóng vội, anh ấy vẫn biết rõ mình đang làm gì.”

“Tôi tin tưởng anh ấy, cũng không cảm thấy việc anh ấy vội vàng muốn hòa nhập vào đám đông thì có vấn đề gì, tôi sẽ khuyên anh ấy cẩn thận hơn một chút, nhưng sẽ không cho rằng việc anh ấy làm là sai.”

Cô nói rất nhanh, nghĩ tới đâu thì nói tới đó.

Nghe có vẻ lộn xộn, chẳng có chút logic nào.

Bác sĩ Triệu yên lặng một lát, sau đó mỉm cười.

“Cô vẫn luôn tin tưởng cậu ấy, đây là kỷ tích lớn nhất.” Ông ấy vỗ vỗ bả vai cô, thở dài: “Cho nên phương án của Tề Trình thật sự không thể nào làm lại được.”

“Tôi hỏi cô nguyên nhân, nói với cô những lời đó cũng chỉ là muốn nhìn thấy thái độ như vậy của cô.”

“Tề Trình đã vượt qua giai đoạn mấu chốt, cho dù bây giờ có mắc đi mắc lại thì cũng chỉ là thân thể hơi khó chịu như hôm nay mà thôi. Tôi muốn người bên cạnh cậu ấy cũng có lòng tin giống như cô, không phải là trách móc cậu ấy quá nóng vội, cũng không phải là trách móc cậu ấy vì yêu mà nóng đầu.” Bác sĩ Triệu nói xong thì thấy Trì Trì Hàm kinh ngạc nhìn mình, nụ cười trên mặt càng tươi hơn: “Cô nói không sai, cậu ấy không hề sai.”

“Nhưng nếu như lúc này người bên cạnh cậu ấy khuyên cậu ấy cẩn thận thì cậu ấy sẽ nghe, hơn nữa còn sẽ làm theo, nhưng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với quá trình hoàn toàn bình phục của cậu ấy.”

“Về điểm này, người nhà họ Tề không cách nào nghĩ thông suốt được, cũng may người bên cạnh cậu ấy là cô.”

“Tề Trình cần tự tin, cậu ấy vẫn không nói cho cô biết rằng, trong lòng cậu ấy không nắm chắc về tính cách của mình sau mười năm mắc bệnh, cậu ấy không biết có thích kiểu người thế nào, cho nên theo bản năng muốn bày ra cho cô xem đáng về tích cực nhất.”

“Cho cậu ấy tự tin, cậu ấy sẽ từ từ tìm lại chính mình, chỉ là trong quá trình này rất có thể sẽ còn xảy ra tình huống giống như hôm nay.”

“Cho cậu ấy không gian để tự tin, để cậu ấy tìm lại đáng về vốn có của mình, đây là chuyện cuối cùng mà tôi lấy tư cách là bác sĩ kiểm trưởng bối của cậu ấy để cầu xin cô.”

“Cô đã làm tốt hơn cả mong đợi của tôi, cửa ải cuối cùng tôi giải cô, cô cũng đã thuận lợi bước qua rồi.”

...

Trì Trì Hàm cúi đầu.

“Giữa hai người yêu nhau, có những cửa ải chỉ có thể tự mình vượt qua, điều mà người bên cạnh có thể làm cũng chỉ là bầu bạn và tin tưởng.” Bác sĩ Triệu nói xong lời cuối cùng, giọng nói có chút cảm khái: “Rốt cuộc Tề Trình vẫn may mắn rồi.”

“Có thể đau lòng cho cậu ấy, có thể chăm sóc cho cậu ấy, cũng có thể dính lấy cậu ấy hai mươi bốn tiếng không rời, nhưng tuyệt đối không thể lấy cớ vì bệnh của cậu ấy mà tự làm theo ý mình, bây giờ cậu ấy phải tự mình vượt qua.”

Đây là lời khuyên chân thành cuối cùng bác sĩ Triệu để lại cho cô.

Vị chuyên gia tâm lý này tuyên bố rằng đây là lần cuối cùng ông ấy gặp bà cô, cái bà này, ông ấy dùng nhược điểm của chính mình là khó lòng khách quan được với Tề Trình, khiến cho Trì Trì Hàm theo bản năng cho rằng ông ấy không tin vào tình yêu của họ, theo bản năng sinh ra tâm lý phản kháng.

Một người có thể chuyện trò vui vẻ thao túng lòng người, thế nhưng đã trung niên mà vẫn cứ một thân một mình.

Có thể là bởi vì ông ấy đã nhìn thấu rất nhiều thứ, cũng có thể là vì cả đời này điều duy nhất ông ấy thật lòng yêu chỉ có công việc.

***

Bác sĩ Triệu về chưa được bao lâu thì Tề Trình tỉnh lại, lúc ấy Trì Trì Hàm đang giúp anh đổi miếng dán nhiệt, bốn mắt nhìn nhau, Tề Trình dường như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Đã rất lâu rồi sắc mặt anh không tái nhợt như vậy, Trì Trì Hàm nhìn thấy mà trong lòng nhói đau.

“Nếu như ngày mai mà anh vẫn còn sốt ba mươi chín độ không giảm thì phải truyền nước.” Trì Trì Hàm cúi người kê trán vào sát trán anh, sau đó cau mày ngồi dậy: “Vết và lấm mấy vết kim đâm trên tay anh mới khá hơn một chút.”

“Sẽ giảm đi thôi.” Ánh mắt Tề Trình vẫn nhìn chằm chằm vào Trì Trì Hàm, giọng nói không có gì khác thường, nhưng vẻ mặt vẫn thấp thòm.

“Tại sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện mua hoa?” Trì Trì Hàm đưa cho anh một ly nước ấm, lúc hỏi bên khóe miệng vẫn có lúm đồng tiền.

“Lúc nào hôn quên mất.” Tề Trình có hỏi có đáp, bởi vì không xác định được thái độ hiện giờ của Trì Trì Hàm nên khuôn mặt tái nhợt đáng hoàng uống vài hớp nước ấm.

“Sao anh biết em thích màu xanh lam?” Tề Trình mua một bó cẩm tú cầu màu xanh lam rất to, được tài xế và chủ bảo vệ đưa vào cùng anh, trong lúc anh hôn mê cô đã đi tìm mấy lọ hoa, cẩm xong đặt lên bàn.

“Trong phòng em đều là màu xanh lam.” Giọng Tề Trình nhẹ hơn một chút.

Anh vẫn đang đợi Trì Trì Hàm sẽ nhắc đến điểm mấu chốt, cũng đã chuẩn bị cho cảnh bị cô quệt nước mắt nước mũi lên người.

Có lẽ anh đã quá gấp gáp, mấy ngày vừa rồi anh rất giống người bình thường, nên mới cho rằng mình đã hoàn toàn bình thường, rồi cuộc vẫn làm cho cô sợ.

Tri Trì Hàm lại cười, đi tới hôn lên môi Tề Trình một cái, liếm giọt nước đọng lại trên môi anh.

“Đây là lần đầu tiên trong đời em được nhận hoa.” Giọng cô mang theo sự vui sướng thật lòng: “Rất đẹp.”

Kể quá gần, giọng nói ngọt ngào mềm mại như vậy của cô khiến yết hầu Tề Trình lại lần lên lộn xuống một vòng.

“Em...” Tề Trình do dự một chút xem mình có nên tự chui đầu vào lưới hay không, nét mặt và thái độ hiện giờ của Tri Trì Hàm khiến anh bất dè dặt hơn một chút: “Không gần anh sao?”

“Em hơi đau lòng.” Tri Trì Hàm hôn xong thì lập tức chui vào chăn, ôm lấy eo anh như thường ngày: “Không đúng, em rất đau lòng.”

Đặc biệt nhấn mạnh, còn tiện thể cầm lên cánh tay anh một cái.

Vết sẹo trên tay anh vừa khéo nằm trong bàn tay cô, Tri Trì Hàm cắn xong thì theo thói quen dùng tay vuốt ve vết sẹo của anh.

Đều là những động tác nhỏ vẫn thường làm trước kia, không hề có chút khác thường nào.

“Đây không phải là một phần của đợt điều trị, em không tức giận sao?” Tề Trình hỏi kĩ hơn.

“Nếu như em nhận một đơn hàng bảo em chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ cho năm mươi người trong vòng một ngày, anh sẽ để cho em tiếp nhận chứ?” Tri Trì Hàm hỏi một vấn đề chẳng liên quan.

Tề Trình cau mày lại theo bản năng: “Chắc là sẽ rất mệt.”

“Ừ, nhưng mà nếu như danh tiếng của năm mươi người kia trong giới mỹ thực cũng không tệ.” Tri Trì Hàm ngẩng đầu lên nhìn Tề Trình.

“Vây cũng được.” Tề Trình suy nghĩ một chút mới thận trọng trả lời.

Nếu là chuyện cô thích, cô có thể làm tốt, dù anh thấy đau lòng thì cuối cùng vẫn sẽ đồng ý.

“Tâm tình của anh bây giờ cũng giống với em.” Tri Trì Hàm cười: “Chuyện điều trị, anh là chuyên gia, bác sĩ Triệu cũng đã nói là anh có thể tự mình điều chỉnh phương án thích hợp với anh.”

“Cho dù hôm nay anh ngất xỉu, mấy ngày sau đều phải ở trên giường thì em cũng sẽ không thấy tức giận, ngay cả chính bản thân việc điều trị cũng có tác dụng phụ, mỗi loại bệnh đều như thế, huống hồ là bệnh tâm lý.”

“Hơn nữa hôm nay bác sĩ Triệu lại quen thói gài bẫy em, may mà từ lúc đầu em đã rất tin tưởng anh.” Tri Trì Hàm vui vẻ, nhéo vết sẹo kia của Tề Trình lén lút trên dưới một chút để minh họa tâm tình kích động của mình vì đã đánh bại được bác sĩ Triệu.

Ngón tay Tề Trình sờ đến da thịt tại Tri Trì Hàm theo thói quen, nghe được giọng nói mang theo vẻ kiêu ngạo khoe khoang như vậy của cô thì hơi giật mình.

Không phải bởi vì cô tin tưởng anh như vậy, mà bởi vì trong lòng anh không hề thấy bất ngờ trước sự tin tưởng này.

Giống như vốn nên là như vậy, đáng vẻ hoàn toàn đương nhiên.

Bọn họ vốn nên gặp nhau, yêu nhau, cả đời ở cạnh nhau.

Cho nên Tri Trì Hàm dùng giọng điệu như đang nói một chuyện vặt vãnh bình thường, mà anh nghe xong thì trong lòng cũng chỉ thấy ảm áp và thỏa mãn, không hề bất ngờ.

“Lúc phát sốt đầu ngón tay anh nóng sôi.” Tri Trì Hàm cười híp mắt, lại xoay sang hướng khác nghịch bàn tay đang rành rang của anh.

“Sau này thân thể tốt lên rồi, ngón tay sẽ không lạnh nữa.” Mùa đông năm ngoái bọn họ còn chưa quen thuộc, mùa thu năm nay, vì không muốn làm đông lạnh cô nên mỗi lần tắm xong anh đều sẽ dùng nước nóng ngâm tay một hồi.

“Nếu lần sau mà còn muốn tăng áp lực điều trị thì có thể dẫn em theo cùng không?” Nghịch tay một hồi, Tri Trì Hàm xoay người: “Em luôn cảm thấy nếu như hôm nay em ở trên xe thì anh sẽ không đến nỗi hôn mê lâu như vậy.”

“Dẫn em theo sẽ không có hiệu quả điều trị.” Tề Trình dỗi Tri Trì Hàm ra khỏi người anh một chút, tiện cho anh quan sát được vẻ mặt của cô.

Anh mà ở cạnh cô thì sẽ khó có phản ứng đáp trả kích thích, anh không muốn mạo hiểm.

“Anh muốn sớm cùng em đi lĩnh giấy chứng nhận.” Tề Trình đề cái môi đang đầu lên của cô: “Chậm nhất là cuối tháng này anh phải nghĩ được cách đi ra ngoài.”

“Tại sao lại gấp như vậy?” Tri Trì Hàm có hơi bất ngờ, không phải là vì việc điều trị của anh mà là vì chuyện lĩnh giấy chứng nhận.

“Sợ em chạy mất.” Tề Trình cười: “Là của anh rồi thì sẽ không nỡ đi mất nữa.”

“...” Tri Trì Hàm im lặng một lúc.

“Buồn nôn quá...” Không nhận được cảm giác mất mát.

“Anh dỗi bụng.” Tề Trình dỗi dễ tài.

“Bác sĩ Triệu bảo anh chỉ được ăn cháo.” Tri Trì Hàm đứng dậy, bổ sung: “Cháo trắng.”

“Ăn xong hôn một cái là được.” Tề Trình ngồi yên, bấm nút nâng cái bàn nhỏ trên giường lên, đáng vẻ không hề phiền não chút nào.

“...” Tri Trì Hàm lại trừng anh.

“Buồn nôn quá...” Tiếp tục mất mát.

Không biết từ lúc nào mà người đàn ông trên giường kia đã bắt đầu có thể cười cong cả mắt, giống như đáng vẻ của anh trước kia sau mỗi lần uống thuốc, cho dù sắc mặt tái nhợt thì rốt cuộc cũng không còn là con quái vật rúc mình trong bóng tối nữa.

Anh đã biến thành người đàn ông của cô.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mối Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuộc sống dần dần trở nên tốt đẹp hơn.

Trong quá trình Tề Trình tự điều trị bằng cách gây áp lực cho mình, rồi cuộc Tri Trì Hàm cũng biết tại sao người đàn ông này lại có thể kiên trì suốt mười năm.

Anh còn kiên cường hơn rất nhiều so với những gì cô tưởng tượng.

Sau khi có mục tiêu, thậm chí anh còn có thể kiểm soát được nhịp tim của mình một cách ổn định trong lúc ngừng thở và trước mắt tối đen.

Anh chịu khổ chịu cực một tháng, hoàn thành đợt phục hồi chức năng gần bốn tháng của bác sĩ Triệu.

Mặc dù tháng chín đã gần kết thúc, nhưng họ vẫn chọn một ngày hoàng đạo thích hợp để cưới gả trong tháng mười hoa quả đua hương.

Anh đã đồng ý sẽ gắng hết sức để bình phục, sẽ đưa cô cùng đi lĩnh giấy chứng nhận.

Rốt cuộc người nhà họ Tề vẫn không yên lòng. Tề Trường Thanh vận dụng tất cả các mối quan hệ có thể vận dụng, giúp bọn họ tranh thủ nửa tiếng nghỉ trưa của Cục Dân chính, không có những người khác vậy xem, chỉ có ba, bốn nhân viên làm thủ tục.

Tề Trình dắt tay Trì Trì Hàm, trong lòng bàn tay hơn uơn ướt.

Quá trình nhận giấy chứng nhận cũng không có nhiều nghi thức phức tạp, lúc điền đơn nhân viên chỉ đưa cho họ một bảng kê khai dờ dang, phía trên đã dày đặc tên của những cặp vợ chồng mới như bọn họ.

Điền đơn xong, cung cấp ảnh chụp trước đó của hai người, lấy giấy chứng nhận, quá trình kết thúc.

Một quy trình công thức hóa, nhưng về mặt pháp luật hai người đã kết thành một thể.

Nhưng đúng lúc này Tề Trình lại đột nhiên do dự.

Khẩu hiệu “Trăm năm thuận hòa bậc đầu giai lễ” sáng bóng trong Cục Dân chính khiến mắt anh đau nhói, lúc Trì Trì Hàm ký tên, anh cầm lấy cây bút của cô.

Anh hơi mơ hồ nhìn quá trình lĩnh giấy chứng nhận đã được ba mình chuẩn bị sẵn, những nhân viên đang bận rộn làm việc kia đều gắng sức nhìn thẳng để không khiến anh có cảm giác áp lực trước hoàn cảnh xa lạ này.

Có lẽ, tình yêu mà anh dành cho cô gái ở bên cạnh này còn sâu sắc hơn cả tình cảm nam nữ.

Hai người họ ở cạnh nhau vô cùng ăn ý và hòa hợp, cho nên anh cũng sẽ tự thôi miên mình rằng đây là số mệnh.

Nhưng hai người họ đã chuẩn bị kết hôn rồi, anh lại chưa từng đưa cô ra ngoài hẹn hò lần nào.

Tất cả mọi chuyện giữa anh và cô đều loang quanh trong căn nhà lớn, dù rằng Trì Trì Hàm biểu hiện rằng không có vấn đề gì thì trên thực tế, anh vẫn là một bệnh nhân không có chút kinh nghiệm xã hội nào.

Nếu như không có nhà họ Tề dồi dào về mặt tài lực che chở thì thậm chí có thể anh còn đã chết đói.

Một người như anh xứng đáng để cô gả sao?

“Em suy nghĩ thêm một chút đi.” Sắc mặt Tề Trình hơi xanh xao, giọng nói nghiêm túc, bởi vì căng thẳng nên anh đã vút máy theo dõi ở trên xe: “Em vẫn còn có thể có sự lựa chọn tốt hơn, cho dù anh tốt thế nào thì cũng chỉ là một bệnh nhân.”

...

Trì Trì Hàm yên lặng nhìn anh.

“Không phải là không kết hôn nữa.” Tề Trình nói một cách khó khăn: “Chỉ là suy nghĩ thêm một chút thôi.”

Anh biết mình đang sợ, hơn nữa còn theo bản năng bắt đầu đi vào chỗ bế tắc.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ còn thực tế hơn cả tình yêu hư vô mờ mịt này, ví dụ như sinh tồn, ví dụ như xã giao.

Dù rằng trong lòng anh rất thêm khát mình giống một người đàn ông hơn một chút mà đưa bút cho Trì Trì Hàm để cô ký tên, để cô cùng anh đi hết cuộc đời này, thế nhưng lý trí lại vẫn không cách nào để anh được thản nhiên như vậy.

Lỡ như... anh tái phát thì sao.

Nếu như chưa kết hôn, Trì Trì Hàm có rời khỏi anh thì cũng chỉ là thất tình.

Anh hiểu rất rõ ý nghĩa của gia đình đối với Trì Trì Hàm, cũng biết rõ rằng đối với cô gái ngốc nghếch như Trì Trì Hàm, chữ ký này tượng trưng cho cả đời.

Cô tốt đẹp như thế.

Tốt đến mức một khắc kia anh đột nhiên nhận ra mình khiếm khuyết tới mức nào.

Trì Trì Hàm vẫn yên lặng, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh lúc lúc lâu, mấp máy môi.

Khóe miệng cô không hiện lên lúm đồng tiền, ánh mắt dời đi nơi khác, không nhìn vào anh nữa.

Sau đó mặt không đổi sắc lấy một cây bút khác từ trong túi xách ra, từng nét từng nét một, viết trọn vẹn tên mình lên bảng kê khai.

“Đừng có giờ trở lại mạnh, đã đến đây rồi mà còn nói không muốn cưới em, em sẽ nổi điên đấy.” Cô nói rất bình tĩnh: “Cũng đừng có nói mấy cái câu máu chó như anh không xứng với em gì gì đó, em ít khi nói tục trước mặt anh, nhưng em có thể mắng tục suốt năm phút mà không ngưng nổi đấy.”

“Ký đi!” Chép miệng, đẩy tờ giấy mình đã ký xong sang phía Tề Trình.

Trong mắt đầy ý uy hiếp, như thể nếu anh không ký tên thì cô có thể ra tay đánh chết anh trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Tề Trình nhận lấy, lúc cầm bút ký tên, trong tay ướt sũng mồ hôi.

Đây chỉ là một bảng kê khai thông thường, phía trên còn có tên của những cặp vợ chồng mới khác, chắc hẳn lúc ký tên bọn họ đều đang nghĩ đến một tương lai tốt đẹp.

Còn anh, sau khi nhìn thấy Trì Trì Hàm dứt khoát ký tên mình xuống, trong đáy lòng dâng trào cảm giác ưu tư khiến trước mắt anh biến thành một mảng đen kịt.

Ở trong căn nhà lớn bọn họ đã kiến định sẽ sống sẽ chết đều ở cạnh nhau, cũng ở trong căn nhà lớn đó anh đã cầu hôn cô.

Nơi đó anh rất quen thuộc, từ sau khi vấn đề tâm lý dần được giải quyết, giữa hoàn cảnh quen thuộc đó, anh lại càng lúc càng có nhiều khát vọng và mơ mộng xa vời.

Nhưng giữa nơi xa lạ này, ngay từ khi đặt chân đầu tiên vào, anh đã bị thực tế làm cho mờ hồi lạnh đảm đũa.

Anh bảo cô suy nghĩ thêm một chút.

Dưới tình huống anh biết chắc Trì Trì Hàm sẽ ký tên, anh bảo cô suy nghĩ thêm một chút.

Cứ như thể làm vậy thì anh sẽ có thể thuyết phục mình rằng, ít nhất là Trì Trì Hàm đồng ý với chuyện này, cái loại thuyết phục này dường như có thể khiến anh an lòng hơn.

Thật ra chuyện anh làm hôm nay và chuyện họ làm lúc ban đầu để Trì Trì Hàm tham gia vào quá trình điều trị là giống nhau như đúc.

“Ba anh giúp chúng ta tranh thủ được nửa tiếng, anh ký tên trước đã, món nợ này em sẽ tính với anh sau.” Trì Trì Hàm yên tĩnh nhìn anh, bởi vì thích cười nên khóe miệng cô vẫn luôn cong lên một chút, nhưng bây giờ trong con người đen nhánh của cô không có chút cảm xúc nào, khiến Tề Trình không cách nào nhìn ra được vui giận của cô.

Cô biết rõ rồi rồi anh lại đang rồi rắm.

Cũng biết vừa rồi anh vì cái chuyện rồi rắm này mà tự mình ghét mình, tự đâm đầu vào ngõ cụt.

Tề Trình nhắm mắt, cố nén xuống lớp sương mờ trước mắt, kiến định vạch xuống từng nét trong tên mình, giống như Trì Trì Hàm vừa rồi.

Trì Trì Hàm biết tất cả mọi u ám của anh, cũng từng nhìn thấy đáng về anh trong lúc bất lực nhất.

Điều đó còn khiến anh cảm thấy an toàn hơn cả hai chữ “tình yêu” này.

Cả quá trình Trì Trì Hàm đều yên lặng nắm cổ tay anh, mở điện thoại ra dùng đồng hồ bấm giây để đếm nhịp tim của anh.

Cứ như thể màn nhạc đệm nho nhỏ do sự lường lự của anh không hề xảy ra.

Trong nháy mắt đầu đó được đóng xuống đó, Trì Trì Hàm biết Tề Trình đã khóc.

Bởi vì anh hơi nghiêng đầu đi, một lúc sau mới quay lại.

Chớp mắt cô cũng hơi cay cay.

Trong lòng hai người đều biết đi được tới bước này không hề dễ dàng, con đường phía trước còn rất dài, bọn họ cũng biết con đường này của mình có lẽ sẽ khó đi hơn những người bình thường.

Thế chất Tề Trình vẫn rất yếu, những món quá bỏ thì không được ăn, những thứ đồ bổ thông thường thì lại không có tác dụng.

Anh mất ngủ, sợ lạnh, và vẫn thường xuyên sốt nhẹ.

Lúc bác sĩ Lý kiểm tra cho anh sẽ thường cau mày, muốn nói rồi lại thôi.

Những thứ này chính là nguyên nhân khiến Tề Trình đã bước một chân vào cánh cửa hôn nhân lại độ nhiên do dự.

Người đàn ông mà cô già có thể sẽ tái phát chứng uất ức, cũng có thể sẽ vì thế chất quá yếu mà mất sớm.

Ký tên xong, có thể cô sẽ biến thành quả phụ.

Bởi vì ba nên cô vẫn cho rằng kết hôn là chuyện cả đời, cho dù có thành quả phụ thì cô vẫn là người phụ nữ của anh.

Cho nên lúc Tề Trình do dự, khớp tay dùng sức khiến gân xanh nổi lên, cô thấy đau lòng, nhưng lần này không định tha thứ cho anh dễ dàng như vậy.

Dù sao thì cả đời cũng chỉ có một lần lĩnh giấy chứng nhận.

Dù biết nguyên nhân khiến anh rối rắm, dù biết bản tính của anh chính là nhạy cảm dễ dặt như vậy.

Nhưng cô vẫn không cách nào kìm nén cảm giác tủi thân trong lòng.

Giống như trước kia cô đã từng nói.

Thật ra người chủ động ban đầu là Tề Trình, là anh chủ động hôn cô, là anh chủ động túm cô không buông trong lúc bị bệnh, là anh chủ động cầu hôn, thậm chí là anh chủ động để hai người bọn họ gần gũi da thịt.

Tất cả đều là anh chủ động, dù rằng ở giữa khó tránh khỏi có những lúc là cô ép buộc anh thừa nhận.

Thế mà trước lúc trở thành vợ chồng được pháp luật thừa nhận, anh lại bảo cô suy nghĩ thêm một chút.

Đúng là thiếu dòn mả.

...

Lúc đi ra khỏi Cục Dân chính và chui vào trong xe, Trì Trì Hàm không nói lời nào, cửa sổ xe vẫn đen kịt, cô không nhìn thấy được cảnh phố phường bên ngoài, chỉ có thể lấy di động ra bắt đầu giết thời gian.

Chỉ là một trò chơi ấu trĩ mà cô cũng có thể chơi hết cả quãng đường.

Mở âm thanh trò chơi, liếc mắt nhìn Tề Trình đang ngoan ngoãn đeo máy theo dõi lên, sau khi chắc chắn máy sẽ không lờ lên bất thường thì không thèm để ý đến anh nữa.

Cô cảm thấy hôm nay cô không thể không sử dụng chiến tranh lạnh.

***

Tề Trình vẫn không lên tiếng.

Từ khi lên xe Trì Trì Hàm cũng không kéo tay anh nữa, mắt nhìn chăm chăm vào trò chơi.

Về đến nhà, cô kéo tay anh đi vào nhà, lúc nhập mặt mũi mờ cửa, anh bế cô lên.

Cũng không biết là tập tục học được từ bộ phim nào.

Trì Trì Hàm từng nói, ngày tân hôn muốn được ôm đi vào nhà.

Anh nhớ rõ, cho nên mặc dù bây giờ Trì Trì Hàm không muốn để ý đến anh thì anh cũng ngoan ngoãn ôm cô đi vào.

Trì Trì Hàm sợ hết hồn, nhanh tay nhanh chân ôm lấy cổ anh.

Đoán chừng là cũng đã nhớ ra mình đã từng đề cập tới phong tục này, cho nên sau khi vào nhà rất kịp thời tỏ ra biết điều.

Nhưng vừa đặt cô xuống, cô đã lập tức buông tay ra, ném túi xách thay quần áo, cả người ngã vật ra ghế salon, sau đó chẳng thèm đứng lên nữa.

Điện thoại di động cũng bị chơi tới mức hết sạch pin.

Chẳng biết cái trò tiêu khiển này có gì vui, Tề Trình đã lên chơi thử một màn trong lúc cô hoàn toàn không để ý tới anh.

Sau đó mấp máy môi, thoát ra.

Cũng chẳng hay ho gì.

Cho nên cô thật sự đang tức giận.

Anh nghĩ anh phải xin lỗi, nhưng lại cảm thấy lời xin lỗi như thế nào cũng không thể diễn tả được sự áy náy trong lòng anh lúc này.

Vì để mình có thể an lòng mà trước khi ký tên anh đã bảo Trì Trì Hàm xác nhận lại một lần nữa trước mặt anh, bằng cái tư thái hèn mọn mà anh quen thuộc nhất.

Về đến căn nhà quen thuộc, tìm lại được cảm giác an toàn, anh mới biết lúc đó anh đã quá đáng tới mức nào.

Nếu đối phương không phải là Trì Trì Hàm mà là một người thích tự đắm đầu vào ngõ cụt như anh thì sự xác nhận đó của anh chính là phù nhận tình cảm và sự tin tưởng giữa bọn họ.

Càng nghĩ thì sự áy náy trong lòng lại càng tăng lên.

Trì Trì Hàm đang gây chiến tranh lạnh với anh, bọn họ từng nói rằng thả phải cái cọ gây gổ cũng không được dùng phương pháp gây chiến tranh lạnh như vậy, đáng lẽ anh nên cảm thấy áy náy, nhưng lúc này, ngay cả cảm giác áy náy anh cũng không dám có.

Là anh quá đáng trước.

Cho dù có có phạt anh thế nào thì cũng đáng đời.

Củi đầu giúp cô rửa rau, bởi vì trong lòng không yên nên lúc mở nước nóng bị nước chảy qua đầu ngón tay làm bỏng, rụt tay lại một chút.

Trì Trì Hàm bình thân đi tới, giúp anh chỉnh nước, sau đó lại bình thân rồi đi.

Tối hôm nay vốn định ăn mừng, hai người không ăn nổi quá nhiều đồ ăn, cho nên thực đơn của Trì Trì Hàm vốn là lẩu sủi đậu kiểu Nhật, từ sáng sớm đã ngâm đậu nành để làm sủi đậu.

Lúc Tề Trình rửa rau, Trì Trì Hâm đứng ngây người, phát hiện ra rằng dường như mỗi lần bọn họ ăn lẩu kiểu này thì đều xảy ra vấn đề, bắt đầu từ lần đầu tiên ăn lẩu Tề Trình phát bệnh viêm tuyến tụy cấp tính...

Quá xui xẻo.

Nhú mảy, tắt lửa nôi sữa đậu nành, vớt sang một bên.

Tề Trình đang rửa từng cây nấm trắng, thấy Trì Trì Hâm vói về mặt không được tốt lắm đặt nôi sữa đậu nành chuẩn bị cho bữa tối sang một bên thì trong lòng cuống lên.

Cho dù Trì Trì Hâm có giận tới mức nào thì cũng sẽ không bỏ việc nấu cơm.

Cô rất quý trọng đồ ăn, từ trước tới giờ cô làm đồ ăn cho hai người đều không làm nhiều, thỉnh thoảng còn dư lại thì cô cũng sẽ nghĩ cách để làm thành nhân bánh cho bữa sáng ngày hôm sau.

Từ trước tới giờ chưa từng xảy ra chuyện nấu một nửa lại bỏ như hôm nay.

...

Không rửa nôi mở đồ ăn trên tay nữa.

Anh tắt vòi nước, bàn tay ướt nhẹp muốn đưa ra kéo vạt áo Trì Trì Hâm nhưng lại do dự một chút, đi tìm khăn lông để lau khô, lau xong thì nắm tay lại đưa lên mặt sờ thử lại thấy hơi lạnh, mặc dù lúc đến Cục Dân chính không phát bệnh nhưng dù sao thì vẫn bị kích thích, tay chân anh tuần hoàn máu không tốt, vì vậy anh lại do dự một lúc, mở nước nóng ra bắt đầu ngâm tay.

Toàn bộ quá trình đều không dám nhìn Trì Trì Hâm, cho nên đương nhiên không phát hiện ra rằng lúc này Trì Trì Hâm đang im lặng tròn trĩnh mắt.

Đợi một người đàn ông nội tâm chậm chạp lại muốn nói quá nhiều lời xin lỗi, có thể cô phải chờ tới một năm.

Rõ ràng lúc ôm cô đi vào anh đã muốn nói lại thôi, kết quả có lẽ là trong lòng người này lại đang giãy dụa vùng vẫy, về mặt càng lúc càng chán nản, đến giờ ngay cả nhìn cô cũng không dám nhìn.

Chỉ kéo vạt áo thôi mà còn để ý tay mình có lạnh hay không?

Dịu dàng cái con khỉ!

Kiểu cách cái con khỉ!

Nhưng mà cô không muốn chủ động!

Nhưng nếu không chủ động thì cô thật sự sẽ tức đến học máu...

Trì Trì Hâm tròn trĩnh mắt tìm bậc thang cho người đàn ông của mình bước xuống, nghĩ một chút lại thấy thật là mình rất tội thân, rõ ràng người sai là anh, rõ ràng người mãi không chịu nói xin lỗi là anh, thế nhưng cuối cùng người đau lòng trước đáng về muốn nói lại thôi đó của anh lại vẫn là mình.

Liếc mắt nhìn cái kẻ đang chuyên tâm ngâm tay kia một cái, anh dùng nước có nhiệt độ cao, ngón tay trắng nõn đỏ lên.

...

Thôi được rồi.

Trì Trì Hâm thở dài.

Xoay người, ngồi xuống, nước nở một tiếng.

Sau lưng nhanh chóng có tiếng động, Tề Trình với bàn tay còn nóng hổi, chưa kịp lau khô đã vội xông tới.

"Sao thế?" Trì Trì Hâm đang ở gần thớt thái đồ ăn, suy nghĩ đầu tiên của anh là cô cắt vào tay, sau đó lại nhớ ra hôm nay Trì Trì Hâm giận tới mức không định nấu ăn.

Bàn tay đang muốn nâng cái đầu đang cúi gằm của cô lên nhưng lại bị cô bỏ qua một bên.

Tay anh còn rất ướt, sau khi bị né tránh thì hơi luống cuống lau loạn lên người.

Trì Trì Hâm cúi đầu nên không nhìn thấy được động tác của anh, nhìn thấy anh bị cô né thì hai tay anh rời khỏi người cô, cô tức giận cắn răng, lại nức nở tiếng nữa, lần này tiếng hít mũi còn rất kêu.

"Sao thế?" Tề Trình chỉ có thể ngồi xuống ôm cô.

Cô bị anh làm cho tức tới bật khóc sao?

Nhưng mà cũng đã nửa ngày rồi...

Từ trước tới giờ cô đều là người bụng dạ thẳng thắn, sao lâu như vậy rồi giờ mới khóc?

"Em... để ý đến anh một chút có được không?" Tề Trình dè dặt, dường như có gút trong ngực anh đang khóc rất dữ, cả người còn run run.

"... Hay là để em cắn một chút?" Bị cô khóc cho hoảng loạn, lại không đoán ra được nguyên nhân khiến cô khóc, Tề Trình bắt đầu đổ dành.

Ngược lại lại hơi quên mất sự áy náy của mình, ôm tự nhiên hơn một chút, theo thói quen vỗ vỗ lưng cô như đang dỗ con nít.

"Đừng khóc..." Giọng anh càng ngày càng thấp: "Lúc ban ngày là do anh không đúng, sau này sẽ không như vậy nữa."

Hương vị ngọt ngào trên người Trì Trì Hâm khiến anh cảm thấy thả lỏng, lúc đó cô đã vô ý thức nói ra miệng lời xin lỗi, dây thần kinh bị kéo căng trước đó cũng bắt gác buông lỏng hơn một chút.

"Anh xin lỗi, đừng khóc nữa." Anh đổ dành càng lúc càng thuận miệng hơn.

Rốt cuộc Trì Trì Hâm cũng động đậy, cô ngẩng đầu lên, cắn lên cằm Tề Trình một cái, tròn mắt nhìn nhau với anh.

...

Trên mặt sạch bóng, làm gì có nước mắt, ngay cả mũi cũng không đỏ.

“Chịu nói xin lỗi rồi?” Cô cắn xong thì nhả ra, hừ hừ mấy tiếng.

Kết quả vẫn là phải để cô tìm cho anh bậc thang để bước xuống.

“Hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của chúng ta, anh lại định cứ im im như vậy cho hết ngày sao?” Cô lại hỏi, hỏi rồi mới cảm thấy tội lỗi, sau đó chớp mũi hơi đỏ lên.

...

Nghĩ lại thì lập tức muốn khóc luôn.

“Chỉ là anh cảm thấy...” Tề Trình bị chuỗi biểu cảm biến hóa liên tục của cô làm cho mơ mơ màng màng, nuốt nước miếng một cái mới nhớ ra mình còn đang giải thích: “Chuyện anh làm lúc ban ngày có nói xin lỗi cũng vô ích.”

“Anh không nên như vậy.” Anh không nên nghi ngờ tình cảm của Trì Trì Hàm dành cho anh, sau khi cô đã hy sinh vì anh nhiều như vậy.

“Nếu nói xin lỗi cũng vô ích thì anh định làm thế nào?” Trì Trì Hàm thu lại cảm giác tội lỗi, bị đề tài của Tề Trình đánh lạc hướng.

“... Anh còn chưa nghĩ ra.” Tề Trình có chút ảo não.

“...” Trì Trì Hàm tròn mắt nhìn anh.

Cuối cùng vẫn thờ dài.

“Đối phó với phụ nữ ấy à, có một chiêu cực kỳ cực kỳ có tác dụng.” Trì Trì Hàm nói hết sức nghiêm túc.

“... Chiêu gì?” Tề Trình bắt đầu cảm thấy mọi chuyện đang phát triển theo hướng không đúng lắm.

“Anh đứng lên đi.” Trì Trì Hàm tự đứng dậy trước, sau đó kéo Tề Trình dựa vào tường.

Tề Trình làm theo, vẫn còn chưa hiểu ra cái gì.

“Nếu như em tức giận, anh đẩy em vào tường, sau đó để em cuồng hôn là được rồi.” Trì Trì Hàm bày đặt xong tư thế cho Tề Trình, còn chính mình thì đứng giữa hai cánh tay anh, hai mắt tỏa sáng: “Chính là cái kiểu cuồng hôn đầu lưỡi điên cuồng đó.”

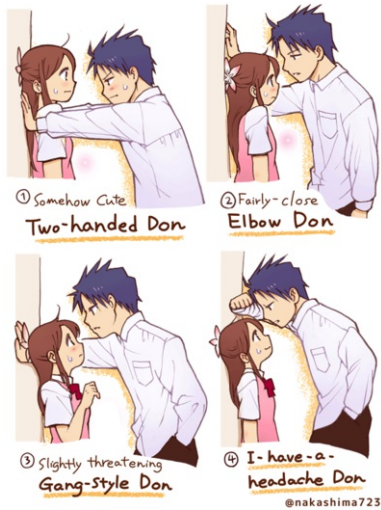
“...” Tề Trình cảm thấy có cho anh thời gian cả đời thì anh cũng không tiếp thu được chuyện này.

“Rất hữu ích, thật đấy, không lừa anh đâu.” Thậm chí Trì Trì Hàm còn vỗ ngực đảm bảo.

Vì vậy, Tề Trình thử thật.

Anh là họa sĩ truyện tranh, anh biết cái gì gọi là kabe-don*.

*Kabe-don là kết hợp giữa từ 'kabe' – bức tường và 'DON' – tiếng khi bạn đâm tay chống vào bức tường. Kabe-don trở thành hình ảnh lãng mạn đối với nhiều cô gái, hy vọng rằng một chàng trai dễ thương (tốt nhất là cao hơn nhiều so với họ) sẽ giữ họ lại sát với tường và đến gần một cách lãng mạn.

Vì nghiên cứu xem phải làm thế nào mới vẽ ra được đúng cái cảm giác đó mà anh còn từng xem không ít video liên quan, từng tính toán tỷ lệ cơ thể người.

Cho nên anh hết sức quen thuộc, vị trí đặt tay lên gáy cô cũng vừa vặn, thậm chí còn tiến thêm hai bước, khoảng cách giữa hai người trở thành dán sát nhau.

“... Thấy chưa, rất hữu ích.” Giữa lúc đang bị hôn tới mức nghiêng trời lệch đất mà Trì Trì Hàm còn không quên khoe khoang thành tựu của mình.

“...”

“... Còn nữa, chỉ tiêu hai lần trong tuần này đã dùng hết rồi.” Lúc bị vút xuống giường, Trì Trì Hàm chớp chớp mắt với anh ra vẻ vô tội.

“... Dùng của tuần sau.”

“Hôm qua anh đã dùng phần của tuần sau rồi.” Trì Trì Hàm tiếp tục chớp mắt, kéo chân lên người.

“...” Tề Trình dừng lại, thờ dốt.

“Được rồi, em hết giận rồi.” Sờ cái trán ướt đầm mồ hôi của anh một cái, Trì Trì Hàm dịu giọng.

“Anh xin lỗi.” Tề Trình nghiêm túc nói lại lần nữa: “Anh không biết có thể có lần sau hay không, giữa hoàn cảnh xa lạ anh sẽ không không chế nổi.”

“Ừ.” Trì Trì Hàm gật đầu.

“Lần sau nếu anh còn như vậy...” Tề Trình cau mày, muốn tìm một hình phạt nghiêm khắc một chút.

“Thì cứ kabe-don!” Cô gái trong lòng anh lập tức cung cấp phương án, hip mắt cười hệt như một con tiểu hổ ly đắc ý.

“Chúng ta dùng phần của tuần sau nữa đi...” Tề Trình đột nhiên đề nghị.

“Lưu manh!” Trì Trì Hàm đứng dậy: “Đi nấu cơm, em sắp chết đói rồi!”

“... Anh tưởng là em giận không làm nữa.” Tề Trình cũng đứng dậy kéo theo cô.

“Sau này chúng ta không được ăn lẩu, ăn lẩu nào là có chuyện lần đó.” Trì Trì Hàm giận dữ: “Hôm nay ăn rau xào đi!”

“... Được.” Tề Trình tiếp tục ngoan ngoãn rửa rau.

“Bà xã...” Rửa nắm trắng xong, Tề Trình đột nhiên lẩm bẩm gọi một tiếng, giọng rất nhẹ, mặt rất đỏ, mím môi nhìn Trì Trì Hân: “Anh rửa xong rồi.”

“...” Trì Trì Hân ngẩn ra.

Sau đó gặm chân tại chỗ.

“A a a a!” Cô thét chói tai: “Quá con mẹ nó buồn nôn!”

...

“Không được, anh gọi lần nữa đi.”

...

“Không gọi thì không cho ăn com!”

“... Bà xã.”

“A a a a!”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Múi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Khi Trì Trì Hân chính thức bắt đầu phát sóng trực tiếp thì đã là đầu mùa đông.

Nhờ danh tiếng của nhà họ Tề, Trùng Ất cộng thêm danh tiếng của chính cô mà công tác tuyên truyền của chương trình trực tiếp được làm rất lớn, ngay khi vừa mở màn đã có vô số người hóng xem.

Ban đầu fan hâm mộ khá có ý kiến đối với việc Trì Trì Hân kiên quyết không lộ mặt trong chương trình trực tiếp, dù sao thì cô cũng đã lộ mặt trong buổi họp báo, bây giờ lại đột nhiên nói không lộ mặt nữa thì cứ cảm thấy không thuyết phục.

Nhưng chờ đến lúc Trì Trì Hân phát sóng trực tiếp, nhìn động tác lưu loát của cô cộng thêm giọng nói yên ổn của cô thì lại cảm thấy có loại cảm giác năm tháng tĩnh lặng khỏi lờ lờ nhân gian.

Các thiết bị phát sóng trực tiếp đều do Trì Trì Hân nhờ vị đạo diễn trước đó chọn giúp, tiêu cự đều đặt ở tầm thót và mặt bàn, chất lượng thu hình thu âm cao, nhận được vô số lời khen.

Khác với Nhậm Tuấn Hữu chỉ dùng một máy quay bình thường, trong lúc quay thì tùy tiện trò chuyện tán gẫu làm một hoạt náo viên, lần phát sóng trực tiếp này của Trì Trì Hân có chủ đề thống nhất với Weibo của cô, đơn ruột đều nằm ở những món ăn tinh tế.

Con đường này có ưu điểm là cho dù có bị người ta nói là giả tạo thì cũng có thể để lại hình ảnh đẹp trong mắt người khác.

Món ăn đầu tiên mà cô chọn chính là thịt kho tàu.

“Thịt là việc chọn thịt ba chỉ rất quan trọng, nếu như muốn người không ăn đồ béo cũng ăn được món thịt kho tàu bạn làm thì tốt nhất là hãy lựa chọn phần thịt hóng.” Trì Trì Hân đặt miếng thịt nằm ngang ở trước ống kính: “Phần này thịt ba chỉ có ba tầng rõ ràng, nạc mỡ cách nhau vừa phải, cắt thành từng khối dày từ ba đến bốn centimet.”

“Đương nhiên là phải bao gồm cả da.” Lúc nói đến đây khoe miệng Trì Trì Hân gọi lên ý cười, nghĩ tới dáng vẻ Tề Trình ăn thịt kho tàu chỉ thích chọn da để ăn, giọng điệu càng trở nên dịu dàng hơn: “Nấu thịt ba chỉ cũng không cần thêm dầu, chỉ cần bỏ thịt ba chỉ vào trước, để lửa nhỏ, chờ tắt cả các mặt của miếng thịt đều trở thành màu vàng và ra dầu là được.”

Để lửa nhỏ cần một chút thời gian, Trì Trì Hân hơi thấp thóm xem phản bình luận bên dưới.

Tốt hơn cả mong đợi.

Có rất rất nhiều tâm sức để bài trí căn nhà lớn vừa đẹp vừa cách âm, chương trình trực tiếp đạt hiệu quả tốt tới mức bùng nổ, thậm chí rất nhiều người cảm thấy đây là có đạo diễn chuyên nghiệp hỗ trợ quay giúp.

Lúc thịt ba chỉ đã ra dầu, ống kính máy quay dời đến mặt bàn, Trì Trì Hân cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng dùng đũa chậm rãi đảo thịt, mùi hương tỏa ra kèm theo âm thanh lách tách khiến người xem nhón nháo, quả nhiên dưới phản bình luận lại là một loạt tiếng kêu đói.

“Thịt kho tàu là một món rất thích hợp để cho thêm các loại đồ ăn phụ trợ khác.” Trì Trì Hân nói xong thì ngừng một chút.

Bởi vì cửa bị mở ra, Tề Trình đi vào, thấy cô đang bận rộn thì cúi luôn xuống dưới gầm bàn.

“Cá nhân tôi khá thích thêm trứng cút, trứng gà hoặc các loại chế phẩm từ đậu...” Trì Trì Hân kéo dài giọng, cúi đầu trừng mắt nhìn Tề Trình.

“Anh làm cái gì thế?” Không dám phát ra tiếng, chỉ nói một cách chậm rãi để Tề Trình có thể xem hiểu được khẩu hình của cô.

“Điện thoại di động.” Tề Trình cũng dùng tốc độ nói tương tự để Trì Trì Hân xem hiểu được khẩu hình của anh.

...

Di động của cô đang để ở mục bình luận.

Trì Trì Hân lắc đầu, không muốn đưa cho anh.

Tề Trình nhấp máy miệng, mắt hơi híp lại.

Bên dưới bình luận đã bắt đầu có người đặt dấu chấm hỏi, thịt ba chỉ bị để trong nồi chiên quá lâu, từ màu vàng óng đẹp mắt đã dần chuyển thành màu đen.

...

Máy quay chất lượng cao cũng có nhược điểm.

Trì Trì Hân dùng tốc độ nhanh nhất có thể để lật thịt ba chỉ, bình tĩnh tiếp tục chương trình.

“Người thích ăn giòn có thể để thịt được chiên thành màu như vừa rồi, chỉ là cần phải nắm chắc độ lửa, với cái màu này mà để lâu thêm chút nữa là hóng bét.” Cô vừa nói vừa trừng Tề Trình.

Anh vẫn còn ở dưới đó không chịu đi...

Không thêm đề ý tới anh!

Trì Trì Hân bắt đầu bỏ đường phèn vào nồi thịt ba chỉ đã chuẩn bị xong.

“Đường phèn phải là khối nhỏ, nếu là khối lớn thì phải đập vỡ trước khi bỏ vào, nếu không... đến khi thịt đã chiên xong rồi thì đường vẫn còn chưa tan.”

Lời nói của Trì Trì Hân dừng lại một chút.

Cô đã bỏ đường phèn vào.

Màu sắc của đường trong món thịt kho tàu rất quan trọng, cho nên sau khi bỏ đường vào thì cô bắt đầu đảo liên tục.

Sau đó liền thấy Tề Trình bắt chuyển hành động của cô hôm anh mở họp báo, đưa tay lên bàn bắt đầu mò bấm điện thoại di động.

...

Trì Trì Hàm thật sự sắp bật khóc tới nơi.

Cô không quay mặt, ống kính máy quay hướng về phía mặt bàn.

Nói cách khác, tất cả động tác của Tề Trình lúc này đều được phát sóng trực tiếp lên mạng, gần hai triệu người dùng đều có thể nhìn thấy.

Comment A: “Má ơi chắc không phải chỉ có mình tôi nhìn thấy cái tay kia chứ?”

Comment B: “Không phải một mình bạn đâu.”

Comment C: “Trùng Ất?????”

Comment D: “Không phải chứ, Trì Trì Hàm phát sóng trực tiếp ngay tại nhà?”

...

Thật ra mặt Trì Trì Hàm cũng xanh ngắt, không để ý lại quên lật thìa, dưới tác dụng của đường phèn, dầu từ thìa bị bắt đầu bắn tung tóe, tay Tề Trình vừa khéo ở cạnh đó, một chút dầu bắn ra dính vào tay Tề Trình.

“...” Phản ứng đầu tiên của Trì Trì Hàm là tắt lửa, phản ứng thứ hai chính là kéo Tề Trình từ dưới gầm bàn lên, lôi tay anh đi xối nước: “Có đau không?”

Cô đau lòng muốn chết, nhiệt độ cao như vậy, cho dù có nhanh chóng xối nước lạnh thì cũng vẫn đỏ rộp lên một mảng.

“... Em đang phát trực tiếp.” Tề Trình đỏ mặt, nhưng lại không muốn đẩy tay Trì Trì Hàm ra, người lại theo bản năng kẻ tới sát người cô, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy cô.

Hoàn toàn không nhìn thấy những dấu chấm hỏi, dấu chấm than và ‘ôi mẹ ời’ đã hoàn toàn chiếm lĩnh phần bình luận.

“Anh cần điện thoại di động làm gì?” Trong ngăn kéo bàn Trì Trì Hàm có bỏ thuốc mỡ trị bỏng, thuận tay lấy ra bắt đầu giúp Tề Trình thoa thuốc.

“Trong điện thoại của em có tài liệu thực tế về cảnh đường phố, hôm qua em quên gửi cho anh.” Giọng Tề Trình rất nhẹ, anh liếc mắt nhìn phần bình luận một cái, giọng lại càng nhẹ hơn nữa: “Em vẫn còn đang trực tiếp.”

...

Cuốn truyện tranh của Tề Trình cần mấy bức ảnh đường phố làm tài liệu thực tế, hôm qua trên đường đến công ty cô thuận tiện chụp mấy tấm, sau khi về nhà hai người dính lấy nhau nên hoàn toàn quên mất chính sự.

“Hôm nay anh phải nộp bản thảo kỷ đầu tiên rồi...” Tề Trình giải thích rất nghiêm túc.

Anh hơi áy náy, đây là lần phát sóng trực tiếp đầu tiên của cô, thế mà phần bình luận bị anh làm cho biến thành một đồng “mẹ kiếp” rồi...

Trì Trì Hàm đột ngột đưa điện thoại di động của mình cho anh, sau đó đó mặt nhìn Tề Trình mở điện thoại của anh đến mục bình luận của chương trình trực tiếp, giữa chừng còn thuận tay comment tặng một đồng quà.

“... Tiền này bên phía nền tảng thu về một nửa đấy!” Cô giận tới mức cầu người anh: “Không được comment quà cho em!”

“À...” Tề Trình rất nghe lời, liếc máy quay, chắc là cũng không quay được mặt bọn họ, vì vậy anh tiến tới hôn cô một cái: “Anh đi đây.”

“...” Trì Trì Hàm cũng không hiểu tại sao mình lại thấy không nổi, cho nên dứt khoát ôm anh hôn thêm một cái.

“... Sao anh lại còn phải chui xuống dưới bàn để đi ra?” Đứng là điên mất.

“... Quên mất.” Tề Trình cũng hơi lúng túng.

...

Đến lúc Trì Trì Hàm quay lại bật bếp lên làm thịt kho tàu lần nữa thì bình luận của cư dân mạng đã không còn hòa nhã như vừa rồi nữa.

Comment A: “Thứ cho trí tưởng tượng nghèo nàn của tôi, tôi thật sự không tưởng tượng được dưới gầm bàn của mấy người giàu có là cảnh tượng như thế nào.”

Comment B: “Dưới gầm bàn có gì hay ho sao? Lúc Trùng Ất mở hộp báo thi cô chui bên dưới, lúc cô phát sóng trực tiếp thì Trùng Ất chui?”

Comment C: “Tôi chỉ muốn học làm thịt kho tàu thôi, nhưng mà bây giờ tôi chỉ muốn tìm một sợi dây để treo cổ con chó độc thân như mình...”

Comment D: “Gào khóc gào khóc gào khóc, Tề Trình thật là dịu dàng, Tề Trình ơi để em sinh khi con cho anh!”

Comment E: “Mọi người không phát hiện ra vừa rồi vị lão đại kia tặng bao nhiêu quà sao? Nền tảng thu về một nửa, tôi khá là đồng cảm với Tiểu Trì nhà chúng ta, không biết tiền lương tháng này có đủ để bù vốn hay không...”

...

“Màu sắc của đường là một bước rất quan trọng...” Trì Trì Hàm cố gắng để mặt không đổi sắc tìm không lỗi nhịp.

Đây là lần đầu tiên cô phát sóng trực tiếp mà...

Mặc dù hình như nhờ Tề Trình mà lại có thêm năm mươi mấy vạn người xem...

Mặc dù hình như ông chủ của nền tảng rất vui vẻ...

Mặc dù...

Vô số lần phát sóng trực tiếp sau này, Tề Trình đều rất quen thuộc với cái kiểu chui từ dưới gầm bàn ra ngoài, đôi khi chẳng có chuyện gì, chỉ là muốn hôn cô một cái...

Chương trình trực tiếp về mỹ thực của cô nhanh chóng lọt top tìm kiếm hot, bằng một phương thức mà chính cô cũng chẳng nghĩ đến.

Sau khi dần dần trở thành chủ chương trình trực tiếp có địa vị vững chắc, có một ngày họ Trì Trì Hàm đột nhiên nhớ tới cái tên Nhậm Tuấn Hữu.

Thử tìm một chút, lại phát hiện ra đã một thời gian dài tên anh ta chỉ nằm ở vị trí xếp xỉ mấy trăm, thậm chí còn chẳng bằng mấy người live chơi chơi.

Trong cuộc đua kéo dài này, cô càng ngày càng trở nên tốt hơn, mà Nhậm Tuấn Hữu, người ngay từ đầu đã muốn đẩy ngã cô thì chết cũng không chịu buông kia lại chỉ có thể càng ngày càng tồi tệ.

Những lời nhạo báng trước kia của anh ta đều bị chương trình trực tiếp của Trì Trì Hàm làm cho bẽ mặt.

Trong số những người dám ba bữa lại bị buộc phải xem người ta rải thức ăn cho chó trong chương trình trực tiếp có một phần là fan của Trùng Ất.

Mà Weibo của Trùng Ất cũng đã biến thành một cái Weibo si mê.

Chỉ cần Trì Trì Hàm đăng gì lên Weibo thì anh sẽ lập tức chia sẻ kèm theo ba hình trái tim.

Một kẻ si mê vợ chân chính.

Người hâm mộ từ chỗ không nhìn nổi cho tới khi chỉ có thể cam chịu cũng chỉ mất mấy giây.

Dù sao thì trên cái Weibo này từ trước tới giờ ngoài việc đăng bài tuyên truyền ra thì cũng chẳng có chút hơi người nào, cái kiểu thường xuyên rải thức ăn cho chó như bây giờ lại làm Weibo nào nhiệt hơn hẳn.

***

Mùa xuân năm đó, rốt cuộc Tề Trình cũng đã có thể bước chân ra khỏi cửa, cùng Trì Trì Hàm trở về nhà cũ của họ Tề.

Rốt cuộc năm đó cũng đã có thể hoàn thành việc đoàn viên mà ông nội Tề nhắc tới trước khi lâm chung.

Tề Trường Thanh, Tề Trường Minh, Tề Bằng, Tề Trình và Trì Trì Hàm, cùng với gia đình ba người của Tề Ninh quây quần lại cũng ngồi kín một cái bàn tròn.

Đây cũng là bữa cơm đoàn viên chân chính của Trì Trì Hàm từ sau khi gia đình xảy ra biến cố, giữa bữa tiệc linh đình luôn cảm thấy màu đỏ khắp nơi đều mang dáng vẻ của hạnh phúc.

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ, từ đầu tới cuối Tề Trình vẫn luôn nắm tay cô, lòng bàn tay không còn ẩm ướt nữa.

Thậm chí Tề Trường Thanh còn rót một ly rượu vang, yêu cầu Tề Trình ít nhất cũng phải nhấp một ngụm.

Người thế hệ trước gặp chuyện vui đều không thể không đụng đến ly rượu.

Tề Trình không từ chối, cúi đầu khẽ nhấp một ngụm, sau đó khuôn mặt đỏ ửng suốt cả bữa cơm.

Trên đường quay trở về căn nhà lớn, hơi rượu trên người anh vẫn còn chưa tan, anh ôm lấy cổ Trì Trĩ Hàm làm nũng, chà chà cọ cọ hết như một cái đầu sư tử tóc vàng.

“Ấm quá.” Anh cười hi hi, hơi nóng trong miệng anh xông vào lỗ tai Trì Trĩ Hàm khiến cô bắt đầu thấy nhột.

“Ừ...” Trì Trĩ Hàm bị anh làm cho miệng khó lười khó, vỗ vỗ đầu anh lấy lệ.

“Muốn ôm.” Tề Trình tiếp tục ní non.

Anh vốn đã có bề ngoài đẹp mắt, lúc hơi nheo mắt lại hoàn toàn buồn lòng, hàng mi cong cong hạ xuống càng khiến lòng Trì Trĩ Hàm mềm nhũn.

Vốn đã ôm chặt cứng, nghe anh nói câu này lại chỉ có thể càng dùng sức hơn chút nữa.

“Bà xã à, muốn hôn.” Đường như được ôm nên anh rất vui vẻ, chà chà về phía khóe miệng đang mẩn mê của Trì Trĩ Hàm.

“... Rốt cuộc anh có bị say không đấy?” Trì Trĩ Hàm hơi không quen với một Tề Trình biết nói những lời khiến người ta mặt hồng như vậy, cảm thấy mình sắp không không chế nổi tính sói trong người.”

Tề Trình mở mắt ra, ôm đầu Trì Trĩ Hàm hôn lên chóp mũi cô một cái, khóe miệng hơi gợn lên, tuyên bố: “Không say, muốn hôn!”

... Thế này đúng là say rồi, Trì Trĩ Hàm coi như đã nhìn ra từu lượng của anh, thật sự chỉ mới có mấy giọt rượu vang thôi mà...

“Muốn hôn.” Tề Trình lắc lư đầu, rất bất mãn trước sự bất động của Trì Trĩ Hàm, ngoẹo đầu xích lại gần hơn một chút, cắn lên dái tai cô.

Không dùng lực, chỉ ngấm một lát rồi lại bắt đầu liếm.

“...” Trì Trĩ Hàm run một cái, bị nhột phải rụt cổ lại.

“Bà xã à...” Anh lại kêu tiếng nữa, ní non, còn mang theo vẻ quyến luyến.

“Sau này anh thật sự không nên uống rượu.” Bị Tề Trình say rượu làm cho hết cách, Trì Trĩ Hàm chỉ có thể im lặng xoa đầu anh.

Tề Trình được xoa nên rất thoải mái, nằm luôn trên đùi cô, nụ cười trên khóe miệng anh khiến Trì Trĩ Hàm cảm thấy hơi hoảng hốt.

Anh càng ngày càng thích cười.

Buổi tối đây đi tiểu đêm quay lại, anh thuận tay ôm cô vào trong lòng, khóe miệng cũng khẽ cong lên.

Thật tốt.

Trì Trĩ Hàm bắt gác cúi đầu xuống, hôn lên môi anh một cái.

“Anh yêu em.” Tề Trình mở mắt, màu hồ phách trong đáy mắt đầy vẻ lưu luyến.

“Em cũng vậy.” Trì Trĩ Hàm hơi đỏ mặt đáp lại.

Họ đan mười ngón tay vào nhau, bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có tiếng pháo hoa nổ rộ giữa bầu trời ngoại ô, mấy nhà ven đường mở cửa sổ, phát mấy bài nhạc mừng năm mới đình tai nhức óc.

Tất cả mọi thứ đều mang dáng vẻ hân hoan vui mừng.

Giống như cuộc sống của bọn họ sau này.

***

Bộ truyện tranh liên quan tới bệnh nhân mắc chứng uất ức của Tề Trình cuối cùng cũng đã hoàn thành vào cuối tháng tám, ngày truyện lên kệ, Tề Trình nghe theo đề nghị của Trì Trĩ Hàm, mở một triển lãm tất cả tranh anh đã vẽ trong suốt mười năm qua.

Triển lãm tranh rất kinh người.

Loại tâm trạng hoàn toàn tuyệt vọng lại khát vọng sống sót này đã khiến rất nhiều người cảm động.

Triển lãm tranh của anh cùng với bộ truyện tranh đã khiến cho sự quan tâm của mọi người đối với bệnh tâm lý lại một lần nữa nóng lên.

Nhân vật trong truyện tranh của anh đều là người bình thường, phần lớn đều là những người ban ngày thì vui vẻ, đến lúc đêm xuống một thân một mình lại tự mua say, thậm chí còn muốn tự sát, mỗi câu chuyện về bệnh nhân mắc chứng uất ức của anh đều khiến người khác cảm thấy thông cảm.

Trong câu chuyện, không phải cuối cùng ai cũng có thể hết bệnh.

Anh gọi việc những người đó phải rời xa nhân thế đó là sự an nghỉ.

Bị vây bủa giữa những nỗi đau không cách nào khống chế nổi tới mức mệt mỏi, cho nên họ lựa chọn nghỉ ngơi, anh nói đây không hẳn là chuyện tốt, nhưng đối với người kia cũng không hẳn là chuyện xấu.

Trong câu chuyện, những người cuối cùng có thể khỏi hẳn cũng phải trải qua quá trình đấu tranh mà những người bên cạnh không cách nào tưởng tượng nổi, phương án điều trị vô cùng đa dạng, nhưng quan trọng nhất vẫn là người bầu bạn và khát vọng sống sót.

“Trong bóng đêm vô tận, chúng ta sẽ ảo tưởng rằng luôn có một đôi tay ấm áp, đôi tay mà chỉ cần nắm lấy thì sẽ có thể khiến chúng ta hoàn toàn an lòng. Có lẽ nó không thể giúp bạn thoát khỏi đau khổ, nhưng lại có thể trở thành nguồn sáng duy nhất của bạn, giúp bạn đủ năng lượng vượt qua giữa đau đớn thì cũng không quên mất mình là ai.”

“Tôi rất may mắn, giữa lúc ngã vào vũng bùn không muốn gầy dựa nữa thì đã tìm được đôi tay kia.”

“Cho nên, vào lúc hoàn toàn bất lực, thử cố gắng một lần nữa, có thể sẽ là hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ngoại truyện 1 : Những điều hạnh phúc nhỏ nhặt (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

1.

Giấc mộng của Trì Trĩ Hàm đối với hôn lễ cũng giống như mọi cô gái khác, bộ váy cưới xinh đẹp, sự chúc phúc của người thân và bạn bè, cùng với ngày đẹp nhất cuộc đời.

Nhưng sau khi ở cùng Tề Trình cô lại theo bản năng cho rằng bọn họ chắc hẳn sẽ không tổ chức hôn lễ, Tề Trình không thích đông người, còn cô thật ra cũng chẳng có bao nhiêu thích có thể mời dự.

Bởi vì nguyên nhân này nên Tề Trình cầu hôn rồi hai người đi lĩnh giấy chứng nhận xong, cô cũng không hề đề cập tới chuyện hôn lễ, cứ như vậy mà bỏ quên luôn chuyện hôn lễ và áo cưới, chẳng qua là nghe câu hỏi của Thích Tĩnh trong cuộc điện thoại sau ngày bọn họ lĩnh giấy chứng nhận, cô mới hoảng hốt phát hiện ra cô đã không còn chấp niệm đối với áo cưới như vậy nữa.

Mầu chốt của hạnh phúc vẫn là mình phải gả cho người kia.

Khi đó, cô đã quên mất người đàn ông mà mình lấy chạy cảm và tình tế tới mức nào.

Tề Trình vẫn nhớ.

Thậm chí anh còn thiết kế một bộ đồ cưới theo số đo của cô dựa trên nghi thức hôn lễ kiểu Trung Hoa, gồm một bộ áo cưới chính cùng ba bộ váy dự tiệc.

“Lúc học vẽ anh có học một chút về thiết kế thời trang.” Lúc đưa bản thiết kế cho Tri Tri Hàm, Tề Trình cười hơi thẹn thùng.

Bốn bộ váy áo đều vô cùng bảo thủ, cái lộ nhiều nhất cũng chỉ là váy ngắn đến đầu gối, nhưng quá thật đều rất đẹp, thành phẩm làm ra rất phù hợp với khí chất của Tri Tri Hàm.

Đến lúc tình trạng sức khỏe đã tương đối ổn định, Tề Trình cho Tri Tri Hàm một hôn lễ.

“Cái gì nên có thì chúng ta đều phải có.” Người đàn ông kia mỉm cười ấm áp, lúc anh đưa bản thiết kế phối trí và dàn dựng hôn lễ mà anh lên vẽ cho cô, Tri Tri Hàm cảm thấy hai chữ “cảm động” cũng khó mà diễn tả được một cách chính xác tâm tình của cô lúc này.

Anh luôn luôn rất chu đáo, vĩnh viễn sẽ không để cho cô phải chịu thiệt thòi.

***

“Đến lúc tôi kết hôn có thể làm phiền người đàn ông của tôi thiết kế cho tôi mấy bộ váy cưới được không?” Lúc Tô Thu làm phù dâu cho cô cứ nhìn chăm chăm vào mấy bộ đồ của cô mà đó mắt ghen tị: “Vô cùng phù hợp với khí chất của cô.”

“Chắc là không được đâu, ham muốn độc chiếm của tôi rất mạnh.” Tri Tri Hàm cự tuyệt xong mới nhớ ra Tề Ninh cũng đang ở đây, vì vậy lại hơi mất tự nhiên.

Đoàn phù dâu của cô rất quý giá, phù dâu chính đương nhiên là Thích Tĩnh, Tô Thu thì xưng phong nhận làm phù dâu thứ hai, còn Tề Ninh lại chủ động gọi điện tới nói rằng cô ấy sẽ dự hôn lễ với tư cách người đại diện bên nhà gái.

...

Đương nhiên là cô biết rằng, hẳn là Tề Ninh phát hiện ra danh sách họ hàng thân thích mà cô cung cấp ít tới mức đáng thương thì mới đưa ra yêu cầu này.

Tri Tri Hàm rất biết ơn.

Nhưng vẫn rất căng thẳng.

Hon nữa tổ hợp này còn rất kỳ quái, Tề Ninh đã từng là thần tượng của Thích Tĩnh, bởi vì Tri Tri Hàm mà sự nhiệt tình hâm mộ mới giảm đi phân nửa, Tô Thu lại là cấp dưới của Tề Ninh, chỉ cần Tề Ninh ngồi ở đó thì mấy người khác đều sẽ tự động hạ giọng khi nói chuyện.

Vốn là bạn bè đùa giỡn với nhau nhưng lại khá dè dặt.

“Sếp à, thật ra thì chị ở đây khiến người ta rất mất hứng.” Lúc Tô Thu trang điểm cho Tri Tri Hàm thì đầu đôi môi đầy đặn sáng bóng của mình lên liếc Tề Ninh đang ngồi thẳng tắp bên cạnh một cái: “Cô dâu và bọn em đều không thể thoải mái nói xấu chủ rể.”

“Nói xấu em trai tôi sao?” Tề Ninh buông quyển tạp chí xuống, nhàu nhàu mày, liếc nhìn tiến độ trang điểm của Tri Tri Hàm.

“...” Tri Tri Hàm nhìn qua gương có thể thấy được Thích Tĩnh thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng mà chết.

“Kể mắt dùng màu này.” Tề Ninh đưa phấn mắt màu hồng cho Tô Thu: “Cô ấy không thích hợp với gam màu lạnh.”

“... Giọng điệu của chị bây giờ rất giống cấp trên.” Tô Thu nhìn bằng nửa con mắt.

“Tôi vốn là cấp trên của cô.” Tề Ninh trần thuật lại sự thật.

...

Tất cả mọi người tiếp tục yên lặng.

Tri Tri Hàm cảm thấy lúc này cô thật sự rất nhớ Tề Trình.

...

Cô không tổ chức hôn lễ cũng không sao cả...

“Có phải lát nữa em trai tôi sẽ phải cướp dâu không?” Tề Ninh lại đưa mấy món trang sức trong tay cho Tô Thu, lúc hỏi thì nhìn Thích Tĩnh.

“... Chỉ là một tiết mục đơn giản thôi.” Thích Tĩnh nuốt miếng kẹo trong miệng xuống, liếc nhìn Tề Ninh xong thì lập tức sửa lời: “Thật ra thì... không cướp cũng được.”

Cô nàng thật sự muốn khóc, thật ra cô nàng đã chuẩn bị bốn, năm tiết mục rồi, nhưng mà đứng trước vị phạt tử này lại không thể nào nói ra điều đó được.

“Lúc tôi kết hôn từng giấu giày.” Tề Ninh khẽ nhu mày một cái, liếc nhìn đôi giày cô dâu đang đặt trên giường của Tri Tri Hàm, cầm một chiếc bỏ vào trong túi xách của mình.

...

“Cái đó...” Tri Tri Hàm lên tiếng một cách gian nan: “Giày giấu trong túi xách của chị, có thể cả đôi này Tề Trình cũng tìm không ra.”

Sau đó lại không thể cưới cô...

Cô thật sự rất nghi ngờ rằng mục đích Tề Ninh tới đây là để khiến Tề Trình không cưới được cô.

“Ký ức về hôn lễ thật sự rất trân quý, huống hồ là hôn lễ của hai người.” Tề Ninh cười cười: “Cướp dâu rất quan trọng, lúc này mà không gây khó dễ cho thẳng thóc đó thì cô định lúc nào mới làm khó cậu ấy?”

“...” Tri Tri Hàm nháy mắt mấy cái.

“Tôi đã nói hôm nay tôi sẽ đại diện cho bên nhà gái.” Tề Ninh cười cười, sau đó lại lập tức cau mày: “Cô có thể đừng đánh nhiều phần cho Tri Tri Hàm như vậy không, ngũ quan cô ấy không đẹp như cô, dùng nhiều phần quá trông sẽ quê mùa.”

“...” Quên đi, Tri Tri Hàm yên lặng nuốt lại sự cảm động vừa rồi.

“Vây lát nữa có thể để Tề Trình hít đất không?” Thích Tĩnh ở đằng sau rụt rè giờ tay.

“Có thể.” Tề Ninh gật đầu.

“Ôm cô dâu xoay vòng vòng cũng được chứ?” Thích Tĩnh được cho phép thì giọng nói cao hơn một chút.

“Ừ.” Tề Ninh tiếp tục gật đầu.

“Tìm ra vết son môi của cô dâu?” Ánh mắt Thích Tĩnh càng lúc càng sáng ngời.

“...” Tề Ninh im lặng một lát: “Tìm ra trong số vết son môi của bốn người chúng ta sao?”

Thích Tĩnh gật đầu.

“Độ khó của cái trò này nằm ở chỗ nào?” Tề Ninh nhìn cô ấy.

...

Hình dạng môi của bốn người đúng là có khác biệt không nhỏ...

“Mỗi người chụp một bức ảnh cổ tay mình, để cậu ấy đoán đâu là của cô dâu đi.” Tề Ninh sửa lại thể lệ trò chơi.

Mặt Trì Trì Hàm đỏ lên.

Lúc ở bên ngoài phần lớn thời gian Tề Trình đều cùng cô tay trong tay, những lúc căng thẳng thì anh sẽ vuốt ve làn da trên cổ tay cô.

Cô cho rằng chỉ có hai người bọn họ biết động tác nhỏ này, không ngờ rằng Tề Ninh cũng phát hiện ra.

“Cái này mà cũng có thể đoán được sao...” Thích Tĩnh vừa hào hứng chụp ảnh vừa kích động.

Chắc là có thể...

Dù sao cũng là Tề Trình.

Cái gọi là đội ngũ cướp hôn chỉ có hai anh em Tề Trình và Tề Bằng, trước đó có chào hỏi vị hàng xóm ở tầng một bên dưới nhà cô, tặng họ rất nhiều kẹo mừng cưới.

Cô cô và đượng của Trì Trì Hàm đảm nhiệm vai trò ba mẹ Trì Trì Hàm, chăm chú nhìn Tề Trình và cô cùng ăn một chén nhỏ canh hạt sen táo đỏ long nhãn.

Lúc đoán cổ tay, gần như Tề Trình chẳng cần do dự lấy một giây, mỉm cười đối diện với Trì Trì Hàm trong tiếng thét chói tai của Thích Tĩnh và Tô Thu.

Tất cả mọi thứ có liên quan tới Trì Trì Hàm, anh đều sẽ không đoán sai.

Dù sao cũng là những thứ đã khắc sâu trong xương tủy.

Cuối cùng là màn tìm giày, phản ứng đầu tiên của anh lại là đi lục túi Tề Ninh.

Lúc được Tề Trình ôm xuống lầu, Trì Trì Hàm nhận không được hỏi anh làm sao mà đoán được.

“Lúc căng thẳng chị anh sẽ đưa tay ra sau lưng.” Tề Trình cười, hôn cô một cái, những người khác lại thét chói tai: “Vừa rồi lúc Thích Tĩnh nói đi tìm giày, chị ấy liền đưa tay ra sau lưng.”

“...” Trì Trì Hàm hít một hơi cười theo.

“Tân hôn vui vẻ, Tề phu nhân.” Lúc hai người ngồi lên xe hoa, Tề Trình cười xoa xoa mặt cô.

Vừa rồi anh bị mấy màn trò chơi cướp đầu làm cho một đến nỗi đỏ mặt hối, tóc hiểm khi tạo hình tạo kiểu cũng đã rối tung lên.

Anh mặc âu phục đi giày da, ở túi áo trước ngực còn cài một bông hoa hồng trắng rất ngốc nghếch.

Đúng là đáng vẻ của một chú rể hân hoan vui mừng.

Đáng vẻ một Tề Trình nhuộm khói lửa nhân gian.

“Tân hôn vui vẻ.” Trì Trì Hàm cũng cười, sờ mặt anh một cái.

Trong miệng vẫn còn vị ngọt của canh hạt sen táo đỏ, đám người bên ngoài chờ cô và Tề Trình vào trong xe rồi mới bắt đầu vỗ tay hò hét và nổ pháo chói tai.

Hôn lễ của bọn họ.

Không lớn lắm, tất cả bạn bè thân thích ngồi quây quần lại cũng chưa đầy hai bàn.

Nhưng mà tất cả lời chúc phúc đều rất thật lòng.

Lúc hai người ở trên lễ đài cúi người về phía tất cả mọi người, Trì Trì Hàm nhìn thấy khỏe mắt nhiều người đỏ hoe.

Tề Bằng làm phụ rể mà lại chui vào trong góc bật khóc.

Thích Tĩnh và Tô Thu vì cướp hoa cưới của Trì Trì Hàm mà suýt chút nữa đã vùng tay đánh nhau, cuối cùng Trì Trì Hàm phải tự mình chạy tới sau lễ đài buộc thêm một bó nữa để mỗi người có một bó thì hai người họ mới chịu yên tĩnh lại.

Một hôn lễ nho nhỏ, đẹp đẽ, cảm động và hơi náo loạn.

Hôn lễ thuộc về bọn họ.

Quả thật Tề Ninh nói không sai, ký ức về hôn lễ rất trân quý, đặc biệt là của bọn họ.

Rất nhiều năm sau, cô đã không còn nhớ hình dáng chiếc áo cưới mà Tề Trình thiết kế cho cô như thế nào, nhưng lại vẫn nhớ như in ánh mắt hai người nhìn nhau trong giây phút Tề Trình chỉ nhìn thoáng qua đã đoán ra được cổ tay cô.

Cùng với vầng trán ướt đầm mồ hôi của Tề Trình khi hai người cùng ngồi vào xe hoa.

2.

Tề Trình sợ ma.

Không biết tại sao trong tất cả các tài liệu giới thiệu về bút danh Trùng Ất anh đều cố ý chú thích thêm điều này.

Một ngày mùa hè sau khi hai người đã tổ chức hôn lễ, Trì Trì Hàm lật tung chồng đĩa phim cũ, muốn cùng Tề Trình xem một vài bộ phim kinh dị mà trước đây không dám xem một mình.

Phim mà cô chọn là một bộ phim kinh dị không hấp dẫn lắm, thậm chí lúc Tề Trình xem đoạn giới thiệu đầu phim còn cảm thấy khá vắn vẹo.

“Em vẫn luôn muốn xem bộ này.” Bài hát mở đầu phim vang lên, Trì Trì Hàm nhấn nút tạm dừng, vội vàng bày ra tư thế tiêu chuẩn để xem phim kinh dị, để cho Tề Trình ôm cô từ sau lưng, cô thì nắm tay Tề Trình để có thể đưa lên che mắt lại bất cứ lúc nào.

“Phim năm 2001, hình như em rất thích xem mấy bộ phim cũ.” Tề Trình bị cái bộ dạng bày trận của cô làm cho bật cười, xoa xoa mặt cô.

“Em thích các cô gái có vóc dáng như vậy.” Trì Trì Hàm đưa tay ước chừng: “Cao thế này! Gầy thế này!”

Tiểu là cô lại vừa nhỏ vừa lùn.

Tề Trình không tiếp lời, chỉ là khỏe miệng bắt đầu không giấu được ý cười.

Tất cả đều rất đẹp, bộ phim này được dịch tên là The Thers – hòn đảo kinh hồn, ngoại trừ phần mở đầu mờ mịt khói sương với căn nhà cũ kỹ u ám thì cả âm nhạc lẫn hình ảnh đều rất đẹp.

Một mỹ nhân tóc vàng với sắc mặt tái nhợt trong chiếc váy dài phục cổ từ thời chiến tranh thế giới thứ hai, hai đứa bé cũng có sắc mặt tái nhợt như thế, và một căn nhà kiểu Âu cũ kỹ quanh năm chìm trong sương mù.

Bối cảnh phục cổ phức tạp nhưng quả thật rất đẹp, rất phù hợp với thẩm mỹ của Tề Trình.

Ngày từ đầu Trì Trì Hàm đã bị mấy cảnh tượng kinh dị dọa cho hết hồn, Tề Trình lại vẫn còn rất ung dung, sự chú ý của anh cũng không đặt trên người Trì Trì Hàm, những cảnh tượng kinh dị trong phim đều là do hiệu ứng hình ảnh kết hợp với âm thanh tạo ra, không gây tác động gì đối với anh, cho nên khi Trì Trì Hàm thét chói tai, anh ở sau lưng cô cười cười.

Thêm mấy lần nữa, đoán chừng là Trì Trì Hàm đã bị sợ tới choáng váng, nắm chặt cánh tay Tề Trình không nói tiếng nào nữa, mà Tề Trình cũng bắt đầu chú ý đến tình tiết phim đang dần bước đến đoạn gay cấn.

Đây là câu chuyện về một người mẹ ở trong ngôi nhà cũ kĩ u ám, cùng hai đứa con chờ ba chiến thắng trở về sau khi chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc.

Hai đứa bé mắc căn bệnh lạ không thể gặp ánh sáng mặt trời, rèm cửa sổ trong nhà kéo kín mít quanh năm, trong phòng tối om u ám, người mẹ vì áp lực quá lớn mà tâm thần có phần không ổn định, toàn bộ hy vọng của họ gửi gắm trên người người ba có lẽ sẽ không bao giờ trở về, kỳ dị là ở chỗ bọn họ không bao giờ bước chân ra khỏi cửa. Ba người làm trong nhà thường xuyên xi xào bàn tán, ánh mắt lộ ra vẻ ác ý, từ đầu tới cuối Trì Trì Hàm đều lo lắng ba người làm trông không giống người tốt kia sẽ làm tổn thương người phụ nữ và hai đứa bé kia, Tề Trình thì không hiểu sao bắt đầu cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Loại cảm giác này kéo dài mãi cho tới khi bộ phim kết thúc, lộ ra ba cái bia mộ, chỉ ra rằng người phụ nữ và hai đứa bé kia đã chết trong căn nhà cũ kĩ từ lâu thì anh mới có đáp án.

Trì Trì Hàm chậm chạp lại chỉ “à” một tiếng, trên mặt là cái biểu cảm ‘thì ra là như thế’.

“Em đi cắt buoi làm trà buoi, sau đó chúng ta xem thêm một bộ nữa đi.” Bài hát cuối phim vẫn chưa kết thúc, cô đã phản kích đứng lên.

Để lại Tề Trình vẫn còn ngồi im trên thảm với sống lưng cứng đờ.

Người mẹ trong phim vì bảo vệ con mình, bảo vệ gia đình mà cố chấp muốn đợi đến khi chồng trở về, cùng với căn nhà u ám kia đều hết sức quen thuộc, giống hệt với căn nhà lớn trước khi Trì Trì Hàm xuất hiện.

Quá âm u.

“... Em không cảm thấy bộ phim vừa rồi rất đáng sợ sao?” Tề Trình xoay người, sắc mặt cũng trắng bệch.

Trì Trì Hàm đang rửa quả buoi, dừng động tác lại suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái “Không đáng sợ mà...”

“...” Tề Trình ngồi trên thảm mấp máy môi

“Không biết có còn phần sau hay không?” Trì Trì Hàm liếc mắt nhìn lên màn hình vẫn đang hiện tên các diễn viên trong phim, hơi tò mò.

“...” Tề Trình đứng lên, đi tới trước mặt Trì Trì Hàm: “Đề anh cắt buoi giúp em”

“Sao anh lại đồ mồ hôi thế?” Đến gần mới phát hiện ra sắc mặt Tề Trình trắng bệch, trên trán lại lấm tấm mồ hôi lạnh.

Một năm nay anh khỏe hơn rất nhiều, đã hoàn toàn ngừng thuốc, ở trong đám đông không quá lâu và không bị nhìn chằm chằm thì sẽ không sao.

Hôm nay anh lại đột nhiên đổ mồ hôi lạnh như vậy khiến Trì Trì Hàm quên sạch cả phim lẫn buoi.

“Em đi lấy điện thoại đo nhịp tim cho anh, anh đừng có động dậy.” Trì Trì Hàm phản ứng rất nhanh, xoay người chạy đi.

Trên màn ảnh còn chưa phát hết tên diễn viên thì lại đột nhiên vang lên một hồi âm thanh kinh dị, Tề Trình túm luôn áo Trì Trì Hàm.

“...” Trì Trì Hàm khó hiểu quay đầu lại, thấy Tề Trình mặt trắng bệch nhìn cô, muốn nói lại thôi.

“Sao thế?” Giọng cô bắt đầu run lên, trong đầu ong ong.

Chẳng lẽ là bệnh tái phát sao, giữa lúc cô cho rằng anh đã sắp hoàn toàn khỏi hẳn.

“... Anh không sao.” Tề Trình lại do dự một lúc: “Anh chỉ hơi sợ.”

“Hớ?” Trì Trì Hàm không phản ứng kịp.

Rốt cuộc bài hát cuối phim cũng kết thúc, thật sự có phần sau mà Trì Trì Hàm tò mò, khuôn mặt một người phụ nữ già nua xuất hiện giữa màn ảnh, đi kèm với giọng nói cũng già nua nhờ hiệu ứng âm thanh.

Tề Trình cắn răng, muốn nhịn nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được.

“Tắt đi giúp anh...” Anh chỉ chỉ lên màn ảnh.

...

“Anh sợ phim kinh dị sao?” Rốt cuộc Trì Trì Hàm cũng hiểu ra, cầm lấy điều khiển từ xa bấm tắt nguồn.

Sắc mặt Tề Trình khá hơn một chút, anh mỉm cười đứng bất động.

“Phim này... không đáng sợ mà.” Trì Trì Hàm có phần không hiểu nổi.

Tề Trình không nói lời nào.

“Nào, ôm một cái.” Trì Trì Hàm cười ôm lấy anh, vỗ vỗ hai cái, bị anh chọc cho bật cười: “Em cũng bị dọa cho sợ muốn chết, còn tưởng là bệnh của anh bỗng dưng tái phát.”

“Anh cũng suýt bị dọa cho sợ muốn chết.” Tề Trình chôn đầu trong cổ cô vô cùng đáng thương.

“Rốt cuộc thì có chỗ nào đáng sợ chứ?” Trì Trì Hàm vẫn không hiểu nổi, không phải phần lớn các bộ phim kinh dị đều như thế cả sao, thần thần quỷ quỷ, đánh vào thị giác, sau đó cho ra một cái kết rợn cả tóc gáy.

“Căn nhà đó.” Giọng Tề Trình rầu rĩ.

“...” Trì Trì Hàm sững sốt một lát, trong lòng lơ mơ hiểu ra: “Rèm cửa sổ và gương mờ?”

Tề Trình không trả lời, chỉ ôm chặt hơn chút nữa.

“... Không phải là anh nghĩ tới bản thân đấy chứ.” Trì Trì Hàm tâm tình phức tạp, vừa hơi đau lòng lại vừa thấy buồn cười: “Anh sợ mình sẽ biến thành như vậy sao?”

Anh sợ rằng nếu như lúc trước anh thật sự tự sát trong căn nhà này thì sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở bên trong như người mẹ và hai đứa bé kia sao...

“... Trước kia.” Chính anh cũng cảm thấy hơi mất mặt, buông Trì Trì Hàm ra, bắt đầu cắt bưởi.

Sau khi cười, đèn trong bếp đã được đổi lại, để tiện cho việc thái đồ ăn, bên trên vị trí đặt thớt có lắp thêm một ngọn đèn treo.

Tề Trình cúi đầu chăm chú cắt bưởi, tai hơi ửng đỏ, bởi vì thẹn thùng nên mới nín chặt lại, dưới ngọn đèn màu vàng cam ấm áp, mái tóc ngắn mới cắt của anh trông lấp la lấp lánh.

Trì Trì Hàm nhìn không được nhìn chân lên xoa xoa tóc anh, Tề Trình hơi nghiêng đầu, lẩm bẩm một câu dừng lộn xộn.

“Vẩy lát nữa không xem phim kinh dị nữa.” Bị đáng về mất tự nhiên của anh làm cho hơi đau lòng, giọng Trì Trì Hàm mềm nhũn.

“Ừ.” Tề Trình đáp lại một tiếng, lại không nói gì nữa.

“Sợ mà cũng không có gì mất mặt...” Trì Trì Hàm cảm thấy đáng về vừa đổi lại vừa mất tự nhiên như vậy của anh rất đáng yêu, nhìn không được lại đi xoa xoa tóc anh.

“... Anh không sợ ma.” Tề Trình phản bác lại, buông bưởi xuống, khom người để Trì Trì Hàm có thể dễ xoa đầu anh hơn một chút.

“À.” Tóc Tề Trình rất mềm, cắt ngắn rồi sờ vào có cảm giác rất dễ chịu, Trì Trì Hàm nghịch vui quá, chỉ trả lời qua quýt.

“Bộ phim đó... nghĩ kĩ thấy rất đáng sợ.” Bởi vì mất tự nhiên nên âm cuối trong lời Tề Trình rất ngắn, dịu dàng khe khẽ nhưng lại có phần oan ức: “Bọn họ đã tự sát trong lúc chờ người ba trở về, nhưng mà hai đứa bé không thể tự sát được, cho nên chỉ có thể là người mẹ giết con mình, sau đó thì tự sát.”

“...” Trì Trì Hàm xem phim sẽ không nghĩ nhiều như vậy, bị anh nhắc nhở thì mới sững sốt một lúc.

“Người mẹ trong phim có chút vấn đề về thần kinh nhưng rất yêu con mình, trong lúc tuyệt vọng bà ấy đã nói nếu như có chuyện thì người chết trước cũng phải là bà ấy. Nhưng mà lúc phát bệnh thần kinh, nghe được tiếng hít thở của đứa con trai bé nghịch ngợm đã khiến bà ấy nói con cuồng loạn, tìm cách để bọn trẻ không hít thở được nữa, về mặt của hai đứa bé lúc đó đã nói rõ rằng bọn chúng bị chết vì ngạt thở.” Tề Trình tiếp tục phân tích.

“...” Trì Trì Hàm cũng bắt đầu cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

“Cho nên chắc hẳn là dưới tình huống không chờ được chồng trở về, người phụ nữ kia đã tuyệt vọng, khiến hai đứa con mình ngạt thở mà chết, sau đó thì tự sát.” Tề Trình quay sang nhìn cô, hỏi: “Em cảm thấy tại sao bà ấy lại tuyệt vọng?”

“...” Trì Trì Hàm bị màn phân tích của anh làm cho sống lưng lạnh buốt, đôi mắt vốn đã không nhỏ lại càng trừng lớn hơn: “Anh cảm ơn!”

Cô chẳng qua chỉ xem phim một cách hơi hợt, phần đầu hiệu ứng âm thanh và hình ảnh còn có thể dọa cho cô sợ hết hồn, nhưng sang đến đoạn sau thì Tề Trình ôm cô chặt cứng nên thật ra cô cũng chẳng xem nghiêm túc cho lắm.

Kết quả là bị màn phân tích của anh dọa cho rợn cả tóc gáy.

“... Cho nên bộ phim này rất đáng sợ.” Tề Trình ra kết luận: “Không phải là anh sợ ma.”

“... Tại sao anh xem phim kinh dị mà cứ phải nghiêm túc như vậy.” Trì Trì Hàm càng nghĩ lại càng sợ, dứt khoát ôm lấy Tề Trình quẩn quanh người anh.

“Manh mối rất rõ ràng mà...” Tề Trình có chút buồn bực: “Nếu em nghe kĩ những chuyện mà bọn họ cho là ma quỷ thì em sẽ thấy thật ra đều là những chuyện sinh hoạt hằng ngày, nếu xem lại bộ phim này lần nữa thì hẳn là ngay từ đầu phim đã thấy rất đáng sợ rồi.”

...

Mấy câu thoại mơ hồ không rõ, ngay cả nhóm làm phụ đề cũng lười dịch kia...

Rõ ràng cái con khi ấy...

“Sau này chúng ta đừng có xem phim kinh dị nữa.” Trì Trì Hàm có kết luận, có quá đơn thuần, xem phim chẳng qua cũng chỉ là xem hiệu ứng mà thôi, Tề Trình thì khác, anh xem gì cũng quá nghiêm túc.

Phim kinh dị thế này là thứ không nên phân tích sâu xa, vẫn nên... bỏ đi.

“Ừ...” Tề Trình không hề thắc mắc gì, thật ra vừa rồi anh còn định nói khóa tủ nhà bọn họ hình như là cùng kiểu với cái ở trong phim, nói cho cùng thì thẩm mỹ của anh cũng khá tương đồng với thẩm mỹ trong bộ phim này, chất liệu hoa văn màu sắc của rèm cửa sổ cũng không khác là bao...

Nói ra thì hẳn là đêm nay Trì Trì Hàm sẽ không ngủ được.

...

Đương nhiên là cho dù không nói thì đến đêm Trì Trì Hàm cũng vẫn sợ...

“... Dẫn em đi nhà vệ sinh.” Hai giờ sáng, Trì Trì Hàm bật đèn lên, mơ mơ màng màng đánh thức Tề Trình dậy: “Em sợ.”

“Ừ.” Tề Trình ngủ không sâu, thật ra thì cũng chỉ vừa mới bắt đầu ngủ.

Hai người đều hép mắt gật gật đi tới nhà vệ sinh, trước khi còi quần Trì Trì Hàm ra đầu xoay người với Tề Trình.

“Sợ lắm sao?” Tề Trình xoay người xong cũng có phản hồi hận, đáng lẽ anh không nên phân tích cặn kẽ như vậy.

“Vừa rồi gặp ác mộng” Trì Trì Hàm rất buồn ngủ, vì vừa mới tỉnh giấc nên giọng còn hơi khàn, vừa mềm nhũn lại vừa có vẻ nũng nịu.

“Được rồi.” Trì Trì Hàm nhắm mắt đi tới sau lưng Tề Trình, ôm lấy anh rồi lại bắt đầu gật gật.

Cô rất ít khi bị dọa sợ tới mức đó, trước khi đi ngủ còn không cam lòng hỏi anh tại sao người mẹ kia lại tuyệt vọng tới mức giết chết cả con mình như vậy.

“Sau này không xem phim kinh dị nữa.” Tề Trình ôm lấy Trì Trì Hàm đã buồn ngủ riu rả cả mắt: “Anh sợ ma.”

“Ừ.” Trì Trì Hàm tìm một tư thế thoải mái trong lòng Tề Trình, trước khi tiến vào mộng đẹp còn xoa đầu Tề Trình một cái: “Vậy chúng ta không xem nữa.”

“Ừ.” Tề Trình mỉm cười.

Từ đó về sau, trong hồ sơ của Trùng Ất luôn chú thích rõ là anh sợ ma.

Dù mấy năm sau, bọn họ đã có con, thì lúc kể chuyện cổ tích cho con trước khi ngủ, Trĩ Trĩ Hâm cũng vẫn không quên nhắc nhở đứa bé búống bình nhà mình rằng: “Không được để ba con kể chuyện ma, ba con sợ ma.”

Lúc đó, Tề Trình cũng sẽ mỉm cười.

Âm áp, hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Muôi Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ngoại truyện 2: Những điều hạnh phúc nhỏ nhất (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

1.

Từ thành phố S bay đến Iceland, Tề Trình chọn tuyến đường ngắn nhất.

Gần mười bảy tiếng ngồi máy bay, lúc quá cảnh ở Copenhagen anh đã hơi mệt, đến Reykjavik đã là hơn mười giờ đêm theo giờ địa phương, tính ra giờ Bắc Kinh là tầm hơn sáu giờ sáng.

* Reykjavik là thủ đô của Iceland, là thành phố lớn nhất của quốc gia này và có vĩ độ 64°08' vĩ Bắc, là thủ đô quốc gia cực Bắc thế giới.

Anh thật sự rất mệt.

Lúc chờ lấy hành lý thì tựa đầu vào vai Trĩ Trĩ Hâm, dựa vào mùi hương ngọt ngào quen thuộc mà ép mình giữ tỉnh táo.

Đây là tuần trắng mắt theo đúng nghĩa là của riêng bọn họ, tuần trắng mắt mà từ xin visa đến mua vé máy bay đều là do một mình anh hoàn thành, không hề liên quan gì tới nhà họ Tề.

Năm thứ ba sau khi kết hôn.

Anh mới có thể chính thức bắt đầu.

Anh đã nọ có quá nhiều thứ mà những người bình thường đều trải qua, cho nên anh rất cố gắng, dần bù từng chút một.

“Có mệt không?” Giọng nói của cô gái trong lòng anh rất ngọt ngào, nhắm mắt lại anh cũng có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của cô những lúc lo lắng cho anh, cô sẽ khẽ nhúu mày, khóe mắt vốn hơi xệch sẽ rũ xuống, mán mẽ môi dưới, khiến cánh môi vốn đã đầy đặn trông lại càng mê người hơn, anh đã từng nghĩ cô mấy lần, nhưng sau đó phát hiện ra chỉ những lúc cảm xúc trong lòng hết sức tồi tệ thì cô mới thật sự dùng sức, vì vậy lâu dần anh cũng mặc kệ.

Anh để ý đến từng cử chỉ thói quen của cô, cho dù là những thói quen không tốt.

Anh cũng vẫn thích.

“Cũng tạm.” Anh cọ lên bà vai cô một cái, hài lòng đắm chìm trong mùi thơm của cô: “Em thì sao?”

“Ồ trên máy bay em ngủ rất ngon.” Trĩ Trĩ Hâm giờ tay lên, giúp Tề Trình xoa huyết thái dương.

Sắc mặt Tề Trình không được tốt lắm, bàn tay khó khăn lắm mới có thể trở nên ấm áp, bảy giờ sờ vào cũng thấy hơi lạnh.

Thời gian chờ hành lý ở sân bay quốc tế Reykjavik dài đằng đẵng, bởi vì đã khuya nên không ồn ào lắm, Tề Trình ôm Trĩ Trĩ Hâm, để cho cô tùy ý xoa đầu anh, lại mơ mơ màng màng thiếp đi một lúc.

Đến lúc âm thanh từ băng tải vận chuyển hành lý vang lên thì cả người đã dễ chịu hơn nhiều.

Chớp mắt đụng phải lỗ tai Trĩ Trĩ Hâm, đội cái mũ len vẫn nắm trong tay lên đầu cô, xoa xoa khuôn mặt vẫn đầy vẻ lo lắng của cô: “Không sao.”

“Chúng ta nên đến nơi nào đó gần một chút.” Trĩ Trĩ Hâm vẫn thấp thòm không yên, đi theo phía sau Tề Trình nhìn anh lấy hành lý, thả hai cái valy lớn màu đen vào cốp xe, sau lưng còn mang túi.

“Nơi gần sẽ không có cực quang.” Tề Trình cười, ôm chặt lấy cô nâng vẫn còn đang lăm bà lăm bầm vì lo lắng kia: “Anh muốn cùng em ngắm cực quang.”

“Chờ sức khỏe anh tốt hơn một chút rồi tới cũng chưa muộn mà.” Trĩ Trĩ Hâm trừng anh.

Mấy năm nay Tề Trình hoàn toàn không nhàn rỗi, ai cần hỏi khá hơn một chút thì sẽ dẫn cô ra ngoài ăn cơm, xem phim, đi dạo công viên, ra ngoài xem đêm ngược chờ năm mới.

Anh đã từng nói những chuyện giữa các cặp đôi yêu nhau mà trước kia anh chưa làm được, sau này anh sẽ thực hiện từng chút từng chút trong kế hoạch bình phục của mình.

Ở cạnh nhau càng lâu, Trĩ Trĩ Hâm lại càng phát hiện ra Tề Trình rất cố chấp.

Anh nhớ rõ từng lời hứa hẹn mà anh đã từng nói với cô, thậm chí còn bao gồm cả những lời anh để trong lòng mà anh không nói ra vì lúc đang yêu nhau anh cho rằng mình không làm được.

Trước kia cô cho rằng Tề Trình đã tốt lắm rồi, kết hôn xong nhìn anh dần bình phục thì mới phát hiện ra, anh còn tốt hơn nhiều so với cái mà cô cho rằng đã tốt rồi.

“Sang năm chưa chắc chúng ta đã là hai người.” Tề Trình cúi đầu nhìn đi động, xác nhận vị trí của người nhận điện thoại, dắt Trĩ Trĩ Hâm đi ra bên ngoài sân bay.

“Tại sao thế?” Tay Tề Trình hơi lạnh, Trĩ Trĩ Hâm kéo anh đứng lại, lấy chiếc áo khoác lông của anh từ trong balo sau lưng ra để anh mặc vào, nhón chân giúp anh đội mũ len, quàng chắc khăn cổ, rồi lại lồng tắt tay.

Quần cho căng phồng lên như cái bánh chưng hình người.

Cái bánh chưng hình người cười cong cả mắt nhìn cô: “Sang năm chúng ta có thể chuẩn bị sinh em bé được rồi.”

Kết quả kiểm tra đã rất tốt, để đảm bảo hơn một chút anh còn muốn quan sát thêm mấy tháng.

“Chúng ta chỉ sinh một đứa thôi có được không?” Anh dùng giọng điệu thương lượng: “Anh vẫn lo lắng đến vấn đề di truyền.”

Bọn họ đã thảo luận chuyện này rất nhiều lần.

Chúng tất tuc có thể di truyền, mặc dù bác sĩ Triệu đã nói nhà bọn họ chỉ có một mình Tề Trình là trường hợp cá biệt, cho nên xác suất di truyền không lớn lắm, nhưng trong lòng Tề Trình vẫn rất lo lắng.

Thật ra anh rất thích trẻ con, từ sau khi Tề Trình bình phục, cô công chúa nhỏ nhà Tề Ninh vẫn thường xuyên đến căn nhà lớn chơi, tính tình Tề Trình ôn hòa, lại vô cùng kiên nhẫn với trẻ con, Trĩ Trĩ Hâm thường xuyên thấy cay cay khóe mắt mỗi lần nhìn thấy hai người họ chơi đùa với nhau.

Cho nên cô thương lượng với Tề Trình muốn sinh hai đứa.

Tề Trình suy xét hơn một tháng nhưng vẫn không dám mạo hiểm.

“Lỡ như thật sự di truyền thì chỉ có một đứa chúng ta sẽ có nhiều sức lực hơn để tập trung chăm sóc cho con.” Mỗi lần thương lượng anh đều nghiêm túc như vậy.

Một Tề Trình dịu dàng, nhạy cảm, trong lòng lại vẫn luôn tính đến kết cục bi quan nhất.

Người đàn ông mà cô yêu.

“Vậy thì chỉ sinh một đứa.” Cô cười híp cả mắt.

Thời tiết ở Iceland rét buốt, trang phục của Tề Trình rất dày, trên mũ có một lớp lông mềm, sau khi đội mũ lên, lớp lông trắng càng tôn lên làn da trắng nõn của anh, khuôn mặt được cô quấn kín mít, chỉ còn đôi mắt lộ ra ngoài đang nghiêm túc nhìn chăm chăm biểu cảm trên mặt cô.

Anh sợ cô vì anh mà thỏa hiệp.

Anh sợ thật ra trong lòng cô vẫn rất muốn sinh hai đứa bé.

“Nếu như em thật sự muốn...” Anh lại bắt đầu do dự, hết như sau mỗi lần thương lượng xong vậy, trong lòng suy nghĩ, nếu sinh hai đứa thì cùng lắm là anh nhọc lòng hơn một chút, thật ra thì cũng không phải là không được.

“...” Trì Trì Hàm thấy anh lại bắt đầu tự rồi rầm, níu lấy khăn cổ anh ra sức kéo lại, ép anh phải khom lưng nhìn thẳng vào cô.

“Em chỉ cần anh, một hay hai đứa đều không sao cả, chỉ cần là con của chúng ta là tốt rồi.”

“Em đã rất hạnh phúc rồi, hạnh phúc hơn rất nhiều so với những gì em mong đợi.”

“Cho nên anh cảm miệng đi!” Câu cuối cùng vô cùng hung tợn.

Là cái kiểu ra lệnh quen thuộc mỗi lần anh muốn chui đầu vào chỗ bế tắc.

Thật ra đây cũng không hẳn là một biện pháp xử lý tốt, đối với người có tâm tư nhạy cảm thì cường chế trấn áp cũng không thể giải quyết vấn đề.

Nhưng Tề Trình lại thích như vậy.

Mỗi lần Trì Trì Hàm trừng mắt mà báo anh cảm miệng như vậy thì vẻ đau lòng trong đáy mắt cô đều rất chân thành.

Cô đau lòng cho tính cách nhạy cảm và thường xuyên tự rồi rầm của anh, cũng biết anh không sửa được, cho nên hết lần này tới lần khác khẳng định rằng cô rất hạnh phúc, hết lần này tới lần khác bắt anh cảm miệng.

Một cách biểu đạt khác của ba chữ "em yêu anh".

Khăn quàng che kín miệng, anh chỉ có thể đi tới, cách một lớp khăn quàng đung đung môi cô, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tha hương nơi xứ lạ dường như cũng không có vấn đề gì.

Thế giới nhỏ của hai người họ, bất kể là đi tới đâu thì cũng bền chắc không gì phá vỡ được.

***

Tuần trăng mật này bọn họ ở lại Vík í Mýrdal nửa tháng, ngắm được cực quang bốn lần.

* Vík í Mýrdal – Làng Vík, là ngôi làng ở cực nam của Iceland, nằm trên con đường vành đai chính quanh đảo, cách đường Reykjavik khoảng 180 km về phía đông nam.

Tất cả đều là cực quang cường độ rất cao, người tài xế địa phương mà Tề Trình thuê vẫn luôn nói rằng bọn họ quá may mắn.

Trì Trì Hàm vẫn làm hóng bầu không khí như thường lệ.

Lần đầu tiên và lần thứ hai nhìn thấy cực quang thì còn có thể tỏ ra cảm động như những cô gái khác, đến lần thứ ba rồi cuộc nhìn không được nữa, báo Tề Trình đứng dưới cực quang chụp ảnh cho mình.

“Trên đầu anh là một đồng cỏ xanh biếc.” Cô gái của anh nói xong còn vô cùng nghiêm túc nhấn mạnh: “Nhuộm xanh cả mái tóc anh.”

...

Thật ra thì mặt anh cũng xanh biếc.

Đến lần thứ tư, có thể làm tỏ bên trong căn phòng thủy tinh nghịch diện thoại di động cũng chẳng thêm ngừng lên nhìn cực quang trên đầu lấy một cái.

Tề Trình tốt tính cũng không nhịn được hành vi phí của trời như vậy, tất tất cả đèn trong phòng, vào lúc cực quang sáng rực, anh vút cò lên giường, trong lúc ý loạn tình mê cô lại cười một tràng.

“Cái đó...” Trì Trì Hàm cười ra nước mắt: “Anh ở phía trên trông rất xanh...”

...

“Im miệng.” Rất hung dữ.

“Ha ha ha ha ha, khắp người anh đều là ánh sáng xanh biếc.” Trì Trì Hàm thật sự không nhịn được.

“... Sau này anh sẽ không ngắm cực quang nữa.” Tề Trình ào não, thật muốn cắn chết cô.

“Nếu không...” Trì Trì Hàm chớp mắt: “Đề em ở trên?”

...

“Mẹ kiếp, anh cũng cười thì dựa vào cái gì mà đi nói em?” Mấy phút sau, Tề Trình ôm Trì Trì Hàm, cười tới mức lồng ngực run lên hồi lâu.

“Thật sự là màu xanh.” Tề Trình vừa cười vừa đổ cô, vừa rồi cô nhìn lâu như vậy mới cười ra tiếng thật sự cũng không dễ dàng gì.

“Ngày mai đôi sang ở chỗ nào không có mái thùy tình đi.” Tri Tri Hâm nằm trên người anh, chọt chọt xuống yết hầu anh.

“Ừ.” Tề Trình nhìn bầu trời càng lúc càng sáng, cực quang biến hóa thành đủ loại màu sắc, bật cười.

Thật sự là vẻ đẹp khiến người ta rung động.

Nhưng vẫn không sánh bằng hạnh phúc đang nằm trong lòng anh.

2.

Năm thứ tư sau khi kết hôn, Tri Tri Hâm mang thai.

Vấn đề lớn nhất khi có một người chồng làm việc có kế hoạch tỉ mỉ chính là chẳng có gì kinh ngạc.

Mang thai hai tháng, lúc dùng que thử thai để kiểm tra thì bên trên hiện ra hai vạch.

Tri Tri Hâm hết sức điềm tĩnh, lúc thông báo thì Tề Trình đang vẽ trong phòng vẽ tranh, trông anh cũng vô cùng điềm tĩnh.

Nhưng anh ngồi trước giá vẽ hồi lâu vẫn chưa đứng dậy.

“Anh không ăn cơm sao?” Người vừa mới xác nhận mình sắp làm mẹ là Tri Tri Hâm trông cũng không có gì khác với bình thường, làm xong bữa tối thì đi lên phòng vẽ tranh gọi Tề Trình xuống ăn cơm.

“Chán anh mềm nhũn rồi.” Người vừa mới xác nhận mình sắp làm ba là Tề Trình vẫn có vẻ rất bình tĩnh.

Từ lúc nhìn thấy que thử thai anh đã muốn đứng lên ôm cô, kết quả là không làm được, chân run như cây sậy vậy.

“Ừ, vừa rồi em làm ba món đều cháy khét cả.” Tri Tri Hâm cũng bình tĩnh tuyên bố.

Hai người trở mặt nhìn nhau.

Về mặt đều rất quý dị, bình tĩnh, mỉm cười, nhưng lại có phần giống như muốn khóc.

Tề Trình ngồi trên chiếc ghế dài, giang hai tay về phía Tri Tri Hâm

Ban đầu Tri Tri Hâm định chạy, nhưng được mấy bước lại bắt đầu thả chậm bước chân.

Trong nháy mắt ôm nhau đó, hai người đều thở phào một hơi.

“Chờ anh lấy lại tinh thần rồi chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút.” Giọng Tề Trình có phần áy náy: “Thời gian để anh bình tĩnh lại hơi lâu.”

Mãi mà vẫn cảm thấy không chân thật.

“Không sao, em cũng chưa phản ứng kịp.” Người sắp làm mẹ Tri Tri Hâm vỗ lưng người sắp làm ba tỏ vẻ đồng cảm.

“Anh cảm thấy sẽ là con trai hay con gái?” Yên tĩnh một lúc, Tri Tri Hâm bắt đầu suy nghĩ miễn man.

“Con trai hay con gái cũng được, khỏe mạnh là được.” Tề Trình đáp lại bằng câu trả lời tiêu chuẩn.

Tri Tri Hâm hải lòng gạt đầu một cái.

“Lúc mang thai em sẽ trở nên rất xấu.” Tri Tri Hâm tiếp tục đưa ra một chủ đề khác.

“Mấy tháng này em đừng nấu cơm, việc nhà cũng không cần phải động vào, muốn lấy cái gì thì bảo anh lấy cho, mặc dù không phải là sản phụ lớn tuổi nhưng cũng phải cẩn thận.” Tề Trình căn bản không nghe thấy cô đang nói cái gì.

Anh đã sớm chuẩn bị cho việc sinh con, cũng đã đọc các tài liệu liên quan tới mức thuộc lòng, vốn cho rằng chuẩn bị như thế là đầy đủ lắm rồi, sẽ không đến nỗi quá luống cuống.

Sự thật đã chứng minh, chuyện này cho dù có chuẩn bị đầy đủ tới cỡ nào thì cũng sẽ ứng phó không kịp.

Tri Tri Hâm từ trước tới giờ đều vô cùng khỏe mạnh, sau khi mang thai năm mươi ngày lại bắt đầu nôn mửa kịch liệt.

Ăn cái gì thì nôn cái đó, thức ăn có vị mặn, có mùi dầu mỡ đều không thể đụng vào.

Tề Trình biến thành cộng rom cứu mạng của cô, mùi thuốc trên người anh là thứ mùi duy nhất mà cô ngửi vào không thấy buồn nôn.

Những lúc buồn nôn thì chỉ hận không thể dán lỗ mũi dính luôn trên người anh.

Hơn nữa cái cảnh nôn mửa kịch liệt đó kéo dài tới tận hơn sáu tháng.

“Trời ơi em đã gây lại như lúc mới quen anh rồi.” Tri Tri Hâm với cái bụng bự leo lên căn lại có chút đắc ý.

Bụng thì lớn hơn nhưng tay chân lại càng ngày càng nhỏ, khuôn mặt vốn hơi tròn trịa hiện giờ cũng đã trở nên gò cạnh hơn.

Tề Trình ở trong bếp giúp cô xay bột gạo, cũng không muốn đề ý tới cô.

“Anh không thêm đề ý tới em sao?” Phụ nữ có thai nhạy cảm vì sự yên lặng của Tề Trình mà nhanh chóng thấy tủi thân, vốn đã hay suy diễn linh tính, bây giờ suy nghĩ đã bay xa không còn điểm dừng: “Anh chê em sao? Vì em gầy quá sao? Nhưng mà ngực em to ra cơ mà...”

“...” Tề Trình ngẩng đầu lên, liếc có một cái: “Tối ăn cơm nào.”

“Hay là anh muốn nuôi em thành heo, sau này sinh con xong rồi sẽ có có đẻ bô em?” Tri Tri Hâm ăn được hai miếng cơm, đầu óc đã quay sang hướng khác.

“Ăn thêm hai miếng nữa.” Tề Trình còn chẳng nhử mảy lông một cái, mức một thìa cơm đặt ở bên miệng cô: “Sáng nay em ăn xong đều đã nôn ra hết rồi, còn không ăn thì sẽ bị đau dạ dày đấy.”

Tri Tri Hâm há miệng, muốn nói cái gì đó nhưng trong dạ dày đã lại cuộn cuộn lên.

Tri Tri Hâm bụng đã rất lớn nhưng vẫn chạy rất nhanh, vội vàng vọt vào nhà vệ sinh, Tề Trình cầm khăn lông đi theo phía sau, vẻ mặt rất khó coi.

“Trước kia làm sao em nhịn được?” Tề Trình nhìn Tri Tri Hâm súc miệng, sau đó dùng khăn lông ẩm lau mặt cho cô, giọng nói rất không tốt.

“Cái gì?” Tri Tri Hâm cảm thấy có lẽ mình nôn nhiều thành quen, dạo gần đây nôn xong cũng không hề thấy khó chịu, tinh thần vẫn rất tốt.

“Lúc anh giảm thuốc đấy, khi đó anh cũng thường xuyên nôn mửa, làm sao em nhịn được?” Thấy cô càng ngày càng gầy, anh cũng muốn điên rồi.

“Anh còn thâm hơn em.” Tri Tri Hâm cười, muốn nhón chân lên xoa tóc anh nhưng vào động dẩy đã bị Tề Trình nhắc lên đặt ngồi trên bồn rửa tay để cô có thể đối diện với anh.

“Khi đó mỗi lần nôn anh đều đóng kín cửa.” Tri Tri Hâm được thỏa mãn mong muốn về tóc anh: “Hơn nữa khi đó tình cảm giữa chúng ta cũng không sâu sắc như bây giờ.”

Kết hôn mấy năm, bọn họ đã hoàn toàn khắc sâu đối phương vào trong sinh mạng.

Nếu đối lại là bây giờ Tề Trình nôn mửa như vậy, có lẽ cô cũng sẽ muốn điên lên như Tề Trình hiện giờ.

“Chúng ta chỉ sinh một đứa.” Tề Trình trấn mạnh, lần này không hề có ý định thương lượng với cô.

Những tài liệu trước đây anh đọc có nói rằng mang thai sẽ buồn nôn, bị chuột rút, đau nhức xương chậu, đau hông, vãn vãn, mặc dù lúc anh đọc được có hơi lo lắng nhưng vẫn cảm thấy may là thể chất của Tri Tri Hâm tốt nên chắc sẽ không đến nỗi.

Kết quả là sợ cái gì sẽ gặp phải cái đó, mấy tháng mang thai này cô ăn đủ.

Cảm giác buồn nôn mới khá hơn một chút thì lại bắt đầu bị chuột rút cả đêm, đến khi tắt cả phản ứng đều không còn thì bụng lại lớn nên chẳng biết dùng tư thế gì để ngủ.

Cuối cùng vẫn là Tề Trình cương quyết ép cô ngồi trong lòng anh, hai người nửa nằm nửa ngồi mà ngủ suốt gần một tháng.

Rốt cuộc cũng đến ngày sinh.

May mắn là rốt cuộc lần này cũng không khiến cô quá khổ sở.

Đứa bé coi như được sinh ra thuận lợi, chỉ là con đau lúc đầu đã khiến Tề Trình lo âu tới nỗi Tề Ninh phải gọi bác sĩ Triệu tới để đề phòng.

Anh đồ mồ hôi chẳng kém gì Trì Trĩ Hàm, thế mà vẫn kiên quyết muốn cùng cô vào phòng sinh.

“Anh dám vào thì em sẽ không sinh nữa! Em sẽ bóp chết anh!” Trì Trĩ Hàm đã đau tới mức bắt đầu nói năng lỉnh tinh.

Cô thật sự sợ Tề Trình sẽ ngắt đi, bây giờ sắc mặt anh tái nhợt như lúc cô vừa mới quen biết anh vậy.

Chín tháng này, người chịu khổ là cô, nhưng thật ra Tề Trình cũng chẳng khá hơn chút nào.

Cô mang thai chín tháng, Tề Trình gầy hơn rất nhiều, áo lỏng mua lúc trước giờ mặc lên trông cũng rộng hơn hẳn.

“Hai người chỉ là sinh một đứa bé mà thôi, có thể bình tĩnh hơn một chút được không hả.” Rốt cuộc Tề Ninh cũng nói đùa: “Tốc độ mở ba ngón tay nhanh như vậy, chắc chắn cô ấy sẽ sinh nhanh thôi, em đứng chờ bên ngoài một lát cũng không được sao?”

* Trong quá trình sinh thường, sau giai đoạn xóa cổ tử cung thì cổ tử cung sẽ giãn mở rộng để phù hợp với kích thước của đầu và thân em bé, ban đầu cổ tử cung sẽ mở 1cm và sẽ tăng dần độ rộng, đến khoảng 10 cm thì em bé có thể được đẩy ra ngoài một cách dễ dàng. Ngón tay là cách dân gian ước lượng độ mở của cổ tử cung, ba ngón tay tương đương với khoảng 3 cm, thường thì giai đoạn cổ tử cung mở từ 1-3 cm sẽ rất đau và kéo dài, và rất nhiều sản phụ vì không chịu đựng được cơn đau trong giai đoạn này mà chọn cách sinh mổ, cho nên người ta nói tử cung mở ba ngón tay nhanh thì thường quá trình sinh nở sẽ thuận lợi và ít đau đớn.

Tề Trình hít sâu một hơi, mấp máy môi.

“Ồ tăng một cô buộc garo cho nam giới, cháu có muốn đi lấy số không?” Bác sĩ Triệu cũng xen thêm một chân: “Chú cảm thấy hai người bọn cháu sinh một đứa là đủ rồi.”

Chín tháng này đủ loạn rồi.

“Chờ cô ấy ra rồi cháu sẽ đi ngay.” Ánh mắt Tề Trình vẫn không rời khỏi cửa phòng sinh.

“...” Bác sĩ Triệu bị Tề Ninh lườm một cái, sờ mũi không dám ho he gì nữa.

Ông ấy chỉ định đùa một chút, chỉ là trông Tề Trình như vậy chắc là định làm thật.

Cũng được, một lần như vậy nữa thì khó mà đảm bảo là bệnh của Tề Trình sẽ không tái phát.

Phản ứng mang thai của Trì Trĩ Hàm thật sự kịch liệt ngoài dự liệu của mọi người.

May mà giống như Tề Ninh nói, vào phòng sinh không lâu, chỉ hơn một tiếng, bác sĩ đã đi ra tuyên bố rằng cả mẹ và con đều bình an.

Trong nháy mắt cửa phòng sinh mở ra đó, Tề Trình đã lập tức xông vào.

Trong phòng sinh có mùi máu tanh nồng, mặt Trì Trĩ Hàm vẫn còn rất đỏ, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại sau quá trình sinh nở đầy đau đớn, ánh mắt thoáng nhìn thấy Tề Trình với khuôn mặt trắng bệch xông vào ôm lấy cô, cơ thể còn run dờ dộng hơn cả cô.

“Bị dọa cho sợ sao?” Giọng Trì Trĩ Hàm vẫn còn hơi khàn.

Tề Trình ôm cô găt đầu.

Anh biết mình không khống chế được, từ lúc cô bị vỡ nước ối, cơn đau bắt đầu thì anh đã rơi vào trạng thái mất khống chế.

Anh thật sự bị dọa sợ.

Trong khoảnh khắc đó anh chợt nhớ đến chuyện mẹ mình suýt chết vì tác nước ối, đầu óc bắt đầu không kiểm soát được nữa, vẫn cứ nghĩ đến kết cục bi quan nhất.

Sau đó chẳng còn nghe thấy động tĩnh bên ngoài nữa.

“Không sao.” Trì Trĩ Hàm dịu dàng vỗ vỗ lưng anh: “Chúng ta có một đứa con gái rồi.”

“Con bé nhăn nhoe, vừa rồi em chỉ kịp nhìn thấy một khối đỏ đó.” Trì Trĩ Hàm vẫn vỗ lưng anh, cảm giác cơ thể anh hơi căng cứng một chút rồi mới bình tĩnh trở lại.

“Không sao...” Trì Trĩ Hàm nín thở, đôi mắt cong cong, găt đầu với Tề Ninh đang đứng ngoài cửa ra đầu tay với cô: “Lát nữa chúng ta đi gặp bảo bối, có được không?”

“Ừ.” Rốt cuộc Tề Trình cũng có phản ứng.

“Con gái đấy.” Giọng Trì Trĩ Hàm vui vẻ hơn một chút: “Rốt cuộc em cũng đỡ hàng rồi, sau này không cần nòn cũng không cần nửa ngồi nửa nằm mà ngủ nữa.”

“Ừ.” Tề Trình hoàn toàn buông lỏng, buông Trì Trĩ Hàm ra, trong mắt ngập nước.

“... Cái đồ mau nước mắt.” Trì Trĩ Hàm vừa tức vừa cười.

“Chờ em hết tháng ờ cũ, anh sẽ đi buộc garo.” Lần này Tề Trình vẫn dùng giọng điệu không cho phép thương lượng: “Anh khẳng định rằng anh không chịu nổi chuyện này lần nữa đâu.”

“...” Trì Trĩ Hàm cau mày.

“Chuyện sinh con này, trong lòng anh có khúc mắc.” Rốt cuộc Tề Trình cũng nói ra miệng chuyện anh vẫn để ý nhất trong lòng.

“Ừ.” Thật ra lúc anh nói trong lòng có khúc mắc thì Trì Trĩ Hàm đã kịp hiểu ra rằng anh đang sợ cô sẽ giống như mẹ anh.

Mọi người đều cho rằng Tề Trình đã hoàn toàn bình phục.

Lại không nghĩ rằng trong lòng anh vẫn còn nút thắt này.

“Em thật sự không sao.” Trì Trĩ Hàm lặp lại lần nữa.

“Ừ.” Tề Trình cũng lặp lại, cảm xúc mất khống chế trong đáy mắt lúc này đã hoàn toàn tan biến.

Trì Trĩ Hàm không sao, bọn họ đã có con của mình, là một bé gái, mỗi lúc cười lên sẽ có lúm đồng tiền rất sâu, cả ánh mắt lẫn màu da ngời đều giống anh như đúc.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô bé đã vươn bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy đầu ngón tay anh.

Mềm nhũn nhưng tràn đầy sức sống.

Thật thần kỳ, một sinh mạng mang những đường nét của anh và Trì Trĩ Hàm.

Trì Trĩ Hàm gọi cô bé là “bé con”, như cái cách trước đây ba mẹ gọi cô, cô bé con nhỏ nhỏ mềm nhũn này đã khiến vùng đất hoang vu trong lòng cô kia dần dần có ánh sáng.

3.

Năm thứ tám sau khi kết hôn, bé con được năm tuổi.

Nghịch ngợm tới mức quý thần đều cảm phẫn.

Về bề ngoài của cô bé quá mức dễ thương, tất cả quyết tâm day dỗ nghiêm khắc lúc trước của Tề Trình đều biến thành bã đậu.

Anh vốn đã ôn hòa dễ mềm lòng, những lúc đối diện với cặp mắt giống hệt mình lại thêm đôi má lúm đồng tiền y đúc Tri Tri Hàm, anh gần như chẳng còn nguyên tắc gì nữa.

Con gái luôn là trời sinh đã biết làm nũng.

Vừa mềm lòng một cái là hồ đồ, quên luôn chuyện phải dạy dỗ quy củ.

Ngược lại, Tri Tri Hàm lại dạy dỗ rất nghiêm.

Chẳng qua chính Tri Tri Hàm cũng vốn có tính nghịch ngợm, để cho đứa con gái mới ba bốn tuổi đã leo cây khoét hang tìm sóc, cảnh tượng chơi đến mức bùn đất khắp người là chuyện thường xuyên.

Cô bé được nuôi thả tự do như vậy cho đến năm tuổi, vào sáng sớm một ngày nào đó, cô bé thừa dịp Tri Tri Hàm đang ngủ mà đặt mông ngồi trên đầu cô, bàn chân còn đạp lên vai cô mấy cái, đáng vẻ đắc ý tuyên bố mình đã chiếm lĩnh được đỉnh cao.

Tri Tri Hàm xám xịt mặt mày nhận ra rằng, con bé này cần phải được dạy dỗ.

Thật ra thì cũng rất đơn giản.

Hai vợ chồng bọn họ không dạy được thì trong nhà vẫn còn người dạy được.

Tề Ninh, cùng với đứa con gái có tính cách không khác mẹ là mấy của cô ấy.

Cô bé cũng chỉ lớn hơn bé con bốn tuổi mà cá tính đã đủ để Tri Tri Hàm tự nhận mình không sánh nổi.

Cô bé nhận nhiệm vụ ở cùng bé con hai tháng mà bé con đã thay hình đổi dạng.

Bé con vừa yêu vừa sợ người chị họ này, trong ký ức mới chỉ có mấy năm ngắn ngủi của cô bé, người chị họ này rất ít khi cười với cô bé.

Nhưng mà không hiểu sao cô bé lại biết rõ rằng chị họ rất thương mình.

Ba mẹ không cho cô bé ăn quá nhiều kẹo, cô bé sẽ lén lút giấu đi.

Chị họ biết, lập tức giao nộp mấy viên kẹo đó cho ba mẹ cô bé, sau đó vào lúc cô bé bày ra khuôn mặt như đưa đám thì chị họ sẽ lén lút giữ lại một viên kẹo rồi nhét vào trong miệng cô bé.

Là vị sữa đầu mà cô bé thích nhất.

Bé con giống với Tri Tri Hàm, đều là kiểu thể chất hút muối.

Cho dù trong rừng có nhiều gai cứa thế nào thì vẫn sẽ có muối, đến hè bé con lại không chịu ở trong phòng mà cứ thích chạy loạn trong rừng cả ngày, lại còn không muốn xúc thuốc tránh muỗi, mỗi lần về nhà đều mang theo năm, sáu nốt muỗi đốt trên người.

Tri Tri Hàm và Tề Trình đã thử rất nhiều phương pháp nhưng dạy mãi vẫn không chịu sửa.

Nhưng tuần thứ hai sau khi chị họ đến, Tri Tri Hàm liền phát hiện trên người bé con xúc đầy thuốc tránh muỗi.

“Không phải là con không thích mùi thuốc tránh muỗi sao?” Tri Tri Hàm rất ngạc nhiên.

“Chị họ nói, cho dù con không để cho muỗi cắn thì muỗi cũng sẽ không chết đói.” Khuôn mặt tròn trịa của bé con rất nghiêm trang.

“...” Cho nên con gái cô để cho muỗi cắn như vậy cả hè là vì để cho muỗi cắn theo đúng nghĩa đen sao?

“Chị ấy nói trong rừng còn rất nhiều động vật khác, máu con không phải là tốt cho muỗi nhất.” Bé con vẫn nghiêm trang.

...

Tề Trình đang vẽ, tay hơi run lên.

“Tại sao con lại phải đối tốt với muỗi như vậy?” Tri Tri Hàm sắp bật khóc.

“Ba nói là phải yêu mến động vật nhỏ.” Mà con muỗi là loài động vật nhỏ nhất con bé từng gặp.

Tề Trình bị điểm tên, bắt đầu đi quay đầu, nhìn thấy hai mẹ con đang tròn mắt nhìn mình, bên cạnh còn có một Tề Ninh bán thu nhỏ đang dùng vẻ mặt y hệt Tề Ninh để lên án anh.

Anh điểm tỉnh xoay người, giả bộ như không hề xảy ra chuyện gì.

Tri Tri Hàm thờ dài, quyết định chờ con gái Tề Ninh đi rồi sẽ nói cho con gái biết rằng trên thế giới này ngoài động vật nhỏ thì còn có loài gọi là côn trùng gây hại.

***

Lúc cô mang thai bọn họ đã làm vách ngăn để chia phòng, căn phòng vốn rộng hơn hai trăm mét vuông được ngăn cách thành ba phòng.

Phòng của bé con là một căn phòng công chúa, nhưng bé con lại không thích ngủ ở đó, buổi tối thường vì đòi ngủ chung giường với ba mẹ mà khóc lóc ầm ĩ.

Tật xấu này cũng là nhờ con gái Tề Ninh chữa khỏi.

Thậm chí cô bé còn chẳng nói gì, chỉ là bấu mỗi một cái khi bé con khóc nháo lên như thường lệ.

Sau đó bé con lập tức yên lặng.

“Ba, tại sao vừa rồi chị họ lại có vẻ mặt như vậy nhỉ.” Vẻ mặt như thể con chuột nhìn con mèo trong bộ phim Tom và Jerry vậy.

“...” Tề Trình khó mà giải thích với cô con gái năm tuổi của mình rằng đó là vẻ mặt chế giễu, hơi phiền não một lúc, quyết định dời lực chú ý của cô bé: “Có muốn nghe kể chuyện không?”

“Xì.” Lần này người chế giễu là mẹ cô bé, Tri Tri Hàm híp mắt nguyệt Tề Trình một cái.

Rõ ràng là anh than rằng ngủ cùng một giường với con gái không tốt, kết quả lần nào người mềm lòng cũng là anh.

“Bé con à.” Chị họ mặc đồ ngủ ôm một quyển truyện đi tới.

Cô bé con đang định nghe ba kể chuyện lập tức ngược đời mắt sáng lấp lánh lên.

“Cùng nhau đọc nhé?” Chị họ lật lật quyển sách trên tay.

Tề Trình nhìn con gái lén mông đi theo chị họ.

Đồ trẻ con.

“Từ lúc ba tuổi chị đã không ngủ cùng ba mẹ rồi.” Giọng của chị họ rất bình thản.

“Em em em...” Cô bé con hơi kích động, nghĩ một chút lại thấy chợt dạ: “Cũng có lúc em ngủ một mình.”

“...” Chị họ không tiếp lời, lật mở quyển sách truyện.

“Tại sao lại không thể ngủ cùng ba mẹ?” Cô bé con nhìn theo, vẫn cảm thấy khó hiểu.

“Như vậy không tốt, chỉ có mấy con sâu mũi chưa trưởng thành mới bám lấy ba mẹ thôi.” Giọng chị họ vẫn hết sức bình thản.

“...” Tề Trình và Tri Tri Hàm liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đầy tâm tư phức tạp.

“Sâu mũi cũng rất tốt mà.” Cô bé con ồ một tiếng, tò vẽ vẫn chưa hiểu lắm.

“...” Động tác lật sách của chị họ dừng lại: “Nhưng mà chưa trưởng thành đấy.”

“À.” Cô bé con nhàu cái khuôn mặt mồm mím, suy tư một hồi lâu: “Chưa trưởng thành thật là đáng sợ.”

“Ừ.”

“Vậy em sẽ không ngủ với ba mẹ nữa, em muốn cao như chị họ ấy.”

“Em sẽ không cao được bằng chị đâu.” Giọng chị họ có vẻ không phục.

“Tại sao?” Giọng của cô bé con còn rất ngây thơ non nớt.

“Bởi vì mẹ chị cao hơn mẹ em”

“... À.” Đáng vẻ cô bé con như thể bùng tình.

...

“Tại sao con gái được dạy dỗ cho ngoan ngoãn như vậy mà em lại chẳng thấy vui chút nào.” Tri Tri Hàm cảm thấy mình bị sét đánh không nhẹ.

“Đi ngủ...” Tề Trình cũng nặng trĩu tâm tư, ôm chầm lấy cô hôn một cái rồi tắt đèn.

“Em lùn hơn Tề Ninh sao?” Tri Tri Hàm nằm trong bóng đêm vẫn nhịn không được cất tiếng hỏi.

“...” Đây là câu hỏi nộ mạng, Tề Trình mím môi không nói tiếng nào.

“Đi giày cao gót rồi vẫn còn thấp hơn sao?” Tri Tri Hàm rất cố chấp.

“...” Tề Trình im lặng, bắt đầu gặm xương quai xanh của cô.

“Sắc dụ cũng vô dụng thôi, lùn hơn nhiều thế sao?” Tri Tri Hàm hết sức tỉnh táo.

“... Được rồi, sắc dụ hữu dụng, gần đây anh lại được sách gì đấy?” Tri Tri Hàm thờ hồn hển, liếc nhìn cửa phòng để đảm bảo đã khóa kĩ.

“Bản năng cầu sinh...” Tề Trình xoa xoa mặt cô, giọng nói cũng mềm nhũn, còn hơi khàn khản.

“...” Tay Tri Tri Hàm dần thắt chặt: “... Hay là lần sau em sẽ không ép anh nữa?”

Cảm giác cầu sinh theo bản năng rất tốt đó...

“Em thử một chút xem?” Tề Trình ngừng đầu, hơi gần giọng.

Vì con gái mà anh đã nhịn lâu lắm rồi.

Cái loại chuyện cầu sinh theo bản năng này, anh rất vui lòng, kiểu nào cũng được.

Bản đang đọc truyện *Này, Cái Mười Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Ngoại truyện 3:Những điều hạnh phúc nhỏ nhất (3)

I.

Từ lúc còn rất nhỏ, Chu Cảnh Thuộc đã biết, anh không phải là người tốt.

Anh không thích đọc sách, ghét những thứ tốt đẹp, nhìn thấy bạo lực đồ máu thì sẽ vô cùng kích động và hưng phấn.

Mẹ của anh là quán gia, chính là quán gia theo đúng ý nghĩa vốn có của nó, tức là sẽ đi gọi người khác là thiếu gia. Nhà họ Tề ở thành phố S, là một gia đình giàu có nhưng lại không có phụ nữ, mẹ anh một tay nuôi nấng ba đứa bé trong nhà bọn họ, thế nhưng lại bỏ quên mất anh.

Anh chưa từng gặp ba mình, chỉ là nghe được anh em họ hàng nói chuyện linh tinh nên biết rằng trong lúc mẹ mang thai anh thì ba anh đánh nhau với người ta, bị bắt vào tù hai năm, sau khi ra tù thì không còn đi tìm mẹ con anh nữa.

Anh nghĩ, có lẽ là anh giống ba.

Anh thích cảm giác lúc giáng nầm đầm xuống cơ thể người khác, cũng thích ánh mắt sợ hãi của người ta khi nhìn anh, mẹ anh rất khi về nhà, lúc mười mấy tuổi, anh đánh nhau với người ta, lúc xoa bàn tay ửng đỏ đã từng nghĩ thầm rằng, có lẽ sau này anh cũng sẽ bị bắt vào tù như ba anh lúc trước.

Nhưng mà anh chưa đợi được đến ngày hôm đó.

Năm mười sáu tuổi, bởi vì tụ tập đánh nhau mà bị trường đuổi học, mẹ anh khóc sưng mắt, dẫn anh đến nhà họ Tề.

Nhà họ Tề giàu nứt đổ vách, giải quyết vấn đề học tịch của anh chỉ là chuyện đơn giản.

Bắt đầu từ ngày đó, anh chuyển đến sống trong căn nhà cũ của nhà họ Tề, gặp được ba đứa bé mà mẹ anh đã vứt bỏ anh để nuôi dưỡng, gặp được Tề Ninh.

Tề Ninh lớn hơn anh hai tuổi, là một thiếu nữ cao ráo mảnh mai, khỏe mạnh hơi xềch, tóc buộc đuôi ngựa, mặc quần đùi áo cộc.

Thật sự không tính là xinh đẹp, thế nhưng một khác kia, Chu Cảnh Thuộc đã hiểu được cái gì gọi là tốt đẹp.

Thậm chí cô còn chẳng nói chuyện với anh, chỉ là lúc giới thiệu thì anh khẽ gật đầu với cô.

Sau đó, lúc cô rời đi thì bị cậu em trai buống bình xô một cái, vọt về phía trước nửa bước chân.

Dừng lại ở ngay trước mặt anh.

Đuôi ngựa đung đưa qua lại, vừa lúc quét qua mặt anh.

Anh ngừng thở, cảm thấy cho dù chỉ thờ thôi cũng sẽ làm vấy bẩn cô gái đang đứng ở trước mặt mình.

“Tề Trình!” Anh nghe được tiếng nói của cô gái kia, rất nhạt, cho dù đang buồn bực thì cũng vẫn lạnh lạnh.

“Phải chào hỏi chứ!” Cậu thiếu niên trắng nõn kia mím cười, nhàu mày: “Gật gật cái đầu xong rồi chạy thì chả lẽ phép gì cả.”

Đó là đứa bé nhỏ nhất ở nhà họ Tề.

Ngoại hình tốt nhất, tính tình tốt nhất, thành tích tốt nhất, đầu óc cũng tốt nhất.

Tề Ninh và Tề Băng cực kỳ cưng chiều cậu ấy.

Cho nên Tề Ninh vron tay ra về phía anh, có chút không tình nguyện bắt tay anh.

“Xin chào, tôi là Tề Ninh.” Ánh mắt lúc cô nhìn anh không chút gọn sóng, trong lòng bàn tay khô khốc lạnh lạnh.

Sáu chữ, trở thành sợi dây ràng buộc cả đời anh.

***

Nhưng mà anh vẫn không phải người tốt, chuyện anh thích nhất chính là phá hoại những thứ tốt đẹp.

Mà thứ tốt đẹp nhất của nhà họ Tề chính là ba đứa bé này.

Tề Bằng là người nóng tính, anh vừa chuyển đến được một ngày, hai người đã vì tranh giành vị trí đỗ xe đạp mà cãi nhau ầm ĩ, anh vốn muốn đánh nhau với anh ta, kết quả nắm đấm của Tề Bằng vừa hạ xuống, anh cảm thấy bên tai mình dường như nghe được cả tiếng chuông báo tử.

Tề Ninh sắp ra nước ngoài học, anh không gặp được, cũng không nỗ lực đến.

Vì vậy anh đặt trọng điểm phá hoại lên trên người Tề Trình, về bề ngoài của cậu ấy quá đẹp, tính cách ôn hòa, lúc nào cũng cười hi hi, nhìn có vẻ dễ bị bắt nạt.

“Có muốn hút thuốc không?” Chu Cảnh Thuộc đưa điều thuốc trên tay mình cho Tề Trình, một tay khác của anh đang cầm một điều thuốc đã châm lửa, giữa làn khói lơ lửng, cảm thấy cuộc sống cũng âm đạm.

Tề Trình nhìn chằm chằm vào điều thuốc một lúc.

Sau đó khẽ sát vào người anh, hạ giọng nói chuyện.

“Bọn em đã từng hút thử rồi, là chị của em đây.” Tề Trình dùng âm lượng như đang chia sẻ một bí mật, đôi mắt màu hổ phách sáng ngời: “Nhưng mà mùi khó chịu quá, bọn em mỗi người chỉ hút thử một ngậm thôi, sau đó phải đánh răng cả một hồi lâu.”

“Hồi lần!” Tề Trình nhăn mặt nhăn mũi với Chu Cảnh Thuộc.

“...” Chu Cảnh Thuộc im lặng thu điều thuốc lại, nhìn khuôn mặt trắng nõn không tí vết của nhũ thiếu gia nhà họ Tề, cũng thuận tay đập tắt điều thuốc của mình.

Mẹ nó!

Trong lòng anh mắng một câu thô tục.

Anh nghĩ, dạy cậu ấy trốn học vẫn là tốt hơn.

Chỉ là đối với người có tính cách như vậy, muốn nói ra hai chữ ‘trốn học’ cũng cần đến dũng khí.

Trong khi anh còn chưa có đủ dũng khí, Tề Trình đã mắc bệnh rồi.

Mang đúng ý nghĩa của nó, hoàn toàn hủy hoại mọi thứ tốt đẹp.

Tất cả mọi người đều trở tay không kịp, nhà họ Tề vốn đang an ổn, chỉ trong nháy mắt đã trở nên u ám.

Anh cảm thấy rất vui, cái bầu không khí đầy áp lực này thích hợp với anh hơn là bầu không khí tốt đẹp như truyền cớ tích trước đó.

Mãi cho đến khi cô gái kia trở về, ôm chầm lấy Tề Trình, nhìn chằm chằm vào cơ thể đang run rẩy và ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mắt người khác của Tề Trình, sau đó quay đầu rời đi.

Anh biết cô đi đến nhà kính trồng hoa.

Mấy đứa bé nhà họ Tề có gì ám ức đều thích chạy đến đó khóc, bởi vì ở đó rất heo lánh, không có người qua lại.

Bọn họ đều cho rằng người lớn trong nhà không biết, nhưng mà anh chỉ cần liếc mắt qua đã thấy chiếc camera phía trên nhà kính.

Lúc đó anh đã rất khinh thường, đứa bé ngồi trong nhà kính, cho dù đang âm ức đau lòng thì cũng bị người ta nhìn thấy, người ta không hề thấy ăn năn, cũng không hề thấy thương cảm.

Ngày đó, Tề Ninh đi vào trong nhà kính, anh cũng đi theo, chuyện đầu tiên anh làm là đập vỡ cái camera kia.

Sau một tiếng vang thật lớn, anh đang rộng hai tay về phía Tề Ninh, nhếch lên một bên khóe miệng: “Tôi có thể ăn ủi cô.”

Tề Ninh nhìn anh chằm chằm.

Lại gần hai bước.

Ở nước ngoài cô học ngành khảo cổ, Chu Cảnh Thuộc cảm thấy lúc cô lại gần, trên người cô còn mang theo hương thơm của đồ cổ.

“Cút!” Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Ánh mắt giống như con thú bị vây hãm, khóe mắt hơi ửng đỏ, nhưng giọt nước mắt trong đó lóe lên rồi chợt biến mất.

Chu Cảnh Thuộc không nhúc nhích, chỉ tay lại khóe miệng đang nhếch lên, buông xuống hai cánh tay đang dang rộng như một kẻ ngốc, lui về sau hai bước.

Tề Ninh không để ý đến anh nữa.

Bởi vì anh giữ im lặng, cho nên cũng không kêu anh cút đi nữa.

Hôm đó cô ở trong nhà kính rất lâu, anh vẫn duy trì tư thế đứng như vậy.

Cô không khóc, chỉ ngồi xồm, yên lặng nhìn chằm chằm về một phía khác.

Ngồi xồm một hồi lâu, lúc đứng lên chân bị tê, cô liền cắn răng đạp mấy cái, sau đó tiếp tục ngồi xồm.

Bình thường Chu Cảnh Thuộc từng xem rất nhiều phim kiểu như tập tành làm dân giang hồ, mấy cô gái trong phim nếu gặp phải chuyện gì đó thì đều sẽ khóc, cho dù không khóc thì cũng sẽ làm ầm lên, cuối cùng vùi đầu vào trong lòng mấy chàng trai, an ủi một lúc là có thể dần nảy sinh tình cảm.

Cho nên anh không hiểu hành vi của Tề Ninh hiện giờ cho lắm, cũng không biết anh nên làm gì nữa.

Cô quá yên tĩnh, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Ngồi xồm đến tận nửa đêm, đến lúc anh cảm thấy ngay cả chân cũng không phải là của mình nữa, cô mới đứng lên, yên lặng tiêu sái, coi như không nhìn thấy anh.

“Chân cô không bị tê sao?” Anh đuổi theo hỏi.

“1100.” Giọng nói của Tề Ninh không có gì khác thường, lời nói khiến cho anh đứng ngẩn ra tại chỗ.

“Cái gì?” Anh cảm thấy mình chẳng hiểu gì cả, giống như một đứa ngốc.

“Giả cái camera bị cậu đập vỡ.” Tề Ninh nhìn anh một cái: “Tôi sẽ đi tìm má Lưu để đòi.”

“...” Chu Cảnh Thuộc cảm thấy mình nên tức giận.

Cô không coi ai ra gì, cô bảo anh cút, anh vẫn ở cùng cô cả mấy tiếng đồng hồ, cô lại đòi anh tiễn bồi thường, còn đòi mách cha mẹ.

“... Tôi không có nhiều tiền tiêu vặt như vậy, có thể trả dần theo kỳ cho cô không?” Anh lại nghe thấy tiếng nói của mình đã trở nên nhẹ nhàng, giọng điệu thương lượng.

Giống như đang dỗ dành một đứa bé.

Tề Ninh dừng lại.

Anh cũng dừng lại, hô hấp cũng ngưng bật.

“Tôi không thiếu tiền.” Cô nhìn anh: “Đề cậu trả một lần hay trả dần theo kỳ thì đối với tôi cũng chẳng có gì khác nhau cả.”

“Nhưng mà nói với má Lư thì tôi sẽ thấy vui về.”

“...” Chu Cảnh Thuộc cảm thấy, anh cạn lời rồi.

Trong tất cả các bộ phim mà anh từng xem, đều không có kiểu con gái như thế này.

Không có lòng tốt, thậm chí còn có hơi độc ác.

Anh không đi theo cô nữa, nhìn cô đi vào căn nhà cũ, cũng không quay đầu lại.

Cô lại đi vào phòng của Tề Trình.

Nhị thiếu gia trắng nõn không tì vết kia đã điên rồi, nhưng mà cậu ấy vẫn được rất nhiều người quan tâm.

Má anh, lại chỉ có hai bàn tay trắng.

***

Anh biết cuối cùng mẹ anh cũng bồi thường tiền camera.

Tiền tiêu vật hằng tháng của anh bị trừ đi một phần.

Nhưng mà đáng kinh ngạc là mẹ anh cũng không mắng anh, không hề có bất cứ ai nhắc tới chuyện này.

Lực chú ý của mọi người đều đặt hết lên người Tề Trình.

Không ai để ý đến người thiếu niên cô độc này, một mình anh đấu tranh nội tâm, vô đầu bút tai.

Anh cảm thấy anh không thích Tề Ninh nữa.

Chút rung động từ cái nhìn đầu tiên qua đi, Tề Ninh chẳng qua chỉ là một đại tiểu thư kiểu căng.

Nhưng mà anh đã mười bảy tuổi, bởi vì chỉ biết phá phách, thậm chí anh còn chưa từng làm quen với con gái, ngoài Tề Ninh ra, anh không nhìn tới người khác phái nào nữa.

Thậm chí, bởi vì buổi tối trong nhà kính trồng hoa kia mà anh suy xét đến chuyện rút ngắn khoảng cách với cô.

Về mặt tiền bạc thì anh không có cách nào, cho dù có gia nhập xã hội đen thì cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhưng về thành tích thì anh lại có cách.

Ngay cả tên ngọc tử chỉ phát triển như Tề Bằng cũng có thể học giỏi, anh cảm thấy anh cũng có thể học giỏi được.

Như vậy là anh đã có thể gần Tề Ninh hơn một chút.

Cho dù đã không còn thích cô nữa.

***

Rối cuộc Tề Ninh cũng thừa kế toàn bộ tập đoàn.

Anh vừa nói không thích cô, vừa cố gắng từng chút một, thi đậu trường đại học trọng điểm.

Thấy cô mỗi ngày đều ngồi xõm trong nhà kính trồng hoa.

Thấy Tề Trình từ run rẩy đến nôn mửa, rồi choáng váng, cuối cùng phải nhập viện.

Thấy Tề Bằng và Tề Trường Thanh vùng tay lên với nhau, cuối cùng tức giận rời khỏi nhà.

Nhà họ Tề đã sụp đổ.

Anh chỉ là người đứng xem, thế nhưng lại cảm giác sâu sắc được nỗi đau đớn và bất lực.

Ngày mùng hai Tết, vào lần cuối cùng nhìn thấy Tề Ninh ngồi xõm trong nhà kính tới tận lúc trời hừng sáng, anh nói với Tề Ninh, anh sẽ giúp cô.

Giống như mẹ anh.

Có lẽ nhà anh đã định sẵn là cả đời này sẽ cục cung tận tụy vì nhà họ Tề.

Tề Ninh vốn không phải là người làm ăn buôn bán, tính tình cô rất thẳng thắn, nếu đã không thích cái gì thì thậm chí cô còn chẳng muốn mở miệng.

Vừa mới nhậm chức đã bị người ta hại cho thương tích đầy mình, người ta đều nói một con một sách đảo đất chắc chắn sẽ làm tiêu tán sản nghiệp nhà họ Tề.

Lời nói ác ý của người khác cực kỳ đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả ý định muốn dùng nắm đấm để bình thiên hạ của anh năm đó.

Bọn họ sẽ lên lút bản luận về cách ăn mặc của Tề Ninh, sẽ lớn tiếng dùng các phép ẩn dụ để chế giễu rằng Tề Ninh lại phạm phải sai lầm.

Anh cảm thấy cho dù là chính anh thì đứng dưới bao lời nói độc ác như vậy cũng sẽ nổi cơn, huống hồ là Tề Ninh, người vốn không thích đề nén mọi chuyện trong lòng.

Nhưng mà Tề Ninh không nổi cơn.

Cô chỉ dùng thời gian nửa năm đã thấu tóm các hạng mục chiến lược trong vòng năm năm tới của công ty, đập tắt toàn bộ những lời chế cười rằng cô sẽ không làm được, thậm chí còn vẽ ra kế hoạch phát triển chi tiết của công ty trong tương lai.

Chỉ nửa năm, cô trở thành truyền thuyết trong giới làm ăn.

Mọi người chuyển sang ca ngợi công lao của cô.

Chỉ có anh biết, trong vòng nửa năm này cô chưa từng được nghỉ ngơi, luôn phải làm việc với cường độ cao, mỗi ngày chỉ được ngủ hai tiếng.

Anh dốc hết sức lực giúp cô, những lúc bận rộn cũng quên mất vì sao mình lại giúp cô.

Có lẽ nhà họ Tề chính là một lời nguyền.

Thật ra lợi nhuận mà bọn họ kiếm được đủ cho bọn họ tiêu mấy đời cũng không hết, nhưng mà không cách nào dừng lại được, cuộc sống của rất nhiều người trong công ty gắn liền với tình hình cổ phiếu, công việc của bọn họ đã không chỉ dừng lại ở kiếm tiền, cho dù có làm đến mất mạng thì cũng làm cũng chỉ lấy được chút tiền tuổi trong gói thương nhân.

Ngày đó anh bị xuất huyết dạ dày, lúc Tề Ninh chạy đến bệnh viện, anh cầu hôn.

“Em không thể gả đi được, ngoại trừ anh ra, không còn ai khác dám lấy em.” Anh nhớ rất rõ lời cầu hôn của mình.

“Anh phải ở rể.” Tề Ninh nhìn anh.

Bọn họ chưa từng hôn môi, thậm chí còn chưa từng nắm tay nhau như những đôi trai gái khác.

Thời gian bọn họ ở cạnh nhau nhiều nhất chính là thỏa luận xem nên xử lý chuyện công ty thế nào, chiến lược đầu tư năm tới phải ra làm sao.

Anh từ một người lập chí trở thành đại ca giang hồ, biến thành con chó săn của Tề Ninh trong truyền thuyết.

Anh rất oan uổng.

Thậm chí anh còn chưa hôn cô.

Cho nên anh hôn, lúc đó trên tay còn đang truyền nước, lúc chạm đến môi cô, thật sự giống như những gì anh đã tưởng tượng, rất lạnh, nhưng rất mềm mại.

Bọn họ kết hôn.

Mẹ anh cả đêm mất ngủ, nói rằng nhà bọn họ chắc sẽ phải tuyệt hậu rồi.

Nhưng mà anh họ Chu, anh còn chưa từng gặp qua người nhà họ Chu.

Đối với anh, ở rể cũng chẳng sao.

Có lẽ, thật ra cũng có sao...

Tê Ninh tham gia một chương trình phỏng vấn trực tiếp có tỷ lệ người xem rất cao.

Lúc đầu mọi chuyện đều rất thuận lợi, anh đứng nhìn về phía camera, nhìn thấy vợ anh ở trước màn ảnh vô cùng có khí thế.

Thật ra anh cũng có chút ngẩn ngơ, lúc nào cũng nghĩ đến lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, nghĩ đến giọng nói và vẻ mặt của cô gái buộc tóc đuôi ngựa kia khi bắt lấy tay anh và nói “Xin chào, tôi là Tê Ninh.”

Người trưởng thành luôn bày ra dáng vẻ không thật với lòng mình.

Đáy mắt anh có chút mìa mai, khóe miệng từ từ cong lên, sau đó thấy người dẫn chương trình nhìn anh một cái.

“Có thể nói về hôn nhân của cô một chút không?” Trong khoảnh khắc người dẫn chương trình vô bao đường không ít tình nhân nhưng lại luôn tỏ vẻ mình là người đàn ông tốt kia đặt ra câu hỏi này, anh và người trên sân khấu liếc mắt nhìn nhau một cái.

Chỉ một ánh nhìn kia, anh đã lập tức nhận ra tình huống không ổn.

Cho nên vào lúc Tê Ninh nổi điên, anh đang gọi điện thoại cho bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn.

Anh chỉ có thể thoáng nhìn thấy cô đứng lên, nhìn người dẫn chương trình, khóe môi đó mọng mấp máy: “Liên quan quái gì đến ông.”

Cô mắng người rất tao nhã.

Bởi vì người dẫn chương trình hỏi cô, có phải là anh ở rể thật hay không, sau khi kết hôn, tài sản sẽ được phân định như thế nào.

Người dẫn chương trình sùng sốt một lúc, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp, ông ta thể mà vẫn cứu vãn được cục diện, thậm chí còn hỏi sang câu tiếp theo: “Đối với chuyện người ngoài nói rằng Chu tiên sinh chỉ là con chó săn của cô, cô thấy thế nào?”

Chu Cảnh Thuộc nhanh chóng cúp điện thoại, muốn tiến lên sân khấu kéo Tê Ninh đã sắp nổi cơn thịnh nộ xuống.

“Anh đứng lại!” Tê Ninh nhìn anh ra lệnh.

Chu Cảnh Thuộc dừng lại.

“Đối với lời đồn của người ngoài nói rằng ông bao đường năm người tình nhân, ông thấy thế nào?” Cô nhìn chằm chằm người dẫn chương trình, trong mắt đều là lửa giận hừng hực.

“Tôi và chồng tôi kết hôn theo trình tự bình thường, một vợ một chồng.” Cô lại nhìn về phía anh, khóe miệng hơi nhếch lên: “Tôi hạnh phúc hơn ông.”

Cô gặp rắc rối.

Là lần duy nhất kể từ khi bước lên vị trí kia.

Sau hôm đó, bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn phải bận rộn xin xỏ khắp chốn mất hơn nửa tháng mới trấn áp được dư luận.

Nhưng mà hai người họ đều không hối hận.

Đêm đó, hai người có con gái, một đứa con gái điềm tĩnh khôn khéo, giống như một phiên bản khác của Tê Ninh.

Đó là đêm đầu tiên của họ.

Ngay cả lúc dâng trào cảm xúc, anh vẫn không có dừng khi hỏi ra thành lời.

Anh không dám hỏi cô, rốt cuộc cô có thật sự yêu anh hay không, hay là chỉ vì lười.

Lười đi tìm, cũng tìm không ra người nào hiểu rõ cô như anh, cho nên liền đơn giản một chồng một vợ.

Vào một khắc cuối cùng kia, anh gọi tên cô, trong đáy mắt có nước.

Từ lần gặp đầu tiên, anh đã yêu cô từ tận xương tủy.

Cô đã hoàn toàn thay đổi vận mệnh của anh.

Anh bồi thường cho cô cả đời.

Hèn mọn, thậm chí còn không dám nói yêu.

***

Lúc ông cụ Tê bị xác nhận ung thư tái phát, Tê Ninh lại đến nhà kính trồng hoa một lần nữa.

Chỉ có một điều khác là bây giờ anh đã có dũng khí để ôm lấy cô.

Nhưng vẫn không nói được lời nào.

Hôm sau lúc đi làm, anh đã biết rõ kế hoạch của cô.

Cô muốn để cho ông nội yên tâm ra đi, muốn trong khoảng thời gian cuối cùng ông nội còn sống này, đi diệt trừ hết những kẻ vẫn đang âm thầm ngăn cản, bao gồm cả những kẻ bày đặt ra những lời đồn khó nghe về hôn nhân của bọn họ.

Anh đã đồng ý.

Kế hoạch kia, anh đã đồng ý, cũng giống như bình thường, không hề do dự lấy một giây.

Nhưng trong nháy mắt gạt đầu kia, anh thấy được ánh nước trong đáy mắt Tê Ninh.

Tiếp xúc với những người đó, anh cũng phải thối nát theo.

Anh đã sớm quen với những tiệc rượu linh đình, cũng đã sớm trải qua cảnh dạ dày xuất huyết, anh hiểu được thế nào là lá mặt lá trái.

Phần lớn mọi người vẫn khinh thường anh, bởi vì anh chưa từng giấu bày vẻ thân phận chó săn của mình, dù cho mỗi lần nhắc tới chuyện này Tê Ninh đều sẽ phát điên, nhưng những người dám nhắc tới chuyện này trước mặt cô vẫn không nhiều lắm.

Vì chuyện đầu tư vốn, anh cũng nhận các loại quà cáp, sau đó ném vào trong góc.

Trợ lý rất lo lắng.

Anh ta tính thử giá trị của đồng quà cáp đó, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì đến lúc xảy ra chuyện, có lẽ anh sẽ phải ngồi tù.

Chu Cảnh Thuộc lại cảm thấy chẳng sao cả, lúc anh mười mấy tuổi cũng đã tính đến chuyện mình sẽ phải ngồi tù.

Bây giờ đã là muộn mười mấy năm, tính ra anh cũng có lỗi rồi.

Sau đó, bọn họ nhét phụ nữ cho anh.

Người phụ nữ có mùi thơm ngát, xinh đẹp y như rắn rết.

Lúc ngón tay cô ta đụng đến cổ anh, anh không cách nào khống chế nổi cảm giác ghê tởm.

Đẩy người phụ nữ kia ra, vọt vào nhà vệ sinh, ói lên ói xuống.

Lúc Tề Ninh xông tới, anh còn đang nhốt mình bên trong nhà vệ sinh.

Người phụ nữ của anh, hết như một nữ hộ pháp, dùng ghế của khách sạn đập nát cửa.

“Phụ nữ không được.” Anh nôn đến mức mơ màng, chỉ nói ra được mấy chữ này.

Cuối cùng cô từ bỏ kế hoạch kia.

Lúc ông cụ Tề ra đi, vì kế hoạch này mà cứ nhắc cô mất nửa tiếng đồng hồ.

Sau lễ tang, Tề Ninh ôm lấy anh, y hết như một đứa con nít, mãi không chịu buông tay.

Suốt bảy ngày, cô không nói tiếng nào, chỉ là anh đi đâu thì cô đi theo tới đó.

Anh không muốn tha thứ cho cô.

Đើm máu chốt của anh, vào cái khoảnh khắc bước vào khách sạn với người phụ nữ kia, đã vỡ vụn tan tành rồi.

Anh cảm thấy mình thật sự đã biến thành con chó săn của cô rồi, cho dù đã có con, cho dù đã kết hôn, cho dù cô đứng trước ống kính máy quay của chương trình trực tiếp mà nói, liên quan quái gì đến ông.

Nhưng mà trong kết hoạch của cô, lại có nhét phụ nữ vào trong lòng anh.

Người phụ nữ nồng nặc mùi nước hoa đến mức khiến anh buồn nôn.

Trong đoạn tình cảm này, anh vẫn luôn hèn mọn, cho tận tới lúc nôn ra kia, trong mắt anh dờ lên vì oán hận.

Anh không muốn tha thứ cho cô.

Bởi vì ngay cả ba chữ “rất xin lỗi” mà cô cũng không nói.

Anh thờ ơ nhìn cô luống cuống tay chân đồ con gái, nhìn cô dùng nước lạnh pha hai bát mì sợi, cuối cùng đều nhào ra như hồ dán.

Cô không thích hợp với chuyện gia đình, cô biết, cho nên trong lòng càng khổ sở.

Bảy ngày sau đó, cô vẫn trang điểm, mặc đồ công sở lên người, lòng dối giày cao gót màu đen.

Trước khi ra khỏi nhà, cô nhìn anh một cái.

Anh cũng đang ngẩng đầu.

Cái nhìn kia, y hết như mười mấy năm về trước.

Cô vẽ viền mắt màu sáng, đôi môi hơi mấp máy.

Thấp thóm không yên, hy vọng anh có thể gọi cô lại.

Tay anh nắm thành quyền.

Anh cảm thấy ít nhất thì bản thân mình cũng xứng nhận được một câu “rất xin lỗi”.

“Em sẽ không gả cho một người đàn ông em không yêu, cho dù là ở rể.” Trước khi ra khỏi cửa, cô bỏ lại một câu như thế, tiếng giày cao gót vang lên như đang chạy.

...

Chu Cảnh Thuộc nghe được tiếng tìm mình đang đập mạnh.

Lúc đuổi theo ra ngoài, anh nhìn thấy cô gái trang điểm kín mặt kia đang ngồi xổm giữa đường cái, ôm đầu gối nhìn anh.

“Chân em tê lịm rồi.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, từ thân y như một đứa bé: “Bây giờ gót giày cũng gãy rồi.”

Anh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô.

“Đây là lần cuối cùng, em vì nhà em mà ném phụ nữ lên giường anh.”

“Cũng là lần cuối cùng, em vì nhà em mà lợi dụng tình cảm anh đánh cho em.”

Cô gật đầu, vô cùng đáng thương mở ra hai tay về phía anh.

“Tại sao em lại muốn kết hôn với anh?” Anh nghe được chính mình mở miệng, cổ cứng rần bô qua cánh tay đang dang ra của cô.

“...” Tề Ninh mấp máy môi, mặt bắt đầu đỏ lên.

“Tại sao?” Anh lại hỏi lần nữa.

Cô vẫn không chịu trả lời, lại giơ tay về phía trước ôm lấy cổ anh.

Sau đó nhích mông.

“Tê chân.” Cô nhỏ giọng, mày hơi nhu lại.

Chu Cảnh Thuộc cắn răng.

Rốt cuộc lại vẫn đầu hàng, ôm cô vào phòng.

“Anh chưa ăn sáng.” Tề Ninh được cô vũ nên lại bắt đầu nhiều lời.

“...” Chu Cảnh Thuộc không hề rảnh.

Dạ dày của anh không tốt.” Tề Ninh chọc lên bụng anh.

...

“Em nhất định không chịu nói với anh ba chữ kia phải không?” Chu Cảnh Thuộc cảm thấy mình thật sự sắp biến thành con chó săn rồi.

“Buồn nôn quá, ngay cả con gái cũng có rồi.” Tề Ninh thật sự khó xử.

“...” Chu Cảnh Thuộc dừng bước.

“Anh yêu em.” Anh nhìn cô, gần từng tiếng.

“...” Tề Ninh há mồm.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy trên mặt cô có nhiều biểu cảm phong phú như vậy, từ há hốc mồm đến thẹn thùng, rồi lại không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng túm lấy quần áo của anh, vùi đầu vào trong lòng anh.

...

Quên đi.

Trong lúc thành thành thật thật ăn điểm tâm, anh lại thờ dài.

Cứ từ từ sẽ đến thôi.

Dù sao thì bọn họ còn cả một đời.

2.

Thật ra lúc Tề Bằng khóc như một đứa ngốc giữa hôn lễ, không có ai để ý đến anh.

Một người to xác như vậy, nếu để ý thì sẽ thấy rất kỳ quái.

Anh đã quen rồi, tự mình khóc xong thì tự mình đứng lên, lau sạch nước mắt, quay trở lại sân khấu, nhìn em trai và em dâu của mình.

... Lại muốn bật khóc.

Anh thật sự không ngờ đến sẽ có một ngày này.

Gần mười năm, sự áy náy trong lòng khiến anh không ngủ ngon được.

Nếu lúc trước anh không nói chuyện Tề Trình thăm mền cô gái kia cho ba nghe, nếu như không có đoạn mở đầu đó, có phải là sẽ không xảy ra chuyện gì không.

Anh trốn sang phía bên kia đại dương, nhưng lại trốn không được lương tâm tự trách.

May mắn.

May mắn...

“Cái đó...” Một cô gái mặc một chiếc sơ mi caro, đeo một cặp mắt kính to dùng ngón xỏ xuống trước mặt anh, trong tay cầm một chiếc máy ảnh SLR*.

* SLR: máy ảnh phản xạ ống kính đơn (ống kính rời)

“...” Anh đang muốn khóc, cho nên ánh mắt lúc nhìn cô có phần ai oán.

“...” Cô gái kia cũng yên lặng một lúc, đầu ngón tay bôi rồi vuốt ve hoa văn trên mép ống kính. “Tôi là thợ chụp ảnh cho hôn lễ này.”

“... Xin chào.” Anh hơi hơi đứng lên, muốn chào hỏi.

Kết quả là cô gái đó vì đang ngồi sát ngay cạnh anh nên ngã đặt mông xuống đất, vì làm bộ như không có việc gì nên cô ngồi xếp bằng luôn, giống như đang định nói chuyện một lúc lâu.

“...” Tề Bằng nghĩ nghĩ, cũng ngồi xuống luôn, dù sao cũng là mặt cô.

“... Là thế này.” Cô gái kia dòm mặt: “Vừa rồi ở trên sân khấu tôi không chụp được biểu cảm của anh, nhưng mà về mặt của anh lúc này rất cảm động, tôi muốn chụp bỏ sung...”

“Xin hỏi cô bao nhiêu tuổi rồi?” Tề Bằng ông nói gà bà nói vịt.

“... 34.” Cô gái kia đẩy mắt kính lên, có vẻ không được tự nhiên.

“Cô muốn chụp bỏ sung về mặt như thế nào?” Tề Bằng phản chấn hẳn, lại sợ sẽ dọa đối phương bỏ chạy nên cố gắng thu mình nhỏ lại.

...

Lúc cướp hoa cưới, thật ra anh cũng muốn giành giật.

Người trong nhà đều đã kết hôn rồi, chỉ có anh vẫn độc thân.

Người thợ chụp ảnh đang ngồi bên cạnh này, vừa khéo chụp được về mặt của anh lúc đó.

Anh nhìn thoáng qua, để nghị lưu lại phương thức liên lạc của cô.

34 tuổi, một năm nữa thôi là có thể hóa giải lời nguyện của nhà họ Tề rồi...

Bạn đang đọc truyện *Này, Cái Mũi Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).